

ESHABI KİRAMIN HAYATI

“Seninle evlenmem mümkün değil!” 17.1.2006

"İslâm Güneşi" Meke'de parlarken, "Ebû Talha" 20 yaşlarında delikanlıydı. Medîne'nin Asîl ve zengin ailelerinden birine mensuptu. Her gece evlerinde, eğlence ve içki toplantıları vardı. Zenginliği sâyesinde, bütün dünya nîmetlerini tatmak istiyordu.

Daha kötüsü; arkadaşları gibi, Put'a tapmaktaydı. Etrafında sayısız kadın ve kız dolaşıyordu. Fakat o, sadece biriyle evlenmek istedi. Haber yolladı. Evlenme teklifinde bulundu. "Ümmü Süleym" adlı bu Hanımın, kocası, yeni ölmüştü. "Yetim oğlum büyüyünceye kadar, evlenmeyi düşünmüyorum" cevabı verdi

Ümmü Süleym fakir olduğu halde, küçük oğlunu, "üvey baba" eline bırakmak istemiyordu. Ebû Talha, çâresiz bekliyecekti!.. Epeyce zaman sonra, bizzat kendisi gitti. nezâketle "evlenme teklifini" tekrarladı: "Oğlun artık büyüdü, Ey Ümmü Süleym!.. Kararını vermelisin"

O'nun niyetinin "iyi" olduğunu anlıyan zeki kadın, başka bir şeyden endişeliydi. Açık açık söylemeyi uygun buldu: "Yâ Ebû Talha. Ne yazık ki, seninle evlenmem mümkün değil. Çünkü sen, müşrik'sin... Putlara tapıyorsun. Ebû Talha, "Putlarımız sana, bir zarar mı verdiler?" diye sordu. Ümmü Süleym, gâyet sâkin: "Onlar kimseye; ne zarar verebilir, ne de fayda!" dedi ve devam etti: "Çünkü sen de biliyorsun ki; "tahta" putlarınızı, aşağı mahalledeki "marangoz" köleleriniz yapmaktadır!.. "Taş ve toprak" putlarınızı da, yukarı mahalledeki köleleriniz yaparlar.

Ebû Talha gözlerini açmış, evlenmek istediği kadını dinliyordu. O, sözlerini şöyle tamamladı: "Taptığınız putları, ateşe atsan yanar!.. Kayaya çarpsan dağılır, toz olurlar! Senin gibi asîl bir efendinin "işe yaramaz" oyuncaklara secde etmesi, yakışır mı?" "Peki sen, nelere inanıyorsun?.. Nasıl düşünüyorsun?.." Hz.Ümmü Süleym cevap verdi: "Seni, beni, yeri, göğü yaratan ve yaşatan ve öldüren Allah; birdir ve büyüktür... Muhammed aleyhisselâm, O'nun kulu ve elçisidir... İşte, benim inandığım budur."

Ebû Talha biraz düşündükten sonra tekrar, Ümmü Süleym'in yanına vardı. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne muhammeden abdûhu ve resûlüh" diyerek, "Kelime-i Şahâdet" getirdi. Hazret-i Ebu Talha oldu.

“Emanetini geri aldı!” 18.1.2006

Ebû Talhâ kelime-i şehâdet getirip müslüman olunca, O Mü'mine Hanım da, "Ey Ebû Talha!..Şimdi seninle, hiçbir karşılık istemeden; evlenmeyi kabul ediyorum" dedi.

Hz.Ümmü Süleym hakikaten sevinçliydi. Çünkü bir insanı, hem de kocası olacak bir insanı; şirkten kurtarmıştı. Ancak Müslüman olduktan sonra Ebû Talha hazretleri, o iyi kalbli hanımla evlenebildi... Böylece dünyâ ve âhiret saâdetine kavuşmuş oldu.

Bu sıralarda sevgili Peygamberimiz, Allahın emriyle; Medîne'ye hicret, ettiler. Bu şerefe eren Medîne halkı, gerekli herşeyi; Muhacirlere, göç edenlere te'mîn ediyordu. Hazret-i Ebû Talha ve muhterem hanımı da, Peygamber efendimizin huzurlarına vardılar, "Yâ Resûlallah, biz de size, şu küçük oğlumuzu armağan ediyoruz. Lûtfen kabul ve duâ buyurunuz... İnşâallah size hizmette, kusur etmez... dediler.

Efendimizin memnun oldukları, gözerinden anlaşıyordu. Küçük Enes'i, kendi terbiyelerine aldılar. Bir sâyede Ebû Talha'nın üvey oğlu, büyük bir şerefe nâil oldu. Cenâb-ı Hak bir müddet sonra onlara, yeni bir oğul verdi. Yeni bebek, evlerine sevinç getirmişti. Çünkü artık Sevgili Peygamberimiz de sık sık, onlara uğruyorlardı. Hatır soruyor, cemâ'atle namaz kıldırıyorlardı...

Ne yazık ki çocukcağız, bir gün hastalandı. Az sonra da, vefat etti... O sırada Hz. Ebû Talha evde yoktu. Ümmü Süleym evlâdını yıkadı, kefenledi. Üstüne, temiz bir bez örttü.

Akşamleyin Ebû Talha eve döndü. Her zamanki gibi yanında, arkadaşları bulunuyordu. Selâm verdi ve sordu, "Oğlum nasıl? Hanımı, "O şimdi, daha sâkin ve daha huzurlu bir hâlde bulunuyor" dedi. Sonra efendisine ve misafirlere, hazırladığı yemekleri ikrâm etti.

Hepsi âfiyetle yediler, içtiler. Hiçbir şeyden haberleri olmadı. Misâfirler, geç vakit gittiler. Ancak o zaman, hanımı konuştu: Ey Ebû Talha!.. Aşağı hurmalıktaki komşularımız, emânet birşey almışlar. Bir müddet faydalanmışlar... Fakat sahibi, emâneti geri isteyince, itiraz etmişler: "Daha zamanı gelmedi!.. Ne çabuk istiyorsun, gibi şeyler" söylemişler!..

- İnsafsızlık etmişler doğrusu!..

- Evet öyle... İnşâallah biz etmeyiz.

- Hayırdır inşâallah!.. Birşey mi oldu?

- Cenâb-ı Hak da, bizdeki "emânetini" geri istedi, deyince, kocası hemen anladı.

- Oğlumuz öldü mü yoksa, diye sordu:

- Allah, sana ömürler versin...

Tek arzusu Resulullahın rızası 19.1.2006

Ebû Talha oğlunun ölüm haberine rağmen sarsıldı. Fakat, herşeye rağmen: “İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn” (Biz, hepimiz, Allahın kullarıyız ve ancak, O'na dönücüleriz...) mânâsına gelen, âyet-i kerîmeyi okudu. Hakkın emrine râzî olup, sabretti...

O günlerde müslümanlar, maddî sıkıntı çekiyorlardı. Hazret-i Ebû Talha, hanımına, “Ey Ümmü Süleym!.. Evde yiyecek var mıdır? Resûlullah efendimizin mübârek seslerinde, zaîflik ve açlık hissediyorum. Gönderebilir miyiz?” diye sordu. Hazret-i Ümmü Süleym derhal, birkaç "arpa ekmeğini" beze sardı. Oğlu hazret-i Enes'in koltuğuna verip, yolladı.

Sevgili Peygamberimiz, Mescîdde, arkadaşlarıyla idiler. Ekmeklerle, hazret-i Enesi görünce, “Seni, Ebû Talha mı, Koltuğunda, ekmek mi var?” buyurdu.

Sonra sevgili Peygamberimiz, Eshabına, “Kalkın!.. Ebû Talha'nın evine gidiyoruz” buyurdular. Bunu işiten hazret-i Enes, önlerinden koşturdu. Doğru eve gelip, babasına meseleyi bildirdi. O da, “Yâ Ümmü Süleym!.. Peygamber efendimiz bütün cemâatlarıyla birlikte, yemeğe teşrîf ediyorlarmış. Şimdi ne yapacağız!.. Evdeki yemek, hepsine yetecek mi, diye telâşlandı. Hanımı gâyet sâkin, “Allahü teâlâ ve Peygamberi, daha iyi bilirler. Sen telâşlanma” cevabını verdi.

Gerçekten o gün, “İki cihân Sultânı” ve bütün arkadaşları, Ebû Talha hazretlerinin evinde doydular. Bu olay şüphesiz, hazret-i Resûlullahın mu'cizesi ve ev sahiplerinin tevekkülü sâyesinde gerçekleşti...

Harp ve sulh anlarında hazret-i Ebû Talha, sevgili Peygamberimizden hiç ayrılmadı. En ufak işâretlerini bile, yerine getirmek için, canla-başka çabalıyordu.

Başta büyük “Bedir” gâzâsı olmak üzere, bütün savaşlarda herşeyini; Allahü teâlâ ve Resûlû uğruna fedâ etti... Bilhassa “Huneyn” gâzâsında hârikaydı.

O gün Peygamber efendimiz buyurdular ki: “Kim, bir düşmanı öldürürse; düşmanın üzerinde nesi varsa O gâzîye âit olacaktır. Ganîmete, dâhil edilmeyecektir.”

O savaşta hazret-i Ebû Talha tek başına, yirmiden fazla müşrik öldürdü. Üzerlerinde bulunan bütün eşyâları topladı. İçlerinden bir kılıç bile almadan, hepsini Peygamber efendimizin önlerine bıraktı. O'nun tek isteği, sâdece Allahü teâlânın ve Resûlullahın rızâları idi. Sevgili Peygamberimiz, “Asker içinde Ebû Talh'nın sesi, 100 kişiden hayırlıdır” buyurmuşlardı.

Alçakca bir plân hazırladılar 20.1.2006

Uhud savaşında bazı yakınları ölen müşrikler, müslümanlardan bunların intikamını almak istediler. Alçakca bir plân hazırladılar. Hemen de planı tatbik koydular. Bu maksatla bir heyet Medineye giderek Resulullahın huzuruna çıkıp, “ Yâ Resûlallah...Bizim kabîlelerimiz, İslâmiyeti kabûl ettiler. Yalnız Kur'ân-ı kerîm öğretmenine ihtiyâcımız var... Lütfen bize; islâmiyeti, Kur'an-ı kerimi öğretecek kimseler yollar mısınız?” diye ricada bulundu.

Sevgili Peygamberimiz kendilerine, 10 kişilik bir öğretmenler heyeti yolladılar... Başlarında, Âsım bin Sâbit hazretlerinin bulunduğu bu heyette, Mersed bin Ebî Mersed, Hâlid bin Ebî Bükeyr, Hubeyb bin Adiy, Zeyd bin Desinne, Abdullah bin Târik, Muattib bin Ubeyd de bulunuyordu.

Bu öğretmenler kâfilesi, geceleri yürüyerek, gündüzleri gizlenerek Hüzeyl Kabilesi topraklarında, Reci' suyu başında, seher vakti konakladılar. Bu sırada yanlarında bulunan Adal ve Kare kabilesi heyetinden biri, bir bahane ile yanlarından ayrıldı. Hemen Lihyanoğullarına gidip, haber verdi.

Çok geçmeden kâfilenin etrâfı sarıldı. 200'den fazla silâhlı eşkiyâ oradaydı. Lihyanoğulları mensupları, esir ticâreti ile geçinirlerdi. Bu sebeple, “Teslim olun... Canınızı kurtarın!” teklifinde bulunuyorlardı. Asıl niyetleri onları Mekke'de köle olarak satmaktı. Böylece çok para kazanacaklardı. Çünkü Mekke'li müşrikler kendilerine, “Yakaladığınız her müslüman için, değerinden fazla para öderiz!.. demişlerdi.

Müslümanlar aralarında istişâre ederek çarpışmaya karar verdiler. Arkalarını dağa dönüp, kılıçlarını çekip, Allahın dîni uğrunda vuruşmaya başladılar. İkiyüz kişilik düşmana karşı görülmemiş bir kahramanlıkla çarpıştılar. Üzerlerine saldıran kuvvetten bir kısmını öldürdüler.Nihayet çarpışa çarpışa on Sahâbi'den sadece iki kişi kaldı.

Lihyanoğulları, kalan Hubeyb bin Adiy ve Zeyd bin Desinne'yi Mekke'ye götürüp müşriklere yüksek bir fiyatla sattılar.Çünkü Hazret-i Hubeyb Bedr Gazâsında müşriklerden Hâris bin Âmir'i Cehenneme yollamıştı.

Onun oğulları şimdi kendisini almak için, büyük para ödediler.

Zeyd bin Desinne'yi de Safvân bin Ümeyye, Bedir savaşında öldürülen babası Ümeyye bin Halef'in intikâmını almak üzere satın aldı...

“Haksız yere cana kıymayız!” 21.1.2006

Mekkeli Müşrikler, hazret-i Hubeyb ve Zeyd'i satın aldıktan sonra, onlara ne cezâ vereceklerini konuştular. Sonunda, harâm ayların geçmesini beklemeye bu zamana kadar, ellerini ayaklarını zincire vurmaya karar verdiler.

Harp meydanındaki yenilginin intikâmını, müdâfaasız bir insandan alçakca alacaklardı. Hem de o esîri; harpte değil, parayla pazardan almışlardı!.. Hâriseoğulları, iftihârla Hubeyb bin Adiy'i kendi âile fertlerine gösteriyorlar: “İşte babamızı öldüren... Şimdi vereceğimiz cezâyı beklemekte!..” diyorlardı.

Hazret-i Hubeyb bin Adiy, hapsedildiği evde tam bir tevekkül ile, Allahü teâlânın kendisi hakkındaki takdirini bekliyordu. Hapsedildiği evde bulunan ve azatlı bir cariye olan Mâviye şöyle anlatmıştır: “Hübeyb, benim bulunduğum evde bir hücreye hapsedilmişti. Ben ondan daha hayırlı bir esir görmedim. Bir gün baktım elinde insan başı gibi kocaman bir üzüm salkımı vardı. Ondan yiyordu. Hergün böyle üzüm salkımı elinde görülürdü. O mevsimde hem de Mekke'de üzüm bulmak asla mümkün değildi. Allahü teâlâ ona rızık veriyordu. Hapsolunduğu hücrede namaz kılar, Kur'ân-ı kerîm okurdu. Onun okuduğu Kur'ân-ı kerîmi dinleyen kadınlar ağlaşırlar. Ona acırlardı. Ona 'bir isteğin var' mı dediğimde, “Bana tatlı su ver, putlar için kesilen hayvanların etinden getirme, bir de beni ödürecekleri zaman önceden haber ver, başka birşey istemem” dedi.

Öldürüleceği gün kararlaştırılınca gidip kendisine söyledim. Hayret ettim, öldüreceği zamanı öğrenince onda en ufak bir değişiklik ve zerre kadar üzüntü eseri görülüyordu. Bana: “Ne olur bana, bir ustura buluver... Temizlik yapacağım. Ben de sana duâ ederim.” dedi.

Ben de çocuğumun eline bir ustura verip, gönderdim. Çocuk yanına gidince birden korktum. “Eyvah bu adam çocuğu ustura ile keser o nasıl olsa öldürülecek.” dedim. Koşup çocuğa baktım. Hubeyb, gönderdiğim usturayı çocuğun elinden alıp, çocuğu sevmek için dizine oturtmuştu. Ben bu durumu görünce çok korkup, feryâd etmeye başladım. Durumu anlayınca, “Bu çocuğu ödürecekimi mi zannediyorsun? Bizim dînimizde böyle şey yok. Haksız yere cana kıymak bizim hâl ve şânımızdan değildir” dedi. Aslında eli usturalı bir esir çok şey yapabiliirdi... Hattâ bu fırsat sâyesinde, hürriyetine bile kavuşabiliirdi. Hazreti Hubeyb böyle birşeyi, düşünmek bile istemedi. Küçük bir yavruyu âlet etmek küçüklüğünü aklına bile getirmede.”

İki rekât namaz 22.1.2006

Hazreti Hubeyb bin Adiy ve Zeyd bin Desinne'yi öldürecek için müşriklerin kararlaştırdığı gün gelmişti. Fakat müşriklerin kin ve intikâm hisleri geçmek bilmedi. Bir sabah erkenden O büyük îmânlı Sahâbînin zincirlerini çözüp, zindandan çıkardılar. Mekke dışında Ten'im denilen yere götürdüler. Çünkü bütün mel'ânetlerini, orada yapmayı âdet edinmişlerdi.

Herkese haber verildi. Bu yüzden şehrin zengin-fakîr, genç-ihtiyâr, kadın-erkek ve bütün çocuklar oradaydılar... Bu iki yüce Sahâbenin başına gelecekleri merak ediyorlardı. Bu iki Allah ve Resûlullah dostu ise, heyacanlı değildiler. Yolda karşılaşp görüşen bu iki Sahâbî kucaklaşarak birbirlerine uğradıkları belâyâ sabretmelerini tavsiye ettiler.

Az sonra bir müşrik bağırdı, “Ey Hubeyb! Sen bizim babamızı, Hâris bin Âmir'i savaşta öldürdün... Bugün onun intikâmını senden alacağız... Ölmeden önce bir isteğin var mı?”

Hubeyb bin Adiy gâyet sâkin, şunları söyledi: “Yaşatan ve öldüren ve öldükten sonra gene diriltecek olan, yalnız Cenâb-ı Allaktır.. O'na binlerce hamd olsun. Beni bırakınız iki rekât namaz kılayım. Tek arzum bu.

Elleri ve ayakları çözülen Hazreti Hubeyb, hemen namaza durup, büyük bir sükûnet içinde huşû' ile iki rekât namaz kıldı. Cenâbı Hakka son duâlarını yaptı. Toplanan müşrikler, kadınlar, çocuklar heyecanla onu seyrediyorlardı. Namazını bitirdikten sonra, “Vallahi eğer ölümden korkarak namazı uzattığımı zannetmeyecek olsaydınız, namazı uzatırdım ve daha çok kılardım” dedi.

Böylece idam edilirken iki rekât namazı ilk kılan, âdet ve sünnet olmasına sebep olan Hubeyb bin Adiy'dir Peygamber efendimiz, onun idam edilirken iki rekât namaz kıldığını işitince bu hareketini yerinde ve uygun bulmuştur.

Hâriseoğulları hırsıyla yaklaştılar:

- Artık ölmeye hazır mısın? diye sordular.

Aslında O'nun bağıırıp çağırmasını, yalvarmasını istiyorlardı. Çünkü o zaman daha keyifle, işkence edeceklerdi.

Fakat aksine Hubeyb halâ sâkindi:

“Müslüman olarak öldükten sonra, ne şekilde can veririm vereyim, önemli değil... Çünkü bütün çektiklerim, Allah ve Resûlullah sevgisi içindir. Cenâb-ı Hak dilerse, parça parça edeceğiniz vücudumun zerresini, lütuf ile Cennetine nâil eyler” dedi.

“Ve aleyhisselâm...” 23.1.2006

Hazret-i Hubeyb, son namazını kıldıktan sonra, Mekkeli müşrikler, onu tutup darağacına kaldırarak bağladılar. Yüzünü kıbleden Medine'ye doğru çevirdiler. Sonra, “Haydi dîninden dön seni serbest bırakalım” dediler. “Vallahi dînimden asla dönmem! Bütün dünya benim olsa, bana verilse yine İslâmiyyetten dönmem!.” Sonra, “Esselâmü aleyke Yâ Resûlellah” dedi.

“Şimdi senin yerine Peygamberinin olmasını, onun öldürülmesini, sen de evinde rahat oturasın ister misin?” Sorusuna ise, “Ben Muhammed aleyhisselâmın değil benim yerimde olmasını, Medîne'de yürürken ayağına bir diken bile batmasına asla râzı olmam!” cevabı verdi. “Ey Hubeyb, İslâm dîninden dön eğer dönmezsen seni muhakkak öldüreceğiz.” Sözlerini de, “Allah yolunda olduktan sonra benim için öldürülmenin hiç ehemmiyeti yoktur.” dedi.

Hazret-i Zeyd bin Desinne'ye de bu şekilde söylediler. O da aynı cevabı vererek şehid oldu.

Bundan sonra Hubeyb, “Allahım! Şuracıkta düşman yüzünden başka yüz görmüyorum... Allahım! Resûlüne selâmımı ulaştır. Bize yapılan bu işi Resûlüne bildir” diyerek duâ etti.

Hubeyb bu duâyı yaptığı sırada sevgili Peygamberimiz, Eshâb-ı kirâmla oturuyordu.

Zeyd bin Hârîse şöyle anlatmıştır: Bir gün Resûlullah efendimiz Eshâbıyla otururken kendisine vahy geldiği sırada kaplayan hâl gibi bir hâl kapladı. Sonra, “ Ve aleyhisselâm” dedi. “Yâ Resûlallah bu selâmı kimin selâmına karşılık verdiniz?” diye sorulunca, “Kardeşimiz Hubeyb'in selamına karşılık verdim. Cebrâil aleyhisselâm, Hubeyb'in selâmını bana ulaştırdı.” buyurdu. Ve Hubeyb ile Zeyd'in şehid edildiğini Eshâbına duyurdu.

Hubeyb'in etrafında toplanan Kureyş müşrikleri:

- İşte babalarınızı öldüren bu adamdır, diyerek gençleri üzerine mızraklarıyla saldırtılar. Mızraklarını saplayarak vücudunu yaralamaya başladılar.

Bu sırada Hubeyb'in yüzü Kâ'be'ye doğru döndü. Müşrikler Medine'ye doğru döndürdüler. Hubeyb:

- Allahım eğer ben senin katında hayırlı bir kul isem yüzümü Ka'be'ye çevir, diyerek duâ etti.

Yüzü yine kibleye döndü. Müşriklerden hiçbiri onun yüzünü Kâ'be'den başka bir tarafa çeviremedi.

Bu esnada Hubeyb darağacı üzerinde düşman arasında garip bir halde şehit edilmekte olduğunu dile getiren bir şiir söyledi.

“O benim Cennette komşumdur” 24.1.2006

Mekkeli müşrikler darağacına çıkardıkları hazret-i Hubeyb'e, ellerindeki mızraklarla işkence yapmaya başlayınca, “Valahi ben müslüman olarak öldürülecek olduktan sonra vurulup hangi yanım üstüne düşersem düşeyim gam yemem. Bunların hepsi Allah yolundadır” dedi.

Hubeyb bundan sonra yüksek sesle şöyle bedduâ etti.

“Ey büyük ve herşeye kâdir Allahım...Sen de bu zâlimlerin tamâmını mahveyle... Onlardan hiç birini bırakma... Hepsini ayrı ayrı öldür Allahım...”

Hâinler korkak olur. Bu hâinler de bedduâyı işitince korkmaya başladılar. Hazret-i Hubeyb biraz daha konuşursa, vaziyet değişebilirdi. Oradakiler müşrik de olsalar tesir altında kalabilirdi!.. Hattâ o mazlûmu kurtarmak isteyen bile çıkabilirdi... Hârîsoğulları:

- Konuşturmayın şunu! diye bağırıyorlar.

Sonra da mızraklarını peşpeşe saplamaya başladılar, içlerinden biri göğsüne mızrağı sapladı, mızrak sırtından çıktı.

Hubeyb, vücudundan kanlar fışkırırken ve darağacında sallanarak son nefesini verirken, “Eşhedü enlâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlüh” diyerek şehid oldu.

Hubeyb bin Adiy'in cenazesi kırk gün darağacında asılı kaldı. Bedeni çürüyüp kokmadı. Hep taze kan aktı.

Peygaber efendimiz onun cenazesini getirmek üzere Eshâb-ı kirâmdan Zübeyr bin Avvâm ve Mikdâd bin Esved'i gönderdi.

Gece gizlice Mekke'ye girip Hubeyb'i asılı bulunduğu darağacından indirip deveye yükleyerek Medine'ye doğru yola çıktılar.

Hazreti Zübeyr ve Mikdâd, kendilerini savunmak için cenazeyi yere koydular. Biraz sonra baktılar ki, Hubeyb'in cenazesini bıraktıkları yer yarılıp, cesedi içine alındı ve kapandı. Onlar da oradan uzaklaşıp, Medine'ye döndüler. Peygaber efendimiz, Hubeyb bin Adiy için: "O benim Cennette komşumdur" buyurmuştur.

"İman ederler müstesna..." 25.1.2006

Hicretin yedinci senesi idi... Sevgili Peygamberimiz ve Eshâbı hep birlikte, Medîne'den hareket ettiler. Niyetleri; Mekke'ye varıp "mübârek" Kâbe'ye yüzlerini sürmekti... Çünkü geçen sene müşrikler, buna engel olmuşlardı. Fakat bu yıl için anlaşmaları vardı. Böylece Resûlullah efendimiz ve arkadaşları, umre ibâdetlerini de ifâ etmiş, yerine getirmiş olacaktı.

Mekke'ye yaklaşırken Resûlullah efendimiz Kusvâ adlı devesinin üzerinde ve devenin yuları da Abdullah bin Revâha'nın elinde bulunuyordu. Abdullah bin Revâha, hem şiirler söylüyor, hem ilerliyordu:

Bu şiirleri işiten Hazret-i Ömer, hiddetlendi ve, "Ey Abdullah!.. Beytulah'ın önünde ve Peygamber efendimizin huzurlarında, nasıl böyle şiir söyleyebilirsin" diye çıkıştı.

Fakat sevgili Peygamberimiz, "Bırak Yâ Ömer... Allaha yemîn ederim ki, Abdullah'ın sözleri; düşmana, ok saplamasından fazla te'sir eder. Ey Revâha'nın oğlu devam et!" buyurdular. Abdullah bin Revâha da söylemeye devam etti. Diğer Eshâb-ı kirâm da onun söylediklerini tekrar ediyordu.

Hakikaten o zamanlar, şâirlerin önemi çok fazlaydı. Çünkü radyo, gazete, tv. gibi propaganda araçları mevcut değildi. Bu yüzden herkes kendi fikirlerini, şiirle beğendirmeye çalışıyordu. Veya aksine beğenmediklerini de, ancak o yolla tenkîd edebiliyordu. Şâirler bu yüzden çok önemliydiler... Din düşmanları da aynı yolu, acımasızca kullanıyorlardı. Puta tapan ve kâfir şâirler; alçakça İslâmiyete saldırıyorlardı. Dînimiz ve Peygamber efendimizle, utanmadan alay ediyorlardı.

İşte bu hâin propagandaya karşı, islâmın ilk büyük şâirleri üç kişiydiler: Hassân bin Sâbit, Kâ'b bin Zühayr ve Abdullah bin Revâha hazretleri. Bunların yazdığı Beyit ve Kıt'alar, hemen ezberlenirdi. Her yerde tekrarlanan bu şiirler, kâfir kalblerine ok gibi saplanıyordu...

Ama günün birinde, şâirler için "âyet-i kerîme" indi. Cenâbı Hak, Kelâmında meâlen buyurdu ki: "... Onlara, şâirlere ancak, sapıklar uyarlar..."

Bu şiddetli hitap karşısında, Hazret-i Abdullah ve arkadaşları ağlamaya başladılar. Bunu gören Peygaber efendimiz, âyetin devamını okudular: "... Ancak îman edip, iyi işler yapanlar ve Allahı çok ananlar müstesnâ, Onlar öteki şâirler gibi değildirler..."

Hazret-i Abdullah ve arkadaşları da, başka türlü değillerdi ki... Ancak dînimizi övüyor, din düşmanlarını yeriyorlardı. Ayet-i erimenin devamı gelince, üzüntüleri sevince dönüştü.

"İtâatte hırsını arttırsın!" 26.1.2006

Mübârek bir cum'a günü sevgili Peygamberimiz, mescidde hutbeye çıktılar. Hazret-i Abdullah da telâşla, cum'aya yetişmeye çalışıyordu. Henüz epeyce ilerde, "Beni Ganm"de bulunuyordu. Tam o sırada, Peygamber efendimizin, "Oturun!" buyurduklarını işitti.

Derhal bulunduğu yere oturdu. İki Cihân Güneşi'nin hutbeleri bitinceye kadar da, yerinden kalkmadı... Bu hâli gören müslümanlar, durumu Peygamber efendimize arz ettiler, "Yâ Resûlallah!.. Revâha oğlunun, nerede oturduğunu görüyor musunuz?" Sevgili Peygamberimiz o tarafa doğru baktılar. Çünkü sizin "oturun" emrinizi, orada duydu ve hemen oturdu!.. dediler.

Peygamber efendimiz bu hareketten çok hoşlanıp, hazret-i Abdullah'a, "Cenâbı Hak senin, yüce Allaha ve Resûlüne olan itâatte hırsını arttırsın." diye dua buyurdu.

Hazret-i Abdullahın şâirliği kadar, cengâverliği de (savaşçılığı) meşhurdu... Peygamber efendimizle birlikte, bütün savaşlara katıldı. Hepsinde büyük kahramanlık gösterdi.

İşte bunlardan biri de Hicretin 8. yılındaki Mûte gâzâsıdır. Resûlullah efendimiz, Bizans imparatoruna bağlı Busrâ emîrine de bir mektup yollandı. Fakat küstah emîr, aldığı islâma dâvet mektubunu yırttı. Üstelik islâm elçisini de, hâince şehîd etti. İşte bu alçaklığa üzülen Allahü teâlânın Resûlü, o zâlimler üzerine kuvvet göndermeye karar verdi.

Hepsi de gönüllü olan 3.000 kişilik mücâhidler ordusu kısa zamanda hazırlandı. İki cihan sultânı Peygamber efendimiz, öğle namazını kıldırdıktan sonra, bu mübârek orduyu bizzat uğurlamaya çıktılar. Sancağı şerîflerini, hazret-i Zeyd'e teslim ettiler. Sonra da buyurdular ki:"

Cihâd için hazırlanan bu ordunun başına Zeyd bin Hârîse'yi kumandan ta'yin ettim. Şâyet Zeyd şehîd olursa, sancağı Ca'fer alsın... O da şehîd düşerse, Abdullah bin Revâha alsın... O da şehîd olursa sizler, istediğiniz birini "Kumandan" seçersiniz..."

Herkes birbiriyle kucaklaşıyor, helâllaşıyordu... Bu sırada arkadaşları, hazret-i Abdullah'ın ağladığını farkettiler: "Niçin ağlıyorsun, ey Revâha'nın Oğlu" diye sordular. Cevap verdi: "Vallahi, dünyâyı sevdiğim için ağlamıyorum. Sizlerden ayrılacağım için de değil. Peygamber efendimizden duyduğum, Allahın kelâmını hatırladım: "... İçinizden hiçbiriniz hâriç olmamak üzere hepiniz, Cehenneme varacaksınız..." deniyordu. İşte oraya cehenneme vardığım zaman, hâlîm ne olacak diye ağlıyorum... dedi. Aradaşları, O'nu tesellî ettiler. Cehennem sıcaklığının salihler için farklı olacağını, Cehennem ateşini hissetmeyeceğini bildirdiler.

En büyük şeref 27.1.2006

Zeyd bin Hârîse kumandasındaki ordu Mute Savaşı için hareket ettiğinde Abdullah bin Revâha Peygamber efendimizin huzûruna gelerek, "Yâ Resûlallah! Bana ezberliyeceğim ve aklımdan hiç çıkarmıyacağım bir tavsiye de bulunur musunuz" dedi. Resûlullah efendimiz buyurdular ki: "Sen, yarın Allaha pek az secde edilen bir ülkeye varacaksın. Orada secdeleri çoğalt! Allahü teâlâyı zikret, çünkü, Allahü teâlâyı zikir, umduğuna kavuşmanda sana yardımcı olur!"

Ordu, Medîne dışındaki hurmalıklara gelince, sevgili Peygamberimiz son emirlerini verdiler: "Çocukları, kadınları, âma'ları sakın öldürmeyin... Evleri yıkıp, ağaçları yakıp harâp etmeyin!"

Zeyd bin Erkam der ki:

Ben Abdullah bin Revâha'nın terbiyesi altında yetişmiş bir yetimdim. Mûte seferine çıktığımızda beni de terkesine bindirmişti. Geceleyin biraz gidince dudaklarından şehidliği özlediğini ve buna kavuşmak için yandığını ifâde eden şiirler söylüyordu. Bu beyitleri işitince ağladım. Bunu fark eden Abdullah bin Revâha, bana dedi ki:

"Sana ne oluyor! Şehid olmamın sana ne zararı var? Hak teâlâ bana şehidliği nasîb ederse, sen de hayvanıma biner, geri döner, yerine ulaşırsın. Ben ise dünyânın dert, tasa, üzüntü ve hâdiselerinden kurtularak özlediğim şehidlik makâmına kavuşurum."

Abdullah bin Revâha, gece inip iki rekat namaz kılıp, uzunca bir duâ yaptı. Sonra Zeyd'e dönüp dedi ki: "Ey çocuk! İnşallah bu sefer şehidlik nasib olacaktır!"

İslâm ordusu, Şam topraklarında bulunan, Ma'an şehrine kadar hiç durmadı. Ancak orada, Bizans imparatorunun kendilerine karşı, 100.000 kişilik büyük bir odu yolladığını haber aldılar. Derhal istişâre toplantısı yapıldı. Sonunda, hazret-i Abdullah ayağa kalktı: "Ey Mucâhidler!.. Bu sefere niçin çıktığımızı, hatırlamıyor gibisiniz!.. Çünkü hepiniz biliyorsunuz ki, ya kahramanca savaşıp zafer kazanacağız veya Allah rızası için ölüp, şehîd olacağız... Bu mertebelerin ikisi de, her müslümân için, en büyük şereftir. Kardeşlerim... Unutmayın ki biz düşmana karşı, sayı ve silâh çokluğuyla savaşıyoruz... Cenâb-ı Hak lutfettiği, İslâm dîni ve îman gücümüzle, er meydanına atıldık. Hepimiz yüce Allahtan, iki şey diliyoruz: Ya gâzilik, ya şehîdlik." diyerek sözlerini tamamladı.."

O da muradına erdi 28.1.2006

Mûte savaşında Hazret-i Ca'fer görülmedik bir şekilde kılıç sallıyordu ama, kefare sürüsü, tükenecek gibi değildi. Yüzlercesi birden, Hazret-i Cafer'e çullandılar. Önce, sağ kolunu kılıçladılar. Sancağı, öbür eline aldı. Sol kolunu da uçurdular... Mübârek sancağı şerîfi, mübârek vücûduna sardı. O hâliyle savaşa devam etti.

Bu inanılmaz kahramanlığa, Bizans şövalyeleri hayret ediyorlardı. Bir türlü yere yıkamadıkları o büyük mucâhide, yüzlerce ok ve mızrak sapladılar. Artık o, hazret-i "Ca'fer-i tayyâr" oldu. Cennete uçarken, hazret-i Abdullah koşturdu. Yere indi. Sancağı kaptı. Göklere doğru yükseltti.

Abdullah bin Revâha çarpışırken bir ara parmağı ağır yaralandı. Kopmak üzere idi. Bunun üzerine atından indi. Yaralı parmağını ayağının altına koyup: "Sen sadece yaralı parmak değil misin? Zaten bu kazâyı da Allahü teâlânın yolunda uğramış bulunuyorsun" diyerek çekip kopardı. Sonra tekrar atına binip olanca gücüyle çarpışmaya devam etti.

Çarpışmanın bir anında Abdullah bin Revâha atından inmişti. Amcasının oğlu kendisine biraz pişmiş et getirdi ve: "Al, bunu ye de biraz güçlen" dedi.

Abdullah bin Revâha üç günden beri bir şey yememişti. Etten ağzına bir lokma aldığı sırada, müslümanların bulunduğu yerde bir karışıklık gördü. Bunun üzerine:

"Arkadaşların bu hâlde iken sen halâ bu dünyâdasın ve yiyip-içmekle meşgulsün" diyerek nefisini kınadı ve elindeki eti bırakarak tekrar savaşa başladı.

Çok geçmeden sevgili Peygamberimizin, mübârek sözleri gerçekleşiyordu. Hazret-i Abdullah da, önceki kumandanlar gibi şehîd oldu. Murâdına erdi.

Bundan sonra sancak Hâlid bin Velîd hazretlerine verildi. Hâlid bin Velid kumandası ve sancağı altında hücumu geçen mücâhidler düşmanı şaşkınlığa düşürüp bozguna uğrattılar. Hâlid bin Velîd:

- O gün benim elimde dokuz kılıç parçalandı. Elimde geniş yüzlü bir Yemen palasından başka bir şey kalmamıştı, diyerek o zamanı dile getirmiştir.

Bu esnada Medîne'de, Mescid-i Nebî'de bulunan Allahü teâlânın Resûlü, şehidlerin Arş-ı a'lâya yükseldiklerini haber verdiler.

Abdullah bin Revâha, Peygamber efendimizin vahy katipleri arasındadır. Onun hakkında buyurdular ki: "Cenab-ı Hak, Abdullah bin Revâha'ya rahmet eylesin. Melekler onun meclisiyle öğünürlerdi."

Zengindi fakat huzursuzdu 29.1.2006

Mus'ab bin Umeyr, hem annesi hem de babası tarafından Kureyş'in asîl ve zengin bir âilesine mensub idi. Akl-ı selîm sâhibi olduğundan, putların bir fayda veya zarar veremeyeceğini bilir onlara tapılmasından nefret ederdi. Güzel yüzlü ve zengin olduğundan Mekke halkı ona gıpta ile bakardı.

Zengin bir aileye mensub rağmen huzursuzdu, kalbinde büyük bir boşluk hissediyordu Mus'ab bin Umeyr. Bu maksatla sevgili Peygamberimizin bir merkez olarak seçtiği, İslâmı anlattığı ve o zaman Mekke'de müslümanların toplandığı Erkam bin Ebi'l-Erkam'ın evine gitti. Resulullahı görür görmez müslüman oldu.

İslâmiyeti kabûl ettiği an hayatı da birdenbire değişti. Eski servet ve zenginliğin yerini fakirlik aldı. Âilesinin sevgili oğullarına yapmadığı eziyet kalmadı. Onu dîninden döndürmek için evlerindeki bir mahzene hapsederek günlerce aç ve susuz bıraktılar.

Fakat Mus'ab bin Umeyr, bu ağır ve acımasız işkenceler karşısında sabır ve sebât göstererek aslâ İslâmiyetten dönmedi. Her seferinde bütün gücüyle haykırıyordu: "Allahtan başka tapılacak, ibâdet edilecek ilâh yoktur. Muhammed aleyhisselâm O'nun peygamberidir."

İslâmiyet'i kabûl ettikten sonra Mekke'de sıkıntı ve işkencelere mâruz kalan Mus'ab bin Umeyr, Resûlullahın izniyle iki defa Habeşistan'a hicret etti.

Daha sonra dönüp, Peygamberimizin yanına geldi. Onun bu gelişini hazret-i Ali şöyle anlatmıştır: Resûlullah ile oturuyorduk. Bu sırada Mus'ab bin Umeyr geldi. Üzerinde yamalı bir elbiseden başka giyeceği yoktu. Resûlullah onun bu hâlini görünce, mübârek gözleri yaşla doldu ve: "Kalbini Allahü teâlânın nûrlandırdığı şu kimseye bakın!.. Anne ve babası onu en iyi yiyecek ve içeceklerle besliyorlardı. Allah için bunların hepsini terk etti. Allah ve Resûlünün sevgisi, onu gördüğünüz hâle getirmiştir" buyurdu.

Birinci Akabe bî'atında müslüman olan Medîneliler, Resûlullah efendimize:"Yâ Resûlallah! İçimizde, İslâmiyet açıklandı ve yayılmaya başladı. Halkı Allahın Kitâbına da'vet edecek, Kur'ân-ı kerîmi okuyacak, İslâm dînini anlatacak, İslâm sünnet ve emirlerini aramızda ikâme edecek, yerleştirecek, namazlarımızda bize imâmlik yapacak bir kimse gönder" diye mektup yazdılar. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz Mus'ab bin Umeyr'i, Medine'ye gönderdi ve ona: "Medînelilere Kur'ân-ı kerîm okumasını, İslâmiyetin emir ve yasaklarını öğretmesini, namazlarını kıldırmasını" emretti.

Güler yüzlülüğü sebebiyle... 30.1.2006

Hazreti Mus'ab bin Umeyr, Medîne'de Es'ad bin Zûrâre'nin evinde Kur'ân-ı kerîm öğretiyor ve İslâmiyet'i anlatıyordu. Onun bu hizmetiyle Medîne'de çok kimse müslüman oldu. Medîne'de bulunan kabîle reislerinden Sa'd bin Muâz, Üseyd bin Hudayr henüz müslüman olmamışlardı. Bunların durumu çevreyi etkiliyor, İslâmiyet'in hızla yayılmasını engelliyordu.

Bir gün Mus'ab bin Umeyr, bir bahçede, etrâfında bulunan müslümanlara dîni anlatıyor, sohbet ediyordu. Bu sırada Evs kabîlesinin reislerinden olan Üseyd, elinde mızrağı olduğu hâlde hiddetli bir şekilde gelip, "Hayâtınızdan olmak istemiyorsanız buradan derhâl ayrılın! dedi.

Onun bu taşkın hâlini gören Mus'ab bin Umeyr; "Hele biraz otur! Sözümüzü dinle. Maksudımızı anla, beğenirsen kabûl edersin. Yoksa engel olursun..." diyerek gâyet yumuşak ve nâzik bir şekilde karşılık verdi.

Üseyd sâkineşip, mızrağını yere saplayarak oturdu. Mus'ab bin Umeyr ona İslâmiyet'i anlattı ve Kur'ân-ı kerîm okudu. Kur'ân-ı kerîmin eşsiz belâgatı ve tatlı üslûbunu işiten Üseyd kendini tutamayıp; "Bu ne kadar güzel, ne kadar iyi bir sözdür. Bu dîne girmek için ne yapmalı"

diye sordu. Güzel yüzlü, tatlı dilli öğretmen cevap verdi: "Lâ ilâhe illallah Muhammedün resûlullah demek kâfidir."

Mus'ab bin Umeyr'in, bu sözü üzerine Kelime-i şehâdeti söyleyip müslüman olan Üseyd, sevincinden yerinde duramadı ve: "Ben gidip arkadaşlarıma da anlatayım" diyerek ayrıldı.

Evs kabîlesinin reîsi Sa'd bin Muâz'ın ve kabîlesinin yanına varınca, müslüman olduğunu söyledi. Bunu gören Sa'd şaşırarak hiddetlendi ve Mus'ab bin Umeyr'in yanına koştu. Yanına varınca sert bir kızgın bir tavırla konuşmaya başladı.

Mus'ab bir Umeyr, ona da gâyet yumuşak konuştu ve oturup biraz dinlemesini söyledi. Sa'd, bu nâzik konuşma karşısında yumuşayıp oturdu ve konuşulanları dinlemeye başladı. Kur'ân-ı kerîm okunurken Sa'd'ın yüzü birden bire değişiverdi. O da orada müslüman oldu. Kendinde duyduğu üstün bir hâlin ve râhatlığın şevkiyle derhâl kavminin yanına gidip onlara, "Ey kavmim beni nasıl biliyorsunuz?" diye sordu. "Sen bizim büyüğümüz ve üstünümüzsün." dediler. "Öyle ise Allah'a ve Resûlüne î mân etmelisiniz... î mân etmedikçe sizin erkek ve kadınlarınızla konuşmak bana harâm olsun." dedi.

Bunun üzerine kavmi hep birden İslâmiyeti kabûl etti. O gün kabîlesinden î mân etmedik kimse kalmadı. Mus'ab bin Umeyr'in büyük gayretleri ve hizmeteri netîcesinde İslâmiyet, Medîne'de sür'atle yayıldı. Öyle ki, İslâmiyet her eve girmiş, î mân etmeyen kalmamıştı.

"Ben Mus'ab değilim" 31.1.2006

Hazreti Mus'ab bin Umeyr, Uhud savaşındaydı ve sancağı o taşıyordu. Müşrik ordusundan İbn-i Kâmia adında biri Peygamberimize saldırırken, Mus'ab bin Umeyr onun karşısına çıktı. Bu müşrik, bir kılıç darbesiyle Mus'ab bin Umeyr'in sağ kolunu kesti. Mus'ab bunun üzerine sancağı derhâl sol eline aldı.

Mus'ab o esnâda; "Muhammed (aleyhisselâm) ancak resûldür. Ondan evvel daha nice peygamberler gelip geçmişler" meâlindeki Al-i İmrân sûresinin 144. âyet-i kerîmesini okuyordu. İkinci bir darbe ile sol kolu da kesilince, sancağı kesik kollarıyla tutup göğsüne bastırdı ve yine aynı âyet-i kerîmeyi okudu. Bu hâliyle kendini Peygamberimize siper yapan Mus'ab bin Umeyr'in üzerine hücum eden İbn-i Kâmia, vücûduna bir mızrak sapladı ve Mus'ab bin Umeyr yere yıkılıp şehîd oldu.

Mus'ab bin Umeyr zırh giydiği zaman, Peygamberimize benzediği için müşrikler onu şehîd edince Peygamberimizi ödürdüklerini zannetmişlerdi. Hazret-i Mus'ab şehîd olunca; onun sûretinde bir melek, sancağı aldı. Mus'ab'ın şehîd düştüğünden Resûlullah'ın henüz haberi olmamıştı. "İleri ey Mus'ab ileri!" diye sesleniyordu. Bunun üzerine bayrağı elinde tutan melek, geri dönüp Resûlullah efendimize; "Ben Mus'ab değilim" diye cevap verince, Resûlullah sancağı elinde tutanın melek olduğunu anladı. Bundan sonra Peygamberimiz sancağı hazret-i Ali'ye verdi. Resûlullah, Mus'ab bin Umeyr'i şehîd olmuş görünce, başı ucuna dikilerek Ahzâb sûresinden: "Mü'minlerden öyle yiğitler vardır ki, onlar Allah'a verdikleri sözde sadâkat gösterdiler. Onlardan bâzıları şehîd oluncaya kadar çarpışacağına dâir yaptığı adağını yerine getirdi. Kimisi de şehîd olmayı bekliyor. Onlar verdikleri sözü aslâ değiştirmediler" meâlindeki âyet-i kerîmeyi okudu ve sonra şöyle buyurdu: "Allah'ın Resûlü de şâhittir ki, siz kıyâmet günü Allah'ın huzûrunda şehîd olarak haşrolunacaksınız."

Daha sonra yanındakilere dönüp; "Bunları ziyâret ediniz. Kendilerine selâm veriniz. Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki, kim bunlara bu dünyâda selâm verirse, kıyâmette bu aziz şehîdler kendilerine mukâbil selâm vereceklerdir" buyurdu.

Mus'ab bin Umeyr'e kefen olarak bir şey bulunamamıştı. Mekke'nin en zengin iki ailesinden birinin çocuğu olan Mus'ab bin Umeyr'in örtünecek kefeni yoktu. Vücûdu kaftanı ile ve ayak tarafı da otlarla örtülmek sûretiyle defnedildi.

Kulağına pamuk tıkadı 1.2.2006

Tufeyl bin Amr, meşhur bir şâirdi. Misâfirperver ve cömert bir insan olduğu için, herkes tarafından sevildi. Yemen taraflarında mamur ve verimli bir beldede oturan Devs kabilesine mensuptu. Peygamberimiz, Mekke'de İslâmiyeti açıkça yaymaya başladığı yıllarda, gece gündüz insanlara nasîhat veriyor, onları İslâm dinine davet ediyordu. Mekke'li müşrikler ise, Resûlullah'ın bu gayretini boşa çıkarmak için hiç durmadan uğraşıyorlardı.

Hattâ dışarıdan Mekke'ye gelenleri Peygamberimizle görüştürmemek için, ellerinden geleni yapmaktan geri durmuyorlardı. İşte böyle bir zamanda Tufeyl bin Amr, bir iş için Mekke-i mükerreremeye gelmişti. Bunu gören müşriklerin önderleri, hemen onun yanına giderek şu ikazda bulundular: "Ey Tufeyl! Sen meşhur bir şâirsin, sözüne güvenilir, akıllı bir insansın. Biliyorsun, aramızdan çıkan Abdûlmuttalib'in Yetîmi, putlarımızı kötülüyor, bizi kendi dînine çağırıyor. Babayı oğlundan, kadını kocasından ayırıyor, akrabaları birbirlerine düşman ediyor. Onun sözünü işiten

oğul babasına bakmıyor. O'na tâbi oluyor. Artık kimse birbirini dinlemeyip, müslüman oluyor. Korkarız ki, bizim başımıza gelen bu ayrılık belâsı, seninle kavminin başına da gelir. Sana nasihatımız olsun, O'nunla sakın konuşma. Ne O'na bir söz söyle, ne de O'nun sözlerini dinle. Anlattıklarına kulak asma! Çok dikkatli ol. Burada daha fazla da kalma. Hemen çekip git!"

Bundan sonrasını Tufeyl bin Amr şöyle anlatıyor: Bu sözü o kadar çok söylediler ki, artık O'nunla konuşmamaya, O'nun sözünü aslâ dinlememeye kara verdim. Hatta Kâ'beye girdiğim zaman, ne olur, ne olmaz belki sözlerini duyarım endişesiyle kulaklarıma pamuk bile tıkamıştım. Ertesi gün, sabahleyin Kâ'be'ye gittim. Gördüm ki, Resûlullah efendimiz Kâ'be'nin yanında durmuş namaz kılıyordu. Ona yakın bir yerde durdum. Cenab-ı Hakkın hikmeti olarak Kur'ân-ı kerimden okuduklarından bazıları kulağıma gitti. İşittiğim sözleri, o kadar güzel buldum ki, kendi kendime: "Ben, iyiyi kötüyü ayırd edemeyecek bir adam değilim. Hem de şâirim. Bunun söylediklerini ne diye dinlemiyeyim? Sözlerini güzel bulursam Onu kabul ederim, güzel gelmezse terk ederim" dedim. Ve bir tarafa gizlenip, Resûlullah efendimiz namazını kılıp evine dönünceye kadar orada bekledim. Evine girinceye kadar peşinden gittim. Evine girince, ben de girersek, "Yâ Resûlallah! Bana yolunuzu anlatır mısınız?" dedim.

Resûlullah efendimiz, bana İslâmiyeti anlattılar, Kur'ân-ı kerim okudular ve îmân etmemi istediler.

- Vallahi ben bu zamana kadar, böyle güzel söz, böyle âdil bir din işitmemiştim. Huzûrunda hemen Kelimeyi şehadet getirip müslüman oldum.

"İslamı tatlı dil ile anlat!" 2.2.2006

Hzreti Tufeyl bin Amr Müslüman olduktan sonra yakınlarının da Müslüman olması gayretine düştü. Peygamber Efendimize bu maksatla, "Yâ Resûlullah! Ben, kavmimde sözünü dinlenen itibarlı bir kimseyim. Onlar benim sözümünden dışarı çıkmazlar. Gidip onları da, İslâm dinine da'vet edeyim. Duâ ediniz de, Allahü teâlâ benim için bir alâmet, bir kerâmet buyursun! Böylece o alâmet, kavmimi İslâmiyete da'vet ederken bana bir olaylık, yardım olsun!" dedi. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz, "Ey Allah'ım! Onun için bir âyet, alâmet yarat!" diye dua buyurdu. Bundan sonrasını kendisi şöyle anlatır:

Mekke'den çıkıp kendi beldeme döndüm. Karanlık bir gecede, kavmimin oturduğu su başına bakan tepeye vardığım zaman, hemen alnımda kandil gibi bir nûr peyda oldu. Çıra gibi ışık vermeye başladı. O zaman duâ edip: "Allahım! Bu nûru alnımdan başka bir yere naklet! Devs kabilesinin câhilleri görüp de, dîninden döndüğü için Allah, onun alnında ilâhî bir cezâ olarak bunu çıkardı, sanmasınlar!" dedim. O nûr, hemen elimdeki kamçının ucuna gelip kandil gibi asıldı. Evime geldiğimde yanıma ilk önce babam gelip, beni bu hâlde gördü. Bana olan sevgisinden dolayı boynuma sarıldı. Babam çok yaşlıydı. Ona dedim ki: "Ey babacığım! Eğer evvelki hâl üzere kalırsan, ne ben sendenim, ne de sen bendensin! Ben artık Müslüman oldum. " Bunun üzerine babam da, "Oğlum, ben de senin girdiğin dine girdim. Senin dinin benim dinim olsun" deyip hemen Kelime-i şehâdet getirerek müslüman oldu.

Sabah olunca Devs kabilesinin içine çıktım. Bütün Devslilere İslâmiyeti anlattım. Onları da bu dîne girmeye davet ettim. Fakat onlar, bu daveti kabullenmede ağır davrandılar. Hatta kaş göz hareketleri yaparak benimle alay etmeye başladılar. Faiz ve kumara düşkünlüklerinden beni dinlemediler. İslâmiyete uymaktan kaçındılar. Allah'a ve Peygamberine âsi oldular.

Bir müddet sona Mekke'ye gelip kavmimin durumunu Resûlullah'a anlatarak, "Yâ Resûlullah! Devs kabilesi Allah'a âsi oldular. İslâma girmeleri için yaptığım da'vetimi kabul etmediler. Onların aleyhinde bedduâ et de, helâk olsunlar" dedim. Herkese şefkât ve merhameti çok olan Peygamberimiz, ellerini açıp kıbleye dönerek, "Yâ Rabbi! Devs halkına doğru yolu göster de, onları İslâm dînine getir" diye duâ buyurdu. Bana da, "Kavmine dön! Onları güleryüzle ve tatlı dille İslâmiyete davet etmeye devam et! Kendilerine yumuşak davran!" buyurdu. Hemen dönüp memleketime geldim. Devs halkını İslâma davetten hiç boş kalmadım. Hz. Ebû Hureyre de dâhil bir çok kimse Müslüman oldu.

"Rüyası tabiri gibi çıktı!" 3.2.2006

Hazreti Tufeyl ve Müslüman olan seksek civarındaki Devsli, Resulullahı görmek üzere Medine'ye geldikler. Peygamberimiz Hayber seferinde bulunuyordu. Tufeyl bin Amr ve beraberindeki Devsliler, hep beraber Hayber'e hareket ederek orada Peygamberimizle buluştular.

Resûlullah efendimizden, ordunun sağ kanadında yer almalarını rica ettiler. Ordunun sağ kanadının kumandanlığını Tufeyl bin Amr yürüttü. Hayberdeki ganîmetlerin hepsinden pay aldılar.

Hazreti Tufeyl bin Amr, Mekke'nin fethinde de Resûlullahın maiyetinde bulundu. Peygamberimiz Mekke'nin fethinden sonra Huneyn'de Hevâzinlileri bozguna uğratıp Tâif üzerine yürümek istediği sırada, Tufeyl bin Amr, Peygamberimize gelip, "Yâ Resûlullah! Beni, Huzâa ve Devs kabîlelerinin putu olan Zülkeffeyn'e gönder de, onu yakayım!" dedi.

Resûlullah efendimiz, bu putu yakıp, yok etmek için Onu görevlendirdi ve "Zülkeffeyn'in işini bitirdikten sonra, kavminle beraber İslâm ordusunu desteklemek üzere Tâif'e gelip, bize yetişeceksin!" buyurdu.

Devs kabilesi, Zülkeffeyn putu yakılıp orada tapılacak bir şey kalmayınca, hepsi birden İslâmiyetin bütün emirlerine tam olarak uymaya söz verip, müslüman oldular. Puta tapmaktan vazgeçtiler.

Ondan sonra Tufeyl, kendi kabilesinden 400 kişi alarak acele yola çıktı. 4 gün sonra Tâif'te Peygamber efendimize yetişti. Yanında, ağır savaş aracı olarak Debbâbe ile mancınık da götürdü.

Hazret-i Ebû Bekr zamanında Mekke ve Medine'nin dışında birçok kabile dinden ayrılmaya başlamışlardı. Hazret-i Ebû Bekir, bunların üzerine yürüdü. Hepsini mağlup etti. Yalancı peygamberlik iddia eden Tuleyhâ adındaki kimsenin üzerine, Hazret-i Tufeyl bin Amr gönderildi.

Bu savaşa oğlu Amr ile giderken bir rû'yâ gördü. Rû'yâsında, başı tıraş ediliyor, ağzından kuş uçuyor ve bir kocakarı onu karnına sokuyor, oğlu da onu arıyordu. Bu rû'yâsını kendisi şöyle yorumladı. "Başın tıraş edilmesi, başın kesilmesi demektir. Ağzından kuşun çıkması rûhun çıkmasıdır. Kocakarının karnına alması, toprağın içine gömülmeştir. Oğlumun beni araması da savaşta yaralanacağına ve sonradan O'nun da şehîd olacağına alâmettir. Ben şehîd olacağımı umuyorum.

Gerçekten, Tufeyl bin Amr hazretleri Yemâme savaşında şehîd oldu. Oğlu da bu savaşta ağır yaralandı. Yermuk savaşında da şehîd oldu.

"Dinimden asla dönmem!" 4.2.2006

Hazret-i Talhâ, ticâretle uğraştığı için sık sık Mekke dışına çıkardı. Bu seyahatlerinden birinde Şam yakınlarında Busra kasabasında bir panayıra gelmişti. Burada bir râhip, "Ahmed zuhûr etti mi?" diye sordu. Sonra, "O, Abdullah bin Abdülmuttalib'in oğludur. Mekke O'nun zuhûr edeceği şehirdir. O, peygamberlerin sonu cusudur. Kendisi Harem-i şeriften çıkarılacak, hurmalık, taşlık ve çorak bir yere hicret edecektir." dedi.

Râhibin sözleri hazret-i Talhâ'nın kalbine yer etti. Acele Mekke'ye gelip olup biteni sorunca, "Abdullah'ın oğlu Muhammed-ül-emin, peygamberliğini ilân etti. Ebû Bekr de ona uydu" dediler.

Bunun üzerine Talha bin Ubeydullah, râhibin söylediklerini hatırladı. Sonra Resûlullah'a gidip, müslüman oldu. Râhibin sözlerini Peygamber efendimize anlattı. Resûlullah efendimiz tebessüm ettiler.

Talhâ bin Ubeydullah, müslüman olduğu zaman, en yakın akrabaları dâhil olmak üzere Mekke müşrik erinden çok işkence gördü. Evine hapsedildiği gibi, aç ve susuz bırakıldı. Kardeşi Osman da, onun vâsıtasıyla îmân etmiş, bu işkencelere o da tâbi tutulmuştu. Hele namazlarını edâ edecekleri zaman çektikleri sıkıntı ve kendileri revâ görülen işkence, tahammülü mümkün olmayan cinstendi.

Nevfel bin Huveylid bin Adeviyye, adamları ile birlikte hazret-i Ebû Bekr ve hazret-i Talhâ'yı yakalayarak iple bağladılar ve işkence yaptılar. Teymoğulları da onlara sâhip çıkmadı. Bu hâdiseden dolayı Ebû Bekr ve Talhâ'ya bitişikler mânâsına gelen karînân dendi.

Hazret-i Me'sûd bin Hırâş, gördüğü bir hâdiseyi şöyle nakleder:

Safâ ile Merve arasında dolaşırken, elleri boynuna bağlı ve kalabalık bir grup tarafından tâkib edilen bir delikanlı gördüm. Etrâfındakilere dedim ki:

- Bu kimdir, hangi suçu işledi de böyle bağladınız?

- Bu Talhâ bin Ubeydullah'dır. Atalarının yolundan saptı.

Talhâ bin Ubeydullah, bütün bu akıl almaz sıkıntılara göğüs geriyor:

- Beni öldürseniz de dinimden asla dönmem, diye karşılık veriyordu.

Peygamber efendimiz, hazret-i Ebû Bekr'le, Medine-i münevvereye hicret buyurduğu zaman, hazret-i Talhâ ticâret için Şam'a gitmiş ve dönerken Medîne'ye uğramıştı. Peygamber efendimizin orada olduğunu öğrenince, kervandaki mallardan vazgeçip Medîne'de kaldı. Âilesini de getirterek muhâcirînden oldu.

Oku eli ile karşıladı 5.2.2006

Uhud'da savaşında Müslümanlar birara şaşkınlık içinde bulunup dağıldıkları zaman, sevgili Peygamberimiz, "Ey Allahın kulları bana doğru geliniz! Ey Allah'ın kulları bana doğru geliniz!" buyurarak seslenince ancak otuz sahâbî gelebilmişti ve Peygamber efendimiz müşrikler tarafından tamâmen kuşatılmıştı. Müşriklerin iyice yaklaştıkları bir sırada, Peygamberimiz, "Şunları kim karşılar, kim durdurur?" buyurdu. Herkesten önce Talhâ bin Ubeydullah hazretleri, "Ben Yâ Resûlallah!" deyip ileri atılmak istedi. Peygamber efendimiz, "Senin gibi daha kim var?" buyurdular. Medîneli sahâbîlerden biri, "Yâ Resûlallah! Ben!" diyerek izin istedi. Sevgili Peygamberimiz, "Haydi, sen karşıla!" buyurunca Medîneli Sahâbî ileri fırladı ve müşriklerin

üzerine atıldı. Eşine rastlanmadık kahramanlıklar gösterdi. Bir kaçını öldürdükten sonra şehâdet şerbetini içti.

Resûl-i ekrem efendimiz, yine, “Şunları kim karşılar, kim durdurur?” buyurdular. Herkesten önce yine Talhâ hazretleri, “Ben Yâ Resûlallah!” diyerek ileri çıktı. Peygamber efendimiz, “Senin gibi daha kim var?” diye sorunca, Ensardan bir mübârek, “Ben karşılarım yâ Resûlallah! dedi. “Haydi onları sen karşıla!” buyurdu. O da müşriklerle çarpışa çarpışa şehid oldu.

Bu şekilde Peygamber efendimizin o anda yanında bulunan bütün sahâbîler vuruşa vuruşa şehâdete erdiler. Kâinâtın sultânı efendimizin o anda yanında Talhâ bin Ubeydullah hazretlerinden başka kimse kalmamıştı.

Hazret-i Talhâ, Resûlullah'a bir zarar erişir diye endişe ediyor, dört bir tarafa koşuyor, kâfirlerle kıyasıya çarpışıyordu. Onun bu kadar seri kılıç sallaması, bir anda Resûlullah'ın her tarafındaki düşmana karşılık vermesi, ok, kılıç darbelerine vücûdunu kalkan yapması, eşine rastlanmayacak bir hâdiseydi. Vücûdunda yara almayan yer kalmamıştı, elbisesinde kandan başka bir şey görünmez olmuştu. Fakat o, buna rağmen dört bir tarafa yetişıyordu.

Müşriklerden çok keskin nişancı, attığını vuran Mâlik bin Zübeyr adlı bir okçu vardı. Bu müşrik Peygamber efendimize nişan alıp bir ok attı. Resûlullah'a doğru gelen bu oka, başka başka hiç bir şekilde karşı koyamıyacağını anlayan Hazreti Talha, elini açarak oka karşı tuttu. Ok elini parçaladı. Fakat Resulullah'a isabetini önlemişti.

Hazreti Talha'nın atılan oka karşı elini tutması, candan çok ötelere yükselmiş aşkın, kemâle gelmiş bir îmânın, muhabbet ile dolu bir kalbin, anlatılamıyan bir sevginin fiili olarak ortaya çıkmasıydı.

“Cennet ona vâcib oldu!” 6.2.2006

Hazret-i Talhâ, Uhud savaşında aşırı kan kaybından dolayı bayılmıştır. Resulullah Efendimiz, Hazret-i Ebû Bekr'e yardımına koşmasını emretti. Ebû Bekr-i Sıddîk, Hazret-i Talhâ'nın ayılması için mübârek yüzüne su serpti. Talhâ bin Ubeydullah hazretleri ayılır ayılmaz, “Yâ Ebâ Bekr! Resûlullah nasıl?” diye sordu. “Resulullah iyidir. Beni O gönderdi” cevabından sonra, “Allahü teâlâyâ sonsuz şükürler olsun. O sağ olduktan sona her musîbet benim için hiçtir.” dedi. Âlemlerin efendisi de, hazret-i Talhâ'nın yanına teşrîf ettiler. Yaralı mücâhid, sevincinden ağladı. Peygamber efendimiz, onun vücûdunu mesh ettikten sonra, ellerin açıp, “Allahım! Ona şifâ ver, kuvvet ihsân eyle!” diye duâ buyurdular.

Resûl-i ekrem efendimizin bir mu'cizesi olarak, hazret-i Talhâ sapa sağlam ayağa kalktı ve tekrar düşmanla harbetmeye başladı. Sevgili Peygamberimiz onun için buyurdu ki:

“Uhud günü, yer yüzünde sağımda Cebrâil'den, solumda Talhâ bin Ubeydullah'dan başka bana yakın bir kimsenin bulunmadığını gördüm. Yeryüzünde gezen Cennetlik bir kimseye bakmak isteyen, Talhâ bin Ubeydullah'a baksın!”

Yine Uhud'da İbni Kâmia kâfiri Peygamberimizi öldürmeye yemin etmiş idi. Peygamberimizin üzerinde iki zırh vardı. Başında da miğfer bulunuyordu. İbni Kâmia Resulullah'a kılıcı ile saldırdı. Kılıç darbesi ile Resûlullah'ın mübârek omuzları yaralandı. Miğferinin iki halkası mübârek yüzüne battı. İlk yetişen Ali bin Ebî Tâlib ve Talha bin Ubeydullah oldu. Hazreti Talha, Peygamber efendimizi sırtına alıp kayalığa kadar çıkardı. O zaman Resûl-i ekrem efendimiz buyurdu ki: “Talha Allahın Resulüne yardım ettiği zaman Cennet ona vâcib oldu.”

Hazreti Talhâ bin Ubeydullah, Uhud Harbi'nden Mekkenin fethine kadar geçen süre içinde yapılan bütün savaşlara katıldı. Ayrıca Hudeybiye'de Bî'ât-ı Rıdvân'da ve Huneyn savaşlarında bulundu. Tebük gazvesinden herkes elinden gelen gayretle orduyu techiz etmek, (donatmak) için uğraşırken, o da, herkesle yarışarcasına, varını yoğunu nesi varsa sarfetmiş, bundan dolayı, Feyyâz lakabını almıştır.

Hazret-i Ebû Bekr'in hilâfeti zamânında da bütün savaşlara katıldı. Hazreti Ebû Bekr hastalandığında, yerine kimin halîfe olacağını hazret-i Talhâ ile istişâre etmiş ve o da, Cenâb-ı Hak sana; “Müslümanların işini kime terk ettin?” derse, açık bir alınla ve müsterih olarak; “Hazret-i Ömer'e bıraktım” dersin, tavsiyesinde bulunmuştu.

İsrâf edenleri sevmezdi 7.2.2006

Hazreti Talhâ bin Ubeydullah'nın vefatından yirmi yıl sonra, kızı Âişe bir gece rü'yâsında babasını gördüğünde, “Yâ Âişe! Kabrimin bir tarafından sızan su bana eziyet veriyor, beni buradan çıkar da başka yere defnet” diye tenbih buyurdu. Bunun üzerine kızı Âişe! çok üzüldü ve akrabâlarından bâzılarını alarak kabr-i şerifini açtılar. Sızan sudan dolayı vücûdunun bir tarafı

hafif yeşillenmiş, diğer yerleri yeni defnedilmiş ve bir kılına dahi zarar gelmemiş buldular ve bir başka kabre naklettiler.

Hazreti Talhâ, Eshâb-ı kirâmın en üstünlerinden olup kavuşamadığı fazilet sâdece Hulefâ-î râşidin derecesi olmuştur. Peygamber efendimiz buyurdu ki: “ Yeryüzünde Cennet'lik bir kimse görmek isteyen, Talhâ bin Ubeydullah'a baksın! “

Hazret-i Âîşe validemiz anlatır: Bir gün Ebû Bekr-i Sıddîk Resûlulah'ın yanına girmişti. Resûlulah ona, “Yâ Ebâ Bekr! Sen, Atîk ya'nî Allahü teâlânın Cehennem'den âzâd ettiği kişinin” buyurdu. Ondan önce önce kimseye böyle Atîk ismi verilmemişti. Sonra Talhâ bin Ubeydullah içiri girdi. Resûlullah efendimiz ona da buyurdu ki: “Ey Talhâ! Sen de şehîd olmayı bekliyenlerdensin.”

Hazreti Talha, Zî'l-Karâde gazvesinde mücâhidlerin susuz kalmaması için kuyu satın alıp onu mü'minlere vakfetmiş idi. O zaman kuyu satın almak ve vakfetmek çok büyük çömertlikti. Zül'-Usra gazvesinde ise savaşa katılanları tek başına doyurmuştu.

Günlük geliri bin altın idi. Öksüzleri gözetir, fakirlerin ihtiyaçlarını görür, biçârelere yardım eder. Muhtâç olanlara para verirdi. Teymoğulları'nın bütün muhtaçları, onun yardımları altında idi. Hazret-i Talhâ, bunların dullarını evlendirir, borçlularının borçlarını öderdi.

Eshâb-ı kirâmdan bir çok zât, Ümmi Ebân hâtunla evlenmek için teklifte bulunmuşlardı. Fakat o hiç birisini kabûl etmedi. Talhâ bin Ubeydullah, teklifte bulununca kabûl etti. Sebebi sorulduğu zaman, “ Onun ahlâkını bilirim. Evine girerken güler yüzle girer, evinden çıkarken mütebessim çıkar, Kendisinden istenildiğinde verir, kendisine bir iyilik yapıldığı zaman teşekkür eder. Bir kusûr görünce affeder” diye cevap vermiş ve onunla evlenmişti.

Hazret-i Talhâ ticâretle ve zirâatle meşgûl olup, büyük çiftlik sâhibi idi. Kendisinin Hayber'de ve Irak'ta çok arâzileri vardı. Böyle büyük bir zenginliğin içinde bulunmasına rağmen, gâyet az yer, israf etmez ve isrâf edenleri sevmezdi.

“Müşrikler çâresiz kaldı!” 8.2.2006

Abdullah bin Mes'ûd hazretleri, gençliğinde fakîr idi. Bundan dolayı çobanlık yapıyordu. Bir gün koyun güderken Peygamber efendimiz ve hazret-i Ebû Bekir ile karşılaştı. Resûlullah, “Ey genç! İçmemiz için sütün var mı?” diye sordu. O da, “Yok efendim” deyince, Peygamber efendimiz, hiç yavru lamamış bir koyunun memesini elleri ile sıvazlayıp, duâ etti. Koyunun memesi derhal süt ile doldu. Hazret-i Ebû Bekir, büyük bir kap getirip doldurdu. Bu sütün içtiler. Peygamber efendimiz sonra: “Çekil, büzül” buyurdu. Koyunun memeleri eski hâline geldi.

Abdullah bin Mes'ûd, olanları hayretler içinde seyretti. Dayanamayıp sordu, “Bu nasıl oldu? Hiç sütü olmayan koyundan bu kadar sütü nasıl sağdınız? Söylediğiniz duâyı lütfen bana da öğretin.” Peygamber efendimiz, başını sıvazlayıp, “Allahü teâlâ sana rahmet etsin! Sen Hakkı öğrenebilecek bir çocuksun” buyurdu. Bu mu'cizeyi gören ve konuşmaları işiten genç, “Siz sıradan bir kimse değilsiniz. Senin, Cenâb-ı Hakkın Peygamberi olduğuna inandım” deyip kelime-i şehâdet getirdi ve müslüman oldu.

Abdullah bin Mes'ûd hazretleri Mekke'de ilk defa açıktan Kur'ân-ı kerîm okuyan sahâbîdir. Bir gün Eshâb-ı kirâm, bir yerde oturup sohbet ediyorlardı. İçlerinden birisi, “Resûlullah'tan başka, hiç kimse çıkıp da Kur'ân-ı kerîmi müşriklerle karşı açıktan okuyamadı. Bunu yapacak kimse yok mu?” dedi. İbni Mes'ûd hazretleri hemen atılıp, “Ben okurum” dedi.

Ertesi gün, Makâm-ı İbrâhim'e gitti. Müşrikler orada toplanmış hâldeydiler. İbni Mes'ûd hazretleri Besmele-i şerîfe çekip, “Errahmânu allemel Kur'âne...” diyerek Rahmân sûresini okumaya başladı. Müşrikler hep birlikte üzerine yürüdüler. Tekme tokat vurmaya başladılar. Yüzü gözü her tarafı yara bere içersinde kaldı. Fakat o, sanki hiç bir şey yapılmıyormuş gibi sâkin sâkin Kur'ân-ı kerîmi okumaya devam etti. Okuması bittikten sonra Eshâb-ı kirâmın yanına vardığında, “Korktuğumuz başımıza geldi. Bir daha gidip onların yanında okuma!” dediler. O, “Hayır yine gidip okuyacağım. Müşrikleri ilk defa böyle perişan hâlde gördüm. Onların âcizliği beni çok sevindiriyor. Bana yapılan işkencelerden acı duymuyorum.” cevabını verdi. O, ertesi günü yine gidip, tekrar okudu. Yine tartakladılar. Hattâ kızgın çöllere yatırıp işkence ettiler. O yine aldırmadan okumalarına devam etti. Sonunda müşrikler çâresiz kaldılar.

İşkenceler dayanılmayacak hâle gelince önce Habeşistan'a, sonra da Medîne'ye hicret etti.

“Başım heybetli görünsün” 9.2.2006

İbni Mes'ûd hazretleri, cüssesinden umulmayan kahramanlıklar göstermiştir. Bedir savaşında, küfrü ve îmansızlığı meşhûr Ebû Cehil'in başını o kesmiştir. Savaşta, Eshâb-ı

kirâmdan Afra hatûnun çocukları Muâz ve Muavviz, kılıç darbeleri ile Ebû Cehil'i kımıldayamayacak şekilde yaralayıp, yıktılar. Öldüğünü zannedip oradan ayrıldılar. Peygamber efendimiz Ebû Cehil'i merak edip, "Acaba Ebû Cehil ne yaptı, ne oldu? Kim bakar?" buyurarak, araştırılmasını emretti. Aradılar bulamadılar. Peygamber efendimiz, "Aramaya devam ediniz! Eğer onu tanıyamazsanız, dizindeki yara izine bakınız. Birgün ben ve o, Abdullah bin Cûdan'ın ziyâfetine gittik. İkimiz de gençtik. Ben ondan biraz büyükçe idim. Orada onu itince düştü, dizlerinden birisi yaralandı. Bu iz onun dizinden kaybolmadı" buyurarak Eshâbına kolay tanımaları için işâret verdi.

Bunun üzerine, İbni Mes'ûd hazretleri yerinden fırlayıp aramaya gitti. Epey bir aramadan sonra, ölümler arasında ta'rife uygun yaralı birisini gördü. Yanına yaklaşıp, "Ey Resûlullah düşmanı! Nihâyet Allahü teâlâ seni hakîr ve zelîl etti?" dedi. Aldığı yaralardan, acılar içinde kıvranan İslâm düşmanı Ebû Cehil, hâlâ inadına, düşmanlığına devam ediyordu. En ufak bir pişmanlık eseri yoktu. Ebedî olarak, Cehennemde kalmak üzere dünyadan ayrılmakta iken bile mel'ûn hâlâ ağzından kin kusuyordu: "Ne diye beni zelîl ve hakîr edecek ey koyun çobanı! Hakîr olan sizler olacaksınız! Sen bana zaferden bahset! Kim kazandı kim kaybetti?" "Zafer Allah ve Resûlünün tarafındadır, ey mel'ûn. Artık sonun geldi. Zehir kusan başını, şu iğrenç vücûdundan ayıracacağım." "Doğrusu beni, senin gibi birisinin öldürmesi bana çok ağır gelecek." "İşte Allah ve Resûlüne karşı gelen, onlara düşmanlık besliyenin sonu böyle zelîl olmaktır. Sen ve senin gibi olanların sonları böyle olacak."

İbni Mes'ûd hazretleri, başını kesmek için Ebû Cehil'in miğferini çıkartırken, "Ne olur hiç olmazsa, boynumu gövdeme yakın kes ki, başım heybetli görünsün" diyerek küfrünün, gurur ve kibrinin ne dereceye çıkmış olduğunu gösterdi.

İbni Mes'ûd, Ebû Cehil'in başını kılıcıyla kopardı. Kılıcını, miğferini aldı. Başına bir ip bağlayıp, sürükliyerek Resûlullahın huzûruna götürdü. Sevinç içinde, "Yâ Resûlallah! Bu, Allahü teâlânın düşmanı Ebû Cehil'in başıdır" dedi. Peygamber efendimiz de, "O Allah ki, O'ndan başka ilâh yoktur" buyurdu. Sonra, Ona hitap ile, "Allahü teâlâyâ hamd olsun ki seni zelîl ve hakîr kıldı. Ey Allah düşmanı! Sen bu ümmetin fir'avnı idin!" buyurdu.

"Halleri ne olacak?" 10.2.2006

Hazret-i Abdullah bin Mes'ûd, Peygamber efendimizin vefâtından sonra Kûfe kadılığına tayin olundu. Orada hazine muhafızlığı da yaptı. Hazret-i Ömer, Kûfe halkına yazdığı mektupta şöyle diyordu: "Ey müslümanlar! Size iki arkadaşımı yolluyorum. Ammâr vâlî, Abdullah kâdî olacaktır. Onları dinleyiniz ve söylediklerini yapınız. Çünkü ikisi de Resûlullahın Eshâbından olup, Bedir kahramanlarındandır. İbni Mes'ûd'u yanımda alıkoymayarak sizi kendime tercih ettim. Kendisi aynı zamanda beytûlmâl hesaplarına da bakacaktır."

Hazret-i Osman'ın son zamanlarında Medine'ye döndü. 60 yaşının üzerinde iken hastalandı. Bu hastalıktan vefât etti. Cenâze namazını hazret-i Osman kıldırdı. Vasiyeti üzerine Cennet-ül-Bakî Kabristanına defnedilmiştir.

Abdullah bin Mes'ud, Resûlullahın huzurunda, meclislerinde sık sık bulunurdu. O derece ki, Resûl-i ekrem Ehl-i beytinden olduğu sanılırdı. Resûlullahın eşyalarını taşırdı. Onlara hürmetinden çok güzel giyinirdi.

Peygamber efendimiz, Abdullah bin Mes'ûd'u Kur'ân-ı kerîm öğrenenlerin başında sayardı ve, "Kur'ân-ı kerîmi, İbni Mes'ûd, Salim, Übey bin Ka'b ve Muaz bin Cebel'den öğrenin!" buyururdu. 70 sûreyi Resûlullahın mübârek ağızlarından işiterek ezberlemiştir. Âsım, Hamza, Kisaî, Halef, A'meş gibi meşhur kırâat imâmlarının silsilesi, İbni Mes'ûd'da son bulmaktadır.

Resûl-i ekrem Kur'ân-ı kerîmi ondan dinlemeyi çok severdi. Peygamber efendimiz bir gün ona, "Nisa suresini oku, dinleyelim." buyurdu. "Kur'ân-ı kerîm size indi. Biz O'nu sizden okuduk ve sizden öğrendik." deyince, "Evet öyledir. Fakat ben Kur'ân-ı kerîmi başkasından dinlemeyi severim." buyurdu.

İbni Mes'ûd okumaya başladı. Meâlen; "Halleri ne olacak? Her ümmetten bir şahit getireceğimiz zaman..." (Nisa: 41) âyet-i kerimesine gelince, Resûlullahın mübârek gözlerinden yaşlar boşandı.

İbni Mes'ûd hazretleri, Kur'ân-ı kerîmi çok güzel okurdu. Hazret-i Ömer anlatır:

Bir gün Resûlullah, hazret-i Ebû Bekir ile müslümanların durumunu konuşuyordu. Ben de yanlarındaydım. Sonra beraber dışarı çıktık. Baktık, tanımadığımız birisi mescidde Kur'ân-ı kerîm okuyor. Resûlullah dinlemeye başladı. Daha sonra da bize dönüp buyurdu ki: "Kim Kur'ân-ı kerîmi indiği andaki tazeliği ile okumaktan hoşlanıyorsa, İbni Mes'ûd gibi okusun!"

İki kıymetli dost 11.2.2006

Bilâl-i Habeşî hazretleri, müslüman olmadan önce, Mekke müşriklerinin ileri gelenlerinden Ümeyye'nin kölesi idi. O zamanlar, her yerde olduğu gibi, Arabistan'da da korkunç bir câhiliyet vardı. İçki, kumar, zinâ, hırsızlık, zayıfları ezme, zulüm ve ahlâksızlık nâmına ne varsa hepsi yapılıyordu.

Güçlü kimseler, zayıf kimseleri köle olarak kullanıyorlardı. İşte bu kölelerden birisi de, Bilâl-i Habeşî idi. Fakat bunun diğerlerinden farklı bir hâli vardı. Son derece mert ve dürüst idi. Bunun için Ümeyye, bunu kervanının başını koyar, mallarını bunun vâsıtasıyla uzak yerlere gönderirdi. Bilâl-i Habeşî hazretlerinin diğer bir özelliği de, sesinin çok güzel olmasıydı. Bunun için düğün ve şenliklerde aranan bir kimseydi. Ticâret için uzun yol giden kervan yorgunluktan yürüyemez hâle gelince, bunun na'meleri ile canlanır, develer bile bunun güzel sesini işitince, coşup çatlarcasına yol alırlardı. Onun bu özelliklerini bilen sâhibi Ümeyye, ona diğer kölelerden ayrı muâmele yapardı. Sanki köle değil hür bir insan gibi yaşardı.

Bilâl-i Habeşî yine birgün, bir kervanla Şam'a gitmişti. Bu kervanda, Hazret-i Ebû Bekir de vardı. İkisi arasındaki dostluk bu yolculukta meydana gelmişti. Bu sırada Mekkelilerin tek gelir kaynağı ticâretti. İslâm güneşinin doğmasına ve âlemi aydınlatmasına çok az bir zaman varken, işte bu yolculuk yapılmıştı.

Hazret-i Ebû Bekir bu yolculukta gördüğü bir rü'yâ sebebiyle sefer dönüşü îmân nûru ile şereflenmişti. Bir gece yarısı Bilâl-i Habeşî hazretlerinin kapısı çalındı. Uyandığında, kapıdan Bilâl! Bilâl! fısıldayan bir ses duydu. Karanlıkta korkuyla sesin geldiği tarafa yöneldi. Sesin geldiği tarafa yaklaşp, " Sen kimsin?" diye sordu. "Ben Ebû Bekir. Sabahı beklemeden, sâhibin duymadan bir şey söylemem lâzımdı, onun için geldim. Yâ Bilâl! Bu ümmetin peygamberi geldi." Kimdir? Ya Eba Bekir!" " Ebû'l-Kâsım." "Peki peygamber olduğunu nasıl anladın?"

Bunun üzerine Hazret-i Ebû Bekir şöyle cevap verdi: "Şam yolculuğunda gördüğüm rü'yâyı anlattıktan sonra kendisine, "Yâ Ebe'l Kâsım, sen Allahın Resûlü olduğunu söylüyor, îmâna da'vet ediyormuşsun, öyle mi?" diye sordum. O da, "Evet yâ Ebâ Bekir! Rabbim insanlara müjdeleyici ve korkutucu olarak, Hazret-i İbrâhim'i gönderdiği gibi beni de bütün insanlara peygamber olarak gönderdi" dedi. Ben de, "Sen bugüne kadar yalan söylemedin. İnanıyorum ki sen Allahın Resûlüsün" deyip huzûrunda müslüman oldum. Senin de müslüman olmanı, ebedî saâdete kavuşmanı istiyorum,

Hazret-i Ebû Bekir'in bu cevâbı üzerine, onu yakînen tanıyan, samîmiyetinden hiç şüphesi olmayan Bilâl-i Habeşî hazretleri, kelime-i şehâdeti getirip müslüman oldu.

"Allah birdir, Allah birdir..." 12.2.2006

Bilâl-i Habeşî hazretleri, Müslüman olduktan sonra hayâtında bambaşka bir safha başladı. Artık o, hak ile bâtil arasında vukû bulmak üzere olan çetin bir mücâdelenin azimli bir kahramanı, kararlı bir mücâhidi olmuştu.

Zâlim Ümeyye; O'nun Müslüman olduğunu anladığı zaman, daha da hâinleşti. Çâresiz kölesini sırtüstü veya yüzükoyun, kızgın çöllere yatırır. Sonra da çıplak vücuduna, kocaman kaya parçaları koyar ve Peygamber efendimizi inkâr etmesini emrederdi. Ama o Habeşli Mü'min, alındaki boncuk boncuk terlerle inleyerek seslenirdi: "Allah birdir, Allah birdir. Muhammed, O'nun elçisidir. Ey topraklar, ey taşlar, ey taş yürekli! Allah birdir ve O'ndan büyük yoktur."

Bütün bu işkencelerle hıncını alamayan Ümeyye , onu böylece bîtap düşürdükten sonra da, boynuna bir ip takıp çocukların elinde Mekke sokaklarında dolaştırırdı. Müşrikler onunla alay ederlerdi. Bilâl-i Habeşî garip ve kimsesiz olduğu için, diğer müşriklerden de işkence görürdü. Ona ağır işkence yapanlardan biri de Ebû Cehil'dir. Bilâl-i Habeşî onun ağır işkenceleri karşısında da, "Allah birdir, Allah birdir" diyerek, dînindeki sebâtını gösterirdi.

Ümeyye bin Halef yine bir gün Bilâl-i Habeşî'ye işkence yapmak için dışarı çıkarmıştı. Üzerindeki elbiselerini çıkarıp sadece bir don ile, yakıcı sıcakta kızgın kumlar üzerine yatırıp, üzerine taşlar yığılmıştı.

Bilâl-i Habeşî bu tahammülü zor işkenceler altında yine, "Allah birdir, Allah birdir" diyor başka bir şey söylemiyordu. Bu sırada sevgili Peygamberimiz oradan geçiyordu. Bilâl-i Habeşî'nin halini görerek üzülen buyurdu ki: "Allahü teâlânın ismini söylemek seni kurtarır." Evine döndükten biraz sonra da Hz. Ebû Bekir yanına geldi. Peygamberimiz, Bilâl-i Habeşî'nin çektiği işkenceyi Hz. Ebû Bekir'e söyleyip, "Çok üzüldüm" buyurdu.

Hz. Ebû Bekir hemen Bilâl-i Habeşî'ye işkence yapılan yere gitti. Müşriklere dedi ki, "Bilâl'e böyle yapmakla elinize ne geçer? Bunu bana satınız! " Müşrikler cevap verdiler, "Dünya dolusu altın versen satmayız. Fakat, senin kölen Âmir ile değişiriz."

Hz. Ebû Bekir'in kölesi Âmir, onun her işini yürütürdü. Fakat, kâfir idi. İmân etmiyordu. Bilali Habeşî bununla değişip müşriklerinden elinden kurtardı. Elinden tutup doğruca sevgili Peygamberimizin huzuruna getirerek dedi ki: "Yâ Resûlallah! Bilâl'i bugün Allah rızâsı için âzâd ettim " Resûlullah efendimiz çok sevindi. Ebû Bekir-i Sıddîk'a çok duâ buyurdu.

“Bilâl'e dokunmayın!” 13.2.2006

Bilâl-i Habeşî hazretleri, birgün Mescid-i Nebî'de iken büyük bir neş'e içinde coşuyor, yerinde duramıyor, oynuyordu. Hz. Ömer bu hâlini görünce sordu: “Yâ Bilâl, bu hâlin nedir? Burasının mescid olduğunu unuttun mu?” Hazreti Bilal, “Benim hâlimde ne var ki? İstersen gidip hâlimi Resûlullah'a arz edelim, yanılsım varsa tevbe ederim ve bir daha yapmam.” Teklifinde bulununca, beraberce Resûlullahın huzûruna gittiler. Hz. Ömer, Peygamber efendimize durumu arz etti: “Yâ Resûlallah, Bilâl, mescidin huşû'unu bozuyor. Burada neş'elenip coşuyor, oynuyor.”

Peygamber efendimiz Hz. Bilâl'e sordu: “Yâ Bilâl, böyle neş'eli olmanın sebebi nedir? Hazreti Bilal şöyle cevap verdi: “Yâ Resûlallah, cenâb-ı Hak bana hidâyet nasip etti. Ben bir köleydim. Mekke'nin ileri gelenlerinden nice kimseler bu saâdete eremediler. Ebedî saâdetten mahrûm kaldılar. Onlara hidâyet nasip olmadı. Ben neş'elenmiyeyim de kim neş'elensin?.. Ben oynamıyayım da kim oynasın?” Resulullah Efendimiz, “Bilâl'e dokunmayın! Sevinip neş'elensin.” buyurdu.

Yahûdînin biri birgün Hz. Bilâl'i sıkıntı içinde görünc, “Yâ Bilâl, ben sana istediğin kadar para vereyim, yeter ki sen sıkıntı çekme!” teklifinde bulundu. Maksudı başkaydı. Parayı verirken ilâve etti, “Eğer bu parayı ödeyemezsen, seni köle olarak alırım.”

Aradan bir zaman geçtikten sonra, Yahûdî gelip parasını istedi. Bilâl-i Habeşî hazretleri, özür beyân ederek dedi ki: “Bana bir ay daha müsâade et, yine ödeyemezsem, beni köle olarak alıp götürürsün.” Son günü geldiği hâlde borcunu ödiyemiyen Hz. Bilâl, çâresiz kalıp, Resûlullahın huzûruna gidip durumu arz etti. Peygamber efendimiz birşey buyurmadı. Ümitsiz bir şekilde evine dönen Hz. Bilâl o gece uyuyamadı.

Kendi kendine, “Artık bundan sonra ezân okuyamayacağım” diye derin derin düşünüyordu. Bu düşünceler içinde kendinden geçmiş hâldeyken kapı çalındı. Gelen kimse seslendi: “Resûlullah seni çağırıyor, acele gel!”

Hemen kendini toparlayıp, huzûra koştu. Peygamber efendimiz buyurdu ki: “Yâ Bilâl ticaretten dönen bir kervan var. Kervana git, onların arasında üzerindeki yükleriyle beraber bana hediye edilmiş olan üç deve var, onları al senin olsun! Borcunu öde!”

Hz. Bilâl emredileni hemen yaptı. Rahat ve huzûr içinde, gidip sabah ezânını okudu. Namazdan sonra, mescidin kenarında onu köle olarak alıp götürmek için bekliyen Yahûdîyi gördü. Namazdan çıkınca, yüksek sesle konuştu: “Bende alacağı olan kimseler gelsin, borcumu ödeyeceğim! “ Bunun üzerine Yahûdînin bütün hayâlleri yıkıldı.

“Bunca ayrılık yetmedi mi?” 14.2.2006

Bilâl-i Habeşî hazretleri, Peygamber efendimizin vefâtından sonra, gördüğü her şey Resûlullahı hatırlatıyor, kendini tutamayıp ağlıyordu. Bu sebeple Medîne'den, ayrılıp Şam'a yerleşti. Hz. Ömer'in hilâfetine kadar orada kaldı.

Bir gece Rû'yâsında Resûlullah efendimizi gördü. Sevgili Peygamberimiz kendisine sitem ettiler: “Bunca ayrılık yetmedi mi, yâ Bilâl? Hâlâ Kabrimi, ziyâret etmiyecek misin? “

Zavallı yüreği, duracak hâle geldi. Heyecan ve ter içinde uyandı. Hemen hazırlığa başladı. Şafak sökerken, ince, uzun ve garip deveciğiyle; mübârek Medîne yollarına düştü. Biricik Efendisine yaklaştıkça havayı kokluyor, taşları toprakları okşuyor ve gözyaşı döküyordu. Issız çölleri yara yara, Medîne'ye ulaştı. O'na rastlayanlar, selâm veriyorlardı. Sonra da yanındakilere diyorlardı ki: “İşte Bilâl, Bilâl-i Habeşî hazretleri. Peygamberin Müezzini. O'nun gibi ezân okuyan, bu dünyaya gelmemiştir.”

Fakat O, hiçbirini duymuyor, görmüyordu. Sanki çok kuvvetli bir mıknatıs, onu kendisine çekiyordu. Peygamber efendimizin mübârek kabirlerine doğru ilerledi. Yüce mâkâma erişirken; Kur'ân-ı kerîm okudu, okudu, okudu... En sonunda, sevgilisinin kabrine kapaklandı, bayıldı.

Uyandığında, Hasan ve Hüseyin hazretleri; saçlarını okşuyorlardı. Sanki dünyalar onun oldu. Sarıldılar, kucaklaştılar. Sonra Hz. Hasan sordu: “Dedemiz seni de çok severdi. Acaba O'nun hatırı için, bir şey istesek yapar mısın?” Hz. Bilâl çok şaşırıldı: “Bu ne biçim söz! Bu kölenizden ne emredersiniz de, yerine getirmem!” “Bütün Medîneliler gibi, biz de senden, bir defa da olsa ezân dinlemek istiyoruz. Ricamız sadece buydu.”, “Anam, babam sizlere fedâ olsun! Başım, gözüm üstüne!”

Ertesi sabah Bilâl-i Habeşî, son Ezânını Mescid-i Nebevî'de okudu. Yanık ve hasret dolu sesiyle: “Allahü ekber! Allahü ekber!” dediği zaman; bütün Medîne halkı ayağa kalktı.

“Eşhedü en lâ ilâhe illallah!” ve “Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah!” deyince kadın-erkek, genç-ihtiyar, çoluk-çocuk, hattâ yataklarındaki hastalar bile, sokaklara fırladılar. Sanki, Peygamber efendimiz yaşıyor zannettiler.

O günden beri dünyada, bir daha öyle ezân okunmadı. Bilâl-i Habeşî hazretleri de başka ezân okumadı. 641 senesinde Şam'da vefât etti.

İlk ezanın okunuşu 15.2.2006

Hicretten sonra Medîne'de Peygamber efendimizin mescidi yapılmış, burada müslümanlar cemâ'atle namaz kılıyorlardı. Ancak o günlerde namaz vakitlerini bildirmek, zahmetli oluyordu. Müslümanlar, Mescid'e toplanır; namaz vaktini beklerlerdi. Ba'zıları da tam vakti tesbit edemezlerdi.

Sevgili Peygamberimiz, buna bir çâre arıyorlardı. Bir gün arkadaşlarını topladılar. Meseleyi hep birlikte konuşmaya (istişâreye) başladılar. Namaz vakitlerinde çan çalmak, boru çalmak, ateş yakmak gibi teklifler yapıldı.

Bu teklifler ile ilgili Allahü teâlânın Resûlü, " Çan çalmak Hristiyanların, boru çalmak Yahudilerin, ateş yakmak mecusilerin adetidir" buyurarak kabul buyurmadı. Neticede, karar veremedi dağıldılar. Müslümanlar üzgün olarak evlerine çekildiler.

O toplantıda bulunan Abdullah bin Zeyd, aynı gece bir rû'yâ gördü... Ertesi gün, sabah namazından sonra, Sevgili Peygamberimize gördüğü rû'yâyı anlattı: " Yâ Resûlallah! Dün gece rû'yâmda, mübârek bir zât gördüm. Elinde parlak bir çan vardı. Ona sordum: "Onu bana satar mısın?" "Çanı ne yapacaksın?" "Müslümanları namaza da'vet edeceğim."

O mübârek zât güldü ve dedi ki: "Sana ondan daha hayırlı, bir şey öğreteyim" dedikten sonra, bana, kelimesi kelimesine, Ezân-ı Muhammedî'yi okudu."

Abdullah bin Zeyd hazretlerinin rû'yâlarını anlatmasından sonra, Allahü teâlânın Resûlü de tebessüm ederek buyurdular ki: " İnşâallah gördüğün hak rû'yâdır, sâlih rû'yâdır. Şimdi kalk da öğrendiklerini, Bilâl'e öğret! Ezânı, O okusun. Çünkü sesi, senden daha gür, daha yüksektir."

Bu rû'yâ ve Ezân kelimelerini işiten Hz. Ömer dedi ki: "Yâ Resûlallah! Seni hak Peygamber olarak gönderen Allaha yemîn ederim ki, aynı rû'yâyı ben de gördüm."

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz, ellerini semâya kaldırarak; cenâb-ı Hakka şükrettiler, hamdettiler.

Bundan sonra Hazreti Abdullah bin Zeyd, " Sâhib-ül Ezân" diye meşhûr oldu. Resûlullah ile beraber Vedâ Hacci'nda bulundu. Bu hac esnasında elinde bulunan bütün mallarını, hayvanlarını, fakirlere sadaka olarak dağıttı. 644 yılında 64 yaşında iken vefât etti.

Buyurdu ki:

"Dünyada olup da âhiret hayatı yaşıyan insan saâdet içindedir. Bir insan yaşadığı müddetçe Allahı hatırlıktan çıkarmayıp, O'na hep yalvarırsa âhirette merhametine sebep olur. Böylece âhiret hayatı yaşamış olur."

"Onlara Cenneti hazırladı!" 16.2.2006

Resûl aleyhisselâmın bi'setinin onbirinci senesinde, Akabe mevkiinde Medîneli on iki kişi ile buluştu. Bunlardan birisi de Hazreti Sa'd bin Rebî' idi. Burada Peygamber efendimize, "Allahü teâlâyâ hiçbir şeyi ortak koşmamak, hırsızlık yapmamak, zinâ etmemek, çocuklarını öldürmemek, kimseye iftira etmemek, hiçbir hayırlı işe karşı çıkmamak" hususunda biat ettiler. Söz verdiler.

Peygamber efendimiz de onlara buyurdu ki: " Verdiği sözde duranın, ücret ve mükâfatına Allahü teâlâ garanti vermiş, onlara Cenneti hazırlamıştır. Kim insanlık îcâbı, bunlardan birini işler de, ondan dolayı dünyada cezâyâ uğratılırsa, bu ona keffâret olur! Kim de yine bunlardan insanlık îcâbı birini işlerse, yaptığı o şeyi Allahü teâlâ gizler, açığa vurmazsa, onun işi Allahü teâlâyâ kalır. Dilerse onu bağışlar, dilerse azâba uğrattır."

Hz. Sa'd, Uhud'da büyük kahramanlıklar gösterdi. Vücûdu delik deşik oldu. Uhud muharebesinde, bir ara, müslümanlar arasında karışıklık başladı. Hz. Sa'd o zaman, gevşeklik göstermedi. Eshâb-ı kirâma Akabe biatında, canlarını fedâ edeceklerine dâir verdikleri sözü ve yemîni hatırlattı.

Muharebe sona erip, Kureyş müşrikleri çekilip gitmişlerdi. Resûl aleyhisselâm sordu:

- Sa'd bin Rebî'nin ne durumda olduğunu, canlılar arasında mı, yoksa ölümler içerisinde mi olduğunu, tesbit edip, bana kim haber getirir? Bir ara onu şu tarafta görmüştüm.

Muhammed bin Mesleme veya Ubeyy bin Ka'b'dan birisi idi. Resûlullah efendimizin işâret buyurduğu tarafa giderek, "Resûlullah, senin sağlar mı, yoksa ölümler arasında mı olduğunu, araştırıp, kendisine haber vermemi emretti." diye seslendi.

Bunun üzerine Hz. Sa'd ağır yaralı olarak zorlukla şu cevâbı verdi: "Ben artık ölümler arasında sayılırım. Resûlullah selâmımı arz et ve "Sa'd bin Rebî' ümmetine doğru yolu göstermek için rehberlik yapan Peygambere verilecek mükâfatların en üstünü ile, Allahü teâlâ seni mükâfatlandırsın diyor" de! Kavmin Ensâr'a da selâm söyle! Onlara da, "Sa'd bin Rebî' size, Akâbe gecesinde, Resûl aleyhisselâmı korumaya dâir söz verip, yemîn etmediniz mi? Vallahi hayatta bulunduğunuz müddetçe, Peygamber efendimizi iyi korumayıp, ona bir zarar gelirse, sizin için, Allahü teâlânın yanında gösterebileceğiniz hiç bir mazeret yoktur, diyor" de!

Bunları söyledikten bir müddet sonra da vefât etti.

"İnsan kaderinden kaçamaz!" 17.2.2006

Uhud harbinde sevgili Peygamberimiz, son emirlerini verdiler. İslâm Ordusunun, nelere dikkat etmesi gerektiğini, açık açık bildirdiler. Sonra, mübârek ellerinde tuttıkları kılıcı göstererek buyurdular ki: "Bu kılıcın hakkını yerine getirmek şartıyla, kim almak ister?"

Mücâhidlerin hepsi istiyordu. Fakat Hz. Ebû Dücâne, yüksek sesle sordu: "Yâ Resûlallah! Bu kılıcın hakkı nedir? Resulullah buyurdu: "O'nun hakkı, eğilip bükülünceye kadar; düşmanın yüzüne vurmaktır, vurmaktır. Onun hakkı, müslüman öldürmemen, onunla kâfirlerin önünden kaçmamandır. Onunla Allahü teâlâ sana zafer yahut şehîdlik nasîb edinceye kadar, Allah yolunda çarpışmandır."

Hz. Ebû Dücâne, Medîneli mucâhidlerin en bahadırılarından biriydi. "Kılıcı, o şartla alabilirim yâ Resûlallah" dedi. Peygamber efendimiz, tebessüm ettiler. Sonra, kılıcı uzattılar. Üzerine, Arapça şu beyt okunmuştu: "Korkaklıkta zillet, utanç; ileri atılmakta, izzet, şeref vardır. İnsan, korkaklık etse bile; kaderinden kaçamaz."

Ebû Dücâne hazretleri o kadar sevindi ki, keyfinden, pehlivanlar gibi yürümeye başladı. Geniş ve dik adımlar atıyordu. Başına, kırmızı bir tülbent sardı. Sanki fırtına gibi, düşmana esmek için hazırlanıyordu. Sonra, "şâhin gibi" düşman üstüne atladı. Önüne çıkan dinsizleri, müşrikleri kılıçladı, kılıçladı... Kimini öldürdü, kimini yaraladı. Zâten yürüyüşünden, heybetinden korkan hâinler; çil yavrusu gibi dağılıyorlardı.

Uhud Savaşında müşriklerin azıllarından Âsım bin Ebî Avf, kudurmuş bir canavar gibi müslümanlara saldırıyor, bir taraftan da:

- Ey Kureyş cemâ'atı! Akrabâlık haklarını gözetmeyen, kavminizi bölen kimse ile çarpışmaktan geri durmayınız. Eğer O kurtulursa ben kurtulmayayım, diye bağıarak Kureyş kâfirlerini harbe teşvik ediyordu.

Ebû Dücâne hazretleri bu azılı kâfirin susturulması îcab ettiğini anlamış ve çarpışa çarpışa ona yaklaşıp, bu İslâm düşmanını öldürerek gerekli cezâsını vermişti.

Ebû Dücâne hazretleri bununla meşgul iken, müşriklerden Ma'bed bin Vehb, Ebû Dücâne'ye müthiş bir kılıç darbesi indirmişti. Ebû Dücâne hazretleri çok seri bir şekilde yere çökerek bu öldürücü darbeden kurtulmuş, hemen sonra acele kalkıp hücum ederek, Ma'bed'i yaralamış, bir çukura düşürmüştü.

Sonra da çukura atlayıp başını kesip kâfirlere doğru fırlattı. Bu hâl, Kureyş kâfirlerinin zaten bozulmuş olan morallerini daha da bozmasına sebep oldu.

"Kılıcının şerefini gözettim!" 18.2.2006

Ebû Dücâne hazretleri, Uhud Savaşında beytler okuyor, müşriklerden kime rastlarsa, onu vurup öldürüyordu. Müşriklerin en azıllarından, iri cüsseli Ebû Zül-Kerş her tarafı zırhlarla kaplı, sadece gözleri görünüyordu. Ebû Dücâne hazretleri ile karşı karşıya geldi. Kâfir" Ben Ebû Zül-Kerş'im!" diye bağııyordu

Önce Ebû Dücâne hazretlerine hücum etti. Bir kılıncı darbesiyle omuzundan, tâ uyluklarına kadar ikiye biçti. Canını Cehenneme yolladı. Bundan sonra Ebû Dücâne, önüne çıkan her kâfiri devirerek dağın eteğinde defleriyle müşrikleri kışkırtan kadınların yanına geldi. Ebû Dücâne buyuruyor ki:

- Uzaktan bir kadın gördüm ki, müşriklere son derece kızıyor, bağııyor ve harbe teşvik ediyordu. Üzerine yürüdüm. Etrafından imdat istedi, bağırmaya başladı. Onun bir kadın olduğunu görünce Resûlullahın kılıcının şerefini gözettim ve kılıcı kadına vurmam.

Tir tir titreyen Kureyşli kadın bile, bu civân mertlik karşısında şaşırıp kaldı!

Bu kadın Ebû Süfyân'ın hanımı Hind idi. Daha sonra Mekke'nin fethinde müslüman oldu.

Ebû Dücâne'nin her yere yettiğini, kılıcını kaldırdığı halde Ebû Süfyân'ın karısı Hind'i öldürmekten vazgeçtiğini gören Zübeyr bin Avvâm hazretleri, kendi kendine buyurdu ki:

- Kılıcın kime verileceğini Allahın Resûlü benden daha iyi bilir. Vallahi ben onun çarpışmasından daha üstün çarpışan, vuruşan bir kimse görmedim.

Sonra Ebû Dücâne'nin yanına vararak dedi ki:

- Yaptığın her şeyi gördüm. Kadına kılıcını kaldırıp sonra vurmaktan vazgeçtiğini de gördüm.

Ebû Dücâne cevap verdi:

- Resûlullahın kılıcına hürmet ettim ve onu kadın kanına bulaştırmadım.

Daha sonra Ebû Dücâne hazretleri, Hz. Hamza ve Hz. Ali ve diğer Eshâb-ı kirâm ile beraber yeniden düşman saflarına umumî taarruz için ileri atıldı. Birçok Sahâbî şehid düştü, fakat müşrikler de kaçmaya başlamışlardı.

Uhud savaşında müslümanlar bir ara dağılınca, Peygamber efendimizin yanında yedisi muhâcirlerden, yedisi de ensârdan olmak üzere ondört sahâbi kalmıştı. Bu yedi ensârdan biri de Ebû Dücâne idi.

“Ben razıyım sen de razı ol!” 19.2.2006

Uhud savaşında, müşriklerin azıllarından Abdullah bin Hüneyd, Peygamberimizi görünce atını mahmuzladı. Kendisi tepeden tırnağa silahlı ve zırhlar içerisinde olup, başında da miğfer vardı. “Ben Zühre’ın oğluyum. Bana Muhammed’i gösteriniz. Ya ben O’nu öldürürüm yahut onun yanında ölürüm” diye haykırıyordu.

Ebû Dücâne hazretleri hemen onun karşısına çıkarak, Abdullah bin Hüneyd’in atının bacaklarına bir kılıç çaldı. Atın ayakları çökünce kılıcını kaldırdı, bir vuruşta onu Cehenneme gönderdi. Peygamber efendimiz bu olanları görüyordu ve buyurdu ki: “Allahım, Ebû Dücâne’den ben nasıl râzı isem, Sen de râzı ol.”

Ebû Dücâne hazretleri Uhud’da çok kahramanlık gösterdi. Resûlullah efendimiz Uhud gazâsından dönünce, Ebû Dücâne hazretlerine vermiş olduğu kılıçlarını almıştı. Kılıcın üzerindeki müşrik kanlarını silmek üzere mübârek kerîmeleri Hz. Fâtıma’ya uzattı. Bu esnâda, Hz. Ali de kendi kılıcını uzatarak dedi ki: “Şunu da al, bu gazâda çok iyi işime yaradı.”

Bunun üzerine Peygamberimiz buyurdu ki: “Sen muharebede sadâkat gösterdin, başarılı oldun; Sehl bin Hâris ve Ebû Dücâne de başarılı olmuşlardır.”

Ebû Dücâne hazretleri anlatır:

Bir gece yatıyordum. Değirmen sesi gibi ve ağaç yapraklarının sesi gibi ses duydum ve şimşek gibi parıltı gördüm. Başımı kaldırdım. Odanın ortasında, siyah birşey yükseldiğini farkettim. Elimle yokladım. Kirpi derisi gibi idi. Yüzüme, kıvılcım gibi şeyler atmaya başladı. Hemen Resûlullaha gidip, anlattım. Buyurdu ki: “Yâ Ebû Dücâne! Allahü teâlâ, evine hayır ve bereket versin!” Kalem ve kâğıt istedi. Hz. Ali’ye bir mektup yazdırdı. Mektubu alıp eve götürdüm. Başımın altına koyup, uyudum. Feryâd eden bir ses, beni uyandırdı. Diyordu ki:

- Yâ Ebû Dücâne! Bu mektupla, beni yaktın. Senin sâhibin, bizden elbette çok yüksektir. Bu mektubu, bizim karşıımızdan kaldırmaktan başka, bizim için kurtuluş yoktur. Artık senin ve komşularının evine gelemeyeceğiz. Bu mektubun bulunduğu yerlere gelemeyiz.

Ona dedim ki: “Sâhibimden izin almadıkça bu mektubu kaldırmam. “ Cin ağlamasından, feryâdından dolayı, o gece, bana çok uzun geldi. Sabah namazını, mescidde kıldıktan sonra, cinnin sözlerini anlattım. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki: “O mektubu kaldır. Yoksa, mektubun acısını, kıyâmete kadar çekerler!”

Bir kimse, bu mektubu, yanında taşısa veya evinde bulundursa, bu kimseye, eve ve etrafına cin gelmez ve dadanmış olup zarar veren cin de gider. (Bu mektubun arapça aslı, “365 Gün Dua” kitabında vardır.

Tatlı dilli olmanın bereketi 20.2.2006

Peygamber efendimiz, Kur’ân-ı kerîmi ve İslâmiyeti öğretmek üzere, Mus’ab bin Umeyr’i Medîne’ye göndermişti. Mus’ab bin Umeyr faaliyetlerini yürütmek üzere Sa’d bin Mu’âz’ın teyzesinin oğlu olan Es’ad bin Zürrâre’nin evine yerleşmişti. Bu sebeple Sa’d bin Mu’âz, o zaman Araplar arasında akrabaya karşı hakâretten kaçınmak âdet olduğu için bu işe mâni olma teşebbüsünde de bulunamadı. Bu işi Üseyd bin Hudayr’a havale etti.

Üseyd bin Hudayr, mızrağını alıp, Mus’ab bin Umeyr’in bulunduğu eve giderek, Medîne’yi terk etmesini istedi. Mus’ab bin Umeyr, ona tatlı dille, yumuşak bir sesle, “Hele biraz otur, sözümüzü dinle! Beğenirsen kabûl edersin, beğenmezsen dinlemekten yüz çevirirsin.” dedi. Sonra ona, Kur’ân-ı kerîm okudu. İslâmiyeti anlattı. Onun tatlı konuşması, insanın kalbine işleyen sözleri ve hoş sesiyle okuduğu Kur’ân-ı kerîm âyetleriyle, kendinden geçen Üseyd bin Hudayr: “Bu, ne kadar güzel, ne kadar yüce söz. Bu dîne girmek için ne yapmak lâzımdır” dedi.

Ne yapması lâzım geldiğini anlattılar ve Üseyd bin Hudayr, kelime-i şehâdet söyliyerek müslüman oldu. Büyük bir huzur içerisinde olduğu hâlde Mus’ab bin Umeyr’e döndü ve; “Arkamda bir adam var. Ben hemen gidip onu size gönderirim. Eğer o müslüman olursa, Medîne’de onun kavminden îmân etmedik hiç kimse kalmaz, diyerek kalkıp süratle gitti. Doğruca Sa’d bin Mu’âz’ın yanına vardı. Üseyd bin Hudayr, Sa’d bin Mu’âz’ın müslüman olmasını çok arzu ettiği için ona dedi ki, “Mus’ab bin Umeyr ile konuştum, bir fenalığını görmedim. Yalnız duyduk ki, Hâriseoğulları, teyze oğlun Es’ad’ın böyle bir kimseyi evinde barındırmasından kuşkulananarak teyzenin oğlunu öldürmek için harekete geçmişler.”

Bu sözler Sa’d bin Mu’âz’a çok dokundu. Çünkü birkaç sene önce yapılan bir savaşta, Hâriseoğullarını yenip, Hayber’e sığınmaya mecbur etmişlerdi. Bir sene sonra da affedip, memleketlerine dönmelerine izin vermişlerdi. Buna rağmen onların böyle bir tavır takınmaları düşüncesi Sa’d bin Mu’âz’ı çok kızdırmıştı.

Halbuki işin aslında böyle bir hareketleri yoktu. Üseyd bin Hudayr böyle bir hîleye başvurarak, Sa'd bin Mu'âz'ın teyzesinin oğlu Es'ad bin Zûrâre'ye, dolayısıyla Mus'ab bin Umeyr'e zarar vermesini önlemek istedi. Böylece onların tarafına geçmesini ve nihayet müslüman olmasını temin etmek gayretinde idi.

Sevinç yılı 21.2.2006

Es'ad bin Zûrâre ile Mus'ab bin Umeyr, son derece huzûr ve sükûn içerisinde oturup, sohbet ediyorlardı. Sa'd bin Mu'âz, yanlarına yaklaşıp dedi ki: "Ey Es'ad, aramızda akrabalık olmasaydı, sen bu adamı elimden kurtamazdın. Sen memleketinden çıkarılmış şu yabancı adamı, zayıflarımızın inançlarını bozmak için mi çağırıyorsun?"

Bu sözlerle Mus'ab bin Umeyr yumuşak bir şekilde cevap verdi: "Ey Sa'd, sen zeki bir kimsesin, hele biraz dur, oturup bizi dinle, anla, sözlerimiz hoşuna giderse ne âlâ, eğer sözlerimizi beğenmezsen, biz bunu sana tekliften vazgeçeriz. Bizi bırakır gidersin."

Mus'ab bin Umeyr, Sa'd bin Mu'âz'a önce İslâmiyeti anlattı. İslâmiyetin esaslarını açıkladı. Sonra tatlı ve güzel sesiyle Kur'ân-ı kerîmden bir miktar okudu. O okudukça Sa'd bin Mu'âz'ın hâli değişiyor, kendinden geçiyordu. Kur'ân-ı kerîmin eşsiz belâgatı karşısında kalbi yumuşadı ve büyük bir te'sîr altında kaldı. Kendini tutamayıp dedi ki: "Yemîn ederim ki ben, şimdiye kadar, hiç bilmediğim bir şeyi dinledim. Siz bu dîne girmek için ne yapıyorsunuz?"

Mus'ab bin Umeyr hemen ona kelime-i şehâdeti öğretti. O da, "Eşhedü enlâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlüh" diyerek müslüman oldu.

Sa'd bin Mu'âz müslüman olmaktan duyduğu huzur ve sevinç içerisinde yerinde duramaz oldu. Üseyd bin Hudayr'ı yanına alıp, kavminin toplandığı yere gitti. Abdüleşheloğullarına hitâben dedi ki:

- Ey Abdüleşheloğulları! Beni nasıl tanırıyorsunuz?
- Sen bizim reisimiz ve büyüğümüzsün, sana güveniyoruz, biz sana tâbiyiz.
- O hâlde hepinize haber veriyorum. Ben müslüman olmakla şerefledim. Sizin de Allahü teâlâyâ ve O'nun Resûlüne îmân etmenizi istiyorum. Eğer îmân etmezseniz sizin hiçbirinizle konuşmayacağım, görüşmeyeceğim.

Abdüleşheloğulları, reisleri Sa'd bin Mu'âz'ın Müslüman olduğunu ve kendilerini de İslâma da'vet ettiğini duyar-duymaz hep birlikte Müslüman oldular. O gün akşama kadar, Medîne semâlarını kelime-i şehâdet ve tekbîr sedâlarıyla çınlattılar.

Bu hâdiseden kısa bir müddet sonra bütün Medîne halkı, Evs ve Hazrec kabîleleri İslâmiyeti kabûl edip, îmân ettiler. Her ev İslâm nûruyla aydınlandı. Sa'd bin Mu'âz ve Üseyd bin Hudayr, kabîlelerine ait bütün putları kırdı.

Bu durum sevgili Peygamberimize bildirildiğinde çok memnun oldu. Mekkeli müslümanlar sevince garkoldular. Bu sebeple o seneye (m. 621) "sevinç yılı" denildi.

Ebû Cehil'in ölüm korkusu 22.2.2006

Sa'd bin Mu'âz, Medîne'nin ileri gelenlerinden ve reislerinden olduğu için, Mekke'ye gidip, Kâ'be'yi tavâf eder müşrikler bu sebeple ona dokunamazlardı. Bu ziyâretlerinden birinde Ebû Cehil karşısına çıkıp dedi ki:

- Siz bizim dînimizden ayrılanları himâye ettiniz. Onlara her yardımda bulundunuz. Eğer burada seni himâyesine alanlar olmasaydı seni öldürürdüm. Dönüp çocuklarına kavuşamazdın.

Sa'd bin Mu'âz, Ebû Cehil'in bu tehditli sözleri karşısında ona şu cevabı verdi:

- Eğer böyle bir şeye kalkışırsan, Medîne yakınından geçen ticaret yolunu keser, seni bir daha oralara ayak bastırmam. Yemîn ederim ki Resûlullah, bize senin katlonulacağını haber verdi.

Ebû Cehil haberini aldığı için, kendisinde ölüm korkusu başlamıştı. Bedir Savaşında Mekke'den çıkmamak istemiş, çevresinin ayıplaması üzerine Bedir'e gelmişti. Nihayet Peygamberimizin buyurduğu gerçekleşip, Ebû Cehil Bedir savaşında katledildi.

Sa'd bin Mu'âz Bedir Savaşına katılarak, Bedir Eshâbından olmakla da şerefledi. Bedir Savaşı başlamadan önce, Peygamberimiz Mekkeli müşriklerin bir ordu hazırlayıp, Medîne'ye doğru harekete geçtiklerini haber alınca, bir danışma meclisi kurup, Eshâb-ı kirâm ile istişâre yaptı. Onlara, fikirlerini sordular. Ba'zıları dediler ki: "Biz kervan için yola çıkmıştık. Onların kâr etmesine, mâni olmamız elzemdi. Çünkü kazanacakları parayla, bize karşı ordu hazırlıyacak idiler!. Eğer savaştan önceden haberimiz olsaydı; daha hazırlıklı hareket ederdik."

Resûl-i Ekrem efendimiz de buyurdu ki: "Kervân, sahil yolundan savuşup gitmiştir. Şu Ebû Cehil ordusu ise bize doğru gelmektedir."

Bunun üzerine Evs kabîlesi reisi, Sa'd bin Mu'âz ayağa kalkarak şunları söyledi:

- Yâ Resûlallah! Bizler, Allaha ve son Peygamberi olan Sana, îmân ettik. Allah tarafından sana tebliğ edilen İslâmın, hak dîn olduğuna kalbden inandık, doğruladık. Seni hak Peygamber olarak gönderen Yüce Allaha yemîn ederim ki, bize şu denizi gösterip içine dalsan; Seninle birlikte denize dalarız. İslâm düşmanlarıyla çarpışmayı da, seve seve kabûl ederiz.

Sa'd bin Mu'âz'ın bu sözleri üzerine Peygamber efendimiz şöyle buyurdu:

- Öyle ise, Allahın lütûf ve bereketine doğru yürüyünüz! Cenâb-ı Hak kat'î olarak, ya kervanı, ya Kureyş ordusunu va'ad buyurmuştu. Vallahi ben, Kureyşlilerin ölüp düşecekleri yerleri şimdiden görüyorum.

“Şehidlik ihsân eyle!” 23.2.2006

Hendek harbinde; Sa'd bin Mu'âz büyük bir kahramanlık göstererek savaşıyordu. Savaş sırasında İbnî Araka adlı bir müşrikin attığı ok ile kolundan yaralandı. Ok atardamara isâbet edip, çok kan kaybına sebep oldu. Hz. Sa'd, yaralı bir hâlde, etrafındakilerin kanı durdurmak için uğraştıklarını görerek, durumunun ciddî olduğunu anladı ve şöyle duâ etti:

- Yâ Rabbî, Kureyş harbe devam edecekse bana ömür ihsân eyle. Çünkü senin Resûlüne eziyet eden, O'nu yalanlayan bu müşriklerle savaşmaktan hoşlandığım kadar başka bir şeyden hoşlanmıyorum. Eğer aramızdaki harp sona eriyorsa, beni şehîdlik mertebesine yükselt. Fakat, Benî Kureyza'nın âkıbetini görmeden rûhumu kabzetme.

Peygamber efendimiz bir çadır kurarak, Sa'd bin Mu'âz'ı oraya yatırttı. Eslemoğulları kabîlesinden Rafide'yi de O'nun tedâvisine memur etti. Hz. Sa'd, orada yattığı sırada Peygamberimiz sık sık yanına gelip, hâlini sorardı.

Peygamberimiz Hendek savaşı sona erince, derhal Benî Kureyza Yahûdîlerinin üzerine hareket emri verdi. Benî Kureyza Yahûdîleri Peygamberimizle anlaşma yaptıkları hâlde Hendek savaşının en kritik anında, müşrikler tarafına geçmişler, Müslümanları arkadan vurmaya kalkmışlardı.

Sa'd bin Mu'âz böyle yapmamaları için onları ikâz etmişti. Fakat dinlememişlerdi. Bu sebeple Hendek savaşından hemen sonra Benî Kureyza Yahûdîleri kuşatma altına alındı.

Bu kuşatma bir ay sürdü. Sonunda teslim oldular. Haklarında verilecek hüküm için Sa'd bin Mu'âz'ı hakem olarak istediler.

Onların bu isteği üzerine Peygamberimiz Sa'd bin Mu'âz'ı yattığı çadırından getirtti. O, Yahûdîlere dedi ki:

- Ne hüküm verirsem râzı mısınız?

- Evet râzıyız.

Bunun üzerine Sa'd bin Mu'âz, Benî Kureyza erkeklerinin boynunun vurulmasına hükmetti.

Sa'd'ın verdiği bu hüküm, Yahûdîlerin elinde bulunan kitaplarına tıpa tıp uyuyordu. Bu hüküm gereğince erkeklerin boynu vuruldu. Kadınları ve çocuklar esir alınıp, mallarına el konuldu. Benî Kureyza'dan bazı erkekler ise Müslüman olup, kurtuldular. Sa'd bin Mu'âz bu hükmü verince Peygamberimiz buyurdu ki:

- Onlar hakkında, Allahın ve Resûlünün hükmüyle hükmettin.

“Reislerin en iyisi idin!” 24.2.2006

Sa'd bin Mu'âz hazretleri Hendek savaşında ağır bir yara almıştı. Yarası ağırlaşmış, durumu şiddetlenmişti. Peygamber efendimiz, yanına gelip onu kucakladı ve: “Allahım, Sa'd, senin rızân için senin yolunda cihâd etti. Resûlünü de tasdîk etti. Ona kolaylık ihsân eyle” buyurarak duâ etti. Sa'd bin Mu'âz, Peygamber aleyhisselâmın bu sözlerini duyunca gözlerini açıp şöyle fısıldadı: “Yâ Resûlallah! Sana selâm ve hürmetler ederim. Senin, Allahü teâlânın peygamberi olduğuna şehâdet ederim.”

Cebrâil aleyhisselâm, Peygamber efendimize gelip, “Yâ Resûlallah! Bu gece senin ümmetinden vefât edip de vefâtı melekler arasında müjdelenen kimdir? Dedi.

Bunun üzerine Peygamber efendimiz yanında Eshâb-ı kirâm'dan ba'zıları olduğu hâlde Sa'd bin Mu'âz'ın yanına gitti. Yolda süratli gitmeleri sebebiyle Eshâb-ı kirâm dediler ki: “Yorulduk yâ Resûlallah.”

Bunun üzerine, Peygamber efendimiz: “ Melekler Hanzala'nın cenâzesinde bizden önce bulundukları gibi Sa'd'ın da cenâzesinde bizden önce bulunacaklar. Biz önce yetişemeyeceğiz” buyurarak hızlı gitmelerinin sebebini açıkladı.

Peygamber efendimiz, Sa'd bin Mu'âz'ın yanına gelince, onu vefât etmiş olarak buldu. Baş ucuna durup, Sa'd bin Mu'âz'ın künyesini söyleyerek buyurdu ki: “Ey Ebû Amr! Sen reislerin en iyisi idin. Allah sana saâdet, bereket ve en hayırlı mükâfatı versin. Allaha verdiğin sözü yerine getirdin. Allah da sana va'dettiğini verecektir.”

Onun vefâtı Resûl aleyhisselâmı ve Eshâb-ı kirâmı çok üzdü. Gözyaşı döküp ağladılar. Cenâzesinde bütün Eshâb-ı kirâm toplandı. Peygamber aleyhisselâm cenâze namazını kıldırdı, cenâzesini taşıdı. Eshâb-ı kirâm, Sa'd bin Mu'âz'ın cenâzesini taşıırken dediler ki:

- Yâ Resûlallah! Biz böyle kolay taşınan cenâze görmedik.

Bunun üzerine Peygamber aleyhisselâm buyurdu ki:

- Sa'd'ın cenâzesine yetmiş bin melek indi. Şimdiye kadar yeryüzüne bu kadar kalabalık hâlde inmemişlerdi.

Sa'd bin Mu'âz defnedilirken birisi kabrinden bir avuç toprak almıştı. Sonra onu evine götürünce o toprak misk oldu. Cenâzesi kabre indirilirken Peygamber aleyhisselâm kabri başında oturup, mübârek gözleri yaşardı.

Fakirler listesinde bir vali 25.2.2006

Hazreti Ömer'in Humus valisi Saîd bin Âmir hazretleri, son derece fakir biri idi. Herkes bu haline şaşırıp, hayret ediyordu. Hz. Ömer, Şam'a teşrif ettiği zaman oradan Humus'a geçti. Humus'ta fakirlerin bir listesinin çıkarılmasını isteyen Hz. Ömer, fakirlerin içerisinde Saîd bin Âmir hazretlerinin ismini görünce çok şaşırıldı. Listeyi hazırlayanlara, "Saîd bin Âmir'i niçin listeye yazdınız?" diye sorunca, "Vâlimiz fakirdir, devamlı 'Rüşvet alan da veren de Cehennemdedir' hadîs-i şerîfini okur ve en küçük bir hediyeyle dahî kabûl etmez." dediler.

Hz. Ömer, Saîd bin Âmir'e bin dirhem tahsis etti. Hanımı bunu duyunca, "Ondan bir miktar parayla yiyecek ve katık alıp, kalanını saklayalım, ileride lâzım olur." dedi.

Saîd hazretleri hanımına şöyle dedi: "Ben bundan çok daha iyisini sana söyleyeyim mi? Biz bu malı çok iyi bir şekilde kullanacak, işletecek bir kimseye ortaklığa verelim. Onun kâr ve gelirinden de yeriz."

Hanımı, razı oldu. Saîd bin Âmir hazretleri bu parayla yiyecekler, iki deve, iki köle satın aldı. Köleleri azâd ederek hürriyetine kavuşturdu. Aldıklarını Humus'taki fakirlere ve ihtiyaç sahiplerine dağıttı. Kendine çok az birşey dışında birşey kalmadı. Bir müddet sonra hanımı kendisine dedi ki: "Malı ortaklığa verdiğin kimseden paranın kârını al ve onunla şunları şunları satın al."

Saîd hazretleri sustu. Ertesi gün evine döndüğü zaman istedikleri şey olmayınca hanımı aynı istekleri yine tekrarladı. Hz. Saîd'i çok üzdü. Saîd hazretleri ertesi gün eve hiç gelmedi. Akrabalarından birisi hanımına gelerek dedi ki: "Sana ne oluyor ki kocana eziyet ediyorsun. O malının tamamını fakirlere dağıttı."

Kadın üzüldü ve ağladı. Sonra Saîd hazretleri geldi ve şöyle buyurdu: "Allahü teâlânın râzı olduğu birşey, dünya ve dünyanın içindeki her şeyden daha kıymetlidir. Eğer Allahü teâlânın râzı olduğu iyilik, hayırlardan birisi gökyüzüne lâmba gibi asılsaydı, onun nûru, yeryüzünü aydınlatır ve onun parlaklığı yanında güneş sönük kalırdı. İşte seni bu iyilikler için terkeder, senden ayrılırım. Fakat senin için bu hayırları ve iyilikleri terkedemem."

Fakirlik ve sıkıntı içinde olduğu hâlde, parayı kendisi için harcamadığını soranlara şöyle derdi: Resûl aleyhisselâmdan işittim buyurdular ki: "Ümmetimin fakirleri zenginlerinden beşyüz sene önce Cennete girerler. Zenginlerden biri kendini onların arasına atar ve Cennete girmek ister. Melek onun elini tutar, fakirler arasından çıkarır ve, "bekle, henüz senin Cennete girme zamanın gelmedi" der. Beşyüz sene onu kıyâmetin kızgın sıcağında hesap yerinde tutarlar. Malının hesâbını verir, sonra Cennete girer."

Valinin dört kusuru 26.2.2006

Humus vâlisi olan, Hz.Saîd bin Âmir, müslüman, gayrı müslim herkes tarafından çok sevilirdi. Hz. Ömer, bunu öğrenince Humuslulara, "Peki vâlinin hiç kusuru yok mudur?" diye bir sordu.

Onlar da ba'zı kusurları olduğunu söyleyip dört tanesini zikrettiler. Hz. Ömer de, "Valisine sordu: Vazîfene sabah namazından hemen sonra değil, kuşluk vakti geliyormuşsun. Geceleri insanlar içerisine hiç çıkmaz, görünmezmişsin. Haftada bir gün evine çekilir hiç kimseyi kabûl etmezmişsin. Eshâb-ı kirâmdan, Hubeyb hazretlerinin şehîd edildiği söylenince bayılıyor, kendinden geçiyormuşsun."

Bunun üzerine Hz. Saîd, şu cevâbı verdi: Yâ Emir-el mü'minin! Anlatılanlar doğru. Şimdi bunları sana izâh edeyim:

1- Vazîfeme ancak kuşluk vakti, gelebiliyorum. Çünkü hanımım hastadır. Evde bütün hizmetleri kendim yapıyorum. Hamur yoğurur, ondan ekmek yapar, pişirir, abdest alır öyle çıkarım. Geç alışım bundandır.

2- Geceleri insanların içerisinde görünmeyişimin sebebi; gündüzleri halkın hizmetleriyle meşgul olurum. Geceleri de Allahü teâlâyâ hizmet ve kulluk için ayırdım. Böylece gündüzleri yaptığım işlerin, verdiğim hükümlerin muhâsesesini yapar, yanlış kararlarım varsa düzeltirim.

3- Haftada bir gün evime çekilip hiç kimse ile görüşmememin sebebi, başka giyecek elbisem olmadığından, yıkadığım elbiselerim kuruyuncaya kadar kimseyi kabûl edemiyorum.

4- Hubeyb hazretlerinin şehâdetini hatırlayınca bayılmamın sebebi anlatılacak şey değildir. Çünkü Mekke müşrikleri Hubeyb hazretlerini asarlarken yanlarında idim. Belki mâni olabilirdim, fakat o zaman henüz îmân etmemiştim. Seyirci kaldım. Onun gösterdiği cesâret ve celâdeti hatırladıkça, ne kadar kuvvetli bir îmâna sahip olduğunu daha iyi anlıyorum. Niçin mâni olmadım diye üzüntümden bayılıyorum. “

Bunun üzerine Hz. Ömer, “Yâ Saîd, Allahü teâlânın korkusu seni ne kadar yüceltmış, millete faydalı hâle getirmiş” dedi ve gözyaşı döküp ağladı. Sonra, Saîd bin Âmir Hz. Ömer'den valilikten alması için ricâ etti. Hz. Ömer bunu kabûl etmeyip yine vâli olarak bıraktı.

Hz. Saîd bin Âmir, İslâmın koruması ve emniyeti altında bulunan gayrı müslimlere karşı yumuşak davranır ve çok ilgi gösterirdi. Şam'daki zimmîler onun bu yüksek tavrından çok memnun idiler. Bir defa Hz. Ömer, onun zimmîler tarafından çok sevildiğini haber aldı ve oradakile bunun sebebini sordu. “ O, halkın dert ortağıdır da ondan.” cevabını aldı.

“Allah düşmanı perişan etti! “ 27.2.2006

Hendek savaşında müşrik ordusu, telâşa kapılıp, kendi aralarında anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Peygamber efendimiz bu hallerinden istifade etmek istiyordu. Bu maksatla Huzeyfe bin Yemân hazretlerine bir görev vermek istedi. Kendisi bunu şöyle anlatır:

Resûluluh efendimiz gece bir miktar namaz kıldıktan sonra yanıma geldi. Soğuktan ve açlıktan iki dizim üzerine çöküp büzülerek oturuyordum. Bana dokunarak buyurdu ki:

- Git şu kavim ne yapıyor bir bak! Yanıma dönüp gelinceye kadar onlara, ok ve taş atma. Mızrak ve kılıç vurma. Sen benim yanıma dönüp gelinceye kadar, ne soğuktan, ne sıcaktan zarar görmeyeceksin, esir edilip, işkenceye de uğramayacaksın.

Resûlullahın bu sözlerinden anladım ki, bana hiç bir zarar gelmeyecek. Kılıcımı yayımı aldım, gitmek üzere hazırlandım. Resûlullah efendimiz benim için duâ etti:“Allahım, onu önünden, ardından, sağından, solundan, üstünden, altından koru!”

Müşriklere doğru yürümeye başladım. Sanki hamamda yürüyor gibiydim. Vallahi içimde ne bir korku, ne bir üşüme, ne de bir ürperti vardı. Nihâyet müşriklerin ordugâhına vardım. Reisleri Ebû Süfyân ve diğerleri ateş yakmışlar, başında ısınıyorlardı. Ebû Süfyân daha o zaman Müslüman olmamıştı.

Müşriklerin yanına sokulup ateşin başına oturdum. Görülmemiş derecedeki şiddetli rüzgâr ve Allahü teâlânın görülme-yen ordusu melekler, onlara yapacağını yapıyordu. Rüzgârda, kap kacakları devriliyor, ateşleri ve ışıkları sönüyor, çadırları başlarına yıkılıyordu. Bir ara müşrik ordusunun kumandanı Ebû Süfyân ayağa kalkıp dedi ki: “İçinizde gözcüler ve casuslar bulunabilir, dikkat ediniz, herkes yanındakinin kim olduğuna baksın! Herkes yanında oturanın elini tutsun! “

Ebû Süfyân, aralarına bir yabancıнын girdiğini sezer gibi olmuştu. Hemen ellerimi uzatıp, sağımda ve solumda bulunan iki kişinin ellerinden tutup, onlardan, önce isimlerini sordum. Böylece tanınmamı engelledim. Nihayet Ebû Süfyân: “Ey Kureyşliler, siz durulacak gibi bir yerde değilsiniz. Atlar, develer kırılmaya, ölmeye başladı. Kıtık her tarafı sardı. Rüzgârdan, başımıza gelenleri görüyorsunuz.” diyerek devesine bindi.

Müşrik ordusu perişan bir hâlde toplanıp, Mekke'ye doğru hareket etti. Rüzgârdan üzerlerine yağın taş ve çakıl sesini işitiyordum. Müşrik ordusu çekip gidince, ben de Resûlullahın yanına döndüm. Yolun yarısına geldiğimde karşıma yirmi kadar beyaz sarıklı süvâri şeklinde melekler çıktı. Bana dedilir ki: “Resûlullaha haber ver. Allahü teâlâ düşmanı perişan etti! “

“Fitne sel gibidir!” 28.2.2006

Huzeyfe bin Yemân hazretleri, Eshâb-ı kirâm arasında Peygamberimizin sırdaşı olmasıyla meşhurdur. Peygamberimiz ona, Eshâb-ı kirâm arasına karışarak kendilerini gizleyen münâfıkların kimler olduğunu tek tek bildirmiştir. Bundan başka vukû bulacak hâdiseleri de bildirmişti. Resûlullah gizli kalması lâzım olan bir çok şeyi, Hz. Huzeyfe'ye söyledi. Hz. Huzeyfe,

- Server-i âlem, âlemin yaratıldığı zamandan, yok olacağı güne kadar, olmuş ve olacak şeyleri bize bildirdi. Bunlardan bildirilmesi lâzım olanları size bildirdik. Lâzım olmayanları, sakladık, bildirmedi, demiştir.

Hz. Ömer yeni bir vâli ta'yîn ettiği zaman, oranın halkına mektup yazarak, "Yeni vâli, âdâletle hükmettiği müddetçe; siz de onun emirlerine uyunuz" derdi. Hz. Huzeyfe'ye verdiği mektupta ise şöyle yazdı: "Ey Nusaybin halkı! Bu gönderdiğim vâlinin, bütün emirlerine uyun. Her isteğini yerine getirin."

Nusaybinliler, karşılamaya çıktılar. Onu gördükleri zaman; hayvanı üzerinde, bir parça kuru etle ekmek yiyordu. Selâmlaştılar. Sonra halîfenin emirnâmesini gösterdi. Onlar da dediler ki:

- Hz. Ömer'in emirleri, başımız üzerine! Sen de hoş geldin, safâ geldin. Lâkin, bizden isteklerin ne ise; şimdi söyle. Belki karşılamıyacağımız şeylerdir!

Yeni vâli tebessüm ederek şu cevabı verdi: "Aranızda kaldığım müddetçe sizlerden; sâdece, kendimin ve hayvanımın yiyeceğini istiyorum. Başka hiçbir şey istemem."

Burada, epeyce müddet bulundu. Görevini, kusursuz yapmaya çalışıyordu. Bilhassa Cum'adan önce, Müslümanlara va'z ve nasihat eyledi. Bir defasında buyurdu ki:

- Ey Mü'minler! Fitne, önce kalblerde filizlenir. Su katılmamış şarap bile; fitne kadar, insan kalbini çelemmez, bozamaz. Sizler, fitneye doğru gitmeyiniz. Allaha yemîn ederim ki fitne insanları; selin, çöpleri sürüklediği gibi sürükler götürür!..

- Yâ "Huzeyfe! Fitneden nasıl kurtulabiliriz?

- Duâ eden, kurtulur.

- Ne zaman duâ edelim?

- Namazdan sonra. Çünkü kulları, güzelce abdest alıp, namaza durdukları zaman; cenâb-ı Hak da namaz kılanlara yönelir. İşte o anlarda duâ ediniz! Fakat sizler; hayırlı kimseler olmak istiyorsanız; geçici olan dünya için âhireti terketmeyiniz!

Zaman onu değiştiremedi 1.3.2006

Hız. Huzeyfe, Medâyn şehrindeki valilik görevini tamamlayıp Medine'ye dönüyordu. Karşılarmaya gelenler arasında, halîfe Hız. Ömer de bulunuyordu. Yaklaşınca, Halîfe dikkatle baktı. Gördü ki; Medâyn vâlisi gönderdiği gibi dönüyor! Bunca yıl sonra; aynı hayvan üzerinde, aynı sâde elbiseler içinde.

Yan yana geldiler ve selâmlaştılar, kucaklaştılar. Halîfe sevinçle:"Sen, benim kardeşimsin. Ben de, senin kardeşinim" diyerek, hislerini belirtti.

Daha sonraki zamanlarda Hız. Ömer, Huzeyfe'nin bir cenâzenin namazını kılmadığını görerek, ona sebebini sordu. O da, "Resûlullah efendimiz, bana o kişinin münâfık olduğunu açıklamıştı. Bunun için onun namazını kılmadım." dedi. Hemen korku içinde sordu: "Allahın Resûlü münâfıklar arasında Ömer'i de saydı mı yâ Huzeyfe?" "Hayır, yâ Ömer." cevabını alınca çok sevindi, "Peki memurlarım arasında münâfık var mı?" diye sordu. "Sadece bir tane var. Ancak ismini söylemeye memur değilim." dedi. Huzeyfe hazretleri, Hız. Ömer'in bütün isrârına rağmen ismini söylememiştir. Sonra o münâfık Hız. Ömer tarafından uzaklaştırılmıştır.

Bundan sonra Hız. Ömer, Huzeyfe'nin gitmediği cenâzeye gitmemiştir. Çünkü onun gitmemesini, ölenin münâfık olduğuna işâret sayardı. Birgün Hız. Ömer, huzurunda bulunan ba'zı Eshâb-ı kirâma sordu: "Resûlullah efendimizin fitne hakkında olan sözü hatırında olan var mı? " İçlerinden Huzeyfe, "Ey mü'minlerin emîri! Peygamberimizin bu konudaki sözü aynıyla benim hatırımdadır" dedikten sonra şöyle nakletti:

"Kişi ailesinden, malından, çocuklarından ve komşusundan dolayı fitneye düçar olur. Böyle günâhlara oruç tutmak, namaz kılmak ve iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak keffâret olur."

- Maksadım o değil, deniz gibi dalgalanacak fitneyi soruyorum.

- Ey mü'minlerin emîri! Senin için endişelenecek bir şey yok. Senin zamanınla onun arasında bir kapalı kapı var.

- Yâ Huzeyfe! Bu kapı kırılacak mı, yoksa açılacak mı?

- Ey mü'minlerin emîri! O kapı kırılacak.

- Desene ümmet-i Muhammed kıyâmete kadar bir araya gelemeyecek!

Daha sonra Huzeyfe, "O kapı Hız. Ömer idi" demiştir. Hız. Ömer'in bunu bilip bilmediği sorulunca da, "Akşam ve sabahın olacağını bildiği gibi biliyordu" cevabını vermiştir.

Nitekim daha sonra Hız. Ömer şehid edilmiş, Hız. Osman devrinin sonlarında alevlenen fitne târih boyunca bitmemiştir.

"Kötü zaman gelecek mi?" 2.3.2006

Hazreti Huzeyfe şöyle anlatıyor:

Herkes Resûlullah efendimize hayırdan sorardı. Ben ise ileride hâsıl olacak fitnelerden sorardım. Çünkü bunların şerrine yakalanmaktan korkuyordum. Sordum: "Yâ Resûlallah, biz, Müslüman olmadan önce kötü kimselerdik. Allahü teâlâ, senin şerefli vücudun ile İslâm ni'metini, iyiliklerini bizlere ihsân etti. Bu saâdet günlerinden sonra yine kötü zaman gelecek mi?" "Evet gelecek" buyurunca, "Bu şerden sonra, hayırlı günler yine gelir mi?" diye sordum. "Evet gelir. Fakat o zaman bulanık olur." buyurdu. "Bulanıklık ne demektir?" diye sordum. "Benim sünnetime uymayan ve benim yolumu tutmayan kimseler ortaya çıkar. İbâdet de yaparlar. Günâh da işlerler." "Bu hayırlı zamandan sonra, yine şer olur mu?" "Evet, Cehennemin kapılarına çağırınlar olacaktır. Onları dinleyenleri Cehenneme atacaklardır." "Yâ Resûlallah! Onlar nasıl kimselerdir? " "Onlar da bizim gibi insanlardır. Bizim gibi konuşurlar. " "Onların zamanlarına yetişirsem ne

yapmamı emredersiniz? “ “Müslümanların cemâ'atına ve hükûmetine tâbi ol!. Bu yoksa, bir kenara çekil. Aralarına hiç karışma, ölünceye kadar yalnız yaşa!”

Hayatının çoğu savaşlarda geçen Huzeyfe bin Yemân, Hz. Osman şehîd edildiğinde Medîne'de bulunuyordu. Bu sırada yaşı oldukça ilerlemişti. Dördüncü halife Hz. Ali'nin, ilk günlerinde hastalandı. Artık iyice ihtiyarlamıştı. Müslümanlar akın akın ziyâret ediyorlardı.

Bir arkadaşına 300 dirhem vererek kefen almalarını istedi. Desenli bir kumaş getirdiler. Onu görünce: “Bu kefen değil, gömlek içindir. Kefen, boydan boya iki bez parçası olur” dedi.

Sonra da yavaş bir sesle buyurdu ki:

- Hem sizin arkadaşınız iyi bir Müslüman ise, cenâb-ı Hak; kabirde o kefeni, daha iyisiyle değiştirir. Kötü ise, daha kötü şeylere hazırlanmalıdır.

Hz. Ali'nin hilâfetine 40. günü, 656 senesinde, Huzeyfe hazretleri de, sırlarıyla birlikte sevgili Peygamberimize kavuştu.

Hz. Huzeyfe ölüm döşeğinde yattığı vakit şöyle duâ etmiştir:

- Dost ânî bir baskınla geldi. Pişmanlık fayda vermez. Allahım, fakirlik ve hastalıktan hakkımda hayırlı olanı bana ver. Ölüm hakkımda yaşamaktan hayırlı ise, sana ulaşınca kadar ölüm yolunu bana kolaylaştır.

“Mızraklarını versene!” 3.3.2006

Nevfel bin Hâris, müşriklerin zorlamaları ile Bedir savaşına katılmaya mecbur olmuştu. Savaş sonunda müşrikler mağlup olunca Hz. Nevfel de esir oldu. Resûlullah efendimiz buyurdu ki: “Yâ Nevfel fidye verip kendini kurtar.” Cevap verdi: “Yâ Resûlallah! Kendimi esirlikten kurtarmak için verecek bir şeyim yok!” Resûlullah efendimiz tebessümle buyurdu: “Cidde'deki mızraklarını versene!” Bunu duyan Nevfel şaşkınlık içinde: “Allaha yemin ederim ki, Cidde'de mızraklarımın bulunduğunu benden ve Allahtan başka kimse bilmiyordu. Ben, şehâdet ederim ki, sen Resûlullahsın!” diyerek Müslüman oldu.

Hz. Nevfel, mızraklarını verip kendini esirlikten kurtardı. Bunların sayısı bin tane kadar vardı. O zamanlar mızrak en kıymetli savaş âleti idi. Bunun için iyi para ediyordu.

Bundan sonra Hz. Nevfel, Mekke'ye geri döndü. Bir müddet orada kaldıktan sonra Hz. Abdullah bin Abbâs ile beraber Hendek savaşı sırasında Medîne'ye, Resûlullahın yanına hicret etti. Peygamber efendimiz onunla Abbâs bin Abdülmuttalib'i kardeş yaptı. Câhiliyet devrinde malları ortaklı. Birbirlerini severlerdi. Resûlullah ikisi için Mescid-i Nebevi'nin bitişiğinde bir ev verdi. Bu ev bir duvar ile ikiye ayrılmıştı.

Hz. Nevfel Medîne'de iken ilk önce Mekke'nin fethine katıldı. Tâif ve Huneyn seferlerinde büyük yardımlar ve mahâretler gösterdi. Bilhassa Huneyn savaşında Resûlullah'a üçbin mızrak ile yardım etti. Peygamberimiz ona buyurdu ki:

- Sanki ben senin bu mızraklarının müşriklerin sırt kemiklerini kırdığını görüyorum.

O Huneyn savaşında Resûlullahın sağ tarafında en önde bulunuyordu. İslâm ordusunun ön safları dağıldığı zaman büyük kahramanlık göstererek kendisi gibi birkaç yiğit mücahid ile düşmana hücum etti. Müşrikler kaçmaya başlayınca Müslümanlar toparlandılar. Netîcede savaş İslâm ordusunun zaferi ile bitti.

Peygamber efendimiz Hz. Nevfel'i hatırladıkları zaman hayırla anarlardı. Kendisi Resûlullah'a büyük bir muhabbet ile bağlı, son derece kuvvetli î mânâ ve cesârete sahip idi. Çok cömert idi. (Resulullah Efendimizin, Eshabı kiram ile dini yayma mücadeleleri ve Örnek hayatı için, “Kainatın Efendisi - Arı sanat yayınevi” kitabını önemli tavsiye ederim.)

“Numan'a şehîdlik ihsân eyle!” 4.3.2006

Hazreti Ömer'in komutanların, Nu'man bin Mukarrin kumandasındaki İslâm ordusu ile Nihavent yakınlarında putperest Acem ordusu karşı karşıya gelmişti. Acemler etrafını hendek ve birçok engellerle sağlamlaştırmıştı. İranlılar, istediği zaman siperlerinden çıkış yapıp, sonra geri dönebiliyorlardı. Bu yüzden muhârebeden bir netîce alınamıyordu.

Bir ara İran ordusu siperlerinden çıkıp, İslâm ordusunun yakınlarına kadar geldi ve, ok atmaya başladılar. Müslümanlardan yaralananlar oldu. O gün cum'a idi. Komutanları Nu'man ordusuna, “Mü'minlerin emîri minbere çıkıp, hutbede Müslümanların zaferi için duâ edinceye kadar hücumu geçmeyin” emrini verdi.

O zaman, Mugire bin Şu'be, Nu'man hazretlerine dedi ki:

- Durumu görüyorsun. Yakınımıza kadar geldiler. Bize doğru yürüyüşe geçtiler. Ok atıp, bizden ba'zılarını da yaraladılar. Hemen hücumla geçelim.

Bundan sonra, Nu'man bin Mukarrin atına binip, askeri dolaştı. Her sancağın yanında durup, onları harbe teşvik edip, coşturdu. Sonra dedi ki:

- Ben sancağı üç defa sallayacağım. İlk salladığımda herkes ihtiyacını giderip abdest tazelesinler. İkincisinde harbe hazır hale gelsinler. Üçüncüsünde hepiniz hücumla geçiniz. Ben bile olsam, birisi şehîd düşerse, kimse onun yanında toplanmasın. Hiç kimse hücumdan geri durmasın! dedi.

Sonra şöyle duâ etti: "Allahım! Müslümanların zaferi kazanması yolunda Numan'a şehîdlik ihsân eyle. Zaferi müyesser kıl!" Bütün İslâm ordusu, "âmin" dedi.

Hız. Numan bayrağı üç defa salladı. Sonra İslâm ordusu hücumla geçti. Savaş başlamıştı. Çetin bir savaş oldu. Müslümanların birisi yere düşmüştü. Bu, İslâm ordusunun kumandanı Nu'man bin Mukarrin idi. Nu'man bin Mukarrin: "Üzerime bir elbise örtünüz, beklemeden düşmanın üzerine saldırınız, bu halim sizi korkutup, gevşetmesin" dedi.

Nihayet İran ordusu kumandanı, kendine ait boz katırından düşmüş, karnı yarılmıştı. Bu vesîle ile Allahü teâlâ Müslümanlara zaferi müyesser kılmış, İran ordusu hezimete uğramıştı. Savaş bitmişti. Numan bin Mukarrin'in yanına gittim. Vefât etmek üzere idi. Su getirip, yüzünü yıkadım. Bana sordu: "Müslümanlar ne yaptılar?" "Allahü teâlâ zaferi müyesser kıldı." Bu cevap üzerine, "Elhamdülillah! Bu zaferi Hız. Ömer'e yazınız." dedi, sonra kelime-i şehâdet getirip şehîd oldu.

"İmanın konakladığı ev!" 5.3.2006

Müslümanların "Nihavent" zaferi Medîne-i Münevvere'ye daha ulaşmamıştı. Bu sırada Medîne'ye bir Bedevî geldi ve sordu: "Nihavent ve İbni Mukarrin'den haberinizi var mı?"

Bu durum Hız. Ömer'e haber verildi. Hız. Ömer, onu çağırdı ve dedi ki: "Nihavent ve İbni Mukarrin hakkında konuşman, bir şeyleri bildiğini gösterir. Bildiklerini bize anlat."

Bedevî anlatmaya başladı:

- Ey mü'minlerin emîri! Ben falancayım. Malımla, servetimle, çoluk çocuğumla Allah ve Resûl için hicret etmek üzere yola çıkmıştık. Falanca yerde konakladık. Oradan ayrıldığımız zaman, ansızın bir benzerini görmediğimiz, kırmızı bir deve üzerinde bir adamla karşılaştık. Nereye gittiğini sorunca, İran'dan geldiğini söyledi. Bunun üzerine, oradaki müslümanların durumlarını da sorunca şöyle dedi:

- Düşmanları ile muharebe ettiler. Allahü teâlânın izni ile, düşman mağlup oldu. Nu'man bin Mukarrin şehîd düştü. Vallahi Nu'man'ı da Nihavent'i de bilmem.

Hız. Ömer muharebenin hangi Cum'a olduğunu, bilip bilmediğini sordu. Bedevî, hangi Cum'a olduğunu bilmediğini, fakat, falanca gün göç ettik, falan gün, falan yere indik, diyerek, harbin yapıldığı vakti bildirdi.

Sonradan alınan haberlerden, Nihavent muharebesinin Bedevînin bildirdiği günde yapıldığı anlaşılmıştır. Hız. Ömer'e Nu'man bin Mukarrin'in şehâdet haberi gelince, mescidde minbere çıktı. Müslümanlara, Nu'man bin Mukarrin'in şehâdet haberini verip ağladı.

Abdullah bin Mes'ud şöyle buyurdu: "İmânın ve münâfıklığın birçok yerleri, evleri vardır. Mukarrinoğullarının evi, imânın konakladığı evlerden birisidir."

Nu'man bin Mukarrin Resûlullah ile beraber Mekke'nin fethine ve Huneyn gazvelerine katılmıştır. Vedâ Haccı'nda da hazır bulunmuştu.

Resûlullahın vefâtından sonra, halife olarak Hız. Ebû Bekir seçilmişti. Bu sırada ortada büyük bir irtidat ya'nî dinden çıkış hareketi başladı. Hız. Ebû Bekir bu fitneye gereken cevabı verdi. Nu'man bin Mukarrin bu irtidat fitnesine karşı verilen mücâdelede de bulundu. Böylece irtidat fitnesinin, büyümesine meydan verilmeyerek büyük bir felâketin önüne geçilmiş oldu. Nu'man bu hizmetlerine Hız. Ömer'in hilâfeti devrinde de devam etti. Onun hizmetleri, Irak ve İran taraflarında da çok oldu. 642 yılında Nihavent'te şehîd oldu.

"Emaneti ehli veriniz!" 6.3.2006

Osman bin Talha, Mekke'de Kâbe Kayyımlığı ile vazîfeliydi. Sülâlesi câhiliye devrinde Kâbe'nin hicâbet vazîfesini yapardı, ya'nî kapı anahtarını taşırdı. Peygamber efendimiz, hicretten önce Osman'ı da bizzat imâna da'vet etti. Osman:

- Yâ Muhammed! Sen kavminin dînine aykırı davranmış ve ortaya yeni bir dîn çıkarmış bulunuyorsun. Doğrusu, benim sana tâbi olacağımı ümit etmen şaşılacak şeydir, diyerek imâna gelmedi.

Bir defasında Resûlullah efendimiz, imân edenlerle birlikte Kâbe'ye girmek istemişlerdi. Osman Kâbe'ye de sokmak istemediği gibi sert de davrandı. Fakat Resûlullah efendimiz onun bu hareketini sükûnetle karşılayıp, şöyle buyurdu:

- Ey Osman! Ümit ederim ki, bir gün sen beni, bu anahtarı nereye isterseniz koyarsınız, kime isterseniz verirsiniz diyeceğin bir mevkide de göreceksin!
- O zaman Kureyş mahvolmuş, kıymetten düşmüş olur.
- Hayır! Asıl o zaman, Kureyş yaşayacak ve kıymetlenecektir.

Mekke'nin fethinden altı ay önce Amr bin ^As ve Hâlid bin Velid ile birlikte Medine-i münevvereye gelerek, Müslüman oldu. Fetihden önce îmâna gelen Muhâcirlerin derecelerine kavuştu.

Mekke'nin fethine katılıp, Resûlullahın yanında bulundu. Kâbe'nin anahtarını Resûlullah'a arzetti. Burada Resûlullah efendimiz iki rek'at namaz kıldı. Beyt-i şerîften çıkarken, Resûlullah efendimiz, Nisâ sûresinin, " Allahü teâlâ size emânetleri ehline vermenizi emreder" meâlindeki 58. âyet-i kerîmesini okuyup, anahtarı Osman bin Talha'ya ve amcasının oğlu Şeybe'ye vererek, "Ey Ebû Talha evlâdı! Ceddinizden kalma olan emâneti sizde payidar ve bâki olmak üzere alınız. Bunu zâlim olmaksızın hiçbir kimse sizden alamaz!" buyurdu.

Sonra, "Sana vaktiyle söylemiş olduğum şey gerçekleşmedi mi?" buyurarak Hicretten önceki sözlerini de hatırlattı. O da dedi ki: "Evet, şehâdet ederim ki, sen hiç şüphesiz Resûlullahsın."

Resûlullah efendimiz o gün şöyle bir hutbe okudu: "Va'di, sözü hak olan, kuluna yardım eden, kendinden başka kulluğa müstahak bir ilâh bulunmayan Allahü teâlâyâ hamdolsun. Dikkat ediniz! Câhiliye devrinde değer verdiğiniz her türlü âdet ve kan dâvâsı ayağımın altındadır. Bunlardan Kâbe'ye hizmet etmek ve hacılara su dağıtmak müstesnâdır.

"Onlar için azâb vardır." 7.3.2006

Uhud gazâsında bir ara Müslümanlar geri çekilir, dağılır gibi olmuşlardı. Bu sırada hiçbir şey düşünmeyen, sadece Peygamberimizi düşünen Sehl bin Hanîf, parçalanıp ölünceye kadar, O'nu korumaya canla başla çalıştı. Bu aşk ve heyecanla vücudunda birçok ok yarası bulunmasına rağmen, savaşa devam ediyordu. Savaşın en şiddetli ânında Peygamberimizi bularak etrafındaki müşriklere karşı ok atmaya başladı. Hattâ müşriklerin dikkatlerini dağıtmak ve kendi üzerine çekmek için gür sesi ile ortaya çıkarak müşriklere: "Sehl'i nişan alınız. Oklarınızı ona atınız. Belki onu bu yüzden daha kolay vurursunuz" diyerek elinde bulunan oklar bitinceye kadar onlarla savaştı.

Bu haliyle onu gören Peygamberimiz de buyurdu ki: "Sehl'e ok yetiştiriniz. Çünkü o, Sehl'dir, rahat, iyi ok atar."

Sehl bin Hanîf, Hendek gazâsı hazırlıklarında ve hendek kazmada hiç durmadan akıllara durgunluk veren gayretle çalıştı. Bu gazâda müşriklere çok ok atmış, Peygamberimizin sevgisini daha çok kazanmıştı. Hendek savaşından hemen sonra Beni Kureyza gazâsına katılarak onların üzerlerine yürüdü. Burada da büyük kahramanlıklar gösterdi. Daha sonra hicretin altıncı yılında yapılan Hayber gazâsına katıldı.

Sehl bin Hanîf fakir olduğu için Tebük savaşında ancak iki ölçek hurma verebilmişti. Peygamberimiz Sehl bin Hanîf'in getirdiği hurmaları bizzat kendi mübârek elleriyle diğer hurmaların üzerine koyup bereketle duâ etti.

Bu hâli gören, İslâmiyeti kalben kabûl etmeyen münâfıklar, "Allahü teâlânın Sehl bin Hanîf'in iki ölçek hurmasına ihtiyacı yoktur" diyerek onun bu istek ve arzûsunu ayıplayarak kınamışlardı. Hattâ Sehl bin Hanîf'in Allahü teâlâyâ ve Peygamberimize karşı olan samimî duygu içerisindeki davranışını hafife alarak, Medîne şehrinin sokaklarında alay konusu ettiler. Sokakta onu gördükleri zaman ona bakarak güldüler.

Münâfıkların bu davranışları üzerine; Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmin Tevbe sûresinin yetmiş dokuzuncu âyet-i kerîmesini indirdi. Burada meâlen buyuruldu ki:

"Sadaka husûsunda bağışlarda bulunan mü'minlerle, bir türlü gücünün yettiğinden başkasını bulamayan fakirlerle başka türlü eğlenenler yok mu? Allahü teâlâ onları maskaraya çevirmiştir. Onlar için pek acıklı bir azâb vardır."

Allahü teâlâ bu âyet-i kerîme ile Sehl bin Hanîf ve diğer Eshâb-ı kirâmın samimî hareketlerini övdü. Münâfıkları ise susturdu.

Hayat âhîret hayatıdır 8.3.2006

Sehl bin Sa'd, Uhud savaşı sırasında yaşı küçük olduğu için bu savaşa da katılamamıştı. Diğer yaşı küçük sahâbîler gibi Medîne'de kalmıştı. Ancak Peygamberimiz yaralandığı haberi Medîne'ye ulaştığı zaman, herkes gibi O da çok üzülmüştü.

Bu arada Peygamberimizin sevgili kerîmeleri Hz. Fâtıma'nın, babasının yaralanma haberini duyar duymaz hemen O'nun yanına koştuğunu ve yardım etmeye başladığını, Sehl bin Sa'd, şöyle bildirmektedir:

- Resûlullah efendimizin Uhud savaşında yaralandığı haberini duyduğumuz zaman çok üzüldük. Kızı Hz. Fâtıma'nın bir kalkan içinde su getirerek Peygamberimizin yaralarından akan kanları temizlediğini, bir hasır parçasını yakarak küllerini Peygamberimizin yaralarının üzerine sürdüğünü bizzat gördüm.

Sehl bin Sa'd, Hendek savaşına da yaşı küçük olduğu için katılamadı. Çünkü bu sırada on-onbir yaşlarında idi. Fakat hendeğin kazılmasında sahâbilerle çok yardımcı oldu. Bütün sahâbilerin hizmetlerinin hepsine koşardı. Ayrıca hendek kazımında da yardımcı olur, Peygamberimizin yanından hiç ayrılmazdı. Her an O'nun hizmetinde bulunurdu.

Sehl bin Sa'd, Hendek'te gördüklerini anlatırken der ki:

- Hendek'te Peygamberimiz ile hep beraber idim. Onlar hendek kazıyor, biz küçük yaştakiler omuzlarımız üzerinde toprak taşıyorduk. Bu sırada Resûlullahın şöyle duâ buyurduğunu işittim: "Yâ Rabbî! Bütün hayat, âhiret hayatıdır. Muhâcir ile Ensârı mağfiretine (afvına) nâil eyle."

Sehl bin Sa'd, Peygamberimizin bir emir ve isteği olduğu zaman hemen yerine getirir, hiç bir zaman geciktirmezdi. Peygamberimiz hutbe okuyacağı zaman hurma ağacından bir direğe yaslanır öyle okurladı. Bir gün Resûl-i ekrem buyurur ki: "Artık cemâ'at çoğaldı, bir şey yapılsa da üzerine otursam. " Bunu duyan Sehl bin Sa'd hemen, okun yaydan fırladığı gibi kalkıp gider ve arzu edilen minberi getirir.

Sehl bin Sa'd diyor ki: Bir gün birisi Peygamberimize gelerek dedi ki: "Ey Allahın Resûlü! Allahü teâlânın ve insanların, beni sevecekleri bir işi bana öğretir misin? "

Bunun üzerine, Resûlullah efendimiz buyurdu ki: "Dünyadan yüz çevir ki, Allahü teâlâ da seni sevsin. İnsanların eline bakma ki, onlar da seni sevsin."

Sancağı yere düşürmedi 9.3.2006

Hz. Ebû Bekir zamanında peygamberlik iddiasında bulunan Müseylemet'ül Kezzâb'a karşı yapılan Yemâme gazâsında Muhâcirlerin sancaktarı Hz. Sâlim Mevlâ Ebû Huzeyfe idi.

Harp sırasında Beni Hanîfe kabîlesi, sancağı düşürebilmek için sancağın bulunduğu yere ve sancaktar Sâlim'e çok şiddetli bir hücum yaptılar. Sâlim'in sancak tutan koluna azılı kâfirlerden birisi çok şiddetli bir kılıç darbes indirdi. Sâlim, "Allah..." diye öyle bir haykırdı ki, harp meydanı inledi.

Ardından bir kılıç darbesiyle diğer kolu geldi.. Fakat İslâm sancağı yine yere düşmedi. Kâfirlerin bütün şiddetli darbelerine rağmen sancağı aslâ yere bırakmadı. Sanki Sâlim Mevlâ Ebû Huzeyfe'ye vurulan her kılıç darbesi onun sancağa biraz daha sıkı yapışmasını ve durduğu yerde daha kuvvetle dik durmasını sağlıyordu.

Ne zaman ki İslâm askeri yetişti ve sancağı aldılar, o zaman yere düştü. Sâlim kâfirlerin en şiddetli kılıç darbeleri altında: "Muhammed aleyhisselam ancak resuldür" (Âl-i imrân 144) âyeti kerîmesini okuyordu. Eshâb-ı kirâm ona yetiştikleri zaman bu âyeti okuduğunu işittiler. Yere düşünce Ebû Huzeyfe'yi sordu. Şehîd olduğunu öğrenince buyurdu ki: "Beni de onun gibilerin yanına götürün! "

Vasiyetini yaptı ve 633 senesinde şehâdet mertebesine erişti. Ebû Huzeyfe ile beraber birini başı diğerinin ayağının yanında olduğu hâlde defnettiler.

Malının bir kısmını kölelerin azâd edilmesi için, üçte birini beytûlmâle, üçte birin de ehline bırakmıştı. Hanımı ve çocukları kendileri için vasiyet edilen malı almamışlar, onlar da beytûlmâle bırakmışlardır. Onun ilim ve irfânı Eshâb-ı kirâm tarafından kabûl ve tasdik edilmekle beraber Hz. Ömer'in, husûsî bir muhabbeti ve hürmeti vardı. Hattâ yerine halîfe ta'yn etmek istemişti.

Sâlim Mevlâ Ebû Huzeyfe, Mekke'den diğer Muhâcirlerle çıkıp Medîne'ye gelinceye kadar Muhâcirlere imâm oldu.

Peygamberimiz bir gün buyurdu ki: "Kıyâmet günü birçok kimseler Tehâme dağı gibi sevâblarla gelirler. Allahü teâlâ onların amellerini boşa çıkarır ve onları şiddetli bir şekilde Cehenneme atar." Bu dehşetli durumdan ürperen Sâlim dedi ki: "Anam babam sana fedâ olsun yâ Resûlallah; biz o kavmi nasıl tanıyacağız? Seni hak Peygamber olarak gönderen Allahü teâlâyâ yemin ederim ki, ben onlardan olmaktan çok korkuyorum." Resulullah buyurdu:

"Ey Sâlim onlar namaz kılarlar, oruç tutarlar, fakat kendilerine harâmdan bir şey teklif edildiği zaman Allahü teâlâdan hiç korkmadan o harâmı işlerler. Allahü teâlâ da onların amellerini, ibâdetlerini kabûl etmez."

"Gönlünden ne geçiriyorsun?" 10.3.2006

Bir gün Sümâme bin Üsâl Resûlullahın ziyâretine geldi. Sümâme, Basra Körfezi yakınlarında yaşayan Yemâme kabîlesinin reisi idi. Asıl maksadı Resûlullahı öldürmekti.

Nitekim Resûlullahın huzûrunda iken, Peygamber efendimize saldırmaya teşebbüs etti. Ancak Eshâb-ı kirâm araya girerek buna mâni oldu. O kargaşa esnâsında Sümâme kaçmaya muvaffak oldu.

Hicretin altıncı yılı başlarında, Sümâme bin Üsâl, umre için yola çıkıp, Medîne yakınlarına gelmişti. Resûlullahın süvârileri onu burada yakalayıp, Peygamberimize getirdiler. Yakalayanlar onu tanımıyorlardı. Peygamber efendimiz onlara buyurdu ki: “Siz bunun kim olduğunu biliyor musunuz? Bu, Sümâme bin Üsâl'dir. Ona iyi esir muâmelesi yapınız. Kendisini incitmeyiniz!”

Sonra kendi evlerinden ona yemek gönderdiler, ona iyi muamele ettiler. Ancak Sümâme'yi bulunduğu yerden bir tarafa ayırmadılar. Peygamber efendimiz mescide sordu:

- Yâ Sümâme, yanında ne var, gönlünden ne geçiriyorsun, benden ne bekliyorsun?
- İçimde hayır ümidi var. Çünkü sen affediciisin. Eğer beni öldürecek olursan, bir cânîyi öldürmüş olursun. Öldürmez de affedip, beni bağışlarsan, iyilik bilen, ni'mete şükreden birisine ihsân etmiş olursun. Eğer benden kurtuluş fidyesi olarak mal istiyorsan, işte malım. İstedğin kadar al.

Resûlullah efendimiz, üç gün üst üste gelerek aynı soruyu sordu ve aynı cevabı aldı. Bunun üzerine âlemlerin efendisi olan Peygamber efendimiz yine yüksek merhametini gösterdi ve Sümâme'nin hayâl bile edemeyeceği bir şekilde buyurdu ki:

- Artık Sümâme'yi salıveriniz!

Bu emir üzerine Eshâb-ı kirâm onu serbest bıraktı. Sümâme bırakılıp, serbest kalınca, gönlüne İslâmiyetin sevgisi düştü. Hemen kelime-i şehâdet getirdi. Resûlullah efendimize biat etti.

Resûlullah efendimiz ona, Ebû Talhâ'nın bahçesine gidip gusletmesini emretti. Sümâme hemen gidip gusledip, sonra mescide girdi. Resûlullahın huzurunda şunları söyledi:

- Vallahi, akşamleyin, yanına geldiğim zaman, bana senin yüzünden daha çok kızdığım bir yüz yoktu. Fakat sabah olunca, senin şehrin bana, en sevimli şehir oldu. Vallahi akşamleyin, senin dînin, bana en sevimsiz din idi. Sabahleyin en sevimli bir din olmuştur.

“Karanlık bir yoldasınız!” 11.3.2006

Hz. Sümâme, umre için Mekke'ye gitmişti. Müşrikler onu yakaladılar, öldürecekleri sırada, birisi, “Bırakınız onu! Siz yiyecekleriniz husûsunda Yemâme halkına muhtaçsınız. Ona bir şey olursa hepimiz aç kalırız” dedi.

Bunun üzerine müşrikler Sümâme'yi serbest bıraktı. Sonra müşriklerden birisi ona, “Demek, dinden çıktın hâ!” dedi.-

Hz. Sümâme şöyle karşılık verdi: “Hayır, ben dinden çıkmadım. Bilâkis ben hak din olan İslâmiyete girdim. Vallahi Allahın Resûlünden izinsiz buğday alamayacaksınız. Siz Ona tâbi olmadıkça, Yemâme'den faydalanamayacaksınız!”

Sümâme umresini yaptıktan sonra Yemâme'ye gitti. Yemâme halkının, Mekke'ye erzak göndermelerine mâni oldu. Bu yüzden müşrikler çok sıkıntıya düştüler. Müşrikler bu sebeple Resûlullah'a mektup yazıp, çektikleri sıkıntıları ve erzak gönderilmesine müsâade edilmesini istediler. Resûlullah, müşriklerin bu talepleri üzerine Yemâme halkının, Mekkelilere, yiyecek göndermelerine mâni olmaması için Sümâme'ye mektup gönderdi. Hz. Sümâme bu emre uyarak, engel olmaktan vazgeçti.

Resûlullah efendimizin vefâtından sonra, Sümâme bin Üsâl ve onunla beraber olanların dışında bütün Yemâme halkı İslâmdan çıkıp, mürted olmuşlardı. O sırada Sümâme bin Üsâl Yemâme'de bulunuyordu.

Halkı, Peygamberlik dâvâsına kalkışan Müseyleme'ye tâbi olmaktan, onu desteklemekten alıkoymaya çalıştı. Onlara, “Ey Hanîfeoğulları! İslâmdan dönüş, nursuz, çok karanlık bir iştir. Bundan sakınıp, uzak kalınız. Son Peygamber Hz. Muhammed aleyhisselâmdır. Ondan sonra Peygamber gelmeyecek, Ona ortak da olmayacaktır.” dedi.

Yemâme halkı onun bu nasihatlarını dinlemedi. Onlar Müseyleme'ye uymakta birlik hâlinde idiler. Bu sırada, Alâ bin Hadramî komutasında bir İslâm ordusu, Bahreyn'e doğru gidiyordu. Yemâme tarafına da uğradı. Sümâme bunu duydu. Orada bulunan Müslümanlarla birlikte Alâ bin Hadramî'nin ordusuna iştirak ettiler.

Temim kabîlesinden de bir hayli asker katılıp, Alâ'nın ordusu iyice kuvvetlendi. Alâ bin Hadramî, bu ordu ile, Hatam komutasındaki mürted ordusu ile çarpışmaya başladı. Nihayet, bir gece müşrik ve mürtedlerin sarhoş oldukları bir vakitte İslâm ordusu gece baskını yaptı. Müşrik ve mürtedler perişan olup, bir kısmı öldürüldü, bir kısmı esir edildi. Diğerleri kaçtılar. Müslümanlar harbi kazandılar. Hz. Sümâme bu savaştan dönerken yol kesiciler tarafından şehîd edildi.

Üstünlük İslâmiyettedir 12.3.2006

Ka'be-i muazzamanın güneyinde, yüksekçe bir yerde, Hz. Erkam'ın evi bulunuyordu. Ka'be'ye güney tarafından gelmek isteyen bu evin önünden geçmek durumunda idi. Ev yüksek olduğundan Ka'be rahat olarak görünürdü. Ayrıca Hz. Erkam, Mekke'nin ileri gelenlerinden, itibarı çok olan bir zât idi ki, herkes kendisine hürmet ve ikrâm ederdi.

Bu gibi sebeplerden dolayı, Peygamber efendimiz ve diğer Müslümanlar burada toplanırlar, emniyetli bir yer olduğu için ibâdetlerini rahat yaparlardı. Yeni Müslüman olmak isteyenler de bu eve gelir, Müslüman olmakla şereflenirdi. Bunun için, bu eve Dar'ül-İslâm ve Dârül-Erkâm gibi isimler verilmişti.

Hz. Ammâr bin Yâser ve Hz. Süheyb bin Sinan buraya gelip beraberce müslüman olmuşlardı. Peygamber efendimiz, İslâmiyeti tebliğden önce de Hz. Süheyb bin Sinan ile konuşurlar ve birbirlerini severlerdi. Süheyb bin Sinan, Abdullah bin Ced'an'ın azâdlı kölesi idi. Müslüman olduğunu açıklamaktan çekinmeyen yedi mücâhid Sahâbîden biri idi.

Hz. Süheyb, Müslüman olduğunu açıkladıktan sonra Mekke'li müşriklerin, şiddetli hücum ve işkencelerine mâruz kaldı. Müşrikler daha çok, kimsesi olmayan zavallılara işkence ederlerdi. Hz. Süheyb, Mekke'de akrabası, dayanağı olmayan bir zât olduğu için, müşrikler kendisine çok zulmederler, konuşamayacak hâle getirinceye kadar döverlerdi. Demir gömlek giydirebilirler, en sıcak günde, güneş altında tutulur, üstüne de yük bindirirlerdi.

Bir gün, Hz. Habbâb ve Hz. Ammâr'la birlikte giderlerken, Kureyş müşriklerinden bazıları ile karşılaştılar. Hz. Süheyb onlara buyurdu ki:

- Evet! Hz. Muhammed'e biz inandık, siz inanmadınız. Biz O'nun söylediklerinin, bildirdiklerinin hepsinin doğru olduğunu kabûl ettik. Siz yalanladınız. Bütün üstünlük ve fazîletler İslâmiyette, bütün zillet ve felâketler de müşrikliktedir. Müslümanlıkta aşağılık, müşriklikte üstünlük yoktur.

Hz. Süheb böyle söyleyince inanmayanlar üzerine saldırdılar. Hz. Süheyb bin Sinan'ı dövdüler. Öyle ki, konuşamayacak, ne söylediğini bilemeyecek hâle geldi.

Hz. Süheyb bütün bu işkencelere tahammül ediyordu. Yapılan eziyetler onun için, hak yolda sabır ve sebât için bir teşvik oluyordu. İmânı kat kat artıyor, müşriklerin onu hak yoldan döndürme gayretleri boşa gidiyordu.

Kendini ve mallarını feda edenler 13.3.2006

Hazreti Süheyb, Mekke'de kendi gayretleriyle büyük bir servet elde edip hayli zengin olmuştu. Medîne-i münevvereye hicret edeceği müşrikler tarafından haber alınınca yolu kesip, "Sen Mekke'ye fakir olarak geldin. Çok mal ve servete kavuştun. Şimdi hem kendin gideceksin, hem bunca malı götüreceksin buna izin vermeyiz." dediler.

Hz. Süheyb'in, Peygamber efendimize olan muhabbeti, bağlılığı ve O'na kavuşmak arzûsu ve Medîne-i münevvereye gidip ibâdetlerini rahatça edâ edebilmek isteği o kadar çoktu ki, yanında bulunan bütün mallarının ve alacaklarının, Peygamber efendimizin sevgisi yanında hiç kıymeti yoktu. Bu sebeple hiç vakit kaybetmemek, bunlarla oyalanmamak için onlara, "Yanımdaki ve Mekke'de bulunan mallarımı size verirsem önümden çekilir misiniz, yolumu açar mısınız?" dedi.

Hak ve hakikatlerden nasîbi olmayan müşriklerin de arzûsu buydu. Hemen kabûl ettiler. Hz. Süheyb, yanında bulunan bütün mallarını verdi, Mekke'deki mallarının da yerini tarif edip müşriklerin elinden kurtuldu ve hiç parasız olarak yoluna devam etti.

Mekke ile Medîne arasındaki yolda binbir zahmet, tahammülü mümkün olmayan güçlüklerle karşılaştı. Fakat sevgili Peygamberimize kavuşmanın heyecanı ile bütün sıkıntılardan zevk alarak yoluna devam etti.

Hz. Süheyb Peygamber efendimizin huzuruna geldiğinde gözü ağrıyordu. Yolda çok acıkmış ve susamıştı. Bu sebeple Peygamber efendimizin önlerinde hazır bulunan taze hurmalardan yemeye başladı. Peygamber efendimiz de Hz. Süheyb'e lâfife ile buyurdu ki:

- Gözlerinde rahatsızlık var, yine de hurma yiyorsun.

Hz. Süheyb de cevaben dedi ki:

Yâ Resûlallah! Gözümün birisinin sağlamdır. Onun hakkını yiyorum.

Peygamber efendimiz ve orada bulunanlar, bu cevap hoşlarına gittiğinden tebessüm ettiler. Sonra Süheyb başından geçenleri anlattı:

Peygamber efendimiz buyurdu ki: "Süheyb kazandı, Süheyb kazandı. Satış kârlı çıktı. Satış kârlı çıktı." Sonra Hz. Süheyb hakkında nâzil olan:
"İnsanlardan bir kısmı, Allahü teâlânın rızâsını isteyerek O'na ibâdet yolunda kendini ve malını fedâ ederler." (Bekara 207) meâlindeki âyet-i kerîmesini okudular.

Vücudumu siper etti 14.3.2006

Hazreti Süheyb-i Rûmî, nişan almakta ve ok atmakta çok mahir idi. Savaşlarda, çok büyük gayret ve kahramanlıklar gösterirdi. Kendisi bu durumu şöyle anlatır: "Her zaman, Resûlullahın yanında bulundum. Bütün bîâtlerde, bütün gazâlarda ve seferlerde hep yanlarındaydım. Hiç bir zaman Resûlullah ile benim aramda bir düşman bulunmamıştır. O'na bir zarar gelmemesi için kendi vücudumu siper ettim. Bu durum, O âhirete irtihâl edinceye kadar devam etti."

Hz. Ömer, Hz. Süheyb'i çok severdi. Hz. Ömer, Ebû Lü'lû kâfiri tarafından yaralanınca, yerine geçecek halîfeyi seçmek için şûra ehlini tayin edip, yeni halîfe seçilinceye kadar Hz. Süheyb'in kendisinin yerine vekil olması ve cenâze namazını kıldırması için vasiyet etti.

Hz. Süheyb, üç gün müddetle cemâ'ate namazları kıldırdı. Bu mukaddes vazîfeyi büyük bir ihtimam ve hassasiyetle yerine getirdi. Hz. Ömer'in cenâze namazını da kıldırdı. Bu esnada gösterdiği dikkat ve itina ile herkesin takdir ve tasvibini kazandı.

Hz. Süheyb, herkese iyilik eder, çok yemek yedirirdi. İkrâm ve ihsânları çok idi. 70 yaşında, 658'de Medîne-i münevverede vefât etti. Bâki kabristanına defnolundu.

Orta boylu, buğday tenli, kırmızı benizli, saçları sık ve siyah, yakışıklı bir zât idi. Çocukları Habib, Hamza, Sa'd, Salih, Seyfi, Ubbâd, Osman ve Muhammed'dir.

Resûlullah efendimiz Süheyb'i çok severdi. Buyurdu ki:

- Bir kimse Allaha ve Ahiret gününe inanıyorsa, bir ananın evlâdını sevmesi gibi Süheib'i sevsin.

Süheyb'in babası, Nemr soyundan Sinan, anası Kuayd kızı Selma'dır. Hep birlikte Übülle şehrinde yaşıyorlardı. Dedesi, Musul civârındaki bu şehrin Hâkimi idi.

Günün birinde, Bizanslılar hücum ettiler. Çok kimseyle birlikte, Küçük Süheyb de esir düştü. Uzun müddet, Rumların elinde kaldı. İşte bu yüzden, Süheyb-i Rûmî olarak anılmıştır.

Hz. Süheyb, çok cömert ve lâtifeyi seven bir zât idi. Resûlullahın hadîslerine büyük önem verir, hata ederim endişesiyle hadîsleri nakletmezdi. Niçin nakletmiyorsun diyenlere buyurdu ki:

- Vallahi ben Resûlullahın hadîslerini bile bile nakletmiyorum. İsterseniz gelin size Peygamber efendimizin savaşlarını ve yanlarında bulunduğum sırada gördüğüm şeylerin hepsini anlatayım. Fakat, "Peygamber efendimiz şöyle buyurdu" demeye gelince, ben onu yapamam.

En güzel hediye 15.3.2006

Medîneli çocuklar Resulullahın Medine'ye teşrifi dolayısıyla hem koşuyor, hem de sevinçle bağırarak etrafı çınlatıyorlardı. Çocuklar arasında en coşkulu Hz. Enes idi. Ancak 9-10 yaşlarındaydı. Bütün varlığıyla koşuyor, sevinç çılgınlıkları atıyordu. Dikkatle bakmasına rağmen, ufukta alemlerin Efendisini bir türlü göremedi.

Nihayet Kusvâ adlı develeri üzerinde, Resûlullah efendimiz ve arkadaşları göründüler. Bu anı sabırsızlıkla bekleyen sayısız Müslüman, Medîne ufuklarında doğan Nûr'a doğru koştular. Cariye kadınlar ve içlerinde küçük Enes'in de bulunduğu çocuklar;

- Vedâ tepelerinden ay doğdu üstümüze.
- Buyurunuz yâ Resûlallah, bize buyurunuz.
- Safâ geldiniz sevgili Peygamberimiz, safâlar getirdiniz...
- Hürmet ve şerefle Sizi selâmlıyoruz, ey Allahın Sevgilisi.
- İnşâallah Medîne'de, emniyet ve huzûra kavuşacak ve kavuşturacaksınız, gibi sözlerle Resûlullah efendimizi coşkuyla karşılıyorlardı.

Medîne kurulduğu günden beri, böyle sevinçli ve heyecanlı anlar yaşamamıştı. Müslümanların çoğu Efendimizi; kendi evlerine götürmek, misâfir etmek şerefine erişmek istiyordu. Bu sebeple, Kusvâ'nın yularını yakalamaya çalışıyorlardı. Fakat sevgili Peygamberimiz buyurdu ki: "O'nu serbest bırakınız. Kimin evi önünde durursa, oraya misâfir oluruz, İnşâallah."

En sonunda Ebû Eyyûb Hâlid bin Zeyd hazretleri, bu şerefe kavuştu. Efendimiz, bir müddet için, O mübârek zâtın evinde misâfir kaldılar. Artık bütün Medîneli Müslümanlar için, Resûlullah'a hizmet yarışı başlamıştı. Herkes ellerinde ve evlerinde ne varsa, ikrâm ediyordu.

Ümmü Süleym de, oğlu küçük Enes'in elinden tutarak; sevgili Peygamberimizin huzûruna gelerek dedi ki: "Yâ Resûlallah! Bizler zengin değiliz. Size takdim edecek, fazla bir şeyimiz yok. Ancak çok sevdiğimiz şu küçük oğlumuzu, hizmet etsin diye, size armağan ediyoruz. Lütfen kabûl buyurunuz! "

Peygamberimiz, bu içten gelen teklife pek memnun kaldılar. Küçük Enes'in başını okşayıp, duâ ettiler. Ana ve babasını kırmayıp, onu, yanlarına aldılar. Medîne dışında koşma koşma

Efendimizi karşılayan bu küçük Müslüman, meğer kendi saâdetine doğru koşuyormuş! Böylece iki cihânın Efendisiyle, gece ve gündüz beraber olmak saâdetine kavuşmuş oldu.

"Kişi sevdiği ile beraberdir" 16.3.2006

Sevgili Peygamberimiz hizmetini gören Enes bin Mâlik'e, sanki çocuk değil de; olgun bir insan gibi davranıyorlardı. Bir kerecik yüzlerini astığı görülmedi. Sert konuştukları işitilmedi. O'nun minik kalbini kırdıkları, incittikleri duyulmadı.

İşte o sıralarda bir gün, küçük Enes, arkadaşlarıyla birlikte oyun oynuyorlardı. Hz. Peygamber, çocuklara doğru yaklaştılar. Sevgiyle selâm verdiler. Onlar da hürmetle, selâmlarını aldılar. Sonra Efendimiz yavaşça, Enes'in elinden tuttular. Birlikte, az ilerdeki duvar dibine yürüdüler. Orada O'nun kulağına, bir şeyler söylediler.

Küçük Enes, derhal koşarak uzaklaştı. Belli ki Efendimiz kendisine, vazîfe vermişlerdi. Kendileri de, o duvar dibine oturdular. Beklemeye başladılar...

Epeyce sonra Hz. Enes, koşarak geldi. Hz. Resûle öğrendiklerini arzetti. Resûlullah efendimiz oradan memnun ayrıldılar. Yaşı küçük, vazîfesi büyük Hz. Enes; daha sonra evine geldi. Hava kararmak üzereydi. Annesi O'nu, merakla bekliyordu. "Nerede kaldın yavrucağım?" diye sordu. "Efendimiz, bir işe gönderdiler anneciğim. O yüzden geç kaldım." cevabını verdi.

Hz. Ümmü Süleym merak edip, "O iş, neydi?" dedi. Enes büyük adam edasıyla, "Sırdır" cevabını verdi ve sustu. İşte o zaman anesi: "Âferin oğlum! Resûl-i Ekrem'in sırlarını, dâimâ muhafaza et, sakla. Onları hiç kimseye açıklama. Bütün ömrünce böyle davran." diye tenbih etti. Sonra da sevgiyle, oğulcuğunu bağrına bastı.

Aylar ve yıllar geçiyor, küçük Enes; sevgili Peygamberimizin yanlarında büyüyordu. O şerefli ocakta terbiye ediliyordu. Dâimâ birlikte abdest alır, namaz kılar, oruç tutarlardı. Mescide pek çok olaylara şahid olurdu:

Bir gün mescid-i şerîfe, çölden bir adam geldi. Efendimiz, namaza durmak üzere idiler. Ama adamcağız soruverdi: "Yâ Resûlallah! Kıyâmet, ne zaman kopacak?" Peygamber efendimiz ona sordu: "Kıyâmet için, ne hazırladın?"

Soruyu soran kimse mahcûb bir hâlde arz etti ki: "Anam babam, Sana fedâ olsun ey Allahın Resûlü! Yazık ki kıyâmet için, fazla bir hazırlığım yok. Ne fazla oruç tutabildim; ne fazla namaz kılabilirdim. Sâdece, Allah ve Resûlünü çok seviyorum."

Bu cevap üzerine, sevgili Peygamberimiz şöyle buyurdular: "İnsan kıyâmette, sevdikleri ile beraber olur." Bunu duyan Müslümanlar, başka hiç bir müjdeye; bu kadar sevinmediler.

En sevinçli en hüznü gün 17.3.2006

Zaman ilerledikçe, Resulullahın hizmetini gören Ümmü Süleym'in küçük oğlu Enes; 20 yaşlarında bir delikanlı olmuştu. Zekâsı, terbiyesi, ilim ve cesâretiyle; yaşitlarını geride bıraktı. Hz. Enes bu arada şâhid olduğu olayları sonraki âlimlere nakletti. Resûlullahın son günlerindeki bir hâdiseyi şöyle anlatır:

Bir sabah Hz. Ebû Bekir ve Hz. Abbâs, beraberce yürüyorlardı. Bir topluluğa rastladılar. Bunlar, Medîneli Müslümanlar idiler. Hepsî de, üzüntüyle ağlaşıyorlardı. Kalbi çok rakık, hassas, yumuşak olan Hz. Ebû Bekir sordu:

- Ey Kardeşlerim! Sizleri ağlatan şey nedir?

- Bizler, Resûlullah Efendimizin huzûrunu düşünüyoruz. O'na ağlıyoruz.

Gerçekten sevgili Peygamberimiz, bir müddetten beri rahatsız idiler. Bunu bilen Medîneliler öbek öbek toplanıp, üzüntülerini paylaşıyorlardı. Yüreği, sevgi ve ayrılık üzüntüsüyle çarpan, Hz. Ebû Bekir de ağladı. Biraz sonra da, Efendimizin mübârek evlerine vardı. Gördüklerini, duyduklarını saygı ile arzetti.

Sevgili Peygamberimiz çektiği bütün acılara rağmen, mescide geçtiler. Bunu gören Eshâb-ı kirâm da oraya koşuştular. Efendimizin üzerlerinde, uzun bir hırka ve başlarında, siyah sarık bulunuyordu. Güzel bir hutbe okudular. Önce Allaha hamd ve şükrettiler. Sonra da ağır ağır buyurdular ki:

- Ey Nâs! Sizlere, Ensâr'ı ya'nî Medîneli Müslümanları vasiyet ediyorum. Diğer insanlar çoğalıyor. Ensâr ise azalıyor. Onlar, kendi zararlarına bile olsa, size karşı vazîfelerini yerine getirdiler. Artık sizler de, Onları kollayın. İstemeyerek sizlere, bir kusurları dokunursa; o kusurlarından vazgeçiverin!

Bu, sevgili Peygamberimizin son Hutbeleri oldu. Bir daha minbere çıkmadılar. Dünya hayatlarını ve Peygamberlik vazîfelerini, şerefle tamamladılar...

Gözyaşları arasında, Hz. Enes dedi ki:

- Sevgili Peygamberimizin Medîne'ye geldikleri günü de, vefât ettikleri günü de gördüm. Müslümanlar birincisi kadar sevinçli; ikincisi kadar elemli gün yaşamadılar.

Hz. Enes Efendimizin en yakınlarında bulunduğu için; O'nun bütün emir ve yasaklarını çok iyi biliyordu. Bunları olduğu gibi, Müslümanlara nakletti. Uzun ömrünü yalnız, bu işe vakfetti.

Hayatının sonuna kadar orada, ilim öğretmeye devam etti. Çok ve kıymetli talebeler yetiştirdi. Hasan-ı Basrî hazretleri, bunlar arasındadır. 100 yaşlarında, Basra'da vefât etti.

Hasret sona erdi 18.3.2006

Hazreti Ebû Seleme Medine'ye hicret için yola çıkmak üzereydi. Kendisi, hanımı ve çocuğunu deveye binmişlerdi ki, bazı öfkeli adamlar gelerek, "İn deveden aşağı! Çabuk ol!" dediler. Bunlar, Mugîreoğulları olup hanımının akrabaları idiler. Bir yandan zorla kadıncağızı çekiyorlar, öbür yandan da kocasına, "Sen kendin, bizi dinlemedin! Putlarımızı bırakıp, Müslüman oldun. Şimdi de kabîlemizin kızını, kaçırmaya çalışıyorsun! Onu daha nerelere götüreceksin? Buna aslâ müsaade edemeyiz" diye bağırıyorlar.

Tabii oğlu da, annesiyle birlikte deveden indirildi. Zâten O'nun elini sıkı sıkı tutuyordu. Mugîreoğulları, kalabalık idiler. O zorbalarla başa çıkmak mümkün değildi. Buna rağmen münâkaşa çok uzadı. Olayı işiten, Esedoğulları da oraya koştular. Bunlar da, Hz. Ebû Seleme'nin kabîlesinden idiler. Ne olduğunu sordular. Onların da çoğu, Müslüman değildi. Fakat buna rağmen directiler: "Mâdem ki sizler, bizim akrabamızın hanımını bırakmıyorsunuz; biz de onun oğlunu size bırakmayız!"

Anasının elinden kopmak istemeyen yavrucağızı, çekiştiriyorlardı. İtişme, kakışma arasında küçük çocuk ağlamaya başladı. Çünkü, kolu çıkmıştı. Bu kadar zorbalık sonunda; çocuğu Esedoğulları, Anasını da Mugîreoğulları alıp, uzaklaştılar. Hz. Ebû Seleme oracıkta, sâdece devesiyle kalakaldı.

Ebû Seleme hazretleri gözyaşları arasında tek başına yola devam edip Medîne'ye vardı. Mekke'de kalan hanımı ise her sabah, şehir dışındaki Ebtah mevkiine çıkıyordu. Orada, Medîne'den gelen yolcuları bekliyor ve kocasından haber almaya çalışıyordu.

Yanında kimse olmadığı zamanlar, uzun uzun ağlıyordu. Zorla ayırdıkları oğlu ve eşi için gözyaşı döküyordu. Amcaoğullarından birisi, O'nu o vaziyette gördü. Perişân hâline acıdı. Doğruca, kendi kabîlesinin zorbalarına giderek, " Bu zavallıya, daha ne kadar zulmedeceksiniz?" diye bağırıldı. Bu sözler üzerine, Zorbalar insâfa geldiler. Medine'ye getirip, oğlu ile berraber teslim ettiler.

Allah ve Resûlullah yolunun yolcuları, ışıklı günlere doğru yürüyorlardı. Hz. Seleme'nin ana-babasının, duâları kabûl olmuştu. Uzun ayrılık ve hasretten sonra nihâyet, Kubâ'da hepsi birbirlerine kavuştular.

"Musîbetin ecrini ihsân eyle!" 19.3.2006

Hicretten sonra mübârek Medîne'de, Ebû Seleme ailesinin, güzel günleri başlamıştı. Bütün Mü'minler İslâmiyeti yaymak için, canla-başla çalışıyorlardı. Bedir'de Mekkelilere karşı ilk zafer kazanıldı. Bu zaferi kazanan mücâhidlerden biri de, Hz. Ebû Seleme idi.

Hz. Ebû Seleme sevgili Peygamberimizin yakın akrabası idi. Hz. Ebû Seleme'nin annesi, Peygamber efendimizin halaları idi. Ebû Seleme hazretleri, cihâd ve gazâ olmadığı zamanlar, daha çok ibâdet etmeye çalışıyordu.

Bir gün Mescid-i Nebevîden, sevinçle evine geldi. Kendisini karşılayan hanımına dedi ki:

- Şimdi, Allahü teâlânın Resûlünden çok sevindirici bir söz duydum.

Hanımı merakla sordu.

- Peygamber efendimiz "Müslümanlar, herhangi bir belâya uğrar da; İnnâ lillah ve innâ ileyhi râciûn dedikten sonra; yâ Râbbi! Bu uğradığım musîbetin ecrini ihsân eyle. Beni, ondan daha hayırlısına erıştır diye duâ ederse; Cenâb-ı Hak, onun duâsını kabûl eder" buyurdular.

Epeyce daha konuştular. Bir ara hanımı dedi ki: "Yâ Ebâ Seleme!.. Gel, seninle bir sözleşme yapalım. İkimizden hangimiz önce ölürsek, geriye kalanımız; bir daha evlenmesin! Buna, söz verebilir misin?"

Ebû Seleme biraz düşündü sonra, "Sen, sözümü dinle ve ben ölürsem, evlen!" dedi. Hz. Ebû Seleme böyle söyledikten sonra ellerini kaldırıp, o büyük îmânlı hanımına ve bütün Müslümanlara duâlar etti.

Bundan bir müddet sonra, Hz. Ebû Seleme Uhud savaşına katıldı. Olanca îmânı ve olanca gücüyle savaşıyordu. Asıl gâyesi şehîd olmaktı. Fakat sâdece kolundan, pâzusundan yaralandı. Yarası küçük olmasına rağmen, kan kaybediyordu. Gazâdan sonra bile, uzun zaman evinde yattı. Hanımı onu, güzelce tedâvi ediyordu. Bir ay sonra iyileşti, ayağa kalktı.

İslâmın hudutları genişledikçe, düşmanları da çoğalıyordu. Kutn bölgesindeki bazı kabîle reisleri, hâlâ kibir ve azamet peşindeydiler. Orada başlayan kışkırtma olayları üzerine Peygamber Efendimiz, bir ihtar hareketini uygun gördüler. Hz. Ebû Seleme ile bazı arkadaşlarını, bu iş için vazîfelendirdiler.

Onlar da kısa zamanda, Kutn civârındaki âsî ve müşrikleri dağıttılar. Pek çok ganîmet alarak, Medîne'ye döndüler. Dönüşte, Hz. Ebû Seleme fenâlaştı. Çünkü Uhud'da aldığı yara yeniden açılmıştı. Bütün gayretlere rağmen, fazla kan kaybından vefât etti.

Vasiyeti yerine geldi 20.3.2006

Ölüm haberi üzerine Peygamber efendimiz halalarının oğlu Ebû Seleme'yi görmeye gitmişlerdi. Mübârek elleriyle hâlâ açık bulunan Ebû Seleme'nin gözlerini kapattıktan sonra, "Hakikaten, rûh kabzolunurken göz; rûhun peşinden baka kalır! " buyurdular.

Resûlullah efendimiz o sırada ağlaşıp, sızlanan kadınlara ve diğer ev halkına da, "Sizler şimdi kendinize, hayırdan başka duâda bulunmayınız. Çünkü Melekler şu anda, duâlarınıza âmin demektedirler" ikazında bulundular.

Daha sonra da şöyle duâda bulundular: "Ey Allahım! Ebû Seleme'yi rahmetine kavuştur! Doğru yola ermiş kulların arasında, derecesini yücelt! Geride kalanlardan O'na, iyi bir halef ihsân eyle! Bize ve O'na mağfiret kıl. O'nu kabirinde, ferahlandır ve nûrlandır."

Hiz. Ebû Seleme Medîne'de Bâkî' Kabristanına defnolundu. Muhterem hanımı, her zaman olduğu gibi sabretti, duâlar etti. Onun yetim kalan yavrularıyla, geçim derdini halletmeye çalıştı.

4-5 ay kadar sonra Peygamberimiz, bir arkadaşlarını ona yolladılar. Gelen zât dedi ki: "Müjdeler olsun, ey Ümmü Seleme! Resûlullah efendimiz, Allahın emriyle seni nikâhlamak istiyorlar." Bu büyük müjdeye rağmen Hiz. Ümmü Seleme, düşünceli görünüyordu. Az sonra, cevap olarak dedi ki:

- Ey Resûlullahın elçisi! Hoş geldin, sefâlar getirdin! Yalnız şu husûsları, Efendimize arz etmelisin ki: "Ben yaşlı ve kıskanç bir kadıyım. Olabilir ki, aksi bir davranışta bulunurum da; o yüzden, Allahın gazâbına uğramaktan korkarım. Ayrıca yetim çocuklarım mevcuttur. Bir de onların bakımı, kendilerine yük olmaz mı? Bir de, nikâhımı yapacak velîlerim, yanımda değildirler."

Elçi bunları, aynen sevgili Peygamberimize arz etti. Birkaç gün sonra iki cihânın Sultânı bizzat, teşrîf buyurdular. Çok heyecanlanan Hiz. Ümmü Seleme'ye, tekliflerini Kendileri tekrarladılar. Ve buyurdular ki: "Biliyorsun ki, biz de yaşlıyız. Sonra senin, o kıskançlık hâlini gidermesi için, Allaha duâ ederiz. Çocuklarına gelince onlar, Bizim de çocuklarımızdır. Velîlerin arasında, bizim evlenmemizi istemeyen kimse çıkmaz."

Ve Allahın emriyle, nikâhları kıyıldı. Böylece, Hiz. Ebû Seleme'nin muhterem hanımına ettiği vasiyeti de, yerine getirilmiş oldu. Hanımının bu büyük devlete kavuşmasının önünü sağlığında açmış oldu.

"Sen İbni Selâm değil misin?" 21.3.2006

İmân etmeden önce, Yahûdî âlimlerinden olan İbni Selâm müslüman oluşunu kendisi şöyle anlatır: "Babam Yahûdîlerin ileri gelen âlimlerinden idi. Bana Tevrat'ı okutur, dindar yetişmem için elinden geleni yapardı. Bir gün âhir zaman Peygamberinin alâmetlerini ve yapacağı işleri anlatarak dedi ki: "Eğer âhir zaman Peygamberi, Hârûn aleyhisselâmın neslinden ya'nî kendi kavmimizden gelirse inanırım, başka kavimden gelirse inanmam! Sen de inanma!"

Resûlullah efendimiz Medîne'ye hicretinden önce, Mekke'de Peygamberliğini açıkladıktan sonra, sıfatlarına ve yaptığı işlere baktım, tıpa tıp babamın anlattıklarına uyuyordu. Fakat, kavmimizin ileri gelenleri, sırf Arab kavminden geldi diye Resûlullah'a karşı çıkıyorlardı. Tevrat'ta bildirilen alâmetler gâyet açıktı.

Bir gün Yahûdîlerin hurma bahçelerine gittim. Kendi aralarında, "Arabların adamı geldi!" diye konuşuyorlardı. Bu sözü duyunca beni bir titreme tuttu. Elimde olmadan "Allahü Ekber" diye bağırdım. Benim tekbîr getirdiğimi gören halam Hâlîde binti Hâris bana kızıp dedi ki:

"Allah seni umduğuna kavuşturmasın, elini boş çıkarsın? Vallahi sen Mûsâ bin İmrân'ın geleceğini iştmiş olsaydın bundan fazla sevinmezdin." Ben de ona şöyle karşılık verdim:

"Ey hala! Vallahi O, Hiz. Mûsâ gibi Peygamberdir. Mûsâ aleyhisselâmın tevhîd dînindendir. Buna niçin karşı çıkıyorsunuz?" O da, "Ey kardeşimin oğlu! Yoksa o Kıyâmete yakın gönderileceği bize bildirilen Peygamber midir?" diye sordu. Ben de, "evet" dedim.

Dayanamayıp, Resûlullahı görmek için bulunduğu yere gittim. Daha ilk gördüğümde kendi kendime, "Bu güzel yüzün sâhibi yalan söyleyemez!" dedim. Resûlullah insanlar arasına oturmuş, onlara nasîhat ediyordu. İlk işittiğim hadîs-i şerîf şuydu:

- Selâmı aranızda yayınız, aç kimseleri doyurunuz, sıla-i rahm yapınız, yakın akrabalarınızı ziyâret ediniz! İnsanlar uykuda iken namaz kılınız! Böylece Cennete selâmetle girersiniz.

Sonra bana dönüp, " Sen Medîne âlimi İbni Selâm değil misin?" diye sordu." Evet" cevabımdan sonra, "Ey Abdulah, Allah için söyle! Tevrat'ta benim vasıflarımı okuyup öğrenmedin mi?" buyurdu. "Evet, öğrendim. Yâ Resûlallah cenâb-ı Hakkın sıfatlarını söyler misin?" demem üzerine, Resûlullah efendimiz bana İhlâs sûresini okudu.

"De ki: O Allah birdir. Hiçbir şey O'nun dengi değildir!" meâlindeki âyet-i kerîmeyi iştince: "Şehâdet ederim ki, Allahtan başka ilâh yoktur. Sen O'nun kulu ve resûlüsün" diyerek İmân ettim."

“İlk sözünüz kafidir!” 22.3.2006

Abdullah bin Selâm hazretleri anlatır: Müslüman olduktan sonra Resûlullah'a dedim ki: “Yâ Resûlallah! Yahûdîler kadar, yalancı, inatçı, zâlim kimse yoktur. Hiçbir iftirâdan çekinmezler. Şimdi benim Müslüman olduğumu öğrenirlerse olmadık iftirâ ederler, Müslüman olduğumu açıklamadan önce onlara beni sorunuz!

Sonra ben bir perdenin arkasına saklandım. Resûlullah bir grup Yahûdîyi çağırdı. Onlara “Abdullah bin Selâm nasıl bir kimsedir?” diye sordu. “ Çok büyük bir âlimimizdir. Onun gibi hayırlı birisi az bulunur. O doğru sözlüdür.” cevabını verdiler.

Sonra saklandığım yerden çıkıp dedim ki: “Ey Yahûdî topluluğu, Allahtan korkunuz! Size geleni kabûl ediniz! Allaha yemîn ederim ki, siz Resûlullahın hak Peygamber olduğunu biliyorsunuz. Çünkü alâmetleri Tevrat'ta açık olarak yazılıdır. Başka kavimden geldiği için inadinızdan îmân etmiyorsunuz. Ben şehâdet ederim ki, Allahtan başka ilâh yoktur. Ve yine şehâdet ederim ki, Muhammed aleyhisselâm Allahın resûlüdür.

Bunun üzerine Yahûdîler: “Bizim en kötümüz budur. Aramızda bundan daha kötü biri yoktur, deyip olmadık iftirâlar etmeye başladılar.” Peygamber efendimiz Yahûdîlere dönüp, “ Birinci şehâdetiniz bize kâfidir, ikincisi ise lüzûmsuzdur.” buyurdu.

O'nun îmân etmesi Yahûdîleri çok kızdırdı. Bunun için kendisini sıkıştırmaya başladılar. Hattâ Yahûdî âlimlerinden ba'zıları: “Araplardan peygamber çıkmaz. Senin adamın hükümdardır” diyerek, Abdullah bin Selâm'ı İslâmiyetten vazgeçirmeye kalkıştırlarsa da muvaffak olmadılar. Muvaffak olamayınca, “İslâmiyete yalnız bizim kötülerimiz inandı. Eğer, onlar hayırlılarımızdan olsalardı, atalarının dînini bırakmazlardı.” dediler.

Abdullah bin Selâm'ın îmân ettiğine ve fazîletine Kur'ân-ı kerîmin şu âyet-i kerîmesinin şehâdet ettiğini müfessîrlere ifâde etmektedirler. Bu âyet-i kerîme meâlen şudur:

“İnkâr edenlere de ki: Eğer Kur'ân-ı kerîm Allah tarafından gönderilmiş olup da siz inanmayıp inkâr ettiyseniz ve İsrailoğullarından bir şâhid Kur'ân-ı kerîmi benzerine, Tevrat'a göre bu da Allah kelâmıdır diye şehâdet edip inandı da siz yine de büyüklük taslarsınız, bana söyleyin kendinize yazık etmiş olmaz mısınız? Şüphesiz Allah zalim milleti doğru yola erdirmez.” (Ahkâf: 10)

“Bu dereceye nasıl ulaştın?” 23.3.2006

Abdullah bin Selâm hazretleri, Yahûdî âlimi iken Müslüman olup îmân ile şereflenince, kendini tamamen İslâm dînine vermişti. Yahûdîlerin kendisi hakkında uydurdukları iftirâlara kulak asmiyor, Kur'ân-ı kerîme dört elle sarılıp, Resûlullahı bir gölge gibi takip ediyordu. Peygamber efendimiz onun hakkında, “Cennetlik birini görmek isteyen, Abdullah bin Selâm'a baksın!” buyurdu.

Bir gün Resûlullahın huzûruna gelip dedi ki: “Yâ Resûlallah, rû'yâmda kendimi bir bahçede gördüm. Bahçenin içinde demirden bir direk vardı. Direğin bir ucu yerde, bir ucu gökte idi. Yukarısında bir kulp, bir çember vardı. Bana, "Haydi bu direğe çık!" denildi. Ben de "Gücüm yetmez" dedim. Bunun üzerine yanıma birisi gelerek, sırtımdaki elbiseyi çıkardı. Böylece rahatça direğin tepesine çıktım, kulpundan tuttum. "İyi tut, bırakma!" diye de tenbîh edildi. Böylece direğin kulpu elimde olduğu hâlde uyandım.”

Peygamber efendimiz rû'yâsını şöyle ta'bîr etti: “Gördüğün bahçe İslâm dînidir. Direk de İslâm dînin direği, tevhîdîdir. O kulp da sağlam olan îmândır. Sen ölünceye kadar İslâm dîni üzere yaşayacaksın!”

Başka bir zamanda Peygamber efendimiz, Eshâbı ile sohbet ederken buyurdu ki:

- Şu kapıdan ilk girecek olan, Cennet ehlinde biridir.

Eshâb-ı kirâm merakla kimin gireceğini beklerken, Abdullah bin Selâm'ın girdiğini gördüler. Daha sonra bu müjdeli haberi kendisine bildirerek sordular:

- Yâ Abdullah, bu dereceye hangi amel ile ulaştın?

- Ben zayıf bir kimseydim. En kuvvetli ümidim, kalb selâmeti yanî kimseye karşı içimde kötülük beslemem ve boş sözleri terk etmemdir. Bundan başka beni kurtaracağından ümitli olduğum bir amel bilmiyorum.

Bir gün onu sırtında yük taşıdığını görenler dediler ki:

- Senin çocukların, hizmetçilerin var. Bu işleri niçin onlara gördürmüyorsun?

- Evet bu işleri göreceğim kimselerim vardır. Fakat ben nefsimi denemek istiyorum. Böyle işler nefsimi ağır geliyor mu, gelmiyor mu? Maksadım bunu anlamaktır. Çünkü Peygamber efendimiz bir hadîs-i şerîflerinde, “Kalbinde hardal tanesi kadar kibir, büyükleme bulunan kimse, Cennete girmeyecektir” buyurmuştur. Başka bir hadîs-i şerîflerinde de, “Meyve veya herhangi bir

şeyi kendi eliyle evine götüren, kibirten uzaklaşmıştır" buyurmuştur. İşte bunun için yükümü kendim taşıyorum.

"Yalan söylüyorsunuz!" 24.3.2006

Mu'âz bin Cebel buyurdu ki:

Benden sonra ilmi şu dört kişiden öğrenin: Abdullah bin Mes'ud'dan, Abdullah bin Selâm'dan, çünkü Resûlullah onun hakkında, "O, Cennetlik olan on kişinin onuncusudur" buyurdu. Hz. Ömer'den ve Selmân-ı Fârisî'den öğren.

Medîne'de bir takım Yahûdî topluluğu Resûlullah'a gelerek, "Senin getirdiğin dinde recm var mıdır? diye sordular. Rusulullah da onlara, "Recm cezâsı hakkında Tavratta ne yazıyor?" diye sordular. Onların, "Tavratta recm cezâsı yoktur." cevabı üzerine, Abdullah bin Selâm Yahûdîlere, "Yalan söylüyorsunuz! Tavratta recm âyeti vardır." dedi.

Bunun üzerine Tavrata getirip açtılar. Yahûdîlerden birisi elini recm âyetinin üzerine koyarak bundan önceki ve sonraki âyetleri okumaya başladı. Abdullah bin Selâm ona: "Elini kaldır!" dedi. O da elini kaldırıncaya recm âyeti göründü. O zaman Yahûdîler dediler ki:

- Ey Muhammed! Abdullah bin Selâm doğru söyledi. Tavratta hakikaten recm âyeti vardır.

Birgün Hz. Abdullah bin Selâm, Ka'b-ül Ahbâr'a şöyle bir soru sordu: "Âlimler ilmi öğrenip zihinlerine yerleştirdikten sonra, onu oradan söküp atan nedir?" Hz. Ka'b, "Tama', hırs ve ihtiyaç peşinden koşturmadır." dedi.

Birisi de Fudayl bin İyâd'a dedi ki:

- Ka'b'ın bu sözünü bana izâh eder misin?

Bunun üzerine Fudayl şöyle cevap verdi:

-Tama', insanın bir şeyi araması ve mukaddes değerlerini bu uğurda fedâ etmesi demektir. Hırs ise nefsinin herşeyi istemesi, senin de onun istediklerini yerine getirmendir. Bunun için de ona buna, kötü insanlara vb. ihtiyacın olur. İhtiyacını yerine getirenler de seni burnundan yakalamış olurlar. Ya'nî seni emirleri altına alırlar, istedikleri yerlere sürüklerler, sen de onlara boyun eğersin. Onlar hasta oldukları zaman, dünya sevgisinden dolayı onların ziyâretlerine gider, tesadûf ettiğin zaman kendilerine selâm verirsin.

Bu verdiğin selâmı, yaptığın ziyâreti Allah rızâsı için yapmazsın. Eğer bu kimselere ihtiyaç göstermezsen, senin için çok daha hayırlı olurdu.

"Bu kimse yalancı olamaz!" 25.3.2006

Eshâb-ı kirâm efendilerimiz, Peygamber efendimizin emriyle zaman zaman Medîne dışındaki kabîlelere seferler düzenler, buralardaki halkı İslâma da'vet ederlerdi.

Tay kabîlesi üzerine yapılan seferde, reisleri, Adî bin Hâtim kaçtı. Kardeşi Sefâne esir alındı. Kendisine çok iyi muâmele yapıldı. Peygamber efendimiz, Sefâne'yi kardeşini bulup getirmesi için serbest bıraktı. O da kardeşini bulup başından geçenleri anlattı. Kardeşi Adî bin Hâtim, kardeşinin anlattıklarından cesâret alarak, Medîne'ye gitti. Bundan sonrasını kendisi şöyle anlatır:

Medîne'ye vardığımda, Resûlullah Mesciddeydi. Huzûruna varıp, selâm verdim. Bana, kim olduğumu sordu, ben de, "Adî bin Hâtim'im" dedim. Beni alıp evine götürdü. Yolda giderken, yaşlı bir kadın, ihtiyaçlarını arz etti. Onunla ilgilenip, ihtiyaçlarını giderdi. Bu hâli görünce, "Bu, melik değildir" dedim. Eve varınca, içi lifle dolu bir minder gösterip, "Buraya oturun!" buyurdu. Ben oturmak istemedim. Israr edince mecbûren oturdum. Kendisi de yere oturdu. Kendi kendime, "Vallahi bu melik olamaz, melik olan kimse bu kadar tevâzu ehli olamaz!" dedim. Sonra bana, "Yâ Adî bin Hâtim, Müslüman ol ki, selâmette olasın" buyurdu. Ben de, "Benim dînim vardı", dedim. Bunun üzerine:

- Senin dînini senden daha iyi bilirim. Sen Rakusiyye dîninden değil misin? Kavminin dörtte bir ganîmetini yemiyor musun? Bu senin dîninde sana helâl değildir" buyurdu. Ben içimden: "Vallahi doğru söylüyor. Bilinmeyen şeyleri biliyor. Bu peygamberdir" dedim. Sonra buyurdu ki:

- Yâ Adî bin Hâtim, seni İslâma girmekten alıkoyan nedir? Allahtan başka ilâh var mı? Neden çekiniyorsun? Seni, Allah büyüktür demekten alıkoyan nedir?

Bu sözleri büyük bir huşû içinde dinledim. Bu kadar güzel yüzlü, tatlı sözlü bir kimse yalancı olamazdı. Hemen Kelime-i şehâdet getirip Müslüman oldum.

Resûlullah sonra beni, kabîleme İslâmîyeti anlatmak ve onların zekâtlarını toplamak için geri gönderdi. İlk zekât toplayan ben oldum. Kabîlemin Müslüman olmasına vesîle oldum.

Bir gün kabîlemden birkaç kişi ile beraber, Hz. Ömer'in huzûruna gitmiştik. Bana, "Sevgili Peygamberimize kavmin inanmadığı bir zamanda sen inandın, vefâkâr oldun! Kavmin sana zulmettikleri zaman onlara sabreden sensin! Muhakkak ki, kabîlesinde ilk zekâtı toplayıp, Peygamber efendimizi sevindiren de sensin."

Adî bin Hâtim hazretleri, dünyaya hiç kıymet vermez, kazandığını fakîrlere dağıtırdı. Ölünceye kadar, İslâmîyeti yaymak için çırpındı. Vaktini hiç boşa geçirmezdi.

Resulullahın duası gerçekleşti 26.3.2006

Peygamber efendimiz, Bedir gazâsının gecesinde Eshâb-ı kirâma nasıl harp edileceğini, harpte hangi usûlû takip edeceklerini sordu. Asım bin Sâbit eline yayı ve oku alarak dedi ki:

- Yâ Resûlallah, Kureyş kavmi 100 metre veya daha yaklaştıkları zaman yayla okları kullanırsınız. Kureyşliler, bize taş yetişecek kadar yakınımıza geldikleri zaman taşla mücâdele ederiz. Mızrak yetişecek kadar yakınımıza geldikleri zaman, mızrak kırılıp parçalanıncaya kadar mızrakla mücâdele ederiz. Kırılınca mızrağı bırakır, kılıçlarımızı sıyırır ve kılıçla çarpışmaya tutuşuruz.

Peygamber efendimiz bunu beğendiler ve "Harbin icâbı budur. Bu tarzda çarpışılması lâzımdır. Çarpışan ve vuruşan Âsım'ın çarpışması gibi çarpışsın!" buyurdular.

Bedir harbi bu şekilde yapıldı ve meleklerin de yardımıyla Allahü teâlâ zafer ihsân eyledi. Hz.Âsım bin Sâbit bu gazâda Kureyş'in ileri gelenlerinden Ukbe bin Muayt'i öldürdü. Bu Ukbe Mekke'de Peygamberimizi boğmaya kalkmış ve hayatına son vermek için çalışmış azıl müşriklerden idi.

Peygamberimiz onun bunun için:

- Allahım! Onu yüzü koyun, burnunun üzerine düşür! diyerek duâ etti.

Ukbe bin Ebi Muayt, Bedir'de Kureyş ordusunun yenildiği anladığı zaman, kaçıp kurtulmak için atını sürdü. Fakat hayvan hiçbir şey yokken birden ürkmüş ve Onu yere vurmuştu. Resûlullahın duâsı gerçekleşmişti. Abdullah bin Seleme de onu esir etmişti.

Peygamberimiz Âsım bin Sâbit'e Ukbe'nin cezâlandırılmasını emretti. Ukbe dedi ki:

- Yazıklar olun sana ey Kureyş cemâ'atı. Şunlar arasında neden bir tek ben cezâlandırılıyorum? Peygamberimiz buyurdu:

- Allah ve Resûlüne olan düşmanlığından dolayı cezâlandırılıyorsun.

- Yâ Muhammed! Kavminden herkese yaptığını bana da yap. Onları öldürürsen beni de öldür. Onlara emân verirsen bana da emân ver. Onlardan kurtulmaları için para alırsan, onlar gibi benden de al. Yâ Muhammed! Sen beni öldürürsen, küçüklere kim bakacak?

- Onları Allaha bırak. Ey Âsım git onun cezâsını ver!

Âsım bin Sâbit gidip Ukbe'nin cezâsını verince Peygamberimiz buyurdu ki:

- Vallahi; Allahı, Resûlünü ve Kitâbını inkâr eden, Peygamberini işkenceden işkenceye uğratan senden daha kötü bir adam bilmiyorum.

Müşriklerin hain planı 27.3.2006

Uhud savaşında bazı yakınları ölen müşrikler, Müslümanlardan bunların intikamını almak için alçakça bir plân hazırladılar. Bu maksatla bir heyet Medîne'ye giderek Resûlullahın huzuruna çıkıp ricada bulundular: " Yâ Resûlallah! Bizim kabîlelerimiz, İslâmiyeti kabûl ettiler. Yalnız Kur'ân-ı kerîm öğretmenine ihtiyâcımız var. Lütfen bize; İslâmiyeti, Kur'ân-ı kerîmi öğretecek kimseler yollar mısınız?"

Sevgili Peygamberimiz kendilerine, 10 kişilik bir öğretmenler heyeti yolladılar. Başlarında, Âsım bin Sâbit hazretlerinin bulunduğu bu heyette, Mersed bin Ebî Mersed, Hâlid bin Ebî Bükeyr, Hubeyb bin Adiy, Zeyd bin Desinne, Abdullah bin Târik, Muattib bin Ubeyd de bulunuyordu.

Bu öğretmenler kâfilesi, geceleri yürüyerek, gündüzleri gizlenerek Hüzeyl kabîlesi topraklarında, Reci' suyu başında, seher vakti konakladılar. Bu sırada yanlarında bulunan Adal ve Kare kabîlesi heyetinden biri, bir bahane ile yanlarından ayrıldı. Hemen Lihyanoğullarına gidip haber verdi. Çok geçmeden kâfilenin etrâfı sarıldı. 200'den fazla silâhlı eşkiyâ oradaydı. "Bize öğretmen lâzım!" diyenler, çekip gittiler. O güzîde müslümanları, eşkiyâ ile karşı karşıya bıraktılar.

Lihyanoğulları mensupları, esir ticâreti ile geçinirlerdi. Bu sebeple, "Teslim olun! Canınızı kurtarın!" teklifinde bulunuyorlardı. Asıl niyetleri onları Mekke'de köle olarak satmaktı. Böylece çok para kazanacaklardı. Çünkü Mekkeli müşrikler kendilerine demişlerdi ki:

- Yakaladığınız her Müslüman için, değerinden fazla para öderiz!

Bunu Müslümanlar da duymuşlardı. Âsım bin Sâbit, Mersed bin Ebî Mersed ve Hâlid bin Ebî Bükeyr:

- Hiç bir zaman müşriklerin ne sözlerini, ne de akidlerini kabûl ederiz, diyerek müşriklerin tekliflerini reddettiler.

Âsım bin Sâbit dedi ki:

- Ben hiçbir zaman müşriklere el sürmemeye ve müşriklerden hiçbirini de kendime dokundurmamaya karar vermiştim. Onların sözlerine kanarak kâfilere teslim olmam.

Sonra ellerini açarak şöyle duâ etti:

- Allahım! Peygamberini durumumuzdan haberdâr et!

"Arıların koruduğu kimse" 28.3.2006

Müşrikler tarafından alçakça pusuya düşürülen Hz.Âsım bin Sâbit ve on arkadaşı 200 eşkiya ile şehâdet şerbetini içinceye kadar çarpışmaya karar verdiler.

Hız. Âsım'ın sadağında yedi ok vardı. Attığı her ok ile bir müşriki öldürdü. Oku bitince birçok müşriği mızrağıyla delik deşik etti. Öyle bir an oldu ki mızrağı da kırıldı. Hemen kılıcını sıyırdı, kınını kırıp attı. Bu, "ölünceye kadar doğuşeceğim, teslim olmayacağım" ma'nâsına gelirdi. Sonra da şöyle duâ etti: "Allahım! Ben bugüne kadar senin dînini koruyup hıfzettim, sakladım. Senden bu günün sonunda, vücudumu koruyup, hıfzetmeni, bunların eline bırakmamamı niyâz ediyorum."

Çünkü Uhud'da öldürdüğü iki kardeş olan Hâris ve Mûsâfi' bin Talhâ'nın anneleri Hız. Âsım'ın kafatasından şarap içmeye yemîn etmiş ve kafasını getirene yüz deve vermeyi vaad etmişti. Müşrikler bunu biliyorlardı.

O gün orada mevcut bulunan on sahâbîden yedisi şehîd oldu, üçü esir edildi. Lihyanoğulları Sûlâfe binti Sa'd'a satmak için Âsım bin Sâbit'in başını kesmek istediler. Fakat Allahü teâlâ, Hız. Âsım bin Sâbit'in duâsını kabûl buyurdu ve mübârek cesedine müşrikler el süremediler. Allahü teâlâ bir arı sürüsü gönderdi. Bulut gibi Âsım bin Sâbit'in üzerinde durdular. Hiç bir müşrik yanına yaklaşamadı. "Bırakın akşam olunca arılar onun üzerinden dağılır, biz de başını alalım" dediler.

Akşam olunca Allahü teâlâ hiç bulut yok iken bir yağmur gönderdi. Görülmemiş bir yağmur yağdı. Sel geldi ve Âsım bin Sâbit'in cesedini alıp götürdü. Cesedin nerede olduğu bilinemedi. Ne kadar aradılarsa da bulunamadı. Bunun için müşrikler Âsım bin Sâbit'in hiçbir yerini kesmeye muvaffak olamadılar.

Arıların, Âsım'ı korudukları hâdisesi zikredildiği zaman Hız. Ömer buyurdu ki:

- Allahü teâlâ elbette mü'min kulunu muhâfaza eder. Âsım bin Sâbit, sağlığında müşriklerden nasıl korundu ise Allahü teâlâ da ölümünden sonra onun cesedini muhâfaza edip müşriklere dokundurmadı.

Bunun için Âsım bin Sâbit anılırken, "Arıların koruduğu kimse" diye anılırdı.

Eshâb-ı kirâmın muhâriblerinden olan Âsım'ın, babası Sâbit, künyesi Ebû Süleymân'dır. Annesi Şemûs binti Ebî Âmir'dir. Doğum tarihi belli değildir. Âsım, hicretten önce îmân etmiştir. Ensârdan, ya'nî Medînelidir.

"Mükâfât yeriniz Cennettir!" 29.3.2006

Ammâr bin Yâser, ilk müslümanların otuzuncusudur. Süheyb-i Rûmî ile birlikte, Dâr-ül Erkam'da aynı vakitte Müslüman olmuşlardı. O zaman Peygamber efendimiz Dâr-ül Erkam'da bulunuyordu.

Mekke'de Müslüman olduğunu ilk açıklayan, önce Resûlullah sonra da Ebû Bekir, Bilâl, Habbâb, Süheyb, Ammâr ve annesi Sümeyye hanımdır.

Peygamber efendimiz halkı açıktan îmâna çağırmaya başlayınca, müşrikler, kimsesiz Müslümanlara ezâ ve cefâ etmeye başladılar. Ebû Tâlib hayatta iken, putperestler. Resûl-i ekreme kötülükte bulunamazlardı. Eshâbdan tanınmış kimselere de kavimlerinin himâyesi ve aşîretlerinin kalabalık oluşu sebebiyle, istedikleri gibi ezâ ve cefâ edemezlerdi.

Ancak Müslümanların kimsesizlerini ve fakirlerini bulup, bunlara çeşit çeşit azâb ile eziyet edip, türlü cefâlar ederlerdi. Bunların içinde en çok eziyet görenler, Bilâl, Süheyb, Habbâb ve Ammâr bin Yâser'dir.

Müşrikler Ammâr'ı yalnız yakaladıkları zaman Ramda mevkiine, Mekke kayalıklarına götürürler, elbiselerini çıkarıp, demir gömlek giydirebilirler, günün sıcağında kızmış taşlarla dağlarlar, ba'zan da sırtını ateşle dağlar, kızgın güneş altında aç ve susuz bırakırlardı.

Ba'zan da kuyuya daldırıp boğmak isterlerdi. Onlar, bu dayanılmaz cefâlara sabredip,

- Rabbim Allah, Peygamberim Muhammed aleyhisselâmdır, diyerek İslâm dîninden dönmezdi.

Ebû Huzeyfe bin Mugîre, Ammâr'ın babası Yâser'in dostu olduğu ve sözleşme gereğince yardım etmesi lâzım geldiği hâlde, o da müşriklerle bir olup, o Müslüman âileye, arkalarına ateş yapıştırmak sûretiyle işkence yapıyordu.

Benî Mahzûm kabîlesinin ileri gelenleri, Ammâr bin Yâser'in babasına ve vâlidesi Sümeyye'ye işkenceye devâm edip, sıcak günde kuma gömörler ve üzerinde et pişecek kadar sıcak taşları, gövdesine dizerlerdi. Bütün bu işkencelere rağmen o hep, "Derimizi yüzseniz, etimizi dilim dilim doğrasanız sizi dinlemeyiz. Allahtan başka ilâh yoktur. Muhammed aleyhisselâm O'nun kulu ve Peygamberidir." derdi.

Yine bir gün, Resûlullah efendimiz Bathâ denilen yerden geçerken, Yâser âilesine işkence yapıldığını görüp çok üzüldüler ve, "Sabrediniz ey Yâser âilesi! Sevininiz ey Ammâr âilesi! Hiç şüphesiz, sizin mükâfât yeriniz Cennettir." buyurdular.

Görülmemiş vahşet! 30.3.2006

Hız. Ammâr bin Yâser'in, Kureysli müşriklerden gördüğü işkence, dillere destân olacak şekildedir. Bir defasında Ammâr Resûlullah efendimize gelerek hâlini arz etti. Resûlullah

efendimiz onların bu hâlini biliyor ve onlar için üzülmüyordu. "Sabrediniz ey Yakzân'ın babası!" buyurdular. Sonra da şöyle duâ ettiler: "Yâ Rabbî! Ammâr âilesinden hiç kimseye Cehennem azâbını tattırma!"

Yine bir gün Mekke müşrikleri Ammâr'a ateşle eziyet ve işkence ediyorlardı. Resûlullah efendimiz orayı teşrif ettiler. Buyurdular ki: "Ey ateş! İbrâhim'e (aleyhisselâm) olduğun gibi, Ammâr'a da serin ve selâmet ol!"

Yine güneşin çok yakıcı olduğu bir gündü. Güneş sanki bütün Mekke'yi yakmak istiyordu. Toprağın üstünde ve altındaki bitkiler kavrulmuştu. Çöl ve taşlık bölgeler, kızgın bir ekmek fırınına andırıyordu. Kureyşli Mahzumoğulları, daha da kızgındılar!

Yâser ve hanımı Sümeyye'ye, yapmadık işkence bırakmadılar. Fakat bu Yemenli Müslümanlar, onların bunca işkencelerine rağmen onların isteklerini yerine getirmedi. Nihayet Yâser'i kızgın taşlar üzerine yatırdılar. Üzerindeki kısa çöl elbisesini yırttılar.

Burası, Mekke'nin baştan başa taşlık ve çorak bir semtiydi. Hiç su bulunmadığı için zalimler, burayı seçmişlerdi. Güneş en fazla bir saatte, her insanı pişirebilirdi. Ama yere yatırılan Yemenli Müslüman, gülüyordu! Putperest Mahzumoğulları, hırslarından çatlıyacak gibiydiler. Hepsı kıpkırmızı olmuşlardı. Nihayet Yâser'in bir koluna, bir deve; öbür koluna, başka bir deve bağladılar. Ayaklarına da, aynı şeyi yaptılar. Sonra, dininden dönmesini istediler.

Hz. Yâser: "Allah birdir, O'ndan başka tapılacak ilâh yoktur. Muhammed aleyhisselâm, Allahın Resûlüdür" diye haykırdı.

İşte o zaman, gerçekten, dünyada pek görülmemiş bir vahşet emri verildi.

4 gaddar cellât, 4 deveyi aynı anda; ellerindeki yanmış ağaçlarla dağladılar. Can havliyle, dört bir yana koşuşan develer; Hz. Yâser'i, doğru Cennete uçurdular. Dağlar taşlar, kurtlar kuşlar, yerlerdeki ve göklerdeki Melekler; aynı ilâhi kelimeyi tekrarlıyorlardı:

- Lâ ilâhe illallah. Muhammedün Resûlullah.

Bu manzaraya, insan yüreği dayanır mı? Fakat Sümeyye Hâtun dayandı. Çünkü kat'î olarak biliyordu ki; sevgili kocası Yâser şu anda, Cennet-i âlâdadır.

"Hâşâ! O kâfir olmaz!" 31.3.2006

Yâser âilesinin ezâyâ ve bir musîbete uğramadığı gün, hemen hemen yok gibiydi. Hz. Yâser'i ve oğlu Abdullah'ı, görülmedik şiddetli bir işkence ile şehîd ettikten sonra, Sümeyye Hâtun İslâmın en büyük düşmanı ile karşılaştı. Ebû Cehil sırtarak dedi ki:

- İnandığın Allah, kocanı ölümden kurtaramadı!

Sümeyye Hâtun sükûnetle cevap verdi:

- Allah O'nu, Cennetine aldı. Kocamı; sizin gibi putlara, paraya ve dünyaya tapınmaktan kurtardı. Allahü teâlânın Resûlü O'na ve bize doğru yolu gösterdi. Sen, köpekten de aşağılıksın! Çünkü kuduz köpekler bile; sizin yaptığınız şekilde insan öldürmezler.

Ebû Cehil, elindeki kısa mızrakla oynuyordu. Birden onu, kadıncağıza fırlattı. Sümeyye Hâtun oracıkta şehîd oldu. İslâm'da ilk şehîd olan bunlardır. Ya'nî kadınlardan Sümeyye Hâtun, erkeklerden Hz. Yâser idi.

Hz. Ammâr'a da Mugireoğulları, böyle işkenceler yapmışlardı. Müşrikler yine suya batırarak işkence yapmış oldukları bir sırada, Peygamberimiz Ammâr bin Yâser'e rastlamıştı. Ammâr ağlıyordu. Kâinâtın efendisi mübârek elini, onun gözlerinin üzerine sürdü ve buyurdu ki:

- Bir daha kâfirler seni yakalayıp suya batırırlar ve sana, şöyle şöyle söyle, derler ve bu işkenceyi tekrarlırsa, onların söyletmek istediklerini söyleyiver, işkenceden kurtul!

Mugireoğulları Ammâr'ı bir gün yakaladılar. Meymun kuyusunun içine batırdılar.

- Sen Muhammed'i inkâr edip, putlarımıza dönünceye kadar seni bırakmayacağız, dediler.

Hz. Ammâr da, kâfirlerin dediklerini, kalbiyle kabûl etmediği hâlde diliyle söyledi.

Resûl-i ekreme, "Ammâr kâfir oldu" diye haber verildi. Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Hâşâ! O kâfir olmaz. Baştan ayağa kadar îmândır ve eti ile derisi arası îmân ile doludur.

Ammâr, küffâr elinden kurtulup, Resûlullahın yanına geldi. Kâfirlerin ezâ ve cefâsından ağladı. Resûlullah efendimiz iki mübârek eliyle gözünün yaşını sildi ve teselli buyurdu.

Bu hâdisе üzerine, Nahl sûresinin; Kim Allaha küfrederse, onlara şiddetli bir azâb vardır. Ancak kalbine îmân yerleşmiş olduğu hâlde küfür kelimesini söylemeye zorlanıp, sâdece diliyle söyleyenler müstesnâ, meâlindeki 106. âyet-i kerîmesi nâzil oldu.

"Cennet ilerde, ilerde!.." 1.4.2006

Ammâr bin Yâser hazretleri, Mekke devrinde gördüğü işkenceler karşısında Habeşistan'a hicret edenler arasında bulunmuştu. Bilâhare tekrar Mekke'ye dönmüş, bir müddet orada kaldıktan sonra Medîne'ye göç ederek, Hz. Münzir bin Abdülmübeşşir'in misâfiri olmuştu.

Hız. Ammâr, Medîne-i münevvereye gelince, Resûlullah için bir ibâdet ve istirahat yerinin gerekli olduğunu söyledi. İslâm'da mescid yapılmasına ilk teşebbüs eden o idi ve bu sâyede Kubâ mescidi yapıldı.

Ammâr bin Yâser, Mescid-i Nebevî'nin de yapımında bulundu. Mescid-i Nebevî'nin temeli atıldığında, duvar yapılmak üzere kerpiç kestirilmişti. Kuruyan kerpiçler, bulundukları yerden mescid arsasına Eshâb-ı kirâmın sırtlarında taşınıyordu. Herkes birer birer taşırken, Hız. Ammâr büyük fedâkârlık gösterip; "Biri kendim, biri Resûlullah için" diye iki kerpiç getiriyordu.

Peygamber efendimiz Ammâr'ın yanına geldi ve mübârek eliyle arkasını sığadı ve buyurdu ki: "Ey Sümeyye'nin oğlu! Senin iki ecrin, sevâbın, başkalarının bir ecri var. Senin, dünyada en son azığın, rızkın da bir içim süttür."

Ammâr bin Yâser, Bedir başta olmak üzere, Uhud, Hendek ve Tebük gazâsı dâhil, Resûlullah efendimizin bütün gazâlarına katıldı. Her savaşta şecâat ve cesâretle tanındı. Resûlullahın yanından hiç ayrılmadı.

Bedir günü, hâin Ebû Cehil'in koca kafası; iki mücâhid tarafından kesildi. O zaman Sevgili Peygamberimiz, Hız. Ammâr'a buyurdu ki: "Allah teâlâ, anacığının katilini öldürdü."

Resûlullah efendimizin vefâtından sonra, Hız. Ebû Bekir devrinde yapılan savaşlarda da aynı şecâat ve cesâretle döğüşti. Abdullah bin Ömer der ki: Yemâme'de mürtedlere karşı saldıran eşsiz bir yiğit gördüm. Düşman saflarını yerle bir ediyor, bir taraftan kılıç sallıyor, diğer yandan söyle söylüyordu: "Bizim Peygamberimiz, Muhammed-ül Emîn'dir. Peygamberlerin sonuncusudur. Ondan sonra, Peygamber gelmeyecektir. Aksini söyleyenlerin hepsi, yalancı sahtekârdırlar."

Bu sözleri, Müseylemet-ül Kezzab taraftarlarını bile ikna ediyordu. Tam sırada, hızlı bir kılıç darbesi, başucunda vızıldadı. Keskin demir, bir kulağını kesti. Akan kanları, eliyle durdurmaya çalışıyordu. Bir yandan da "Cennet ilerde!.. Cennet ilerde!" diye haykırıyor, mücâhidleri aşka getiriyordu. Sanki, şehîd ana ve babasını görüyor gibi, savaşıyordu. Yalancı Müseyleme de, yalancılar ordusu da kısa zamanda; darmadağın oldular.

Namazına çok dikkat ederdi 2.4.2006

Ammâr bin Yâser, Hız. Ömer devrinde Kûfe vâililiğinde bulundu. Daha sonra Halîfe Hız. Ömer, Ammâr'ı valilikten alıp Medîne'ye çağırıldığında, ona "Üzüldün mü?" diye sordu. "Vâililiğe ta'yin olunduğumda sevinmedim ki, alındığım zaman üzüleyim." cevabını verdi.

Hız. Osman devrinde, fitne ve karışıklıklar başladığında, halîfe bunun sebebini öğrenmek için Ammâr'ı, Mısır'a gönderdi. Bu büyük sahâbî, fitne ve fesâdı ortadan kaldırmak için çok gayret etti.

Daha sonra Sıffîn muhârebisine katıldı. Savaş esnasında yanındakilere, "İçecek, bir şeyimiz var mı?" diye sorunca, kırmızı halkalı kap içinde, süt getirdiler. Bunu gören, Ammâr bin Yâser dedi ki: "Allah Resûlünü, tasdik ederim, doğrularım! Yıllarca önce bize, böyle bir kaptan içeceğim sütün, benim dünyadaki son rızkım olacağını buyurmuştu."

Sonra sütü, Besmeleyle son damlasına kadar içti. Allaha hamd etti. Ammâr bu savaşta 94 yaşında şehîd oldu. Hız. Ali, Ammâr bin Yâser'in şehîd olduğunu öğrenince, çok üzüldü buyurdu ki: "Allahü teâlâ Ammâr'a rahmet eylesin. O, Resûlullahın etrafında birkaç kişi varken Müslüman olmuştu. Kendisi hiç şüphesiz magfirete kavuşacaktır. Çünkü Allahü teâlânın Resûlü, Ammâr âilesini Allahın magfiretiyle müjdelemişti." Cenâze namazını bizzat kendisi kıldırdı ve elbisesiyle, yıkanmadan Kûfe kabristanlığına defnedildi.

Ammâr bin Yâser, ahlâken yüksek bir zâttı. Az konuşur, çok kere hüznü ve kederli olurdu. Son derece doğru ve hakka riâyetkâr idi. Zühd ve takvâ sahibi olup sâde yaşardı. Gâyet belîğ (açık) ve veciz bir hitâbete sahipti. Namazına çok dikkat ederdi.

Ammâr bin Yâser, hadîs-i şerîfleri en doğru bilenler arasında sayılmaktadır. Şöhretini; dünyaya düşkün olmamasına ve harâmlardan sakınmasına, insanlar üzerinde bıraktığı itimâda, da'vâsına sadâkatle bağlılığına borçludur.

Bir gün, Ammâr bin Yâser hutbeyi kısa okumuştı. Hutbeyi okuyup, indikten sonra kendisine; hutbeyi gâyet kısa okuduğunu söylediklerinde, "Resûlullah efendimizin, "Bir kimsenin namazının uzun, hutbenin kısa olması, onun fıkıh bildiğine alâmettir. Namazı uzun, hutbeyi kısa yapınız" buyurduğunu duydum." dedi.

"Seni imana davet ederim!" 3.4.2006

Resûlullah efendimiz, beraberinde Ebû Bekr-i Sıddîk ve onun azadlı kölesi Amir bin Fuheyre olduğu hâlde Medîne-i münevvereye doğru gidiyorlardı. Bu sırada Mekke müşrikleri, onları yakalamak için harekete geçtiler. Her tarafı aramaya başladılar.

Hicret yolu üzerinde bulunan kabîleler, bu iş için seferber olmuşlardı. Büreyde bin Eslem de kendi kabîlesinden yetmiş kişiyle beraber bu işin peşine düşmüştü. Karşılaştıkları zaman, Resûlullah ona "Sen kimsin?" sordu. "Büreyde" cevabı üzerine, "Yâ Ebâ Bekr, içimiz serinledi ve iyi oldu." buyurdu. Sonra, "Kimlerdensin?" dedi. "Eslem kabîlesindenim." deyince, "Selâmetteyiz. Peki Eslem'in hangi kolundan?" diye sordular. "Sehm kolundan" cevabını alınca, "Yâ Ebâ Bekr senin nasîbin çıktı." buyurdular.

Bu defada Büreyde sordu: "Ya sen kimsin?" Bunun üzerine, Resulullah Efendimiz, "Allahü teâlânın Resûlü Muhammed'im. Seni Allahü teâlânın bir olduğuna ve benim de O'nun Resûlü olduğuma inanmaya da'vet ederim."

Bunun üzerine Büreyde ve yanındakiler, Eşhedü enlâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlüh (Ben şehâdet ederim ki, Allahü teâlâdan başka ilâh yoktur. Muhammed O'nun kulu ve Resûlüdür) diyerek îmân ettiler.

Hazreti Büreyde ve yanındakilerin elinde az miktarda süt vardı. Bunu Resûlullaha takdîm ettiler. Resûlullah efendimiz ve yanındakiler bu süttten içtiler ve onlara hayır duâda bulundular.

Büreyde ertesi gün Peygamber efendimize dedi ki:

- Yâ Resûlallah yanınızda sancak olmadan Medîne'ye teşrif etmemiz uygun değildir.

Daha sonra başındaki sarığı sancak gibi, mızrağın ucuna bağladı.

Büreyde hazretleri Medîne-i münevvereye kadar Resûlullahın önlerinde, Livâ-i Muhammedîyi, yanî sancağı taşımıştır.

Hz. Büreyde, Resûlullah efendimiz ile beraber birçok savaflara katılmış, Mekke'nin fethinde bulunmuştur. Ayrıca Resûlullahın Hz. Hâlid komutasında Yemen taraflarına gönderdiği orduda da yerini almıştır. Hz. Büreyde Resûlullahın son zamanlarında Hz. Üsâme kumandasında Şam tarafına gönderdiği orduda da sancak taşımıştır. Böylece Resûlullahın sağlığında ilk ve son sancağını taşıyan sahâbi olmuştur.

"Aile yükünü hafifletelim!" 4.4.2006

Peygamber efendimiz, 36 yaşlarında bulundukları sırada Hicaz topraklarında şiddetli bir kuraklık hüküm sürüyordu. Peygamber efendimizin amcası Ebû Tâlib, kalabalık bir ailenin reisiydi. Ailesini geçindirecek bir servete sahip değildi. Bunun için geçinmekte herkesten daha çok sıkıntı çekiyordu.

Peygamber efendimiz, küçük yaşından beri yanında büyüdüğü ve iyiliğini gördüğü amcasına bu sıkıntılı zamanında bir yardım yapmak, onun geçim yükünü hafifletmek istiyordu. Bu sebeple, amcalarının en zengini olan Hz. Abbâs'a bir gün şöyle teklifte bulundular:

- Ey Amcam, biliyorsun ki, kadeşin Ebû Tâlib'in çok çocuğu vardır. İnsanların uğradığı şu kıtlık ve açlığı da görüyorsun. Haydi, Ebû Talib'e gidelim, onun aile yükünü biraz hafifletelim. Bakıp, büyötmek üzere oğullarından birini ben yanıma alayım, birisini de sen alırsın. Evlâtlarından iki tanesini onun üzerinden almak kâfi gelir.

Kalktılar, Ebû Tâlib'in yanına vararak tekliflerini bildirdiler. Ebû Tâlib de, "Oğullarımdan Ukayl ve Tâlib'i bana bırakıp, istediğinizi alabilirsiniz." dedi. Böylece Peygamber efendimiz Hz. Ali'yi, Hz. Abbâs da Hz. Ca'fer'i yanına aldı.

Birgün Ebû Tâlib, oğlu Ca'fer ile şehrin dışında yürürken Peygamber efendimizi gördü. Hz. Ali ile beraber namaz kılıyorlardı. Ebû Tâlib, oğlu Ca'fer'e, "Git, sen de kardeşinin yanına dur, namaza başla" dedi. Ca'fer gidip, Hz. Ali'nin yanında namaza durdu. Namazdan sonra, Peygamber efendimiz, Ona duâ ederek buyurdu ki: "Hak teâlâ, sana iki kanat versin. Cennette onlar ile uçarsın."

Hz. Cafer, Kureyş müşriklerinin Eshâb-ı kirâma karşı revâ gördükleri zulüm ve işkence artınca Habeşistan'a hicret eden kafilenin başında bulunuyordu.

Mekkeli müşrikler bu durumdan haberdar olunca toplandı. Habeşistan meliki Necâşî'ye iki elçi göndermeye karar verdiler. Son derece kıymetli hediyeler hazırladılar. Necâşî'nin din adamlarına, devlet erkânına hediyeler ayrıldı. Bu işe Abdullah bin Rebia ile Amr bin Âs vazifelendirildi. Bu iki elçiye Necâşî'nin huzurlarında neler söyleyeceleri öğretildi. Onlara denildi ki: "Hükümdar ile konuşmadan evvel onun patriklerine ve kumandanlarının her birine, hediyesini verdikten sonra Necâşî'nin hediyesini takdim ediniz. Bu işi yaptıktan sonra oradaki Müslümanların size teslim edilmesini isteyiniz. Necâşî'nin Müslümanlar ile konuşmasına imkân bırakmayınız."

Fakat hesapları tutmadı, Necâşî'nin konuşmasına mani olamadılar.

"Bana sığınanlara hıyanet edemem!" 5.4.2006

Mekkeli müşrikler, Mekke'de rahat vermedikleri Müslümanlara hicret ettikleri Habeşistan'da da rahat bırakmak istemiyorlardı. Onlarda oraya gidip devlet adamlarına ve patriklere hediye altında rüşvet verdiler. Sonra da Necâşî'nin hediyelerini takdim ettiler. Melik Necâşî'ye şöyle söylediler: "Ey Melik! İçimizden birtakım kimseler sizin memleketinize

sığınmışlardır. Bu gelenler, kendi milletlerinin dînini terkettikleri gibi sizin dîninize de girmemişlerdir. Bizi, bunların mensup oldukları milletin eşrâfı, sizin memleketinize iltica eden adamların babaları ve kendi öz akrabaları gönderdi. İstekleri, gelenlerin tekrar iâde edilmeleridir. Çünkü onlar, bunların hâllerini daha yakından tanır. Onların kendi öz dînlerinde hoş görmediklerini daha iyi bilirler. “

Elçiler, bu sözleri söyledikten sonra Necâşî'nin patrikleri söz almış, şöyle demişlerdi:

- Bunlar çok doğru söylediler. Bunların milletleri, onlarla daha iyi meşgul olabilir, onların neyi beğenip beğenmediklerini daha iyi takdir ederler. Onun için siz bu adamları teslim ediniz de, bunlar onları memleketlerine ve milletlerine götürsünler.

Melik Necâşî bu sözlerle çok kızdı ve dedi ki:

- Vallahi hayır! Ben bu adamları teslim etmem. Bana iltica eden, memleketime gelen adamlara hıyânet edemem. Bunlar, beni başkasına tercih etmiş ve benim memleketime gelmişlerdir. Onun için, gelen muhâcirleri sarayıma da'vet eder, onlara, bu adamların söyledikleri sözlerle karşı ne diyeceklerini sorar, cevaplarını dinlerim. Eğer muhâcirler bunların dedikleri gibi iseler, onları teslim eder ve kendi milletlerine iâde ederim. Öyle değilse onları korur, ülkemde kaldıkça onlara iyilik ederim.

Daha önceleri Necâşî semâvi kitapları incelemişti. Muhammed aleyhisselâmın gelme zamanının yakın olduğunu, kavminin ona yalancı deyip inanmayacaklarını ve Mekke'den çıkaracaklarını biliyordu. Bunun için Necâşî, Mekkeli elçilere, “ İnanışları kimse kimdir?” sordu. İsmi, “ Muhammed” denilince, O'nun Peygamber olduğunu anladı ve belli etmedi. Gelenlere, “Onun dîni nedir ve neye da'vet eder?” diye sordu. Onlar, “Bilmiyoruz” cevabını verince:”Dînini bilmediğim bir topluluk ki, gelip bana sığınmışlardır. Ben onları size nasıl teslim ederim? Meclis kuralım. Onları da getirelim. Sizlerle yüzleştirelim. Hepinizin de durumları belli olsun. Onların da dînini bileyim.” deyince Mekkeli müşrikler perişan hâlede huzurdan ayrıldılar.

“Benim üç sözüm var!” 6.4.2006

Necâşî, ülkesine sığınan Müslümanları tanımak için saraya davet etti. Sarayda büyük bir divan kuruldu. Necâşî de âlimlerini topladı. Sonra muhâcirleri getirdiler. Müslümanlar geldiklerinde selâm verdiler ve secde etmediler. Necâşî, sebebini sorduğunda, “ Biz Allahü teâlâdan başkasına secde etmeyiz. Peygamber efendimiz bizi, Allahtan başkasına secde etmekten men edip, "Secde, yalnız Allahü teâlâyâ mahsûstur" buyurdu, dediler.”

Necâşî sordu:

- Ey huzuruma getirilmiş olan topluluk! Bana söyleyiniz. Ülkeme ne için geldiniz? Hâliniz nedir? Tuccâr değilsiniz, bir istediğiniz de yok. Sizin şu ortaya çıkmış olan Peygamberinizin hâli nedir?

Hz. Ca'fer şöyle cevap verdi:

- Ey Hükümdar! Ben, önce, üç söz söyleyeceğim. Eğer doğru söyler isem beni tasdik edin, yalan söylersem yalanlayın. Her şeyden önce emret ki; şu adamlardan yalnız biri konuşsun, diğerleri sussun!

Mekkeliler adına Amr bin Âs'ın konuşması kararlaştırıldı.

Hz. Ca'fer konuşmaya başladı: “Benim, üç sözüm var. Şu adama sorunuz. Biz, yakalanıp efendilerimize iâde edilecek köleler miyiz? Acaba biz haksız yere bir kimsenin kanını mı döktük de, kanı dökülenlere iâde mi edileceğiz? Başkasının mallarından haksız yere aldığımız, üzerimizde ödemekle mükellef olduğumuz mallar mı vardır?”

Müşrikler cevap verdi:

- Bu üç şeyin hiçbirini bunlar yapmadılar.
- O hâlde siz bunlardan ne istiyorsunuz?
- Onlar ile biz bir dinde idik. Onlar, bunları bıraktılar. Muhammed'e ve dînine uydular.

Necâşî, Hz. Ca'fer'e dedi ki:

- Siz bulunduğunuz dîni bırakıp ne diye başkasına uydunuz? Kavminizin dîninden ayrıldığınıza, ne benim dînimde ne de bunların dîninde olmadığınıza göre, sizin edindiğiniz bu din hakkında bilgi veriniz?

Hazreti Cafer, İslamiyet hakkında bilgi kısa verdi. Necaşi rahatlayıp onların hak yolda olduklarına karar verdi.

“Biz câhil bir millet idik!” 7.4.2006

Habeş meliki Necâşî, ülkesine sığınan Müslümanların temsilcisi Hazreti Cafer'den niçin İslam dinine girdiklerini sordu. Hz. Ca'fer şöyle cevap verdi:

“Ey hükümdar! Biz câhil bir millet idik. Putlara tapardık. Ölmüş hayvan leşini yer, her türlü kötülüğü işledik. Akrabalarımızla münâsebetlerimizi keser, komşularımıza kötülük yapardık. Kuvvetli olanlarımız zayıf olanlarımızı ezerdi.

Allahü teâlâ bize, kendimizden doğruluğunu, eminliğini, iffet ve temizliğini, soyunun düzgünlüğünü bildiğimiz bir Peygamber gönderinceye kadar, biz bu vaziyette idik. O Peygamber bizi, Allahü teâlânın varlığına, birliğine inanmaya, O'na ibâdet; bizim ve atalarımızın tapınageldiği taşları ve putları bırakmaya davet etti.

Doğru sözlü olmayı, emânete hıyânet etmemeyi, akrabalık haklarını gözetmeyi, komşularla güzel geçinmeyi, günâhlardan ve kan dökmekten sakınmayı bize emretti. Her türlü ahlâksızlıklardan, yalan söylemekten, yetimlerin malını yemekten, namuslu kadınlara dil uzatmaktan ve iftira etmekten bizi alıyordu.

Allahü teâlâyâ eş, ortak koşmaksızın ibâdet etmeyi, namaz kılmayı, zekât vermeyi, oruç tutmayı bize emretti. Biz de kabûl ettik ve îmân ettik. Onun Allahtan getirip bildirdiklerine tâbi olduk. Allahü teâlâyâ ibâdet ettik, O'nun bize harâm kıldığını harâm, helâl kıldığını helâl olarak kabûl ettik.

Bu yüzden kavmimiz, bize düşman olup, bize zulmettiler. Bizi, dînimizden döndürüp, Allaha ibâdetten vazgeçirip putlara taptırmak için türlü işkencelere uğrattılar. Bizi perişân ettiler. Bizi, yeniden putlara taptırmak için zulmettiler. Bizi sıkıştırdıkça sıkıştırdılar. Bizimle, dînimizin arasına girdiler ve bizi dînimizden ayırmak istediler.

Biz de yurdumuzu yuvamızı bırakarak senin ülkene sığındık. Seni başkalarına tercih ettik. Senin himâyene, komşuluğuna can attık. Senin yanında zulme, haksızlığa uğramayacağımızı ummaktayız.”

Sonra, Meryem sûresinin ilk âyetlerini okumaya başladı. O okudukça Necâşî ağlıyordu. Gözlerinden akan yaşlar sakalını ıslatıyordu.

Necâşî daha sonra Kureyş elçilerine döndü: “Gidiniz! Vallahi ben ne onları size teslim eder, ne de onlara bir kötülük düşünürüm.”

Necaşi Müslüman oldu 8.4.2006

Mekke'li müşrikler, Müslümanlar karşısındaki yenilgiyi bir türlü kabullenememişlerdi. Ertesi günü, Hükümdar Necâşî'nin yanına varıp: “Ey Hükümdar! Onlar Meryem oğlu İsa hakkında ağır sözler söylüyorlar. Onlara Hz. İsa için ne söylediklerini sor” dediler.

Bunun üzerine Necâşî, muhâcir Müslümanlara adam gönderdi. Müslümanlar, tekrar bir araya toplandılar. Necâşî'nin huzuruna çıkınca, Necâşî sordu:

- Siz Meryem oğlu İsa hakkında ne biliyorsunuz?

H. Ca'fer şöyle cevap verdi:

- Biz Hz. İsa hakkında, Peygamber efendimizin bize Allahü teâlâdan getirip tebliğ eylediğini söyleriz. Onun Allahın kulu ve Resûlü olduğunu, dünyadan ve erkeklerden vazgeçerek Allaha bağlanmış affe bir kız olan Hz. Meryem'den babasız olarak dünyaya geldiğini kabûl ederiz. Allahü teâlâ Hz. Âdem'i topraktan yarattığı gibi Hz. İsa'yı da babasız yaratmıştır deriz.

Necâşî, elini yere uzatıp, yerden bir saman çöpü aldı ve dedi ki:

- Yemîn ederim ki Meryem oğlu İsa da sizin söylediğinizden fazla bir şey değildir. Arada bu çöp kadar bile fark yoktur.

Necâşî bunu söylediği zaman etrafındaki hükûmet erkânı ve kumandanları, aralarında fısıldaşmaya ve homurdanmaya başladılar. Necâşî, bunu görünce, onlara:

- Yemîn ederim ki, siz ne dersiniz deyin, ben bunlar hakkında iyi şeyler düşünüyorum, dedi. Sonra Müslüman muhacirlere dönerek devam etti:

- Sizi ve yanından geldiğiniz zâtı tebrik ederim! Ben şuna inandım ki; O Allahın Resûlüdür. Zâten biz, onu İncil'de görmüştük. O Resûlü Meryem oğlu İsa da haber verdi. Vallahi eğer O, buralarda olsaydı gidip onun ayaktabılarını taşır, ayaklarını yıkardım! Gidiniz! Ülkemin el değmemiş kısmında, her türlü tecâvüzden uzak, emniyet ve huzura kavuşmuş olarak yaşayınız. Size kötülük eden helâk ederim. Bana dağ kadar altın verseler de, sizlerden birini üzüntüye sokmam.

Necâşî, bundan sonra, Kureyş elçilerinin getirdikleri hediyeler için:

- Benim bunlara ihtiyacım yoktur! Başkalarının gasbettiği bu mülkümü, Allah bana geri verirken, halkı bana boyun eğdirirken, benden rüşvet almadı, diyerek hediyelerini kendilerine geri verdi ve Müslüman oldu.

“Hangisine sevineceğimi bilemiyorum!” 9.4.2006

Necâşî Müslüman olduktan sonra eski elbiselerini giyip sarayından çıktı. Başında tac ve arkasında padişahlık elbisesi yoktu. Toprak üzerine oturdu. Papazlar bu hâle şaşırıldı. Sonra Hz.

Ca'fer'i ve diğer Eshâb-ı kirâmı çağırırdı. Onlar geldiler. Melik'i bu vâziyette görüp sustular. Necâşî, Hz. Ca'fer'e dedi ki:

- Ben etrafa haberciler gönderdim. Bana müjde haberi getirdiler. Allahü teâlâ, Resûlüne yardım etmiş, Bedir savaşında düşmanlarını helâk etmiş. Kâfirlerden Şeybe, Utbe bir Rebia, Ebû Cehil, Ümeyye bin Halef cümlesi helâk olmuşlar ve bir çoğu da esir olmuşlar.

Hz. Cafer sevincini açıklayıp şükrettikten sonra sordu:

- Ey Melik! Böyle eski elbiseler giymenize sebep nedir?

- İncilde gördüm ki, Hak teâlâ, kullarına bir ni'meti başkasına haber veren kimsenin tevâzu yapması gerekir, buyuruyor. Şimdi Hak teâlâ, Sevgili Peygamberine zafer ihsân etmiş. Ben de bunu size haber vermek için böyle yaptım.

Hz. Ca'fer ve beraberindeki Müslümanlar, birkaç sene kaldıktan sonra Habeşistan'dan Medîne'ye geldiler. Peygamber efendimiz, Hz. Ca'fer ile karşılaşınca, onu alnından öpüp bağrına bastı ve buyurdu ki:

- Ben Hayber'in fethine mi, yoksa Ca'fer'in gelişine mi sevineceğim bilemiyorum. Sizin hicretiniz iki defadır. Siz, hem Habeş ülkesine, hem de yurduma hicret ettiniz.

Hz. Ca'fer Habeşistan'dan döndükten iki yıl sonra Mûte seferi kararlaştırıldı. İslâm Ordusu kısa zamanda hazırlandı. Resûlullah efendimiz, mübârek sancağı Hz. Zeyd bin Hârise'ye teslim etti ve buyurdu:

Zeyd bin Hârise'yi, cihâda çıkacak olan şu insanların başına kumandan tâyin ettim. O şehîd olursa yerine Ca'fer bin Ebû Tâlib geçsin, O da şehîd olursa yerine Abdullah bin Revâha geçsin. O da şehîd olursa, Müslümanlar, aralarında uygun birini seçip onu kendilerine kumandan yapsınlar!

İki taraf arasında çok şiddetli bir savaş başladı. Müslümanların başında bulunan Hz. Zeyd bin Hârise'nin elinde Peygamber efendimizin sancağı bulunuyordu. Rum askerlerinin mızrak darbeleriyle, mübârek vücudu parçalanıp, kanlar fışkırıcaya kadar, kahramanca saldırıp dövüşmekten geri durmadı ve şehîd oldu.

Sancağı yere düşürmedi 10.4.2006

Mûte savaşında, Hz. Ca'fer, düşman askerlerinin arasına iyice dalmıştı. Nihâyet bir düşman askeri Hz. Ca'fer'in koluna bir kılıç darbesi vurdu. Sağ eli kesilen Ca'fer, sancağı diğer eline aldı. Biraz sonra o eli de kesilince, sancağı bırakmamak için, pazılarıyla göğsüne kaldırdı.

Nihayet mızrak ve kılıncı darbeleriyle şehîd oldu. Şehîd olduğunda, mübârek vücudunda yetmişten fazla mızrak, kılıncı ve ok yarası görülmüştü ve hepsi de vücudunun ön kısmında idi. Sonra sancağı Abdullah bin Revâha almış o da şehîd olunca Hâlid bin Velid almıştır.

Rumlarla yapılan bu savaşta kumandanların şehîd olduklarını, Cebrâil aleyhisselâm, Peygamber efendimize bildirmiş. Hz. Peygamberimiz de mescidde Müslümanlara haber vermişti. Peygamber efendimiz çok üzölmüşlerdi.

Ca'fer-i Tayyâr'ın hanımı Hz. Esmâ binti Umeyys anlatıyor:

"O gün ekmek yapacağım hamuru yoğurduktan sonra, çocuklarımı yıkadım, temizledim, güzel kokular sürdüm. Resûlullah teşrif etti. Buyurdu ki:

- Ey Esmâ! Ca'fer'in çocukları nerede? Onları bana getir!

Çocukları getirdim. Onları sevdi, okşadı ve mübârek gözlerinden yaş aktı. Bunun üzerine kendilerine sordum:

- Ey Allahın Resûlü! Niçin ağlıyorsunuz? Yoksa Ca'fer ve arkadaşlarından size bir haber mi geldi? Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Evet, onlar bugün şehîd oldular.

Bunu duyunca ağlamaya başladım. Peygamberimiz, ağızından uygun olmayan bir söz çıkmamasını tenbih edip, evlerine gittiler.

Bundan sonra Peygamber efendimiz, kerîmesi Hz. Fâtıma'nın yanına vardı. O da ağlıyordu. Peygamberimiz Hz. Ca'fer'in âilesi için yemek yapılmasını emretti. Üç gün ev halkına yemek yedirildi ve bu sünnet oldu.

Peygamber efendimizin üzüntüsü devam ederken, Cebrâil aleyhisselâmın gelerek, Hz. Ca'fer'in kesilen iki eli yerine Allahü teâlâ tarafından yâkuttan iki kanat ihsân olunduğunu, o kanatlarla Cennette uçmakta olduğunu haber vermesi üzerine Peygamber efendimiz, Hz. Ca'fer'in ailesine; "Ey iki kanatlı mesûd kimsenin çocukları" diyerek bu durumu müjdelemişti.

Bunun için, Hz. Ca'fer, Tayyâr=Uçan ismiyle tanınmıştır.

"Kızım! Yanındaki nedir?" 11.4.2006

Beşir bin Sa'd Medîneli Müslümanlardan idi. İkinci Akabe Bîâtine katılmış, her türlü tehlikeye karşı, Resûlullahı koruyacağına dâir orada söz vermişti. Resûlullahın bütün savaşlarına katılmış, büyük fedâkarlıklar göstermişti. Beşir bin Sa'd'ın kızı anlatır:

Hendek savaşının yapıldığı günlerdi. Eshâb-ı kirâmın yiyecek bulamadığı, başta peygamber efendimiz olmak üzere açlıktan karınlarına taş bağladıkları zamandı. Annem, Amre binti Revâha beni çağırırdı. Bir avuç hurma verdi. "Kızım! Bunun babana ve dayın Abdullah bin Revâha'ya götür yesinler" dedi. Ben de alıp götürdüm.

Yolda Resûlullah'a rastladım. "Kızım! Yanındaki nedir?" diye sordu. "Yâ Resûlallah! yanımdaki hurmadır, annem, babamla dayımın yemesi için gönderdi." dedim. "Getir onu!" buyurunca, hurmaları iki avucuna döktüm, avuçlarını bile doldurmamıştı. Sonra bir bez getirilmesini emretti.

Bez getirildi ve yere serildi. Resûlullah efendimiz bezin üzerinde hurmaları dağıttı. Sonra yanında bulunanlara, "Kumanyaya geliniz" diye Hendek halkına sesleniniz! Orada bulunanlar ve Hendek halkı bezdeki hurmadan yedikleri hâlde hurmalar bitmedi.

Peygamber efendimiz âhirete teşrif edince Eshâb-ı kiram, Benî Said gölgeliğinde toplanmış, halifenin seçilmesi mes'elesi üzerinde duruyorlardı. Ensardan olan Müslümanlar, Sa'd bin Ubâdeyi halife seçmek istiyorlardı. Hz. Beşir ayağa kalkıp:

- Ey Müslümanlar! Muhammed aleyhisselâm, Kureyş kabîlesindendir. Halîfenin de, Onun kabîlesinden olması dahâ uygundur. Yerinde bir iştir. Evet biz önce Müslüman olduk. Malımızla, canımızla, İslâma hizmet şerefini kazandık. Lâkin bunları Allah ve Onun Resûlünü sevdiğimiz için yaptık. Bu hizmetimiz için dünyâda bir karşılık beklemiyoruz, dedi.

Hız. Ebû Bekir ise halifelik için Hız. Ömer ve Ebû Ubeyde'den birinin seçilmesini tavsiye buyurmuş, fakat her ikisi de bundan kaçınmışlardı. Hatta Hız. Ömer, Hız. Ebu Bekir'e bîât etmek isteyince, Beşir bin Sa'd daha süratli hareket ederek ondan önce Ebû Bekir'in elini tuttu. Biat etti.

Beşir bin Sa'd hazretleri, Hız. Ebû Bekir'in hilafeti zamanında Ayn-ül-Temr muharebesinde şehid düştü.

"Allah ibâdetinizi boşa çıkarmaz" 12.4.2006

Berâ bin Âzib, Resûlullahın hicretinden önce Medîne-i münevverede küçük yaşta iken Müslüman olmuştu. Hız. Berâ, Resûlullahın ve diğer sahâbenin hicretlerini şöyle anlatıyor:

Resûlullahın Eshâbından Medîne'ye ilk gelenler, Mus'ab bin Umeyr ile Abdullah İbni Ümmi Mektûm idi. Bunlar Medîne'deki Müslümanlara Kur'ân-ı kerîm okutuyorlardı. Sonra Bilâl-i Habeşî, Sa'd bin Ebi Vakkâs, Ammâr bin Yâser hicret ettiler. Bunlardan sonra Hız. Ömer yirmi kişi ile birlikte geldi.

Nihayet Resûlullah efendimiz Medîne'ye hicret ettiler. İşte bu anda Medîne halkının Resûlullahın teşrifine sevindiği kadar, hiçbir şeye sevindiğini görmedim.

Berâ bin Âzib, Resûlullah ile beraber onbeş savaşta bulundu. Bedir harbinde çocuk yaşta idi. Bunun için Resûlullah efendimiz onu Bedir savaşına göndermemişti.

Hız. Berâ, kıblenin Ka'be'ye çevrilmesini bildiren sahâbîdir. Şöyle anlatıyor:

Resûlullah efendimiz Medîne'ye teşrif ettikleri zaman onaltı veya onyediy ay kadar Mescid-i Aksâ'ya doğru namaz kıldı. Allahü teâlânın emriyle kible Ka'be'ye doğru oldu. Peygamberimizin Ka'be-i Muazzamaya doğru kıldırıldığı ilk namaz ikinci namazı idi.

Peygamberimizle namaz kılanlardan birisi mescidden çıktı. Yolda giderken bir mescidde cemâ'atle namaz kılanlara rastladı ki, onlar rûkû'da idiler. Onlara: "Resûlullah efendimizle beraber Mekke'ye doğru namaz kıldığımıza Allah için şehâdet ederim" deyince, namazlarını bozmadan oldukları gibi Ka'be-i Muazzamaya döndüler.

Peygamberimiz Mescid-i Aksâ'ya doğru namaz kılarken Yahûdîlerle diğer Ehl-i Kitâb bundan hoşlanırdı. Kible değişip yüzünü Beyt-i şerîfe doğru döndürünce bunu beğenmediler.

Kible değişmeden önce Mescid-i Aksâ'ya doğru namaz kılıp, vefât eden kimseler vardı. Bunlarla ilgili olarak Allahü teâlâ; "Allah sizin îmânınızı, ibâdetinizi boşa çıkarmaz" (Bekara:143) meâlindeki âyet-i kerîmeyi indirdi.

Hız. Berâ, Uhud harbinde meydana gelen bir hâdiseyi şöyle naklediyor:

Uhud harbinde yüzü zırh ile örtülü bir kişi Peygamber efendimize gelerek, " Yâ Resûlallah! Şimdi harb edeyim de sonra mı Müslüman olayım, yoksa hemen mi?" diye arz etti. Resûlullah, " Önce Müslüman ol, sonra harb et!" buyurdu. -

O kimse Kelime-i şehadet getirip Müslüman oldu. Sonra harbe girerek şehîd oldu. Bunun üzerine Resûlullah: " Az iş yaptı, fakat çok sevâb kazandı" buyurdu.

"Kabir azâbından sana sığınırım!" 13.4.2006

Berâ bin Âzib hazretleri buyuruyor ki:

Birgün Resûlullah efendimiz ile beraber Ensârdan bir zâtın cenâzesine gitmiştik. Resûl-i ekrem mübârek başı öne eğik olarak mezarın başına oturarak üç defa; "Yâ Rabbî! Kabir azâbından sana sığınırım" dedikten sonra şunları anlattılar:

Mü'min öleceği zaman Allahü teâlâ, yanlarında kefen ve güzel koku bulunan, yüzleri güneş gibi parlayan melekleri gönderir. Onlar bu mü'minin göreceği bir yerde beklerler. Rûhunu teslim ettiği zaman yer ile gök arasındaki ve göklerdeki bütün melekler onun için istigfâr edip, Allahü teâlâyâ, onun bütün günâhlarını affetmesi için duâ ederler.

Allahü teâlâ buyurur ki: "Onu geri çevirin ve onun için hazırladığım mükâfât ve ihsânları kendisine gösterin. Çünkü ben ona vâdettim: 'Sizi topraktan yarattım ve tekrar toprak yapacağım, tekrar topraktan çıkaracağım' (Tâhâ: 55)

Rûh kabrine döner ve hattâ kendisini defnedip dağılanların ayak seslerini dahî duyar. Meleklerle aralarında şu konuşma geçer:

- Rabbin kimdir?
- Rabbim Allaktır.
- Dînin nedir?
- Dînim İslâmdır.
- Size doğru yolu göstermek üzere Allah tarafından gönderilen zât kimdir?
- O zât Muhammed aleyhisselâmdır.

Bu cevabı verince birisi: "Doğru söyledin" der. İşte bu, Allahü teâlânın buyurduğu, "Allah îmân edenlere dünya ve âhiret hayâtında o kararlı sözlerinde dâimâ sebât ihsân eder" (İbrahim: 27) sözünün ma'nâsıdır.

Sonra karşısına yüzü, elbisesi ve kokusu güzel birisi gelir ve der ki: "Ni'metleri devamlı olan Allahü teâlânın Cennet ve rahmeti ile sana müjdeler olsun." Mü'min kimse sorar: "Allah sana hayırlı karşılıklar versin, sen kimsin?" Şöyle cevap verir: "Ben senin dünyadaki iyi amellerimin. Sen dâimâ Allaha ibâdet etmek için koşar, isyâna ise, yaklaşımdın. Bunun için Allahü teâlâ seni hayırlı, güzel ni'metlerle mükâfatlandırdı."

Bundan sonra birisi der ki: "Buna Cennetten bir döşek getirin ve Cennetten kabrine bir kapı açın." Bir döşek getirilir ve Cennete doğru bir pencere açılır.

Yer ve gökler kabûl etmiyor 14.4.2006

Berâ bin Âzib hazretleri, kâfirlerin ölümü ile ilgili Resûlullahın şöyle buyurduğunu nakleder: Kâfirler, dünyadan alâkasını kesip öleceği zaman, şiddetli azâb yapan melekler, ateşten elbise ve katrandan gömleklerle karşısında dururlar. Rûhu çıktığı zaman yer ve gökteki bütün melekler kendisine la'net ederler. Göklerin kapıları kapanarak hiçbir kapı onun habisi, kötü rûhunun kendisinden geçmesini istemez. Böylece rûhu geri döndürülür.

Melekler derler ki: "Yâ Rabbî! Bu falan kulunun rûhudur, yerler ve gökler bunu kabûl etmiyorlar." Allahü teâlâ buyurur ki: "Onu geri çevirin ve ona hazırladığım büyük azâbı gösterin. Çünkü ona da; "Sizi topraktan yarattım, yine toprağa iade edeceğim ve tekrar topraktan çıkaracağım" diye va'dettim."

Sonra rûhu mezarına götürülür. Bundan sonra çirkin elbiseli, pis kokulu ve vahşi yüzlü birisi gelip karşısına dikilerek der ki: "Allahın gadabı ve sonsuz azâbı sana müjde olsun."

Sonra gözleri görmeyen, konuşamayan ve kulakları duymayan bir melek onu yakalar. Onun için demirden bir tokmak hazırlanır. Bütün insanlar ve cin toplansalar onu yerinden kaldıramazlar. Hattâ dağlara vurulsa, kül ve toprak hâline getirir. Bununla kendisine bir kere vurulduğu zaman parçalanır, kül hâline gelir. Tekrar dirilir ve alınına öyle şiddetli vurulur ki, insan ve cinden başka yeryüzündeki bütün mahlûklar onun bağırmasını işitirler. Sonra bir melek seslenir:

- Buna ateşten iki demir levha getirin ve mezarından da Cehenneme doğru bir kapı açın! Hemen onun kabrine ateşten iki demir levha döşenir ve Cehennemden de bir kapı açılır.

Berâ bin Âzib diyor ki:

Bir köylü, Resûlullah'a gelip dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Beni Cennete götürecek bir ameli bana öğret.

Peygamberimiz bunun üzerine buyurdu ki:

- Aç kimseleri doyur, susuz olana su ver, emr-i ma'rûf ve nehy-i münker yap, ya'nî Allahü teâlânın emirlerini, iyi amelleri insanlara öğret, harâm ve yasak olan kötü şeyleri de insanlardan men et. Bunlara gücün yetmezse hayırlı, güzel olmayan sözlerden dilini sakındır.

Emredilen yeri şey 15.4.2006

Berâ bin Âzib hazretleri , Medîne'nin etrafına harb için hendek kazılırken, Resûlullahın hâlini şöyle anlatır:

Resûl-i ekremi hendek kazıldığı esnâda bizimle birlikte toprak taşırken gördüm. Kucağında taşıdığı toprak, mübârek karnının beyazlığını örtmüştü. Bu sırada Abdullah bin Revâha veya Âmir bin Ekva'nın bir şiirini söylüyordu.

"Yâ Rabbî! Sen bize hidâyet etmemiş ve doğru yolu gösterip bize rahmet etmemiş olsaydın, biz muhakkak dalâlette kalırdık. Üzerimize hücum eden kâfirler, sakındığımız fitne ve fesâdı bize ulaştırmak istedikleri ve bizimle karşılaştıkları zaman, Sen bizim kalblerimize sabır ve rahatlık ver, bizi onlara karşı güçlü yap!"

Yine Hz. Berâ, Peygamberimizin Hudeybiye'deki mu'cizesini şöyle bildiriyor:

Hudeybiye'de bir kuyu vardı. Biz buraya gelince kuyunun suyunu tamamen çekerek bir damla su bırakmamıştık. Bu hâl, Resûlullah'a arz edilince kuyunun yanına gelip kenarına oturdu. Sonra içinde biraz su bulunan bir kap istedi. Getirilen su ile abdest aldı. Sonra ağzını çalkaladı. Yavaşça duâ edip, abdest ve çalkantı suyunu kuyuya döktü. Kuyuyu Resûlullahın emri ile kısa bir müddet bu hâlde bıraktık. Bir müddet sonra kuyuda istediğimiz kadar su hâsıl oldu. Biz ve hayvanlarımız gidinceye kadar suya kandık.

Bir defasında Resûlullah efendimiz Berâ bin Âzib'e buyurdu ki:

- Yatacağın zaman önce abdest al. Sonra sağ tarafına uzanıp yat ve şöyle duâ et: Allahümme innî eslemtü vechî ileyke ve fevvedtû emrî ileyke ve elce'tü zahrî ileyke ragbeten ve rehbeten ileyke lâ melcee velâ mencâ minke illâ ileyke. Âmentü bikitâbikellezî enzelte ve binebiyyikellezî erselte.

Yâ Berâ! Bunlar son sözün olsun. Şâyet bu gece içinde ölecek olursan Müslüman olarak ölmüş olursun.

Berâ bin Âzib buyurdu ki:

Resûlullah efendimiz bize yedi şeyi emretti: Birincisi, cenâzeye katılıp kabre kadar gitmek. İkincisi, hastaları ziyâret etmek. Üçüncüsü, da'vete icâbet etmek. Dördüncüsü, mazluma yardım etmek. Beşincisi, yeminin gereğini yapmak. Altıncısı, selâma cevap vermek. Yedincisi, aksırdığında Elhamdülillah diyene, Yerhamükellâh demek

Hidayete kavuşturan tokat 16.4.2006

Amr bin Âs hazretleri, Müslüman olmasını kendisi şöyle anlatır:

Habeş hükümdârı Necâşî'yi kendi tarafımıza çekmek için kendisine verilmek üzere hediyeler hazırladık. Necâşî'nin huzûruna vardığımızda, bizden önce Necâşî'nin yanına, Resûl-i ekremi elçisi Amr bin Ümeyye girdiğini gördük. Resûl-i ekremi bir mektubunu sundu.

Amr bin Ümeyye dışarı çıktıktan sonra Necâşî'nin yanına girdim.

- Ey Hükümdâr! Sana çok miktarda deri getirdim, diyerek hediyeleri önüne koydum.

Hediyeler, Necâşî'nin çok hoşuna gitti. Bu durumdan faydalanarak dedim ki:

- Ey Hükümdâr! Huzûrundan çıkan birini gördüm. Onu teslim et, öldüreyim. O, bize düşman birisinin elçisidir ve eşrâfımızdan bazı kişileri öldürmüştür.

Necâşî, benim bu sözlerime çok kızdı. Eliyle burnuma öyle bir vurdu ki, burnum kırıldı sandım ve fıskıran kan üzerimi berbat etti. Zillet ve mahcûbiyet içinde kaldım. O an yer yarılısaydı, utancımın yerin dibine girerdim. Daha sonra kendimi toplayarak;

- Ey Hükümdâr! Kızacağınızı bilseydim, böyle söylemezdim, dedim.

- Ey Amr! Sen, Mûsâ ve Îsâ aleyhisselâma gelmiş olan Cebrâil'in kendisine gelen bir zâtın elçisini, öldürmek üzere sana vermemi mi istiyorsun? Eğer onu öldürmüş olsaydın, vallahi sizden kimseyi sağ bırakmazdım. Hiç Resûl-i ekremi elçisi öldürülür mü?

O anda, Allahü teâlâ kalbimi İslâmiyete açtı. Kendi kendime, "Arablar ve Arab olmayanlar bu gerçeği kabûl ettiği hâlde, sen hâlâ muhâlefet etmekte ve karşı koymaktasın. Yazıklar olsun sana" dedim. Sonra da Necâşî'ye sordum:

- Ey Hükümdâr! O gerçekten bir peygamber midir? O'nun peygamber olduğuna şehâdet ediyor musun?

- Ey Amr! Sana yazıklar olsun. Ben O'nun Allahü teâlâ tarafından gönderilmiş bir resûl olduğuna şehâdet ediyorum. Sen sözümü dinle, hemen O'na tâbi ol! Zîrâ O, vallahi hak üzeredir ve Mûsâ aleyhisselâmin, Fir'avna ve ordusuna galip geldiği gibi, kendisine karşı koyan herkese galip gelecektir.

- Öyleyse, benim O'na bî'atimi kabûl eder misin?

Bu sorum üzerine "Evet" deyince, elimi eline uzattım ve Kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldum.

“O’ndan daha sevgili olmadı” 17.4.2006

Amr bin Âs hazretleri Müslüman olduktan sonraki halini şöyle anlatır: Müslüman olmanın verdiği bir haz ile kendimi kuş gibi hafif hissederek arkadaşlarımla yanına döndüm ve Müslüman olduğumu sakladım. Bir işimi bahâne ederek, geldiğim kişilerden ayrıldım. Limana giderek Şuaybe’ye giden kereste yüklü bir gemiye bindim. Şuaybe’ye gelince, gemiden inip, bir deve satın alarak, Medîne’ye gitmek için yola koyuldum. Merruzzahrân’ı geçtikten bir süre sonra yolda, Hâlid bin Velîd ve Osman bin Talhâ ile karşılaştım. Hâlid bin Velîd’e sordum:

- Ey Ebû Süleymân! Nereye gidiyorsun?

- Ey Amr! Tutulacak yol belli oldu. İş aydınlandı. Bu zât muhakkak Allahın resûlüdür. Ben hemen gidip Müslüman olacağım. Akli başında olan kimselerden Müslüman olmayan kalmadı. Bunun üzerine;

- Ben de O’nun yanına gidiyorum, dedim.

Hep birlikte orada konakladık. Sabah olunca Medîne’ye gitmek üzere yola çıktık.

Harre mevkiinde develerimizi çöktürdük. Üzerimize temiz elbiseler giydik. O arada ikinci ezânı okundu. Resûlullahın yanına gittik. Yüzü ayın on dördü gibi parlıyordu. Mü’minler etrafını sarmışlardı. Önce Hâlid bin Velîd bîât ederek Müslüman oldu. Sonra Osman bin Talhâ bîât ederek Müslüman oldu. O sırada kendimi birden Resûl-i ekremin önüne oturmuş buldum. Utancımdan dolayı yüzüne bakamıyordum.

- Yâ Resûlallah! Sağ elinizi açınız da, size bîât edeyim, dedim.

Server-i âlem elini açınca, ben elimi çektim. Bunun üzerine buyurdular ki:

- Yâ Amr! Sana ne oldu?

- Bîât için şart koşmak istiyorum.

- Şartın nedir?

- Yâ Resûlallah! Ben geçmişte olan günâhlarım bağışlanmak şartıyla size bîât edeceğim.

- Ey Amr! Bîât et! Hiç şüphesiz ki, Müslüman olmakla, İslâmiyetten önce yapılanların hesâbı sorulmaz.

Bîât ettiğim anda insanlardan hiç biri bana, Resûl-i ekremden daha sevgili ve O’ndan daha yüce olmamıştı.

Mal iyi kimselerde güzeldir 18.4.2006

Bir gün Hazreti Amr bin Âs, Peygamber efendimize arz etti ki:

- Yâ Resûlallah, nice müddettir, İslâmiyet sarayını yıkmaya kasdettim. Şimdi murâdım odur ki, öyle bir iş yapayım ki İslâma geldiğim belli ola. Habîb-i kibriyâ buyurdu ki:

- Yakında seni bir hizmete gönderirim.

Bir süre sonra Resûl-i ekrem, Amr bin Âs’a buyurdu; “Elbiseni giy, silâhını kuşan ve yanıma gel!” Derhal bu emri yerine getirecek huzûra vardı. Resûlullah efendimiz buyurdu ki: “Ey Amr! Seni ordunun başında gazâyâ göndereceğim. Allahü teâlâ sana selâmet ve ganîmet versin ve çok sâlih mal ile dön. Sâlih kimsede ne güzeldir.”

Gündüzleri gizlenerek, geceleri ise hedefe doğru ilerliyerek, Zât-üs-Selâsil’e yaklaştılar. Burada, kâfirlerin başka kabîlelerle birleştiğini haber alan Amr bin Âs, durumu Resûlullah efendimize bildirdi. Fahr-i âlem efendimiz, Ebû Ubeyde bin Cerrâh’ın emri altında, Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer’in de bulunduğu bir birliği Amr bin Âs’a yardım için gönderdi. Ebû Ubeyde bin Cerrâh, Amr bin Âs’ın yanına varınca, ona tâbi oldu.

Mücâhidlerin gittiği bölge çok soğuktu. Isınmak için ateş yakmak istediler. Amr bin Âs karşı çıkarak, “ Kesinlikle kimse ateş yakmayacak” dedi.

Bu sözler üzerine Hz. Ömer ve diğer Eshab sükût etti. Amr bin Âs, gece ve gündüz ilerleyip, Belî kabîlesine baskın ve akınlar yaptı. Önceleri güçlü bir ordu ile karşılaşmadı. Belî topraklarında bir müddet ilerledikten sonra, düşman ordusuyla karşılaşan Amr bin Âs’ın birliği, savaşa başladı. Tekbîr sesleriyle toplu hücumla geçen mücâhidler karşısında kâfirler pek az dayandılar ve kaçmaya başladılar. Mücâhidler onları tâkib etmek istedi ise de, Amr bin Âs izin vermedi ve gazâda çok sayıda esir ve ganîmet ele geçirildi.

Medîne’ye döndüklerinde, mücâhidlere ateş yaktırmama konusu Resûl-i ekreme intikâl etti. Bunun üzerine Amr bin Âs dedi ki:

- Ey Allahın Resûlü! Müslümanların sayısı az idi. Düşmanın, yanan ateşe bakarak, onları az görmesinden korktum. Kâfirleri tâkib etmekten onları menettim. Zîrâ pusu kurulmasından, pusuya düşürülmekten çekindim.

Amr bin Âs’ın bu davranışı Resûl-i ekremin hoşuna gitti.

“O’na uyan kurtulur!” 19.4.2006

Mekke'nin fethinden sonra Resûl-i ekrem ba'zı hükümdârlara, İslâma da'vet eden mektuplar gönderdi. Ummân'a, Amr bin Âs'ı ve beraberinde Kur'ân-ı kerîmî çok güzel okuyan hâfızlardan Ebû Zeyd-ül-Ensârî'yi gönderdi.

Amr bin Âs şöyle anlatır: Ummân'a vardığım zaman, önce Abdi ile görüşmek istedim. Zîrâ o, ağabeyinden daha candan idi. Ona dedim ki: “Ben, Allahü teâlânın kulu ve resûlü olan Muhammed aleyhisselâmın sana ve kardeşine gönderdiği elçiyim.” O bana, “Ağabeyim yaş ve saltanat bakımından benden önde gelir. Ben seni ona götürüyüm. Getirdiğin mektubu o okusun.”

Bu görüşmemizden sonra Ceyfer'in huzûruna girmek için günlerce bekledim. Abdi; benden öğrendiklerini ağabeyine iletiyordu. Bir süre sonra Ceyfer beni yanına çağırdı. Huzûruna girince, Resûl-i ekremin mührünü taşıyan mektubu verdim. Ceyfer, Kureyşlilerin bu durum karşısında ne yaptığını ve O'nun yanında bulunanların kimler olduğunu sordu. Ben de dedim ki:

- Bir kısmı İslâmiyeti benimseyerek, bir kısmı da cizye vererek kılıç zoru ile O'na tâbi oldular. Allahü teâlânın hidâyeti ile akılları başlarına gelip, dalâlet içinde bulunduklarını anlamış, İslâmiyete gönül vermiş ve Resûlullahı başka şeylere tercih etmemiş olanlar, O'nun yanında bulunurlar.

Muhammed aleyhisselâm, dünya ve âhiret saâdetine kavuşturacak bir din getirdi. Âhirette ecir ve mükâfat isteyen, O'nun yoluna sarılır. Nefsinin arzû ve isteklerine uyan ise bu yoldan ayrılır. İyi düşün ki, O'nun getirdikleri, hiç insanların söylediklerine benziyor mu? Eğer benzese idi, açıkça görülürdü. Sen bu husûsta serbestsin. Ceyfer;

- Vallahi, ben Muhammed aleyhisselâmın hayır ve iyilik adıyla emredeceği şeyleri yapacak, yerine getirecek olanların ilki olacağım. O'nun yasaklayacağı şeyleri bırakacak olanların başında yine ben geleceğim. Verilen söz yerine getirilecek. Ben şehâdet ederim ki; Allahü teâlâ birdir ve Muhammed aleyhisselâm O'nun kulu ve Resûlüdür, diyerek Müslüman oldu.

Yanında bulunan kardeşi Abdi de derhal Müslüman oldu. Sonra orada bulunan bütün Arabları İslâmiyete da'vet ettiler. Onlar da bu da'veti seve seve kabûl ettiler.

Umman halkı Müslüman olunca, Resûlullah efendimiz Amr bin Âs'ı Umman'a vâli tâyin etti. Resûl-i ekremin vefâtına kadar vazifede kaldı.

Geri alınmayacak nimetler 20.4.2006

Amr bin Âs hazretleri Müslüman olduktan sonra da kabiliyetini göstererek birçok savaşta üstün başarılar elde etmişti. Umman ve Benî Kudaa mürtedlerini yola getirmesi, Yermük Muharebesi gibi. Bir süre sonra Amr bin Âs, halîfe Hz. Ömer'den Mısır'ın fethi için izin istedi. İzin verilmesi üzerine hazırlıklara başladı.

Amr bin Âs, ordusuyla önce Ferema şehrini fethetti. Sonra Bilbis'i ele geçirdi. Sonra, Tendencyas şehrine yürüdü. Şehrin yakınına vardıkları zaman, Mısır veliahtından elçi geldiğini gördüler. Gelen elçi, veliahtın kendisine elçi gönderilmesini, böylece sulh yapabileceğini söyleyince; Amr bin Âs birkaç lisan bilen Verdân adındaki Remleli hizmetçisini alarak yola çıktı. Saraya varınca, zırhlı ve silahlı askerlerin saf tuttuklarını gördü.

Amr bin Âs, kılıcını kuşanmış ve at üzerinde içeri girmek isteyince, nöbetçiler mâni olmaya kalkıştılar. Bu durum karşısında Amr bin Âs dedi ki:

- Veliahtınız bu şekilde kabûl ederse ne âlâ, yoksa geri dönüp giderim. Biz Müslümanlar müşrikler için atımızdan inmeyiz. Buraya gelmemizi veliaht istedi. Değilse bizim herhangi bir isteğimiz yoktu.

Askerler, Amr bin Âs'ın sözlerini haber verince, Veliaht Arsütalis emir verdi:

- Bırakınız, istediği gibi girsin!

Nöbetçiler, Amr bin Âs'a, ne şekilde isterse öyle girebileceğini söylediler. Amr bin Âs, veliahtın bulunduğu avluya atı üzerinde girdi. Burada nöbetçilerin, kumandanların ve veliahtın tahtının bulunduğunu gördü. Hepsî gâyet güzel ve zînetli giyinmişlerdi. Amr bin Âs onları böyle görünce tebessüm etti:

“Size dünyada verilen şeyler, tekrar geri alınacak birkaç dünya menfaatidir. Hâlbuki Allahü teâlânın vahdaniyetine îmân edip işlerinde O'na tevekkül edenler için, Allahü teâlâ indinde olan şeyler daha hayırlı ve bâkidir, dâimidir” (Şurâ: 36) meâlindeki âyet-i kerîmeyi okudu ve atından indi.

Bir eli atının dizgininde, diğeri de kılıcında idi. Yanlarına yürüyerek dört bir taraftaki süslere bakıp;

“Eğer insanlar kâfirlerin dünyadaki refahına bakarak hırslanmasalar ve bu yüzden küfre rağbet etmeseler ve böylece tek bir ümmet hâline gelmeyecek olsalardı, biz O Rahmân'ı inkâr eden kimselerin evlerine gümüşten tavanlar ve üzerinde çıkacakları merdivenler yapardık” (Zuhrûf: 33) meâlindeki âyet-i kerîmeyi okudu.

“Biz hâinlerden değiliz!” 21.4.2004

Mısır'ın fethi yola çıkan Amr bin Âs hazretleri, önce veliaht ile görüştü. Bunun tehdidi üzerine şu cevabı verdi: "Bizler, kalabalık ordulardan korkmayız. Çünkü Allahü teâlâ, bize yardımını, zaferi ve bizi yeryüzünün vârisleri kılacağını vâdeyledi. Şimdi sizi şu üç şeye da'vet ediyoruz: Ya İslâmı kabûl edersiniz, ya cizye verirsiniz, yâhut muhârebe ederiz.

- Biz melik Mukavkis'la meşveret etmedikçe bir işe karar vermeyiz, dedikten sonra "Senin arkadaşların arasında senin gibi cesûr ve lisânî fasih on kişi daha gelsin, melikimiz ile görüştüreyim" dedi. Sonra da, yanındakilere dönerek Kıptî diliyle, "Onlar geldiklerinde hepsini yakalar, salmayız. Böylece on bir kişi yakalamak, bir kişiyi yakalamaktan daha iyidir." dedi.

Amr bin Âs'ın hizmetçisi Verdân, başka bir lisân ile konuşulanları Amr bin Âs'a anlattı.

Amr bin Âs atına bindi ve hızla şehrin dışına çıktı. Amr bin Âs'ın selâmetle dönmesinden dolayı mücâhidler Allahü teâlâyâ hamd ettiler.

Ertesi sabah veliahtın elçisi gelip;

- Seni ve diğer on kişiyi veliaht bekliyor, dedi.

Bunun üzerine Amr bin Âs hazretleri buyurdu ki:

- Hâinlik, onu ve ehlini helâk edecektir. Azgınları ve haddini aşanların başına çok belâ ve musîbet gelir. Melikinize yazıklar olsun. Hem bizden elçi istedi, hem de yanına gidince, beni öldürmek istedi. Hakkımda şöyle şöyle konuştu. Şimdi, seni öldürmek istesem, öldürürüm. Fakat biz hâinlerden değiliz. Sâhibine dön. Ona hakkımda konuştuklarının hepsinden haberdâr olduğumu söyle. Artık aramızda harbden başka yapılacak bir şey kalmadı.

Elçi, melikin yanına döndü. Amr bin Âs'ın dediklerini olduğu gibi anlattı.

Bundan sonra yapılan savaşlar neticesinde Mısır'ın tamamı, İslâm topraklarına katıldı.

Sonra, Kuzey Afrika'ya yönelerek, Trablusgarb ve Siyre'yi feth etti ve Mısır vâlisi tâyin edildi. Hz. Osman zamanına kadar bu vazîfede kalan Amr bin Âs, sonunda halîfenin müşâviri oldu.

Amr bin Âs hazretlerinin, 664 senesinde, ölüm döşeğinde son sözleri şunlar oldu:

Allahım! Sen emrettin, biz emrine isyân ettik. Sen nehyettin biz tersini yaptık. Affına sığınırız. Allahım! Sen bize yardım et. Suçluyum. Özürümü kabûl et. Senden af diliyorum. Senden başka ilâh yoktur.

Deveye sırayla bindiler 22.4.2006

İslâmın nûrunu söndürmek isteyen Mekkeli müşriklere karşı hazırlanan mücâhid ordusunda az sayıda deve vardı. Bu sebeple bir deveye üç sahâbî nöbetleşe biniyordu.

Resûlullah efendimiz de Ebû Lübâbe ve Hz. Ali ile bir deveye sırayla bineceklerdi.

Deveye ilk olarak Resûlullah efendimiz binmiş idi. Her ikisi de Resûlullahın deveden inmemesini ve haklarını seve seve vermeyi arzû ediyorlardı. Kendilerinin binip, Resûlullahın yürümesini içlerine sindiremiyorlardı.

Nitekim yaya yürüme sırası Resûlullah efendimize geldiğinde ikisi birden şu teklifi yaptılar: "Yâ Resûlallah! Siz inmeyin, biz yaya yürüyebiliriz." Onların bu samîmî ve içten tekliflerine Resûlullah efendimiz şu cevâbı verdiler: "Siz yürümekte benden daha güçlü değilsiniz. Ayrıca benim de sizin kadar sevâba ihtiyâcım var."

Peygamber efendimizle, Benî Kurayza Yahûdîleri arasında bir anlaşma vardı. Buna göre, Mekke müşrikleri ile yapılan Hendek Muharebesinde Müslümanlarla beraber, Medîne'yi müdafaa etmeleri gerekiyordu. Fakat bunlar, böyle bir şeye yanaşmadıkları gibi, harbin en nazik bir zamanında müşriklerle işbirliği yaptılar. Peygamber efendimizin, durumu araştırmak ve sulh için gönderdiği heyete de hakârette bulundular. Bununla da yetinmeyip, Medîne üzerine baskınlar düzenlediler. Müslümanları öldürmeye teşebbüs ettiler. Peygamber efendimizin üzerlerine yürümesinden çok korkuyorlardı. Peygamber efendimiz, Hendek'ten dönüp, evine geldi. Üzerindeki silâhları çıkardı. O sırada Cebrâil aleyhisselâm geldi. "Ey Allahın Resûlü! Silahlarınızı çıkardınız mı? Vallahi biz daha silahlarımızı çıkarmadık. Düşman sana geldiğinden beri melekler silâhlarını çıkarmadılar. Kalk, silâhını kuşan ve onların üzerine yürü" dedi.

Peygamberimiz sordular:

- Kimin üzerine yürüyeyim?

Cebrâil aleyhisselâm da;

- İşte oraya, diyerek eliyle Benî Kurayza tarafını gösterdi.

Resûlullah buyurdu ki: "Eshâbım çok yoruldu. Birkaç gün dinlenseler nasıl olur?" "Yâ Resûlallah! Allahü teâlâ, hemen Benî Kurayza kabîlesi üzerine yürümeni emrediyor. Ben şimdi yanımdaki meleklerle beraber, Kurayza Yahûdîlerinin kalelerine gidiyorum. Allahü teâlâ onları helâk edecektir." Gerçekten de, ihanetin karşılığını buldular helak oldular.

Kendini direğe bağladı 23.4.2006

Benî Kurayza Yahudileri sözlerinde durmayıp hainlik yapmaları üzerine Allahü teâlânın emri ile Peygamber efendimiz ve Eshâb-ı kirâm silahlanıp yola çıktılar. Benî Kurayza Yahûdîleri iyice muhasara altına alınınca Yahûdîler, Peygamber efendimizden, görüşmek ve danışmak üzere Ebû Lübâbe'yi kendilerine göndermesini istediler.

Hız. Ebû Lübâbe'nin çoluk çocuğu ve malları Benî Kurayza yurdunda idi. Resûlullah efendimiz Ebû Lübâbe'yi çağırdı ve buyurdu ki: "Yahûdîlerin yanına git! Onlar Evsliler arasından seni istediler."

Resûlullah efendimiz ayrıca Ebû Lübâbe'ye, onların yanına vardığında nasıl davranacağını da gösterdi. Ebû Lübâbe yanlarına varınca, onu karşıladılar. Kadınlar ve çocuklar ağlaşarak, kendilerine acındırmaya çalışarak yardım bekliyorlardı. Yahûdîler, Ebû Lübâbe'ye dediler ki: "Ey Ebû Lübâbe! Muhasara bizi mahvetti. Muhammed müsaade etse de buradan çıkıp, Şam'a veya Hayber'e gitsek, bizim çarpışmaya gücümüz yok. Ey Ebû Lübâbe, biz teslim olursak bize ne yapılacak? Bize teslim olmayı tavsiye eder misin?"

Ebû Lübâbe de şöyle cevap verdi: "Evet, teslim olmanızı tavsiye ederim." Böyle söylerken elini boğazına götürerek, teslim olurlarsa boğazlarının kesileceğini ifâde eden bir işaret yapmıştı.

Ebû Lübâbe diyor ki: "Vallahi onların yanından da henüz ayrılmamıştım ki, bu hareketimle, Allaha ve Resûlüne karşı iyi bir iş yapmadığımı anlamıştım."

Ebû Lübâbe, salâhiyetli olmadığı veya gizli kalması gereken bir şeyi söylemişti. Ancak bir kere ağzından çıkmıştı. Ebû Lübâbe bu duruma çok üzüldü, çok pişman oldu. Doğru Medîne'ye gidip Mescid-i Nebeviye girdi. Kendisini direğe bağlattı.

- Allahü teâlâ kalbimi biliyor. Bana hakîkî bir tevbe ihsân edinceye kadar vallahî ben Resûlullahın yüzüne de bakmam. Allahü teâlâ işlediğim günâhtan tevbeni kabûl etmedikçe bu yerimden ayrılmıyacağım, diye yemin etti.

Ebû Lübâbe'nin düştüğü bu hatâ ile ilgili olarak şu meâldeki âyeti kerime nâzil oldu:

"Ey îmân edenler, Allaha ve Resûlüne hâinlik etmeyin. Bile bile aranızdaki emânetlere de hâinlik etmeyin." (Enfâl 27)

Hava bir hayli sıcaktı. Bir hafta hiçbir şey yemeyip, kulakları işitemeyecek hâle geldi.

"Tevbesi kabûl olundu!" 24.4.2006

Ebû Lübâbe hazretleri ceza olarak kendini direğe bağlatmıştı. Bu şekilde direğe bağlı kalarak altı gece kaldı. Her namaz vaktinde hanımı tarafından bağları çözülür, namazını kıldıktan sonra, tekrar direğe bağlanırdı. Bu durum Peygamber Efendimize bildirilmişti.

Peygamber efendimiz Ümm-i Seleme'nin odasında idi. O sırada, Ebû Lübâbe'nin tevbesinin kabûl olduğuna dâir âyet-i kerîme nâzil oldu. Âyet-i kerîmede meâlen buyuruldu ki:

"Onlardan diğer bir kısmı da günâhlarını itiraf ettiler ve önce yapmış oldukları iyi bir ameli sonradan yaptıkları başka bir kötü amel ile karıştırdılar. Olur ki, Allah, onların tevbelerini kabûl eder. Çünkü Allah, Gafûrdur, çok bağışlayıcıdır, Rahimdir." [Tevbe 102]

Ümm-i Seleme vâlidemiz, seher vakti Peygamber efendimizin güldüğünü işitince sordu:

- Niçin gülüyorsunuz ya Resûlallah!

- Ebû Lübâbe'nin tevbesi kabûl olundu.

Bu haberi duyan herkes, iplerini çözüp salıvermek için Ebû Lübâbe'ye doğru koşular.

Ebû Lübâbe bunu kabûl etmedi. Dedi ki:

- Vallahi Resûlullah efendimiz bizzat eliyle beni bırakmadıkça buradan ayrılmam.

Peygamber efendimiz de namaza giderken, uğrayıp salıverdiler.

Ebû Lübâbe direğe ince, sağlam bir iple bağlanmıştı. Onun için ip, onun iki kolunu kesmişti. Uzun zaman bu kesikler geçmedi, izi kollarında kaldı.

Ebû Lübâbe hazretleri bu hâdise ile ilgili olarak şöyle anlatır:

Benî Kurayza Yahûdîlerini kuşatmıştık. O zaman bir rü'yâ görmüştüm. Rü'yâmı Hz. Ebû Bekir'e anlattım. O rü'yâmı şöyle ta'bîr etti: "Dilin tutulacak, çok sıkıntılı bir işe gireceksin. Fakat kurtulacaksın."!

Direkte bağlı olduğum zaman Ebû Bekir'in sözü aklıma geldi. Tevbemin kabûl olacağına dâir âyet ineceğini ümit etmiştim.

Ebû Lübâbe bu günâhın işlendiği, Benî Kurayza yurduna dönmek istiyordu. Hâlbuki Allah ve Resûlüne karşı günâh işlediği bu memlekete bir daha hiç girmeyeceğine dâir yemin de etmişti. Durumu Resûlullah'a arz etti. Allah ve Resûlü uğrunda, bütün malını bile verebileceğini söyledi. Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Malının üçte birini vermek senin keffâretine yeter.

Hız. Ebû Lübâbe, malının üçte birini ayırıp, verilmesi gerekli kimselere dağıttı. Ondan sonra, vefât edinceye kadar kendisinden hayırdan başka bir şey görülmediği bildirilmiştir.

Yemen'e kim gider 25.4.2006

Peygamber efendimiz Müslüman beldelerine vâli ve zekât tahsil memurları gönderdiği sıralarda, bir gün sabah namazından sonra Eshâb-ı kirâma dönerek” İçinizden hanginiz Yemen'e gider?” diye sordu. Mu'âz bin Cebel ayağa kalkıp, “ Yâ Resûlallah! Ben giderim” dedi.

Bunun üzerine Resûlullah efendimiz buyurdu ki: “Ey Mu'âz! Bu vazîfe senindir. Ey Bilâl! Bana sarığımı getir! “

Mu'âz bin Cebel, Yemen'de vâlilik yapmak, halka İslâmiyeti anlatmak, Kur'ân-ı kerîmi öğretmek ve Yemen ülkesinde toplanan zekât mallarını vazîfelilerden teslim almak ve onların arasındaki ihtilafları çözüp hükme bağlamak üzere Yemen'e gitmek için hazırlandı. Yola çıkmadan önce Peygamberimiz ona şöyle buyurdu:

- Sen ehl-i kitaptan yanî Yahûdîlerden ve Hıristiyanlardan bir kavimle karşılaşacaksın. Onların yanına varınca, onları önce, Allahtan başka ilâh olmadığına ve benim Allahın Resûlü olduğumu tasdîke da'vet et. Eğer bunu kabûl ederlerse, onlara, Allahü teâlânın beş vakit namazı farz kıldığını haber ver. Bunu da yaptıkları takdirde, Allahü teâlânın, zenginlerin fakirlere zekât vermesini emrettiğini bildir. Bunu da kabûl ederlerse, zekât alırken sakın mallarının sadece en iyilerini seçme! Mazlumun âhını almaktan çekin. Çünkü Allahü teâlâ mazlumun duâsını hemen kabûl eder.”

Hiz. Mu'âz diyor ki:

Resûlullah efendimiz bana, onlardan, her 30 sığırda, bir yaşında erkek veya dişi bir dana; her 40 sığırda iki yaşında bir dana... Her bülûğ çağındaki gayrı müslimden de, bir dinar veya onun dengi Yemen kumaşı, yağmur suyu ile sulanan her mahsûlden öşür (onda bir) ve ücretle sulanan şeylerden de yarım öşür (yirmide bir) alınmasını emretti.

Bundan sonra Resûlullah'a dedim ki::

- Yâ Resûlallah! Bana nasîhatta bulunur musunuz?

- Yâ Mu'âz! Her ne hâlde ve her nerede olursan ol, Allahtan kork! Günâhın arkasından hemen iyilikte bulun ki, günâhı yok etsin! İnsanlara güzel ahlâkla muâmele et! Yâ Mu'âz! Sen kitap ehli bir kavmin yanına gidiyorsun. Onlar senden, Cennetin anahtarının ne olduğunu soracaklardır. Onlara, Cennetin anahtarı Lâ ilâhe illallahü vahdehû lâ şerîke leh, de!

“Yumuşak davran!” 26.4.2006

Yemen'e vâli olarak tayin edilen Mu'âz bin Cebel yola çıkarken Resulullah Efendimiz şu nasihatta bulundu: “Allah için tevâzu göster, Allahü teâlâ seni yükseltir. Sakın iyi bilmedikçe hüküm verme! Sana müşkil, karmaşık gelen işi ehline sor, danışmaktan utanma! Muhakkak ki, Allahü teâlâ doğruluğuna göre seni muvaffak kılar. İşler sana karmakarışık gelirse, gerçek, sence belli oluncaya kadar bekle veya bana yaz! O husûsta keyfine göre hareket etmekten sakın! Yumuşak davranmanı sana tavsiye ederim.

Resûlullah efendimiz sonra buyurdu: “Yâ Mu'âz, sen belki bir daha göremezsın. Belki dönüşünde burada benim mescidime ve kabrime ziyâret için gelirsın.”

Bunu işiten Mu'âz bin Cebel hüzünle gözyaşı dökmeye başlayınca, Peygamberimiz buyurdu ki: “Ağlama yâ Mu'âz! Feryâd ederek ağlamak şeytandandır. Ben seni yürekleri yufka olan bir kavme gönderiyorum. Onlar hak üzerinde iki kere savaşıacaklar. Onlardan sana itâat edenler, sana âsi olanlarla çarpışacaklar; hattâ kadın, kocasına; oğlu babasına; kardeş kardeşine öfkelenecek, sonra da İslâmiyete tekrar döneceklerdir.

Resûlullah efendimiz Mu'âz ile bir mil kadar yürüdü ve son olarak şu nasîhati yaptı:

- Kolaylaştırınız, zorlaştırmayınız! Müjdeleyiniz, ürkütmeyiniz! Birleşiniz, fırkalara ayrılmayınız! Bana yakın olanlar, tam bağlı olanlar, nerede olursa olsunlar, takvâ sâhipleri ve Allahü teâlâyâ hakkıyla kulluk edenlerdir.

Sonra Resûlullah efendimiz sordu: “Sana bir da'vâ getirilince, insanlar arasında hüküm verirken ne ile hüküm vereceksin? “ “Allahın kitabıyla hüküm veririm.”, “Ya O'nda açıkça bulumazsan?”, “Resûlullahın sünneti ile hüküm veririm.”, “Ya onda da açıkça bulamazsan?” , “ İctihâd ederek, anladığımla hükmederim.”

Peygamber efendimiz, Mu'âz bin Cebel'in bu cevabından dolayı çok memnun kalarak mübârek elini O'nun göğsüne koyup buyurdu ki:

- Elhamdülillah! Allahü teâlâ, Resûlünün elçisini, Resûlullahın rızâsına uygun eyledi. Sonra da Mu'âz bin Cebel'e şöyle duâ etti: “Cenâb-ı Hak seni her taraftan gelecek musibetlerden muhafaza buyursun. İnsanların ve cinlerin şerrini senden uzaklaştırsın. Senin sebebinle Allahü teâlânın bir kişiyi hidâyete erdirmesi, senin için dünyadan hayırlıdır.”

Resûlullahın taziye mektubu 27.4.2006

Resulullah tarafından Yemen'e vali tayin edilen Mu'âz bin Cebel burada uzun müddet kaldı. Yemen halkı onun da'vetine uyarak İslâmiyeti kabûl ettiler. Hz. Mu'âz'ın işini kolaylaştırdılar. Yemen'de kaldığı müddetçe halka va'z ve nasîhatlar yaptı.

Peygamber efendimiz, Yemen'de iken çocuğunun ölümü üzerine kendisine şu ta'ziye mektubunu gönderdi:

"Allahü teâlâ sana selâmet versin! O'na hamd ederim. Herkese iyilik ve zarar, yalnız O'ndan gelir. O dilemedikçe, kimse kimseye iyilik ve kötülük yapamaz. Allahü teâlâ, sana çok sevâb versin. Sabretmeni nasîb eylesin! O'nun ni'metlerine şükür etmenizi ihsân eylesin!

Muhakkak bilmeliyiz ki, kendi varlığımız, mallarımız, servetimiz, kadınlarımız ve çocuklarımız, Allahü teâlânın sayısız ni'metlerinden, tatlı ve faydalı ihsânlarındandır. Bu ni'metleri, bizde sonsuz kalmak için değil, emânet olarak kullanmak, sonra geri almak için vermiştir. Bunlardan, belli bir zamanda faydalanırız. Vakti gelince, hepsini geri alacaktır.

Allahü teâlâ, ni'metlerini bize vererek sevindirdiği zaman, şükretmemizi; vakti gelip geri alarak üzüldüğümüz zaman da, sabretmemizi emir eyledi.

Senin bu oğlun, Allahü teâlânın tatlı, faydalı ni'metlerinden idi. Geri almak için sana emânet bırakmıştı. Seni, oğlun ile faydalandırdı. Herkesi imrendirecek şekilde sevindirdi, neş'elendirdi. Şimdi geri alırken de, sana çok sevâb, iyilik verecek, acıyarak, doğru yolda ilerlemeni, yükselmeni ihsân edecektir.

Bu merhamete, ihsâna kavuşabilmek için sabretmeli, O'nun yaptığını hoş görmelisin! Kızır, bağırır, çağırırsan, sevâba, merhamete kavuşamazsın ve sonunda pişman olursun. İyi bil ki, ağlamak, sızlamak, derdi belâyı geri çevirmez. Üzüntüyü dağıtmaz! Kaderde olanlar başa gelecektir. Sabretmek, olmuş bitmiş şeye kızmamak lâzımdır."

Mu'âz bin Cebel, Peygamberimizin vefâtını da orada iken haber aldı. Daha sonra Yemen'deki hizmetini tamamlayıp, Medîne'ye döndü. Hz. Ebû Bekir'in halîfeliği sırasında Medîne'de Hz. Ebû Bekir'in seçtiği danışma hey'etinde yer aldı. Suriye taraflarına da giderek hem oralarda yapılan savaşlara katıldı, hem de insanlara din bilgilerini ve Kur'ân-ı kerîmi öğretti.

Mu'âz bin Cebel'in fazîleti, üstünlüğü çoktur. Resûlullah efendimiz birçok hadîs-i şerîflerinde onu medhetmiş, övmüştür.

Allah için sevenler! 28.4.2006

Hz. Mu'âz şöyle anlatır: Bir gün Resûl-i ekrem efendimiz bir hayvana binmişti. Ben de arkasında bulunuyordum. Bana sordu:

- Cenâb-ı Hakkın kulları üzerinde olan hakkı nedir, biliyor musunuz?

- Allah ve Resûlü daha iyi bilir.

- Cenâb-ı Hakkın kulları üzerindeki hakkı, onların Kendisine ibâdet etmeleri ve başka hiç bir varlığı O'na ortak koşmamalarıdır.

Kullar bu vazîfelerini yerine getirirlerse, Allahü teâlâdan bekledikleri hakları, Allahü teâlânın onlara va'dettiği nedir, bilir misin?

- Allah ve Resûlü daha iyi bilir.

- Bu takdirde kulların Allahü teâlânın üzerindeki hakkı, Onlara va'dettiği ni'meti vermesi ve azâb etmemesidir.

Resûlullah efendimiz buyurdu:

- Ey Mu'âz! Sana Allahtan korkmayı, O'na sığınmayı, doğru konuşmayı, verdiği sözde durmayı, herkese selâm vermeyi, güzel amel ve işlerde bulunmayı, öksüze merhamet etmeyi, tatlı sözlü olmayı, Kur'ân-ı kerîmi okumayı, âhireti sevmeyi, âhîret hesâbının korkusunu taşımayı ve herkese şefkat kanatlarını germeyi tavsiye ederim.

Hikmet sahiplerine kötü söz söylemekten, doğruyu yalanlamaktan, günâhkâra itâatten, âdil hükümdara isyândan ve yeryüzünde bozgunculuk yapmaktan da seni nehyederim, sakındırırım. Her yerde Allahü teâlâyı zikretmeyi ve her günâhın peşinden tevbe etmeyi tavsiye ederim. Gizli günâh işlediğin zaman gizli, âşikâre günâh işlediğin zaman âşikâre tevbe edersin.

Tâbiînin büyüklerinden Ebû İdris el-Havlânî, Hz. Mu'âz bin Cebel'e, "seni Allah için seviyorum" dediğinde, Mu'âz bin Cebel şöyle cevap verdi:

- Sana müjdelersin, ey Ebû İdris! Ben Resûl-i Ekrem'in şöyle buyurduğunu işittim:

"Kıyâmet günü Arşın etrafında, birtakım insanlar için kürsüler kurulacaktır. Bunların yüzleri ayın ondördü gibi parlayacaktır. İnsanlar feryâd ederken onlar korkmazlar. Korku ve kederleri olmayan kimseler, Allahın gerçek dostlarıdır."

Peygamberimize bunların kim olduğu sorulunca buyurdu ki:

"Onlar, Allah için birbirlerini seven kimselerdir."

"Niçin ağlıyorsun?" 29.4.2006

Abdullah bin Seleme şöyle anlatıyor:

Mu'âz bin Cebel taûn hastalığına yakalanmıştı. Rahatsızlığı çok arttığı bir sırada, talebelerinden Amr bin Meymun el-Evdî ziyârete geldi. Durumunun çok ağır olduğunu görünce, ağlamaya başladı. Hz. Mu'âz, Ona sordu:

- Niçin ağlıyorsun?

- Allaha yemin ederim ki, sen benim hocamsın. Bana dünyalık yardımda bulunuyorsun diye ağlamıyorum. Ben, senden dînimi öğreniyor ve ilim alıyordum. Senin ölümünden sonra dînimi ve ilmi bana öğretecek kimsenin bulunmamasından korkuyorum ve onun için ağlıyorum.

Bunun üzerine Mu'âz bin Cebel buyurdu ki:

- Hayır, bundan korkma! İmân ve ilim, kıyâmete kadar yerindedir, arayan bulur ve Allahü teâlâ bunları isteyen kimseye öğretecek birini gösterir. Allahın kitabı Kur'ân-ı kerîm ve Peygamberimizin sünneti, kıyâmete kadar korunacaktır. Nitekim Allahü teâlâ ilmi ve imânı İbrâhim aleyhisselâma ihsân etmiştir. Hâlbuki o zaman, imânı ve ilmi bilen ve öğreten hiç kimse de yoktu. İbrâhim aleyhiselâm istediği için Cenâb-ı Hak, O'na ihsân etti. İlimi, Hz. Ömer'den, Hz. Osman'dan ve Hz. Ali'den alınız! Eğer onları da kaybederseniz, Ebû'd-Derdâ'dan, Abdullah İbni Mes'ud'dan, Selmân-ı Fârisî'den ve Abdullah İbni Selâm'dan alınız!

Âlimin yanılmasından korkunuz! Doğru olanı, hakîkatı kim bildirirse kabûl ediniz! Doğru, hak olmayanı da söyleyen kim olursa olsun, onu reddediniz!

Bir gün, birisi, Mu'âz bin Cebel'in huzuruna gelmişti ona buyurdu ki:

- Dünyadaki nasîbin ne ise ve nerede olursa gelip seni bulacaktır. Sen ise, dünyadaki nasîbinden daha çok âhiret nasîbine muhtâcsın. Dünya ni'metleri geçicidir. Âhiret için elde ettiklerin ise, nerede olursa seninledir. Cennet ehlinin tek bir hasreti, pişmanlığı vardır. O da, Allahü teâlâyı unutarak geçirdikleri vakitlerdir.

Bir kimse, Allahü teâlânın huzuruna kâmil, olgun bir imânla gitmek istiyorsa, beş vakit namaz için çağırılan yere gelip namazını kılsın. Çünkü beş vakit namazı câmide cemâ'atle kılmak, hidâyet yollarından olup, hem de Peygamberimizin mühim sünnetidir. Hiç kimse, benim evimde namaz yerim vardır ve ben evimde namazımı kılıyorum, demesin! Böyle yaparsanız, Resûlullahın sünnetini terketmiş olursunuz. Bu da dalâlettir.

İlmiyle amel etmek 30.4.2006

Recâ bin Hayve şöyle bildiriyor:

Bir zamanlar Mu'âz bin Cebel'in bir sohbetinde bulunmuştum. İlim hakkında şöyle buyurdu: "Size benim vasiyetim olsun! İlmi, ancak Allah rızâsı için öğrenin! Zîrâ Allah rızâsı için öğrenilen ilim, takvâyı, Allahtan korkmayı hâsıl eder. Bu niyetle ilim aramak ibâdettir. Bu ilmi müzâkere etmek tesbihtir; ilimden konuşmak, Allah yolunda cihâddır. Bilmeyene ilim öğretmek sadakadır. Bir mecliste bulunanlara ilimden bahsetmek, Allahü teâlâyı yakınlıktır. Zîrâ ilim, helâl ile harâmın terâzisi, Cennet ehlinin minâresi, gurbette insanın arkadaşıdır.

Bir insan, bir yerde yalnız kaldığı zaman, ilim ona sıkıntıyı gideren bir arkadaş olur. Sıkıntı ve genişlik zamanlarında ilim, sahibine delildir. İlim, düşmanlara karşı çok iyi bir silâhtır. Dostlarının yanında insanın süsüdür. Cenâb-ı Hak bir kavmi, ilim ile yükseltir. İnsanı ilimle başkalarına rehber, öncü yapar ve ona itâat ederler. Melekler dahî ilim sahiplerinin dostluklarını arzular ve kanatlarını onların üzerine gererler.

Canlı ve cansız her ne varsa, hattâ denizlerdeki balıklar ve diğer hayvanlar, havada uçan kuşlar, karadaki bütün hayvanlar, âlimlere istigfâr ederler. Çünkü ilim, insanın kalb gözünü açar. Gözleri karanlıktan aydınlığa kavuşturan bir nûrdur.

İlim ile amel eden insan, seçilmiş kimselerin makâmlarına yükselir. İlim sahipleri, dünya ve âhirette yüksek derecelere erişir. İlimde tefekkür, nâfile oruç tutmak gibidir. İlimin öğretilmesi nâfile namaz kılmaktan sevâbdır. İlim ile, helâl ve harâm olan şeyler ayırdedilebilir.

İlim, amellerin imâmıdır. Amel, ilme tâbidir. İlimsiz amel olmaz. İlim, Cennet yoluna ışıktır. Cehennemlik olanlar, ilimden mahrûm kalanlardır. Dünya ve âhiret saâdetinin kaynağı ve bütün ibâdetlerin efdali, en üstünü ilimdir. Fakat, ne kadar çok ilim öğrenirseniz öğrenin, bunlarla amel etmedikçe öğrendiğiniz ilimden sevâb alamazsınız."

Mu'âz bin Cebel oğluna şöyle vasiyet etmişti:

"Ey oğlum! Bir namazını kıldığın vakit, o namazın senin kıldığın son namazın olacağını düşün! Bir daha böyle bir namaz vaktine yetişeceğini ümit etme!

Ey oğlum! Mü'min olan bir kimsenin iki hayırlı iş arasında ölmesi lâzımdır. Ya'nî bir hayırlı işi yaptığın zaman, ikinci hayırlı işi yapmak niyetinde ve kararında olmalıdır."

Nasıl sabahladın? 1.5.2006

Mu'âz bin Cebel şöyle anlatır: Birgün Resûlullahın huzuruna varmıştım. Bana buyurdu ki:

- Ey Mu'âz! Sen, bu akşam nasıl sabahladın?
- Yâ Resûlallah! Allahü teâlâyâ îmân etmiş olarak sabahladım.
- Ey Mu'âz! Senin her sözünün doğruluğuna bir delilin vardır. Bu sözünün doğruluğunun delili nedir?

- Yâ Resûlallah! Ben, geceden gündüze çıktığım zaman, bir daha akşamı beklemem. Akşam olduğu zaman da, sabaha kadar yaşayacağımı hiç ümit etmem. Bir adım attığım zaman, ikinci adımımı atacağımı sanmam. Her insanın bir eceli olduğunu bilirim. Ecelinin saati geldiği zaman, o anda ecelinin ona yetişeceğini bilirim. Bütün insanlar mahşerde haşrolunurlar. Kimisi Peygamberi ile beraberdir. Kimisi de taptıkları ile beraber olacaktır. Ben ise, kendimi sanki Cehennemdeki insanların azâblarını ve Cennetteki insanların ni'metlerini her an görüyorum gibi düşünürüm.

Bunun üzerine Resûlallah efendimiz buyurdu ki:

- Ey Mu'âz! Sen çok iyi yapmışsın. Böyle düşünmeye devam et ve bundan hiç ayrılm! Mu'âz bin Cebel vefâtı esnasında şu münacatta bulundu:

- Allahım! Şimdiye kadar senden korkuyordum. Fakat şimdi sana ümit besliyorum.

Allahım, ben sular akıtıp, ağaçlar sulamak ve bahçeler yetiştirmek için yaşamak istiyorum. Susuzluktan ciğerleri yananları sulamak, darda kalanlara genişlik göstermek, âlimlerin sohbetine devam edip, kendimi onların zikir halkalarına sıkıştırmak için yaşamak istiyorum.

Ölüm sancıları şiddetlenip baygınlıklar geçirip, ayıldıkça:

- Allahım! Beni ne kadar sıkıştırırsan sıkıştır, bilirsin ki, kalbim sana bağlıdır, seni sever, buyurdu.

Hazreti Muaz, Hz. Ömer'in halîfeliği sırasında Kilâboğulları beldesine zekât memuru olarak, sonra da Suriye taraflarında din bilgilerini ve Kur'ân-ı kerîmi öğretmekle vazifelendirildi. Filistin bölgesinde bu vazifesinde iken burada çıkan tâûn (vebâ) hastalığı salgınına yakalanarak otuzsekiz yaşında iken vefât etti.

En hayırlı müjde! 2.5.2006

Abdurrahman bin Avf hazretleri, ticâretle meşgul olurdu. Bu sebeple çeşitli yerlere ticâret için giderdi. Şöyle anlatır: Peygamber efendimize peygamberlik emri bildirilmeden bir yıl önce, ticâret için Yemen'e gittiğim zaman, Askelân bin Avâkir-ül-Himyerî'ye misâfir olmuştum. O zât, çok yaşlı idi ve ona her varışımda ona konuk olurdum. O da bana Mekke'den haber sorarak, "İçinizde kendisi hakkında haber ve zikir bulunan zât zuhûr etti mi? Dîninizi hakkında size karşı olan bir kimse var mı? diye sorardı. Ben de hep, "hayır, yoktur" derdim.

Nihâyet, Resûlallah efendimize peygamberlik bildirilip, İslâm dînini insanlara gizlice tebliğ etmeye başladığı sene idi. Yemen'e yine gidip aynı zâta misâfir olduğumda bana, "Ben seni ticâretten daha hayırlı bir müjde ile müjdeleyeyim mi?" dedi. "Evet, müjdele!" deyince dedi ki:

- Hiç şüphesiz, Allah senin kavminden, kendisinden râzı olduğu, seçtiği bir peygamber gönderdi ve O'na Kitab da indirdi. O, insanları putlara tapmaktan men edecek ve İslâmiyete da'vet edecek. Hakkı buyuracak ve işleyecek, bâtılı da men ve iptâl edecektir. O, Hâşimoğullarındandır. Siz O'nun dayılarısınızdır. Dönüşünü çabuklaştır! Gidip O'na yardımcı ol! Kendisini tasdîk et ve şu beytleri de Ona götür!

Yemenli ihtiyârın söylediği beytleri ezberleyip, Mekke-i mükerremeye döndüm ve Hz. Ebû Bekir ile buluştum. Ona, Yemenli ihtiyârın söylediklerini haber verdim. Ebû Bekir, "O kimse, Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselâmdır. Allahü teâlâ, Onu insanlara peygamber olarak gönderdi. Hemen Ona gidip îmân et!" dedi. Hemen Resûlallahın evine gittim. Resûlallah efendimizin beni görünce gülümsedi ve sordu:

- Arkanda ne haber var, ey Abdurrahman? Bana tevdî edilmek üzere o kimsenin seninle gönderdiğini getir, ver. Hiç şüphesiz onu bana gönderen Himyeroğulları mü'minlerinin üstünlerindendir.

Resûlallah efendimizin bu sözlerini işitince hemen Kelime-i şehâdet getirerek Müslüman olma şerefine kavuştum ve Yemenli ihtiyârın söylediği beytleri okuyarak, onun anlattıklarını anlattım. Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz buyurdu ki:

- Zaman zaman öyle mü'minler bulunacak ki, onlar beni görmeden bana inanacak ve beni tasdik edeceklerdir. İşte, bunlar, benim gerçek kardeşlerimdir.

"Elimi uzattığım taş altın olurdu!" 3.4.2006

Hazreti Abdurrahman bin Avf, bütün harplerde bulundu. Bedir'de kahramanlıkları çok oldu. Abdurrahman bin Avf hazretleri, Bedir muhârebesinde şâhit olduğu bir hâdiseyi şöyle anlatır:

Savaş esnâsında yanımda ensârdan iki genç belirdi. Gençlerin gayreti hoşuma gitti. Kendilerine muhabbetle baktım. Gençlerden birisi yanıma yaklaşarak, " Biz, islâm düşmanı Ebû Cehil'i öldürmeye azmettik. Fakat kendisini tanımıyoruz. Onu bize gösterir misin?"dediler. Gençlerin bu kararlı hâline gıpta ettim. Bu arada Ebû Cehil karşıdan geçiyordu. Gençlere "İşte aradığınız, şu karşıdan geçmekte olan kimsedir." dedim.

Ebû Cehil'i gören gençler, Ebû Cehil'in askerlerinin çokluğuna bile bakmadan, kılıçlarını çektikleri gibi, üzerine atıldılar. Ebû Cehil'in askerleri hiç beklemedikleri böyle bir durum karşısında donakaldılar. Onların şaşkınlıkları geçmeden, gençler, Ebû Cehil'i öldürünceye kadar kılıç darbesine tuttular.

Sonra dönüp Resûlullahın huzuruna geldiler. Ve hâdiseyi arz ettiler. Peygamber efendimiz çok memnûn olarak, gençlere sordu: "Bunu hanginiz öldürdü?" İki de birden dediler ki: "Ben öldürdüm." dedi. Bunun üzerine, gençlerin kılıçlarını muâyene ettikten sonra; "İkiniz öldürmüşsünüz" buyurdu.

Abdurrahman bin Avf hazretleri, Uhud savaşında yirmi yerinden yaralandı. 12 dişi kırıldı. Peygamber efendimiz, Medîne'de kendisini Saîd bin Rebîi hazretleri ile kardeş yaptı. Kardeşi, malına ve servetine onu da ortak yapmak istediğinde şöyle dedi:

- Aziz kardeşim, Allah sana ve çoluk çocuğuna bereket ihsân etsin, malını çoğaltsın! Sen bana çarşının yolunu göster, ben orada ticâret yapar ihtiyaçlarımı karşılarım.

Bu sözü Peygamber efendimize bildirilince, çok sevindi. Kendisine hayır duâ etti. Bu duâdan sonra yaptığı ticâret sebebiyle kısa zamanda çok zengin oldu. "Taşa uzansam, o taşın altında ya altına veya gümüşe rast gelirdim" buyururdu.

Bu kadar servete sahip olmasının sebebini, çok az kâra râzı olmam ve hiçbir müşteriyi boş çevirmememdir, derdi. Resûlullahın sağlığında Allah yolunda çok mal harcadı. Üç kere malının yarısını verdi. Birinci defa 4000 dirhem, ikincide 40.000 dirhem ve üçüncüde de 40.000 altın sadaka olarak Allah yolunda dağıttı.

"Seni ağlatan nedir?" 4.5.2006

Tebük harbi dönüşünde, Peygamber efendimiz gecikince, Abdurrahman bin Avf hazretleri imâm yapılmıştı. İkinci rek'atte iken Peygamber efendimiz yetişip kendisine uydu. Namazdan sonra; "Bir peygamber sâlih bir kimsenin arkasında namaz kılmadıkça rûhu kabzolmaz" buyurdu.

Abdurrahman bin Avf hazretleri nakleder:

Bir gün Peygamber efendimiz yalnız olarak, yola çıktı. Ben de geriden tâkip ediyordum. Hurmalık bir yere vardı. Yere kapandı. Secde o kadar uzadı ki, kendi kendime, "Aman yâ Rabbî, acaba Resûlullah'a birşey mi oldu?" diyerek büyük bir korku ile yanına yaklaştım ve oturdum.

Resûlullah, secdeden başını kaldırıp sordu:

- Sen kimsin?

- Ben Abdurrahman'ım.

- Bir şey mi oldu?

- Hayır yâ Resûlallah, secdeniz o kadar uzadı ki, size bir hâl olmasından endişe ettim.

- Yâ Abdurrahman! Cebrâil aleyhisselâm şunu müjdeledi: "Yâ Resûlallah, kim ki, sana salât ve selâm getirirse, Cenâb-ı Hakkın magfiret ve selâmına nâil olur." Ben de bu müjde sebebiyle şükür secdesinde bulundum.

Abdurrahman bin Avf hazretleri, Resûlullahın âhirete teşrîfinden sonra, Onunla geçirdiği günleri hatırlıyarak dâimâ ağlardı. Onun sohbetlerinden mahrûm olduktan sonra, kendisi için dünyanın hiçbir kıymeti kalmadığını söylerdi.

Nevfel bin İyâs hazretleri anlatır:

Abdurrahman bin Avf hazretleri, bizi bir gün evine götürdü. Bize tepsi içinde leziz yemekler ikrâm etti. Yemeği önümüze koyunca, ağlamaya başladı. O ağlayınca biz de ağlamaya başladık. Fakat niçin ağladığımızı bilmiyorduk. Sordum:

- Ey Abdurrahman, seni bu kadar ağlatan nedir?

- Biz bu kadar ni'metler içerisindeyiz. Resûlullah vefât etti. Fakat kendisi ve ev halkı arpa ekmeğinden bile bir defa olsun doyaya yemedi. Biz bu yediklerimizin şükrünü nasıl yapacağız? Bunun için ağlarım.

"Zulüm ve taşkınlık yapma!" 5.5.2006

Bir gün, Resûlullah efendimiz, Abdurrahman bin Avf'ı yanına çağırıp buyurdu ki:

- Hazırlan! Seni bugün veya yarın sabah inşaallah askerî birliğin başında göreceğim.

Sabah namazını mescidde kıldıktan sonra, Peygamber efendimiz onun Dûmet-ül-Cendel'e hareket etmesini ve oranın halkını İslâmiyete da'vet etmesini emir buyurdu. Dûmet-ül-Cendel'e gidecek ordu, seher vakti Medîne dışındaki Cürûf denilen mevkîde toplandı. Peygamber efendimiz, Abdurrahman bin Avf'ın geride kaldığını görünce buyurdu ki:

- Arkadaşlarından niçin geri kaldın?

- Yâ Resûlallah! En son görüşmemin ve konuşmamın sizinle olmasını istedim. Yolculuk elbisem üzerimdedir.

Abdurrahman bin Avf, başına, siyah pamuklu ve kalın bezden, gelişi güzel bir bez sarmıştı. Peygamber efendimiz, onun sarığını eliyle çözüp, sarığın ucunu iki omuzunun ortasından sarkıtarak bağladı ve, "Ey İbni Avf! İşte sarığını böyle sar" buyurdu. Daha sonra eline bir sancak vererek devam etti:

- Ey İbni Avf! Allahü teâlânın adıyla, O'nun yolunda cihâd et ve Allahı inkâr edenlerle çarpış. Zulüm ve taşkınlık yapma. Allahın emri dâiresinde hareket et. Çocukları öldürme. Eğer o belde ahâlisi senin da'vetine icâbet ederlerse, o kabîlenin reîsinin kızıyla evlen.

Abdurrahman bin Avf, emrine verilen 700 kişilik orduyla birlikte hareket ederek, Dûmet-ül-Cendel'e ulaştı. Kelb kabîlesini, tatlı bir üslûbla İslâma da'vet etti. Üç gün orada kaldıktan sonra, Kelb kabîlesinin reîsi Esbağ bin Amr ve kavminin büyük bir kısmı Müslüman olup, Hristiyanlığı terktiler. Bir kısmı da cizye vermeye râzî oldular.

Bir gece, Hz. Ömer Abdurrahman bin Avf'ın evine gelip, "Bu gece bir kervan gelmiş. Hepsi kâfirdir. Fakat bize yabancı olanların, yolcuların; bunları soymasından korkuyorum. Gel, bunları koruyalım." dedi.

Sabaha kadar bekleyip, sabah namazında mescide gittiler. İçlerinden bir genç uyumamıştı. Arkalarından gitti. Soruşturup, kendilerine bekçilik eden şahsın halîfe Ömer olduğunu öğrendi. Gelip arkadaşlarına anlattı. Müslümanların bu merhamet ve şefkatini görerek, İslâmiyetin hak din olduğunu anladılar. Hepsi seve seve Müslüman oldu.

"Bunların hesâbını nasıl vereceğiz?" 6.5.2006

Abdurrahman bin Avf hazretleri, fazîlet ve kemâl sâhibi bir insandı. Kalbi sadece, Allah korkusu, Resûlüne muhabbet, doğruluk, iffet, merhamet ve şefkat ile doluydu. Allah yolunda malını dağıtmaktan zevk alırdı.

Eshâb-ı kirâmın en zenginlerinden olduğu hâlde, mala karşı en ufak bir sevgisi yoktu. Her zaman âhireti dünyaya tercîh ederdi. En büyük arzûsu, dînin emirlerine eksiksiz uyabilmektir.

Bir gün bir yerde yemek ikrâm edilmişti. O gün de kendisi oruçlu idi. Tam iftâr edeceği zaman, bir hâtırasını anlatması istendi. Hemen hâtırasını anlatmaya başladı:

"Benden çok hayırlı olan Mus'ab bin Ümeyr şehîd olduğunda, onu bir kumaş parçası ile kefenledik. Başını örttüğümüz zaman, ayakları açık kalıyor, ayaklarını örttüğümüz zaman başı açık kalıyordu.

Sonra Hz. Hamza şehîd oldu. O da benden çok üstündü. Onu da zor şartlar altında defnettik. Onlar benden çok hayırlı olduğu hâlde, dünyayı bırakıp gittiler. Sonra bize dünya kapısı açıldı. Türlü türlü ni'metlere kavuştuk. Bunların hesâbını nasıl vereceğiz" deyip ağlamaya başladı. Oruçlu olduğunu unutup, iftâr yemeğini bile yemedi. Zaten o günleri hatırlayınca yemek yiyecek hâli de kalmıyordu.

Halîfe Ömer Şam'a gidiyordu. Şam'da tâ'ûn ya'nî vebâ hastalığı olduğu işitildi. Yanında bulunanların ba'zısı, "Şam'a girmiyelim" dedi. Bir kısmı da, "Allahü teâlânın kaderinden kaçmıyalım." dedi.

Sonra Abdurrahman bin Avf'ı çağırıp sordu. O da, "Resûlullah efendimizden işittim ki, (Vebâ olan yere girmeyiniz ve vebâ olan bir yerden başka bir yere gitmeyiniz, oradan kaçmayınız) buyurmuştu." dedi.

Vebâ bulunan yerden dışarı çıkmanın yasak edilmesine sebep, sağlam olanlar çıkınca, hastalara bakacak kimse kalmaz, helâk olurlar. Vebâlı yerde kirli hava, herkesin içine yerleşince, kaçanlar hastalıktan kurtulamaz ve hastalığı başka yerlere götürmüş, bulaştırmış olurlar. Hadîs-i şerifte buyuruluyor ki:

"Vebâ hastalığı bulunan yerden kaçmak, muharebede kâfir karşısından kaçmak gibi, büyük günâhtır."

Dünyasını dînine tercih etmedi 7.5.2005

Hazreti Ömer vefât ederken halîfeliğe aday olarak gösterdiği altı kişiden biri de Abdurrahman bin Avf'dır. Hz. Ömer'in defninden sonra, tâyin edilen bu altı sahâbî toplandılar. İlk olarak Abdurrahman bin Avf söz alıp şöyle dedi:

“Ey Cemâ’at! Sizler, Müslümanların rehberleri, mürâcaat olunan âlimlerisiniz. O hâlde, aranızda meydana gelecek ihtilâflarda bıçağın ağzını köreltmeyin. Kılıçları düşmanlarınızdan ayırıp kınlarına sokmayınız. Yoksa düşmanlarınız karşısında tek kalmış, amellerinizi noksanlaştırmış olursunuz.

Herkesin muayyen bir eceli, her evin emrine itâat edilen, yasaklarından çekinilen bir emîri, reisi vardır. Öyleyse aranızdan, işlerinizi görecektir birisini emir tâyin edin. Böylece maksada erişirsiniz. Şâyet, kör fitne, şaşkırtan dalâlet olmasaydı niyetlerimiz bildiklerimizden, amellerimiz niyetlerimizden başka olmazdı. Zîrâ fitne ehli; gözlerinin görmediğini, fitnenin kendilerini, çölde şaşkın, nereye gideceğini bilmez bir şekilde bıraktığını söylerler.

Nefslerinize ve fitnecilerin sözlerine uymaktan sakınınız. Sözle olan hîle, kılıcın yarasından daha şiddetlidir. Halîfeliği; musîbet ve felâket zamanlarında metânet ve sabırlı, bu işte muvaffak olacağını umduğunuz, onun sizden, sizin ondan râzı olacağınız birisine veriniz. Size nasîhat eder görünen fesatçılara itâat etmeyiniz.”

Abdurrahman bin Avf bundan sonra, şu teklifte bulundu: “İçimizden üçümüz, diğer üçümüz lehine adaylıktan çekilsin.”

Abdurrahman bin Avf’ın bu teklifi hemen kabûl olunarak Zübeyr Ali’ye, Talhâ Osman’a, Sa’d bin Ebî Vakkâs da Abdurrahman bin Avf’a oylarını verdiler. Arkasından Abdurrahman bin Avf da çekildi ve Hz. Osman ile Hz. Ali kaldılar. Netîcede Hz. Osman’a bîât olundu.

Hz. Abdurrahman yüksek ahlâk, fazîlet ve kemâl sahibi, çok iyi ve çok temiz, seciyeli bir insandı. Onun kalbi, Allah korkusu ile Resûl-i ekreme muhabbetle, doğruluk ve iffetle, rahmet ve şefkatle dolu idi. Cömertti. Allah yolunda malını dağıtmaktan zevk alırdı. Kalbinde Allah korkusu o kadar yer etmişti ki, kendisi hiç bir vakit dünyasını dînine tercih etmemiş, hayatta servet ve mal sahibi olmaya ehemmiyet vermemiş, tam Müslüman olarak yaşamayı herşeyin üstünde tutmuştu. Resûlullah efendimiz onun hakkında: “Götekiler ve yerdekiler katında, sen emînsin.” buyurdu.

“Sizden daha yufka yürekli dirler!” 8.5.2005

Hazreti Ebû Mûsel-Eş’arî, Müslüman olmasını şöyle anlatır:

Biz Yemen’de iken Peygamber efendimizin ortaya çıkışı haberi bize ulaştı. Ben, iki ağabeyim, Ebû Bürde ve Ebû Rûhem ve Eş’arî kabîlesinden 52 kişi bir gemiye bindik ve Resûlullahı görmek için yola çıktık. Ancak gemimiz hava muhâlefeti sebebiyle bizi Habeşistan’a çıkardı. Habeşistan’da Ca’fer bin Ebû Tâlib ile buluştuk ve Müslüman olduk. Hz. Ca’fer dedi ki: - Resûlullah efendimiz bizi, buraya gönderdi. Burada bir müddet oturmamızı emretti. Siz de bizimle burada bir müddet oturunuz!

Bunun üzerine, biz de orada oturduk. Daha sonra Resûlullahın müsâadesiyle Habeşistan hükümdarı Necâşî bizi iki gemiye bindirip Medîne’ye gönderdi.

Eş’arîler, Medîne’ye gelmekte oldukları sırada Resûlullah efendimiz Eshâbına, “Yanınıza öyle bir kavim gelecektir ki onlar, İslâmiyet için, sizden daha yufka yürekli dirler” buyurmuştu. Bunların arasında Ebû Mûsel-Eş’arî de vardı.

Eş’arîler Medîne’ye yaklaştıkları zaman; “Yarın, sevgililere, Resûlullahla Eshâbına kavuşacağız” diye şiirler söylüyorlardı. Medîne’ye gelince Peygamber efendimizle müsâfaha yaptılar. Müslümanlar arasında ilk defa müsâfahayı yapanlar onlardı.

Resûlullah efendimiz Eş’arîleri Medîne’de Batham Meydanlığına yerleştirdi ve onlara “Sizin hicretiniz iki defadır. Biri Necâşî’nin ülkesine, ikincisi de yurduma yapılan hicrettir” buyurdu ki:

Eş’arîler yatsıdan sonra geç vakitlere kadar ibâdet ederler, gündüz fırsat buldukça Peygamber efendimizin yanına giderler ve O’nun mübârek kalbinden fışkıran feyzlere kavuşurlardı. Resûlullah efendimiz de onların yanına gelirdi.

Resûlullah efendimiz Eş’arîlere namaz kıldırıktan sonra, onlara;

- Allahın size olan ni’metlerinden ki, insanlardan bu saatte, bu namazı sizden başka kılan kimse yoktur! buyurarak onları takdir ve teşvik ederdi.

Resûlullah efendimiz mübârek hanımlarından Hz. Âişe-i Sıddîka ile bir gece bir yere gidiyorlardı. Ebû Mûsel-Eş’arî’nin evinin hizâsına gelince durdular. O, Kur’ân-ı kerîm okuyordu. Okumasını bitirinceye kadar beklediler.

Resûlullah efendimiz, O’nu gündüz görünce, akşamki hâdiseyi Eshâbına anlatıp;

- Buna muhakkak Dâvûd’ün güzel seslerinden bir ses verilmiş, buyurarak methetti.

“Benim için af dilesin!” 9.5.2006

Ehl-i sünnet itikâdındaki iki mezhep imâmından biri olan Ebûl-Hasen-i Eş’arî hazretleri Eş’arî kavmindendir. Ebû Mûsel-Eş’arî’nin amcası Ebû Amir de, Resûlullahın kumandanlarındandı. Ebû Mûsâ, Mekke-i Mükerrereminin fethinden sonraki Huneyn gazâsındaki

Evtas Mevkiindeki harbe, amcasıyla katıldı. Ebû Âmir İslâm Ordusunun Evtas'taki birlik kumandanıydı, bu harbde yaralandı. Ebû Mûsâ hazretleri anlatır:

"Resûlullah efendimiz, bu gazâyâ beni amcam ile berâber göndermişti. Harp bütün şiddeti ile devâm ederken, bir ara Cûşem kabîlesinden birinin attığı ok, amcamın diz kapağına saplandı. Hemen yanına koşup, "Ey amca! Oku sana atan kim idi?" diye sordum. Eliyle gösterip, "İşte! Oku atan müşrik şudur! Dedi.

Amcamı o hâliyle bırakıp düşmanın peşine düştüm. Beni görünce kaçmaya başladı. Ben, hem peşinden koşuyor, hem de:

- Dur! Kaçmaktan utanmıyor musun, diye arkasından bağıryordum.

Cûşemli nihâyet durdu. Yetiştüğimde o da kılıcını çekmişti. Önce Müslüman olmasını teklif ettim. Reddedince, aramızda şiddetli bir mücâdele başladı. Ben "Allahü ekber Allahü ekber!" dedikçe yeniden güçleniyor, hamlelerimi artırıyordum.

Nihâyet onu öldürdüm. Amcamın yanına geldiğimde, dizinden hâlâ kan fışkırıyordu. Bana dedi ki:

- Şu oku dizimden çıkar!

Oku çektim. Fakat okun çıkmasıyla kanın fışkırması bir oldu. Ne yapsak da durduramıyorduk. Amcam şehîd olacağını anlayıp, bana dedi ki:

- Ey kardeşimin oğlu! Resûl-i ekrem efendimize hürmetimi ve selâmımı bildir. Benim için Allahü teâlâdan af dilesin!

Amcam, beni, kendi yerine kumandan tâyin etti. Sancağı bana verip;

- Atımı ve silâhımı Resûlullah efendimize teslim et, dedikten sonra şehîd oldu."

Bundan sonra yeni kumandan Ebû Mûsel-Eş'arî mübârek İslâm sancağını büyük bir hürmetle alıp öptükten sonra, müşriklerin arasına daldı. Mücâhidler; Allah Allah! diyerek kıyâsiya çarpışıyorlardı. Ebû Mûsâ'nın kahramanca hücumları, gâzileri coşturuyor, hamle üstüne hamle yapıyorlardı. Onların bu gayretleri, düşmanın mâneviyatını bozdu. Kısa zamanda bozguna uğrayıp Tâif'e doğru kaçmaya başladılar. Zafer Müslümanların oldu.

Kolaylaştırınız, zorlaştırmayınız 10.5.2006

Ebû Mûsel-Eş'arî anlatır: "Evtas muhârebesinden sonra, amcamın emânetlerini alıp Resûl-i ekrem huzûruna gittim. Peygamber efendimiz, bir hasır üzerinde istirahat buyuruyorlardı. Hasırın örgüleri, mübârek vücûduna değen yerlerde iz yapmıştı. Elimde mübârek İslâm sancağını görünce buyurdu ki:

- Ey Ebû Mûsâ! Ebû Âmir şehîd mi oldu?

Sonra Resûlullah efendimiz abdest için su istedi ve abdest aldı. Mübârek ellerini kaldırıp:

- Allahım! Kulcağızın Ebû Âmir'i affeyle! Allahım, kıyâmet gününde Ebû Âmir kulunu şu yarattığın insanlardan çoğunun üstünde âli bir makâmda kıl!" niyâzında bulundu. Ben, "Anam-babam, canım sana fedâ olsun yâ Resûlallah! Benim için de mağfiret dile! dedim. Resûlullah benim için de: "Yâ Rabbî! Ebû Mûsâ Abdullah bin Kays'ın günâhlarını affeyle! Kıyâmet gününde onu en yüksek ve güzel makâma koy!" diye duâ buyurdu."

Ebû Mûsel-Eş'arî hazretleri, Resûlullah efendimiz zamanında Zebid, Aden ve Yemen vâililiklerinde bulundu. Resûlullah efendimiz Mu'âz bin Cebel ile birlikte Yemen'e vâli gönderirken ikisine şöyle buyurdu: "Kolaylaştırınız, zorlaştırmayınız! Müjdeleyiniz, ürkütmeyiniz! Birleşiniz, fırkalara ayrılmayınız!"

Ebû Mûsel-Eş'arî hazretleri Resûlullah efendimizin vefâtından sonra da devlet hizmetinde bulundu. Hz. Ömer'in hilâfesinde, Kûfe, Basra vâililiklerine tâyin olundu.

Halîfe, Ebû Mûsel-Eş'arî'yi huzûruna çağırıp, Basra'ya vâli tâyin ettiğini bildirdi. O da Halîfe'ye dedi ki: "Ey mü'minlerin emîri! Bana, Resûlullahın Eshâbı ile yardımcı olunuz. Çünkü onlar yemekteki tuz gibidirler. İşlerimi ancak onların yardımıyla düzene sokabilirim."

Hz. Ömer de, "arzu ettiğin kimseyi yanına alabilirsin" diyerek izin verdi. O da yanına Enes bin Mâlik, İmrân bin Husayn, Hişâm bin Âmir gibi sahâbîlerden yirmi dokuz kişi alıp, Basra'ya gitti. Hz. Mugîre bin Şûbe'den vâliliği devraldı.

Burada vâli iken Ehvaz, İsfehan ve Nusaybin fethedildi. Bu şehirde iken yaklaşık 15 kilometre uzaklıktaki suyu kanal kazdırarak şehre getirdi. Bu kanal kendi adıyla meşhûr oldu.

Hz. Osman'ın halîfeliği esnasında önce Basra daha sonra da Kûfe vâliliğine tâyin edildi. Hz. Ali zamanında da Kûfe vâliliğine devâm etti. Hz. Mu'âviye'nin hilâfeti zamanında 663 senesinde vefât etti.

"Cennet hazînesini bildireyim mi?" 11.5.2006

Birgün Peygamberimiz Ebû Mûsel-Eş'arî'ye buyurdu ki:

- Cennet hazînelerinden, Arşın altındaki hazînelerden bir hazîneye sana bildireyim mi?
- Evet yâ Resûlullah irşâd buyur.

- Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh, de!
Ebû Mûsel-Eş'arî, Kur'ân-ı kerîm'in bütün sûrelerini ezbere bilirdi. Hz. Ebû Bekir'in hilâfesinde Kur'ân-ı kerîmi toplayan heyetteydi.
Safvân bin Süleyman diyor ki:
Resûl-i ekrem efendimiz zamanında Hz. Ömer ile Hz. Ali'den ve Mu'âz ile Ebû Mûsel-Eş'arî'den başkaları fetvâ vermezdi.
İslâm takvimini yazılarında ilk defa o kullandı. Hayâ sahibi olup çok edebliydi. Kendini, Kur'ân-ı kerîmin Meryem sûresi 84. âyetindeki; " Biz onların ecel günlerini sayıyoruz" meâlindeki hâl üzerinde bulunurdu.
Her an son nefesini düşünürdü. Dünyaya hiç değer vermezdi. Her hâlinde ve davranışında Allahü teâlâdan çok korktuğunu ifâde eder, son nefesi îmânla vermekten başak birşey düşünmezdi. Bu hâline akrabâları, "kendine biraz acısan" diye tavsiyede bulunduklarında "Atlar koştukları vakit, son noktaya gelince nasıl bütün imkânlarını kullanırsa, ben de son noktaya geldiğimde bütün imkânlarımı kullanmak mecburiyetindeyim" derdi.
Çok güzel Kur'ân-ı kerîm okuması, müfessir, müctehid olması ve Peygamberimizin iltifatlarına mazhâr olması sebebiyle vaazı çok kalabalık olurdu. Buyurdu ki:
"Kur'ân-ı kerîme ta'zimle çok hürmet ediniz. Zîrâ bu Kur'ân-ı kerîm sizin için ecirdir. Kur'ân-ı kerîme uyun. O'nu kendinize uydurmayınız. Kim Kur'ân-ı kerîme uyarsa, Kur'ân-ı kerîm onu Cennet bahçelerine götürecektir. Kim Kur'ân-ı kerîmi kendine uydurursa, hesâbına geldiği gibi ma'nâ verirse, Cehennem'in alt katlarına baş aşağı düşeceklerdir. Âdemoğlu, iki vâdi dolu altını olsa yine de tamam, yeter demez. Üçüncü bir vâdiyi doldurmaya çalışır. Âdemoğlunun karnını birazcık topraktan başka birşey doldurmaz. İnsan, dünyalık için acele ederse âhiretten uzaklaşır. İnsanların çoğu para kazanmak hırsıyla helâk oldular. Kıyâmet günü güneş, insanların tepesinde olacak ve iyi ameller de gölge edecek."

"Onları dost edinmeyin!" 12.5.2006

Resûlullah efendimiz hicretten sonra Medîne'de, Yahûdîlerle antlaşma yapmışlardı. Buna göre Yahûdîler, Müslümanlara saldırmıyacaklar, onların düşmanlarına yardım etmiyeceklerdi! Buna rağmen, Yahûdîler sözlerinde durmadılar ve Müslüman kanı dökmekten çekinmediler. Medîneli Yahûdîler, üç kabîle hâlinde yaşıyorlardı. Kureyzâ, Nâdir ve Kaynukaoğulları. En cesûrları, Kaynuka Yahûdîleriydi. Pek sağlam bir kalede oturuyorlardı.
Müslümanların Bedir zaferinden sonra, hepsi de hırslarından ne yapacaklarını bilmez hâle geldiler. Bir Müslüman kadınına saldırmaları üzerine, Resûlullah efendimiz Yahûdîlere, bu kadar şımarmamalarını, aradaki antlaşmaya saygılı olmalarını, aksi davranışları devam ederse; Bedir günü, Müslümanlara eziyet eden Kureyş müşriklerinin başına gelenlerin, onlara da gelebileceğini ihtâr ettiler.

Yahûdîler işi, daha da ileri götürerek dediler ki: "Savaşmasını bilmeyen kimselere yanî Kureyş'e karşı kazanılan zafer, önemli değildir. Şâyet Müslümanlar bir gün bizlerle çarpışılırsa, o zaman harb etmenin tadını öğrenirler! "

Artık onlara, bir ders gerekiyordu. Peygamber efendimiz Eshâb-ı kirâma hareket emrini verdiler. Kaynukaoğulları, o çok sağlam kalelerine çekildiler. Müslümanlar da 15 gün müddetle, onları muhasara ettiler. Sonunda kaçacak delik bulamayan Yahûdîler, teslim olmaya mecbur kaldılar. Sevgili Peygamberimizden eman dileyip, merhâmetine sığındılar.

Sevgili Peygamberimiz her zaman olduğu gibi, Eshâbıyla istişâre ettiler. Yahûdîlere, nasıl bir cezâ verilmesini, Eshâbına da sordular. Münâfıkların başı İbni Selûl, bir teklif söyledi. Hz. Ubâde bin Sâmî de bir teklifi oldu. Sevgili Peygamberimiz ikisine de ayrı ayrı bakarak buyurdu ki: "Ey İbni Selûl! Kendin için seçtiğin Yahûdîlerin dostluğu senin olsun! Ubâde'nin seçtiği, Allah ve Resûlünün dostluğu da, Onun olsun!"

Bunun üzerine, Kur'ân-ı kerîm'in Mâide sûresi, 51. âyeti nâzil oldu. Meâlen şöyledir:

"Ey îmân edenler! Sizler, Yahûdî ve Hristiyanları dost edinmeyin. Zîrâ onlar ancak, birbirlerinin dostlarıdır. Sizden kim, onları dost edinirse; onlardan sayılır. Allah zâlimleri, doğru yola erdirmez." Peygamber efendimiz onların Medîne'den çıkarılmalarını emrettiler.

"Eğer sözünüzde durursanız!.." 13.5.2006

Ubâde bin Sâmî hazretleri, şöyle anlatır:

Ben birinci Akabe'de hazır bulunanlar içindeydim. Oniki kişi idik. Resûlullah efendimiz ile şunun üzerine bî'at ettik ki: Allahü teâlâyâ hiçbir şeyi ortak koşmayalım, hırsızlık etmiyelim, zinâ yapmayalım, çocuklarımızı öldürmeyelim, dillerimizle yalan söyleyerek iftirâ etmeyelim, herhangi bir iyilik husûsunda O'na âsi olmayalım.

Bundan sonra, Peygamberimiz buyurdu ki:

- Eğer ahdinizde, sözünüzde durursanız sizin için Cennet vardır. Eğer onlardan bir şeyi örtbas ederseniz sizin işiniz Allahü teâlâyâ âittir, dilerse azâb eder, dilerse affeder.

İslâm güneşi parladıkça, Medîne'ye hicret edenler de çoğalıyordu. Muhtaç olanları sevgili Peygamberimiz, ba'zı âilelerin yanına misâfir ediyorlardı. Kabiliyetli olanlara, Kur'ân-ı kerîm öğretilmesini de istiyorlardı.

Onlardan biri, Hz. Ubâde'nin misâfiri oldu. Kur'ân-ı kerîmi iyice öğreninceye kadar yedi, içti, ağırlandı. Ayrılık vakti gelince O da, Hz. Ubâde'ye bir karşılık vermek istedi. Elinde, çok güzel bir yay tutuyordu. Hem ağacı, hem kirişi, hem işçiliği fevkalâde idi. Dedi ki:

- Bana verdiğin emeklere karşı, lütfen bu yayı kabûl et!

Hz. Ubâde vaziyeti Peygamber efendimize arzetti. Allahü teâlânın Resûlü buyurdu ki:

- Eğer o yayı kuşanırsan; omuzların arasında bir ateş közü taşımış olursun.

Böylece öğrenmiş oluyoruz ki, ba'zı şeyler, bilhassa, Kur'ân öğretilmesi; yalnız Allah rızâsı için yapılmalıdır. Karşılığında, herhangi bir şey almak, doğru değildir...

Ubâde bin Sâmit şöyle anlatır: Birgün hasta idim. Peygamber efendimiz, Ensârdan ba'zı zâtlarla beni görmeye geldi. Resûlullah, şehîdlerden bahsederek;

- Şehîdlerin kim olduğunu biliyor musunuz? diye sordu.

Herkes susmuştu. Resûlullah suâli üç defa tekrarladı. Beni kaldırdılar. Şöyle cevap verdim: "Şehîd, İslâmiyeti kabûl eden, hicret eden, sonra Allah yolunda ölemdir."

Bunun üzerine Resûlullah şöyle buyurdu:

- O zaman ümmetimin şehîdleri çok az olur. Allah yolunda ölen şehîddir. Denizde boğulanlar şehîddir, karın ağrısından ölenler şehîddir, lohusalıktan ölen kadın şehîddir.

Amellerin en üstünü 14.5.2006

Ubâde bin Sâmit, talebelerinden Sanabic'in hastalığına üzülüp, ağladığını görünce:

- Ne ağlıyorsun, eğer mahşerde sana şehâdet etmeme ve şefâ'at etmeme müsâade edilirse, şehâdet ve şefâ'at ederim. Bu Resûl-i ekremden işittiğim bir hadîstir. Size şimdi de Resûl-i ekrem'in diğer bir hadîs-i şerîfini rivâyet ediyorum. Resûl-i ekrem efendimiz buyurdu ki:

"Kim ki Allahtan başka tapacak bir ma'bûd bulunmadığına, Muhammed aleyhisselâmın, Resûlullah olduğuna şehâdet ederse, onun cesedi Cehenneme harâm olur."

Ubâde bin Sâmit şöyle anlatır: Birgün bir zât Peygamber efendimize gelerek sordu:

- Yâ Resûlallah, amellerin en üstünü nedir?

- Allahü teâlâyâ îmân ile O'nu tasdik, O'nun dinine hizmettir. Sabırlı ve iyilik sever olmaktır! Allahü teâlâ sana ne kısmet etmiş ise ona râzî olmaktır!

Başka bir zamanda da Resûlullah efendimiz o'na şöyle buyurdu:

- Ben sizin benden sonra şirke düşeceğinizden korkmam. Sizin için korktuğum mala meyl ve rağbet etmenizdir.

Birisi Ubâde bin Sâmit'e dedi ki:

- Ben harb ederken Allahü teâlânın rızâsını murâd ettiğim gibi, başkalarının beni övmesini de isterim.

Bunun üzerine Ubâde hazretleri buyurdu ki:

- Sana bundan kâr yok.

Adam üç kere aynı sözü tekrar edince, Ubâde hazretleri, şu hadîs-i şerîfi okudu:

"Allahü teâlâ buyuruyor ki: Ben ortaklıktan müstagnî olanların en müstagnîsiyim. Kim ki benim için amel eder ve başkasını da bu amele katarsa, hissemi o ortağıma devrederim."

Ubâde bin Sâmit, Eshâb-ı kirâmın en faziletlerinden biri idi. Peygamber efendimiz zamanında Kur'ân-ı kerîmi tamamen ezberlemiş, ayrıca bir de Kur'ân-ı kerîm yazmıştı.

Buyurdu ki:

"Cehennemin yedi kapısı vardır; üçü zenginler, üçü kadınlar, birisi de fakirler içindir."

"Yapacağın işin sonunu düşün, salâh ve iyilik ise onu yap. Azgınlık ise ondan vaz geç."

Bin kişiye bedel 15.5.2006

Allahü teâlânın rızâsı için yaşıyan Peygamber efendimiz, vazîfelerini tamamladıktan sonra; bu dünyadan ebedî âleme göçtüler. Birinci halîfesi, Hz. Ebû Bekir de ömrünü tamamladı. Arkasından, Hz. Ömer halîfe seçildi. Onun zamanında İslâm orduları, büyük fetihler yaptılar.

Hz. Amr ibni Âs kumandasında bir ordu, Mısır seferine çıktı. Epeyce zaman geçmesine rağmen, zafer haberi gelmiyordu. Nihâyet bir mektup geldi. Mısır için, yardım isteniyordu!..

Bunun üzerine Hz. Ömer de, bir mektup yazdı:

Ey Amr! Şunu bil ki Cenâb-ı Allah, hiçbir millete doğru niyetli olmadıkça, yardım etmez. Sana yardım için, dört Müslüman gönderiyorum. Bildiğim kadarıyla bunlardan her biri, bin kişiye bedeldir. Mektubumu aldığı zaman, askerlerini topla. Onlara güzel bir şekilde hitâb et. Yolladığım dört Müslümanı, onlara tanı. Askerlerine evvelâ niyetlerini düzeltmelerini; sonra da, düşman karşısında sabır ve sebatla savaşmalarını söyle. Cum'a Günü, zevâlden sonra hücum emrini ver. Çünkü o saatte, duâlar kabûl olunur ve Allahın rahmeti yağar. Bütün mücâhidler yüksek sesle Tekbîr getirip, Allahü teâlâdan yardım dilesinler. Sonra da, hücumla kalsınlar!

Mısır Başkumandanı bu mektubu alır almaz, askerlerini topladı. Önce Halîfenin yazdıklarını, saygıyla okudu. Sonra da şöyle konuştu:

- Ey mücâhid gâziler. Emîr-ül Mü'minîn, Ömer bin Hattâb hazretlerinin; bizlere yardım için yolladığı bahâdîrları, işte sizlere tanıtıyorum:

Sevgili Peygamberimizin öz halasının oğlu, Zübeyr bin Avâm, "Resûlullahın süvârisi" ve Bedir savaşını yaşayan kahramanlarından, Mikdâd bin Esved. Peygamber efendimizin duâlarına mazhâr olan, meşhur Mesleme bin Muhalled. Sonuncu ise hem âlim, hem hâfız, hem cengâver ve de Akabe Bî'atlarının reislerinden, Ubâde bin Sâmî hazretleridir.

Bu konuşmadan sonra mücâhidler gerçekten coştular. Hz. Ömer'in dediklerini aynen yapmaya başladılar. Mübârek Cum'a vaktinde, herkes güzelce abdestlerini aldı. Namazlarını kıldılar ve zafer için, Cenâbı Hakka duâ ettiler. Sonra da tekbîrlerle, hücumla geçtiler. İşte bu îmânlı hücumlar sonunda, duâlar nihâyet kabûl oldu. Mısır topraklarına da, İslâm güneşi doğdu.

Sarayın duvarları sallandı 16.5.2006

Hz. Ubâde, dirâyetli, üstün kabiliyetli bir kimseydi. Hz. Ebû Bekir, hilâfeti zamanında Bizans Kralı Heraklyus'a elçi olarak Haşim bin As ile Ubâde bin Sâmî'i gönderdi.

Bu iki zât, Şam'a uğradıktan ve uzun bir yolculuktan sonra İstanbul'a vardılar. Boyunlarında kılıçları olduğu hâlde atlarının üzerinde kralın sarayına kadar yaklaştılar. İstanbul halkı onları hayret ve hayranlıkla seyrediyordu. Hayvanlarından inerken;

- Lâ ilâhe illallahü vallahü ekber, deyince, sarayın, hurma ağacı gibi sallandığını gördüler. Kralın huzuruna çıktılar. Kral kendilerine, Peygamberimiz ve İslâmiyet hakkında bir hayli suâl sordu. Sonra, "Vallahi mülkümden çıkmaktan nefsim hoşlansaydı size tâbi olurum, ölünceye kadar da sizin hakîr bir köleniz olmayı isterdim." dedi. Kral, bu itiraftan sonra elçileri kıymetli hediyelerle gönderdi.

Hz. Ubâde 655 yılında yetmişiki yaşlarında iken Remle'de hastalandı. Çok sevilen ve sayılan bir sahâbî olduğu için, bütün mü'minler ziyâretine koşuyorlardı. Hasta yatağında bile, Peygamber efendimizin hadîs-i şerîflerini ve mübârek Kur'ân-ı kerîm âyetlerini açıklıyor; güzel nasîhatlerde bulunuyordu. Bir keresinde oğlu Velid kendisinden nasihat isteyince buyurdu ki: dedi ki: "Oğlum! Eğer sen, kaderin hayrına ve şerrine inanmazsan; îmânın tadına eremezsin. Kaderinde olmayan şey, seni aslâ bulamaz. Kaderinde yazılı olandan da, aslâ kaçamazsın."

Hz. Ubâde'nin hastalığı ziyâdeleşti. Vefât edeceğini anlayınca dedi ki:

- Ne kadar akrabam, azatlı, hizmetli ve komşularım varsa; toplayıp getirin!

Hepsi gelince, onlara;

- Sanıyorum bugün; dünyadaki son günüm, âhiretteki ilk gecem olacaktır. Bazılarınızı, elimle veya dilimle incitmiş olabilirim. İşte şimdi bana, kısas yapın. Çünkü bu dünyada kısas yapmazsanız, yemin ederim ki öbür dünyada, hakkınızı benden alacaksınız, dedi.

Etrafındakilerle helâlleşti. Sonra son vasiyetini yaptı:

- Rûhumu teslim eder etmez, hepiniz kalkıp güzelce abdest alın. İkişer rek'at namaz kılıp; hem kendinize, hem de şu garip Ubâde'ye duâ edin. Çünkü cenâbı Hak, yüce Kitâbında "Sabır ve namazla, Allaha sığınınız!" buyurmuştur. Daha sonra hiç bekletmeden, beni kabrime götürün.

Erkam'ın evi 17.5.2006

Hazreti Erkam Müslüman olduktan sonra, sevgili Peygamberimizi evlerine da'vet etti. Peygamber efendimiz de Hz. Ebû Bekir'le birlikte şeref verdiler. Evin geniş ve ferah salonlarında, topluca namaz kıldılar. Huzûr içinde sohbet ettiler, uzun uzun konuştular. Bir ara Hz. Erkam, "Yâ Resûlallah, evim, evinizdir. Emrinizdedir. Nasıl, ne zaman ve ne kadar arzû ederseniz, kullanabilirsiniz." dedi.

O sırada ilk Müslümanlar gerçekten, büyük baskı ve tehdit altındaydılar. En yakın akrabaları bile onlara, eziyet ediyorlardı. Abdestlerini gizli alıyor, namazlarını gizli kılıyorlardı.

Çünkü müşrikler, puta tapanlar; büyük bir kin ve nefretle doluydular. Hz. Erkam'ın teklifi bu yüzden, sevgili Peygamberimizi çok ferahlattı.

Hz. Erkam'ın tertemiz evi, Müslümanlar için gerçek bir kurtuluş kalesi oldu. Bir dâr-ül İslâm ya'nî İslâm yuvası hâline geldi. Peygamber efendimiz, sayıları 10-15'i geçmeyen mü'minler ile birlikte oraya yerleştiler. Rahatça ibâdet etmeye, İslâm için çalışmaya devam ettiler. Erkam ailesi, Mekke'nin ileri gelen ailelerinden olduğu için müşrikler ses çıkartamıyorlardı.

İki Cihân Güneşi ve sevgili arkadaşları üç yıl kadar, bu ilk İslâm Kalesinde buluştular. Birçok âyet-i kerîme, orada nâzil oldu. Birçok meşhur kimse, orada hidâyete erdiler, Müslüman oldular. Sayıları kırka yaklaştığı bir gün, Hz. Ebû Bekir, "Yâ Resûlallah! İnsanları açıkça İslâma da'vet zamanı, daha gelmedi mi?" diye sordu. Peygamber efendimiz de, "Henüz, sayımız azdır" buyurdu.

Fakat Hz. Ebû Bekir iman aşkıyla ısrar etti. Bunun üzerine hep beraber, Kâ'be civârına çıktılar. Hz. Ebû Bekir ayağa kalkıp, orada bulunanlara konuşmaya başladı:

- Ey Kureyşliler! Allahü teâlâ birdir. Muhammed aleyhisselâm, O'nun Resûlüdür. Gelin, birlikte İslâma dönelim. Felâha, kurtuluşa erelim.

Sevgili Peygamberimiz de onu dinliyorlardı. Hz. Ebû Bekir, daha sözünü bitirmeden, müşrikler hücum ettiler. Hâinliğiyle tanınmış Rebîa'nın oğlu Utbe yamalı ayakkabısıyla, yüzüne gözüne vuruyordu. Her tarafı şişen Hz. Ebû Bekir sonunda düştü, bayıldı...

Gürültüyü işiten Teymoğulları kabîlesi, koşarak geldiler. Hz. Ebû Bekir'i, bir çarşaf içinde evine götürürlerken, "Eğer akrabamız ölürse; and olsun ki biz de, Utbe'yi sağ bırakmayız!" dediler.

"O'nu görmedikçe yemem içmem!" 18.5.2006

Müşriklerin saldırısına uğrayıp bayılan Hz. Ebû Bekir gözlerini açtığında ilk sözü, "Allahü teâlânın Resûlü nasıllar?" oldu. Anası Ümm-ül Hayr, "Yemîn ederim ki, benim hiç haberim yok!" cevabı üzerine "Öyleyse sorup, öğreniver!" dedi.

Annesi yalvaran oğlunun hatırı için, evden çıktı. Epeyce sonra geldi. Yüzü gülüyordu:

- Müjde oğlum! Merak ettiğin zât, Erkam'ın evinde bulunuyorlarmış.

Hz. Ebû Bekir'in gözleri parladı. Sanki dünyalar onun olmuştu. Anacığı ise, elinde yiyecek bir şeyler uzatıyordu.

- Yine de gidip O'nu kendim görmedikçe, ahdim olsun, boğazımdan ne su, ne yemek geçmiyecektir, deyince, kadıncağız şaşırды.

Ortalık kararıp, herkes evlerine kapanıncaya kadar beklediler. Sonra, Hz. Ebû Bekir'in koltuklarına girip, sokağa çıktılar. Doğruca Hz. Erkam'ın evine yollandılar. Peygamber efendimizi sağ-sâlim görünce; sarılıp öpmeye, koklamaya başladı. Dâr-ül Erkam'da bulunan Müslümanlar da, onu öpüyorlardı. Bu göz yaşartıcı sahne, uzun zaman devam etti...

Peygamber efendimizin şefkatli bakışlarından, kendisine çok acıdığını hisseden Hz. Ebû Bekir ricâda bulundu:

- Yâ Resûlallah! Anam, babam, size fedâ olsun. Lütfen, benim için üzülmeyiniz. Çünkü o kâfirler, yüzüme biraz fazlaca vurdular, o kadar. Fakat şu benim vefâlı anacığım, çocukları için çok merhametlidir. Onun için Allaha duâ buyursanız da, hidâyete kavuşsa ve böylece de, Cehennem ateşinden kurtulmuş olsa?

Sevgili Peygamberimiz tebessüm ettiler. Sonra, Allahü teâlâyâ duâda bulundular. Ümm-ül Hayr hazretlerine, îmân ve İslâmı teklif ettiler. O temiz kalbli ana, hiç tereddüt etmeden Müslüman oldu. Kurtuluşa erdi. Böylece Hz. Erkam'ın evi, bir kere daha bereketini gösterdi.

Çok geçmeden Hz. Hamza da, Müslümanlar arasına katılınca; sayıları 39'a yükseldi. Peygamber efendimizin o bahadır amcaları ile, Müslümanların gücü çok yükseldi. Çünkü onun kılıcının keskinliği, herkes tarafından iyi bilinmekteydi. Bütün Mekkeliler, Hz. Hamza'nın cesâret ve kahramanlığından korkarlardı.

"Hâlâ zamanı gelmedi mi?" 19.5.2006

Hazreti Hamza Müslüman olduktan sonra bir ikinci vakti, inananlar, Hz. Erkam'ın kutlu evinde toplanmışlardı. Namaz kılınmış, sohbet ediyorlardı. Kapı hızlı hızlı çalındı. Gidip bakan zât, haber verdi: "Yâ Resûlallah, Hattâb'ın oğlu Ömer gelmiş. Kılıcı da elinde bulunuyor!"

Hz. Hamza, sevgili Peygamberimize dönerek dedi ki:

- Bırakınız, yâ Resûlallah! Şâyet hayır için geldiyse, hayır görür. Şer, kötülük için geldiyse, kendi kılıcıyla kellesini uçururum.

Kapı açıldı. Ve bütün heybetiyle Hattâb'ın oğlu içeri girdi. İki Cihân Sultânı ayağa kalktılar. Önlerine gelince, onu omuzlarından tutup sarstılar:

- Ey Ömer! Hâlâ zamanı gelmedi mi?

Hattâb'ın oğlu, tâ iliklerine kadar sarsıldı. Ve olanca gücüyle dedi ki:

- Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah!

Bütün Eshâb-ı kirâm, yüksek sesle: Allahü ekber! Allahü ekber! Vallahü ekber!

Tekbîrleriyle yeri, göğü inletmeye başladılar. O kadar ki, Mekke'nin en uzak yerindekiler bile işittiler. Çünkü Müslümanların sayısı, 40'a yükselmişti. Bunu öğrenen Hz. Ömer:

- Ey Allahın Resûlü! Müsâade buyurunuz da, gidip hep birlikte, Beytullahın içinde namaz kılalım, teklifinde bulundu. Peygamber Efendimiz kabûl ettiler.

İşte o gün, Hz. Erkam'ın sırlarla dolu güzel evi Dâr-ül Erkam; vazîfesini tamamlamış oldu. Çünkü o günden sonra Müslümanlar, ibâdetlerini artık açıkça ve her yerde yapmaya başladılar...

Allahü teâlânın emriyle sevgili Peygamberimiz, Medîne'ye Hicret ettikleri zaman; Hz.

Erkam da fazla gecikmedi. Herkes gibi o da; Mekke'deki güzel evlerini, topraklarını, akrabalarını terketti.

Hz. Erkam fevkalâde dindar, ahlâklı ve cömert bir Müslümandı. Bilhassa, namaza çok önem veriyordu. Bir gün yol kıyâfetiyle Peygamber efendimizin huzûrlarına girip, selâm verdi. Sevgili Peygamberimiz selâmını aldıktan sonra, " Ne tarafa gidiyorsun?" sordular. "Beyt-i Makdîs'e, Kûdüs'e namaz kılmak çin gidiyorum." cevabı üzerine, Sevgili Peygamberimiz, Mekke taraflarını işâret ederek buyurdu ki: "Mescîd-i Harâm'da kılınan bir namaz; oradan başka mescîdlerde kılınan bin namazdan hayırlıdır. "

Müslümanların yıldızları 20.5.2006

Dâr-ül Erkam yani Hz. Erkam'ın nûrlu evinin İslam tarihinde önemli bir yeri vardır. Burada yetişen, "40 büyük" sahâbî bugün yeryüzünde yaşayan bütün Müslümanların yıldızları, önderleri, ataları oldular.

İlk Müslümanlar, kendilerine yapılan eziyet ve işkencelerden kurtulmak için, bu eve sığınmışlardı. Hz. Ömer'in katılmasıyla 40 kişi oluncaya kadar, Dâr-ül Erkam onlara, tam bir sığınak oldu. Ayrıca birçok âyet-i kerîme de, burada nâzil oldu...

Hz. Erkam'ın evi Dâr-ül İslâm olarak; uzun müddet önemini korudu. Çocuklarına vakfettiği için, onlar da satmadılar. Fakat Halîfe Mansûr zamanında, devletin eline geçti. Yıkılmaktan kurtarmak için, ta'mir edildi.

Erkam'ın babası; Ebî'l Erkam, anası; Ümeyme, kabîlesi; Mahzûmoğulları, künyesi; Ebû Abdullah'tır. İslâmiyeti ilk kabûl edenlerin 7. veya 11.'sidir. Ailesi, Mekke'nin sayılı asîllerinden idi. Bu sebeple Müslüman olmadan önce de, çok saygı görürlerdi.

Hz. Erkam aynı zamanda; Mekke'de, Mekkelilerden ve onlar dışında Mekke'ye girecek olan sâir insanlardan zulme ve haksızlığa uğramış kimse bırakmamak; mazlûmun hakkı geri alınıncaya kadar, zâlîme karşı, mazlûmla birlikte hareket etmek üzere ahidleşen; denizlerin, bir kıl parçasını ıslatacak kadar suyu bulundukça, Hirâ ve Sebîr dağları yerlerinde durduğu ve üzerlerinde dağ tekeleri yayıldığı müddetçe, bu ahid ve sözlerine bağlı kalacaklarına yemin eden Hılful fudûl eshâbından idi.

Hz. Erkam, Bedir, Uhud ve diğer gazâlara katıldı. Hepsinde büyük yararlıklar gösterdi. Allahü teâlânın Resûlü zaman zaman onu, zekât toplamakla vazifelendirdiler. Her zaman olduğu gibi bu vazifeyi de, severek ve başarıyla yaptı.

Geçimini, ziraat ve ticâretle temin ederdi. Kimseye muhtaç olmadan yaşadı. Dürüstlük ve dindarlık; ahlâkının temel taşlarıydı. İki oğlu vardı: Abdullah ve Osman. Kızları: Meryem, Safiyye ve Ümeyye adlarını taşıyordu.

Hicretin 53. yılında, 83 yaşlarında, Medîne'de vefât eyledi. Namazını, vasiyeti üzerine aynı günlerde Müslüman oldukları; Hz. Sa'd bin Ebî Vakkâs kıldırdı. Bakî' kabristanına defnolundu.

"Oturmaz mısınız?" 21.5.2006

Resûlullah efendimiz, Mekke'de herkesi îmâna davet ediyor, İslâm nûru ile küfür karanlığını aydınlatarak, kalblere Allah sevgisini yerleştirmeye çalışıyordu. Mekke'nin puta tapan Arapları, bu hak da'veti bir türlü anlayamıyor, İslâmiyeti kabûl etmemekte ısrar ve inat ediyorlardı. Çok az kimse Müslüman olmuştu.

Resûlullah her yıl hac mevsiminde ve Ukâz panayırı günlerinde Mekke şehrinin dışına çıkıp, başka yerlerden gelen kabîlelerle görüşerek onları İslâma davet ederdi.

Peygamberliğinin 11. senesinde, hac mevsiminde Mekke dışına çıkmıştı. Akabe denilen yerde, Medîne halkından Hazretçîliler ile karşılaştı. Bunlara, "Oturmaz mısınız, sizinle biraz konuşayım?" buyurdu.

Onlar oturunca Resûlullah efendimiz onlara Kur'ân-ı kerîmden İbrâhim sûresi 35-52'inci âyet-i kerîmelerini okudu ve İslâmiyeti anlattı. Bu dîne girmeleri için davette bulundu.

Onlar da, zâten kabîlesinin büyüklerinden ve Medîne'de yaşayan Yahûdîlerden, yakında bir peygamberin geleceğini işitmişlerdi. Resûl-i ekrem, onları dîne çağırınca birbirlerine bakiştılar ve, "Yahûdîlerin, alâmetlerini haber verdiği işte bu Peygamberdir!" diye aralarında konuştular. Resûlullahın huzurunda Kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldular. Peygamberimize de dediler ki:

- Biz kavmimizi, hem birbirlerine karşı, hem de Yahûdîlere karşı, aralarında düşmanlık ve kötülük olduğu hâlde geride bırakmış bulunuyoruz. Ümit edilir ki, Allah onları da, sizin sayenizde bir araya toplar. Biz, hemen dönüp onları senin peygamberliğini kabûl etmeye davet edeceğiz ve bu dinden kabûl ettiğimiz şeyleri onlara da anlatacağız.

Medîneli bu altı kimse gerçekten inanmış, Allahü teâlânın Peygamberimize tebliğ ettiklerini kabûl ve tasdik etmişlerdi. Vatanlarına dönmek üzere Peygamberimizden izin alıp ayrıldılar. Bu yeni Müslüman olan altı kişinin ikisi, Neccâroğulları ailesinden Ebû Umâme Es'ad bin Zûrâre ile Avf bin Hâris idi.

Bunlar, Medîne'ye kavimlerinin yanına dönünce, hemen onlara Peygamberimizden anlatmaya ve İslâm dînine girmeleri için da'vete başladılar. Bunu o kadar çok yaptılar ki; Medîne'de, içinde Peygamberimizin ve İslâmiyetin bahsedilmediği bir ev kalmadı. Böylece İslâmiyet, Hazrec kabîlesi arasında yayıldığı gibi Evs kabîlesinden de bazı kimseler Müslüman oldu.

İlk kılınan Cuma 22.5.2006

Hazreti Es'ad bin Zûrâre bu defa İslâmiyeti kabûl eden oniki arkadaşı ile beraber gelmişti. Yine Akabe'de Resûlullah efendimizle görüşüp, O'na bî'at ettiler. Peygamberimiz bu 12 kişiyi Medine'de kabîlelerine temsilci yaptı. Bunlar, kabîlelerine İslâmiyeti anlatıp, onlar adına Resûlullaha karşı kefil olacaklardı.

Bu sözleşmeden sonra, Medîne'ye dönen Hz. Es'ad ve arkadaşları, kabîlelerine hemen İslâmiyeti anlatarak, onu yaymak ile meşgul oldular. İslâmiyet Arabistan Yarımadası'nda yayılmaya devam ederken, Medîne'de bu iş çok daha süratli yürüyordu. Öyle ki, daha önce birbirlerine düşman olan Evs ve Hazrec kabîleleri barışmış, İslâmiyeti daha iyi öğrenebilmek için Resûlullah efendimizden bir muallim, hoca istemişlerdi.

Resûl-i ekrem efendimiz de, onlara Kur'ân-ı kerîmi ve İslâmiyeti öğretmek için Mus'ab bin Umeyr'i gönderdi. Mus'ab, Medîne'de Hz. Es'ad'ın evinde kaldı. Onunla birlikte ev ev dolaşarak herkese İslâmiyeti duyurdular. Resûlullahın sevgisini ve Onu, bütün düşmanlarından korumak için canla başla çalışacaklarına söz vermelerini anlattılar. Birkaç gün içinde 30 kişi Müslüman oldu. Böylece Medîne'de Müslümanların sayısı 40'a ulaşmıştı.

Birgün, bu Müslümanların hepsi, Hz. Es'ad bin Zûrâre'nin evinde toplandıklarında dediler ki: "Yahûdîler ve Hıristiyanlar, kendilerine haftada birer gün seçerek, o gün alış-verişi bırakıp, inançlarına göre ibâdet ediyorlar. Şimdi, bize de uygun olanı, haftanın yedi gününden birini seçerek, o günü tâat ve ibâdet için ayırmaktır!"

Bu fikri, başta, reisleri Hz. Es'ad olmak üzere hepsi uygun buldular. Derhal Cum'a gününü bu işe ayırdılar. Cum'aya, o güne kadar Arube günü deniliyordu. Mü'minlerin toplanıp ibâdet etme günü ma'nâsına "Cum'a" dendi.

Resûl-i ekrem'in Medîne'ye hicretinden evvel, Hz. Es'ad bin Zûrâre, Medîne'deki 40 kadar Müslümanı toplayarak, bir Cum'a günü Nakîb-ül-Hadamât'taki Beyâda'ya götürmüş ve orada onlara Cum'a namazı kıldırılmıştır. Bu sûretle Peygamberimizin:

- Kim, bir sünneti ihyâ ederse, hem onun sevâbına, hem de kıyâmete kadar o sünnetle amel edenlerin kazanacakları sevâba nâil olurlar, hadîs-i şerîfinin muhâtabı olmuştur. İslâmiyette ilk defa kılınan Cum'a namazı, işte bu yerde kılınan Cum'a'dır.

Hicrete izin çıktı 23.5.2006

Resûlullah efendimize, Peygamberlik vazîfesi bildirileli 13 sene olmuştu. Mekkeli müşriklerin, Müslümanlara zulmü had safhaya varmış, dayanılmaz bir hâl almıştı. Medîne'de ise, Es'ad bin Zûrâre ile Mus'ab bin Umeyr'in hizmetleri sayesinde Evs ve Hazrecîler, Müslümanlara kucak açacak, onları bağrına basıp, uğrunda her fedâkârlığı yapacak aşk ve şevkin içindeydiler.

Resûlullahın da bir an önce Medîne'ye teşriflerini arzûluyorlar, O'nun uğrunda mallarını ve canlarını esirgemeyeceklerine söz veriyorlardı. Hac mevsimi gelmişti. Hz. Mus'ab bin Umeyr ile beraber, Medîneli 73 erkek ve 2 kadın Müslüman, Mekke'ye geldiler. Kâ'beyi ziyaretten sonra, Resûlullah efendimizle bir kısmı görüştü. Resûlullaha dediler ki:

- Yâ Resûlallah! Biz servet, silâh ve hayvan bakımından, çok hazırlıklyız. Bizim yanımızda sana yardım var. Senin için canlar verme var. Kendimizi nelerden korur ve savunursak, seni de onlardan koruma ve savunma var! Seninle buluşmak istiyoruz.

Resûlullah efendimiz onlara, Kur'ân-ı kerîmden bazı âyet-i kerîmeleri okuduktan sonra, kendi canlarını, çoluk ve çocuklarını nasıl koruyup gözetirlerse, O'nu da öyle koruyacaklarını temin etmek üzere onlardan kesin söz istedi. Evs ve Hazrec kabîlelerinin temsilcileri sordular:

- Senin uğrunda canımızı ve mallarımızı harcasak, bize ne var?

Peygamberimiz de cevabında buyurdu ki:

- Allahü teâlânın râzı olması ve Cennet var!

Bunlardan her biri kavminin temsilcileri, vekilleri olarak bu husûsta söz verdiler. İlk önce Es'ad bin Zûrâre dedi ki::

- Ben, Allaha ve O'nun Resûlüne verdiğim sözü yerine getirmek, canımla ve malımla O'na yardım husûsundaki sözümü, işlerimle gerçekleştirmek üzere bî'at ediyorum.

Sonra elini uzattı ve müsâfeha yaptı. Arkasından her biri bu şekilde bî'atı tamamlayıp, "Allahü teâlânın ve Resûlünün davetini kabûl ettik, dinledik ve boyun eğdik" diyerek hoşnutluklarını ve teslimiyetlerini ifade ettiler.

Böylece Resûlullahın uğrunda canlarını ve mallarını çekinmeden ortaya koydular. Kadınlar ile bî'at, sadece söz ile yapılmıştı.

Bu ikinci Akabe bî'atından sonra, Resûlullah efendimiz, Mekkeli Müslümanların Medîne'ye hicret etmelerine izin verdi. Daha sonra Allahü teâlânın izni ile, Peygamberimiz de Medîne'ye hicret buyurdular.

"Ben sizin temsilcinizim!" 24.5.2006

Hicretten sonra Peygamberimiz Hz. Hâlid bin Zeyd, Ebû Eyyûb el-Ensârî'nin evine yerleşmekle beraber, Hz. Es'ad bin Zûrâre'nin evinde de kalmak suretiyle onun hatırını gözetir, hanesini bereketlendirirlerdi. Zîrâ İslâmiyet, Medîne'ye O'nun evinden yayılmıştı. İslâmiyeti öğretmek için Peygamberimiz tarafından Mekke'ye gönderilen Hz. Mus'ab bin Umeyr, O'nun evinde kalmıştı.

Medîne'de Mescid-i Nebevî'nin inşaatına devam edilirken, hicretten dokuz ay sonra Hz. Es'ad bin Zûrâre hastalandı. Çeşitli tedâvî şekli uygulanmasına rağmen hastalığı iyileşmedi. Resûlullah efendimiz kendisini ziyâret ederek sıhhat ve âfiyetleri için duâ etti. Hastalığı çok şiddetliydi. Hayatının son anlarını yaşıyordu. Tedâvisi için her çâreye başvurulmuştu. Kısa bir müddet içinde vefât etti. Bakî kabristanına defnedildi.

Es'ad bin Zûrâre, Bedir harbine katılamadan vefât etmişti. Resûlullah efendimiz, O'nun ölümüne çok üzüldüler. Medîneli Yahûdîler, onun ölümünden sonra Resûlullahın Peygamberliği aleyhinde dedikodu yapmaya başlayarak, " Muhammed'in bir kudreti olsaydı, arkadaşını iyi ederdi." dediler.

Bu suretle, mü'minleri, O'ndan soğutmak ve yeni dîne girecek olanları, O'na yaklaştırmamak istiyorlardı. Düşmanlıklarını açıkça ortaya koyuyorlar, insanları şüpheye düşürmek istiyorlardı. Resûl-i ekrem efendimiz de, onların bu hâllerini çok iyi bildiklerinden buyurdu ki:

- Yahûdîler, neden arkadaşını kurtaramadı diyecekler. Ben ise, arkadaşımın bu hâli için bir menfaat veya zarar vermeye mâlik değilim!

Hâlbuki onun peygamberliği, insanları câhillikten, küfür ve sapıklık yollarından kurtarıp, îmân aydınlığına çıkartmaktı. Onun vazîfesi, Allahü teâlânın râzı olduğu doğru yola davet işinden ibâretti.

Es'ad bin Zûrâre İkinci Akabe bî'atından sonra, Hazrec kabîlesinin Neccâroğullarının temsilcisi tâyin edilmişti. Vefâtından sonra, Neccâroğullarından bir grup Resûlullah'a gelerek "Bizim temsilcimiz öldü. Bize bir temsilci tâyin ediniz!" dediler.

Resûlullah efendimiz de onlara yeni bir temsilci tâyin etmiyerek;

- Sizler, benim dayılarımsınız. Ben de sizin temsilcinizim! buyurdu.

"Hayra engel olamayız!" 25.5.2006

Sevgili Peygamberimiz sordular:

- Yâ Übeyy! Allahın kitâbında en büyük âyet hangisidir?

Hız. Übeyy bin Kâ'b cevap verdi:

- Allah ve Resûlü, daha iyi bilirler.

Efendimiz aynı suâli üç kere tekrarladılar. Üçüncü kere sorduklarında Hız. Übeyy dedi ki:

- Yâ Resûlallah, Kitâbullahın en büyük âyeti, Ayet-el Kürsî'dir.

Bu cevap üzerine Peygamber efendimiz mübârek ellerini onun göğsüne koyarak buyurdular ki:

- İlim sana mübârek olsun!
Birgün de Peygamber efendimiz;
- Kur'ân-ı kerîm öğrenmek isteyenler, şu dört Müslümandan öğrensinler, buyurup isimlerini söylediler. O dört bilgili zât arasında, Hz. Übeyy de bulunuyordu.

Bir ara sevgili Peygamberimiz onu, zekât toplamaya memûr ettiler. Bütün kabîlelerden, zekâtlarını topladı, geldi. Sonunda Medîne dışındaki bir Müslüman kalmıştı. Selâm verip yanına girdi. Ziyâret sebebini öğrenen adamcağız, genç ve semiz bir hayvan gösterip rica etti:

- Lütfen bunu alın!
Hz. Übeyy itiraz etti:
- Onun değeri fazladır. Senin zekâtın, daha az tutar, alamam!
Ama Müslüman, "ille de bunu almalısın!" diye ısrar ediyordu. O zaman Hz. Übeyy, bir teklifte bulundu:
- Efendimiz çok yakında bulunuyorlar. İstersen gel, kendileriyle konuş. Râzı olurlarsa, alırız.

Müslüman kabûl etti. Kendi seçtiği zekât malıyla birlikte, Resûl-i ekremin huzûruna vardılar.

- Yâ Resûlallah! Sizin elçiniz, sizin rızânız olmadan, verdiğim zekât malımı almıyor!
Lütfen, emir buyurunuz da, kabûl etsin.

Mes'eleyi öğrenen iki cihân Sultânı buyurdular ki:
- Übeyy, ödemen hak olan miktarı ayırmış. Ama sen gönül rızâsı ile, fazlasını vermek istiyorsan; hayır işlemene engel olmayız. Cenâb-ı Hak da sana, sevâbını verir.

Sahibi razı olmadıkça 26.5.2006

Bir gün Hazreti Ömer ile Efendimizin amcası Hz. Abbâs, bir gün ihtilâfa düştüler. Fakat Hz. Übeyy'in hakem olmasında anlaştılar. İkisi birlikte, onun evine gittiler.

Selâmdan sonra Hz. Abbâs şunları söyledi:

- Yâ Übeyy! Halîfe, bana ait bir evi istimlâk etmek istiyor. Ben de, vermek niyetinde değilim. Bir türlü anlaşamadık. Neticede, senin hakem olmanı kararlaştırdık. Nasıl hükmedersen, ona râzı olacağız.

Hz. Übeyy, halîfe Hz. Ömer'in yüzüne baktı. O da:

- Evet, öyle! diyerek söylenenleri tasdik etti, doğruladı. Sonra da şunları ekledi:
- O'nun evi, Mescid'in bitişiğindedir. Kendisine, "Burasını gönül rızân ile, devlete sat. Parasını derhal ödeyelim!" dedim. "Olmaz!" dedi. "Hîbe et, bağışla" dedim. "Olmaz!" dedi. Bunun üzerine "Öyleyse, istimlâk edeceğim. Sonra da yıkıp, Mescide ilâve edeceğim. Müslümanlar artık sığmıyorlar, dedim. Onu da kabûl etmedi. "Bu saydıklarımın birisini mutlaka yapmalısın!" dedim. Ancak senin hakem olmanda anlaşabildik.

Hz. Übeyy, iki tarafı da, dikkatle dinledikten sonra dedi ki:

- Yâ Emîr-el mü'minîn! Öyle biliyorum ki, sen, Abdülmuttalib oğlu Abbâs'ı râzı etmezsen; onun evini alamazsın!

- Bu hükmü; Allahın kitâbından mı, yoksa Resûlullahın sünnetinden mi çıkarıyorsun?

- Resûl-i ekremin Sünnetinden.

- Nasıl?

- Resûlullah efendimizden işitmiştim. Buyurdu ki:

(Süleymân aleyhisselâm, Kudüs'teki Mescid-i Aksâ'yı inşâ ettirirken, örülen duvarlar tekrar yıkılıyordu. Zor durumda kalan Süleymân aleyhisselâma, Cenâb-ı Hak vahy ile bildirdi: "Sen, üzerinde câmi yaptırdığın arsa sahibini, tam olarak râzı etmedikçe; imkânı yok, o duvarları tamamlayamazsın.")

Bunları işiten Hz. Ömer, arsayı istimlâkten vazgeçti. Çünkü Hz. Abbâs, hiçbir bedelle satmaya yanaşmıyordu. Bu âdil karar ve halîfenin adâlete saygısı karşısında; Hz. Abbâs da gönül rızâsıyla arsasını, Müslümanlara armağan (hîbe) etti. Böylelikle Mescid-i Nebevî genişletilebildi.

Yaprakların döküldüğü gibi 27.5.2006

Kays bin Ubâde hazretleri anlatır:

Ben Resûl-i ekremin Eshâbını görmek için Medîne'ye gelmiştim. Gördüklerim içinde en çok Übeyy bin Kâ'b'dan hoşlandım. Her zaman onun yanında olmak isterdim. Hep ön safta namaz kılardı. Ben de ona yakın yerde bulunurdum.

Birgün namazdan sonra bana, " Sen tüccar mısın? " diye sordu. Ben, "evet" deyince, "Tüccarların çoğu helâk olurlar. Sen onlardan olma. Lâkin ben Müslüman olan tüccarlara çok acırım." buyurdu.

Übeyy bin Ka'b buyurdu ki:

- Kim ki, dinin emirlerine uyar, Resulullahın sünnetini yerine getirir ve Allahü teâlâyı zikreder, O'nun korkusundan gözlerinden yaş gelirse, o kimsenin vücuduna ateş temas etmez. Kim ki İslâm yolunun üzerinde olsa ve sünneti seniyyede yaşasa, Allahü teâlâyı çok zikretse ve O'ndan çok korksa bütün günâhları dökülür.

Sonbaharda ağaçların yaprakları sararıp solduğunda bir rüzgâr vurduğu zaman o gevşemiş bütün yapraklar nasıl dökülürse, O'nun aşkı ve korkusuyla ağlayıp, bedeni titreyen kimsenin de o yapraklar gibi günâhları dökülür.

Bir şahıs Übeyy bin Ka'b'ın yanına geldi ve:

- Bana nasihat et!

Hiz. Übeyy de ona buyurdular ki:

- Allahü teâlânın kitabını yani Kur'ân-ı kerîmi kendinize imam yapın; yine Onu kendinize hakem yapın. O size yeter. O'nun hükmüne razı ol.

Bu kitap öyle bir kitaptır ki, Resûl-i Ekrem bize bırakmıştır ve sizin üzerinize öyle bir şahittir ki, sizden ve sizden evvel gelenlerden zikretmiştir. Aranızda olan hükmü de açıklamıştır. Sizlere ve sizlerden sonrakilere de çok güzel hakemdir.

Bir sohbetde Übeyy bin Ka'b buyurdular ki:

- Kim ki Allahü teâlânın rızası için elindekini verirse muhakkak Allahü teâlâ da ondan daha iyisini ona ihsan eder ve hesapsız şekilde sevap yazar. Kimki bunun aksini yapar. Allahü teâlâ elindekini de alır ve ona günâh yazar.

Birgün Resûlullah efendimiz mübârek ellerini, Übeyy'in göğsüne koydular ve buyurdular ki: "Yâ Rabbî! Burayı şüphe ve tekzibden, yalanlamaktan koru!"

Müminin dört vasfı 28.5.2006

Hazreti Übeyy, Allahın kitabının, bütün derinliklerini öğrenmek, anlamak istiyordu. Yüce kitâbımız Kur'ân-ı kerîmin en güzel şekilde okunmasında ve toplanmasında büyük hizmetleri olmuştur. Peygamber efendimiz buyurdu ki: "Kur'ân-ı kerîmi en iyi okuyanın Übeyy bin Kâ'b'dır." Birgün Resûlullah kendisine buyurdu ki:

- Yâ Übeyy, Allahü teâlâ bana, senin üzerine Beyyine sûresini okumamı emretti.

- Yâ Resûlallah, Rabbim zât-ı âlinize bizzat, benim ismini verdi mi?

Resûlullah "Evet" cevabını verince, sevincinden gözleri yaşarmıştır.

Efendimiz hayatta iken, Kur'ân-ı kerîm öğreten ender Müslümanlar arasındadır. Hadîs, Fıkıh, Tefsîr, hasılı bütün dînî ilimlerde onun büyük hizmeti mevcuttur.

Bütün hayatını Kur'ân-ı kerîmin hizmetinde geçiren Hiz. Übeyy buyurdu ki:

- Mü'min dört vasfından belli olur. Belâ ve musîbete mâruz kaldığında sabreder. Ni'met ve ikrâma mazhar olduğunda şükreder, konuştuğu zaman doğru konuşur. Hükmettiği zaman adâlete riâyet eder.

Mü'min beş nûr içinde dönüp dolaşır. Cenâb-ı Hakkın, Nûr üzerine nûr buyurması buna işârettir. Onun sözü nûr, ilmi nûr, girdiği yer nûr, çıktığı yer nûr ve kıyâmet günü gideceği yer nûrdur.

Hiz. Ömer'in emriyle Müslümanlara, Terâvîh namazını da ilk defa Hiz. Übeyy kıldırmıştır. Hiz. Übeyy'in babası: Kâ'b, anası: Süheyle, künyeleri: Ebû Münzir, Ebû't Tufeyl, lâkabları: Seyyid-ül-kurrâ, Seyyid-ül-Ensâr, Seyyid-ül-Müslimîn'dir. Bu şerefli ve yüksek lâkaplar, O'nun mevkiini göstermeye yeter. Hazrec'in Neccâr kabîlesine mensuptur.

İslâm Güneşi, Medîne'de yayılmaya başladığı sıralarda, Müslüman oldu. Sonra Akabe bî'atında, sevgili Peygamberimizin mübârek ellerini tuttu ve ölünceye kadar verdiği söze sâdık kaldı.

Resûlullah efendimiz Medîne'ye hicretlerinde O'nu, Saîd bin Zeyd hazretleriyle din kardeşi yaptılar. Bedir gazâsından Tâif muhasarasına kadar, Efendimizin bütün gazâlarına iştirak etti. Hepsinde büyük yararlık gösterdi. Dindâr ve itimatlı bir Müslümandı. Bu yüzden sevgili Peygamberimiz kendisini, Zekât toplamakla vazifelendirdi. Hiz. Ebû Bekir zamanında da aynı vazifeyi yaptı.

Hâfızların efendisi 29.5.2006

Mescîdde Müslümanlar, halka halka oturmuşlar; Hadîs-i şerîf dinliyorlardı. Sevgili Peygamberimizden bahsediyorlardı. Irak'tan yeni gelen bir Müslüman, o halkaları teker teker geçti. Üzerinde sâde bir elbise bulunan, zayıf bir ihtiyarın yanına yaklaştı. İhtiyar, yolculuktan yeni gelmiş gibi yorgun görünüyordu. Belki de hastaydı. Fakat;

- Kâ'b'e'nin Sahibine yemin ederim ki, diye söze başladı. ve şöyle devam etti:

- Birgün Resûl-i ekremden işittim. Buyurdu ki: "Kim dünyada hayır amel işlerse, ona çok müjdeler vardır. Allahü teâlâ ona âhirette çok ihsânlarda bulunacaktır. Lâkin kim ki bu dünya için çalışırsa, ona âhiretten hiçbir nasip yoktur."

Söyliyeceklerini söyleyip bitiren yaşlı hatip, sessizce kalktı. O gittikten sonra Iraklı da kalktı. Hz. Übeyy'i, evine kadar takib etti. Kapıya vardıklarında, selâm verdi. İzin isteyerek, eve girdi. Gördü ki evi de, eşyâsı da kendisi gibi!.. Dünya süsünden, telâşından uzak. Ev sahibi, Iraklı bir Müslüman olduğunu anlayınca, "Anlaşıldı! Şimdi, ardı arkası gelmeyen suâller sorarsın!"

Bunu duyan Iraklı Müslüman çok üzüldü. Bunu gören Hz. Übeyy ağlamaya başladı. Ve:
- Sevgili kardeşim! Allah sana iyilikler versin. Fakat sözlerimi yanlış anladın. Ben sâdece, Iraklıların huylarını söylemek istemiştım. Senden özür diliyorum. Beni affettiğini anlamadıkça, bir daha kimseyle konuşmayacağım, diye üzüntüsünü açıkça belli etti.

Iraklı zararı yok gibilerden elini salladı ve hakkını helâl ettiğini bildirdi. O zaman çok sevinen Hz. Übeyy:

- Allahım! Eğer beni, gelecek Cum'aya kadar sağ bırakırsan; sevgili Peygamberimizden duyduğum herşeyi Müslümanlara anlatacağım, diye vaadde bulundu.

Bunun üzerine Iraklı izin alarak ayrıldı. Gelecek Cum'ayı sabırsızlıkla beklemeye başladı. Perşembe sabahı sokağa çıktığında, büyük bir kalabalıkla karşılaştı. Herkeste bir telâş, bir heyecan farkediliyordu. Birisine sordu:

- Ne var, ne oluyor?

- Sevgili Peygamberimizin Eshâbından, Hâfızların efendisi Übeyy bin Kâ'b hazretleri vefât eyledi. Sevdiklerine kavuştu.

"O, her bakımdan üstündür!" 30.5.2006

Henüz Müslüman olmamış Benî Temim kabîlesinden 80-90 kişilik bir heyet, Peygamber efendimizin huzurlarına gelerek, "Biz, sizinle üstünlük yarışı yapmak istiyoruz." dediler.

Peygamber efendimiz izin verince Utarid isminde bir hatib ayağa kalkarak konuştu:

"Biz, pek çok mal ve servet sahibiyiz. Biz bunlarla iyi işler yapıyoruz. Biz, doğu halkının en güçlüsü, sayıca en kalabalığı, savaşa da en kolay, en çabuk hazırlananıyız.. Halk içinde bizim gibi kim var? Halkın reisleri ve fazîletlileri biz değil miyiz? Bizim gibi fazîletlere sahip olabileniniz varsa çıksın da görelim!"

Bunun üzerine Peygamber efendimiz, Hz. Sâbit bin Kays'a, " Kalk! Şuna karşılık ver!"

Sâbit bin Kays şöyle cevap verdi:

"Hamd Allahü teâlâyâ mahsûstur. Ben O'na hamd ederim ve O'ndan yardım isterim. O'na îmân eder, O'na güvenirim. Ben, Allahtan başka ilâh olmadığına, O'nun bir olduğuna, eşi, ortağı ve benzeri bulunmadığına îmân ederim. Muhammed aleyhisselâmın O'nun kulu ve Resûlü olduğuna da şehâdet ederim.

Göklerde ve yerlerde ne varsa hepsini yaratan, yaşatan O'dur. O'nun ilmi her şeyi içine almıştır. Gizli ve açık her şeyi bilir. Kâinattaki her şey, O'nun lütfu ve ihsânıdır. Allahü teâlâ, mahlûklarının en hayırlısı ve en güzelini peygamber olarak gönderdi. O Peygamber ki, insanların en iyisi, en doğru sözlüsüdür. Soyu en asil soydur. İtibârca en fazîletli olandır. O, insanların en cömerdi, en güzeli, en hayırlısıdır. O emîndir. Her bakımdan insanların en üstünüdür. Hiç bir kimse, hiç bir bakımdan O'nun üstünde değildir. O'nu yaratan böyle yaratmıştır.

Allahü teâlâ O'na kitabını indirdi. O yüce Peygamber insanları Allahü teâlâyâ ve kendisine îmân etmeye da'vet etti. Biz O'nun bu da'vetini kabûl ettik. O'na tâbi olduk. Bu da'veti kabûl edenler, kavmimizin en hayırlıları oldular. "

Sâbit bin Kays'ın bu konuşmasından daha sonra şiir yarışması yapıldı. Bunda da Hassân bin Sâbit'in galip gelmesi üzerine, Benî Temim'in reislerinden Akra bin Hâbis, Peygamber efendimiz için;

- Bu zât muvaffak olmuştur. Vallahi, O'nun hatîbinin hitâbeti ve O'nun şairinin şiiri bizimkinden daha güzel, ses ve sedâları da bizimkinden daha gür ve daha tatlıdır. Bu zât, Allahü teâlâ tarafından korunuyor, destekleniyor, diyerek, Peygamber efendimize yaklaştı ve Kelime-i şehâdet getirip Müslüman oldu.

Onlara Cenneti vaat etti 31.5.2006

Peygamber efendimiz, Medîne-i münevvere'ye teşrif ettikten sonra Medîneli Müslümanlardan söz aldı. Bu söz alma esnâsında hatîbliği ile meşhûr olan Hz. Sâbit bin Kays, son derece, fasih ve belîğ olarak dedi ki: "Biz kendimizi ve çocuklarımızı nelerden koruyorsak, sizi de onlardan koruyacağız. Buna karşılık bize neyi vaad ediyorsunuz? "

Peygamber efendimiz, bu samîmî karşılama ve suâle karşı tek kelime ile cevap verdiler: "Cennet! ". Orada olan herkes bu cevaptan çok memnun olup, hepsi de, "Razıyız" dediler. Böylece kadın erkek bütün Medîneliler, Resûlullah efendimize bî'at ettiler, söz verdiler.

Peygamber efendimiz burada olduğu gibi, hayatları boyunca hiç bir kimseye, dünyaya âit bir şey vaad etmediler. Kendisine tâbi olanlara, Allahü teâlânın rızâsını, Cenneti, iki cihân

saâdetini müjdelediler. Zaten, Eshâb-ı kirâmın hepsi, Peygamber efendimize, bu güzel niyet ve maksatlarla tâbi oldular. Başka şeylere kıymet vermediler.

Hz. Sâbit bin Kays, çok cömerd idi. Bir günde beşyüz ağacın hurmalarını toplayıp hepsini sadaka vererek evi için hurma bırakmadı. Bunun üzerine En'âm sûresi, 141. âyeti nâzil oldu. Burada meâlen: "Ekini hasat ettiğiniz zaman, fakirlerin hakkını verin ve isrâf etmeyin. Allahü teâlâ isrâf edenleri elbette sevmez" buyuruldu.

Hz. Sâbit bin Kays; Peygamber efendimize karşı çok hürmetli idi. Peygamberimiz de onu sever, bu sevgisini zaman zaman bildirirlerdi. Hz. Sâbit bin Kays birgün hastalandı. Resûl-i ekrem efendimiz onu ziyâret ederek: "Ey Allahım, Sâbit bin Kays'ın hastalığına şifâ ver!" diye duâ buyurdular ve bu hastalıktan şifa bulup tamamen iyileşti.

Yıllar sonra Hz. Sâbit bin Kays Müseyleme savaşında şehid oldu. Hz. Sâbit, şehîd düştüğünde üzerinde kıymetli bir zırh vardı. Bu zırh çalındı. Biri rû'yâsında Hz. Sâbit'i gördü. Hz. Sâbit, zırhının saklı olduğu yeri söyledi. Onu oradan almasını ve ihtiyacı olan birisine vermesini rica etti. Rû'yâyı gören zât, ertesi gün arkadaşlarıyla birlikte. Hz. Sâbit'in tarif ettiği yere gitti. Zırhı orada buldu. Ve bu şehîdin isteğini yerine getirdi.

Hz. Sâbit bin Kays, şehîd olduğunda geriye Muhammed Abdullah, Yahya, Abdurrahman, Abdullah ve İsmail isimlerinde çocukları kaldı.

Hazret-i sabit'in üzüntüsü 1.6.2006

"Şüphesiz, Allahü teâlâ, kibirlenip gururlananları sevmez!" meâlindeki Lokman sûresi 18. âyet-i kerîmesi nâzil olunca, Hazreti Sâbit'in durumu değişti, evine kapanıp ağlamaya ve tevbe etmeye başladı. Çünkü, o âyet-i kerîme ile, kendisi gibi şık giyinenlerin kastedildiğini zannediyordu. Evinden dışarı çıkmıyor, gözyaşları içerisinde Rabbine tevbe ve ilticâ ediyordu.

Onun bu durumunu Resûlullah'a haber verdiler. Resûlullah efendimiz niçin böyle yaptığını sordu. Hz. Sâbit şöyle cevap verdi: "Ben şık giyinmeyi severim."

Resûl-i ekrem efendimiz, Hz. Sâbit'i rahatlatan şu cevabı verdi: "Sen âyet-i kerîmede sözü edilenlerden değilsin. İyi bir hayat sürüyorsun. Hayırlı bir şekilde öleceksin ve Allahü teâlâ seni Cennete sokacak."

Hz. Sâbit'in elem gözyaşları, artık sevinç gözyaşlarına dönmüştü. Gurur ve kibir maksadıyla giyilmeyen güzel elbiselerin, dinimize aykırı bir yönü olmadığını öğrenmişti.

Zâten Resûlullah efendimiz, Müslümanları temsil durumunda olanların çok düzgün ve temiz kıyâfetli olmaları gerektiğini zaman zaman ikâz ederdi. Bir yere gönderdiği elçilerine; "Öyle giyineceksiniz ki, gittiğiniz yerde parmakla gösterileceksiniz" buyururdu.

Hz. Sâbit de zaman zaman müşriklere karşı Resûlullahın ve Ensârın hatipliğini yapardı. Bu cihetle de onun şık ve güzel giyinmesinde mahzûr bir tarafa, zarûret bile vardı.

Hucurât sûresi nâzil olduğu zaman da, duygulu sahâbî Sâbit bin Kays'ı bir endişe almıştı. Âyet-i kerîmede meâlen şöyle buyuruluyordu: "Ey îmân edenler! Sesinizi Peygamberin sesinden fazla yükseltmeyin; birbirinize bağırdığınız gibi ona bağırmanın, yoksa amelleriniz mahvolup gider de farkında bile olmazsınız." (Hucurât 2)

Bu âyet-i kerîmeyi işiten Hz. Sâbit daha önce yaptığı gibi; "Bu âyette kastedilenlerden birisi de benim. Ben de Resûlullahın huzurunda yüksek sesle konuşuyorum ve amellerim boşa gidiyor, Cehennem ehlinde oldum" diyerek evine kapandı ve gözyaşları içerisinde Rabbine yalvarmaya başladı.

Bunun üzerine, Resûlullah şöyle buyurdu: "Hayır, korkma! Sen övünülecek bir hayat sürüyorsun. İleride de şehîd olacaksın ve Allahü teâlâ seni Cennetine sokacak!"

Hz. Sâbit'in yüksek sesle konuşması, Resûlullah'a hürmetsizliğinden değil, onun hatipliğinden ileri geliyordu. Onun için, âyet-i kerîmede ikâz edilen kimselerden olamazdı. Ancak onun hassas kalbi, bundan endişe duyuyor, üzülüyordu. Resul-i ekrem'in sözleri onu yine ferahlatmıştı.

"Kendime güldürmem!" 2.6.2006

Hazreti Osman bin Maz'un temiz bir yaratılışa sahipti. İslâmdan önce de düzenli ve ağırbaşlı bir yaşayışı vardı. Müslüman olmadan önce hiç içki içmemiş ve; "Akli giderip, benden aşağıdakileri bana güldüren bir şeyi içmem" demiştir.

Böyle bir insanın her türlü kemâli, iyiliği ve güzelliği emreden İslâmiyeti kabûl etmemesi düşünülemezdi. Resûlullah efendimiz bir gün Mekke'de evinin yanında oturuyordu. O sırada Osman bin Maz'un oradan geçiyordu. Resûlullah efendimiz bakıp, tebessüm etti. Sonra yanına çağırıldı. Peygamberimizin karşısına oturdu. Resûlullah efendimiz konuşuyordu. Konuşurken, o sırada mübârek gözlerini göğe dikti. Sanki kendisine bir şeyler anlatılıyor, o da bunu kavramak

istiyor gibi başını sallıyordu. Bu sırada Resûlullahın Osman bin Maz'ûn ile ilgisi kalmamıştı. Bu hâl bir müddet devam etti.

Bilâhare Osman bin Maz'ûn bu hâli Peygamber efendimizden sordu. Kendisinde, daha önce böyle bir şeye rastlamadığını söyledi. Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Sen otururken, bana Allahü teâlânın elçisi Cebrâil aleyhisselâm geldi.

- Allahü teâlânın elçisi mi?

- Evet.

- Cebrâil sana ne söyledi?

- "Muhakkak ki Allahü teâlâ, adâleti, ihsânı ve akrabaya vermeyi emrediyor. Zinâdan, fenâlıklardan ve insanlara zulüm yapmaktan da nehyediyor (yasak ediyor.) Size böylece öğüt veriyor ki, benimseyip tutasınız" [Nahl: 90] âyetini getirdi

Osman bin Maz'ûn der ki:

- Bu hâdise üzerine kalbimde îmân yeşerip yerleşti. Resûlullahın sevgisi gönlüme düştü ve Müslüman oldum.

Osman bin Maz'ûn'un İslâma girişi Resûlullahı çok sevindirdi. Osman bin Maz'ûn Müslüman olduktan sonra evine gitti. Âilesine de İslâmı anlatıp, onların da İslâm ile şereflenmesine vesîle oldu. Böylece, ailece Müslüman olma bahtıyarlığına kavuştu.

Osman bin Maz'ûn Müslüman olunca, müşriklerin çeşitli eziyet ve işkencelerine uğradı. Bunun üzerine, Peygamberimizin müsaadesi ile Habeşistan'a hicret etti.

"Cenab-ı Hakkın himayesi kafi" 3.6.2006

Habeşistan'a hicret eden Müslümanlara, "Kureyşliler Müslüman oldu" diye yalan bir haber ulaştı. Bunun üzerine, Müslümanlar Habeşistan'dan ayrılıp, Mekke'ye doğru yola çıktılar. Fakat Mekke'ye yaklaşınca, haberin yalan olduğu anlaşıldı. Mekke'ye girerlerse, durumlarının iyi olmayacağını biliyorlardı.

Aralarındaki istişâreden sonra her biri Mekke'de bir dostunun himâyesinde kalmaya karar verdiler. Böylece Mekke'ye açıktan girme imkânını elde etmiş oldular. Bu himâyeyi elde edemiyenler de vardı. Bunlar ise, Mekke'ye girişlerini gizli yapmak zorunda kaldılar.

Osman bin Maz'ûn, Velid bin Muğîre'nin himâyesine girmişti. Ancak, Müslümanın, bir müşriğin himâyesi altında olması hazmedilir bir şey değildi. Müşriklerin himâyesine giren bütün Müslümanlar, bu durumun acısını ve ağırlığını, bütün şiddetiyle rûhlarının derinliklerinde hissediyorlardı. İmânları buna aslâ müsaade etmiyordu.

Zaten bütün bu sıkıntılı ve perişan durumlara onlar sebep olmuşlardı. Geçici bir rahatlık için, onların himâyesine girmeyi, imânlarından fedâkârlık sayıyorlardı. Bu yüzden himâye altına girenlerin hepsi üzgün ve kalbleri kırık idi. Bu üzüntüyü en çok hissedenlerden biri de Osman bin Maz'ûn idi. Kendi kendine dedi ki:

- Vallahi, benim arkadaşlarım, Allah yolunda çeşit çeşit eziyet ve sıkıntı çekerken, bir müşriğin himâyesinde rahat ve emniyet içinde yaşamam, bu belâlardan uzak kalmam, benim için büyük bir eksiklik.

Doğruca, Velid bin Muğîre'ye gitti. Ona dedi ki:

- Ey amcamın oğlu! Beni himâyene aldın. Güzelce de himâye ettin. Taahhüdünü yerine getirdin. Bu zamana kadar senin himâyende idim. Şimdi senin himâyenden çıkıp Allahın ve Resûlünün himâyesine giriyorum. Bunun için himâyeni sana iade ediyorum.

- Niçim himâyemden çıkmak istiyorsun? Yoksa birisi sana işkence veya kötülük mü yaptı. Yoksa benim himâyem sana yeterli olmadı mı?

- Böyle bir şey yoktur. Ancak bir müşriğin himâyesinde olmak biz Müslümanlara yakışmaz. Üstelik bizim perişan hâllere düşmemize sebep oldunuz. Ben Allahü teâlânın himâyesinden râziyim. Bize O'nun garantisi kâfidir.

"Yolunu şaşırmış da deseniz..." 4.6.2006

Câhiliyye şairi Lebîd, "Şüphesiz Allahü teâlâdan başka herşey bâtıldır" mısraını okurken, Hz. Osman bin Maz'ûn, "Doğru söyledin" dedi. "Her ni'met mutlaka zevâle (yok olmaya) mahkûmdur, mısraını okurken de, "Yalan söyledin, Cennet ni'metleri zevâl bulmaz, dâimîdir" demişti. Bunun üzerine Lebîd kızgın bir hâlde, Kureyşlilere sitem ederek dedi ki:

- Ey Kureyşliler! Sizin meclisinizde böyle kimseler olmazdı. Ne oldu size?

Kureyşliler, Lebîd'i teskin etmeye çalışarak dediler ki:

- Sen ona bakma, o zaten bizim dînimize, putlarımıza da karşı gelip, başka bir yol tuttu. Daha önce Velid bin Muğîre'nin himâyesinde idi, bunu da reddetti.

Bu sırada, müşriklerden Abdullah bin Ümeyye, Osman bin Maz'ûn'un gözüne şiddetli bir yumruk vurup, gözünü mosmor yaptı. Velid bin Mugîre, "Himâyemi reddetmeseydin böyle olmazdın" dedi.

Osman bin Maz'ûn'un tek suçu var idi. O da Allahü teâlâyâ îmân etmesi ve bu îmân istikâmetinde konuşmasıydı. Karşılaştığı bu üzücü durum, Osman bin Maz'ûn'u durduramamış, içindeki alev alev kabaran îmânla cevap verdi:

- Vallahi, Allah için, bu sağlam gözüm de, öncekinin âkıbetine uğrasa gam yemem. Ben, Allahü teâlânın teminatındayım. Rızâ yolunda, gözüme vurulan tokatın ecrini Allahü teâlâ verecektir. Kimden Allahü teâlâ râzı olursa o bahtiyardır. Bana sefîh ve yolunu şaşırmış da deseler, ben Muhammed aleyhisselâmın dîni üzereyim. Bana ne kadar zulmetseler, eziyet etseler de bu yoldan yürüyeceğim.

Bu samîmî ve içten gelen ifâdeler, Velid'e te'sîr etmişti. Bundan dolayı Velid, Osman bin Maz'ûn hazretlerine, "Gel, tekrar himâyeme gir!" dedi. O ise, "Ben Allahü teâlâdan başkasının himâyesine giremem." diye cevap verdi.

Osman bin Maz'ûn'un gözüne müşriklerden Abdullah bin Ümeyye tarafından o yumruk vurulunca, orada bu acıya içten katılan, sanki kendisine vurulmuş gibi olan bir kişi vardı. O da Hz. Sa'd bin Ebî Vakkâs idi. Çünkü Müslüman kardeşine atılan bu tokat, ona atılmış demektir.

Bunu kabûl edemiyen Hz. Sa'd yerinden fırlayıp, o da, o kâfirin suratına müthiş bir yumruk indirdi. Abdullah bin Ümeyye'nin yüzü gözü kanlar içerisinde kaldı. Böylece o, lâıyk olduğu cezâyı bulmuş oldu.

"Bedeninin hakkı var!" 5.6.2006

Hazreti- Osman bin Maz'ûn Medîne'de ilk vefât eden muhâcir sahâbî o oldu. Peygamber efendimiz o kefenlenirken alnından öptü. Sonra; "Sen de dünyadan bir şey elde etmedin, dünya da senden etmedi" buyurdu. Mübârek gözlerinden akan yaşlar Osman bin Maz'ûn hazretlerinin yanaklarına damladı.

Bu sırada Ümmül-Alâ; Osman bin Maz'ûn'a şöyle seslendi: "Ey Osman! Allahü teâlâ sana ikrâmda bulunmuştur." Bunun üzerine Resûlullah efendimiz ona sordu:

- Allahü teâlânın ona ikrâm ettiğini nereden biliyorsun?

- Yâ Resûlallah! Osman bin Maz'ûn'a hüsn-i zannım olduğu için.

- Vallahi Osman için hayır ümit ediyorum. Ancak ben Allahü teâlânın Peygamberi olduğum hâlde, Allahü teâlâ bildirmedikçe başıma ne geleceğini bilmem.

Osman bin Maz'ûn'un vefâtı sırasında Müslümanların henüz bir kabristanı yoktu. Resûlullah Eshâbı için, bir kabristan arıyordu. Medîne etrafına teşrif buyurdular.

- Bakî ile emrolundum, buyurarak orayı kabristan seçtiler. Böylece Hz. Osman bin Maz'ûn ilk Bakî'ya defnedilen oldu.

Kabrinin baş tarafına bir taş dikti. Ondan sonra birisi vefât edince, Resûlullah, "Nereye defnedelim" diye sorulur, Peygamberimiz de, "Selefimiz Osman bin Maz'ûn'un yanına" buyururlardı.

Osman bin Maz'ûn dünyaya hiç rağbet ve tama' etmez, devamlı ibâdetlerle meşgul olurdu. Gecelerini namaz kılmak, gündüzlerini de oruç tutmakla geçirirdi. Bu husûs Peygamber efendimize haber verildi. Ona buyurdu ki:

- Ben senin için güzel bir örnek değil miyim?

Osman bin Maz'ûn suâl etti:

- Anam-babam sana fedâ olsun! Bu soruyu niçin sordunuz?

- Devamlı olarak gündüzlerini oruçla, gecelerini de namazla geçiriyormuşsun.

- Öyle yapıyorum.

- Gözlerinin, senin üzerinde hakkı vardır. Bedeninin hakkı var, âilenin hakkı var. Namaz kıl, fakat aynı zamanda yat ve uyu. Oruç tut, ancak bazan da tutma. Ey Osman! Allahü teâlâ beni ruhbanlıkla değil, tatbiki kolay bir din ile gönderdi.

Böylece Resûlullah efendimiz Osman bin Maz'ûn'a nâfile ibâdetlerde ve niyâzda mu'tedil olmasını tavsiye buyurmuşlardır.

"Hepiniz îmân etmedikçe..." 6.6.2006

İslâmiyeti öğretmek için gelen Mus'ab bin Umeyr Medîne'de fevkalâde bir gayretle çok kimsenin Müslüman olmasına sebep olmuştu. Faaliyetlerini yürütmek üzere Sa'd bin Mu'âz'ın teyzesinin oğlu olan Es'ad bin Zûrâre'nin evine yerleşmişti. Bu sebeple Sa'd bin Mu'âz, o zaman Araplar arasında akrabaya karşı hakâretten kaçınmak âdet olduğu için, bu işe mâni olma teşebbüsünde de bulunamadı.

Ancak bir kabîle reisi olarak bu işe de el koymak istiyordu. Bu maksatla kabîlesinin ileri gelenlerinden Üseyd bin Hudayr'a dedi ki:

- Sen, işini iyi bilen, kimsenin yardımına muhtaç olmayan bir adamsın! Zayıflarımızın inançlarını bozmak için mahallemize gelmiş olan bu adamı, yanımıza gelmekten men et! Es'ad bin Zürrâre akrabam olmasaydı, bu işi kendim hallederdim.

Bunun üzerine Üseyd bin Hudayr, Mus'ab bin Umeyr'in bulunduğu eve giderek dedi ki:

- Sizi, bize getiren sebep nedir? Zayıflarımızın inançlarını mı bozacaksınız? Eğer, hayatından olmak istemiyorsan yanımızdan ayrılıp gidersin.

Mus'ab bin Umeyr, ona yumuşak bir sesle cevap verdi:

- Hele biraz otur, sözümüzü dinle! Beğenirsen kabûl edersin, beğenmezsen dinlemekten yüz çevirirsin.

Mus'ab bin Umeyr ona, Kur'ân-ı kerîm okudu. İslâmiyeti anlattı. Onun tatlı konuşması, insanın kalbine işleyen sözleri ve hoş sesiyle okuduğu Kur'ân-ı kerîm âyetleriyle, kendinden geçen Üseyd bin Hudayr dedi ki:

- Bu, ne kadar güzel, ne kadar yüce söz, diyerek Müslüman oldu. Büyük bir huzur içerisinde olduğu hâlde Mus'ab bin Umeyr'e şöyle dedi:

- Arkamda bir adam var. Ben hemen gidip onu size göndereyim.

Mus'ab bin Umeyr, ona da gâyet yumuşak konuştu ve oturup biraz dinlemesini söyledi. Sa'd, bu nâzik konuşma karşısında yumuşayıp oturdu ve konuşulanları dinlemeye başladı.

Mus'ab bin Umeyr, ona da İslâmiyeti anlattı ve Kur'ân-ı kerîmden bir miktar okudu. Sa'd'ın yüzü birdenbire değişiverdi. O da orada Müslüman oldu. Derhal kavminin yanına gidip, onlara "Hepiniz îmân etmedikçe sizin erkek ve kadınlarınızla konuşmak bana harâm olsun!"

Bunun üzerine kavmi hep birden İslâmiyeti kabûl etti. O gün kabîlesinden îmân etmedik kimse kalmadı.

"Seni serbest bırakıyorum!" 7.6.2006

Hazreti Üseyd bin Hudayr, bütün güç ve kuvvetini, maddî manevî imkânlarını İslâm uğrunda kullanan bir sahabeydi. Resûlullah efendimizin bütün savaşlarında yer aldı. Canını ve varlığını bu yola adadı. Uhud savaşında cesâret ve şecaat örnekleri gösterdi.

Mücâhidler Medîne'ye döndükten hemen sonra Peygamber efendimizin, "Düşmanın takip edilmesi" emri gereği, Üseyd bin Hudayr, silâhını eline aldı. Yaralarının tedâvisine ehemmiyet vermeyerek Peygamberimizin yanına geldi. Hazır olduğunu söyledi. Cihâd da'veti ve Resûlullahın emri, ona, bütün dert ve yaralarını unutturmuştu.

Uhud savaşından sonra bir gün Mekkeliler Peygamber efendimizi öldürmesi için bir bedevîyi kirâlık kâtil tuttular. Bedevî Medîne'ye gelerek Peygamber efendimizin bulunduğu yeri öğrendi. Peygamber efendimiz bu sırada Abdüleşheloğullarının yanında idi.

Eshâb-ı kirâm Peygamberimizin mübârek sohbetini tatlı tatlı dinlerken, bedevî girdi. Peygamberimiz adamın durumundan şüphelenmişti: "Şu adamın niyeti kötü. Suikaste bulunmak istiyor." buyurdu.

Bedevî, kötü maksadını gerçekleştirmek üzere Resûlullah'a doğru ilerlerken, Üseyd bin Hudayr eteğinden tutarak hızla çekti. Bir anda bedevînin, elbisesi içerisinde gizlediği hançeri ortaya çıktı. Hz. Üseyd, adamın yanına vararak onu te'sirsiz hâle getirdi. Bedevî, "Canımı bağışla, yâ Muhammed!" diye bağıırıyordu.

Peygamber efendimiz bedevîye buyurdu ki:

- Bana doğrusunu söyle, buraya niçin geldin? Eğer doğrusunu söylersen doğruluk sana fayda verir. Yalan söylersen bu senin için iyi olmaz. Yapmaya kalkıştığın işten zâten haberim var.

Bunun üzerine bedevî, kendisinin müşrikler tarafından kiralandığını itiraf etti. Alemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber efendimiz, kendisini öldürmeye gelen bedevîye;

- Ben seni serbest bırakıyorum. Nereye gitmek istersen git, yahut senin için bundan daha hayırlı olanı tercih et! buyurarak onu İslâma da'vet etti.

Bedevî Peygamberimizin bu âlicenaplığı karşısında, hiç tereddüt etmeden:

- Allahtan başka ilâh yoktur. Sen de muhakkak Allahın Resûlüsün, diyerek Müslüman oldu.

Saygısızlığa dayanamadı 8.6.2006

Hendek savaşında, müşriklerden on kişilik bir heyet Peygamberimizin huzuruna gelerek bir şeyler koparmak için anlaşma yapmak istediler. Resûlullahla görüşürlerken Hz.Üseyd bin Hudayr bir vesîleyle Peygamberimizin yanına girdi. Müşriklerden Uyeyne bin Hısn'ın Resûlullahın karşısında ayağını uzatarak saygısız bir şekilde oturduğunu gördü. Bu saygısızca davranışa tahammül edemedi ve sert bir şekilde çıkıştı:

- Topla ayaklarını! Resûlullahın önünde ayaklarını ne hakla uzatıyorsun? Eğer Resûlullahın huzurunda olmasaydın, vallahi şu mızrağımı sana saplardım.

Gatafan kumandanın ne maksatla geldiğini öğrenince de Peygamberimize hitâben son derece saygılı bir şekilde dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Bu anlaşma, Cenâb-ı Haktan gelen bir emir ise onu yerine getiriniz. Bu işin altında ulvî bir gâyeniz varsa, dilediğinizi yapın. Ona da bir diyeceğim yoktur. Şayet bunlardan başka, bize zarar gelmemesi için buna başvuruyorsanız, vallahi bizim onlara kılıçtan başka verecek bir şeyimiz yoktur. Onlar ne zaman bizden birşey koparmayı umdular ki, şimdi umabilsinler.

Üseyd bu sözleriyle, Allah Resûlünün yapılmasını arzû ettiği bir işi, nefsi istemese de teslimiyetle kabûl edeceğini ortaya koyarak, Resûlullah'a olan bağlılığını açık bir şekilde göstermiş oldu. Diğer taraftan, bu sözler, onun, Allah ve Resûlünün yolunda her türlü tehlikeyi göze alacağını ve müşriklere hiçbir şekilde tâviz vermeye yanaşmayacağını da bir ifâdesiydi.

Hiz. Üseyd bin Hudayr'ın bu konuşması Resûlullahı sevindirdiği gibi, orada bulunan Sahâbîleri de gayrete getirdi. Bunun üzerine Peygamber efendimiz, Gatafanlılarla anlaşmaktan vazgeçti.

Uyeyne bin Hısn ile Hâris bin Avf, son derece ümitsiz ve üzüntülü olarak oradan ayrıldılar. Kabîlelerinden neticeyi soranlara da şöyle itirafta bulundular:

- Mes'eleyi halledemedik. Biz, son derece basiretli, ileri görüşlü ve Peygamberleri uğrunda canlarını seve seve fedâ edebilecek bir kavim gördük. Biz de mahvolduk, Kureyşliler de mahvoldular. Kureyşliler Muhammed'e birşey yapamadan dönüp gidecekler. Muhammed de Benî Kurayza Yahûdîlerinin üzerine düşecek. Muhammed bize Yahûdîler gibi zararlı değildir.

Böylece Peygamberimizin düşündüğü gerçekleşmiş oldu. Gatafanlılar muhâsaradan vazgeçerek yurtlarına döndüler.

Hiz. Üseyd'in üç hali 9.6.2006

Hiz. Üseyd bin Hudayr'ın sesi çok güzeldi. Bu sesini Kur'ân-ı kerîm okumakla süslerdi. Okumaya başladığı zaman bambaşka bir âleme giderdi. Bir gece hurma sergisinde Bekara sûresini okuyordu. Yanında bağlı bulunan atı birden şahlandı. Hiz. Üseyd okumayı kesti, at sakinleşti. Tekrar okumaya başladı, at yine şahlandı. Üseyd sustu, at da sakinleşti. Üseyd tekrar okumaya başladığında at yine şahlandı. Ondan sonra da artık okumaktan vazgeçti.

Atının yanına gitti, başını kaldırdı, semâya baktı. Birden şaşırdı. Çünkü, başının üzerinde gölgeye benzer bir sis içinde kandiller gibi birçok parıltılar gördü. Daha sonra bu gölge tabakası, içinde ışık manzûmesiyle birlikte semâya çekilip gitti ve görünmez oldu.

Hiz. Üseyd, sabah olur olmaz hemen Peygamberimize koştu ve durumu anlattı.

Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Ey Hudayr'ın oğlu! Bilir misin, onlar nedir?

- Hayır, yâ Resûlallah!

- Ey Üseyd, onlar meleklerdi. Senin Kur'ân-ı kerîm okuyan sesine gelmişlerdi. Sesini dinliyorlardı. Eğer okumaya devam etseydin, sabaha kadar seni dinlerler, insanlar da kendilerini seyrederlerdi. Onlar insanlardan gizlenmezlerdi.

Hiz. Üseyd, Kur'ân-ı kerîm okumak ve dinlemekten, Resûlullahın sohbetinde bulunmaktan o derece huzur duyuyordu ki, âdetâ bunlar ondan bir parça olmuştu. Bir sözünde, bu durumunu şöyle ifâde eder:

- Bütün arzûm, ömrümü üç hâl üzere geçirmek ve bu hâllerden hiçbir zaman ayrılmamaktır. Bunlar: Kur'ân-ı kerîm okuduğum veya dinlediğim zamanki hâlim. Resûlullahın hutbesini, konuşmasını dinlediğim zamanki hâlim ve bir cenâzeyi gördüğüm zamanki hâlim.

Bir gün, yine bir arkadaşıyla birlikte Resûlullahın sohbetinde bulunmuşlardı. Huzurdan ayrıldıklarında ortalık iyice kararmıştı. Ellerindeki baston ışık vermeye, yollarını aydınlatmaya başladı. Birbirlerinden ayrıldıktan sonra ışık ikiye ayrıldı. Her biri kendi bastonunun aydınlığında yürüyerek evlerine gittiler. Hiz. Âişe-i Sıddîka buyurur ki:

Ensârdan üç zât var ki, fazîlet yönünden hiç kimse, onların üstünde sayılmazdı. Bunların üçü de Abdüleşhel oğullarından olup, Sa'd bin Mu'âz, Üseyd bin Hudayr ve Abbâd bin Bişr idi.

Hiz. Üseyd, Hicretin 20. yılında, Hiz. Ömer'in hilâfeti zamanında vefât etti. Cenâze namazını Hiz. Ömer kıldırdı.

"Kurtuluş nerededir?" 10.6.2006

Hiz. Ukbe bin Âmir, Medîne otlaklarında koyun güderdi. Peygamber efendimizin Medîne'ye hicret ettiğini de dağda haber almıştı. Artık orada duramazdı. Gidecek, o yüce Peygamberi görecek. Koyunları oracakta bıraktı, doğruca Medîne'nin yolunu tuttu. Geldi, Resûlullahı sordu. Misâfir kaldığı evi öğrenir öğrenmez soluğu huzurunda aldı.

Kâinatın Efendisini karşısında görünce çok sevindi, birden dünyası genişledi, gönlü aydınlandı. Uçacak gibiydi. İçi içine sığmıyordu. O zamana kadar böyle bir heyecan yaşamamış, bu kadar sevinmemişti.

Hız. Ukbe bundan sonra her şeyi terkederek kendisini tamamen ilme verdi. Peygamberimizin hayat dolu sohbetini artık hiç kaçırmıyordu. Ondan ilim ve ma'rifet meyveleri derliyordu. Peygamberimiz de Ukbe'nin ilme olan aşırı arzûsunu bildiği için kendisiyle husûsî olarak ilgileniyordu.

Birgün Hız. Ukbe'ye hitâben şöyle buyurdu:

- Kur'ân-ı kerîmde bazı sû'reler vardır. Cenâb-ı Hak o sû'relerin bir benzerini ne Tevrât'ta, ne İncil'de, ne Zebûr'da ve ne de Kur'ân-ı kerîmde indirmemiştir. Hiçbir geceni onları okumadan geçirme. Bunlar: İhlâs, Felâk, ve Nâs sû'releridir.

Bu sözleri kulaklarına küpe edinen Ukbe şöyle der:

- O günden sonra her gece bu sû'releri okumadan yatmadım. Hep okudum.

Hız. Ukbe bilmediklerini, öğrenmek istediği husûsları Peygamberimizden sormaktan çekinmezdi. Böylece pek çok şeyi öğrenme imkânını bulmuştu. Birgün Peygamberimizin yanına yaklaştı, mübârek ellerini tuttu ve şöyle dedi:

- Yâ Resûlallah, iyilik ve ibâdetin üstün olanlarının hangisi olduğunu söyler misiniz?

- Hâlini sormayanın hâlini sor. Sana bir şey vermeyene vermeye bak. Sana haksızlık eden de affet.

- Ya Resûlallah, kurtuluş nerededir?

- Diline sahip ol, evin sana dar gelmesin. Sırrını yayma. Günâhların için ağla.

Bunlar zor işlerdi. Nefse ağır gelen hizmetlerdi, fakat Cennete kavuşturuyordu. Bunun için herşeyden önce böyle nefse zor gelen amelleri işliyerek Allahü teâlânın rızâsını elde etmek lâzımdı.

Kabahatleri açığa vurmazdı 11.6.2006

Hazreti Ukbe birgün on iki arkadaşıyla birlikte Peygamberimizden birşeyler öğrenmek düşüncesiyle yola çıkmıştı. Yanlarında develeri de vardı. Onları başı boş bırakmak istemediler. Dediler ki:

- İçimizden birisi develerimizi otlatsa da, kalanımız Resûlullah efendimizle sohbet etsek.

Sonra öğrendiklerimizi ona bildiririz.

Hız. Ukbe arkadaşlarını kendi nefesine tercih ederek, "Siz gidin. Develeri ben otlatırım" dedi. Fakat böyle söylemekle acaba yanlış mı yaptım diye üzüldü.

Sonra kendisine Resulullah efendimizden şu hadisi şerifleri naklettiler.

"Kim güzelce abdest alırsa, günâhından temizlenerek annesinden yeni doğmuş gibi olur"

"Kim Allaha hiçbir şeyi ortak koşmadan ölürse, Allah ona Cennet kapılarını açar. O da istediği kapıdan Cennete girer. Cennetin sekiz kapısı vardır"

Daha sonra Resûlullah efendimiz ile karşılaştı. Fakat ondan yüzlerini çevirdiler.

- Ey Allahın Resûlü! Anam babam size fedâ olsun. Niçin benden yüzünüzü çeviriyorsunuz? Diye sorunca, Resûl-i ekrem efendimiz buyurdu ki:

- Sence bir kişinin istifâdesi mi daha kıymetli, yoksa on iki kişinin mi?

Hız. Ukbe, Peygamber efendimize karşı son derece hürmetkârdı. Öyle ki, Resûlullahın huzurunda deveye binmeyi hürmetsizlik sayardı. Birgün Peygamberimizle birlikte bir yere gidiyordu. Peygamberimiz deveye binmişti. Kendisi yaya idi. Resûlullah efendimiz onu terkisine almak istedi. O tereddüt edince, "Ey Ukbe! Binmiyor musun?" buyurdu. "Yâ Resûlallah! Edebsizlik etmekten korkuyorum, cevabını verdi. Peygamberimizin ısrar etmesi üzerine, onun emri edebden üstündür diyerek mahcûb bir hâlde deveye bindi.

Ukbe, mü'min kardeşlerinde gördüğü kusurları, kabahatleri açığa vurmazdı. Başkalarının kusurlarını araştırmadığı gibi, yanında başkasının kabahatlerinin anlatılmasından da rahatsız olurdu. Bir defasında hizmetçisi, komşunun bir hatâsını söyledi. Hız. Ukbe, hizmetçiye kızmadı. Ona nasîhat etti. Bunun iyi birşey olmadığını anlattı. Sonra da şu hadîs-i şerîfi rivâyet etti:

"Kim dünyada bir mü'minin ayıbını örterse, Allahü teâlâ da Kıyâmet günü onun ayıbını örter."

Sözlerin en iyisi 12.6.2006

Hazreti Ukbe'nin; hadîs, mîrâs taksimi ve hitâbet gibi sahalarda müstesnâ bir yeri vardı. Kur'ân-ı kerîmi güzel okuyan, sesiyle süsleyen sahâbîlerdendi. Hattâ Hız. Ömer ona Kur'ân-ı kerîm okutturur ve büyük bir huşû ile dinlerdi.

Hız. Ukbe'nin bir diğer husûsiyeti de askerlik sanatına olan merakıydı. Fırsat buldukça Peygamber efendimizin, "Hiçbiriniz ok atışı yapmaktan geri durmasın" ve "Bir ok sebebiyle Allah üç kişiyi Cennete koyar: Oku hayırlı bir işte kullanmak maksadıyla yapan ustasını, onu atanı ve atana yardımcı olanı" gibi hadîsleri hatırlatıyordu. Böylece Müslümanların düşmana karşı tâlim yapmaya ehemmiyet vermelerini istiyordu.

Mısır'da vâli iken Peygamberimizden rivâyet ettiği bir hutbenin meâli şöyledir:

"Ey insanlar! Sözlerin en iyisi, Allahü teâlânın kitâbıdır. Yolların en hayırlısı, benim yolumdur. Sözlerin en değerlisi, Allahü teâlâyı anmaktır. Kıssaların en değerlisi, Kur'ân-ı kerîmdir. Amellerin en iyisi, farz olan amellerdir. İşlerin en kötüsü, bu yolda yapılan değişikliklerdir. Bid'atlerin hepsi dalâlettir, sapıklıktır.

Ölümlerin en şerefli, şehitlerin ölümüdür. Körlüğün en kötüsü, hidâyete erdikten sonra sapıklığa düşmektir. İlmın en iyisi, faydalı olandır. Veren el, alan elden üstündür. Az ve yeterli olan mal, çok olan ve azdıran servetten iyidir. Pişmanlığın en kötüsü, Kıyâmet günü duyulan pişmanlıktır.

En büyük hatâ, yalan söylemektir. En hayırlı zenginlik, gönül zenginliğidir. En iyi azık, takvâdır. Hikmetin başı, Allah korkusudur. Kalbde yer alan şeylerin en iyisi, hakîkî îmândır. Ölüler için yüksek sesle ağlayıp dövünmek câhiliyye âdetlerindendir. Devlet malına el uzatmak, Cehennemden ateş közleri çalmaktır. Altın ve gümüşü biriktirip zekâtını vermemek, insanın, vücudunu Cehennem ateşiyle dağlamasıdır. İçki kötülüklerin anasıdır. Kazançların en kötüsü fâizdir. Yiyeceklerin en kötüsü yetimin malıdır. Bahtiyar insan, başkasından ders alabilendir.

Hepiniz nihayet birkaç metrelik toprağa gireceksiniz. Her iş neticesiyle değerlendirilir. Amellerde geçerli olan, amelin sonudur. Gelmesi muhakkak olan şey, uzak olsa da yakındır. Mü'mine sövmek fâsiklıktır. Mü'minin gıybetini etmek Allahü teâlâyı karşı gelmektir. Mü'minin kanına tecâvüz etmek ne kadar harâm ise, malına tecâvüz etmek de o kadar harâmdır. Kim kötü bir iş yapmak için Allah adına yemin ederse, Allahü teâlâ onu yalancı çıkarır. Kim sabrederse, Allah sevâbını kat kat verir."

"Şu şâir olan Kâ'b bu mu?" 13.6.2006

Hazreti Kâ'b bin Mâlik, babasının tek oğlu olup hâli vakti yerinde idi. Arabistan'ın ileri gelen şâirlerinden biri idi. İslâmiyetin Medîne'de hızla yayılmasından sonra yapılan ikinci Akabe bî'atına katılmış ve orada Müslüman olmuştu. Bunu kendisi şöyle anlatır:

Kavmimizden müşrik olan ba'zı kimselerle beraber, Kâ'b'e'yi ziyâret için Medîne'den yola çıktık. Büyüğümüz ve yöneticimiz olan Berâ bin Ma'rûr da yanımızda idi. Mekke'ye gelince Berâ, "Bizi Resûlullah aleyhisselâma götür." dedi.

Mescid-i Harâm'a girdiğimizde Resûlullah efendimizi amcası Abbâs ile oturuyor gördük. Selâm verdikten sonra biz de yanlarına oturduk. Resûlullah efendimiz Hz. Abbâs'a sordu:

- Bu zâtları tanıyor musun?
- Evet, tanıyorum. Şu kavminin seyyidi Berâ bin Ma'rûr'dur. Diğeri de Kâ'b bin Mâlik'tir.
- Şu şâir olan Kâ'b mı?

H. Abbâs da "Evet" dedi. Vallahi Resûlullah efendimizin bu sözünü hayatım boyunca unutmadım. Kâ'b bin Mâlik ikinci Akabe bî'atının gerisini şöyle anlatmaktadır:

Biz kararlaştırdığımız gibi vâdide toplandık. Resûlullah efendimizi bekliyorduk. Sonra Resûlullah efendimiz amcası Hz. Abbâs ile birlikte geldi. Yapılan konuşmalardan sonra orada bulunan yetmiş sahâbî, Resûlullah efendimizi her türlü tehlikeye karşı koruyacaklarına ve İslâmiyeti yayacaklarına söz verdiler.

Akabe bî'atından sonra Medîne'ye dönen Kâ'b bin Mâlik kabîlesinin Müslüman olmasında büyük emeği geçti. Kâ'b bin Mâlik hazretleri Bedir savaşına katılmadı. Uhud savaşında ise onbir yerinden yaralandı. Burada karşılaştığı bir hâdiseyi şöyle anlatıyor:

Uhud savaşında bir ara şehîdlerin bulunduğu yere yöneldim. Orada bir müşrik, bir taraftan şehîdlerin silâhlarını toplarken, diğer taraftan şehîdlerin ağız, burun ve kulaklarını kesiyordu. Bir taraftan da:

- Bunları koyun boğazlar gibi boğazlayın, diye yaygara yapıyordu.

Biraz ötede silahlı bir Müslüman yaklaştı. Kâfirle vuruşmaya başladı. Kâfirle Müslümanı mukâyese ettiğimde kâfir daha iyi silâhlara sahip görünüyordu.

Ben daha bu düşüncelerden sıyrılmadan birbirlerine hücum ettiler. Müslüman bir kılıç darbesiyle kâfiri Cehenneme yolladı.

"Ya Rabbi müminleri kurtar!" 14.6.2006

Velîd bin Velîd, meşhûr Hâlid bin Velîd'in kardeşiydi. Bedir gazâsında müşriklerin safında harbe katıldı. Müşrikler bu harpte yenilince, onu Abdullah bin Cahş esir aldı. Medîne-i Münevvereye getirdi. Daha sonra fidesini verip Mekke'ye gitmek üzere ayrıldı.

Fakat Velîd, Mekke yolu üzerinde Medîne'ye dört mil mesafedeki Zül-Huleyfe'de iken göre dönüp, Resûlullahın yanına geldi. İmân edip, Eshâb-ı kirâmdan oldu.

Mekke'ye döndüğünde kardeşleri, "Madem ki Müslüman olacaktın, kurtuluş fidesi ödemedi olsaydın" dediklerinde, şu cevabı verdi: "Kureyşlilerin, esârete dayanamadı da Muhammed'e tâbi oldu demelerinden korktum."

Kardeşleri onu Mahzûmoğullarından bazı Müslümanlarla, Ayâş bin Ebî Rebîa ve Ebû Seleme bin Hişâm'ın yanına hapsedtiler. İmân ettiği için senelerce hapis yattı. İslâmiyetin azılı düşmanlarından amcası Hişâm ile müşrik akrabalarından çok zulüm ve işkence gördü.

Resûlullah efendimiz müşriklerin zulmüne uğrayan Ayâş bin Ebî Rebîa ile Ebû Seleme bin Hişâm ve kendisi için şöyle duâ ettiler: "İlâhî! Velîd bin Velîd'i, Seleme bin Hişâm'ı, Ayâş bin Ebî Rebîa'yı ve küffâr elinde bunalıp zayıf ve âciz görülen diğer mü'minleri kurtar."

Velîd, Resûlullah'ın duâsı bereketiyle bir fırsatını bulup, bağlı bulunduğu yerden kaçtı. Medîne-i Münevvereye gelip, Resûlullah efendimiz ile buluştu. Resûlullah, Ayâş bin Ebî Rebîa ile Ebû Seleme bin Hişâm'ın hâlini sorunca, onların birbirlerine ayakları ile bağlı, şiddetli azap ve işkenceler altında kıvrandıklarını haber verdi.

Resûlullah efendimiz onların hâline çok üzüldü, kurtarıma çârelerini aradı. Kimin kurtarabileceğini sorunca, senelerce işkence altında kalmasına rağmen, Velîd, büyük bir cesâret ve aşkla dedi ki: "Yâ Resûlallah! Onları ben kurtarır, Size getiririm."

Tekrar Mekke'ye gelip, işkence gören Müslümanların yerini onlara yiyecek götüren bir kadını takip ederek öğrendi. Mazlûmlar, tavansız bir binada hapti. İmân etmekten gayri bir suçları olmayan, müşriklerce bir taşa bağlanıp; Arabistan'ın çöl havasındaki yakıcı sıcaklığında her türlü zulme uğratılan mazlûmları kurtarıp, devesine bindirdi.

Medîne'ye aç, susuz, yalın ayak üç günde geldiler. Parmakları taşların tahribatından parça parça olmuştu. Velîd bin Velîd kan revân içinde Resûlullah'a kavuşmanın verdiği sevinç ve huzûrla bütün sıkıntılarını bir bir unuttu.

"O nasıl Müslüman olmaz!" 15.6.2006

Hâlid bin Velîd şöyle anlatır:

Resûlullah efendimiz, Hudeybiye'ye çıkıp geldiği zaman, ben de, müşrik süvarilerinin başında yola çıktım. Ufan'da, Resûlullah efendimizle Eshâbına yaklaşıp gözüktüm. Resûlullah efendimiz, bizden emîn bir sûrette Eshâbına öyle namazını kıldırıyordu. Üzerlerine, birden baskın yapmayı düşündükse de, gerçekleştiremedik.

Resûlullah efendimiz, kalbimizden geçenleri sezmiş olmalı ki ikinci namazını, Eshâbına korku namazı olarak kıldırdı. Bu, bana çok te'sir etti. Kendi kendime, "Bu zât, herhalde, Allah tarafından korunuyordu" dedim. Mekke'ye döndüğümde çeşitli düşünceler hâlinde bocalar bir vaziyette idim.

"Necâşî'ye mi gideyim? Halbuki, kendisi, Muhammed'e bağlanmış bulunuyor! Eshâbı da, Onun yanında emniyet ve selâmet içinde barınıp duruyorlar. Yoksa, Herakliüs'ün yanına gideyim de dînimi bırakıp Hristiyan mı olayım, ya da Yahûdîliğe mi gireyim? Yahut, kendilerine tâbi olarak Acemlerle birlikte mi oturayım?" diye kendi kendime söyledim, düşündüm durdum.

Ertesi sene, Resûlullah efendimiz umre için Mekke'ye gelip girince, O'ndan gizlendim. Kendisinin Mekke'ye girişini görmedim. Kardeşim, Velîd bin Velîd de umre için gelip Mekke'ye girmişti. Beni, arayıp bulamayınca, bana bir mektup yazmış ve mektubunda şöyle demişti:

"Doğrusu, ben, senin İslâmiyetten böyle tedirgin olmak ve yüz çevirip gitmekteki görüşün kadar şaşılacak bir görüş görmedim! Halbuki, eğri yola gitmekten seni alıkoyacak bir aklın da var! Aklını kullansan ya! İslâmiyet gibi bir dîni, kim bilmez ve tanımaz olabilir?!

Resûlullah efendimiz, seni, bana sordu. "Hâlid, nerededir?" dedi. Ben de, "Allah, onu getirir" dedim. Resûlullah efendimiz bunun üzerine buyurdu ki:

- Onun gibi bir adam, İslâmiyeti bilmez ve tanımaz olabilir mi? Keşki o, bütün savaş ve çabalarını Müslümanların yanında, müşriklere karşı gösterseydi, kendisi için, ne kadar hayırlı olurdu! Biz, kendisini başkalarına tercih eder, üstün tutardık!

Ey kardeşim! En elverişli, en yararlı yerlerde kaçırmış bulunduğun fırsatlara acele yetiş!"

Bana, kardeşimin bu mektubu gelince, gitmek için, acele ettim. İslâmiyete olan isteğim de arttı. Resûlullah efendimizin söyledikleri ise, beni çok sevindirdi, ferahlattı."

Hâlid bin Velîd daha sonra Medîne'ye gelerek Müslüman oldu.

"Kötülükler onların olsun!" 16.6.2006

Hudeybiye anlaşmasının yapıldığı günlerdeydi. Hudeybiye'de endişeli ve huzursuz bir bekleyiş hâkimdi. Eshâb-ı kirâm, Semûre ağacının altında toplanmış, hayatları üzerine Allah'ın Resûlüne bî'at ediyorlardı. Aralarında kuvvetli ve cesûr bir sahâbî olan Seleme bin Ekvâ da vardı. Resûlullah efendimiz: "Seleme nerede, gelip bî'at etsin!" diye seslendi.

Seleme tekrar bî'at etti. Bu hâl üç defa tekrarlandı. Hz. Seleme her bî'at sonunda Resûlullah'a olan bağlılık için tam üç defa söz vermişti.

Bî'attan sonra sahâbîler dağıldılar. Seleme de uzakça bir ağacın altına gidip uzandı. O sırada dört kişilik bir düşman müfrezesi yanına gelerek Resûlullah'a dil uzatmaya başladılar. Resûlullah'a hayatı üzerine bağlılık sözü veren cesûr sahâbî, öfkesini zor kontrol ediyordu. Çünkü

Resûlullah, sahâbîlerin müşriklere karşı herhangi bir harekette bulunmalarını men etmişti. Kalkıp başka bir ağacın altına gitti. Müşrikler de silahlarını bir ağaca asıp yere uzandılar.

O sırada vâdinin aşağı tarafından bir ses duyuldu:

- Yetişin, ey muhâcirler, İbni Zuneyn öldürüldü!

Bu haberi duyan Seleme, daha fazla dayanamadı. Kılıcını eline aldı. Sessizce yatmakta olan müşrikerin yanına geldi. Ağaçta asılı duran kılıçlarını aldı. Sonra da bağırdı:

- Kıpırdayanın başını uçururum!

Bir anda neye uğradıklarını şaşırان müşrikler, korku içinde titremeye başladılar. Seleme;

- Kalkın ve arkanıza bakmadan önüme düşün! diye emir verdi.

Hepsini önüne katıp Resûlullahın huzuruna getirdi. Resûlullahın vereceği emre göre davranacaktı. Resûlullah harp edilmemesi husûndaki anlaşmayı ihlâl etmek istemedi, Onun için buyurdu ki: "Kötülüğün başı da, sonu da onların olsun. Bunları serbest bırakınız!"

Hudeybiye anlaşması gereğince, Müslümanlar Medîne'ye geri dönüyorlardı. Akşam olunca, henüz müşrik olan Lihyanoğulları kabîlesine yakın bir yerde konakladılar. Arada yüksekçe bir tepe bulunuyordu. Resûlullah efendimiz, gece düşmanı gözetlemek için bir gönüllü aradı ve ona Allahtan magfiret dileyeceğini söyledi. Seleme hemen ileri atıldı:

- Ben emrinize hazırım, yâ Resûlallah!

O gece tek başına düşmanın hücum tehlikesine aldırmadan nöbet bekledi. Cesâret ve fedâkârlığını bir defa daha ispatladı.

Müşrikler baş edemedi 17.6.2006

Peygamber efendimizin develerini Medîne'de otlağa götürme vazifesini bir çobanla birlikte Peygamberimizin hizmetçisi Rebâh üzerine almıştı. Hz. Seleme etrafın düşman kabîlelerle dolu olduğu bir zamanda, develerin hücumu uğrayabileceğini düşünerek Rebâh'la birlikte gitti. Gâbe dağının yokuşuna vardığı zaman Abdurrahman bin Avf'ın hizmetçisine rastladılar. Hizmetçi çok heyecanlı idi. Hz. Seleme ona sordu:

- Allah iyiliğini versin, ne oldu sana?

- Peygamber efendimizin develerini götürdüler.

- Kim götürdü?

- Gatafan ve Fezârî kabîleleri.

Böylece durumu öğrenen Seleme hemen Rebâh'ı Medîne'ye haber vermek için gönderdi. Kendisi de gelecek yardım kuvvetini beklemeden tek başına eşkıyânın ardına düştü. Yaya idi, ama çok hızlı koşuyordu. Nihayet onlara yetişti. Seleme bin Ekvâ'nın kılıcı ve yayı yanında bulunuyordu. Hemen yayına ok yerleştirip onlara ok yağdırmaya başladı.

Bu durumu Seleme bin Ekvâ şöyle anlatır:

Onlardan, atlı bir adama yetişip, "Al sana! Ben Ekvâ'nın oğluyum! Bugün alçakların öleceği gündür!" diyerek bir ok attım. Okunun demiri, adamın omuzunu deldi. Vallahi, onlara durmadan ok atıyordum ve onları öldürüyordum.

Ağaçlık bir yerde idim. Bir süvârî dönüp bana doğru gelmeye başlayınca, bir ağacın dibine oturdum. Sonra da, bir ok atıp onu öldürdüm. Bana yönelip de, öldürmediğim hiç bir atlı yoktu. Dağ yolu darlaşıp müşrikler, boğazın dar, ok yetişmez yerine girdikleri zaman, ben de, dağın üzerine çıktım ve onlara taş atmaya başladım.

Allahın yarattığı mahlûklardan olup Resûlullah efendimize ait bulunan develeri ellerinden kurtarıp geriye alıncaya kadar onları ok ve taş tutmaktan geri durmadım. Sonra da arkalarını bırakmadım. Onlara ok ve taş yağdırmaya devam ettim. Müşrikler benimle baş edemeyeceklerini anlayınca bir kısım develeri ve bir kısım mızrakları bırakıp kaçmak mecburiyetinde kaldılar.

"Yumuşak davran!" 18.6.2006

Hz. Seleme bin Ekvâ anlatır:

Resûlullah efendimizin develerinin alan müşriklerin peşine düşmüştüm. Bana yardıma gelen süvârîleri görünceye kadar bulduğum yerden ayrılmadım. Süvârîler, ağaçların arasına girmeye başlamışlardı. Onların ilki, Ahrem Muhriz el-Esedî idi. Onun arkasında Resûlullah efendimizin süvârîsi Ebû Katâde ve Mikdâd bin Esved vardı. Baskıncı müşrikler geri dönüp kaçtılar.

Ben de, dağdan inip Ahrem'in önünü kestim ve atının gemini tutup dedim ki:

- Ey Ahrem! Şu kavimden sakın! Resûlullah efendimizin sahâbîleri gelip kavuşuncaya kadar onların seni kalbinden vurup şehîd etmeyeceklerinden emîn değilim!

Ahrem bana cevaben dedi ki:

- Ey Seleme! Eğer sen, Allaha ve âhiret gününe inanıyor, Cenneti ve Cehennemi de, hak ve gerçek tanıyorsan, benimle şehîdlik arasına girmel!

Bunun üzerine atının gemini bıraktım. Sonra Ahrem atını haydutların üzerine pervasızca sürdü. Ancak müşriklerin attığı oklarla şehîd düştü.”

Baskıncı müşriklerin yorup tepede bıraktıkları iki atı önüme katıp, Resûlullah efendimize getirirken amcam Âmir, bana bir tulum sulandırılmış süt ve bir tulum da su ile karşı geldi. Su ile abdest aldım, sütten de, içtim. Sonra, Peygamber efendimizin yanına geldim.

Kendisi; baskıncı müşrikleri su içmekten men ettiğim suyun başında, Zû Kared'de idi. Yanında da beş yüz kişilik bir cemâ'at bulunuyordu. Resûlullah efendimiz, baskıncı müşriklerin elinden kurtarıp geride bıraktığım develerle müşriklere bıraktırdığım her şeyi, bütün mızrakları ve kaftanları almış bulunuyordu. Dedim ki:

- Yâ Resûlallah! Ben, onları, su içmekten men etmiştim. Onlar, şimdi çok susuzdurlar, çarpışacak güçte değiller. Yanıma yüz kişi verseniz de, onları sık boğaz edip develerden ellerinde kalanları da kurtarsam, onlardan kimseyi sağ bırakmadan öldürsem olmaz mı?

- Ey Seleme! Ben, seni bıraksam, sen, bu dediğini yapabilir misin?

- Evet! Seni, Peygamberlikle şerefliendiren Allahü teâlâya yemin ederim ki, yapabilirim! Resûlullah efendimiz, gülümseyerek buyurdular ki:

- Onlara, şimdi Benî Gatafanların toprağında ziyâfet çekiliyordur! Gücün yetti mi, yumuşak davran, bağışlayıcı ol, sertliği bırak!

Piyadelerin hayırlısı 19.6.2006

Hiz. Seleme bin Ekvâ anlatır:

Baskın yapıp Resulullahın develerini almak isteyen müşrikleri uzaklaştırdı. Peygamber efendimiz, “Süvârîlerimizin hayırlısı Ebû Katâde idi. Piyâdelerimizin hayırlısı da, Ebû Seleme olmuştur!” buyurdu. Bunları söyledikten sonra bana, birisi süvârî, birisi de yaya hissesi olmak üzere, iki hisse verdi ve ikisini benim için birleştirdi.

Açlık ve yorgunluğumu ancak sahâbîlere kavuştuğum zaman hissettim. Orada bulunan bir kırba sütü içip su ile de abdest alınca, ne açlığım, ne de yorgunluğum kalmadı.

Baskıncı müşriklerin sürüp götürdükleri yirmi deveden onu kurtarılmıştı. Geri kalan onu ise, kaçıp giden müşriklerin elinde kalmıştı.

Resûl-i ekrem efendimiz, beni devesinin tergisine almıştı. Medîne'ye dönülüp girilmek üzere bulunulduğu sırada idi ki, ensârdan, koşuda önüne geçilemeyen bir zât seslendi:

- Medîne'ye kadar benimle koşu yarışı yapabilecek bir yarışçı yok mu?

Su sözlerini tekrarlayıp durmaya başladı. Bu sözleri işitince, onca yorgunluğuma rağmen “Ne olur, yâ Resûlallah, bana izin ver de şununla yarışayım.” dedim. Resûlullahın izin vermesi üzerine, ben de, hemen deveden atladım. Ayaklarımı pekiştirerek koşmaya başladım. Nihayet, ona yetiştim. Onun iki küreği arasına ellerimle vurup dedim ki:

- Vallahi, senin önüne geçildi!

O da cevap verdi:

- Ben de, öyle olduğunu sanıyorum! Böylece Medîne'ye kadar onun önünde koştum.

Hiz. Seleme Resulullahın bir mucizesini de şöyle anlatır:

Bizler, Resûlullah efendimizin emrinde Hudeybiye'ye geldik. O gün yüzer kişilik ondört bölüktük. Kuyunun yanında, elli koyun da vardı. Kuyunun suyu bu koyunlara bile yetmiyordu.

Resûlullah efendimiz kuyunun kıyısına oturup duâ etti. Derhal kuyunun dibinden su fışkırarak yükseldi. Biz orada hem koyunları suladık, hem de kendimiz suya kandık.

Seleme bundan sonraki hayatında birçok kahramanlıklar gösterdi. Hayatı boyunca yedisi Resûlullah ile birlikte olmak üzere 14 gazveye iştirak etti. Hepsinde de yiğitlik ve kahramanlık destanları yazdı.

Birçok defa Resûlullahın iltifat ve duâlarına mazhar olan bu mübârek sahâbî, Medîne'de Hicretin 74. senesinde seksen yaşında iken vefât etti.

“Sana müjde vereyim mi?” 20.6.2006

Câbir bin Abdullah hazretleri Bedir savaşına katılamamıştı. Uhud savaşına katılmak için Resûlullah efendimizden müsaade istedi. Resûlullah efendimiz, babasından izin alabilirse katılmasına müsaade edeceğini bildirdi.

Hiz. Câbir babasından izin isteyince, babası, kızlarının kimsesiz kalmaması için oğlunu harbe iştirakten men ederek” Oğlum, şu kızların kimsesiz kalmaların düşünmemem, gözümün önünde senin şehîd olmanı isterdim.” dedi.

Abdullah, oğlu Câbir'in şehîd olduğunu göremedi, ama kendisi bu savaşta şehîd oldu. Câbir şöyle anlatır: “Babam, Uhud'da şehîd olmuştu. Kızkardeşim bana bir deve vererek dedi ki:

- Git, babamızı bu devenin üzerinde taşı. Onu Selemeoğullarının kabristanına göm!

Ben de deveyi alarak harb meydanına gittim. Yanımda birkaç kişi daha vardı. Resûl-i ekrem efendimiz babamı, harb yerinden alarak aile kabristanına götürmek istediğimi anladılar. O sıralarda Resûl-i ekrem Uhud'da bulunuyorlardı. Beni huzûrlarına çağırdılar ve buyurdular ki:

- Nefsim yed-i kudretinde olan Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki; Abdullah da arkadaşları ile gömülecektir.

Resûl-i ekrem bu sözü üzerine, ben de babamı taşımaktan vazgeçtim. Onu Uhud şehîdleri ile birlikte gömdüm.

Resûlullah efendimiz bana sordu:

- Ey Câbir! Sana müjde vereyim mi?

- Evet yâ Resûlallah.

- Baban şehîd olunca, Allahü teâlâ onu diriltti ve, "Ey Abdullah! Sana ne yapmamı arzû edersin" diye sordu. O da, "Yâ Rabbî! Ben sana hakkıyla kulluk edemedim. Beni dünyaya döndürmeni ve yine senin yolunda çarpişarak tekrar şehîd olmayı arzû ederim" dedi. Allahü teâlâ da, "Ben, şehîdler geri dönmiyecekler diye hükmettim" buyurdu. "Öyle ise yâ Rabbî, geride kalanlara bunu ulaştır" dedi.

Uhud şehîdlerinin kabri 46 yıl sonra su çıkarmak sebebiyle açılmak durumunda kalmıştı. Câbir bin Abdullah, babasının kabri açıldığında, babasını uyur gibi bulduğunu, az veya çok hiç bir değişikliğe uğramadığını, söyledi.

"Alacaklıları çağırın!" 21.6.2006

Câbir bin Abdullah'ın babası şehîd olduğu zaman bir hayli borcu vardı. Bu borçların mühim bir kısmı, etrafta oturan Yahûdîlere idi. Babasının şehâdetinden sonra, alacaklılar, Câbir bin Abdullah'ı sıkıştırarak alacaklarını istemişlerdi. Fakat Câbir bin Abdullah'ın elinde, babasından kalan ufak bir hurmalıktan başka bir şey yoktu. Buradaki hurmalar da borcunu ödeyecek miktarda değildi.

Çok zor durumda kalan Câbir bin Abdullah, hâlini insanların en merhametlisi olan Peygamber efendimize giderek arzetti. Resûl-i ekrem efendimiz, bir kısım hurma toplanmasını ve kendilerine haber verilmesini buyurdular.

Resûl-i ekrem efendimiz, teşrif ettiğinde, "Alacaklıları çağırın!" buyurdu. Alacaklıları geldi. Resûlullah efendimiz toplanan bir kısım hurmadan, hepsine haklarını verdikten sonra bir miktar hurma yine Câbir bin Abdullah'a kaldı. Peygamberimiz bu mu'cizeyi Eshâb-ı kirâma da anlatmasını Câbir bin Abdullah'a emir buyurdu.

Bu arada Resûlullah efendimizin geldiğini perde gerisinden gören hanımı, "Yâ Resûlallah! Bana ve kocama duâ edin." dedi. Resûlullah efendimiz de, "Allahü teâlâ seni ve kocanı mağfiret etsin" buyurdu.

Hendek gazâsında, Resûl-i ekrem efendimizin mâiyetinde bulunan Câbir bin Abdullah, o günleri şöyle anlatır:

"Hendek muhârebesinde Resûl-i ekrem ile Eshâbı üç gün ağızlarına bir lokma koymamışlardı. Bu sırada Resûl-i ekreme dikkat ettim. Mübârek karınlarına taş bağlamışlardı. Hendek kazmakla meşgûl olan Eshâb, bir taş parçasını kıramadıklarını Peygamber efendimize haber verdiler.

Peygamber efendimiz onlara, siz bu kaya parçasının üstüne biraz su serpiniz buyurmuştu. Sonra külünkü almış ve kayaya üç defa vurmuşlar, her vuruşlarında kuvvetli bir ateş çıkmış, Yemen, İstanbul, Fâris illeri görünmüştü. Bunun hikmeti sorulduğu zaman Peygamberimiz, "Buraların Müslümanlar tarafından fethedileceğinin işâretidir" buyurmuşlardı.

Herkese yeten yemek 22.6.2006

Câbir bin Abdullah hazretleri şöyle anlatır:

Peygamber efendimiz Hendek gazâsında bir kayayı parçalarken, mübârek karnı açıldı. Açlıktan midesinin üzerine taş bağladığını gördük. Bu hâli görünce çok üzüldüm. Hemen Resûlullahın huzûruna varıp, izin aldım ve eve gidip hanıma dedim ki:

- Resûlullahın öyle bir hâli vardı ki, dayanılır gibi değildir. Açlıktan karnına taş bağlamışlar. Evde yiyecek birşeyler var mıdır?

- Biliyorsun evimizde bir oğlakla birkaç avuç arpadan başka bir şeyimiz yoktur.

- Olsun, hiç olmazsa onları ikrâm edelim.

Sonra hemen oğlağı kestim, arpayı el değirmeninde öğütüp un hâline getirdim.

Hamur yapıp tandırda pişirdik. Eti de çömleğe koyup kaynatmaya başladık.

Bu hazırlığı yaptıktan sonra, sevinçle Resûlullahın huzûruna varıp dedim ki:

- Yâ Resûlallah, az bir yemeğim var. Yanınıza birkaç kişi alıp yemeğe gelebilir misiniz?
Resûlullah efendimiz sordu:
- Yemeğin ne kadardır?
- Bir oğlak ve birkaç avuç arpa unu.
- Yemeğin hem çok, hem de güzeldir. Hanımına söyle, ben gelinceye kadar tandırdan et çömleğini ve ekmeği çıkarmasın! Sonra da mücâhidlere dönüp buyurdu ki:
- Ey Hendek halkı! Kalkınız, Câbir'in ziyâfetine gideceğiz.
Bu emir üzerine Eshâb-ı kirâm toplandı. Peygamber efendimiz önde olmak üzere bizim eve doğru gelmeye başladılar. Kalabalığı görünce hanım sordu:
- Eshâb-ı kirâmı sen mi da'vet ettin, yoksa Resûlullah efendimiz mi?
- Resûlullah efendimiz da'vet etti.
- O zaman endişe edilecek bir şey yoktur.
Biraz sonra Peygamber efendimiz kalabalık bir topluluk ile kapıya geldi.
Peygamber efendimiz, önce etin ve ekmeğin bereketli olması için duâ buyurdu. Sonra tandırdan indirmeden bizzat elleri ile yemeği ve ekmeği dağıttı.
Bütün Eshâb-ı kirâm doyuncaya kadar yediler. Yemîn ederim ki, binden fazla kişi yemek yedi, fakat ne ette, ne de ekmekte bir eksilme olmadı. Yemeği ve ekmeği sonra komşulara dağıttık.

"Mükâfâtınız Cennettir!" 23.6.2006

Hz.Câbir'in babası Uhud'da şehîd olunca, kardeşleri kimsesiz kaldı. Bunun üzerine Hz. Câbir dul bir kadın olan Süheyra binti Mes'ud ile evlenmişti. Resûlullah efendimiz, "Kız alsaydın daha iyi olmaz mıydı?" buyurunca,

- Yâ Resûlallah! Babam Uhud'da şehîd olunca geride yedi kız çocuğu bıraktı. Doğrusu, ben yaşlı bir kadınla evlenmeyi, onun da, çocukları başına toplamasını, onların saçlarını, başlarını taramasını, onlar üzerinde bir mürebbiye olmasını daha hayırlı buldum.

Bunun üzerine Resûlullah efendimiz şöyle buyurmuştur:

- İsâbet ettin. Allahü teâlâ zevcenin hakkında hayırlı ve mübârek kılsın.

Şöyle anlatır:

"Resûl-i ekrem Mekke'de on sene kalarak, herkesin toplandığı Ukaz ve Mecenne gibi panayırda ve Minâ dağına çıkarak halka hitâben, "Rabbimin, risâletini tebliğ için bana kim yardım ederse, Cenneti kazanır" derdi. Fakat, Ebû Cehil, Ebû Leheb gibi kâfirler, "Bizi bunun için mi çağırıyorsun, sakın inanmayın!" diyerek insanları aldatırlardı.

Nihâyet biz Medîne'den gelerek Resûl-i ekremi bulup, O'na inanmış ve şehrimize da'vet ederek yardım etmiştik. Müslüman olanlara Resûl-i ekrem, Kur'ân-ı kerîm okurdu. Onlar da döndüklerinde âilelerine İslâmiyeti tebliğ eder, onların îmân ile şereflenmelerini sağlardı.

Gönülleri îmân ile dolu olan ve Peygamberimizi herşeyden çok seven Müslümanlar toplanarak dediler ki:

- Resûl-i ekreme müşrikler tarafından hakâret, eziyet edilmesine ne zamana kadar müsaade edeceğiz?

Bunun üzerine içimizden 70 kişi hac mevsiminde Medîne'den hareket ederek Resûl-i ekrem'i bulduk. Resûl-i ekrem ile Akabe'de mülâkat etmek üzere anlaştık. Birer, ikişer o mevkide toplandık. Resûl-i ekreme, kendilerine bî'at etmek istediğimizi arzettik. Resûl-i ekrem buyurdu ki:

- Bana iyi ve fenâ zamanlarda itâat etmek, darlık ve bolluk zamanında infâk etmek, emr-i bil ma'rûf ve nehy-i anil münkere riâyet etmek, her sözü Allahü teâlâ için söyleyerek bu yolda birşeyden korkmamak, bana yardım etmek, canlarınızı, mallarınızı, çocuklarınızı nelerden koruyorsanız beni de öyle korumak üzere bî'at ediniz, mükâfâtınız Cennettir.

Resûlullah efendimiz sözlerini bitirdikten sonra kalkıp ona bî'at ettik."

Cahilliğin ilacı 24.6.2006

Birgün Hz. Câbir hastalanmıştı. Resûlullah efendimiz kendisini ziyârete geldi. Baygın vaziyette yatan Câbir'in yüzüne su serpererek ayılttı. Hz. Câbir bu sırada yedi kız kardeşinden hangisine ne miktarda mîrâs bırakabileceğini Peygamber efendimize sordu. Resûl-i ekrem efendimiz, "Yâ Câbir, sen bu hastalıktan vefât etmiyeceksin!" buyurdu.

Hz. Câbir ihtiyarladığında gözleri zayıflamıştı. Genellikle iki oğlunun koluna girerek yürürdü. Bir gün fitne çıkaran bazı kimseler karşısına çıktı. Tam o sırada Hz. Câbir'in ayağı kaydı. İki oğlu hemen sımsıkı babalarını kollarından kavırarak düşmesine mâni oldular. Bu sırada Hz. Câbir buyurdu ki:

- Resûlullah efendimizi korkutmaya yeltenenlerin vay hâline!

Bunu işiten oğulları dediler ki:

- Peygamber efendimiz vefât etmiştir. Onu korkutmak nasıl mümkün olur?

Hız. Câbir de    yle cevap verdi:

- Peygamber efendimizden işittim. "Medîne halkını korkutanlar beni korkutmaya  alı mı  olurlar" buyurdu.

Resûlullah efendimiz Câbir bin Abdullah'ı çok sever, sık sık ziyâretine gelirdi. Câbir bin Abdullah anlatır: "Resûlullah efendimiz bize geldi. Evde, saçları dağınık biri vardı. Bunu görünce "Bu, saçlarını düzeltecek bir ey bulamamış mı?" buyurdu. Elbisesi kirli birini de görünce "Elbisesini yıkayacak bir eyi yok mu?" buyurdu.

Hız. Câbir diyor ki:

"Yolculukta, arkadaşlarımdan birinin ba ı yaralandı. Birisi, "Ba ını yıka" denildi. Yıkadı ve öldü. Medîne'ye gelince, Resûlullah efendimize haber verdik. Buyurdu ki: "Onun ölümüne sebep oldular. Bilmediklerini niçin sorup   renmediler? Cehlin il ci, sorup öğrenmektir!"

Câbir bin Abdullah bir koyun pi irdi. Resûlullah efendimiz E h b-ı kirâm ile beraber yediler. Resûlullah efendimiz, "Kemiklerini kırmayınız!" buyurdu.

Resûlullah efendimiz, kemikleri toplayıp, mübârek ellerini üstüne koyup du  etti. Allahü teâlânın izniyle koyun dirildi ve kuyruğunu sallıyarak gitti.

Hız. Câbir'in künyesi Eb  Abdullah veya Ebû Abdurrahman'dır. Annesinin ismi Nesibe'dir. 601 yılında Medîne'de do mu  olup, 694 yılında 95 yaşında Medîne'de vefât etmiştir. Cenâze namazını Medîne vâlisi bulunan Hız. Osman'ın oğlu Ebân kıldır mı tır.

Ceh let ve zulüm 25.6.2006

Mekke ufuklarını aydınlatan hidâyet nûru, kalb ve gönüllere yansırken, İslâmiyetin  if  bahçeden berrak menbaina her geçen gün birkaç kişi daha yana ıyor, o  b-ı hay ta dalarak yudumluyor, r h larını paslandıran ceh let ve zulüm kirlerinden kurtularak huzûra kavu uyorlardı. İnsanlık, o sıralar o kadar zavallıla mı  ve gülünç bir hâle d  m  t  ki, her türlü a a ılıkları i liyorlardı. İ te onları, çirkin, k fr n ürkütücü pençesinden alıp, İslâmiyetin munis ve şefkatli s nesine, merhametli kucağına da'vet eden yüce Resûl, insanlığın hakîkî kurtarıcısı olduğunu ispat ediyordu.

İslâmiyet sayesinde insanlar arasında o kadar kuvvetli, sağlam bir yakınlık ve kardeşlik kurulmuştu ki, küfür cephesinde kalanlarla, imân safında bulunanlar arasında daha önce mevcut olan kan ba ı akrabalık m n sebetlerinden hiçbir eser kalmamıştı.

Bu ibretli tablo Hi  m'ın be  oğlu arasında çok açık bir şekilde m   hede ediliyordu. Seleme ile Hâris Peygamber efendimizin yanında yer alırken, aynı babadan gelen Ebû Cehil,  s ve Hâlid nas bsız g r hunun eleba ısıydılar.

Büyük kardeşi Seleme'nin imân ettiğini duyunca, Ebû Cehil'in hısımlı ı hasımlı a çevrilmiş, kendi  ilesinden bir ferdin, Peygamber efendimizin safına geçmesini hiç hazmedememi ti. Onu vazgeçirmek için her türlü yola başvurdu. Fakat bütün çabaları bo a  ıktı. Im nın ulvî hazzını tadan kimsenin, tekrar dönüp k fr n zehirini ağzına alması mümkün müydü?

Hız. Seleme, zâlim kardeşinin hareketlerine daha fazla tahammül edemedi. Habeşistan'a hicret etti. Böylece her ne kadar yer ve yurtlarından ayrı d  m  ler ise de can ve dinleri emniyette idi.

Bu Müslümanlar hicret edeli    ay olmuştu. Receb,  a'b n ve Ramazan aylarını orada ge irmi lerdi. Kulaklarına şöyle bir haber geldi: "Mekkeliler imân etti, Velîd bin Mugîre Müslüman oldu."

Bunun  zerine kendi aralarında, "Bunlar Müslüman olduktan sonra Mekke'de Müslüman olmayacak kim kaldı? Bize kendi kavim ve kab lemiz arasında yaşamak daha iyidir" diyerek bir kısmı geri dönmeye karar verdi. Fakat Mekke'ye yaklaşıp da duydukları haberin asılsız olduğunu öğrenince hayâl kırıklığına u radılar.

İ kenceyi en yakınları yapıyordu 26.6.2006

Uzun müddet en yakınları tarafından işkenceye tâbi tutulan ve zulmün her türlüsüne mâruz kalan Hız. Seleme, İya  ve Hi  m Medîne'ye hicret emri çıkınca bile esâret zincirinden kurtulamadı. Hattâ bu yüzden Bedir, Uhud ve Hendek savaşlarına da katılamadı.

 z kardeşi Ebû Cehil, Hız. Seleme bin Hi  m'ı i kenceden işkenceye sokuyordu. Yoruluncaya kadar dövüyor, türlü hak retler ediyor, a  susuz bırakarak günlerce acı ve ızdırap içine atıyordu. Bütün bu zulümleri yapmasındaki maksadı, "Belki tahammülsüz kalır da, dîninden vazgeçer" d  ncesinden ortaya çıkıyordu. Halbuki Hız. Seleme'de k in ta meydan okuyacak kadar kuvvetli bir imân; bitip tükenmez bir Resûlullah sevgisi vardı.

Uzun yıllar im nında en ufak bir tereddüde kapılmadan, usanıp bıkmadan, sabır ve azim içinde, rev  görülen i kencelere aldırmadı. Bu imân fed ilerinin acıklı hâlini bilen, onların çektiği sıkıntıyı kendi rûhunda da hisseden Resûl-i ekrem efendimiz, bir ay müddetle her sabah namazında  u du ayı tekrar ederdi:

"Allahım, Velîd bin Velîd'i kurtar! Allahım, Seleme bin Hişâm'ı kurtar! Allahım, İyaş bin Rebia'yı kurtar! Allahım, mü'minlerin zayıf olanlarını kurtar!"

Mekke müşriklerinin elinde bulunan bu üç sahâbî birbirlerinin amca çocuklarıydı. Mugîre için de dedesiydi. Velîd bin Velîd, Müslüman olup Mekke'ye gidince hapsedilmiş, İyaş bin Rebia hicret esnâsında Ebû Cehil tarafından kandırılarak götürülüp işkenceye tâbi tutulmuştu. Bu üç sahâbî de bir aradaydı. Üçünü birbirlerine bağlamışlardı.

Hız. Velîd bir fırsatını bularak kaçıp Medîne'ye geldi. Peygamber efendimiz, Velîd'e diğer kardeşleri Seleme ile İyaş'ın durumunu sordu. Hız. Velîd, onların ayaklarının birbirine bağlı bulunduğunu, şiddetli azâb ve işkence içinde kıvrandıklarını haber verdi.

Resulullahın emri ile, Hız. Velîd Mekke'ye gizlice girdi. Mahpuslara yemek götüren bir kadından Hız. Seleme ile Hız. İyaş'ın bulundukları yeri öğrendi. Geceleyin oraya varan Velîd, bağlandıkları ipi kesti, onları devesine bindirerek Mekke'den çıkardı.

Mazlûmların kaçtıklarını öğrenen müşrikler peşlerine düştülerse de, onları ele geçiremediler. Hız. Velîd kurtardığı iki arkadaşıyla birlikte Medîne'ye geldiğinde yürümekten ayak parmakları parçalanmış, kanlar içinde kalmıştı. İki mümtaz sahâbînin kurtulduğunu öğrenen Peygamberimiz çok sevinmişti. Hız. Seleme artık rahattı. Peygamberimizin vefâtına kadar Medîne'de kaldı.

"Allahü teâlâ rızkımı verir!" 27.6.2006

Resûlullah efendimiz, İslâmiyeti gizli olarak açıklamaya yeni başlamıştı. Daha birkaç kişi Müslüman olmuştu. Bu sırada Hâlid bin Sa'îd bir rü'yâ gördü. Rü'yâsında, Cehennemin kenarında dururken, babası gelip, kendisini oraya itip düşürmek istedi. Tam o sırada, Peygamberimiz belinden yakalayıp, Cehennemin içine düşmekten koruduğunu gördü.

Hemen gidip rü'yâsını Hız. Ebû Bekir'e anlattı, ona de dedi ki:

- Hakkında hayırlı olsun! Bu kimse, Allahü teâlânın peygamberidir. Hemen git, O'na tâbi ol! Sen, O'na tâbi olacak, İslâm dînine girecek ve O'nunla birlikte bulunacaksın. O da seni, rü'yâda gördüğün üzere Cehenneme girmekten koruyacaktır. Baban ise Cehennemde kalacaktır!

Hâlid bin Sa'îd, rü'yâsının etkisinden kurtulamamıştı. Vakit kaybetmeden hemen, Ecyâd denilen yerde bulunan Peygamber efendimizin yanına gitti. Onun huzuruna varıp dedi ki:

- Yâ Muhammed! Sen, insanları neye da'vet ediyorsun?

Peygamberimiz cevâben şöyle buyurdu:

- Ben, insanı, eşi ve benzeri olmayan tek Allaha ve benim de O'nun kulu ve peygamberi olduğuma inanmaya ve işitmeyen, görmeyen, hiçbir zarar ve fayda vermeyen, kendisine tapınanları da, tapınmayanları da bilinmeyen birtakım taş parçalarına tapınmaktan vazgeçmeye da'vet ediyorum.

Bunun üzerine, Hâlid bin Sa'îd hemen, "Ben de şehâdet ederim ki, Allah'tan başka tapılacak ilâh yoktur ve yine şehâdet ederim ki, Sen Allahü teâlânın peygamberisin!" diyerek Müslüman oldu.

Şiddetli bir İslâm düşmanı olan babası Ebû Uhayha, Hâlid bin Sa'îd'in Müslüman olduğunu öğrenip, Mekke'nin tenhâ bir yerinde namaz kıldığını haber alınca, çocuklarından Müslüman olmayanları gönderip onu huzuruna getirtti. Ona yeni girdiği dinden ayrılmasını söyledi. Azarlayıp dövmeye başladı. Sopa, başında kırılıncaya kadar vurdu ve sonra bağırdı:

- Ey zelîl yaramaz oğlum! İsteddiğin yere git! Yemîn olsun ki, sana ekmek vermeyeceğim!

Hız. Hâlid cevap verdi:

- Sen benim nafakamı kesersen, Allahü teâlâ da, elbette bana geçineceğim rızkımı ihsân eder.

"Onu yataktan kaldırma!" 28.6.2006

Mekkeli müşriklerin, Müslümanlara zulüm ve işkenceleri her gün artıyordu. Bitmek, tükenmek bilmeyen bu eziyetleri, dayanılmaz hâle gelince, Resûlullah efendimiz, Müslümanların Habeşistan'a hicret etmelerine izin verdi. Orada rahat edebileceklerdi.

Hâlid bin Sa'îd, hanımı ile birlikte hicrete çıkacakları sırada, babası çok hastalandı. Yatağa düştü. Bu hâlinde bile, "Bu hastalığımдан kurtulup ayağa kalkarsam, Mekke'de bir tek kimse putlardan başkasına ibâdet edemeyecektir" diyordu.

Hız. Hâlid, babasının, hak dîne olan bu düşmanlığının sona ermesi için, "Ey Allahım! Onu yataktan kaldırma!" diye duâ etti. Nitekim bu hastalıktan ayağa kalkmadan öldü.

Habeşistan'a hicret için, ilk olarak Mekke'den çıkan Hâlid bin Sa'îd ve hanımı oldu. Kendisi ile beraber Kureyşli Müslümanlardan bir grup da Habeşistan'a hareket etti. On seneden fazla orada kaldı. Oğlu Sa'îd ve kızı Ümmü Hâlid orada doğup büyüdü.

Hâlid bin Sa'îd, kardeşi Amr bin Sa'îd ve Hz. Ca'fer bin Ebî Tâlib ile beraber, Habeşistan'dan Resûlullahın yanına Medîne'ye geldi. Hicretin altıncı yılına rastlayan bu dönüşte, Hayber'in fethi gerçekleşmişti. Ganimetlerinden bir hisse de Hz. Hâlid'e ayrıldı.

Bundan sonra Hâlid bin Sa'îd önce Umretül-kazâya, sonra sırası ile Mekke'nin fethine, Huneyn harbine, Tâif ve Tebük seferlerine ve bunların yanında, ba'zı küçük seriyyelere iştirak etti. Fakat Bedir ve Uhud harblerine katılmadığı için çok üzgündü. Bu üzüntüsünü, bir ara Resûlullah efendimize açıkladığında, Peygamberimiz ona:

- Üzülecek bir durum yok! Başkaları bir hicret etti. Fakat siz, iki hicrete katılmış oldunuz, buyurarak, gönlünü aldı.

Hz. Hâlid bin Sa'îd, ilk Müslümanlardan olmak şerefine yanında, Resûlullahın kâtiplik hizmetini de yapmıştır. Kızı Ümmü Hâlid de, Hz. Hatice, Hz. Ebû Bekir, Hz. Ali ve Hz. Zeyd bin Hârise ve Sa'd bin Ebî Vakkâs'tan sonra altıncı Müslüman olduğunu bildirmektedir.

Hz. Hâlid bin Sa'îd, Medîne-i münevvereye döndükten sonra, Resûl-i ekrem efendimiz yazışma ve mektuplaşma işlerini ona verdi. Eshâb-ı kirâmın içinde okuma-yazma bilenlerden biriydi. Mekke'de iken de bu işleri, o yürütürdü. O, yazılacak çeşitli mektupları yazar, gönderir ve yabancılarla yapılan görüşmeleri kaydeder ve buna benzer her türlü işleri yerine getirirdi. Resûlullahın özel kalem müdürü vazifesini îfa ediyordu.

Kahramanca savaştı 29.6.2006

Hz. Hâlid Yemen'de vali iken İslâmiyetten ayrılan ve "Namaz kılarız, fakat zekât vermeyiz" diyen mürtedlerin bastırılmasında önemli vazife görmüştü. Bu temizlik harekâtı tamamlandıktan sonra, İslâm ordusu Şam taraflarına sevk edildi. Bizans ile Yermük'te çetin savaşlar yapıldı. 46.000 kişilik İslâm ordusunun karşısında 240.000 kişilik Rum ordusu vardı. 100.000 düşman askeri öldürüldü. 3.000 Müslüman şehîd oldu.

Bu arada halîfe, Hz. Hâlid bin Sa'îd'e, ordunun bir kısmının kumandanlığını verdi. Askerlerin harbe hazırlanması ve ihtiyaçlarının giderilmesi ona âitti. Hz. Hâlid, yardımcı kuvvetlerin kumandanı olarak Filistin'de Remle şehrine yakın Ecnadeyn taraflarına gönderildi.

Yolda, askerleri arasında ba'zı ihtilaflar başgösterdi. Tam bu sırada, Bizans kumandanı Mahân da, ordusu ile Hz. Hâlid'e karşı taarruza geçti. Hâlid bu taarruzu geri püskürttü ve yardım istedi. İslâm ordusunun tamamı seferberlik hâlinde olduğundan, Hz. İkrime ve Hâlid bin Velîd derhal Hz. Hâlid'e yardıma geldiler.

Tam bu sırada İkrime bin Ebû Cehil'in kuvvetleri yardıma geldi. Bizans komutanı Mahân kaçtı. Hâlid bin Sa'îd, ordusunu Zü'l-Merre'ye getirerek orada konakladılar. Ayrıca durumu, Medîne'de bulunan halîfeye bildirdi.

İslâm ordusu ile Bizans Rum ordusu arasında şiddetli çarpışmalar oldu. Bu muhârebelerde Müslüman kadınlar da harp etti. Başkumandan Hz. Hâlid bin Velîd ile bir kolun komutanı Hz. İkrime'nin şaşılacak kahramanlıkları görüldü. Hz. Hâlid bin Sa'îd de, büyük bir cesâret örneği göstererek kahramanca dövuştü. Ordunun diğer askerleri, onun bu hâlini görünce, kendilerine bir canlılık ve cesâret geldi.

Şam şehrinin alınmasında ve Fihl muhârebesinde canını ortaya koyarak kahramanca çarpışan Hz. Hâlid bin Sa'îd, 635 yılında İslâm orduları ile birlikte Merc-i Safer denilen yere geldi. Ertesi gün, düşman üzerine saldırıya geçildi. Hâlid bin Sa'îd hemen ön saflara geçerek dövüşmeye başladı. Düşman askerinden birisi, kendisi ile yeke yek dövüşecek bir er istedi.

Hâlid hemen oraya çıkıp vuruşmaya başladı. Burada kendisi şehîd oldu. Kocasının şehîd edildiğini gören bir günlük evli hanımı Ümmü Hakîm, hiç feryât ve figân etmiyerek, eline aldığı bir kılıçla düşman üzerine yürüdü. Kahramanca vuruşmaya başladı. Onun bu hâlini gören İslâm askerleri büyük bir şevk ve arzu ile saldırıya geçtiler. Bizanslıları kılıçtan geçirmeye başladılar. Bu arada Ümmü Hakîm de bir kâfir askerini öldürmüştü.

Kâ'b bin Eşref'in düşmanlığı 30.6.2006

Bedir savaşından sonra Mekkeli müşriklerin ölümleri hakkında ağıtlar, şiirler söyleyerek müşrikleri kıskırtan, Peygamberimize ve Müslümanlara dil uzatarak fitne çıkartan, hattâ Peygamberimize suikast tertiplemeye kalkışan Kâ'b bin Eşref adlı bir Yahûdî zengini vardı. Peygamber efendimiz Eshâbına sordu:

- Kâ'b bin Eşref'i kim öldürür? Muhammed bin Mesleme dedi ki:
- Yâ Resûlallah! Ben onu senin için öldürür, onun sesini kısarım.
- Bunun üzerine Resûlullah efendimiz şöyle buyurdu:
- Gücün yeterse bu işi yap!

Bunun üzerine Muhammed bin Mesleme, evine döndü. Sonra Ebû Nâile, Abbâd bin Bîşr, Hâris bin Evs, Ebû Abs ve İbni Cerîr'in yanına gidip, mes'eleyi onlara açtı. Hepsı uygun görerek, "Beraber öldürürüz" dediler.

Bundan sonra, birlikte Peygamber efendimize gelerek dediler ki:

- Yâ Resûlallah! İzin buyurursanız, biz Kâ'b ile konuşurken, sizinle ilgili olarak onun hoşuna gidecek ba'zı sözler söylemeliyiz. Peygamber efendimiz, onlara buyurdu ki:

- Bu husûsta istediğinizi söylemeniz size helâldir.

Muhammed bin Mesleme ve arkadaşları, aralarında istişâre yapıp bir plân hazırladılar.

Bundan sonra Muhammed bin Mesleme, Kâ'b bin Eşref'in yanına giderek dedi ki:

- Şu Muhammed, bizden sadaka istedi. Bize çok vergi yükledi. Onun için senden ödünç bir şey almak için geldim.

- O sizi daha da bıktıracak.

- İşte ona bir defa uymuş bulunduk. Ona tâbi olmakta devam edeceğiz. Bakalım sonu ne olacak? Şimdi sen bize biraz ödünç hurma ver.

- Evet vereyim, fakat bana bir şeyi rehin vermelisiniz. Kadınlarınızı rehin isterim!

- Kadınlarımızı sana nasıl rehin verebiliriz?

- O zaman oğullarınızı rehin verin!

- Onları da rehin veremeyiz. Sana silâhımızı ve zırhımızı rehin verebiliriz.

Kâ'b bu teklifi kabûl etti. Onu böylece tuzağa düşürdüler. Artık onu öldürmeleri kolaylaşmıştı. Hak ettiği cezayı buldu 1.7.2006

Muhammed bin Mesleme, plan gereği İslam düşmanı Kâ'b bin Eşref 'i öldürmek için kalesine gitti. Beraberinde, Kâ'b'ın süt kardeşi Ebû Nâile de vardı. Kâ'b onları kaleye çağırmıştı. Kâ'b gelenleri karşılamak için aşağı inerken karısı, " Bu durum bana pek iyi gelmiyor. Sanki bana kan dökülecek gibi geliyor." deyince, "Yok yok zannettiğin gibi değil, onlar Muhammed bin Mesleme ile süt kardeşim Ebû Nâile'dir. O iyi bir gençtir." dedi.

Kâ'b böyle söyledikten sonra aşağı indi. Muhammed bin Mesleme, bu arada üç kişiyi kaleye soktu. Bunlar Ebû Abs, Hâris bin Evs, Abbâd bin Bîşr idi. Muhammed bin Mesleme arkadaşlarına, " Kâ'b gelince, ona saçını koklayacağımı söyler, başını tutup koklarım. Siz, benim, Kâ'b'ın başını iyice yakaladığımı gördüğünüz zaman, kılıçlarınızla, Kâ'b'a vurunuz. Böylece (Harb hiledir) hadîs-i şerîfine uygun hareket etmiş oluruz."dedi.

Kâ'b bin Eşref, güzel giyinmiş bir şekilde güzel koku saçarak, onların yanına gelmişti. Muhammed bin Mesleme, "Şimdiye kadar böyle güzel koku koklamadım" diyerek Kâ'b'ın yanına vardı. Kâ'b gururlanarak cevap verdi:

- Dünyanın en güzel kokularını kullanırım.

- Güzel kokulu saçını koklamama izin verir misiniz?

Kâ'b, müsâade ettiğini söyledi. Muhammed bin Mesleme, onun başını yakalayıp, arkadaşlarına seslendi:

- Allah ve Resûlullah düşmanına vurunuz!

İlk kılıç vurulduğunda, Kâ'b şiddetle bağırdı, ancak ölmedi. Bunu gören Muhammed bin Mesleme hançeriyle Kâ'b'ın karnını göbeğinden kasiğine kadar yırttı. Kâ'b, öyle bir çığlık kopardı ki, çevrelerindeki evlerden bu feryâdı duymayan kalmadı. Kâ'b yere yıkılıp öldü.

Fedâîler bundan sonra oradan sür'atle uzaklaştılar. Yahûdîler kaleden inip bir müddet onları ta'kip ettilerse de, yolu şaşırarak bulamadılar. Mücâhidler, Medîne'ye girdiklerinde, Resûlullah efendimiz namaz kılıyordu. Mücâhidlerin tekbîr seslerini işitince, kendileri de, tekbîr getirdiler.

Muhammed bin Mesleme, Resûlullah efendimize, Kâ'b'ın öldürüldüğünü haber verdi. Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Murâdınıza erdiniz. Fedâîler de;

- Evet yâ Resûlallah! Alahın ve Resûlullahın bir düşmanı daha hak ettiği cezâyı buldu, dediler.

Bile bile inkar ettiler 2.7.2006

Bedir savaşıdan sonra Benî Nâdir Yahûdîleri, Peygamberimizi yurtlarına da'vet edip, suikast yapmak istemişlerdi. Bunun üzerine Peygamberimiz onların bu tutumunu öğrendi.

Muhammed bin Mesleme'yi çağırarak, " Nâdiroğulları Yahûdîlerine git! Onlara, Resûlullah beni size; Yurdumdan çıkıp gidiniz! Burada benimle birlikte oturmayınız! Siz bana bir suikast plânı kurdunuz! Size on gün süre tanıyorum. Bu müddetten sonra, buralarda sizden kim görülürse, boynu vurulacaktır" emrini bildirmek üzere gönderdi, de!" buyurdu.

Bu emir üzerine Muhammed bin Mesleme, Nâdiroğulları Yahûdîlerinin yurduna varınca, onlara dedi ki: “Mûsâ aleyhisselâma Tevrat'ı indirmiş olan, Allah aşkına doğru söyleyiniz: Muhammed aleyhisselâm Peygamber olarak gönderilmeden önce, Tevrat önünüzde iken, size geldiğim ve şu meclisinizde bana Yahûdîliği teklif ettiğiniz zaman ben size, “Vallahi ben aslâ Yahûdî olmam” demiştim. O zaman siz de bana cevâben, “Senin dîninden başka din yoktur. Senin anladığın, istediğin, duyup işittiğin Hanîf dîninin aynıdır! Size gelecek olan Peygamber, hem şerî'at sahibidir, hem savaşıdır. Gözlerinde biraz kırmızılık vardır. Kendisi Yemen tarafından gelecek, deveye binecek, ihrâma bürünecek, bedeni yumuşak ve kuvvetli, kılıcı boynunda asılı bulunacak, konuştuğu zaman hikmet konuşacaktır” dememiş miydiniz?”

Yahûdiler bunu itiraf etmelerine rağmen İslâmiyeti kabûl etmemişlerdi. Muhammed bin Mesleme ayrıca Resûlullahın emrini onlara bildirdi. Bunun üzerine Nâdiroğulları yüklerini toplayıp, topraklarını terkederek yurtlarından oldular ve ihânelerinin cezasını gördüler.

Hayber gazvesinde, Hayber kalelerine yapılan hücumlarda en önde bulunuyordu. Henüz Hayber fethedilmemişti. Muhammed bin Mesleme dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Bugün çok üzgünüm. Yahûdîler kardeşim Mahmud bin Mesleme'yi şehîd etti. Bunun üzerine Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Düşmanlarla karşılaşmayı istemeyiniz. Allahtan sağlık ve âfiyet dileyiniz. Çünkü siz, onlardan başınıza neler geleceğini bilemezsiniz. Düşmanla karşılaştığınız zaman, “Allahım! Bizim de Rabbimiz, onların da Rabbi sensin. Hepimiz senin kudretin altındayız. Onları öldürecek, ancak sensin” diye duâ ediniz, ondan sonra oturunuz. Sizi sardıkları zaman tekbîr getiriniz. Ey Muhammed bin Mesleme! Sana müjde! Yarın, inşaallah, kardeşini öldüren öldürülecek ve Yahûdî savaşçıları, kaçacaklardır.

Nitekim buyurdıkları gibi de oldu.

Kınamalara, kızmalara aldırmadı 3.7.2006

Âmir bin Führeyre hazretleri, Tufeyl bin Abdullah'ın çobanıydı. Boğaz tokluğuna, sıkıntılar içinde ona hizmet ediyordu. Günler böyle ızdıraplar içinde geçerken İslâm güneşi, Mekke'de doğdu ve etrafa yavaş yavaş ışıklarını saçmaya başladı. İslâmla müşerref olanlar, Onun ma'nevî lezzetini tattılar.

Tadını alan bir daha onu bırakamadı. İnsan, kalbe giren bu ilâhî aşktan ayrılabilir miydi? Bu ilâhî aşka tutululardan biri de Âmir bin Führeyre hazretleriydi. Fakat köleydi, kalbinde duyup, vücudunun bütün zerrelere hissettiği îmân lezzetini açıklayamazdı.

Âmir, “Bu vücut mutlaka birgün toprak olacak, nefsin elinde bir oyuncak olan bu beden mutlak çürüyecek, öyleyse bu dünyada bu kadarcık işkenceye dayanıversin” diye düşündü. Bu düşünce zinciri akıp gitti. Artık Âmir bin Führeyre hazretleri, yüce dînin emirlerini yerine getirmeye başladı. Kınayanın kınamasından; kızanın kızmasından çekinmedi. Bu yüzden çeşitli işkencelere mâruz kaldı.

Bilâl-i Habeşî ile birlikte ağır işkencelere uğratılmış, kızgın güneş altında saatlerce bekletilmişti. Bütün bu işkencelere rağmen îmânından zerre kadar ta'vîz vermemiş, hak dînden geri dönmemişti. Bilâhare Hz. Ebû Bekir, onu satın alarak âzâd etti.

Bu sırada müşrikler iyice azıttılar. Müslümanlara her türlü işkenceyi, ezâ ve cefâyı yapmaktan geri durmadılar. Nihâyet ilâhî izin geldi. Allahü teâlânın Resûlü, en yakını Hz. Ebû Bekir ile Mekke-i mükerremeden Medîne-i münevvereye hicret edeceklerdi. Bu emirle iki sâdik dost yola çıktılar. Sevr mağarası önüne geldiklerinde Mekke çalkalanmakta, her taraf aranmaktaydı. Resûlullah'a yardımcı olanın canı tehlikedeydi.

Bütün bunlara mukâbil Âmir bin Führeyre hazretleri, Hz. Ebû Bekir'e âit sütlü davarları uygun vakitlerde mağaranın önüne getirdi. Peygamber efendimiz ve Hz. Ebû Bekir'in yiyecek ve içeceğini temin etti. Böylece onlarla beraber hicret etme şerefine de kavuştu.

Resûlullah efendimiz, Mekke'den Medîne'ye hicret eden Müslümanları birbirine kardeş yaptığında, Âmir bin Führeyre'yi de Ensâr'dan Hâris bin Evs ile kardeş yaptı.

Hicretin dördüncü senesi, Necd Şeyhi Ebû Berâ, Medîne'ye gelip, Resûlullah'a mürâcaat etti. Kabîlesine dînî bilgileri öğretmesi için muallimler istedi. Yetmiş kişilik bir heyet hazırlanıp gönderildi.

“Vallahi kazandım” 4.7.2006

Hz.Âmir bin Führeyre, Bî'r-i Maûne'de müşriklerin hile ile kalleşce şehid ettikleri eshabın arasındaydı. İslâma hizmet etmek için giderken, uğradıkları saldırıda, şehîd olanlar arasında yer alan, Âmir bin Führeyre'nin vaziyeti daha bir başkaydı.

Şehîd edilişi sırasındaki gördükleri hâdiseyi, müşriklerin, kısa akıllarıyla anlamaları, kavramaları zordu. Azgın müşriklerin, sırtından saplamış oldukları mızrak, göğsünü yarıp çıkmıştı.

Kanlar fışkırmaktaydı. Bu kan, alelâde bir insan kanı değil, Resûl-i ekremin müsâadesiyle İslâmı ve Kur'ân-ı kerîmî öğretmek için yola çıkmış bir sahâbînin mübârek kanıydı.

Cebbâr bin Sülmâ bu anı şöyle anlatır:

"Mızrağımın demirinin onun göğsünden çıktığını gördüm. Bu esnada kendisinin, "Vallahi kazandım" dediğini işittim. Kendi kendime,"Adamı öldürdüğüm hâlde, kazandığı ne acaba" dedim. Mızrağımı çıkarıp Dahhâk bin Süfyân'a gittim. Âmir'in sözünü naklettim. Dahhâk, "Onun maksadı, Cenneti kazandım demektir" dedi ben de Müslüman oldum. Müslüman olmama Âmir'den işittiğim söz ve kendisinin göğse yükseltilmesi sebep oldu."

Cebbâr ve oradaki müşrikler, Âmir bin Führeyre hazretleri şehâdet şerbetini içtiği zaman, onun semâya doğru kaldırıldığını görmüşlerdi. Böyle garip hâller olup, Âmir bin Führeyre hazretlerinin rûhu da Cennete uçup gitti. "Kurtuldum" sözünü duyan Cebbâr da müşrik topluluğu içinde tek îmâna gelen kimse oldu.

Allahü teâlânın hikmetidir ki, hâdise netîcesinde birisi şehîd olmuştur, diğeri ise hidâyete ermiştir. Âmir bin Führeyre şehîd olduğu sırada 40 yaşındaydı.

Bi'r-i Maûne'de müşrikler tarafından kuşatılan İslâm irşâd ekibi şehîd olacaklarını anlayınca, dediler ki: "Yâ Rabbî! Resûlullah efendimize durumumuzu haber verecek, burada senden başka kimsemiz yoktur. Selâmımızı ona ulaştır yâ Rabbî! Yâ Rabbî! "

Cebrâil aleyhisselâm gelip durumu Resûlullah efendimize bildirdi ve dedi ki:

- Onlar, Rablerine kavuştular, Rableri onlardan râzı, hoşnut oldu ve onları da hoşnut kıldı.

Resûlullah efendimiz Cibrâil aleyhisselâmın bildirmesi üzerine; "Ve aleyhisselâm, buyurdular ve hutbeye çıkarak, müşriklerin, Müslümanlara yaptığı bu ihâneti, Eshâb-ı güzînin bu şekilde pusuya düşürülmesini, onların şehîd olduklarını Medîne'de Eshâb-ı kirâma bildirdiler.

"Sözleşmeden birleştik" 5.7.2006

Hz. Ebû Bekir, daha Müslüman olmamıştı. Çok te'sîrinde kaldığı bir rû'yâ gördü. Gökten dolunay inip, Kâ'be-i muazzamaya gelmiş ve sonra parça parça olmuş, parçalar Mekke'deki her evin üzerine düşmüş, sonra da tekrar bir araya gelip göğse yükselmışti. Fakat, kendi evine düşen ay parçası evde kalmış tekrar göğse yükselmemişti. Hz. Ebû Bekir, evin kapısını kapayarak, ay parçasının çıkmasına mâni olmuştu. Rü'yayı bir Yahudi alime anlattı. O, "karışık, itibar edilmez" dedi. Daha sonra, bir zaman sonra ticâret maksadıyla gittiği yerde, râhip Bahîra'ya rû'yâsını anlattı. O şöyle tabir etti: Mekke'de, bu kavimden bir peygamber gelecek, O'nun hidâyet nûru her yere yayılacak. Sen, O hayatta iken O'nun vezîri, vefâtından sonra da Halîfesi olacaksın!..

Hz. Ebû Bekir ne yapacağını şaşırılmış hâldeyken, râhip Bahîra sözlerine şöyle devam etti: "Şimdi sen hemen memleketine dön! O'na ulaş! O'na vahiy gelmeye başladığında, git herkesten önce O'na îmân et!"

Hemen dönüp Resulullahı buldu, işi sağlama almak için sordu: "Peygamberlerin, peygamber olduklarına dâir delîlleri vardır. Senin delîlin nedir?"

Peygamber efendimiz buyurdu ki: "Peygamberliğime delîl, o rû'yâdır ki, bir Yahûdî âliminden ta'bîrini istedin. O âlim, "Karışık bir rû'yâdır, i'tibâr edilmez" dedi. Sonra râhib Bahîra, doğru ta'bîr etti. Yâ Ebû Bekir, seni Allahü teâlâya ve Resûlüne îmân etmeğe da'vet ederim.

Bunun üzerine, Hz. Ebû Bekir, kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldu.

Zaten bir gece önce şöyle düşünmüştü:

"Baba ve dedelerimizin seçtiği din, hiç aklıma yatmıyor. Zîrâ hiçbir zarar ve fayda vermeye kâdir olmayan bir heykele tapınmak, ibâdet etmek akıllıca bir iş değildir. Bu kadar muazzam bir kâinatın bir yaratıcısı olması lâzımdır. Fakat bunu kendi aklım ile bulmam mümkün değildir. Yarın gidip durumu Muhammed aleyhisselâma anlatayım. Bu durumu ancak O'na arz edebilirim. Zîrâ, olgun ve akıllı, doğru görüşlü, hiç yalan söylemeyen bir kimsedir. Herkes O'ndan Muhammed-ül emîn diye bahsetmektedir. O, ne yapmamı isterse ona göre hareket ederim."

Resûlullah efendimiz de, aynı gece, Hz. Ebû Bekir'i İslâm'a da'veti düşünmüştü. Sabah olunca her ikisi de aynı düşünce ile birbirlerinin evine gitmek üzere evlerinden çıktılar. Yolda karşılaştıklarında, "Sözleşmeden birleştik" dediler.

Hemen arkadaşlarına koştu 6.7.2006

Peygamber efendimizin huzurlarında Müslüman olur olmaz, Hz. Ebû Bekir'in hatırına hemen yakın arkadaşları geldi:

- Yâ Resûlallah, müsâade ederseniz, yakın arkadaşlarımı da huzûrunuza getirip, onların da Müslüman olmalarını arzû ediyorum. Onların da ebedî saâdete kavuşmalarını istiyorum, diyerek arkadaşlarına

koştu.

Arkadaşlarım dediği, Hz. Osman, Hz. Talhâ bin Ubeydullah, Hz. Zübeyr, Hz. Abdurrahmân bin Avf, Hz. Sa'd bin Ebî Vakkâs ve Hz. Ebû Ubeyde bin Cerrâh gibi, ileride Eshâb-ı kirâmın ileri gelenlerinden ve Cennetle müjdelenenlerden olacak kimselerdi.

Hz. Ebû Bekir, yeni Müslüman olmasının aşk ve şevkiyle, Mescid-i Harâma vardığında, dayanamayıp, müşrikler tarafına dönerek seslendi: "Bütün kâinâtın yaratıcısı olan Allahü teâlâyı bırakıp, niçin gidip, bu âciz putlara tapıyor, onlara yüz sürüyorsunuz. Gelin, Allaha ve O'nun resûlü Muhammed aleyhisselâma îmân edin!"

Bunun üzerine müşrikler, hep birlikte üzerine yürüdüler. Kendisini çok fecî şekilde dövdüler. Kabîlesinden gelen ba'zı kimseler, kendisini baygın bir hâlde evine götürdüler.

Hz. Ebû Bekir, uzun bir süre kendisine gelemeydi. Ayılması için yapılan bütün gayretlerden bir netîce alınamıyordu. Artık, ümitsiz bir şekilde başında beklemeye başladılar. Nihâyet akşam üstü biraz kendine gelir gibi oldu. Gözünü açar açmaz, ağzından çıkan ilk kelâm şu oldu: "Resûlullah, ne yapıyor, O ne hâldedir? O'na birşey oldu mu?"

Annesi Ümmülhayr' in, "Yavrum, bir şey arzû eder misin, yiyip içmek ister misin?" teklifine, "O'nun hakkında bana bilgi getirmediğin takdîrde, ne bir lokma yerim, ne de birşey içerim." dedi. Annesine, "Sen Ümm-i Cemil'e git ve de ki: Oğlum Ebû Bekir, senden Resûlullahı soruyor. Acaba ne hâldedir, sor?" dedi.

Annesi hemen gidip, Ümm-i Cemil'e durumu anlattı.

Daha sonra, annesi ve Ümm-i Cemil'in yardımıyla, yavaş yavaş Hz. Erkam'ın evine vardı. Peygamber efendimizi sağ sâlim görünce çok sevindi, Resûlullaha sarıldı. Artık bütün ağırlarını unutmuştu. Peygamber efendimize dedi ki: "Yâ Resûlallah! Bu benim annem Selmâ'dır. Ona duâ etmenizi istiyorum. O da hidâyete kavuşsun!"

Peygamber efendimiz duâ buyurdu. Böylece annesi de, îmân ile şereflendi ve ilk Müslümanlardan oldu.

"O söyledi ise inandım!" 7.7.2006

Resûlullah efendimiz Mi'râca çıktıktan sonra, ertesi gün, Kâ'be yanında mi'râcını anlatınca, işiten müşrikler, inkâr edip, alay etmeye başladılar. Müslüman olmaya niyetli olanlar da vazgeçtiler.

Müşrikler, "Tamam, bu defa bir koz yakaladık" diyerek Hz. Ebû Bekir'e gidip, "Ey Ebâ Bekr! Mekke'den Kudüs'e gidip gelmek, ne kadar zaman sürer? sordular. "Bir aydan fazla" cevabı alınca da, gülerек, alay ederek ve Hz. Ebû Bekir'in de kendi kafalarında olduğuna sevinerek, "Senin efendin, Kudüs'e bir gecede gidip geldiğini söylüyor" diyerek, Ebû Bekir'e sevgi, saygı gösterdiler.

Hz. Ebû Bekir, Resûlullahın mübârek adını işitince; "Eğer O söyledi ise, inandım. Bir anda gidip gelmiştir" deyip içeri girdi. Kâfirler neye uğradıklarını anılamadılar.

Hz. Ebû Bekir hemen giyinip, Resûlullahın yanına geldi. Büyük kalabalık arasında, yüksek sesle dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Mi'râcınız mübârek olsun! Allahü teâlâyâ sonsuz şükürler ederim ki, bizleri, senin gibi büyük Peygambere, hizmetçi yapmakla şereflendirdi. Parlıyan yüzünü görmekte ve kalbleri alan, rûhları çeken tatlı sözlerini işitmekle ni'metlendirdi. Yâ Resûlallah! Senin her sözün doğrudur. İnandım. Canım sana fedâ olsun!

Böylece Hz. Ebû Bekir, o gün tereddüde düşen Müslümanların tereddütlerini giderdi, diğerlerinin ma'nevîyatlarını güçlendirdi. Böyle tereddütsüz îmân etmesinden dolayı Resûlullah, o gün Hz. Ebû Bekir'e Sıddîk dedi. Bu adı almakla, bir kat daha yükseldi.

Mekke'de müşriklerin, Müslümanlara yaptıkları baskılar ve işkenceler üzerine, Müslümanların çoğu, Resûlullah efendimizin izniyle Medîne'ye hicret etti. Hz. Ebû Bekir de hicret için izin istediğinde, Resûl-i ekrem buyurdu ki:

- Sabreyle. Ümidim odur ki; Allahü teâlâ bana da izin verir. Beraber hicret ederiz.

Peygamber efendimizin bu cevapları, Hz. Ebû Bekir'i sevindirmişti. Bunun üzerine Hz. Ebû Bekir hazırlıklara başladı. Hicret için iki deve satın aldı ve o günü beklemeye başladı. Artık Mekke'de sadece; sevgili Peygamberimiz ile Hz. Ebû Bekir, Hz. Ali, fakîrlar, hastalar, ihtiyaçlar ve müşriklerin hapse attığı mü'minler kalmıştı.

Diğer taraftan Medîneli Müslümanlar, ya'nî Ensâr, hicret eden Mekkelileri ya'nî Muhâcirleri çok iyi karşılayıp, misâfir ettiler. Aralarında kuvvetli bir birlik meydana geldi.

"Gelecek her musibete razıyım!" 8.7.2006

Resûlullah efendimiz, hicret gecesi Hz. Ebû Bekir'in evine gidip, "Hicret etmeme izin verildi." buyurunca, Hz. Ebû Bekir sevincinden ağladı. Gözyaşları arasında, "Yâ Resûlallah!

Develer hazır. Hangisini murâd ederseniz, onu kabûl buyurunuz.” dedi. Resulullah efendimiz, “Benim olmayan deveye binmem. Ancak bedeliyle alırım.” buyurdu.

Bu kesin emir karşısında mecbur kalan Hz. Ebû Bekir, devenin bedelini söyledi.

Safer ayının 27’si perşembe günü, Peygamber efendimiz ve Ebû Bekr-i Sıddîk, yanlarına bir miktar yiyecek alarak yola çıktılar. İzleri belli olmasın diye parmaklarına basarak gidiyorlardı. Hz. Ebû Bekir, Resûlullahın çevresinde, ba’zan sola, ba’zan sağa, öne, arkaya gidiyordu. Peygamberimiz, niçin böyle yaptığını sorunca dedi ki:

- Etraftan gelecek bir tehlikeyi önlemek için. Eğer bir zarar gelirse önce bana gelsin.

Canım yüksek zâtınıza fedâ olsun yâ Resûlallah!

- Yâ Ebâ Bekr! Başıma gelecek bir musîbetin, benim yerime, senin başına gelmiş olmasını ister misin?

- Evet yâ Resûlallah! Seni hak dinle, hak peygamber olarak gönderen Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki, gelecek bir musîbetin, senin yerine, benim başıma gelmesini isterim.

Mağara kapısı önüne geldiklerinde, Hz. Ebû Bekir dedi ki:

- Allah için yâ Resûlallah, içeri girmeyin! Ben gireyim, orada zararlı bir şey varsa, bana gelsin, mübârek zâtınıza bir keder, bir elem değmesin.

Sonra içeri girip, süpürüp temizledi. Sağında, solunda irili ufaklı birçok delikler vardı. Hırkasını parçalayıp, delikleri kapadı, fakat biri açık kaldı. Onu da ökçesi ile kapayıp, Resûlullahı içeri da’vet eyledi.

Peygamber efendimiz içeri girdi ve mübârek başını Hz. Ebû Bekir’in kucağına koyup uyudu. O zaman, Hz. Sıddîk’ın ayağını yılan soktu. Resûlullahın uyanmaması için sabredip, hiç hareket etmedi. Fakat gözyaşı Resûlullahın mübârek yüzüne damlayınca buyurdu ki:

- Ne oldu yâ Ebâ Bekr?

- Ayağım ile kapattığım delikten, bir yılan ayağımı soktu.

Resûlullah efendimiz, Ebû Bekir’in yarasına, iyi olması için mübârek ağzının yaşından sürünce, acısı hemen dindi, şifâ buldu.

“Allahü teâlâ bizimledir” 9.7.2006

Resûlullah efendimiz ve Ebû Bekr-i Sıddîk içerde iken, müşrikler, iz takip ederek mağaranın önüne geldiler. Mağaranın ağzının bir örümcek tarafından örüldüğünü ve iki güvercinin de yuva yaptığını görünce, “Bu örümcek, ağın, Muhammed doğmadan önce örmüştür.” diyerek içeri bakmadan geri döndüler

Müşrikler kapı önünde münâkaşa ederken, içerde Hz. Ebû Bekir endişeye kapılmıştı. Kâinâtın sultânı efendimiz, “Yâ Ebâ Bekr! Üzülme! Şüphesiz Allahü teâlâ bizimledir.” buyurarak onu rahatlatı. Mağarada üç gece kalıp, pazartesi gecesi yola çıktılar.

Hz. Ebû Bekir, hazerde ve seferde Resûlullahtan hiç ayrılmadı. Ona her zaman arkadaşlık etti. Her zaman, malını, canını fedâ etmeye hazır hâlde yanında bekledi.

Bedir savaşında bir ara, İslâm askeri zorlanmaya başladı. Bunun üzerine, Peygamber efendimiz, Sa’d ve Sa’id hazretlerini gönderdi. Sonra Hz. Ebû Zer’i gönderdi. Daha sonra da Hz. Ömer’i gönderdi. Bir saat geçtiği hâlde, zorlanma devam ediyordu. Bunu gören, Hz. Ebû Bekir, kılıcını çekip atına binmek isteyince, Peygamber efendimiz elinden tutup buyurdu:

- Yanımdan ayrılma yâ Ebâ Bekr! Bedenime ve kalbime gelen her sıkıntı, senin mübârek yüzünü görmekle hafifliyor. Seninle kalbim kuvvetleniyor.

Peygamber efendimiz, Hz. Ebû Bekir’i ağlarken görünce buyurdu ki:

- Yâ Ebâ Bekr, ağlama! Arkadaşlığı ve malı, bana, senden daha bereketli olanı yoktur.

Hz. Ebû Bekir, diline hâkim olmak, lüzûmsuz hiçbir şey konuşmamak için mübârek ağzına taş koyardı. Mecbûr kalmadıkça aslâ dünya kelâmı konuşmazdı. Hadîs-i şerîfte, “Ebû Bekir’in îmânı, bütün mü’minlerin îmânı ile tartılsa, Ebû Bekir’in îmânı ağır gelir.” buyuruldu.

Peygamber efendimizin ilk halîfesi ve peygamberlerden sonra insanların en üstünü olmak fazîleti, üstünlüğü, sadece Hz. Ebû Bekir’e nasîb olmuştur. O, dîni kuvvetlendirmek, Peygamber efendimizi memnûn etmek için malını vermekte, düşmana karşı cihâd etmekte, hep önde olmuştur. Hadîd sûresinde meâlen buyuruldu ki:

“Mekke-i mükerreremenin fethinden önce, malını veren ve cihâd eden kimseye, fetihten sonra malını dağıtan ve cihâd edenden daha büyük derece vardır. Allahü teâlâ hepsine Cenneti va’detti.”

Bu âyet-i kerîmenin, Hz. Ebû Bekir’in fazîletini ve derecesinin yüksekliğini gösterdiğini âlimlerimiz söz birliği ile bildirmişlerdir.

Aralarındaki fark 10.7.2006

Tebûk gazâsında, Resûlullah, herkesin yardım yapmasını emir buyurunca, herkes malının bir kısmını getirip verdi. Hz. Ömer, her zaman en çok yardımı yapan Hz. Ebû Bekir’i, bu defa geçeyim diye, malının yarısını alıp getirdi. Sonra Hz. Ebû Bekir de malını getirip teslîm etti.

Peygamber efendimiz sordu: “Yâ Ömer, evine ne kadar mal bıraktın?” “ Yâ Resûlallah, bu kadar da eve bıraktım.” cevabı üzerine, Hz. Ebû Bekir'e dönüp sordu, “Yâ Ebâ Bekr, sen evine ne bıraktın?”, “Yâ Resûlallah, evime birşey bırakmadım. Tamamını buraya getirdim. Onlara Allah ve Resûlünü bıraktım.” Resûlullah efendimiz Hz. Ömer'e dönerek buyurdu ki: “İkinizin arasındaki fark, cevaplarınız arasındaki fark kadardır.”

Hz. Ebû Bekir'in, Peygamber efendimizin vefâtından sonra da çok büyük hizmetleri oldu. Zîrâ Peygamber efendimiz vefât edince, Eshâb-ı kirâmın aklı başından gitti. Mescidde ağlaşmaya başladılar. Hiç kimsenin inanası gelmiyordu.

Hele Hz. Ömer tamamen kendinden geçmiş bir hâlde idi. Peygamber efendimizin mübârek yüzüne bakıp diyordu ki: “Resûlullah bayılmış, fakat baygınlığı çok ağır.”

Ölüm sözünü ağzına almadığı gibi, kimsenin de söylemesini istemiyordu. Dışarı çıkıp dedi ki: “Kim “Resûlullah öldü” derse, kılıcımla boynunu vururum!”

Hz. Ebû Bekir ile Hz. Abbâs'ın Eshâb-ı kirâm arasında bir ağırlığı vardı. Eshâb-ı kirâmı ancak bunlar teskin edebilirdi. Bunun için beraber mescide gittiler. Hz. Ebû Bekir buyurdu ki:

- Ey insanlar! Resûlullahın, “Ben vefât etmiyeceğim” dediğini içinde duyan var mı?

- Hayır, böyle bir söz duymadık.

Sonra Hz. Ömer'e dönüp sordu:

- Yâ Ömer, bu husûsta sen birşey duydun mu?

- Hayır duymadım.

Sonra Eshâb-ı kirâma dönüp buyurdu ki:

- Hiç kimse, Resûlullahın vefât etmiyeceğini söyleyemez. Cenâb-ı Hakka yemîn ederim ki, Resûlullah ölümü tatmış bulunmaktadır. Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde, “Muhakkak, sen de öleceksin, onlar da ölecektir” buyurmaktadır. Resûlullah, İslâmiyetin bütün hükümleri tamamlandıktan sonra, aramızdan ayrıldı. Artık kendimize gelip, defin işlerini tamamlayalım.

Bu sözlerden sonra Eshâb-ı kirâmın aklı başlarına geldi.

Yetmiş bin kişiye şefa'at 11.7.2006

Sevgili Peygamberimiz bir gün Eshâb-ı kirâm ile sohbet ederken, “Şehîdliğin fazîletlerini” anlatıyorlardı. Şehîdlerin şefâ'atı hakkında buyurdu ki:

- Kiyâmet gününde şehîdler, mahşer yerine gelirlerken, orada bulunan Peygamberler ayağa kalkarlar. Onlar, çocukları, akrabaları ve dostlarından 70 bin kişiye şefâ'at ederler.

Bu sözleri işiten Hz. Nevfel, Resûlullah efendimizden, şehîd olmak için duâ istedi. Resûlullah efendimiz de duâ ettiler. Bir müddet sonra, muhârebeye çıkıldı. Peygamber efendimiz de aralarında bulunuyordu. Ve bu muhârebeye Hz. Nevfel şehîd düşerek, arzûsuna kavuştu.

Peygamber efendimiz ve Eshâbı, muhârebeden dönüyorlardı. Karşılama gelenler arasında, Hz. Nevfel'in hanımı, çocukları ve yaşlı annesi vardı. Yaşlı annesi, “Gazânız mübârek olsun” dedikten sonra Resûlullah'a, oğlunu sordu. Peygamber efendimizin gözleri nemlendi. Oğlunun şehîdlik haberini vermeye mübârek kalbi dayanamadı. Elleriyle arkayı işâret edip, yoluna devam etti. Hz. Nevfel'in annesi, Peygamber efendimizin hemen arkasından gelen, Allahın arsları Hz. Ali'ye ve diğerlerine de aynı şekilde oğlunu sordu. Hepsisi de şehîdlik haberini veremeyip, arkayı işâret ettiler.

En son gelen Hz. Ebû Bekir idi. Kadıncağız büyük bir ümitte sevgili Peygamberimizin azîz arkadaşına yaklaşıp aynı şeyleri sordu. Hz. Ebû Bekir kendi kendine düşündü:

“Yâ Rabbî! Ne kadar zor bir durumdayım. Eğer doğruyu söylersem, mahzûn kalbleri üzmüş olacağım. Bunu yapmaktan sevgili Peygamberimiz çekindi. O'na nasıl aykırı davranabilirim. Sen bana öyle bir şey ilhâm et ki, bu gariplerin yüreği daha fazla yanmasın Allahım!” Daha sonra, Hz. Ebû Bekir, bütün kalbiyle, Yâ Allah!.. Yâ Nevfel!.. diye bağırdı. İşte o sırada, yaydan fırlamış ok gibi bir atlı, yıldırım hızıyla yanlarına yetişerek dedi ki: “Buyur yâ Sıddîk, beni mi çağırdın?”

Sonra, Cebrâil aleyhisselâm gelip, Peygamber efendimize şunları söyledi:

- Yâ Resûlallah! Hak teâlânın selâmı var. “Eğer Peygamberin mağara arkadaşı Sıddîk, bir kere daha (ALLAH) deseydi, yüceliğim hakkı için, bütün şehîdleri diriltirdim. Çünkü, Ebû Bekir, câhiliyye devrinde bile yalan söylememiştir” buyurdu.

Bu hâdiseden sonra, Hz. Nevfel senelerce yaşadı. Nihâyet, “Yemâme” cenginde tekrar şehîdlik şerbetini içti.

“O'nun mukafatını Cenâb-ı Hak verecek!” 12. 7.2006

Birgün Resûlullah efendimiz, Eshâbı ile mescidde otururken Cebrâil aleyhisselâm gelerek, Resûl-i Ekrem'e, Hz. Ebû Bekir' in bir saat ibâdeti yetmiş yıllık ibâdet yerini tutar, dedi. Resûl-i Ekrem, birşey söylemeyip Hz. Bilâl'e, Ebû Bekir'i çağırmasını emir buyurdu. Hz. Ebû

Bekir'e haber gidince, hemen yola çıktı. Resûlullah Hz. Ebû Bekir'i karşıdan görünce, karşılayıp, yanına oturttu. Evde ne yapıyordun diye sordu. Hz. Ebu Bekir şöyle cevap verdi:

Hatırıma şu gelmişti: "Hak teâlâ Cenneti ve Cehennemi yarattı. Her ikisini de dolduracağını diledi (takdir etti). Hak telâdan, vücudumu Cehennemi dolduracak kadar büyük yapmasını diledim. Böylece hem Hak teâlânın takdiri yerine gelmiş, hem de bütün insanlar Cehenneme girme korkusundan kurtulmuş olurlar cevabını verdi. Eshab-ı kirâm, Hz. Ebû Bekir'in bu yüksek arzulu duasını çok beğenip, O'na hayır dua ettiler.

Resûl-i Ekrem bir gün de: "Bu gün içinizde oruçlu olan var mıdır?" buyurunca; Hz. Ebû Bekir, ben oruçluyum dedi. "İçinizde kim, bugün cenazede bulundu?" buyurdu. Hz. Ebû Bekir, ben bulundum dedi. Yine: "İçinizden kim, bugün bir fakire yemek verdi?" buyurdu. Hz. Ebû Bekir, ben verdim cevabım verdi. Sonra: "İçinizden kim, bugün hasta yokladı?" buyurdu. Hz. Ebû Bekir, ben yokladım dedi. Bunun üzerine Resûl-i ekrem, "Bu kadar hasletlerin bulunduğu kimse, muhakkak Cennete girer" buyurdu. Cennete girmekten maksat, kötü işlere yapılan cezayı görmeden, hesapsız Cennete girmektir, denilmiştir.

Resûlullah efendimiz bir hadîs-i şerifte buyurdu ki: "Bize her nimet verene, iyilik edene mükâfatını verdik. Fakat Ebû Bekir'in iyiliğinin, ikramının karşılığını veremedik. O' na, Hak teâlâ hazretleri, kıyamette ikramda bulunacak, mükâfatını verecektir. Bana Ebû Bekir'in malının verdiği fayda gibi hiç kimsenin malının faydası olmadı. Dost edinseydim, Ebû Bekir'i edinirdim. Fakat ben Hak teâlânın dostuyum."

Hz. Ömer: "Hz. Ebû Bekir, bizim Seyyidimiz, büyüğümüz, hayırlımızdır. Resûl-i Ekrem'e hepimizden çok sevgilidir" buyurmuştur.

Hz. Ebû Bekir, Resûlullahın vefatından sonra, her geçen gün biraz daha zayıflıyordu. Birgün kızı Âişe-i Sıddıka hazretleri bu zayıflamanın sebebini sordu. Cevabında: "Beni, Muhammed aleyhisselâmın ayrılığı böyle zayıflattı" buyurdu.

"Dostu dosta kavuşturun!" 13.7.2006

Hz. Ebû Bekir son hastalığında buyurdu ki: "Halifeliği kime bırakacağım hususunda istihare ettim. Hak teâlâdan, rızâsına uygun olmasını diledim. Bilirsiniz, yalan söylemem. Hiçbir akıllı kimse de, Hak teâlâyâ kavuşma zamanında kendisine iftira edilmesini istemez ve müslümanları aldatmayı uygun bulmaz"

Bu sözler üzerine, orada bulunan Eshâb-ı kirâm, "Ey Allahın Resûlünün halifesi! Senin doğruluğunda şüphemiz yoktur. Söyleyeceklerini söyle!" dediler.

Şöyle buyurdu: "Gecenin sonuna doğru uyumuşum. Resûl-i Ekrem'i rüyada gördüm. İki beyaz elbise giymişti. O elbiselerin eteklerini ben tutuyordum. O sırada elbiseler yeşil olup, parlamağa başladı. Bakanların gözlerini alırdı. İki yanında, uzun boylu, gayet güzel yüzlü, nûr elbiseli ve bakanlara neşe veren iki kimse vardı. Resûl-i Ekrem selâm verip musafaha etmekle beni şerefletirdi. Mübarek elini göğsüme kovdu. Üzüntüm gitti. "Yâ Ebâ Bekir, seni çok özledik, kavuşma zamanı yaklaştı" buyurdu. Ben de, "Seni özledim, yâ Resûlallah dedim." "Bu ümmet için âdil, sâdık, yerde ve gökte herkesin rızâsını kazanmış, zamanın en temiz olan Faruk'u (Hz. Ömer'i) halife seç!" buyurdular.

Yanındakileri göstererek: "Bunlar, dünyada vezirlerin, vefatın zamanında yardımcılarının, Cennette komşularıdır. Bana senin isminin gökte melekler arasında, yerde halk arasında Sıddîk olduğunu haber verdiler" buyurdu. Yâ Resûlallah, anam-babam sana fedâ olsun, bu iki kişiyi tanıyamadım ve onlar gibi kimse de görmedim, dedim. "Bunlar Cebrâil ve Mikâil'dir" buyurdular.

Sonra gittiler.Uykuda o kadar ağlamışım ki, evdekiler uyanmışlar. Sonradan bana söylediler.Yüzüm gözyaşlarından ıslanmış, evdekilerde baş ucumda ağlıyordum.

Hz. Ebû Bekir, ölüm hastalığında çocuklarını Hz. Âişe'ye, iki oğlan, iki kız olarak ısmarladı. Hz. Âişe, benim bir kız kardeşim var, ikincisi hangisidir? diye sordu. "Hanımım hâmileler. Kızı olacağını zan ediyorum" buyurdu. Hakikaten vefa tından sonra, hanımının bir kızı oldu.

Hz. Âişe anlatır: Babam vefat edince, Eshab-ı kirâm nereye defnedelim, diye tereddüde düştüler. O halde uyumuşum. kulağıma, "Dostu dosta kavuşturun" diye bir ses geldi. Uyandım, Eshab-ı kirama anlattım. Onlar da aynı sesi işittiklerini söylediler. Hatta mescidde namaz kılanlar da, işittik dediler. Artık müşavereye lüzum kalmamıştı. Habib-i Ekrem'in yanına defnettiler.

"Her iyilikte öndesin!" 14.7.2006

Hz. Ebû Bekir vefat edince, Medine'de herkes ağladı. Hz. Ali, işitince ağlayarak geldi, kapı önünde durup şunları söyledi:

"Yâ Ebâ Bekir! Sen, Resûlullahın sevgilisi, arkadaşı, dert ortağı, sırdaşı ve müşâviri idin. Önce İslâma gelen sensin. Senin imânın, hepimizin imânından daha saf oldu. Senin yakînin,

daha kuvvetli, Allahdan korkun daha büyük oldu. Herkesten zengin, herkesten daha cömert sen idin. Resûlullah'a en şefkatli, en yardıma, sen idin. Resûlullah ile sohbetin, hepimizin sohbetinden daha iyi idi. Hayır sahiplerinin birincisi sensin. Senin iyiliklerin, hepimizinkinden çoktur. Her iyilikte öndesin!

Resûlullah'ın huzurunda, senin derecen en yüksek oldu. O'na en yakın, sen oldun. İkrâm'da, ihsanda, güzel huylarda, boyda, yaşda, O'na en çok benzeyen, sen oldun. Allahü teâlâ, sana, çok mükâfat versin ki, Resûlullah'ı herkes yalanlarken sen, doğru söylüyorsun, inandım dedin. Sen, O' nun kulağı ve gözü gibi idin. Allahü teâlâ seni, Kur'ân-ı kerimde (sıdk) ismi ile şereflendirdi.

Resûlullah'a, en sıkıntılı zamanlarında yardımcı oldun. Sulhda, O'nun huzurunda, harplerde, O'nun yanında idin, O'nun ümmetinin halifesi, O'nun dininin koruyucusu idin. Câhiller dinden çıkarken, sen İslâm dinine kuvvet verdin. Herkes şaşırıldığı zaman, sen kükremiş arslan gibi ortaya çıktın. Herkes dağılırken sen Muhammed Mustafa'nın yolunu tuttu. Eshâbın az konuşanı ve en beliği, edibi sen idin. Her sözün, her buluşun doğru, her işin temizdi.

Mü'minlere şefkatli, af edici baba idin. İslâm'ın ağır yükünü sen taşıdın. İslâm'ın hakkını herkes elden geçirirken, sen yerine getirdin. Sen rüzgârların oynatamayacağı bir dağ gibi idin. İşin doğruluk idi, ilim idi. Sözün mertçe, doğruyu bildirmek idi. Kötü düşüncelerin, bozuk inançların kökünü kazıdın. Hak dinin ağacını diktin. Güçlükleri, müslümanlara kolaylaştırdın. Küfür ve mürtedlik ateşini söndürdün. Allah'ın dinini, sen doğrulttun. İslâma, imâna sen kuvvet oldun."

Sonra o kadar çok ağladı ki, mübarek gözlerinden sel gibi yaşlar aktı. Sonra: "Allahü teâlânın kazâ ve kaderine razı olduk. Verdiği elemeleri kabul ettik. Yâ Ebâ Bekir! Resûlullah'dan ayrılık acısından sonra, bize senin vefatından daha acı bir musibet gelmedi. Allahü teâlâ, seni Muhammed aleyhisselâmın huzuruna kavuşturdu! Bize, senden ayrılma acısı için sabırlar ve ecirler versin! Bizleri, senden sonra, azmaktan, sapıtmaktan korusun" buyurdu.

Akıllıca işlerin en güzeli 15.7.2006

Hazret-i Ebu Bekir'in her sözü, dinleyenin ve okuyanın kalbine tesir etmektedir. Buyurdu ki: "Takva akıllıca yapılan işlerin en güzeldir. Hakka âsî olmak ahmakça yapılan işlerin en çirkinidir. Verilen emâneti yerine getirmek en üstün doğruluktur. Hiyânet olarak da, en önde yalandır."

Bir defasında bilmeden şüpheli birşey yiyip hemen anlayınca zorla istifra edip, midesini boşalttı ve sonra şöyle dua etti: "Allahım, bilmeden yaptım. Çıkarabildiğim kadarını çıkardım. Beni bundan ve damarlarımda kalanlardan sorguya çekme!"

Birine nasihat veriyordu. Sonunda şöyle buyurdu: "Ey kardeşim, sana yaptığım tavsiyeyi aklında tut ve kaybolmamasına dikkat et! Ölümü özüne sevdik. Nasıl olsa gelecek."

Çok kerre dilini parmağıyla tutar ve: "Başıma gelen herşey bunun yüzündendir" derdi. Binekte iken devesinin yuları düşse, verin demez, deveyi çöktürür kendisi alırdı. Sebebini sordular, "Resûlullah bana, insanlardan birşey isteme diye emretti" buyurdu.

Ordu kumandanlarını bir yere gönderdiği zaman, onlara: "Kadınları öldürmeyiniz, çocuklara dokunmayınız, ihtiyarlara dokunmayınız, meyvalı ağacı kesmeyiniz, ma'mur yerleri tahrip etmeyiniz, haddi tecâvüz etmeyiniz, korkmayınız ve gıdadan başka bir maksatla koyun ve deve kesmeyiniz ve manastırlarına çekilmiş insanlara zarar vermeyiniz" diye emirler ve nasihatlar verdi.

Bir hutbesinde buyurdu ki: "Ey insanlar, Allahtan af ve afiyet isteyiniz. Çünkü mü'mine, İslâm'dan sonra af ve afiyetten daha hayırlı bir şey verilmemiştir."

"Allah sevgisini hâlis olarak tadanı, bu sevgi, dünyayı istemekten alıkoyar ve bütün insanlardan uzaklaşır, kesilir."

"Ömrünü faydasız, boş şeylerle geçiren, tarlaya tohum ekme vaktini kaçırmış olur. Vaktinde tohum ekmeyen ise, hasat zamanında pişman olur."

"Ne söyleyeceğine ve ne zaman söyleyeceğine dikkat et!"

"Müslümanlardan hiçbirini, diğerini hakir görmesin! Zira müslümanların küçüğü, Allah yanında büyüktür."

"Allahü teâlâdan, kendisini, kıyamet gününde cehennem ateşinden korumasını isteyen bir kimse, müminlere karşı çok merhametli ve ince kalbli davranır!"

Kötülüğe mani olunmazsa... 16.7.2006

Hazret-i Ebu Bekir, oğlu Abdurrahman'ı, komşusu ile münâkaşa ederken gördü ve oğluna gücenerek: "Oğlum, komşu ile münâkaşa yapma! Şu gördüğün insanlar dağılır gider ve sen yine komşunla başbaşa kalırsın" dedi.

Bir hutbesinde: Ey insanlar! Allahü teâlânın "Ey iman edenler, siz kendinize bakınız, siz doğru yolda bulundukça, yoldan çıkanların size zararı olmaz" (Mâide sûresi 105) âyeti celfesini

okuyorsunuz, fakat onu yerine koymuyor, başka mânâda kullanıyorsunuz. Zira ben, Resûl-i Ekrem'den şöyle buyurduğunu işittim: "İnsanlar kötülüğü görüp mani olmadıkları zaman, Allahü teâlânın, onların hepsini azaba uğratmasından korkulur" dedi.

Bir gün Eshab-ı kirama hitaben buyurdu ki: "Allahü teâlâ size dünyayı fethettirecek, kapılarını açacaktır. Siz, ihtiyacınızdan fazlasını almayınız!"

"Bilmiş olun ki, sabâh namazını kılan kimse, Allahın himayesindedir. Allahın hakkını küçümseme, zira yüzüstü seni Cehenneme atar."

"Allahü teâlâyâ olan hâlis sevginin zevkine varan, dünyalıktan vazgeçer ve bütün insanlardan yüzçevirir."

Hz. Ömer'e şöyle tavsiye buyurdu: "Hak ağırdır. Ağır olduğu kadar da acıdır. Ve aynı zamanda faydalıdır. Bâtıl ise hafif ve aynı zamanda belâlı ve zararlıdır. Eğer tavsiyeme uyarsan, henüz erişemediğin ve mutlak surette sana ulaşacak olan ölümden sevimli bir şey senin için olamaz. Kişinin kelâmı, aklının beyânı, faziletinin tercümanıdır."

"Bütün hamd ve senalar Allahü teâlâyâ mahsustur. O'na hamd eder O'ndan yardım dilerim. O'ndan af niyaz eder, O'na inanır, O'na güvenirim. Hidayeti Allahtan bekler, sapıklık düşüklük, şüphe ve körlükten O'na sığınırım. Allahın dürüst yürümeyi nasip ettiği kişi dosdoğru yol alır, onun saptırdığı ise ne bir dost, ne de bir müşrid bulabilir. Bütün varlığımla inanırım ki, Allahtan başka, ilâh yoktur. O tektir ve şeriki yoktur. Mülk ve saltanat O' nundur, hamd O'nadır. Dirilten de öldüren de O'dur. Ve O, hiç ölmeyen diridir. Dilediğini yüceltir, dilediğini alçaltır. Bütün hayırlar O'nun elindedir, O, her şeye gücü yetendir. Bütün varlığımla inanırım ki, Muhammed Mustafa, O'nun kulu ve Peygamberidir. "O'nu hak ve hakikat olan dini tebliğ vazifesiyle göndermiştir ki, Hak din diğer dinlere galip gelsin. Putperestler beğenmeseler de bu böyledir." (Tevbe 33)

"O'nun sayesinde kardeş oldunuz!" 17.7.2006

Hazreti Ebu Bekir bir hutbesinde buyurdu ki:

Ey mü'minler, Allah sizin gönüllerinizi birbirinize ısındırdı. O'nun nimeti sayesinde sizler kardeş haline geldiniz. Daha önceleri bir ateş çukurunun tam kenarında idiniz. Sizi oradan çıkaran O oldu. İşte, Allah size işaretlerini böyle apaçık gösterir ki, doğru yola kavuşabilirsiniz. O halde ey imân edenler! Allaha ve O'nun Resulüne tam uyun! Allahü teâlâ: "Resule uyan, Allah'a uymuş demektir. Eğer yüz çevirirlerse ey Peygamberim, bu onların bileceği bir şeydir. Biz seni onların başına bekçi göndermedik." buyurmaktadır. (Nisâ, 80).

Ey imân edenler! Size her işte, her durumda Allahü teâlâdan korkmanızı nasihat ederim. Hoşunuza giden işler kadar, size zor gelen durumlarda da hakikate sanlın. Şunu bilin ki, doğru söz dışında hiçbir kelam hayır ve yarar getirmez. Yalan söyleyen, yaradılış hikmetini saptırmış, bunu yapan ise, helâk olmuştur.

Ey insanlar! Büyükmekden sakının. Topraktan yaratılıp, yine toprağa dönecek olan bir varlığın kibirlenmesi de, ne demek oluyor? Bugün var, yarın yok olan bir varlığın kendini beğenmesi ne kadar anlamsız!..

Ey insanlar! Çalışın ve nefislerinizi, içinde yer alacakları ölüm ötesi için hazırlayın. Önünüzde çözümü zorlaşan şeyleri Allah'ın ilmine havale edin. Öbür âleme geçmeden önce bir şey hazırlayın ki, oraya vardığınızda karşınıza çıksın. Çünkü Allahü teâlâ, "Mahşer gününde herkes, dünyada hayır ve kötülük olarak yaptığı her şeyi hazır bulacak ve isteyecek ki, kötülüklerle arasında uzak bir mesafe bulunsun. Allah size kendinden korkmanızı emreder. Allah kullarını çok esirgeyicidir." (Âl-i İmran, 30).

O halde, Allahtan korkun, O'nun emir ve yasaklarına iyice kulak verin. Sizden önce gelip geçenlerden de ibret alın. Ve unutmayın ki, Rabbinizin huzuruna mutlaka çıkarılacak ve küçük-büyük bütün davranışlarınızın karşılığını bulacaksınız.

Kendinizi iyi tanıyın, sadece kendi noksanlarınızla meşgul olun. Yardım istenilecek tek kudret sâhibi Allahü teâlâdır. O' nun dışında hiçbir güç ne yapabilir, ne bozabilir.

Allahım! Kulun ve Peygamberin Muhammed Mustafa'ya, salât ve selâmların en seçkiniyle salât ve selâm et! Bizleri de o âlemlerin Efendisine salât ve selâm etmekle şereflendir, yücelt! Bizleri, ona gönül verenler arasında haşret! Bizleri onun havzından su içen bahtiyarlardan kıl! Allahım, sana boyun eğmemiz hususunda bize yardımcı ol! Bizleri düşmanlarımız karşısında muzaffer kıl!

"İlk dinlediğimde hayran oldum!" 18.7.2006

Hz. Hamza'nın Müslüman olması ile, Mekkeli müşriklerin telâş ve endişeleri had safhaya varmıştı. Çünkü parmakla gösterilen kahramanlardan biri Müslüman olmuş, Resûlullahın saflarında yer almıştı. Bu beklenmedik hâdise, müşrikleri, büsbütün çileden çıkardı.

Hiz. Ömer bu sırada daha Müslüman olmamıştı. Bir gün, Resûlullah efendimizi, gördüğü yerde öldürmek niyetiyle evinden çıktı. Sevgili Peygamberimizi Mescid-i Harâm'da namaz kılarken buldu ve namazın bitmesini isteyerek, dinlemeye başladı. Habîb-i ekrem efendimiz, El-Hâkka sûre-i şerîfini okuyordu. Hattâboğlu Ömer, Peygamber efendimizin okuduklarını hayranlıkla dinliyordu. Ömründe böyle güzel sözler duymamıştı. Bunu kendisi, sonradan şöyle anlatır: "İlk defa dinlediğim bu sözlerin belâgatına, düzgünlüğüne, derli topluluğuna hayrân olmuş, niçin geldiğimi unutmıştım. Bu hâdiseden sonra, kalbimde İslâma karşı bir istek hâsıl olmuştu."

Bu hâdisenin, Hiz. Ömer'in Müslüman olmasında mühim te'siri olmuştur. Çünkü kalbini yumuşatmış, Müslüman olmasına zemin hazırlamıştır. Hiz. Hamza'nın Müslüman olmasından üç gün sonra, Ebû Cehil, müşrikleri toplayıp dedi ki:

- Ey Kureys! Muhammed, putlarımıza dil uzattı. Bizden önce gelen atalarımızın Cehennemde azâb gördüklerini, bizim de oraya gideceğimizi söyledi! Onu öldürmekten başka çâre yoktur! Onu öldürecek kişiye, yüz kızıl deve ve sayısız altın vereceğim!

Bir anda Hattâboğlu Ömer yerinden fırlayarak, " Bu işi Hattâboğlundan başka yapacak yoktur." dedi.

Hattâboğlu Ömer, kılıcını kuşanarak yola düştü. Giderken Nu'aym bin Abdullah'a rastladı. Ona, "Milletin arasına nifâk sokan, kardeşi kardeşe düşüren bir kimseyi öldürmeye gidiyorum." dedi. Onun, "Yâ Ömer, güç bir işe gidiyorsun. Onun Eshâbı çevresinde pervane gibi dönmektedir. Ona birşey olmasın diye titremektedirler. Onun yanına yaklaşıp, zarar veremezsin!" sözleri üzerine, Hiz. Ömer kılıcına sarıldı: "Yoksa sen de mi onlardansın? Önce senin işini bitireyim." dedi.

O da " Sen benimle uğraşacağına, kardeşin Fâtıma ile enişten Sa'îd'in yanına git! Onlar, çoktan Müslüman oldular. Sen önce kendi yakınların ile uğraş!" deyince, onları öldürmek niyeti ile evlerinin yolunu tuttu.

"Müjde yâ Ömer!" 19.7.2006

Tâhâ sûresi yeni nâzil olmuştu. Hiz. Ömer'in eniştesi Sa'îd ile kızkardeşi Fâtıma bunu yazdırıp, Hiz. Habbâb bin Eret adındaki sahâbîyi evlerine getirmiş, okuyorlardı.

Hattâboğlu Ömer, kapıdan bunların sesini duydu. Kapıyı çok sert çaldı. Onu, kılıcı belinde kızgın görünce, yazıyı saklayıp, Hiz. Habbâb'ı gizlediler. Sonra kapıyı açtılar.

Hattâboğlu Ömer, "Siz de O'nun sihrine aldanmışsınız!" diyerek, Hiz. Sa'îd'i yakasından tutup, yere attı. Kardeşi, efendisini kurtarayım derken, onun yüzüne de öfkeli bir tokat indirdi. Yüzünden kan akmaya başladığını görünce, kardeşine acıdı. Fâtıma'nın canı yanmış, kana boyanmış idi. Fakat îmân kuvveti, kendisini harekete getirip, Allahü teâlâyâ sığınarak dedi ki:

- Yâ Ömer! Niçin Allahtan utanmaz, âyetler ve mu'cizeler ile gönderdiği Peygamberine inanmazsın? İşte ben ve zevcim, Müslüman olmakla şereflendik. Başımızı kessen de bundan dönmeyiz.

Sonra yüksek sesle Kelime-i şehâdeti okudu. Hattâboğlu Ömer, kızkardeşinin bu îmânı karşısında birden yumuşadı ve yere oturdu. Yumuşak sesle, "Hele şu okuduğunuz kitabı çıkarın." dedi.

Kardeşi Fâtıma, âyet-i kerîme yazılı sahifeyi getirdi. Ömer bin Hattâb güzel okurdu. Tâhâ sûresini okumaya başladı. Kur'ân-ı kerîmin fesâhatı, belâgatı, ma'nâları ve üstünlükleri kalbini gitgide yumuşattı. "Göklerde ve yeryüzünde ve bunların arasında ve yedi kat toprağın altındaki şeyler hep O'nundur" (Tâhâ: 6) meâlindeki âyet-i kerîmeyi okuyunca, derin derin düşünceye daldı. Biraz daha okudu. "Allahü teâlâdan başka ibâdet edilecek, tapılacak hak bir ilâh, bir ma'bûd yoktur. En güzel isimler O'nundur" (Tâhâ: 8) meâlindeki âyet-i kerîmeyi de dinledikten sonra dedi ki: "Hakîkaten, ne kadar güzel, ne kadar doğru."

Habbâb bu sözü işitince, gizlendiği yerden fırladı ve tekbîr getirdikten sonra müjdeyi verdi: "Müjde yâ Ömer! Resûlullah efendimiz Allahü teâlâyâ duâ ederek, "Yâ Rabbî! Bu dîni, Ebû Cehil yahut Ömer ile kuvvetlendir" buyurdu. İşte bu devlet, bu saâdet sana nasîb oldu."

Bu âyet-i kerîme ve bu duâ, Hattâboğlu Ömer'in kalbindeki düşmanlığı sildi, süpürdü. Hemen;

- Resûlullah nerede? Beni, Resûlullaha götürür müsünüz? dedi.

Zîrâ kalbi, Resûlullaha tutulmuştu. Resulullahı görmek üzere hemen yola koyuldu.

"Yol verin, içeri gelsin!" 20.7.2006

Resûl-i Ekrem efendimiz, Hiz. Erkâm'ın evinde Eshâbına nasîhat ediyordu. Hattâboğlu Ömer'in geldiği, Erkâm'ın evinden görüldü. Kılıcı da yanında idi. Heybetli, kuvvetli olduğundan,

Eshâb-ı kirâm, Resûlullahın etrafını sardı. Hz. Hamza dedi ki: "Ömer'den çekinecek ne var, iyilik ile geldi ise, hoş geldi. Yoksa o kılıcını çekmeden başını uçururum."

Resûlullah efendimiz de "Yol verin, içeri gelsin!" buyurdu.

Cebrâil aleyhisselâm, daha önce, Ömer bin Hattâb'ın îmân etmek için geldiğini ve yolda olduğunu haber vermişti. Resûlullah efendimiz, onu, tebessüm buyurarak karşıladı. Ömer bin Hattâb, Resûlullahın önünde diz çöktü. Temiz bir kalb ile Kelime-i şehâdeti söyledi. Eshâb-ı kirâmın, sevinçten söyledikleri tekbîr sesleri göğe yükseldi.

H. Ömer, Müslüman olduktan sonraki hâlini şöyle anlattı: "Müslüman olduğum zaman, Eshâb-ı kirâm, müşriklerden gizlenir ve ibâdetlerini gizli yaparlardı. Bu duruma çok üzüldüm ve Resûlullah'a suâl ettim: "Biz niçin gizleniyoruz? Vallahi biz, dîn-i İslâmı, küfre karşı açıklamaya daha haklı ve daha lâyıktır. Allahü teâlânın dîni, Mekke'de, hiç şüphesiz üstün gelecektir. Kavmimiz bize karşı insaflı davranırlarsa ne âlâ, yok taşkınlık etmek isterlerse, kendileriyle çarpışırız. Yâ Resûlallah! Seni hak Peygamber olarak gönderen Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki, hiç çekinmeden ve korkmadan, oturup İslâmı anlatmadığım bir müşrik topluluğu kalmayacaktır. Artık ortaya çıkalım."

Kabûl buyurulunca, iki saf hâlinde dışarı çıkıp, Harem-i şerîfe doğru yürüdük. Safların birinin başında Hamza, diğerinin başında da ben vardım. Sert adımlarla, toprağı un edercesine, Mescid-i harâma girdik. Kureysli müşrikler, bir bana, bir Hz. Hamza'ya bakıyorlardı."

H. Ömer'in bu gelişi üzerine, Ebû Cehil ileri çıkıp, "Yâ Ömer! Bu ne hâldir?" deyince, Hz. Ömer hiç aldırış etmeden Kelime-i şehâdet getirdi:

- Eshedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlüh!

Ebû Cehil ne diyeceğini şaşırıldı. Donup kaldı. Hz. Ömer bu müşrik gürûhuna dönerek dedi ki: "Ey Kureys! Beni, bilen bilir! Bilmeyen bilsin ki, ben Hattâboğlu Ömer'im. Karısını dul, çocuklarını yetim bırakmak isteyen yerinden kıpırdasın! Kimıldayanı, kılıcımla doğrayıp yere sererim!"

Bunun üzerine Kureysli müşrikler, bir anda dağılıp, oradan uzaklaştılar.

Böylece, ilk defa Harem-i şerîfte açıktan namaz kılındı.

"Boynumuz kıldan incedir!" 21.7.2006

Hazreti Ömer, haksızlık karşısında çok hiddetli olduğu gibi, adâletin yerine getirilmesinde de o kadar şefkâtlî idi. Bu yüzden adâleti ile meşhûr olmuştur.

Bir gün at satın almak istedi. Atı tecrübe etmek niyetiyle biniciye verdi. Ata binen kimse, koştururken, at tökezleyip kazâyâ uğradı. Hz. Ömer atı satıcısına geri vermek istediğinde, satıcı almadı. Sonunda durum, Kâdî Şüreyh hazretlerine intikal etti. Kâdî, "At, sahibinin izniyle mi koşturuldu?" diye sordu. Hz. Ömer, "Hayır, ben denemek için koşturdum." deyince, "Şâyet at sahibinin rızâsı ile tecrübe edilseydi, sahibine iâde edilebilirdi. Fakat, siz sahibinden izin almadığınız için geri veremezsiniz, atı almak mecbûriyetindesiniz." hükmünü verdi.

H. Ömer; "Hak ve adâlet husûsunda boynumuz kıldan incedir" deyip atın bedelini verdi.

Onun zamanında, Müslümanlar İslâmiyeti İran içlerine kadar yaydılar. İranlı meşhûr kumandan Hüzmizân, teslîm olmamak için çok direndi, fakat hayatının tehlikeye girdiğini görünce teslîm oldu.

H. Ömer, huzûruna çıkartılan Hüzmizân'a, "Bize söyleyeceğin bir şey var mıdır?" diye sorunca şunları söyledi: "Ey büyük halîfe, önceleri biz İranlılar siz Arabları öldürüyor, zorla mallarınızı ellerinizden alıyorduk. Ne zaman ki, Allah size peygamber gönderdi. Ondan sonra bizim üstünlüğümüz sona erdi. Siz azîz, biz zelîl olduk."

H. Ömer, Enes bin Mâlik'e sordu: "Ne yapalım bunu?" Cevap verdi:

"Öldürmeyelim! Çünkü arkasında büyük bir kalabalık vardır. Belki onlar, ileride Müslüman olabilirler. Öldürmememiz lâzımdır. Çünkü, "Konuş sana benden zarar gelmez" diye söz de vermiştin."

H. Ömer, kim tarafından söylenirse söylensin, doğru sözü hemen kabûl ederdi. Enes bin Mâlik hazretlerinin bu sözleri üzerine, onu öldürmekten vazgeçti. Birçok sahâbînin şehîd olmasına sebep Hüzmizân'ın hayatını bağışladı.

Bir müddet sonra da, Hüzmizân Müslüman oldu. Ayrıca onun vesîlesi ile birçok kimse îmâna geldi. Hz. Ömer eski can düşmanını bile maaşa bağladı. Çünkü adâlet bunu gerektiriyordu. Adâlet, şahsî fikrin, hissiyâtın üzerinde idi.

"Şerefi başka yerde aramayın!" 22.7.2006

Şam yolculuğunda, Hz. Ömer ile kölesi beraberlerindeki tek deveye nöbetleşe biniyorlardı. Şehre girişte, sıra köleye gelince, Halîfe devesinden indi. Yerine kölesini bindirdi.

Devenin yularından tuttu. Ayakkabılarını çıkarıp dereden geçti. Uzaktan bakan; deveye binmiş köleyi halîfe, devenin yularını çeken Hz. Ömer'i de köle zannediyordu. Bunu gören ordu komutanı Ebû Ubeyde bin Cerrâh dedi ki:

- Efendim, bütün Şamlılar, bilhassa Rumlar, Müslümanların halîfesini görmek için toplandılar. Size bakıyorlar. Bu yaptığınızı nasıl îzâh edebilirsiniz? Sizi köle zannedecekler, küçümseyecekler.

Hız. Ömer buyurdu ki:

- Yâ Ebâ Ubeyde! Senin bu sözünü işitenler, insanın şerefini, vâsıtaya binerek gitmekte ve süslü elbise giymekte sanacaklar. Biz daha önce zelîl ve hakîr bir kavimdik. Allahü teâlâ, bizleri Müslümanlıkla şereflendirdi. Bundan başka şeref ararsak, Allahü teâlâ bizi zelîl eder, herşeyden aşağı eder.

Bu şekilde şehre girdiler. Gerçekten bu hareketi, onun şerefini küçültmedi, aksine büyüttü. Biz bile 1400 sene sonra, burada, örnek bir hareket diye anlatıyoruz. Eğer tersi olsaydı, o zaman orada unutulup gidecekti...

Halîfe Hz. Ömer, başka bir zaman yine Şam'a gidiyordu. Şam'da vebâ hastalığı olduğu işitildi. Bunun üzerine, " Şehre girmiyelim. Birinizin bir çayırı ile, bir çıplak kayalığı olsa, sürüsünü hangisine gönderirse, Allahü teâlânın takdîri ile göndermiş olur."

Sonra Abdürrahmân bin Avf hazretlerini çağırıp sordu:

- Sen ne dersin?

- Resûlullahtan işittim. "Vebâ olan yere girmeyiniz ve vebâ olan bir yerden, başka yerlere gitmeyiniz, oradan kaçmayınız!" buyurmuştu.

Halîfe de; "Elhamdülillah, benim sözüm, hadîs-i şerîfe uygun oldu" deyip, Şam'a girmediler.

Böylece ilk defa karantina uygulaması yapıldı. Vebâ bulunan yerden dışarı çıkmanın yasak edilmesine sebep, sağlam olanlar çıkınca, hastalara bakacak kimse kalmaz, helâk olurlar. Vebâlî yerde, kirli hava ya'nî mikroplu hava, vebâ basilleri, herkesin içine yerleşince, kaçanlar, hastalıktan kurtulamaz ve hastalığı başka yerlere götürmüş, bulaştırmış olurlar.

"Bir yol takip eden üç kişiyiz!" 23.7.2006

Hız. Ömer, devlet başkanı seçildiğinde, Hz. Ebû Bekir'e tayîn edilen maaş kadar ücret alıyordu. Bu şekilde bir müddet devam edildi. Daha sonra, Hz. Ömer, geçim sıkıntısına düştü. Bu durumu gören, Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden bazıları toplanıp, bu durumu görüştüler. Zübeyr bin Avvâm hazretleri, kendisine söyliyerek maaşını artırma teklifinde bulundu.

Hız. Ali, bu teklifi kabûl edeceğini zannetmiyorum. İnşâallah kabûl eder. Gidip teklifi bildirelim, dedi. Bu arada, Hz. Osman söz alıp buyurdu ki:

- Ömer'in hak ve adâlette ne kadar ta'vîzsiz olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu teklifimizi bizzat kendimiz değil, kendisini kıramıyacağı birine söyletelim. Bunu, kızı Hafsa teklif etsin!

Hız. Hafsa babasının yanına varıp teklifi bildirince, çok hiddetlendi.

Sonra kızı Hz. Hafsa'ya sordu:

- Sen Resûlullahın evinde iken, Allahın Resûlünün giydiğı en kıymetli elbise neydi?

- İki tane renkli elbisesi vardı. Elçileri onlarla karşılar, cum'a hutbelerini bunlarla okurdu.

- Peki yediğı en iyi yemek neydi?

- Yediğimiz ekmek, arpa ekmeğı idi.

- Senin yanında kaldığı zamanlar, yerde yaygı olarak kullandığınız en geniş, en rahat yaygı neydi?

- Kaba kumaştan yapılmış bir örtümüz vardı. Yazın dörde katlar, altımıza yayardık. Kış gelince de, yarısını altımıza yayar, yarısını da üstümüze örterdik.

Daha sonra Hz. Ömer buyurdu ki:

- Yâ Hafsa, benim tarafımdan, seni gönderenlere söyle! Resûlullah efendimiz kendisine yetecek miktarını tespit eder, fazlasını ihtiyâç sahiplerine verirdi. Kalanı ile yetinirdi. Vallahi ben de kendime yetecek olanını tespit ettim. Artanını ihtiyâç sahiplerine vereceğim. Ve bununla yetineceğim.

Resûlullah efendimiz, ben ve Hz. Ebû Bekir, bir yol takip eden üç kişi gibiyiz. Onlardan ilki nasîbini aldı ve yolun sonuna vardı. Diğeri de aynı yolu tâkip etti ve O'na kavuştu. Sonra üçüncüsü yola koyuldu. Eğer O da öncekilerin takip ettiğı yolu takip eder, onlar gibi yaşarsa, onlara kavuşur ve onlarla beraber olur. Eğer öncekilerin yolunu takip etmezse, başka yoldan giderse, onlarla buluşamaz.

"Daha ne duruyoruz?" 24.7.2006

Müslümanlar, bulundukları yerlerde oturan gayri müslim halkı korumaları altına aldıkları gibi, turist olarak gelen veya ticârî maksatla gelmiş olan gayri müslimleri de sınırları dâhilinde

koruma altına alırlardı. Onların zarar görmemesi için, her türlü tetbiri alırlardı. Bunun geçmişte sayısız örnekleri vardır.

Meselâ, Halîfe Hz. Ömer zamanında, bir ticâret kervanı gelip, gece Medîne'nin dışına konakladı. Yorgunluktan hemen uyudular. Bu sırada, herkes uyurken, Halîfe Hz. Ömer, şehri dolaşıyordu. Dolaşma esnasında bunları gördü.

Hız. Ömer, Abdurrahmân bin Avf'ı da yanına alarak sabaha kadar nöbetleşe, bu kervanı beklediler. Sabah namazında mescide gittiler. Kervanda bulunan bir genç, o sırada uyanmıştı. Bunları takip edip, arkalarından gitti.

Soruşturup, kendilerine bekçilik eden şahsın Halîfe Hz. Ömer ile arkadaşı olduğunu öğrendi. Gelip, arkadaşlarına anlattı. İnanamadılar:

- Sen yanlış görmüşsündür. Halîfenin, gecenin bu vaktinde burada işi ne? O sarayında kuş tüyü yatağında yatıyordu.

- Sizin gibi önce ben de inanmadım.

- Sonra nasıl inandın?

- Sabah olup ortalık aydınlanınca, buradan ayrıldılar. Ben de merak edip arkalarından gittim. Câmîye girdiler. Yolda karşılaştığım birisine, "Bu kim" diye sordum. "Halîfemiz Ömer" diye cevap verdi.

Bu konuşmaları dikkatle dinleyen kâfile halkı, derin bir sessizliğe büründü. Kimsenin konuşacak, birşey söyleyecek hâli kalmamıştı.

Uzun süren bir sessizlikten sonra, içlerinden biri sessizliği bozdu:

- Daha ne duruyoruz? Bu hâl İslâmiyetin gerçek din olduğuna delil olarak yetmez mi?

Diğerleri de bu söze katıldılar. Roma ve İran ordularını perişan eden, adâleti ile meşhûr yüce Halîfenin, bu merhamet ve şefkatini görerek, İslâmiyetin hak din olduğunu anladılar ve seve seve hepsi Müslüman oldular.

"Bu gence hüsn-i zannım var!" 25.7.2006

Hazreti Ömer zamanında bir genç, namazım kılmış, evine dönüyordu. Yol üzerinde bulunan bir evin önünden geçerken, bir kadının "Bana yardım edene, Hak teâlâ da yardım etsin," diye feryâd ettiğini işitti. Genç bu feryadı duyunca, kadının feryadının sebebini sordu. Kadın: "Bir koyun kaçırdım, tutamıyorum, bana yardım et," dedi. Genç bu söze inanıp evin bahçesine girdi.

Gence aşık olan bu kadın, kapıyı kilitleyip gencin ayaklarına sarılarak yalvarmağa başladı: "Ne zamandan beri senin derdinle yanıyorum, bana hiç vefa etmiyorsun. Sana ancak bu hileyi yaparak kavuştum," diyerek genci kuvvetle tuttu. Genç, yine kadına iltifat etmedi, yüzüne bakmadı. Kadın genci çok övdüğü hâlde, genç yine kadının yüzüne bakmıyordu. Kadın, "Yâ bana yaklaş arzumı yerine getir veya feryâd eder bütün mahalle halkını buraya toplayım, rüsvay olursun," dedi.

Genç, Âhirette rüsvay olacağıma burada olurum, dedi. Genci hiçbir yolla aldatamıyan kadın, feryâd etmeğe başladı. Bütün mahalle halkı evin etrafına toplandılar. Mahalle halkı içeri girip, genci dövüp, hattâ başını birkaç yerden yarıp, ellerini bağlayarak, Hz. Ömer'in huzuruna getirdiler.

Kadın da oraya gelmiş, feryadı ayyuka çıkıyordu. Hz. Ömer, devamlı camide gördüğü için bu genci tanıdı. "Yâ Rabbi! Bu gence hüsn-i zannım vardır. Resûlünün hürmeti için beni bu zannımdan döndürme!" diye düâda bulundu. Sonra gence, "Senin hakkında iyi düşünürüm. Bu çirkin işi senin yapacağım zannetmiyordum. Korkma, yakın gel, Hak teâlâ doğru kullarının yardımcısıdır," buyurdu.

Genç, "Bu kadın bana bir kaç yıldır âşık olmuş. Çok kere haber gönderdiği halde razı olmamıştım. Sonunda bir hileyle beni evine çağırdı. Ondan sonraki hadiseleri de birer birer anlattı.

Hız. Ömer, kadını yanına getirtti. Hz. Ömer'in heybetine dayanamayıp, her şeyi olduğu gibi anlattı. Hz. Ömer, kalkıp, gecin ellerini çözüp, mendili ile başının kanını silip bağladı. Allahü teâlâ'ya hamd olsun ki, Resûl-i Ekrem'in "Ümmetimden, kardeşim Yûsuf aleyhisselâmın kendini Zeliha'dan sakladığı gibi, yabancı kadınlardan muhafaza eden Sıddıklar çıkacaktır" hadis-i şerifi bizim zamanımızda bu gence nasib oldu." buyurdu. Gencin sırtını okşayarak hayır dua etti.

"Öbür aya çıkabilecek misin?" 26.7.2006

Hazreti Ömer halife iken bir bayram gelmişti. Herkes çocuklarına yeni elbiseler alıyordu. Hz. Ömer'in oğlunun elbisesi eski idi. Bayram günü çocuklar, eski elbiseli olan halifenin çocuklarıyla alay etmeğe başladılar. Hz. Ömer'in oğlu, ağlayarak babasının yanına geldi. Hz.

Ömer, oğluna şefkat edip acıyarak, Beytül-mâlın emininini çağırıldı. Oğlunun ağlama sebebini anlattıktan sonra, gelecek ayın maaşından bir miktar vermesini istedi.

Beytül-mâl emini, "Yâ Emire'l-mü'minin, yaşayacağınızı muhakkak biliyor musunuz ki, hak etmediğiniz paradan istiyorsunuz?" dedi. Hz. Ömer: "Allahü teâlâ'dan başka kimse bilemez," buyurdu. "O zaman Yâ Halife! Yaşayacağınızı bilmedikten sonra, ne almanız size yakışır, ne de bizim vermemiz makûl olur," dedi. Hz. Ömer, söylediğine pişman olup, Beytül-mâl emininin sözünü beğendi, hayır duâ buyurdu. Allahü teâlâ çocuğunun kalbine bir yolla teselli verip, her biri safâyı kalb ile gittiler...

Bir gece Hz. Ömer Medine-i Münevvere' de geziyordu. Bir evden gelen konuşmalara kulak misafiri oldu. Bir kadın kızına, "süte biraz su kat," diyordu. Kız, "Emirül-müminîn süte su katmayınız buyurmamış mıydı?" dedi. Kadın, "Emir burada yok," dedi. Kız, "Hz. Ömer burada yok ise, Rabbi bizi görür," dedi.

Hz. Ömer o evi işaret etti. Evine gelip oğluna, senin için bir kız buldum, onu sana alayım, buyurdu. Ertesi günü kadının evine gitti. Kızım oğluma ver, buyurdu. Kadın, "Bunu kalbimden dahi geçirmeğe cesaretim yoktu," dedi. Hz. Ömer, "Kızının bir sözü çok hoşuma gitti. Onun için geldim," buyurdu. O kızı oğlu Asım'a aldı. Âsım'ın kızından Abdülaziz oldu. Abdülaziz'in oğlu Ömer bin Abdülaziz halife oldu. Onun zamanında da kurd kuzu ile gezerdi.

Hz. Ömer'in veciz sözleri şoktur. Buyurdu ki: "Sâdık arkadaşlar bulun ve onların arasında yaşayın. Dürüst ve samimi arkadaşlar, darlıkta yardımcı, genişlikte süs ve zinetdirler. Dostunun sana düşen işini güzel bir şekilde gör ki, lüzumunda, sana daha güzeli ile karşılıklıta bulunsun. Düşmanlarından uzaklaş, her dosta bel bağlama, ancak emin olanları seç. Emin olanlar, Allahü teâlâdan korkanlardır. Kötü insanlarla düşüp kalkma, onlardan kötülük öğrenirsin. Onlara sırrım verme ifşa ederler. İşlerini Allah'dan korkanlara danış ve onlarla istişare et."

Veciz sözleri 27.7.2006

Hazret-i Ömer buyurdu ki:

"İyilik kolay bir şeydir. Güler yüz ve yumuşak söz bunu temin eder."

"Şiddet göstermeksizin kuvvetli, zayıflık göstermeksizin yumuşak ol."

"Çok gülenin heybeti azalır. Şaka yapan eğlenceye alınır. Bir şeyi çok yapan onunla tanınır. Çok konuşan çok yanılır, hataya düşer. Böyle kimsenin hayası azalır. Hayası azalan şüpheli şeylerden az kaçınır."

"Hakkımda hangisinin daha hayırlı olduğunu bilemediğim için darlık (fakirlik) ve bolluk (zenginlik) günlerimin hiçbirine aldırış etmedim."

"Hesaba çekilmeden önce kendinizi hesaba çekin. Amelleriniz tartılmadan önce tartınız."

"Âhiret işlerinde zarar etmektense, dünyaya ait işlerde zarar ediniz. Böylesi sizin için daha hayırlıdır."

"Alay, şaka ve mizah etmekten kaçınınız. Zira insanın şerefini kırar, vakarını azaltır."

"Ahmakla arkadaşlık etmekten kaçın. Çünkü, ekseriya, sana iyilik yapayım derken zararı dokunur."

"Tevbe edenlerle oturun, onların kalbleri yumuşak olur."

"Yemekten sonra misvak kullanmak iki hizmetçi kullanmaktan iyidir."

"Mescidler yer yüzünde Allahü teâlâ'nın evleridir. Mescidde namaz kılanlar Allahü teâlâ'nın misafirleridir. Ev sahibine, ancak misafirine hizmet düşer."

"İnsanların en cahili, ahiretini başkasının dünyası için satandır."

"Allahü teâlâ başkasına acımayana acımaz, affetmeyeni affetmez, özür kabul etmeyenin özrünü kabul etmez."

"Tevbe'den maksad günahı bilip yapmamaktır. Amel-i salihde bulunmaktan maksad, kendini beğenmemektir. Şükürden maksad, aczini itiraf edip kulluğu bilmektir."

"İnsanın elbisesini temiz kullanması şerefi icabıdır."

"Dinini bilmeyen tüccar pazarımızda satış yapmasın."

"Mescidde oturan kimse, Allahü teâlâ'nın huzurunda bulunuyor demektir."

"Helâlin onda dokuzunu harama düşmek korkusu ile terk ederdik."

"Bana ayıplarımı, kusurlarımı söyleyen kimse Allahü teâlânın merhametine kavuşsun."

"İstiğfar her derde devadır."

"Sen bu da'veti kabûl et!" 28.7.2006

Hazreti Osman, Müslüman olmadan önce ticâretle uğraşırdı. Zengin bir tüccardı. Cemiyette, sevilen, sayılan bir kimseydi. İtibârı yüksek idi. Hz. Ebû Bekir'in de arkadaşı, yakın

dostu idi. Önemli işlerinde ona danışır, onun fikrini alırdı. Câhiliye devrinin pisliklerine bulaşmadı. Müslüman olmasını şöyle anlatır:

Benim firâset sahibi olan bir teyzem vardı. Hastalandığında ziyâretine gitmiştim. Bana, “Yâ Osman! Sen öyle biri ile evleneceksin ki, ne o senden önce bir erkek görmüş olacak, ne de sen ondan önce bir kadın görmüş olacaksın. Bu kız çok güzel olup, sâliha biridir. Ayrıca bu kız, Peygamber kızı olsa gerek.” dedi.

Benim hayretler içinde kendisine baktığımı görünce konuşmasına şöyle devam etti:

- Merak etme, O kimseye cenâb-ı Haktan vahiy gelmeye başladı. Sen O'nu bulmakta güçlük çekmiyeceksin!

- Ey teyzem, hep sır olan şeyler söylüyorsun. Beni meraklandırıyorsun. Sözlerini biraz açarak beni meraktan kurtar.

- Muhammed bin Abdullah'a peygamberliği bildirildi. Artık halkı hak dîne da'vete başladı. Çok zaman geçmez ki, sen O'nun dînine girer kurtulursun. O'nun dîni, bütün âlemi aydınlatacaktır.

Her önemli mes'eledede fikrini aldığım, Hz. Ebû Bekir'e koştum. Teyzemin söylediklerini kendisine aynen bildirdim. Bana dedi ki:

- Teyzen doğru söylemiş. Yâ Osman, sen akıllı adamsın. Hiç görmiyen, işitmiyen, fayda veya zarar veremiyen şeye nasıl tapınılır? O nasıl ilâh olarak kabûl edilir?

- Yâ Ebâ Bekr, doğru söylüyorsun. Ben de bu mantıksızlığın farkındayım. Fakat çâre bulamamışım.

- Merak etme, artık bize hak yolu gösteren zât geldi. Ben kendisinin peygamber olduğuna inandım, îmân ettim. Gel seni de huzûruna götürüyüm, sen de îmân et!

Beraberce Resûlullahın huzûruna vardık. Bana buyurdu ki:

- Yâ Osman, Hak teâlâ seni Cennete misâfirliğe da'vet eder. Sen de bu da'veti kabûl et! Ben bütün insanlara hidâyet rehberi olarak gönderildim.

Resûlullahın, gülyüzle gâyet samîmî bir şekilde yaptığı bu da'vet üzerine, hemen büyük bir şevkle kelime-i şehâdet getirip, Müslüman oldum.

“Herkes dostunun yanına varsın” 29.7.2006

Hz. Osman, çok cömert idi. İyilik yapmayı, muhtaç kimselerin ihtiyaçlarını görmeyi çok severdi. Güzel hâllerinden dolayı, Resûlullah efendimiz kendisini çok severdi.

Peygamber efendimiz, Eshâbının ileri gelenlerinden çoğunun bulunduğu bir toplantıda, sohbet ederken, “Herkes dostunun yanına varsın” buyurdu. Herkes sevdiği arkadaşının yanına gitti. Peygamber efendimiz de, Hz. Osman'ı yanına alıp, “Sen, dünyada ve âhirette benim sevdiğimsin.” buyurdu.

Hz. Âişe anlatır: Resûlullah efendimiz, bir gün istirahat ediyordu. Bu sırada Hz. Ebû Bekir içeri girmek için izin istedi. İzin verilip içeri girdi. Resûlullah hiç hâlini değiştirmede. Sonra, Hz. Ömer izin alıp içeri girdi. Yine hâlini değiştirmede. Uzanmış vaziyette iken onlarla sohbet ettiler.

Daha sonra, Hz. Osman kapıya gelip içeri girmek için izin istedi. Peygamber efendimiz oturdular. Hz. Osman'ı bu şekilde kabûl ettiler. Ben sordum:

- Babam Ebû Bekir ve Hz. Ömer içeri girdiklerinde hiç hâlinizi bozmadınız. Fakat Hz. Osman içeri girince, oturdunuz. Bunun sebebi nedir?

- Meleklerin hayâ ettikleri bir kimseden ben nasıl hayâ etmem.

İbni Mes'ûd hazretleri anlatır:

Bir gün gazâda, Resûlullah ile beraberdim. Yiyecek bitti, asker sıkıntı içerisindeydi. Resûl-i ekrem bu hâle vâkıf olunca, “Allahü teâlâ size, güneş batmadan rızık gönderecektir.” Buyurdu.

Hz. Osman bu sözü işitince, “Resûl-i ekrem her sözü muhakkak doğru çıkar” diye düşünüp, yiyecek bulmaya çalıştı. Bu rızık gelmesine sebep olmak ve Resûlullahı memnûn etmek istiyordu. Bir yerde dört deve yükü yiyecek buldu. Bunu yüksek fiyatla satın alıp, Resûlullahın huzûruna getirdi. “Osman'dan Allahü teâlânın Resûlüne hediye.” dedi.

Server-i âlem hazretleri mübârek ellerini açıp, şöyle duâ ettiler:

- Yâ Rabbî! Osman'a çok ecir ver.

Hz. Osman muhtaç olanlara bol bol yemek yedirirdi. Fakat kendisi evde sirke ve zeytinyağı yedi. Yola giderken, devesinin arkasına kölesini de alırdı. Peygamber efendimiz şöyle duâ buyurmuştur:

- Yâ Rabbî! Osman'ın geçmiş ve gelecek gizli, âşikâr bütün günâhlarını affet.

Yahudiyi oyuna getirdi 30.7.2006

Müslümanlar, Medîne'ye hicret ettikleri zaman, su sıkıntısı vardı. Rûme kuyusundan başka içilecek su yoktu. Bu kuyu da bir Yahûdîye âit idi. Yahûdî, Müslümanları zor durumda

bırakmak için, kuyudan her zaman su vermiyordu. Verdiği günlerde de çok yüksek fiyatla sattığı için herkes alamıyor, fakir Müslümanlar çok sıkıntı çekiyorlardı.

Peygamber efendimiz, bu durumu gördükçe üzülmüyordu. Kuyuyu satın alıp, Müslümanlara sebil edecek kimsenin, Cennette karşılığını kat kat alacağını müjdeliyor, açıkça Cenneti va'dediyorlardı. Bu müjdeyi işiten Hz. Osman, hemen Yahûdînin yanına varıp, pazarlığa başladı.

Yahûdî, Müslümanların mecbûren bu kuyuyu satın alacaklarını bildiği için, ödenmesi mümkün olmayan bir fiyat istedi. Bu duruma Hz. Osman çok üzüldü. Fakat ne yapıp yapıp bu kuyuyu satın alarak Resûlullahı memnun etmek istiyordu.

Yahûdîye, "Senin dediğin fiyatla bu kuyuyu ben satın alamam. Sana bir teklîfim var. Gel seninle beraber ortaklaşa bu kuyuyu işletelim. Böylece kuyu elinden çıkmamış olur. Kuyunun yarı hissesini bana sat. Birgün sen, birgün ben kuyuyu işletelim." teklifinde bulundu.

Yahûdî, işin neticesinin nereye varacağını anlayamadı. Teklîf çok hoşuna gitti. On iki bin dirheme kuyunun yarı hissesini verdi. Kuyunun başında bir gün Yahûdî, diğer gün Hz. Osman durup, su veriyorlardı. Yahûdî yine yüksek fiyatla suyu satıyor, Hz. Osman ise bedava olarak veriyordu. Müslümanlar, sıra Hz. Osman'a geldiği vakit, o günün ihtiyaçlarını aldıkları gibi, ertesi günün ihtiyaçlarını da doldurup gidiyorlardı.

Dolayısıyla ertesi gün Yahûdîye gelen olmuyordu. Yahûdî oyuna geldiğini anladı. Fakat işiştten geçmiş oldu. Sonra gelip, kuyunun diğer yarısını da aynı fiyatla Hz. Osman'a satmak istedi. Fakat Hz. Osman kabûl etmedi. Bir müddet sonra tekrar gelip, daha aşağı bir fiyat teklîf etti. Hz. Osman yine kabûl etmedi. Biliyordu ki, Yahûdî mecbûren bu kuyuyu satacaktı. Çünkü başka çâresi yoktu. Daha sonra Yahûdînin ısrârına dayanamıyarak, ucuz bir fiyatla diğer yarısını da satın aldı. Böylece kuyunun tamamı Müslümanların ihtiyaçları için sebil edildi. Peygamber efendimiz, bu habere çok sevinip Hz. Osman'a hayır duâ ettiler.

Bir kızım daha olsaydı.. 31.7.2006

Hazreti Osman, Müslüman olduktan sonra, Peygamberimizin damadı olmakla şereflendi. Peygamberimizin kızları Rukayye ve Ümmü Gülsüm daha önce Ebû Leheb'in oğulları Utbe ve Uteybe ile nişanlanmışlardı. Peygamberimiz, insanları Müslüman olmaya da'vete başlayınca, Ebû Leheb düşmanlık etmeye başladı. Oğulları da düşmanlık edip, Resûlullahın kızlarını almaktan vazgeçtiler.

Bunun üzerine vahiy gelerek Rukayye Hz. Osman'a nikâh edildi. Rukayye, Bedir savaşından sonra vefât edince, Peygamberimizin diğer kızı Ümmü Gülsüm de Hz. Osman'a nikâh edildi. Bu bakımdan ona, Peygamberimizin iki kızıyla evlenme ni'metine kavuşmuş olduğu için, iki nûr sahibi ma'nâsına "Zinnûreyn" denilmiştir.

Resûlullah efendimiz, ona, birbiri ardınca, iki kızını vermiştir. İkinci kızı vefât edince;

- Bir kızım daha olsaydı, onu da Osman'a verirdim, buyurmuştur.

İkinci kızını verdiğinde, Hz. Osman'ı gâyet medhetmişti. Düşünden sonra kızı dedi ki:

- Ey benim kızım! Osman'dan gökteki melekler hayâ ederler. Ey canım kızım, Osman'a çok saygı göster. Çünkü, Eshâbım arasında, ahlâkı bana en çok benzeyen odur.

Başka bir zaman da:

- Ben Allahü teâlânın huzûrunda, Osman'ın düşmanlarının hasmıyım, onlara karşıyım, buyurdu.

İslâmiyet yayılmaya başlayınca, her taraftan Müslümanlar çoğalıp Medîne'ye geliyordu. Peygamberimizin mescidi dar gelmeye başlamıştı. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Bizim mescidimizi bir zrâ genişleten Cennete gider.

Hz. Osman dedi ki:

- Yâ Resûlallah, malım mülküm sana fedâ olsun! Mescidi genişletme işini üzerime alıyorum.

Mescidi 40 zrâ ya'nî 20 metre genişletti ve bütün masraflarını karşıladı. Bunun üzerine, "Allahın mescidlerini ancak, Allaha, âhîret gününe inanan, namaz kılan, zekât veren ve yalnız Allahtan korkan kimseler ta'mîr eder. İşte hidâyet üzere bulunanlardan oldukları umulanlar bunlardır" meâlindeki Tevbe sûresi 18. âyeti nâzil oldu.

"On şey çok zâyi olmuştur " 1.8.2006

Hazreti Osman, Peygamber efendimizin vahiy kâtiplerinden idi. Güzel yazar, güzel konuşurdu. Hitâbeti kuvvetli idi. Kur'ân-ı kerîmi çok okurdu. Ezberi çok ileri derecede idi.

Namazda, bir rek'atte bütün Kur'ân-ı kerîmi okuyan dört kişiden biri de Hz. Osman'dır. Çok okuduğu için elinde iki mushaf eskimiştir.

12 sene hilâfet makâmında kalan Hz. Osman, çok cesûr idi. Hiçbir felâket karşısında sarsılmamıştı. Bunun için halîfeliği çok başarılı geçmiştir. Bilhassa halîfeliğinin ilk yılları, İslâm târihinin altın yılları olmuştur. Devrinde birçok yerler fethedilmiştir. Horasan, Hindistan, Mâverâünnehir, Kafkasya, Kıbrıs adası ve Kuzey Afrika'nın birçok yerleri, O'nun devrinde İslâm topraklarına katılmıştır.

Hz. Osman, herkese lâîk olduğu vazîfeyi verirdi. Onun ta'yîn ettiği vâliler, askerlikte ve memleketleri fethetmekte, en seçme kimselerdi. İslâm memleketleri batıda İspanya'ya, doğuda, Kâbil ve Belh'e kadar genişledi.

Resûlullah efendimiz Hz. Osman'ın hilafeti zamannıda fitnelerin çıkacağını haber vermiştir. Hz. Âişe-i Sıddîka'dan rivâyet edilen hadîs-i şerîfte buyurulmuştur ki:

“Yâ Osman! Allahü teâlâ sana hilâfet denen bir gömlek giydirecek. Eğer münâfıklar onu soymak isterlerse, bana kavuşuncaya kadar sakın onu çıkarma!”

Halîfeliği sırasında adâlet ile davranmaya çok dikkat ederdi. Birgün bir gencin kulağını çekti. Gencin kulağı acıyıp, “Efendim, herkesin birbirinden hakkını alacağı kıyâmet gününü düşününüz.” dedi.

Bu söz Hz. Osman'a çok te'sîr etti. Buyurdu ki:

- Ey genç, sen de benim kulağımı çek, ödeşelim.

Genç, Hz. Osman'ın kulağını çekti. Hz. Osman;

- Biraz daha çek, buyurunca, genç dedi ki:

- Siz Kıyâmet gününü düşünerek korkunuz. Ben de o günkü hesaptan korkuyorum.

Hz. Osman buyurdu ki: “On şey çok zâyî olmuştur: Suâl sorulmayan âlim, amel edilmeyen ilim, kabûl edilmeyen doğru görüş, kullanılmayan silâh, içinde namaz kılınmayan mescid, okunmayan mushaf, Allah yolunda dağıtılmayan mal, binilmeyen vâsita, dünyayı isteyen içindeki zühd ilmi, içinde âhîret yolculuğu için azık edinilmeyen uzun ömür.”

“Ya Rabbi fitneden koru!” 2.8.2006

Hazreti Osman zamanında İslâm dünyası çok genişledi. Fethedilen yerlerdeki halk seve seve Müslüman oluyordu. Böylece Müslümanların sayısı milyonları buldu. Müslümanların bu kadar çoğalmasa, her milletten insanın bulunması sebebiyle, karışıklıklar da baş göstermeye başladı. Münâfıklar, Müslümanların arasına fitne tohumları ekmeye başladılar.

Yahûdîler ve diğer İslâm düşmanları, Müslümanları birbirine düşürmek için el birliği ederek gece gündüz çalışıyordu. Bunların elebaşılığını da Yemenli bir Yahûdî olan, Abdullah bin Sebe yapıyordu.

Mısır'da fitneci kimseleri başına topladı. Kurduğu bir teşkilâtla, câhil ve başıboş Mısır kıptîlerini dünyalık şeylerle kandırarak, çapulcu alayı meydana getirdi.

Onüç bin kişilik bu çapulcu takımı, Medîne'ye kadar yürüyüp Halîfeyi indirmek istediler.

Hz. Osman, evini saran âsîlere seslenip dedi ki:

- Elebaşlarınızdan iki kişi benim yanıma gelsin!

İstediği iki kişi gelince onlara sordu:

- Resûl-i ekrem efendimiz, Medîne'ye teşrîf ettiği vakit, Müslümanlar susuzluktan kırılıyordu. Peygamber efendimiz, Rûme kuyusunu satın alıp, Müslümanlara bedava su veren kimseye Cenneti va'detti. Bu va'd üzerine kuyuyu satın alıp, Müslümanlara vakfeden ben değil miyim?

- Evet sen idin?

- Darda kalan, İslâm ordusunun tamamını donatan, ben değil miyim?

- Evet sendin?

- Mescid dar geldiği vakit, Resûl-i ekrem efendimiz, “Cennette daha hayırlısını almak üzere, falancanın arsasını kim alıp mescide ilâve eder” buyurduğu vakit onu satın alıp, mescide katan ben değil miyim? Resûl-i ekrem, Ebû Bekir ve Ömer ve ben, Sebîr dağında otururken, dağ sallanmaya başladığında, “Ey Sebîr dağı dur! Zîrâ senin üzerinde bir Peygamber, bir sıddîk ve iki şehîdden başka kimse yoktur!” buyurmadı mı?

- Vallahi doğru söylüyorsun. Aynen öyle oldu.

Bu sırada, âsîler duvarı atlayarak içeri girdiler. Hz. Osman Kur'ân-ı kerîm okurken, saldırıp şehîd ettiler. Son nefesini verirken şöyle duâ etti: “Yâ Rabbî, Ümmet-i Muhammedi, tefrikadan, fitneden koru!” Devamı yarın

“İftârı bizim yanımızda yap!” 3.8.2006

Asilerin evini muhasara ettiği zaman Hazreti Osman içeride şunları anlatır:

Dün gece rü'yâmda, şu pencereden Resûl-i ekrem efendimizi gördüm. Aramızda şu konuşma geçti:

- Osman seni muhâsara ettiler öyle mi?

- Evet yâ Resûlallah!

- Seni susuz bıraktılar öyle mi?

- Evet yâ Resûlallah!

Bunun üzerine Resûlullah efendimiz bana bir bardak su verdi. Ve ben bu suyu içtim. Göğsümden soğukluğunu hâlâ duyuyorum. Bana buyurdu ki:

- İstersen seni onlara galip getirelim veya istersen iftârı bizim yanımızda yap!

- Yâ Resûlallah, ben sizin yanınızda iftâr etmeyi tercîh ederim."

Abdullah bin Selâm hazretleri, Hz. Osman'ın yanından çıktıktan sonra isyâncılara dedi ki:
- Tarihte öldürülen her peygamber için yetmiş bin asker öldürülmüştür. Öldürülen her halîfe için de onbeş bin kişi öldürülmüştür. Gelin bu işten vazgeçin! Yoksa âhirette bunun cezâsını çok şiddetli olarak çekeceksiniz! Ayrıca Hz. Osman'ın üzerinizde çok hakkı vardır.

Fakat âsîler sözünü dinlemediler, ayrıca kendisine hakâret ettiler. Hz. Osman'ı şehid etmekden geri kalmadılar.

Hazreti Osman isyancıların evini muhasara ettiklerinde "Yâ Rabbi Ümmet-i Muhammed arasındaki tefrikayı kaldır ve kendilerini birleştir" diye üç kere duâ etmişti. Abdullah bin Selâm diyor ki: "Hz. Osman bu şekilde duâ etmeseydi, kıyamete kadar müslümanlar bir araya gelemezdi. "

Âsiler, Hz. Osman'ın evini soydular. Devlet hazinesi olan beytûlmâlî da yağma ettiler. Medine-i Münevvereyi kana buladılar. Halifenin cenazesi üç gün defnedilemedi. Nihayet Zübeyr bin Avvâm ve onyedî kişi cenaze namazını kıldıktan sonra, Baki mezarlığına defnettiler.

Hz. Osman şehid olduğu zaman 82 yaşında bulunuyorlardı. Hz. Osman'ın şehid edilme haberi, İslâm ülkesinde geniş üzüntüler uyandırdı. Her tarafta büyük bir huzursuzluk ve hüzn başladı. İslâm düşmanları fitneyi çıkarmışlar, kinlerini kusmuşlardı.

Bire yediyüz veren varken.. 4.8.2007

Hazreti Osman'ın hayır severliği, ihsanları pek çoktur. Bir defasında Medîne'de kıtlık vardı. O sırada Hz. Osman'ın Şam'dan yüz deve yükü buğday kervanı gelmişti. Eshâb-ı kirâm satın almak için yanına gittiler. Hz. Osman, "Sizden daha iyi alıcım var ve sizden daha fazla veren var, ona vereceğim" dedi.

Eshâb-ı kirâm durumu Hz. Ebû Bekir'e bildirdiler. Hz. Ebû Bekir buyurdu ki:

- Hz. Osman Resûlullahın dâmâdî olmakla şeref kazanmıştır ve Cennette onun arkadaşıdır. Siz onun sözünü yanlış anladınız, beraber gidelim.

Hz. Ebû Bekir, Hz. Osman'ın yanına gidip bu sözünün manasını sordu. Hz. Osman şu cevabı verdi: "Evet ey Resûlullahın halîfesi, onlardan iyi alıcı olan, bire yediyüz veriyor. Onlar bire yedi veriyor. Ben bu buğdayı bire yediyüz veren Allahü teâlâya verdim." Bundan sonra yüz deve yükü buğdayı Medîne'de bulunan fakîrlere Allah rızası için dağıttı. Yüz deveyi de kesip fakîrlere yedirdi. Hz. Ebû Bekir bu işe çok sevinip, Hz. Osman'ın alnından öptü.

Hz. Osman'ın şehid edildiği zamana kadar tam bir birlik içinde olan müslümanlar arasında bazı kimseler ayrılarak haricî ve sebeiyye gibi fırkalara bölündüler. Peygamberimizin bildirdiği ve Eshab-ı kirâmın tabi olduğu doğru yoldan ayrılmayan müslümanlar ise, fitneyi yok etmek için büyük gayretler gösterdiler. Doğru yoldan asla sapmadılar.

Hz. Osman daima adaletli davrandı. Müslümanların rahatı için büyük titizlik gösterdi. Fitne hareketine birtakım ithamlarla başlayan âsilerin her türlü bozuk iddialarına, ikna edici cevaplar verip, delillerini gösterdi. Fakat âsilerin maksadı karışıklık çıkarmak ve fitne yaymak olduğundan Hicret'in 35'nci yılında Hz. Osman'ı şehid ettiler.

İbni Ömer rivayeti ile Resûl-i Ekrem: Hz. Osman zamanında çıkacak fitneyi zikir ettikten sonra Hz. Osman'ı işaret ederek: "O fitnede bu, mazlum olarak katl edilir." buyurmuştur.

Resûlullah hadîs-i Şerîfde: "Bütün peygamberler, hayatlarında bir kimse ile iftihar etmiştir. Ben de Osman bin Affan ile iftihar ederim." Yine buyurdu: "Bütün melekler benim ile iftihar ederler. Ben de Osman bin Affan ile öğünürüm."

Yine buyurdu ki: "Biz Osman bin Affan, Allahü teâlânın halîli ve kerîm olan babamız İbrahim aleyhisselâma benzetiyoruz."

Abdullah bin Ömer'in bildirdiği hadîs-i şerifte "Osman ümmetimin en hayâlîsı ve en çok ikram edenidir." buyuruldu.

"Ona rahatlık ver!" 5.8.2006

Birgün Osman bin Affân Resûlullah'ı evine davet etti. Resûlullah: "Yalnız beni mi davet ediyorsun? buyurdular. Hz. Osman: "Eshab-ı kirâm da gelsinler Yâ Resûlallah" dedi. Bilâl-i Habeşî'yi bütün Eshab-ı kirama, Hz. Osman'ın davetine gelmeleri için haber vermekle vazifelendirdi. Kendileri Hz. Ali ile Hz. Osman'ın evine doğru yola çıktılar. Hz. Osman, Peygamberimizin mübarek adımlarını sayıyordu. Peygamberimiz farkına varıp, sebebini sordu. "Yâ Resûlallah! Her adımınıza bir köle azâd olsun" dedi. Davetten sonra bütün kölelerini azâd etti. Abdullah bin Abbas, Resûlullah'ın: "Yâ Rabbi! Osman'ı kıyamet gününün sıkıntılarından kurtar, ona rahatlık ver. O bizim birçok sıkıntımızı gidermiştir." buyurduğunu bildirmiştir. Bir hadîs-i Şerîfde de, "Osman'ın şefaati sayesinde, Cehenemi hak etmiş yetmiş bin kişi, hesabsız Cennete girecektir."

Hz. Osman cömert, hayâ sâhibi idi. Gecenin bir kısmında uyur, sonra ibadete kalkardı. Gündüzleri de oruçla geçirirdi. Hak teâlâ Zümer sûresinin dokuzuncu âyet-i kerîmesini Hz. Osman veya Ebû Bekir veya Ömer veya devamlı itaat eden her mümin için indirmiştir. Bu âyet-i kerîmede:

"Yoksa, o, ahiret (azabın)'dan korkarak, Rabbinin rahmetini umarak gecenin saatlerinde secdeye kapanır, kıyamda durur bir halde taat ve ibadet eden kimse (gibi) midir? Deki: Bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Ancak temiz akıl sahibleridir ki (bunlar) hakkıyla düşünür." buyurulmuştur. Müfessirlerin çoğu bu âyet-i kerîmenin, Hz. Osman hakkında indirildiğini bildirmişlerdir.

Muhtaç olanlara bol bol yemek yedirir, kendisi de evde sirke ile zeytinyağı yerd. Halife iken, deveye binince kölesini de arkaya alır, böyle yaptığı için çekmez sıkılmazdı. Kabristana uğradığı zaman oturur, ağlardı. Öyle ki sakalı ıslanırdı.

Hz. Osman bir defasında Resûlullah'ın evinde hiç yiyecek kalmadığını işitmişti. Hemen bir semiz koyun, bir miktar bal ve bir çuval un alıp, Hz. Âişe'nin evine götürdü. Hz. Âişe'ye şöyle dedi: "Ey müminlerin annesi, Resûl-i Ekrem'in bunu diğer hanımları arasında paylaşacağını zannediyorum. Hiç paylaşırmasın çünkü ben onlara da bunların aynısını gönderdim." dedi. Peygamberimiz eve gelip durumu öğrenince "Yâ Rabbi! Osman'ın geçmiş gelecek, gizli, aşikâr bütün günahlarını affet" diyerek duâ etti.

Verilen bazı faziletler 6.8.2006

Allahü teâlâ, Peygamberlere (aleyhimüsselâm) verdiği faziletler ve güzelliklerden bazılarını Hz. Osman'a da vermiştir:

Birincisi: Şehid olmaktır. Allahü teâlâ, peygamberlerinden Zekeriyya ve Yahya aleyhimüsselama vermiştir.

İkincisi: Zühhd ve Hicrettir. Hak teâlâ, peygamberi İsâ bin Meryem aleyhisselama vermiştir. Üçüncüsü: Cömertliktir. Hak teâlâ bu fazileti peygamberi İbrahim aleyhisselama daha çok vermiştir.

Dördüncüsü: İhtiyarlıktır. Hak teâlâ ihtiyarlığı peygamberi Nuh aleyhisselama vermiştir. Beşincisi: Haslet, hayâ etmek üstünlüğüdür. Hak teâlâ hayâyı Hz. Âdem ve Muhammed aleyhimüsselama daha çok vermiştir. Hak teâlâ bu altı üstünlüğü Hz. Osman'da toplamıştır.

Hz. Ali, Hz. Fâtıma ile evleneceği zaman düğün masrafı yapmak üzere zırhını satılması için pazara göndermişti. Hz. Osman pazardan geçerken Hz. Ali'nin zırhını tanıdı. Dellalı çağırıp bu zırhın sahibi buna ne kadar para istiyor? diye sordu. Dellal dört yüz dirhem istiyor dedi. Gel parasını verip alayım dedi. Evine gittiler, zırhı alıp parasını verdi. Sonra bu zırhın yanına dört yüz dirhem para koyup Hz. Ali'ye gönderdi ve şöyle haber yolladı. "Bu zırh senden başkasına lâıyk değildir. Bu dört yüz dirhemi de düğününe harca bizi ma'zur gör..."

Hz. Osman, Peygamberimizden rivayet ettiğini hadîs-i şerîflerden bazıları: "Kıyamet günü üç sınıf insan şefaât eder: Faziletîler, peygamberler, âlimler ve şehidlerdir."

"En hayırlınız Kur'ân-ı kerîmi öğrenen ve öğretenidir."

"Bir kul her gün sabah ve akşam şu duayı üç defa okursa, o kimse zararlardan korunur. (Bismillâhillezî lâ yedurru maasmihi şey'ün fil ardı ve lâ fissemi ve hüvessemiul âlim)".

"Yatsı namazını (cemaatla) kılan, gece yansına kadar ibadet etmiş, sabah namazını cemaat ile kılan ise gecenin tamamını ibadet ile geçirmiş sayılır."

"Evladınıza ikram edin. Çünkü anne ve babanızın sizde hakkı olduğu gibi, evladınızın da sizin üzerinizde hakkı vardır."

"Âdemoğlunun ancak üç şeyde hakkı vardır: Belini doğrultacak kadar yemekte, avret yerini örtecek kadar elbisede ve kendini saklayacak evde, fazlasının ise hesabı vardır."

Dünyalıklar için üzülmek 7.8.2006

Hazreti Osman buyurdu ki:

"Dünyalıklar için üzülmek kalbe zulmet, âhiret için üzülmek ise kalbe nurdur."

"Arifin alâmetlerindendir. Kalbi havf ve recâ(korku ve ümit), dili hamd ve senâ, gözü yaşlı ve hayâlî, isteği günahları ve dünyayı terk ve rıza üzerine olmaktır. İnsanların en iyisi Rabbine kavuşmadan önce, Rabbini kendinden razı eden, içine girmeden önce kendi kabrini en güzel yapandır."

"Ezan okunurken sükût edip dinleyene iki, yalnız sükût edene ise bir ecir vardır. Buna karşılık duyduğu halde konuşana iki, uzakta olduğu için duymayıp konuşana da bir günah vardır."

"İnsanların en iyisi, dünya onu terk etmeden, dünyayı terk edendir. Rabbine kavuşmadan önce, Rabbini kendinden razı edendir."

"İbadetin tadını dört şeyde buldum: Allahın farz kıldıklarını yapmada, yasaklarından sakınmada, Allahdan sevab bekleyerek emr-i ma'rûf yapmada ve Allahın gadabından kaçınarak nehy-i münker etmede."

"Dört şey vardır ki, dışı fazilet, içi farzdır: Sâlihlerle düşüp kalkmak fazilet, onlara uymak farz; Kur'ân okumak fazilet, onunla amel farz; kabir ziyareti fazilet, kabir için hazırlanmak farz, hasta ziyareti fazilet, vasiyyetini almak farzdır."

"Ölümü bilip gülene, dünyanın fani olduğunu bilip ona rağbet edene, işlerin takdirle olduğunu bilip, istediği olmayınca üzülene, hesaba inanıp mal toplayana, Cehenneme inanıp günah işleyene, Allahü teâlâyâ inanıp dünya ile rahatlıyana, şeytanı düşman bilip, ona itaat edene çok şaşarım! Eğer gönüller manevi pisliklerden temiz olsaydı, Kur'ânın zevkine doyulmazdı."

"Beş vakit namazı vaktinde devam üzere kılana dokuz şey ikram edilir: Allah onu sever, bedeni sağlam olur, melekler onu korur, evine bereket iner, yüzünde sâlihler siması olur, Allahü teâlâ kalbini yumuşatır, sıratı parlak şimşek gibi geçer, Allahü teâlâ "Onlar için korku ve üzüntü yoktur" zümresine onu ilhak eyler, Allahü teâlâ onu Cehennemden korur."

"Suâl sorulmayan âlim, amel edilmeyen ilim, kabul edilmeyen doğru görüş, kullanılmayan silâh, içinde namaz kılınmayan mescid, okunmayan mushaf, infâk edilmeyen mal, binilmeyen vasıta, dünyayı isteyen içindeki zühd ilmi, içinde âhiret yolculuğu için azık edinilmeyen uzun ömür, zayı olmuştur"

"Üç gündür açız!" 8.8.2006

Peygamber efendimiz, bir gece eve vardıklarında sordular, "Yâ Âişe! Hiç yemeğin var mıdır?" Hz. Aişe cevap vermeye hazırlanıyordu ki kapı çalındı. Kapı açıldığında, Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Ali'nin gelmiş olduğunu gördüler: "Yâ Resûlallah! Üç gündür birşey yemedik. Çok acıktık. Mübârek yüzünüzü görerek açlığımızı unutmak için geldik." dediler. Hz. Ali arz etti: "Yâ Resûlallah! Hz. Fâtıma ile Hasan ve Hüseyin de üç gündür açlar." Peygamber efendimiz, "Kalkınız, Mu'âz'ın evine gidelim. Bizi hurma ile misâfir etsin" buyurdu.

Resûlullah efendimiz ve üç büyük Eshâbı, Hz. Mu'âz'ın kapısına vardılar. Hz. Ebû Bekir:

- Yâ Mu'âz devlet kuşu başına kondu. Allahın Resûlü evine teşrif etti, diye seslendi.

Fakat, evde bu sesi kimse duymadı. Yalnız Mu'âz hazretlerinin küçük kızı duymuştu.

Annesine, Hz. Ebû Bekir'in kapıya geldiğini söyledi. Annesi inanmadı ve dedi ki:

- Kızım, bu vakitte Hz. Ebû Bekir'in kapımızda işi ne?

Tekrar yattılar. Sonra Hz. Ömer ve Hz. Ali seslendi. Kız çocuğu tekrar annesine gitti ise de annesini inandıramadı. Yine yatıp uyudular. Daha sonra Peygamber efendimiz, "Yâ Mu'âz!" diye seslenince, kızcağız, bu sefer, babasına gidip babasını uyandırdı.

Mu'âz hazretleri hemen kapıya koştu. Misâfirlerini içeri aldı. Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Yâ Mu'âz! Üç gündür ben ve Eshâbım hiç yemek yememiştik. Dün Ali yoldan geçerken sizin avludaki hurma ağacında hurmalar görmüş. Geldik ki bizi hurma ile misâfir edesin!

Hz. Mu'âz çok üzülmekle cevap verdi:

- Yâ Resûlallah! Bugün hurmaları toplayıp bir kısmını yedik, geri kalanını da fakîrlere dağıttık. Hiç hurmamız kalmadı.

Bunun üzerine Peygamber efendimiz, evde gördüğü büyük bir sepeti Hz. Ali'ye vererek buyurdu:

- Yâ Ali, bu sepeti eline al! Hurma ağacının yanına var! Benden selâm söyle, Resûlullah senden hurma istiyor diye söyle!

Hz. Ali emredildiği şekilde gidip, Resûlullahın selâmını söyleyince, ağaç hurma ile doldu. Sepeti doldurup getirdi. Herkes yediği hâlde hurmalardan hiç eksilme olmadı.

İnsanın değeri 9.8.2006

Bir gün, muhtaç olduğu hâinden belli olan fakîr biri, Hz. Ali'nin huzûruna gelip oturdu. Hz. Ali kendisine, " Benden bir isteğin mi var?" sordu. Adam utancından, söz ile cevap veremeyip işâret ile muhtaç olduğunu bildirdi. Hz. Ali yanında bulunan, giyecek ve yiyecekleri verdi.

Muhtaç kimse çok sevindi, sonra da çok güzel bir beyit okudu. Okuduğu beyitten hoşlanan Hz. Ali, çocukları için ayırdığı üç altını da verdi. Fakîr, sevincinden ne yapacağını şaşırıldı. Hz. Ali, Peygamber efendimizden işittiği şu hadîs-i şerîfi ona nakletti: "Herkesin değeri, söylediği güzel sözlere, yaptığı iyi işlere göre ölçülür."

* * *

Harbin birinde, Hz. Ali'nin ayağına bir ok saplandı. Ok, kemiğe girdiği için çıkarılamadı. Sonra doktor çağırıldılar. Doktor, " Bu oku çıkartabilirim. Fakat, çok ağrı yaptığı için tahammül edilemez. Onun için bayıltmam lâzım" dedi.

Hz. Ali şöyle cevap verdi: "Bayıltmana lüzûm yok. Biraz bekleyin, namaz vakti girince namaza duracağım. O zaman ayağımdaki oku çıkartırsınız."

Dediği gibi yaptılar. Namaza durunca ayağını yarıp oku çıkardılar, hiçbir şeyi hissetmedi. İşte büyüklerimiz böyle namaz kılarlardı.

* * *

Hz. Ali buyurdu ki:

- Müslümanlar, âhirete inanıyor. Kitapsız kâfirler, inkâr ediyor. Faraza tekrar dirilmek olmasaydı, inanmıyanlar birşey kazanmaz, müslümanlar da, zarar etmezdi.

Fakat, kâfirlerin dediği olmayınca, sonsuz azâb çekeceklerdir.

* * *

Peygamber aleyhisselâm, birgün kızı Hz. Fâtıma'nın evine teşrif etmişti. Hz. Ali'yi evde bulamayınca kızına sordu. Dışarı çıktığını öğrenince, Hz. Ali'yi aramaya çıktı. Yolda rastladığı Hz. Sehl'e sordu. Hz. Sehl arayıp, mescidde olduğunu haber verdi.

Resûlullah Hz. Ali'nin yanına geldi. Hz. Ali, toprağın üzerine yatmış, hırkası omuzundan düşmüş, vücudu toz-toprak içinde kalmıştı. Resûl-i ekrem bir taraftan toprakları silkeliyor, bir taraftan da: "Kum, yâ Ebâ Tûrâb!" Ya'ni kalk, ey toprağın babası, diyordu.

Fahr-i kâinat efendimiz, Hz. Ali ile birlikte evlerine gittiler.. Hz. Ali kendisine, Ebû Tûrâb denilmesinden çok hoşlanırdı. Çünkü bu lakâb, ona, Allah Resûlünün verdiği ma'nevî bir taltif idi.

Akıllı insana yaraşan 10.8.2006

Hazreti Osman-ı Zinnûreyn'den sonra üstünlük sırası Hazreti Ali'dedir. Hilâfeti, ümmetin icmâ'î ile sâbittir. Resûlullah, kızı Hz. Fâtıma'yı ona nikâh etmiştir. Daha önceleri de putlara saygı göstermediği için, "kerremallahü vecheh" lakâbı verilmiştir. Allahın, kerîm, şerefli, mübârek kıldığı yüz, ma'nâsındadır.

Hz. Ali buyurdu ki: Ben, Resûlullah efendimizden işittim, şöyle buyurdu:

"Akıllı insana yaraşan; geçim husûslarının, âhireti ilgilendiren hâllerin ve âilevî mes'elelerin dışında, konuşmamaktır. Aklı başında olana yaraşan, hâline bakmak, dilini ve karnını faydasız şeylerden ve harâmdan korumaktır."

Hz. Ali bir kalabalığı eğlence içinde görüp, böyle eğlenip neş'elenmelerinin sebebini sorduğunda, onlar dediler ki:

- Bugün bayramımızdır.

Bunun üzerine Hazret-i Ali de buyurdu ki:

- Günâh işlemediğimiz günler de bizim bayramımızdır.

Hz. Ali buyurdu ki:

- Amellerin en fazîletlisi, iyiliği emredip kötülükten vazgeçirmek ve kafiri, günâh işliyenı sevmemektir. Kim ki iyiliği emrederse, mü'minin sırtını muhkemleştirmiş, sağlamlaştırmış olur. Kim de kötülüğü men eder ve ondan vazgeçirirse, münâfığın burnunu yere sürtmüş olur.

Hz. Ali Hendek savaşında, bir düşman askerini aldedip, yere yatırdı. Kılıcını çekti. Tam vuracağı zaman, düşman askeri Hz. Ali'nin yüzüne tükürdü.

Hz. Ali kılıcını kınına koydu. Onunla savaşmaktan vazgeçti. Ölümünü bekleyen kimse, bu işten bir şey anlamadı. Hayretle kendisine sordu:

- Kılıcını çekmiştin. Beni öldürmene hiçbir engel yokken neden vazgeçtin? Öfken birden yatıştı.

Hz. Ali şöyle cevap verdi:

- Ben kılıcımı Allah için vuruyordum. Ben Allahın arslanıyım. Nefsin esîri değilim. Sen, benim şahsıma karşı yaptığın hareketten sonra seni öldürseydim, nefsim için öldürmüş olabilirdim. Hâlbuki her yaptığımı Allah için yapmam lâzımdır.

Altiyüz bin nasihat 11.8.2006

Bir gün, Peygamber efendimiz Hz. Ali'ye buyurdu ki:

- Yâ Ali! Altiyüz bin koyun mu istersin, yahut altiyüz bin altın mı veya altiyüz bin nasihat mı istersin?

- Altiyüz bin nasihat isterim.

Peygamber aleyhisselâm buyurdu ki:

- Şu altı nasihata uyarsan, altiyüz bin nasihata uymuş olursun.

1. Herkes nâfilelerle meşgul olurken, sen farzları ifa et.

2. Herkes dünya ile meşgul olurken, sen Allahü teâlâyı hatırla! Ya'nî din ile meşgul ol, dîne uygun yaşa, dîne uygun kazan, dîne uygun harca!

3. Herkes birbirinin ayıbını araştırırken, sen kendi ayıplarını ara! Kendi ayıplarınla meşgul ol!

4. Herkes, dünyayı imar ederken, sen dînini imar et, zînetlendir!

5. Herkes halka yaklaşmak için vâsita ararken, halkın rızâsını gözetirken, sen Hakkın rızâsını gözet! Hakka yaklaşıcı sebep ve vâsitaları ara!

6. Herkes çok amel işlerken, sen amelinin çok olmasına değil, ihlâslı olmasına dikkat et!

* * *

Hz. Ali, şehîd edileceği gün sabah namazına giderken yolda şu beyiti okuyordu:

Ölüme hazır ol ki, ölüm elbet gecikmez,

Ölüm gelince artık feryâd fayda vermez.

Ramazan-ı şerîfin 17. Cum'a günü sabah namazına giderken, İbni Mülcem tarafından kılıçla alnına vurularak şehîd edildi. Kûfe'de, ya'nî Necef denilen yerde medfûndur. Diğer üç halîfe gibi Cennetle müjdelenenlerdendir.

Hz. Ali'nin kızı ve aynı zamanda Hz. Ömer'in hanımı olan Ümmü Gülsüm, hâdiseyi duyunca dedi ki:

- Babam da, kocam Ömer gibi sabah namazında suikaste uğradı.

Hz. Ali, vefât etmek üzere iken buyurdu ki:

- Yemînle söylüyorum ki, umduğuma kavuştum.

Sonra Kelime-i şehâdet getirerek vefât etti.

"Onun heybetinden endîşe etme!" 12.8.2006

Hendek savaşın iyice şiddetlendiği 22. gün idi. Müşriklerin en azılılarından biri olan Amr bin Abdûd Hendek kenarlarına gelip meydana er istedi. Müslümanlardan kimse Amr'ın da'vetine cevap vermedi. Çünkü Resûlullahtan emir bekliyorlardı. Amr'ın meydan okuması yedi kere devam etti. Yedincide Resûlullah efendimiz, Hz. Ali'yi çağırıp huzûruna oturttu ve buyurdu ki:

- Yâ Ali! Benim atıma bin, kılıcımı al, Amr bin Abdûd'un önüne yiğitçe, cesâretle var!

Onun heybetinden, uzun boyundan endîşe etme! Ben, Hak teâlâdan sana yardım etmesi için, senin elinle Müslümanların, bunun şerrinden kurtulmaları için duâ ediyorum.

Hz. Ali kılıcını kuşandı. Atına bindi. Avını gözetliyerek giden bir arslan gibi, Amr'ın önüne varıp dedi ki:

- Yâ Amr! Duydum ki sen Kâ'be'nin karşısında ahdetmişsin ki, Kureys'ten bir kişi senden iki şey istese, birini yaparmışsın.

- Evet öyle söz verdim.

- Biliyorsun ben Kureys'tenim. Senden iki şey isteyeceğim. Hiç olmazsa birini kabûl et! Birinci isteğim, Allahın birliğini ve Muhammed aleyhisselâmın O'nun Resûlü olduğunu kabûl ve tasdik etmendir.

- Bunu kabûl etmiyorum, başka ne istiyorsun?

- İkinci isteğim, Mekke-i mükerreme'ye gitmendir.

- Bunu kabûl ettim, yalnız Ebû Bekir, Ömer ve Osman'ın başlarını keserim.

- Ey ahmak! Benim başımı kesmeden onların başını nasıl kesersin?

- Yâ Ali! Sen henüz gençsin, dünyanın tadını almamışsın, ben senin başını kesmek istemem.

- Ben Allahü teâlânın yardımı ve Resûlünün duâsı ile senin başını kesmek isterim.

Hz. Ali'nin bu sözü üzerine Amr, atından inip Hz. Ali'ye doğru yürüdü. Hz. Ali de atından indi. Birbirlerine hamle ettiler. Hz. Ali bir fırsatını bulup, Amr'ın uyluğuna, ağır bir kılıç darbesi indirdi. İkinci bir kılıç darbesiyle de Amr'ı öldürdü.

Resûlullah efendimiz tekbîr getirip buyurdu ki:

- Ali'nin Amr bin Abdûd ile bir kere karşılaşması, ümmetimin kıyâmete kadar olan ibâdetinden hayırlıdır.

“Hak teâlâ bize kâfidir” 13.8.2006

Resûlullah efendimiz bir hadîs-i şerifte: "Fakirlikle öğünürüm" buyurdu. Hz. Ali bu hadîs-i şerifi Habîb-i Ekrem'den işitince dünyaya hiç kıymet vermedi. Meselâ bugün eline bin altın geçse, bir tanesi ertesi güne kalsın demez, hepsini fakirlere dağıtırdı. Resûl-i Ekrem, Hz. Ali'ye cömertlerin sultanı mânâsına, "Sultânü'l-Eshyâ" buyurdular.

Bir gün Hz. Ali, Hz. Fâtîma'ya: "Evde yiyecek bir şey var mı, çok acıktım" buyurdu. Hz. Fâtîma evde bir şey olmadığını, yalnız altı akçenin olduğunu söyleyerek (devamla): "Bu akçeler ile çarşıdan yiyecek al. Bir de Hasan, Hüseyin meyve istemişlerdi. Biraz da meyve alırsın" dedi. Hz. Ali altı akçeyi alıp çarşıya çıktı. Yolda giderken bir kimsenin, bir Müslümanın yakasına yapışmış, ya hakkımı ver, veya yürü mahkemeye gidelim dediğini, yakasını bırakmadığını gördü.

Borçlu adam, bana birkaç gün daha müsâade et, diyorsa da yakasına yapışan: "Hayır ben de sıkıntıdayım, bir saat bile bekleyecek hâlde değilim" diyordu. Hz. Ali bunların çekişmelerini görünce yanlarına vardı: "Münâkaşanız kaç para içindir?" buyurdu. "Altı akçedir" dediler. Hz. Ali: (Kendi kendine) "Müslümanı bu sıkıntıdan kurturayım, nasılsa Hz. Fâtîma'ya bir cevâb bulurum," diye düşündü. Yanındaki altı akçeyi vererek, borçlu müslümanı sıkıntıdan kurtardı.

Sonra da Hz. Fâtîma'ya ne söyleyeyim diye düşünceye daldı. Sonunda nasıl olsa Hz. Fâtîma kadınların seyyidesi, Resûlullah'ın kızıdır, bir şey demez, diyerek eli boş eve döndü. Hz. Hasan ve Hüseyin kapıya koştular. Babalarının meyve getireceğini ümid ediyorlardı. Babalarının ellerini boş görünce ağlamaya başladılar. Hz. Fâtîma'ya: "Verdiğin altı akçe ile bir müslümanı hapisten kurtardım," buyurdu. Hz. Fâtîma: "Çok iyi yaptın, elhamdülillah, bir müslümanı hapisten kurtarmışsın. Hak teâlâ bize kâfidir," dedi. Fakat, mübarek hatırı şerifleri biraz mahzun oldu. Hz. Ali üzüntüsünü sezip, iki oğlunun da ağladıklarını görünce gönlünde bir kırıklık hissetti. Bu elem ile dışarı çıktı. "Bârî gidip Resûlullah'ın mübarek yüzünü göreyim de, bu üzüntüden kurtulayım" diye düşündü. Zira Resûlullah'ın mübarek yüzüne bakan kimsenin her üzüntüsü gittiği gibi, kalbinde sürür ve safa hâsıl olurdu.

Bunun için Hz. Ali, Resûlullah'ın tesiri katî ve çabuk bir ilaç gibi olan mübarek ayaklarının tozuna yüz sürmeye gitti. (Devamı yarın)

Sıkıntıdan kurtarmanın karşılığı 14.8.2006

Hazreti Ali, evinin ihtiyaçlarını karşılayamamanın üzüntüsü ile teselli bulmak için Resullahın huzuruna gitmek üzücü dışarı çıktı. Yolda bir kimse gördü. Elinde besili bir deve vardı. Hz. Ali ile aralarında şu konuşma geçti:

- Ey yiğit! Bu deveyi satıyorum, alır mısın?
- Şimdi param yok, alamam.
- Sana veresiye veririm.
- Kaça veriyorsun?
- Yüz akçeye veririm.
- Kabûl ettim.
- Peki ben de kabûl ettim,sana sattım.

Deveyi, Hz. Ali'ye teslim etti. Hz. Ali deveyi almış, biraz gitmişti. Bir adama rastladı. Hz.

Ali'ye:

- Bu deveyi bana satar mısın?" dedi. Hz. Ali,
- Evet satarım buyurdu. O kimse,
- Üçyüz akçeye bana verir misin?" dedi.

Hz. Ali: "Olur veririm," dedi ve deveyi o şahsa sattı. Üçyüz akçeyi peşin alınca doğru çarşıya gitti. Yiyecek ve meyveler aldı. Evine girince çocuklar sevindiler. Babalarının getirdiği yiyecek ve meyveleri yemeğe koyuldular. Fatimatü'z-Zeh-râ Hz. Ali'den bu yiyecekleri nereden aldığını sordu. Hz. Ali mes'eleyi anlattı. Yemeklerini yiyip Allahü teâlâ'ya hamd-ü senâ ettikten sonra Hz. Ali, Hz. Fâtîma'ya: "Ben, Resûl-i Ekrem'in sohbetine gidiyorum" diyerek evden çıktı. Yolda Resûl-i Ekrem'e, yanında Eshab-ı kirâm oldukları hâlde, rastladı. Meğer Resûl-i Ekrem Hz. Ali ve Fâtîma'yı görmeğe geliyorlarmış.

Resûlullah efendimiz hazreti Ali ile karşılaşınca

- Yâ Ali!Deveyi kimden alıp, kime sattın?" buyurdu.

Hz. Ali "Allah ve Resûlü bilir," dedi. Resûl-i Ekrem:

- Yâ Ali! Sana deveyi satan Cebrâil aleyhisselâm, satın alan da, İsrâfil aleyhisselâm idi.

Deve de Cennet develerinden idi. O müslümanı sıkıntıdan kurtardığın için Hak teâlâ dünyada bire elli hasene (sevap) verdi. Âhirette vereceğinin hesabını ise kendisinden başka kimse bilmez" buyurdu.

Affetmek fazîlettir 15.8.2006

Hazreti Ali'nin hikmetli sözleri çoktur. Bunlardan bazıları şunlardır:

"Affetmek fazîlettir. Kararlı olmak metâ'dır, sahip olunan maldır. Kararsız olmak ise zâyi olmaktır. Yalancılık hıyânettir. İnsâf rahatlık, şer küstahlıktır. Gülyüzlülük ihsândandır. Doğruluk kurtarır, yalan felâkete sürükler. Kanâat insanı zengin yapar, yerinde kullanılmayan zenginlik azdırır. Dünya aldatır, şehvet kandırır. Hased yıpratır, nefret çökertir."

"Akıllı kimse, günâhlarını tevbe ile örtendir. Cömert, kötülük yapana iyilikle karşılık verendir."

Bir defasında, Resûl-i Ekrem Hz. Ali'ye, "Biri sana kötülük yapsa, ona ne yapardın?" diye sordular. "İyilik yapardım" cevabını verdi. Resulullah aynı soruyu yedi kere tekrarladı. Hz. Ali hepsinde: "Yine iyilik yaparım," diye cevap verdi. Sonra ilâve ederek "O kimseye ben iyilik yaptıkça, o bana hep kötülükte bulunsaydı yine ben ona iyilik yaparım" dedi.

Bunun üzerine Eshab-ı kirâm: "Yâ Resûlallah! Hz. Ali'yi çok sevmenizin sebebini anladık, bu sevgiye lâıyk olduğunu gördük" dediler ve Hz. Ali'ye duâ ettiler.

Buyurdu ki:

"İyilik bilmez birisi de olsa, sen iyilik yap! Zira o, mukabilinde teşekkür edene yapılan iyilikten mizanda daha ağır basar."

"Kişi dili altında saklıdır. Konuşturunuz kıymetinden neler kaybettiğini anlarsınız."

"Dünya bir cifedir, leştir. Ondan bir şey isteyen köpeklerle dolaşmaya dayanıklı olmalı."

"Allahü teâlâya yemin ederim ki, beni yalnız mümin sever ve bana yalnız münafık buğz eder."

"İnsanın yaşlanıp Rabbini bildikten sonra ölmesi, küçükken ölüp, hesapsız Cennete girmesinden daha hayırlıdır."

"Kul ümidini yalnız Rabbine bağlamalı ve yalnız günahları kendini korkutmalıdır."

"İnsanlar arasında, Allah'ı en iyi bilen, onu çok sevendir, tam ta'zîm edendir."

"Sizin için korktuğum şeylerin en başında, nefsinin hevasına uymak ve uzun emelli olmak gelir. Birincisi hak yoldan alı-kor, ikincisi ise âhireti unutturur."

"Takvâ, hataya devamı bırakmak, aldanmamaktır."

Müslümanların hayırlısı 16.8.2006

Hazreti Ali buyurur du ki:

"Müslümanların hayırlısı, müslümanlara yardım eden ve faydalı olandır!"

"Kalbler kablara benzer. Hayırlı olan, hayırla dolu olanıdır."

"İlimsiz yapılan ibâdetde, anlayış vermiyen ilimde, tefekküre götürmiyen Kur'ân-ı kerîm okumakta hayır yoktur."

"Bana bir harf öğretmenin kölesi olurum."

"Arkadaşlarımdan bir grup toplayıp kendilerine bir ziyafet vermem, benim için bir köle azâd etmekten daha sevimlidir."

"Kendinize Allah yolunda kardeşler edininiz. Çünkü onlar dünya için de, âhiret için de lâzımdır. Cehennem ehlinin "Artık bizim için, ne şefaâtçiler, ne de candan bir dost yok." (Şuarâ, 100-101) sözlerini işitmiyor musunuz?" Hadîs-i şerifte de şöyle gelmiştir: "Bir kul, Allah yolunda yeni bir kardeş edindimi, Allahü teâlâ da Cennette onun için bir derece ihdas eder."

"İleride öyle zamanlar gelecek ki, kıtal ve zulümsüz hükümdarlık etmeğe yol bulunmayacak; çılgınlık ve cimrilik etmeden zengin olmak mümkün olmayacak; kişilerin arzularına uymadıkça da insanlarla sohbet etmek mümkün olmayacak. Bu zamana kim yetişecek olur da sohbet ve metanet gösterir ve kendisini korursa, Allahü teâlâ ona elli siddîk sevâbı verir."

"Sizin hayırlılarınız, günahına gerçekten çok tevbe edenlerdir."

"Öyle zamanlar gelecek ki münkeri inkâr edenlerin sayısı, insanların onda birinden az olacaktır. Sonra bunlar da gider ve artık kötüyü yasaklayan tek kimse bulunmaz."

"Her fenalıktan uzak kalmanın yolu, dili tutmaktır."

"Hayra niyet edince acele et ki, nefsin seni yenip de caydırmayın."

"Dünya hayatı kimseye bâkî değildir. Şiddeti de nimeti de geçicidir."

"İki şey akı ve tedbiri bozar. Biri acele etmek, biri de olmayacak şeyi istemek."

"Akıl gibi mal, iyi huy gibi dost, edep gibi miras, ilim gibi şeref olmaz."

"Danışmadan, istişâre etmeden; doğruya ulaşamaz."

"Tembellik insanı vaktinden önce yıpratır."

Âlim; sözü, işine uygun olandır. Âlim ilme doymaz.

Putlardan nefret ediyordu 17.8.2006

Benî Gıfâr, Mekke'nin ticâret yolu üzerinde yaşamakta olan kabîle idi. Bunlar Arabistan'da bulunan diğer kabîleler gibi câhiliye devrinin her çeşit kötülüğünü işliyor ve putlara tapıyordu. Ticâret kervanlarını çevirip, yağmacılık yapımlarıyla tanınmışlardı.

Ebû Zer-i Gıfârî de çevresinin te'sîriyle bir müddet kervan soygunlarına katılmıştı. Kavmi arasında atılmalığı ve cesâreti ile şöhret bulmuş, gücü, kuvveti ve yiğitliğı ile o çevrede pek meşhur olmuştu.

Fakat o, bütün bunlardan bir tat almıyor, zavallı insanların elleriyle yonttuğı putlara ilâh diyerek tapmasına şaşıyor, putlardan nefret ediyordu. Nihâyet bir gün herşeyin tek bir yaratıcısı olduğuna inanarak, yol kesme işinden vazgeçti. İnsanlardan uzak bir hayat yaşamaya ve kendisine yol gösterecek bir rehber aramaya başladı. Üç sene böylece devam etti.

Bu arada Muhammed aleyhisselâma Allahü teâlâ tarafından peygamberliğı bildirilmişti. Artık insanlar birer ikişer Müslüman olmakla şerefleniyor, İslâmın nûru âlemi aydınlatmaya başlıyordu. İslâmın doğuş haberi gün geçtikçe çevrede yayılıyor, müşrikler ise engellemek için çâreler arıyordu.

Nihâyet bu haber Benî Gıfâr kabîlesinin yurduna da ulaşmıştı. Mekke'den gelen biri, Ebû Zer-i Gıfârî'nin putlara değil tek yaratıcıya inandığını işitince dedi ki:

- Mekke'de bir zât var, senin söylediğın gibi "Lâ ilâhe illallah" diyor ve Peygamber olduğunu bildiriyor. İnsanların putlara tapmalarına mani oluyor.

Ebû Zer heyecanla sordu:

- Hangi kabîledendir?

- Kureys'tedir.

Ebû Zer-i Gıfârî bu hâlleri işitir işitmez kardeşi Üneys'e dedi ki:

- Hayvanına bin, Mekke'ye git, peygamber olduğunu söyleyen zâtla görüş, söylediklerini dinle, benim için bilgi edin, haberini bana getir.

Üneys, Mekke'ye gidip, Peygamber efendimizin mübârek cemâli, sohbeti ve ihsânları ile şerefledi. Hayran kaldı. Sonra gördüklerini, duyduklarını anlatmak için tekrar memleketine döndü. (Devamı yarın)

İyiliğı emredip kötülüğē mani oluyor 18.8.2006

Mekke'de olup bitenleri öğrenmesi için gönderdiği kardeşi Üneys dönünce, Ebû Zer kardeşine sordu:

- Ne haber getirdin?

- Vallahi öyle yüce bir zâtı gördüm ki, hep hayrı, iyiliğı emredip, kötülüklerden sakındırıyor.

- Peki insanlar, onun hakkında ne diyorlar?

Zamanın meşhur şairlerinden olan kardeşi Üneys şöyle cevap verdi:

- Şair, kâhin, sihirbaz diyorlar. Fakat onun söyledikleri ne kâhinlerin sözüne, ne de sihirbazların sözüne benzemiyor. Onun söylediklerini şairlerin her çeşit şiirleriyle karşılaştırdım. Onlara hiç benzemiyor, hiç kimsenin sözüyle ölçülemez. Vallahi o zât hakkı bildiriyor, doğruyu söylüyor. Ona inanmayanlar yalancı ve sapıklık içindedirler. Bu zât iyiliğı, ahlâkî değerleri emrediyor, kötülükten de sakındırıyor.

Ebû Zer-i Gıfârî kardeşinin Peygamber efendimizinden getirdiğı haber üzerine heyecanladı:

- O zata derhal gidip benim de görmem lazım. Söylediklerini bizzat dinlemem lazım.

Kardeşi Üneys dedi ki:

- İyi olur, fakat sen Mekke halkından sakın! Çünkü Mekkeliler, ona karşı son derece kin besliyorlar ve onunla görüşenleri takip ediyorlar.

Ebû Zer, hemen Mekke'ye gitmeye ve Peygamberimizi görüp Müslüman olmaya karar verdi. Eline bir değnek ve biraz da azık alarak büyük bir şevkle Mekke yoluna düştü.

Mekke'ye varınca hâlini kimseye anlatmadı. Çünkü bu sırada müşrikler Peygamberimize ve yeni Müslüman olanlara şiddetli düşmanlık yapıyorlar ve bu düşmanlıklarını safha safha ilerletiyorlardı. Bilhassa Müslüman olup da, kimsesiz ve garip olanlara işkence yapıyorlardı.

Ebû Zer-i Gıfârî de Mekke'de kimseyi tanııyordu. Garip ve yabancı idi. Bu bakımdan kimseye bir şey sormadan Kâ'be'nin yanına varıp oturmuştu. Peygamberimizi görmek için fırsat kolluyor, nerede olduğunu öğrenmek için bir işâret arıyordu. Burada Zemzemden başka bir şey yiyip içmiyordu.

Akşam üstü bir sokak köşesine çekildi. Oradan geçmekte olan Hz. Ali, Ebû Zer'i gördü. Garip olduğunu anlayarak alıp evine götürdü. Ona bir şey sormadığı gibi, Hz. Ebû Zer de ona sırrını açmadı. (Devamı yarın)

"Sen doğruyu buldun!" 19.8.2006

Ebû Zer-i Gıfârî, olup bitenleri öğrenmek, Peygamber efendimizi görmek için her gün Kâ'be'ye gidip geliyordu. Hz. Ali, o gece yine oradan geçerken, Ebû Zer'i görünce:

- Bu biçâre hâlâ aradığını bulamamış, diyerek tekrar evine götürdü.

Sabahleyin Ebu Zer, yine Beytullah'a gitti, oturduğu köşeye çekildi. Akşam olunca, Hz. Ali tekrar da'vet edip evine götürdü ve bu defa ona sordu:

- Senin işin nedir? Bu şehre ne için geldin?

- Eğer bana doğru bilgi vereceğine kat'î söz verirsen, söylerim.

- Söyle, hâlini kimseye açmam.

- İşittim ki, burada bir Peygamber çıkmış. Onunla görüşmesi, ondan işittiklerini ezberleyip bana nakletmesi için kardeşimi göndermişim. Kardeşim gönlüme şifâ verecek bir haber getirmedi. Onun için bizzat kendim onunla görüşmek ve ona kavuşmak için buraya geldim.

- Sen doğruyu buldun, akıllılık ettin. Bu zât Allahın Resûlüdür, hak Peygamberdir.

Sabahleyin ben o zâtın yanına gidiyorum. Beni takip et, senin için korkulacak bir şey görürsem, ayakkabımı düzeltiyormuş gibi yaparım. Sen beklemez gidersin. Ben geçip gidersem, arkamdan gel ve benim girdiğim eve sen de peşimden gir!

Ebû Zer-i Gıfârî, Hz. Ali'yi takip edip, onunla birlikte Peygamberimizin mübârek yüzünü görmekle şereflendi. Ve hemen:

- Esselâmü aleyküm, diyerek selâm verdi. Bu selâm İslâm'da bu şekilde verilen ilk selâm ve Ebû Zer-i Gıfârî de ilk selâmlayan kimse oldu.

Peygamber efendimiz ile aralarında şu konuşma geçti:

- Sen kimsin?

- Gıfâr kabîlesindenim.

- Ne zamandan beri buradasın?

- Üç gün üç geceden beri buradayım.

- Seni kim doyurdu?

- Zemzem'den başka bir yiyecek, içecek bulamadım. Zemzemi içtikçe hiç açlık ve susuzluk duymadım.

- Zemzem mübârektir. Aç olanı doyurur. (Devamı yarın)

“İnsanları neye davet ediyorsun?” 20.8.2006

Ebû Zer-i Gıfârî, günler sonra Hz. Ali vasıtasıyla Peygamber efendimize kavuşmuştu. O'na sordu:

- Yâ Muhammed! İnsanları neye da'vet ediyorsun?

- Bir olan ve ortağı bulunmayan Allaha îmân etmeye ve putları terketmeye, benim de Allahın Resûlü olduğuma şehâdet etmeye da'vet ediyorum.

Bunun üzerine Ebû Zer-i Gıfârî hazretleri:

- Bana İslâmı bildir, dedi.

Peygamber efendimiz ona Kelime-i şehâdeti okudu. O da söyleyip, Müslüman oldu. Ebû Zer Müslüman olmanın verdiği büyük bir iştîyâkla dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki Müslüman olduğumu Kâ'be'de müşrikler arasında haykırmadıkça memleketime dönmiyeceğim.

Bundan sonra Ebû Zer-i Gıfârî Kâ'be yanına gidip, yüksek sesle:

- Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdûhu ve Resûlüh, diye haykırdı.

Bunu işiten müşrikler hemen üzerine hücum ettiler. Taş, sopa ve kemik parçaları ile öyle dövdüler ki, kanlar içinde kaldı.

Bu hâli gören Hz. Abbâs seslendi:

- Bırakın bu adamı, öldüreceksiniz! O sizin ticâret kervanınızın geçtiği yol üzerinde oturan bir kabîledendir. Bir daha oradan nasıl geçeceksiniz?

Böylece Ebû Zer hazretlerini müşriklerin elinden kurtardı.

Müslüman olmakla şereflenmenin verdiği şevkle, öylesine seviniyor ve coşuyordu ki, ertesi gün gene Kâ'be'nin yanında Kelime-i şehâdeti yüksek sesle bağırarak söyledi. Bu sefer de üzerine hücum eden müşrikler, yere yıkılıncaya kadar dövdüler. Yine Hz. Abbâs yetişip, ellerinden kurtardı.

Bundan sonra Peygamber efendimiz Ebû Zer-i Gıfârî hazretlerine buyurdu ki:

- Şimdi kavminin yanına dön! Onlara İslamiyeti anlat! Ortaya çıktığımızın haberi sana geldiği zaman yanımıza dön!

Bu emir üzerine Ebû Zer-i Gıfârî kendi kabîlesi arasına dönüp, onlara İslâmiyeti anlatmaya başladı. Hicrete kadar bu hizmete devam etti.

"İşte sizin taptığınız şey!" 21.8.2006

Ebû Zer-i Gıfârî hazretleri birgün kabîlesine, Allahın bir ve Muhammed aleyhisselâmın onun Resûlü olduğunu ve bildirdiklerinin hak ve tapmakta oldukları putların bâtil, boş ve ma'nâsız olduğunu söylüyordu. Kendisini dinleyen kalabalıktan bir kısmı, "Olamaz" diye bağışmaya başladılar. Bu sırada kabîlenin reisi Haffâf, bağırانları susturdu ve dedi ki:

- Durun, dinleyelim bakalım ne anlatacak!

Bunun üzerine Ebû Zer hazretleri şöyle devam etti:

- Ben Müslüman olmadan önce, bir gün Nuhem putunun yanına gidip, önüne süt koymuştum. Bir de baktım ki, bir köpek yaklaşıp, sütü içiverdi. Sonra da putun üzerine pisledi. Görüyorsunuz ki, put köpeğin üzerini kirletmesine mânî olacak güçte bile olmayan bir taş! İşte sizin taptığınız şey! Köpeğin bile hakâret ettiği puta tapmak hoşunuza gidiyorsa, buna çok şaşılır. Herkes başını eğmiş duruyordu. İçlerinden biri cevap verdi:

- Pekî senin bahsettiğin Peygamber neyi bildiriyor. Onun doğru söylediğini nasıl anladın?

Bunun üzerine Ebû Zer hazretleri, yüksek sesle kalabalığa şöyle hitap etti:

- O, Allahın bir olduğunu, O'ndan başka ilâh olmadığını, herşeyi yaratan ve herşeyin mâliki, sahibi olduğunu bildiriyor. İnsanları Allaha îmân etmeye çağırıyor. İyiliğe, güzel ahlâka ve yardımlaşmaya da'vet ediyor. Kız çocuklarını diri diri gömmenin ve yaptığınız diğer her türlü kötülüğün, haksızlığın, zulmün, çirkinliğini ve bunlardan sakınmayı emrediyor.

Onu dinleyenler arasında başta kabîle reisi Haffâf, kendi kardeşi Üneys olmak üzere çoğu Müslüman oldu. Diğerleri ise daha sonra Peygamberimizi görerek Müslümanlığı kabul ettiler.

Ebû Zer-i Gıfârî hazretleri bu hizmetleri yaptığı sırada, İslâmiyet, Mekke'de ve civârında oldukça yayılmıştı. Müşriklerin zulmü de o derece artmış, İslâm uğrunda kanlar dökülmüş, ilk şehîdler verilmişti. İki defa Habeşistan'a, daha sonra Medîne-i münevvereye hicret yapılmıştı.

Ebû Zer hazretleri de Medîne'ye hicret etti. Daha sonra İslâmı anlatması için tekrar kabîlesi arasına gönderildi. Ebû Zer-i Gıfârî hazretleri Hendek savaşından sonra Medîne'ye geldi ve yerleşti. Bundan sonra Peygamber efendimizin yanından ayrılmadı.

"Yalnız yaşar, yalnız ölür!" 22.8.2006

Resûl-i Ekrem efendimiz Ebû Zer'i çok sever, ona, husûsî iltifât buyururdu. Çok zaman gece geç vakte kadar Resûlullahın huzûrunda kalırdı. Peygamberimizin mahremi, sır dostu idi. Onunla mahrem meseleleri konuşurdu.

Ayrıca Ebû Zer hazretleri, Peygamberimizin mübârek elini öpmek saâdetine kavuşmuştur. Resûlullah efendimize bi'ât ederken de, "Hak teâlânın yolunda hiçbir kötuleyicinin kötölemesine aldanmıyacağına, ne kadar acı olursa olsun dâimâ doğru sözlü olacağına" söz vermişti. Ömrünün sonuna kadar hep böyle kaldı. Bu husûsta Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Dünyaya Ebû Zer'den daha sâdik kimse gelmedi.

Resûlullah'a anlatılamayacak derecede muhabbeti ve bağlılığı vardı. Bir defasında şöyle demiştir:

- Yâ Resûlallah, benim kalbim yalnız Allahü teâlânın ve sizin muhabbetinizle doludur. Bu muhabbet o derecede ki, insanın kalbi ancak bu kadar muhabbetle dolu olur.

Tebûk muharebesinde Ebû Zer-i Gıfârî hazretlerinin devesi pek zayıf ve dayanıksız olduğu için geride kalmıştı. Yolun ortasında devesi çöküp kalınca, devesinden indi. Eşyasını sırtına yükleyerek orduya yetişmek için yaya yürümeye başladı. Şiddetli sıcak ortalığı kavuruyordu. Bir öğle vakti Ebû Zer orduya yetişti. Resûlullahın yanında bulunan Eshâb-ı kirâm dediler ki:

- Yâ Resûlallah! Tek başına bir adam geliyor.

- Ebû Zer midir? Onun olmasını isterim, buyurdular.

Eshâb-ı kirâm dikkatle bakıp Resûlullah'a dediler ki:

- Yâ Resûlallah, gelen Ebû Zer'dir.

- Allah Ebû Zer'e rahmet eylesin! O, yalnız yaşar, yalnız yürür, yalnız başına vefât eder ve yalnız başına haşrolunur.

Daha sonra Ebû Zer'e:

- Ey Ebû Zer! Niçin geride kaldın, buyurdular.

Ebû Zer, devesinin durumunu anlattı ve bu sebeple geride kaldığını söyledi. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz:

- Bana gelip kavuşuncaya kadar, attığın her adımına karşılık, Allahü teâlâ bir günâhını bağışlasın, diye duâ buyurdular.

Sözünün eri olduğunu gösterdi 23.8.2006

Ebû Zer-i Gıfârî hazretleri dünyaya hiç değer vermezdi. Son derece kanâatkâr, fakîr ve yalnız yaşardı. Peygamber efendimiz bu sebeple ona, "Mesîh-ül-İslâm" lâkabını vermişti.

Ebû Zer-i Gıfârî hazretleri, Mekke'nin fethine de kendi kabîlesinin sancağını taşıyarak katılmıştır.

Peygamberimize tam bağlanıp, onun sevip, beğendiğini seven, sevmediğini ve beğenmediğini sevmeyen Ebû Zer, Resûlullahın vefâtında da yanında bulunmuştur.

Peygamberimizin vefâtından sonra bir köşeye çekilip, son derece mahzûn ve yalnız yaşadı.

Ebû Zer-i Gıfârî hazretleri birgün bir topluluğa şöyle seslendi:

- Ey ahâli, sizden biri bir yolculuğa çıkacak olsa, azıksız aslâ çıkmaz, mutlaka bir yol hazırlığı yapar. Yanına yiyecek, içecek, para vs. alır. Dünya hayâtında bir yolculuğa çıkan bir insan, azık almadan çıkmazsa, ya âhîret yolculuğuna çıkacak birisi, azıksız nasıl çıkar?

Orada toplanan ahâli sordu:

- Bizim âhîret azığımız nedir yâ Ebâ Zer?

- Dünyayı iki kısma ayırınız. Birini dünyalık elde etmeye, diğerini de âhîret hazırlığı yapmaya tahsis ediniz. Üçüncüsü size zararlı olur, fayda vermez.

Ebû Zer-i Gıfârî hazretleri, Hz. Osman'ın halîfeliğine kadar Şam'da kaldı. Şam halkına din bilgilerini öğretmekle meşgul oldu. Şüphelilerden ve harâmlardan son derece sakınırdı. Evinde bir günlük nafakasından fazlasını bulundurmaz, hep fakîrlere dağıtırdı.

Bir defasında Şam vâlisi, tecrübe etmek için, hizmetçisi ile akşam onbin dirhem altın göndermişti. Ebû Zer hazretleri altınları alınca uykusu kaçtı, uyuyamaz hâle geldi. Hemen kalktı ve fakîrlere dağıttı. Yanında tek altın bile saklamadı.

Ertesi gün vâlinin hizmetçisi gelip dedi ki:

- Aman efendim, dün akşam sana getirdiğim altınlar meğerse başkasına gidecekmiş.

Yanlışlıkla sana getirmişim. Mümkünse altınları geri alayım, yoksa vâli benden hesap sorar.

Bunun üzerine Ebû Zer-i Gıfârî hazretleri buyurdu ki:

- Oğlum, onları fakîrlere dağıttım. Sen vâlden iki-üç gün mühlet iste, ben bu parayı hazırlarım, o zaman iade ederiz.

Vâlinin adamı durumu vâliye anlattı. Vâli, Ebû Zer'in, sözünün eri olduğunu anladı.

"Elbise değil kefen lazım!" 24.8.2006

Uzun yıllar Şam'da İslâmı anlatan Ebû Zer'i halîfe Hazreti Osman, Medîne'ye da'vet etti. Ebû Zer, Medîne'ye geldiğinde, evlerin Sel Dağına dayandığını ve refâhın arttığını gördü.

Halîfenin huzûruna çıkınca, Hz. Osman'a, niçin insanların biriktirdikleri malları dağıttırmıyorsun, diye sordu. Bunun üzerine Hz. Osman buyurdu ki:

- Yâ Ebâ Zer, halkı zühd yoluna zorla sokmak imkânsızdır. Onlar zekâtlarını verdikten sonra, benim vazîfem, onlar arasında Hak teâlâ hazretlerinin emriyle hükmetmek ve onları çalışma, iktisat tarafına teşvik eylemektir.

Bunun üzerine Ebû Zer dedi ki:

- Resûlullah bana "Binâlar Sel dağına ulaştığı zaman, sen Medîne'den ayrıl!" diye emretmişlerdi. İzin verirseniz, ben Medîne'den gideyim.

Hız. Osman müsâade buyurdu. Birkaç koyun ve keçi, yetecek miktarda yiyecek vererek, Medîne-i münevvere yakınlarındaki Rebeze adındaki köye gitmesini söyledi. Ailesi de Şam'dan buraya gönderildi.

Ebû Zer-i Gıfârî hazretleri, Rebeze'de, küçük bir kulübeye yerleşti. Gelip geçenlere, hadîs-i şerîf ve dînî bilgiler öğretmeye başladı. Halîfenin hediye ettiği, birkaç koyun ve keçisi vardı. Onlarla hayatını devam ettiriyor, dâimâ Allaha şükrediyordu.

Birgün, muhterem hanımı hatırlattı:

- Elbisen çok eskidi, bir yenisini bulamaz mıyız?

- Bize artık elbise değil, kefen lâzımdır! Üstelik sana, iyi haberlerim var.

- Hayırdır İnşâallah efendi...

- İnşâallah yakında, Allahın sevgilisi Peygamber efendimize kavuşacağım. Ey ölüm çabuk gel, rûhum Rabbime kavuşmak sevgisiyle çırpınıyor.

Hanımı ağlamaya başladı.

- Niçin ağlıyorsun hanım?

Kadıncağız dedi ki:

- Nasıl ağlamıyayım! Gerçekten bir emr-i Hak vâki olsa, vefât etsen, ben buralarda tek başıma ne yaparım? Sonra bir kefen bezimiz bile yok. Ayrıca kadın başıma, seni nasıl defnedebilirim? (Devamı varın)

“Korktuğun başına gelmeyecek!” 25.8.2006

Ebu zer Gıfari hazretleri artık son anlarını yaşıyordu. Fakat çölün ortasındaydı. Çevresinde hanımından başka kimse yoktu. Bu durum hanımı korkuttu. Yalnız başına ne yapacağı endişesine kapıldı. Ebu Zer Gıfari hazretleri rahattı. Hanımını teselli etmeye çalışıyordu. Korktuğu şeylerin başına gelmeyeceğini söyledikten sonra,

- Şimdi bu endişeleri bırak da, kapıya çık bakalım! Gelen giden, var mı? diye sordu.

Hanımı gözlerini sildi. Kapı önüne çıktı. Uzaklara, ufuklara baktı, baktı. Issız çöl rüzgârlarından başka, ne gelen vardı, ne giden! Üzüntüyle içeri döndü. Başını salladı:

- Bilirsin ki, hac mevsimi geçti. Bu günlerde, şu ıssız çöle, kimin yolu düşebilir?

- Gelirler! Gelirler! Sen şimdi kalk! Bir keçi kes; pişirmeye başla! İyi kalbli Müslüman cemâ'ati gelince, onlara ikrâm edersin. Sakın, yemeden onları salıverme!

Hanımı, tekrar dışarı çıktı. Gözleri nemli, efendisinin emirlerini yerine getirmeye başladı. Yemek pişirirken yolu da gözlüyordu. İşte bu sırada ufukta, bir toz bulutu belirdi. Bulut yaklaştı, yaklaştı.

Nihâyet atlılar ve develiler, açıkça belli oldular. O zaman kadıncağız buruk bir sevinçle içeri koştu:

- Müjde efendi! Söylediğin gibi, gelenler var!

Yaşlı Sahâbînin gözleri parladı ve dedi ki:

- Elhamdülillah! Çok şükür, geldiler demek. Öyleyse, gel de şu yaşlı vücûdumu, Kibleye doğru çevirelim.

Sonra Kelime-i Şehâdet getirip vefât etti. Hanımı, efendisinin dediklerini yaptı. Sonra tekrar, kapı önüne çıktı. Yolcular gelmişlerdi.

Bunlar Abdullah bin Mes'ûd, Mâlik bin Eşter ve ba'zı Müslümanlardı. Kadıncağız eliyle, gelenlere evi gösterip sordu:

- Arkadaşınız Ebû Zer içerde, vefât etti. Onu kefenleyip, ecre, sevâba nâil olmak istemez misiniz?

Bu ismi duyan kâfile mensupları, hep birlikte, Ebû Zer hazretlerinin hizmetine koştular.

Abdullah bin Mes'ûd'un verdiği kefenle kefenlendi ve cenâze namazını da, Abdullah bin Mes'ûd kıldırdı. Hazırlanan etten de yiyerek yanlarına hanımını da alıp hep birlikte Medîne'ye döndüler.

Kavuşma arzusuyla yanıyordu 26.8.2006

Tufeyl bin Amr hazretleri, Peygamber efendimizin duâsı ve emri üzerine kabîlesini İslâma da'vet başlayınca, ilk kabûl eden Ebû Hüreyre olmuştu. Bundan sonra Tufeyl bin Amr, îmân edenlerle birlikte Yemen'den ayrıldı. Yetmiş kişiden fazla Müslüman, bir kâfile hâlinde Medîne'ye geldiler.

Hz. Ebû Hüreyre bir an önce Peygamberimizi görmek, O'na kavuşmak aşkıyla yanıyordu. Yolculuğun uzun sürmesinden sıkılıyor, sabırsızlanıyor; “Ey yolculuk gecesi! Bıktım yolun uzunluğundan ve sıkıntısından. Fakat bu yolculuktur kurtaran beni, küfür inkâr yurdundan” manâsında şiirler söylüyordu.

Kâfile, Medîne'ye geldiği sırada, Peygamber efendimiz Hayber'in fethine gitmişti. Ebû Hüreyre bu gelişini şöyle anlatmıştır: “Resûlullah efendimiz Hayber'de bulunduğu sırada, Medîne'ye muhâcir olarak geldim. Sabah namazını Resûlullahın vekil bıraktığı Siba' bin Urfuta'nın arkasında kıldım. Birinci rek'atta Meryem sûresini, ikinci rek'atta Mutaffifîn sûresini okudu. Namazdan sonra Siba' bin Urfuta'nın yanına vardık. Bize bir miktar yiyecek ikrâm etti.”

Bundan sonra Medîne'ye gelen bu kâfile, doğruca Hayber'e hareket etti. Oraya vardıklarında Peygamberimiz Natat kalesini fethetmiş, Kâtibe kalesini de kuşatmıştı. Resûl-i ekremin yanına vardıklarında Ebû Hüreyre'nin, Devs kabilesinden olduğunu öğrenince, “Devs içinde kimi gördümse, onda hayır gördüm.” buyurdular.

Bundan sonra Ebû Hüreyre, Resûlullah efendimize bî'at etti. Eliyle müsâfaha ederek, bağlılığını bildirdi.

Hayber'in fethinden sonra Peygamber efendimiz, Ebû Hüreyre'ye Hayber'de alınan ganîmetlerden hisse verdi. Sonra Medîne'ye döndüler. Bundan sonra Ebû Hüreyre Yemen'e dönmeyip Medîne'de kaldı. Gece gündüz Resûlullah efendimizin yanından hiç ayrılmadı. Peygamberimizin vefâtına kadar dört sene böyle devam etti. En çok hadis-i şerif rivayet edenlerden idi. Ebû Hüreyre bunu şöyle izah etmiştir:

“Benim çok hadîs rivâyet etmemin sebebi şudur: Ben fakîr bir kimseydim. Belli bir işim yoktu. Her zaman Resûlullah efendimize hizmet ediyordum. Muhâcirler çarşıda, pazarda alış-verişle; ensâr da kendi malları, mülkleriyle uğraşırken, ben Resûlullah efendimizin yanında bulundum. Dolayısıyla diğerlerinden daha çok şey duydum.”

İşittiğini bir daha unutmadı 27.8.2006

Hazreti Ebû Hüreyre kedileri çok severdi. Bir gün kaftanının içinde küçük bir kedi ile Resulullahın huzuruna gitti. Resûlullah efendimiz, "Nedir bu?" diye sordu. "Kedicik" cevabı üzerine Resûlullah efendimiz ona; "Yâ Ebâ Hüreyre, (yanî, Ey kedicik babası)" buyurdu. Ebû Hüreyre bundan sonra bu isimle meşhûr olup, esas ismi unutuldu.

Hazreti Ebû Hüreyre, Peygamberimizin yanında devamlı bulunduğu için, pek çok hadîs-i şerîf işitmiş ve rivâyet etmiştir. Bir gün Peygamberimize arz etti: "Yâ Resûlallah! Senden işittiklerimi hafızamda fazla tutamıyorum."

Bunun üzerine Peygamberimiz, "Örtünü uzat!" buyurdu. O da uzattı. Resûlullah efendimiz, ona duâ etti. İki mübârek eliyle üç defa bir şeyler saçarak yaptı ve, "Örtünü göğsüne sür!" buyurdu. O da sürdü. Böylece Allahü teâlâ ona öyle bir hafıza ihsân etti ki, işittiği hiçbir şeyi unutmadı. Ömrü de uzun oldu. Çok hadîs-i şerîf rivâyet etti. Bilmediği ve öğrenmek istediği her şeyi, bizzat Peygamberimizden sorup öğrenmiştir.

Ebû Hüreyre, dört sene gibi bir zaman içerisinde, gece-gündüz Resûlullahın huzûrundan ayrılmamış, bütün işini, gücünü bırakmış, hep Peygamberimizin buyurdıklarını dinleyip, ezberlemiştir. Hattâ günlerce aç kaldığı hâlde, dîni öğrenme gayretiyle buna katlanmıştır. Bu husûsta kendisi şöyle anlatmıştır:

"Bir gün açlığa dayanamıyarak evimden çıkıp mescide gittim. Günlerce bir şey yememiştım. Oraya varınca, bir grup Eshâbın da orada olduğunu gördüm. Yanlarına varınca dediler ki:

- Bu saatte niçin geldin Yâ Ebâ Hüreyre?
 - Açlık beni buraya getirdi.
 - Biz de açlığa dayanamıyarak buraya geldik.
- Sonra hep birlikte Resûlullahın huzûrunda gittik. Huzûrunda varınca, buyurdu ki:
- Bu saatte buraya gelmenizin sebebi nedir?
 - Açlık yâ Resûlallah!

Peygamber efendimiz bir tabak hurma getirdi. Hepimize ikişer tane hurma verdi. Ben birini yedim, birini sakladım. Resûlullah sorunca, "Birini anneme ayırdım" dedim. "Onu da ye, sana annen için iki tane daha vereceğiz." buyurdu. Sonra annem için iki tane daha verdiler. İkişer hurma hepimizi doyurmuştu.

Herkese yeten süt! 28.8.2006

Hazreti Ebû Hüreyre anlatır: "Bir gün Resûlullah efendimize bir kâse süt hediye getirildi. Ben o gün çok açtım. Resûlullah efendimiz bana, "Git Eshâb-ı Soffayı çağır!" buyurdu.

Giderken, "Bu sütün hepsi bana ancak yeter" diye hatırımdan geçti. Eshâb-ı Soffayı çağırdım, yüz kişi kadar vardı. Resûlullah efendimizin emri üzerine, o süt kâsesini alıp her birine ayrı ayrı verdim. Hepsi doyasıya içti. Resûlullahın mu'cizesi olarak süt hiç eksilmiyordu. Sonra Resûlullah efendimiz buyurdu: "Ben ve sen kaldık, sen de iç!"

Ben biraz içtim. Tekrar, "İç!" buyurdular. Tekrar içtim. İçtikçe, "İç" buyurdular. O kadar içtim ve doydum ki, artık hiç içecek hâlim kalmadı. Sonra da kâseyi alıp, Resûlullah efendimiz de içti."

Hz. Ebû Hüreyre, Müslüman olduktan sonra, annesinin de Müslüman olmasını çok istiyor, bunun için çok uğraşıyordu. Fakat bir türlü muvaffak olamıyordu. Bu husûsta şöyle anlatmıştır:

Bir gün Peygamberimizin huzûrunda gidip dedim ki:

- Yâ Resûlallah! Annemi İslâma da'vet ediyorum, bir türlü kabûl etmiyor. Bugün de Müslüman olmasını söyledim. Bana hoş olmayan sözlerle karşılık verdi, kabûl etmedi. Hidâyete kavuşması için duâ buyurunuz.

Bunun üzerine Resûlullah efendimiz, "Allahım Ebû Hüreyre'nin annesine hidâyet ver! diye duâ buyurdu. Duâyı alınca sevinerek eve gittim. Eve varınca annem, "Yâ Ebâ Hüreyre, ben Müslüman oldum" dedi ve Kelime-i şehâdeti söyledi. Ben sevincimden yerimde duramıyordum. Tekrar Resûlullahın huzûrunda koştum, sevincimden ağlayarak annemin Müslüman olduğunu müjdeledim. Dedim ki:

- Yâ Resûlallah! Annemi ve beni mü'minlerin sevmesi için, bizim de müminleri sevmemiz için duâ ediniz.

Resûlullah efendimiz, "Allahım, şu kulunu ve annesini mü'min kullarına, mü'minleri de onlara sevd" buyurarak duâ etti. Artık beni bilen ve gören her mü'min sevdi.

Hz. Ebû Hüreyre, ibâdetlerde çok ihtiyatlı hareket ederdi. Hep abdestli bulunur ve "Resûlallah, Abdestli olan vücut a'zâsına Cehennem ateşi dokunmaz, buyurdu" derdi.

Hz. Ebû Hüreyre, ölümü yaklaştığında ağlamıştı. Sebebi sorulunca demişti ki:

- Âhret azığının azlığından ve yolculuğun zorluğundan.

“Amel etmeyenlerin vay hâline!..” 29.8.2006

Şakya Eshahi anlatır:

Bir defasında Medîne'ye Ebû Hüreyre'yi ziyâret için gelmişim. Ebû Hüreyre, Resûlullahın kıyâmet gününe dâir bir hadîs-i şerîfini rivâyet ederken, birdenbire feryât edip, kendinden geçti. Bir müddet sonra kendine gelince, neden böyle yaptığını sordum. Dedi ki:

Kıyâmet günü için Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

“Kıyâmet günü, Allahü teâlânın insanları hesâba çekeceği gündür. Kur'ân-ı kerîme, O'nun emirlerine uyanlar makbûl olup, uymayanlar cezâlandırılacaktır. Kur'ân-ı kerîmi bilip okuyan, öğrenip öğretenlerden amel etmeyenlerin vay hâline!..”

Kur'ân-ı kerîmde insanlara emirler vardır. Fakîri himâye etmek, sadaka vermek, akrabayı ziyâret etmek... Bunların hepsini yerine getirmek gerekir. İşte bunun için kıyâmet gününden korkarım.

Ebû Hüreyre şöyle anlatır:

Biri Resûlullah efendimize gelerek dedi ki:

- Ey Allahın Resûlü, kime iyilik edeyim?

Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Annene.

- Sonra kime?

- Annene.

- Sonra kime?

- Annene.

Adam tekrar, “Sonra kime?” diye sordu. Peygamber efendimiz bu sefer, “Babana” buyurdu.

Biri, Ebû Hüreyre'ye dedi ki:

- İlim öğrenmek isterim, fakat sonra kaybederim diye korkuyorum. Bunun üzerine Ebû Hüreyre şöyle cevap verdi:

- Asıl ilmi kaybetmek, bu düşünce ile onu öğrenmemektir.

Hz.Ebû Hüreyre, Sahâbe içerisinde hadisi en iyi bilen, hadis almada ve rivâyet etme hususunda diğerlerinden daha üstün bir duruma gelmiştir. Onun rivâyet ettiği hadisler, diğer sâhâbilerde veya birçoğunda dağınık halde bulunuyordu. Bu yüzden onlar Ebû Hüreyre'ye başvuruyor, hadis rivâyetinde ona dayanıyorlardı. İbn Ömer, onun cenaze namazında, ona Allah'tan rahmet dileyerek, "Hz. Peygamberin hadisini müslümanlar adına muhâfaza ediyordu" demiştir. İmamı Buhârî, 'Ebû Hüreyre'den 800 kadar sahâbe ve tâbiîn âlimleri hadis rivâyet etmişlerdir' demiştir.

“Dostlarımı sevdin mi?” 30.8.2006

Hz.Ebû Hüreyre buyurdu ki:

Kur'ân-ı kerîm okunan eve bereket, iyilik gelir. Melekler oraya toplanır. Şeytanlar oradan kaçır. Kıyâmet günü, kul, Allahü teâlânın huzûruna getirildiğinde, cenâb-ı Hak ona buyuracak ki:

“Ey kulum, sen benim için dostlarımı sevdin mi? Tâ ki, ben de, o dostlarım için seni seveyim.”

Resûlullahtan işittim. Buyurdu ki:

“Allahü teâlâ güzeldir. Yalnız güzel yapılan ibâdetleri kabûl eder. Allahü teâlâ, Peygamberlerine emrettiğini, mü'minlere de emretti ve buyurdu ki: Ey Peygamberlerim! Helâl yiyiniz, sâlih ve iyi işler yapınız! Mü'minlere de emretti ki: Ey îmân edenler! Sizlere verdiğim rızıklardan helâl olanları yiyiniz!”

Kıyâmet günü Allahü teâlânın huzûrunda kıymetli olanlar verâ ve zühd sahipleridir. Altmış sene, bütün namazlarını kılıp da, hiçbir namazı kabûl olmayan kimse, rûkû ve secdelerini tamam yapmayan kimsedir.

Eshâb-ı kirâmdan bir zât, Zeyd bin Sâbit'e gelerek, ona bir mesele sordu. O da Ebû Hüreyre'ye gitmesini söyledi ve şöyle devam etti:

- Çünkü bir gün ben, Ebû Hüreyre ve bir başka sahâbî Mescidde oturuyorduk. Duâ ve zikirle meşguldük. O sırada Resûlullah efendimiz geldi, yanımıza oturdu. Buyurdu ki:

- Her biriniz Allahtan bir istekte bulunsun!

Ben ve arkadaşım, Ebû Hüreyre'den önce duâ ettik. Peygamber efendimiz de bizim duâmıza “âmin” dediler. Sıra Ebû Hüreyre'ye geldi. O da şöyle duâ etti:

“Allahım, senden, iki arkadaşımın istediklerini ve de kuvvetli bir hafıza dilerim.”

Resûlullah efendimiz bu duâya da “âmin” dediler. Biz de dedik ki:

- Ey Allahın Resûlü, biz de Allahtan kuvvetli bir hafıza isteriz.

Bunun üzerine Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Devsli genç sizden önce davrandı.

Bu dua bereketiyle, Ebû Hüreyre'nin herhangi bir hadîste yanıldığı vâki değildir. Medîne vâlisi Mervân bin Hakem, kendisini huzûruna çağırıp birçok hadîs-i şerîf sordu. Bunu bir yere yazdı. Bir yıl sonra bu hadîsleri Ebû Hüreyre'ye sorduğunda hadîsleri aynen eksiksiz olarak bildirdi.

Kimler şefaate kavuşacak? 31.8.2006

Hazreti Ebû Hüreyre, birgün Peygamber efendimize sordu:

- Kıyâmet günü şefâ'ate kavuşacaklar kimlerdir yâ Resûlallah?

Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Ey Ebû Hüreyre, senin hadîse karşı çok istekli olduğunu bildiğim için, hiç kimsenin senden önce bu suâli bana sormayacağını biliyordum. Kıyâmet günü benim şefâ'atime kavuşacak olan kimse, hulûs-i kalb ile “Lâ ilâhe illallah Muhammedürresulullah” diyen kimse olacaktır.

Hz. Ebû Hüreyre talebelerine hadîs rivâyet ederken, “Kim bilerek bana yalan isnâd ederse, Cehennemdeki yerine hazırlansın” hâdisini okur, sonra hadîs nakletmeye başlardı.

Resûlullah efendimiz bir gün, Eshâb-ı kirâma sordular:

- Sizlere birkaç kelime öğreteyim mi? İçinizden, onunla amel edecek ve öğrenecek kimdir? Ebû Hüreyre cevap verdi: - Benim yâ Resûlallah.

Resûlullah efendimiz, onun elinden tutarak buyurdu ki:

- Allahü teâlânın harâm kıldığı, yasak ettiği şeylerden sakın, insanların en âbidi, en çok ibâdet edenî olursun!

Allahü teâlânın sana verdiği şeye, her ne kadar az olsa da râzı ol, Allahü teâlânın, kalb zenginliği verdiği insanların en zengini olursun! Komşuna kalben ve fiilen ihsân ve yardımda bulun, kâmil bir mü'min olursun! Kendi nefsin için neyi seversen, herkes için de onu sev, kâmil bir Müslüman olursun!

Yine Ebû Hüreyre hazretlerinin haber verdiği hadîs-i şerîfte;

- Bir zaman gelir ki, Müslümanlar birbirlerinden ayrılır, parçalanırlar. Dinlerinin emirlerini bırakıp, kendi düşüncelerine, görüşlerine uyarlar. Kur'ân-ı kerîmi mizmârlardan, ya'nî çalgılardan, şarkı gibi okurlar. Allah için değil, keyf için okurlar. Böyle okuyanlara ve dinleyenlere hiç sevâb verilmez. Allahü teâlâ bunlara la'net eder. Azâb verir! buyuruldu.

Herkese yeten hurma! 1.9.2006

Hazreti Ebû Hüreyre anlatır:

Bir gazâda aç kalmıştık. Resûlullah efendimiz bana buyurdu ki:

- Yiyecek bir şeyler var mı?

- Evet yâ Resûlallah! Torbamda bir miktar hurma var.

- Onu bana getir!

Getirdim. Mübârek elini torbama soktu ve bir avuç hurma alarak, yere serdiği mendil üzerine koydu ve bereket için duâ buyurdu. Orada bulunan Eshâb-ı kirâm gelip, ondan yediler ve doydular. Sonunda bana buyurdu ki:

- Yâ Ebû Hüreyre! Sen de bu mendildeki hurmadan bir avuç al ve azık torbana koy!

Bir avuç aldım ve torbama koydum. Torbamda bu hurmalar hiç tükenmedi. Resûlullahın hayâtında ve daha sonra, Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Osman'ın hilâfetleri zamanlarında hem yedim, hem de ikrâm ettim. Yine bitmedi. Ne zaman ki, Osman-ı Zinnüreyn halîfe iken, şehîd edildi, azık torbam çalındı.

* * *

Ebû Hüreyre Medîne vâlisi iken odun demeti taşıyordu. Muhammed bin Ziyâd bunu tanıyarak, yanındakilere dedi ki:

- Yol verin, emîr geliyor!

Gençler, vâlînin böyle tevâzuuna hayret ettiler. Ebû Hüreyre onlara şöyle dedi:

Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

“Önceki ümmetlerde kibir sâhibi birisi, eteklerini yerde sürüyerek yürürdü. Gayret-i ilâhiyyeye dokunarak, yer bunu yuttu.”

“Merkebe binmek, yün elbise giymek ve koyunun sütünü sağlamak, kibirsizlik alâmetidir.”

* * *

Ebû Hüreyre şöyle anlatır: “Resûlullah efendimiz ile oturuyorduk. İçimizden birisi kalkıp gitti. Bunun üzerine denildi ki:

- Yâ Resûlallah! Herhalde rahatsız olup gitti.

Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Arkadaşınızı gıybet ettiniz, etini yediniz.

Mü'minlerin büyüğü 2.9.2006

Peygamber efendimiz Ebû Hüreyre'ye sık sık nasîhat ederlerdi. Bir nasihatlerinde buyururdu ki:

- Yâ Ebâ Hüreyre! Mü'minlerin büyüğü, benden sonra o kimsedir ki, Allahü teâlâ ona mal verir, o da gizli ve âşikâre Hak yoluna harcar ve yaptığı iyilikleri kimsenin başına kakmaz.

- Yâ Ebâ Hüreyre! Benim ile Arş gölgesinde gölgelenmek istersen, her gün yüz defa salevât-ı şerîfe getir! Mahşerde benim havzımdan içmek istersen, mü'min kardeşinle üç günden fazla dargın durma!

- Yâ Ebâ Hüreyre! Oruç tuttuğun vakit, orucunu erken aç! Yanî akşam olduğu anlaşılınca, hemen iftâr eyle! Benim ümmetimden hayırlı o kimsedir ki, iftârda acele eder ve sahur yemeğini geç yer. Zîrâ sahurda çok rahmet ve bereket vardır.

Ve benim ümmetim Ramazan-ı şerîfin orucunu güzel ve tam olarak tutsa, Hak teâlâ hazretlerinin bayram gecesi vereceği sevâbı, ni'met ve ihsânı, kendi zatından başkası bilmez. Hak teâlâ hazretleri, azametiyle buyurur ki: "Oruç benim rızâm içindir, vereceğim sevâbı da kendim bilirim."

- Yâ Ebâ Hüreyre! Allahtan başka hiçbir şeye ümit bağlama! Allaha tevekkül eyle! Bir arzûn varsa, Allahü teâlâdan iste! Allahü teâlânın âdet-i ilâhiyyesi şöyle cârî olmuştur ki; her şeyi bir sebep altında yaratır. Bir iş için sebebine yapışmak ve sonra Allahü teâlânın yaratmasını beklemek lâzımdır. Tevekkül de bundan ibârettir.

- Yâ Ebâ Hüreyre! Sapıtana doğru yolu göster, câhile ilim öğret, böylece sana şehîdlik mertebesi verilir.

- Yâ Ebâ Hüreyre! Her kim, günde yirmibeş defa bu duâyı okursa, Hak teâlâ, o şahsı âbidler zümresinden yazar. Duâ şudur: "Allahümmagfir lî ve li- vâlideyye ve li-üstâziyye ve lil mü'minîne vel mü'minât vel müslimîne vel müslimât el ahyâ-i minhüm vel emvât bi-rahmetike yâ erhamerrâhimîn."

Ebû Hüreyre anlatır:

Bir gazâda, Resûlullah efendimize, kâfirlerin yok olması için duâ buyurmasını söyledik.

- Ben, la'net etmek için, insanların azâb çekmesi için gönderilmedim. Ben, herkese iyilik etmek için, insanların huzûra kavuşması için gönderildim, buyurdu ve Enbiyâ sûresinin "Seni, âlemlere rahmet, iyilik için gönderdik" meâlindeki 107. âyetini okudu.

İhtiyaç görmede öncelikler 3.9.2006

Ebû Hüreyre hazretleri ibâdetlerine çok dikkat ederdi. Farz ibâdetlerden sonra nâfile ibâdetlere de devam ederdi. Mutlaka gece namazı da kılardı. Buyurdu ki:

- Resûlullahtan işittim. Buyurdu ki:

"Allahü teâlâ, kulum farzları yapmakla bana yaklaştığı gibi başka şeyle yaklaşılamaz.

Kulum nâfile ibâdetleri yapınca, onu çok severim. Öyle olur ki, benimle iştir, benimle görür, benimle herşeyi tutar, benimle yürür. Benden her ne isterse veririm. Bana sığınınca, onu korurum."

* * *

Bir gün Resûlullah efendimize biri gelip sordu:

- Bir altınım var, ne yapayım?

- Bununla kendi ihtiyaçlarını al!

- Bir altınım daha var.

- Onunla da çocuğuna lâzım olanları al!

- Bir daha var.

- Onu da, âilenin ihtiyaçlarına sarfet!

- Bir altın daha var.

- Hizmetçinin ihtiyaçlarına kullan!

- Bir daha var.

- Onu kullanacağın yeri sen daha iyi bilirsin!

Hz. Ebû Hüreyre'nin, Hz. Osman'ın şehid edilmesinden sonraki fitne olaylarında kösesine çekildi. Halk onun bu halinden kendisine söz ettiklerinde Rasûlullahın şu hadisini rivâyet ediyordu: "Fitneler çıkacak. O zamanda, oturanlar ayakta durandan, ayakta duran yürüyenden, yürüyen koşandan daha hayırlıdır. Kim dönüp bakmaya yönelirse, o da ona yönelir. Kim bir sığınak bulursa onunla korunsun".

Hız. Ebû Hüreyre, Resulullahı büyük bir muhabbetle sevmiş, onun sünnetine uygun olarak yaşamış ve yüksek derecelere kuvuşmu bir sahabidir. Hız. Ebû Hüreyre, ömrünün son günlerinde, 678 yılında hastalandı. Hastalığını duyanların ziyaretine gelmesiyle büyük bir kalabalık toplandı. Bu hastalığı sırasında, "Allahım sana kavuşmayı seviyorum. Bunu bana nasîb eyle" demiştir.

Beklediği an gelmişti 4.9.2006

Mekkeli müşrikler, ilk Müslümanlara akıl almaz işkenceler yapıyorlardı. Bunun için ilk Müslümanlardan bazıları imanlarını gizliyorlardı. Abdullah bin Süheyl de bunlardan biri di. İkinci Habeşistan hicretine kadar Müslümanlığını gizledi. Sonra Habeşistan'a hicret eden kâfileye o da iştirak etti. Habeşistan'dan dönüşünde, babası tarafından hapsedilip, işkence yapılmış, Müslümanlıktan vazgeçmeye zorlanmıştı. Bu yüzden çok şiddetli eziyet ve sıkıntılara mâruz kaldı. Çâresiz kalarak babasının sözüne uymuş gibi göründü. Aslında, istemiyerek îmânını gizlemişti.

Peygamberimizin ve Müslümanların çoğunluğu Medîne'de bir araya gelmişler, gün geçtikçe güçlenmekte ve durumları iyiye doğru gitmekteydi.

Mekke müşrikleri bunu bir türlü hazmedemiyorlar ve en kısa zamanda, Müslümanları ve İslâmiyeti yok etmek istiyorlardı. Bu yüzden Bedir Muharebesine büyük bir intikam hırsıyla hazırlanmışlardı.

Bu arada, babası kendisini zaman zaman kontrol ediyor, fakat Abdullah bin Süheyl, iç dünyasında olup bitenleri, rûhunda yaşadığı ve tattığı lezzeti, babasına ve etrafındakilere aslâ hissettirmiyordu. Günler böyle geçti. Babası, onda anormal bir durum, İslâmiyete dâir bir belirti görmediğinden, artık onun hakkında şüphesi kalmamıştı.

Hâlbuki o, onların kirli ve insanlıktan uzak dünyasından, Resûlullahın Cennet misâli huzûrlarına, onun mübârek sohbetlerine, Müslümanların o saâdet ve mutluluk dünyasına nasıl kavuşacağını plânlarını yapmaktaydı.

Abdullah bin Süheyl, sanki başka âlemde yaşamakta, müşriklerden çok çok uzaklarda bulunmaktaydı. Onun durumundan, kimsenin haberi yoktu. Müşriklerin, Müslümanlardan birkaç misli fazla olan küfür ve şirk ordusu, Bedir'e varmış, bütün techizatı yerleştirmiş, muharebeye hazır duruma gelmişti. Karşılıklı tek tek vuruşmalar bitmiş, iki ordu birbirine girmişti. Harp iyice kızışmıştı.

Abdullah bin Süheyl'in beklediği an gelmişti. İslâm ordusu saflarına geçebilirdi. Fırsatı kaçırmadı ve Müslümanların saflarına katıldı. Böylece, günlerden beri hayâlî ile yaşadığı dünyanın içine girmişti. Şimdi başka bir hava teneffüs etmeye başlamıştı. Bu, rûhlara hem gıda ve hem de şifâ olan bir hava idi. O, Allahü teâlânın sevgilisinin yanında, onunla yan yana cihâd ediyordu. Ne büyük saâdetli. Kıyâmete kadar hayırla, duâ ile anılacakların arasına girmişti.

Sonunda babaları da imanla şereflendi 5.9.2006

Abdullah bin Süheyl Bedir Savaşında saf değiştirip Müslümanların safına geçince babası Süheyl, onun bu hareketine çok kızmış ve ağır laflar söylemişti. Abdullah ise babasına, "Allahü teâlâ bunu benim hakkımda çok hayırlı kıldı" diye cevap verdi.

Abdullah bin Süheyl artık yerinde duramıyordu. Aslanlar gibi, şirk ordusunun üzerine atıldı. Sanki önceki Süheyl değildi. Diğer Sahâbe-i kirâm gibi o da kahramanca savaştı. Sonunda müşriklerin şirk ordusu perişan oldu. Abdullah'ın babası da esîr düşmüş, daha sonra fidye ile kurtulmuştu.

Abdullah bin Süheyl, Bedir'den sonra Uhud ve Hendek gazâlarına katılmış, Hudeybiye antlaşmasında da hazır bulunmuştur. Fakat bu antlaşma sırasında gördüğü manzara, onun kalbine bir hançer gibi saplanmış ve çok üzülmüştü. Çünkü bu antlaşmada, Mekkeli müşrikleri, babası Süheyl temsil etmiş ve antlaşmaya "Allahın Resûlü" ifâdesinin yazılmasına itiraz ederek "Biz senin Resûlullah olduğuna kabûl etseydik seninle savaşmazdık ki" demişti.

Onun bu kaba hareketleri Abdullah'ı çok üzmüştü. Resûlullah efendimiz, onun bütün şartlarını kabûl etmişti. Antlaşma imzalanmadan önce olan bir olay da, bütün Müslümanları üzmüş, Resûlullah efendimiz de mahzûn olmuştu.

Çünkü, Abdullah bin Süheyl'in küçük kardeşi Ebû Cendel Müslüman olmuştu. Bu yüzden Mekke'de zincire vurulup, hapsedilmişti. Ancak bir yolunu bulup kaçmış, Hudeybiye antlaşması imzalanırken, kendini Resûlullahın mübârek ayaklarının dibine atarak, " Beni kurtar yâ Resûlallah!" demişti.

Fakat müşriklerin temsilcisi olan babası Süheyl oğlunu orada görünce, Ebû Cendel'i boynundan tutup dedi ki: "Yâ Muhammed! Antlaşmamız üzerine bana geri çevireceğin insanların ilki budur! Bunu yapmazsan antlaşmayı imzalamam!"

Ancak Resûlullah bu antlaşmanın yapılmasını, birçok sebepten dolayı istiyorlardı. Bütün taleplere rağmen, müşrikler tekliflerinden vazgeçmedi.

Ebû Cendel'in, babasına teslim edilirken söylediği sözler, bütün Müslümanların gözlerini yaşartmıştı. Başlangıcı Müslümanların aleyhine gibi görünen Hudeybiye antlaşması, daha sonra, Müslümanların lehine netice vermiş, Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerimde bu antlaşmayı, Feth-i Mübîn diye vasıflandırmıştır. Ebû Cendel hazretleri de, bilâhare kurtulmuş, sağ sâlim Medîne'ye döndü. Mekke'nin fethinden sonra babaları da Müslüman olmakla şereflendi.

Borçlunun namazını kılmadı 6.9.2006

Tebûk gazvesine giderken Peygamber efendimiz bir ara Eshâb-ı kirâma;

- Yarın su bulamazsanız, susuzluğa uğrayacaksınız, buyurarak ihtiyatlı olmalarını hatırlattı. Bunun üzerine Eshâb-ı kirâm su aramaya çıktılar. Hz. Ebû Katâde ise Peygamberimizin yanından ayrılmadı. Susuzluğa tahammül ederim, yeter ki Resûlullah'a bir rar gelmesin diye düşündü.

Resûlullah efendimiz gece bir ara develerinin üzerinde uyudular. Bu sırada uyku hâliyle biraz eğilmişlerdi. Ebû Katâde gidip, Resûlullahın mübârek vücudunu kaldırıp doğrulttular.

Biraz sonra, mübârek bedenleri tekrar eğilmiş, düşecek bir vaziyet almıştı. Hz. Ebû Katâde tekrar Resûlullahı kaldırdı. Bu defa Resûlullah efendimiz uyandılar. Resûlullah efendimiz Ebû Katâde bu hassasiyetlerinden dolayı Resulullahın şu duasına mahzar oldu:

"Yâ Ebâ Katâde! Sen Allahın Resûlünü muhafaza ile meşgul oldun, Allahü teâlâ da seni muhâfaza etsin!"

Ebû Katâde, İslâm kardeşliğini, yaşayışı ile bilfiil gösteren bir sahâbîdir.

Bir gün bir cenâze getirildi. Peygamber efendimizden namazını kıldırması istendi. Fakat Resûlullah efendimiz, onun borcu olup olmadığını sordu. İki altın borcu olduğu söylenince, Peygamber efendimiz tekrar, borcu için karşılık bırakıp bırakmadığını sordu. Bir şey bırakmadığı bildirildi. Bunun üzerine Peygamber efendimiz buyurdu ki;

- Götürün, namazını siz kılınız!

Orada bulunanlardan Ebû Katâde dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Onun borcunu ödemeyi ben üzerime alıyorum.

Resulullah efendimiz sordu:

- Bu iki altın borç, senin üzerine oldu mu ve meyyit borçtan kurtuldu mu?

Ebû Katâde, "Evet" deyince, Resûlullah efendimiz cenâze namazını kıldırdı. Böylece Ebû Katâde, o zâtın Resûlullah tarafından cenâze namazının kılınmasına ve saâdete kavuşmasına vesîle oldu.

Uhud gazâsında Ebû Katâde'nin bir gözü çıkıp yanağı üzerine düştü. Resûlullah'a getirdiler. Mübârek eli ile gözünü yerine koyup buyurdu ki:

- Yâ Rabbî! Gözünü güzel eyle!

Bunun üzerine gözü, diğerinden güzel oldu. Ondan daha kuvvetli görürdü.

Cehennemden yer hazırlamış olur! 7.9.2006

Diğer Eshab-ı kiram gibi, Hz. Ebû Katâde, iyiliği emredip, kötülükten alıkoymaya çok ehemmiyet verir, Resûl-i ekremin sünnet-i seniyyesine son derece riâyet ederdi. Onun gönlü Resûl-i ekremin sevgisiyle dolup taşardı. Hattâ Resûlullahın yüksek duâlarına da kavuşmuşlardı. Ebû Katâde 170 civârında hadîs-i şerîf rivâyet etmiştir.

Hadîs rivâyet ederken son derece dikkatli ve titiz hareket eder, ufak bir hatâ olmasından çok sakınırdı. Bu konuda Resûl-i ekremden şu hadîs-i şerîfi bildirmişti:

"Ey insanlar! Benden çok hadîs rivâyet etmekten sakınınız! Benden bir sözü nakleden, sadece hakkı ve doğruyu söylesin! Bana, söylemediğim bir sözü nisbet eden, söyledi diyen, kendine Cehennemden yer hazırlamış olur."

Ebû Katâde şöyle anlatır: Resûlullah efendimizin yanından bir cenâze geçti. Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Rahata ermiş veya kendisinden kurtulunmuş.

Eshâb-ı kirâm sordular:

- Bu rahatlayan ve kendisinden kurtulunan ne demektir, yâ Resûlallah?

- Mü'min bir kul dünyanın yorgunluğundan, meşakkatlerinden rahata erer.

Eshab-ı kiramın bu sorusunun ikinci kısmına da Resullah efendimiz şöyle cevap verdi:

- Günâhkâr bir kuldan ise, insanlar, melekler, ağaçlar ve hayvanlar kurtulup rahata erer.

Ebû Katâde'nin bildirdiği bir hadîs-i şerîfte, "Biriniz din kardeşinin cenâze işlerini görürse, kefenini güzel yapsın! Çünkü onlar, kabirleri içinde birbirlerini ziyâret ederler" buyuruldu.

İsmi Hâris, künyesi Ebû Katâde, lakabı Fâris-i Resûlullah = Resûlullahın süvârisi'dir.

Adının Nu'mân olduğu da rivâyet edilmiştir. Tahminen 602 yıllarında Medîne'de doğup 674 senesinde de Kûfe'de vefât etmiştir. Hazrec kabîlesindendir. Babası Rebi' bin Beldeme, annesi Kebşe binti Mazhâr'dır.

Ebû Katâde Sülâfe binti Berrâ bin Ma'rur ile evli idi. Sülâfe de kadın Sahâbîlerden idi. Ebû Katâde'nin bu zevcesinden Abdullah, Ma'bed, Abdurrahman ve Sabit adlarında dört oğlu oldu. Hz. Ebû Katâde ikinci Akabe bî'atından sonra Müslüman olmuştu.

“Ne mükemmel süvârî” 8.9.2006

Ebüdderdâ hazretleri daha Müslüman olmamıştı. Bir gün Ebüdderdâ'nın ana bir kardeşi Abdullah bin Revâha ile Muhammed bin Mesleme, Ebüdderdâ'nın bulunmadığı bir sırada evine girerek putunu kırdılar.

Ebüdderdâ, eve dönünce, hem putun kırıklarını topluyor, hem de diyordu ki:

- Yazıklar olsun sana! Ne diye seni kıranlara mâni olmadın? Onları ne diye üzerinden defedemedin? Zevcesi Ümmüdderdâ dedi ki:

- Eğer o, bir kimseye fayda verebilse veya gelecek bir zararı önleyebilse idi, kendisine gelen zararı önlerdi!

Ebüdderdâ'nın kafası karışmıştı. Hemen Peygamberimizin yanına gitmek üzere yola çıktı.

Ebüdderdâ'nın geldiği Resulullah efendimize haber verilince, “ O, Müslüman olmak için geliyor. Çünkü, Rabbim, Ebüdderdâ'nın Müslüman olacağını bana va'detti! “ Ebüdderdâ Resûlullah efendimizin huzûrunda Müslüman oldu. Ebüdderdâ'nın ev halkı ise kendisinden önce Müslüman olmuşlardı.

O Müslüman olmadan önce Bedir savaşı yapılmıştı. Uhud savaşında ve diğer savaşların hepsinde bulundu. Uhud savaşında gösterdiği cesâret ve kahramanlığı çok dikkati çekmiş, Peygamberimiz onun için, “Ne mükemmel süvâridir” buyurarak methetmiştir.

Ebüdderdâ, Peygamberimizin zamanında Kur'ân-ı kerîmi tamamen ezberlemiştir. Âyet-i kerîmelerin çoğunun tefsîrini bizzat Peygamber efendimize sorarak öğrenmiştir.

Ebüdderdâ, Peygamberimizin vefâtından sonra Medîne'de kalmaya tahammül edememiştir. Hz. Ebû Bekir zamanında, Yermük savaşında, ordu kâdısı olarak bulunmuştur. İslâm tarihinde ilk defa ordu kâdılığı yapan o olmuştur. Hz. Ömer devrinde izin isteyerek Şam'a gitmiş, orada Kur'ân-ı kerîm ve ilim öğretmekle meşgul olmuştur.

Şam'da Câmi-i Kebîr'de verdiği bu derslerine pek çok sayıda talebe katılırdı. Talebelerine onar kişilik halkalar halinde ders verirdi. Her ders halkasını ayrı ayrı kontrol ederdi. Bir defasında talebeleri sayıldığında binaltıyüz civârında oldukları görülmüştür. Bu derslere Eshâb-ı kirâmdan da katılanlar olmuştur. Ebüdderdâ ayrıca tabâbet ilmini de bilirdi. Hastalarını tedâvi eder, gerekli ilâçları yapardı. Hz. Ömer zamanında, Şam kadılığı da yaptı. Bu vazîfesi sırasında da ilim yaymaya devam etti.

“Sen cenazeye gitmemişsin!” 9.9.2006

Bir gün Ebüdderdâ hazretlerine bir kişi gelerek dedi ki:

- Benim kalbimde dünyaya karşı aşırı sevgi var. Dünya, âdetâ kalbimi işgâl etmiş.

Kıldığım namazlarda nûr göremiyorum. İbâdetlerimden bir tat, lezzet alamıyorum. Yâ Ebüdderdâ, ne olur beni bu hastalıktan kurtar!

Ebüdderdâ hazretleri bu kişiye şu nasîhati yaptı:

- Sık sık hasta ziyâretlerine git! Cenâze namazlarında bulun! Kabirleri ziyâret et! Bu üç şeyi muntazam yaparsan bu hastalıktan kurtulursun. Sendeki dünya sevgisi yok olur, kalbin nûrlanır, basîret gözün açılır.

Bu kişi bildirilen üç şeye bir müddet devam etti, fakat kendi hâlinde herhangi bir değişiklik hissetmedi. Bunun üzerine Ebüdderdâ hazretleri şöyle buyurdu:

- Öyle ise sen, cenâze bir hayvan ölüsüne gider gibi gitmişsin! Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle! Hasta ziyâretlerine gittiğin vakit, birgün senin de onun gibi zayıf, hâlsiz, yatağa uzanmış olacağını düşün! Bir yudum suyu bile eline alıp içemiycek, başkalarının yardımı ile içebileceksin!

Bütün bu gerçeklere rağmen hâlâ dünyaya bağlanmaktaki maksadın ne? Görüyorsun ki, dünya zenginliği, insanın bu hâle gelmesine mâni olamamaktadır. Bunları, hastanın yanında düşün ve nefesine şöyle de: “Şunun hâline bak, ibret al! Senin de sonun budur! O hâlde dünya muhabbetinden elini çek!”

Cenâze namazına gittiğin zaman düşün ki, bu kimseyi, bütün dünya ni'metlerinden ayırmışlar, tabutun içine koyup musalla taşının üzerine bırakmışlar. Yakınları, çok sevdiği ve bütün ömrünü onlar için harcadığı çocukları onu geriden seyrediyorlar.

Mezarlığa vardığında, kabirde yatanların hâlini düşün! Birgün sen de onlar gibi olacaksın. Nâzik bedeninin çürüyüp böceklerle yem olacaktır.

Ey kişi, işte üç şeyi yaparken bunları düşünüp, kendini bunların yerine koyarsan, kısa zamanda bu tehlikeli hastalıktan kurtulursun.

O kişi, bu nasihatlara aynen uydu. Kısa zamanda bu hastalıktan kurtuldu. Dünyadan tiksirmeye başladı. Kalbi nûrlandı. Basîret gözü açıldı. Hakkı bâtıldan ayırdı. Bundan sonra bütün ömrünü, âhireti düşünerek, ona hazırlanmakla geçirdi.

Ebüdderdâ hazretlerini gördüğünde dedi ki:

- Allah senden râzı olsun! Kalb gözümün açılmasına, gerçekleri görmeme vesîle oldun.

“Kim kusursuz bir abdest alırsa...” 10.9.2006

Abdullah bin Selâm'ın oğlu Yûsûf şöyle anlatmıştır:

“Ebüdderdâ vefât edeceği sırada ben yanında idim. Bana dedi ki:

- Kalk benim vefât etmek üzere olduğumu halka ilân et!

Ben kalkıp insanlara durumu bildirdim. İşitenler evine geldiler. Evin içi-dışı insanlarla doldu. Sonra, “Beni dışarı çıkarınız” demesi üzerine dışarı çıkardık. “Beni oturtunuz” dedi.

Oturttuk. Evinde toplanan büyük kalabalığa karşı şöyle dedi:

- Ey insanlar Resûl-i ekremden işittim ki, şöyle buyurdu: “Kim kusûrsuz ve noksansız bir abdest alır, sonra da tam bir ihlâs ile namaz kılarısa, Allahü teâlâ onun istediklerini ona ihsân eder.” Ebüdderdâ, bundan sonra gelenlere namazla ilgili bir miktar daha nasihatta bulundu. Son sözleri bunlar oldu.”

Peygamber efendimiz Ebüdderdâ'nın ilimdeki gayretini övmüş ve;

- Her ümmetin bir hakîmi vardır. Bu ümmetin hakîmi de Ebüdderdâ'dır, buyurmuştur.

Mu'âz bin Cebel de vefât ederken, talebesi Amr bin Meymûn'a, Ebüdderdâ'nın ilminden istifâde edilmesini vasiyet ederek buyurmuştur ki:

- Yeryüzü ondan daha âlim bir kimse taşımadı.

Ebüdderdâ, herkese iyilikle muâmelede bulunurdu. Kızgınlıkları ve kırgınlıkları yatıştırır, hep gülyüz gösterirdi. Kimseyi incitmez, kimseden incinmezdi. Çok tok gönüllü ve cömert idi. Kendisini ziyârete gelen her misâfire çok ikrâmda bulunur, bizzat kendisi hizmet ederdi. İlmî, takvâsı, üstün ahlâkıyla ve daha birçok vasıflarıyla çok sevilmiş, hürmet gösterilmiştir.

Ebüdderdâ hazretleri; bir şahsın işlemiş olduğu bir kötülükten dolayı, insanlar tarafından sövölüp, kötülendiğine tesâdüf etti. Oradakilere dedi ki:

- Bu adam bir kuyuya düşmüş olsaydı, siz onu çıkarmak istemez miydiniz?

- Evet çıkarmak isterdik.

- Öyle ise, onu kötülemeyiniz, dil uzatmayınız, onun işlemiş olduğu kötülükten sizi korumuş olan Allahü teâlâyâ şükrediniz.

- Sen ona buğzetmez misin?

- Ben onun kendisine değıl, yaptığı fenâlığa buğzederim.

Tebessüm etmesinin sebebi 11.9.2006

Hanımı Ümmüd Derdâ şöyle anlatmıştır:

Ebüdderdâ birşey anlatırken ve bir hadîs-i şerîf naklederken dâimâ tebessüm ederdi. Bir gün sebebini sordum. Dedi ki: “Resûl-i ekrem efendimiz her hadîs-i şerîf söyledikçe tebessüm ederdi.”

Bir gün Medîne'den, Ebüdderdâ hazretlerini ziyâret için bir zât geldi. Ebüdderdâ hazretleri o zâta, niçin geldiğini sordu. O da, “Sizin Resûlullahtan işittiğiniz hadîs-i şerîfleri rivâyet ettiğinizi duydum. Onun için geldim” dedi. Bunun üzerine Ebüdderdâ hazretleri buyurdu ki:

- Pekiyi, o hâlde dinle! Resûl-i ekrem efendimizin şu sözleri söylediğini duydum:

“Bir insan ilim kazanmak için bir yola giderse, Allahü teâlâ ona Cennete doğru bir yol açar. Melekler, ilim talebesinden memnun oldukları için kanatlarını onların üzerine gererler. İlim sahipleri için, yerdekiler ve göktekiler mağfiret niyâz ederler. Denizin diplerindeki balıklar bile ona duâ ederler.”

“Âlimin âbid üzerindeki üstünlüğü, ayın yıldızlara üstünlüğü gibidir. Âlimler peygamberlerin vârisleridir. Bunlar para peşinde koşmazlar. İlme koşarlar. Onun için, onlar ilimden ne kadar fazla pay almak mümkünse o kadar alırlar.”

Bir defasında Ebüdderdâ hazretlerinin evine bir zât uğradı. O zâta dedi ki:

- Eğer burada kalacaksan sana bir yer hazırlayayım, yolcu isen, geçip gideceksen sana azık hazırlayayım.

- Yolcuyum, gideceğim.

- Öyle ise sana en güzel azığı hazırlayayım. Bundan daha kıymetli azık olsa idi, onu da sana verirdim.

Ebüdderdâ hazretleri sonra şöyle devam etti:

- Bir gün Resûlullah efendimizin huzûruna gitmiştim. “Yâ Resûlallah! Zenginler dünyayı da âhireti de kazandılar. Onlar hem namaz kılıyor, hem oruç tutuyor, hem de sadaka verebiliyorlar. Fakat biz fakir olduğumuz için sadaka veremiyoruz” dedim.

Bunun üzerine Resûl-i ekrem efendimiz şöyle buyurdu:

- Sana bir şey söyleyeyim mi? Sen onu yapınca kavuştuğun şeye, ancak onu yapanlar kavuşabilirler. Yapmayanlardan hiçbiri ona yetişemezler. Her namazdan sonra 33 kere Sübhanallah, 33 kere Elhamdülillah, 33 kere Allahü ekber söyle!

Hesapsız Cennete girenler 12.9.2006

Bir defasında Kureyşten bir zât ile Ensârdan bir zâtın aralarında bir mesele olmuştu. Ensârdan olan zât, Hz. Muâviye'ye gidip şikâyet etti. Hz. Muâviye helâllaşmalarını tavsiye etti. Fakat şikâyet eden kabûl etmedi. Hz. Muâviye, o zâta Hz. Ebüdderdâ'ya sormasını söyledi.

O kimsenin sorusu üzerine Ebüdderdâ şöyle dedi:

- Resûl-i ekremden işittim. "Bir Müslümanın bedenine bir zarar gelir de, buna sebep olanı, affeder, hakkını helâl ederse, Allahü teâlâ onu bir derece yükseltir. Onun bir hatâsını affeder" buyurdu.

Bunu dinleyen zât, Ebüdderdâ'ya bakarak sordu:

- Sen bunu bizzat Resûl-i ekrem efendimizden duydun mu?

- Evet, kulaklarımla işittim. Kalbimle kavradım.

- O hâlde ben şikâyetimden vazgeçiyorum, hakkımı da helâl ediyorum.

Ebüdderdâ hazretleri bir gün Şam'da mescidde oturuyordu. Bir kişi mescide girdi ve şöyle duâ etti:

- Yâ Rabbî! Yalnızlıkta bana yardımcı ol, garipliğimde bana acı, bana azîz ve sevimli bir dost ihsân et!

Ebüdderdâ bu sözlerini duyunca, o zâta dönüp şöyle dedi:

- Resûlullah efendimizden işittim. Buyurdu ki: "İnsanlar içinde kendine zulmedenler var, bunlar gam ve keder içindedirler. İnsanlar arasında isrâftan sakınanlar var, bunlar iktisatlı ve mutedil hareket ederler. Bunların hesâbı kolaydır. Ayrıca, insanlar arasında hayır işlemek için yarışanlar var. Bunlar hesapsız Cennete girerler."

Selmân-ı Fârisî, bir gün, Ebüdderdâ'yı ziyârete gitti. Ebüdderdâ, Selmân-ı Fârisî'ye yemek getirdiğinde, "Ben, oruçluyum." dedi. Selmân-ı Fârisî de, " Sen yemedikçe, ben de, yemem!": Ebüdderdâ da, onunla birlikte yemek zorunda kaldı.

Geceleyin namaza kalkmak isteyince, "Yat, uyul!" dedi. Sabah namazı vakti. "Şimdi, kalk artık!" dedi. Kalktılar. Sonra Selmân-ı Fârisî, ona dedi ki: "Senin üzerinde bedeninin hakkı var! Rabbinin hakkı var! Misâfirinin hakkı var! Âilenin de, hakkı var! Oruç tut, iftâr da, et! Namaz kıl! Âilenin yanına da, git! Sen, her hak sahibine hakkını ver!"

Namazdan sonra Peygamberimiz, " Selmân, ilimle doldurulmuştur, doğru söylemiş, doğru yapmış!" buyurdu.

Dertli mü'minin duâsı 13.9.2006

Ebüdderdâ hazretleri anlatır:

Birgün Resûlullah efendimiz,"Cuma günleri bana çok salevât getirin! Okunan salevât bana hemen bildirilir." buyurunca, "Öldükten sonra da bildirilir mi?" diye sordular. "Evet, ben öldükten sonra da bildirilir. Çünkü, toprağın peygamberleri çürütmesi harâm kılındı. Onlar kabirlerinde diridirler, rızıklandırılırlar." buyurdu.

Bir gün de Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Ey Ebüdderdâ! Cehennem ehlinin kimler olduğunu sana bildireyim mi? Her böbürlenene, büyüklük taslayan, iyiliğe mâni olan kimsedir. Cennet ehlinin kimler olduğunu sana bildireyim mi? Fakîr kimse ki, Allaha yemîn etse, Allah onu doğru çıkarır.

Yine buyurdu ki:

"Din kardeşinin arzû ettiği yemeği ona yediren kimsenin günâhları bağışlanır. Din kardeşini sevindiren, Allahı sevindirmiş olur."

Peygamber efendimiz, günâhkârlara şefâ'at edeceğini bildirince, "Îmânî olan hırsız ve zânîler de şefâ'ate kavuşacak mı?" diye suâl ettim. "Evet, onlara da şefâ'at edeceğim." buyurdu Rivayet ettiği diğer hadis-i şerifler de şunlardır:

"Sizler kıyâmet günü kendinizin ve babanızın adları ile çağırılacaksınız. Öyle ise çocuklarınıza güzel isimler veriniz."

"Mîzâna konacak amellerden en ağır geleni, güzel ahlâktır."

"Bir kimse, kardeşine arkasından duâ ettiği zaman, bir melek, "Allah, sana da o duâ ettiğin gibi versin" der."

"Şikâyetinize sebep olan şeyler, amellerinizin bozukluğundandır."

"Her kim Kehf sûresinin başından on âyet-i kerîme ezberlerse, Deccâlın ve aldaticıların şerrinden korunmuş olur."

"Her hastalığın başı çok yemektir."

“Dertli mü'minin duâsını ganîmet bilin! Sübhânallahi velhamdülillahi velâ ilâhe illallahü vallahü ekber velâ havle velâ kuvvete illâ billah, çok söyleyiniz. Zîrâ onlar sâlih amellerdendir. Ağaçların yaprakları döktükleri gibi bunlar da hatâları dökerler. Bunlar Cennet hazînelerindendir.”

“Üç şey için yaşamak isterim!” 14.9.2006

Ebüdderdâ hazretleri buyurdu ki:

- Dünyada, üç şey için yaşamak isterim: Uzun gecelerde namaz kılmak için, uzun günlerde oruç tutmak için ve sâlih kimselerin yanında oturmak için.
- Kötü kimselerle çok düşüp kalkan kimsenin kalbi harâb olur.
- Allahü teâlâyı görür gibi ibâdet ediniz! Kendinizi ölmüş biliniz! İyilik zâyî olmaz, günâh unutulmaz.
- Hayır, mal ve evlâdı çoğaltmakta değildir. Hayır, kulluk yükünün büyüklüğünü anlamak, ameli çoğaltmak, insanlarla oyalanmayı bırakıp Allahü teâlâyâ ibâdete yönelmektir. Eğer iyilik yaparsan Allahü teâlâyâ hamdet, günâh işlemişsen istigfâr et.
- Ardından insanların gelmesinden hoşlanan, Allahtan uzaklaşır.
- Aklında eksiklik olmayan hiç kimse yoktur. Çünkü dünyalıktan eline birşey geçtiği vakit sevinir, fakat ömrünün azaldığına üzülmez.
- Ölümden sonra neler göreceğinizi, başınıza gelecekleri bilseydiniz, isteyerek ne yemek yiyebilir, ne de su içebilirdiniz.
- İlminden faydalanmayan, ilmiyle amel etmeyen âlimler, mahşer günü şiddetli azâba düşeceklerdir.
- Ölümü çok hatırlayan taşkınlıktan ve hasedden kurtulur.
- Bir âlim ilmiyle amel etmedikçe âlim sayılmaz.
- Rabbime karşı tevâzu' için yokluğu, yoksulluğu severim. Rabbimi arzûladığım için ölümü severim! Günâhıma keffâret olacağı için hastalığı severim!
- Kul Allahü teâlâyâ ibâdetle meşgul olunca, Allahü teâlâ onu sever, mahlûkâtına da sevdilir.
- Bilmeyene bir kere, bilip de yapmıyana yedi kere yazıklar olsun!
- İmânın kemâli, başa gelene sabır, kadere rızâ, tam bir tevekkül, ve Allahü teâlâyâ teslim olmaktır.
- Çok sevdiğim bana dedi ki: “Parça parça parçalansan, ateşte yakılsan bile, Allahü teâlâyâ hiçbir şeyi ortak koşma! Farz namazları terketme! Farz namazları bile terkeden Müslümanlıktan çıkar. İçki içme! İçki, bütün kötülüklerin anahtarıdır.”

“İnşâallah yerimiz burasıdır!” 15.9.2006

Neccâroğullarının reisi Hz. Ebû Eyyûb, bütün akrabâlarını toplamış; Resûlullahı karşılamaya çıkmıştı. Her Medîneli Müslüman gibi, o da iki cihânın efendisi Resûlullah efendimizi ağırlamak ateşiyle yanmaktaydı.

Zaman zaman, Resûlullah efendimizin devesi Kusvâ'nın yularını yakalayanlar, “Buyurunuz yâ Resûlallah! Anamız, babamız, canımız, herşeyimiz; sizin yolunuza fedâ olsun!” diyerek, kendi evlerine götürmek istiyorlardı. Fakat kâinâtın efendisi, kimsenin gücenmesini arzû etmiyorlardı. Kusvâ'yı işaret ederek buyurdular ki:

- Devemin yularını bırakınız! Kimin evinin önünde çökerse, orada misâfir olurum!
Gerçekten o mes'ûd deve de, sanki vazîfesini biliyormuş gibi hareket ediyordu. Yorgunluğuna rağmen, yavaş ve asîl hareketlerle, epeyce dolaştı. Sonunda, iki yetîme ait, boş bir arsa üzerinde durdu. Ağır ağır yere çöktü.

Resûlullah efendimiz devesinden inmediler. Hayvan tekrar ayağa kalktı, yürümeye başladı. Eski yere çöktü, bir daha kalkmadı ve tatlı tatlı homurdanmaya başladı.

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz, Kusvâ'nın üzerinden inip buyurdular ki:

- İnşâallah yerimiz burasıdır. Burası kimindir?
- Yâ Resûlallah! Amr oğulları Süheyl ve Sehl'indir.
- Akrabâlarımızdan hangisinin evi buraya daha yakındır?
- Hâlid bin Zeyd Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretleri sevinçle cevap verdi:
- Buyurunuz yâ Resûlallah! Buyurunuz ki fakîr evimiz, varlığınızla şeref kazansın. İşte hemen şuracıkta...

Bundan sonra da devenin üzerindeki Resûlullah efendimizin eşyalarını indirdi.

Peygamber efendimizin mübârek anne tarafları, aslen Medîneli ve Neccâroğulları kabîlesine mensup idiler. Bu yüzden, akrabâydılar. Eşyalar hemen, evin alt katına taşındı.

Böylece onüç yıllık çileli, işkencelerle dolu Mekke günleri bitmiş, huzurlu günler, güzel haftalar, nûrlu aylar, ihlâslı yıllar, büyük asırlar başlamıştı.

Peygamberimizin devesi Kusvâ'nın ilk çıktığı yerde Mescid-i Nebî inşâ edilinceye kadar ağırlama ve evinde bulundurma şerefi bu mübârek zâta nasîb oldu.

Çocuğu annesinden ayırmanın hali 16.9.2006

Resulullah efendimiz, Medineye hicret ettiklerinde Hâlid bin Zeyd Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretlerinin evinin alt katında kalmayı uygun görmüşlerdi. Hz. Eyüp anlatır:

Bir gün; "Anam-babam size feda olsun ya Resulallah! Benim yukarıda oturmama, sizin de alt katta bulunmanıza gönlüm razı olmuyor. Bu bana çok ağır geliyor. Ne olur zat-ı alinizin yukarıda, bizim de alt katta oturmamıza müsaade buyurunuz" dedim.

Bunun üzerine; "Ey Ebu Eyyûb! Evin alt katında bulunmamız bize daha münasip ve elverişlidir" buyurdular. Gelen ziyaretçilerle daha rahat görüşme düşüncesiyle, alt katta kalmayı uygun görmüşlerdi.

Biz de evin üst katında bulunduk. Bir gün su testimiz kırıldı. Dökülen suların Resulullahın üzerine damlayıp rahatsız olmasından korkarak, hanımımla, örtüneceğimiz tek kadife yorganımızı hemen suyun üzerine bastırdık ki, bir damla bile alt kata damlamasın...

Daha sonraları Resûlullah efendimiz bizim hâlimizi görüp, üzüntüden kurtulmamız için, üst katta kalmayı kabûl buyurdu.

Resulullah efendimize daima akşam yemeği yapıp, gönderirdik. Yine bir gece, yapıp gönderdiğimiz soğanlı veya sarmısaklı yemeği Resulullah geri çevirmişti. Onda elinin izini göremeyince, feryad ederek yanına gidip üzüntümü arz ettim:

- Bu sebze de bir koku hissettim. Ondan yemedim. Ben, meleklerle konuşan bir kişiyim, buyurdu.

- O yemek haram mıdır? diye sordum.

- Hayır! Fakat ben kokusundan dolayı ondan hoşlanmadım, buyurunca;

- Sizin hoşlanmadığınız şeyden ben de hoşlanmam! dedim.

- Siz onu yiyiniz, buyurdular.

Ebû Eyyûb hazretleri, zafer kazanılan bir deniz savaşından sonra, esirler arasında bir kadının ağladığını gördü. Kadının dilini bilen birini buldurttu. Onunla konuştu. Çocuğundan ayrı kaldığı için ağladığı anlaşıldı.

Hız. Ebû Eyyûb, derhal vazîfeliyi bularak dedi ki:

- Çocuğu bulun ve anasının yanına getirin. Yeter ki, anacığına kavuşsun.

Sonra şöyle buyurdu: Sevgili Peygamberimizden işittim ki: "Her kimse bir çocuğu, anasından ayırırsa; Cenâb-ı Hak da onu, âhret gününde bütün sevdiklerinden ayırır."

"Bütün nimetler şükür ister!" 17.9.2006

Resûlullah efendimiz bir kuşluk vakti, Hız. Ebû Bekr-i Sıddîk ve Hız. Ömer-ül Fârûk ile beraber Ebû Eyyûb-i Ensârî hazretlerinin evini şereflelendirdiler. Bahçede çalışmakta olan Ebû Eyyûb-i Ensârî hazretleri, Resûlullahın mübârek sesini işitip koşarak eve geldi.

"Hoş geldiniz, yâ Resûlallah! Arkadaşlarınızla beraber safâ geldiniz" diyerek karşıladı. Bahçede çalıştığını beyân edip, hurma ağacından bir salkım kopararak gelmişti. Salkımda üç çeşit hurma vardı.

Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Yâ Ebâ Eyyûb! Bu salkımdaki kuru hurmaları ayır!

- Yâ Resûlallah! Emir sizindir. Ancak, size hayvan kesip, et ikrâm edeceğim.

- Eğer hayvan keseceksen, sütü hayvan kesme!

Ebû Eyyûb-i Ensârî oğlak kesip, hanımı Ümmü Eyyûb da yarısını söğüş yaptı, diğer yarısını da kızarttı. Sıcak bir ekmek hazırladı. Etleri ekmeğin üzerine koyarak sofrayı hazırladı. Sonra Ebû Eyyûb-i Ensârî hazretleri, "Yâ Resûlallah, buyurunuz" dedi. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Yâ Ebâ Eyyûb! Bu ekmek ile etten bir parça da kızım Fâtıma'ya götür. Çünkü ben biliyorum ki; epey zamandan beri Fâtıma bu yemeği yememiştir.

Emir yerine getirilip, sofraya kalktıktan sonra, Peygamberimiz, "Bütün bu ni'metler, ekmek, et, hurma, ne güzel. Bu ni'metler şükür ister" buyurup ağladılar. Sonra buyurdular ki:

- Nefsim, yed-i kudretinde olan Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki, bu ni'metler yüzünden, yarın kıyâmet gününde siz suâl olunacaksınız. Ancak, sağlığınızda elinize geçen ni'metleri yemeğe başlarken "Bismillah", doyduğunuz zaman da "Elhamdülillahillezî eşbaanâ ve en ame aleynâ feefdale" diyerek cenâb-ı Hakka şükür ve duâ ediniz. Zîrâ, cenâb-ı Hakkın verdiği rızık, sebeple, size kifâyet eder.

Bir defasında da Ebû Eyyûb-i Ensârî hazretleri, Resûlullah efendimiz ile Hz. Ebû Bekir'e yetecek kadar yemek hazırlayıp, huzurlarına götürdü. Resûlullah efendimiz, doksan kişiyi çağırmasını emrettiler.

Çağırdı, geldiler. Resûlullahın emri üzerine onar onar o sofraya oturup yediler. Hepsi de bu büyük mu'cizeyi görüp, gittiler. Yemek ise ilk getirildiği gibi, sanki hiç el sürülmemiş gibi kaldı, hiç eksilmedi.

O güzel askerlerden olabilmek için 18.9.2006

Hicretten 52 yıl sonra, İstanbul üzerine; sefer düzenlenmişti. Mısır'dan, Şam'dan, Arabistan'ın her yerinden; ayrı ordular geldi. Çünkü, Resûl-i ekrem efendimiz buyurmuşlardı ki: "İstanbul elbette fetholunacaktır! Onu fetheden emîr, ne güzel emîr; fetheden asker, ne güzel askerdir."

İşte bu methedilen, övülen askerler arasına katılmak arzûsuyla Müslümanlar, akın akın İstanbul fethine koştular. O sırada, Hz. Ebû Eyyûb rahatsızdı. Fakat sefer haberlerini duyduğunda, heyecanla doğruldu. Hele İstanbul gazâsını işitince, gözleri parladı. Hazırlıklara başladı. Yakınları dediler ki:

- Yâ Ebâ Eyyûb! 70 yaşını geçtin. Üstelik hastasın. Bu sefer ise, uzun ve tehlikelidir.

Hz. Eyyûb'un cevabı tereddütsüz ve kesin oldu:

- Sefere katılmamak, gazâyı terketmek daha tehlikelidir.

Seferin bütün güçlüklerini katlanıp surların yakınına kadar geldi. Burada hastalandı..

Güçlükle konuşmaktadır:

- Mücâhidlere selâm söyleyiniz. Onlara Resûl-i Kibriya Efendimizden duyduğum şu mübârek sözleri bildiriniz: "Her kim, Allaha şerîk koşmadan, rûhunu teslim ederse; cenâbı Hak da onu, Cennetine koyar."

Etrafındaki gâzi ve askerler, gizli gizli ağlıyorlardı. Son bir gayretle şunları fısıldadı:

"Sizlere vasiyetim olsun: Öldükten sonra cesedimi, burada bırakmayın! Gâzilerin girebildikleri, en uzak yere götürün! Bizans topraklarının, İstanbul'a en yakın noktasına defnedin. Zîrâ Peygamber efendimiz; "Kostantiniyye'de kalenin yanında bir racûl-i sâlih defnolunacaktır" buyurmuştu. Ertesi gün büyük Sahâbî, şehâdet kelimeleri arasında temiz rûhunu, yüce Allaha teslim etti. Sevgili Resûlullah'a kavuştu. Vasiyeti aynen yerine getirildi...

Bizanslılar tarafından bile mukaddes bilinen kabir-i şerîfi, 800 yıldan fazla gizli kaldı. Tâ ki İstanbul, Osmanlılar tarafından fethedilene kadar.

Yüce Allahın izniyle, o güzel emîr, Fatih Sultan Mehmed Hân ve o güzel asker, Osmanlı askeri oldu... İşte ancak o zaman, 800 yıldır bekleyen sabırlı Ebû Eyyûb hazretlerinin yüzü nûrlandı. Kendisini gönülden arayan Fâtih'in hocası Akşemseddîn kabrinden yükselen nurdan kabrinin yeri tesbit etti. Allahın en sevgili kulu ve Peygamberine, ev sahipliği yapan Hz. Ebû Eyyûb; şimdi de bizlere ev sahipliği yapmaktadır.

Müminlerin önlerine düşeceler! 19.9.2006

Hz. Ebû Eyyûb bir ara Mısır'a gitmişti. Bir akşam vâli olan Ukbe bin Âmir; namaza geç kaldı. Vakti içinde, fakat geç olarak namazı kıldırdı. Ebû Eyyûb hazretleri namazdan sonra vâliye şunları söyledi:

- Ey Ukbe! Sevgili Peygamberimiz buyurdular ki: "Akşam namazını, yıldızların gökyüzünü kaplamasına kadar geciktirmeyiniz..."

Ukbe, "Evet" diye cevap verince, sordu:

- Öyleyse akşam namazını niçin bu kadar geciktirdiniz?

Ukbe, meşgûliyeti sebebiyle bu gecikmenin olduğunu söyleyince, "Yemîn ederim ki, senin bu yaptığını görerek, halkın, Resûlullah efendimizin de böyle yaptığını zannetmesinden endişe ederim" buyurarak vâliyi ikaz etti.

Ebû Eyyûb hazretlerinin bildirdiği bir Hadîs-i şerîfte buyuruldu ki:

"Kıyâmet günü Eshâbımdan herbiri, kabirlerinden kalkarken, vefât ettiği memleketin bütün mü'minlerinin önüne düşerek ve onlara nûr ve ışık saçarak, onları Ararat meydanına götürür."

Ne mutlu bu nimete kavuşacak olanlara!

İstanbul'un ma'nevî fâtihisi olan Hz. Ebû Eyyûb-i Ensârî'nin asıl ismi Hâlid, babasının ismi Zeyd, annesi Rebia kızı Hind, Künyesi Ebû Eyyûb'dur. Türkler arasında Eyyûb Sultan olarak tanınır. Hanımı Ümmü Eyyûb da, Peygamber efendimize hizmetle şereflendi.

Medîneli Eshâbın en büyüklerindendir. Gerek babası, gerekse ana tarafı, Hazrec kolundandırılar. Kendisi Neccâroğulları kabîlesinin reisi idi. Birçok savaşta sancaktarlık da yaptı. Bu sebeple Sancaktar-ı Resûlullah diye de tanındı.

Sevgili Peygamberimizin öz dedesi Abdülmuttalib'in ana tarafı, Neccâroğulları'na mensup idi. Bu yüzden bu kabîle, Efendimizin dayıları olurlar.

Akşemseddîn tarafından kabri tesbit edildiğinde, Fetihler Babası Gazi Mehmed Hân buyurdu: "Câmi ve türbesi, hemen yapıla! Cümle Müslümanlar beş vakit, İstanbul'un ma'nevî fâtihine duâ edeler!"

Yapılan Eyyûb Sultan Câmiine 1723'te iki minâre ilâve edildi ve 1800 senesinde üçüncü Selim Hân tarafından yeniden yaptırıldı. İlk Cum'a namazında Sultan da bulundu. Osmanlı Pâdişâhları bu câmi önünde kılıç kuşanırlardı.

Ağlamak merhametten feryat şeytandan 20.9.2006

Peygamber efendimiz oğlu Hz. İbrâhim, birbuçuk yaşında süt annesi Ümmü Bürde'nin evinde iken hastalanmıştı. Peygamber efendimiz bunu işitince, oğlunu görmeye gitti.

Onu kucağına aldığı anda hastalığının ağır olduğunu, can vermek üzere olduğunu gördü. Peygamberimizin mübârek gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Sen de mi ağlıyorsun, yâ Resûlallah? Ölü için ağlamayı yasak etmiştiniz" diyen Hz. Abdurrahman bin Avf'a buyurdu ki:

"Ey ibni Avf, benim bu ağlamam bir acımadan ibârettir. Ben, ölen kimsede bulunmayan hasletleri sayarak, yüksek sesle, bağırarak ölü için ağlamayı yasak ettim. Ben sizi, günâh ve ahmaklık olan iki bağırıştan men ettim. Biri ni'mete kavuşulduğu sıradaki eğlence, oyun ve şeytan çalgılarından, ikincisi de, bir musîbete ve felâkete uğrayınca, bağırıp, yüz-göz tırmalamaktan, üst-baş yırtmaktan ve şeytan şamatasından men ettim." Sonra da ilâve ettiler: "Acımayana acınmaz!"

Resûlullah efendimizin gözlerinden yaş geldiğini gören Hz. Üsâme bin Zeyd, feryâda başlayınca, Peygamber efendimiz, ona, ağlamamasını emir buyurdu. Hz. Üsâme dedi ki:

- Yâ Resûlallah, sizin ağlamanız üzerine feryât ettim. Affınızı dilerim.

O zaman Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Ağlamak, merhametten ileri gelir. Feryât ve figân ise şeytandandır.

Oğlu İbrâhim vefât edince de buyurdular ki: "Yâ İbrâhim! Ölümüne çok üzüldük.

Gözlerimiz ağlıyor, kalbimiz sızlıyor. Fakat Rabbimizi gücendirecek bir şey söylemeyiz."

Resûlullah efendimizin ciğerpareisi İbrâhim vefât ettiğinde güneş tutulmuştu. Bu olayı güneşin tutulmasına bağlanmaması için, " Ay ve güneş Allahü teâlânın varlığını ve birliğini gösteren iki mahlûktur. Kimsenin ölmesi, kalması ile tutulmazlar. Onları görünce, Allahü teâlâyı hatırlayınız!" buyurdu.

Cenâze namazını kıldırıldılar. Kabrin üzeri örtülürken, yan tarafta bir açıklık gördüklerinde, oraya mübârek elleriyle bir kerpiç koyarak kapattılar ve buyurdular ki: "Siz, bir işi içe sinecek bir şekilde yapınız! Çünkü, böyle yapmak, musîbete uğrayanlara ferahlık verir. Böyle yapmak, ölüye fayda ve zarar vermez, fakat bu dirinin gözünü aydınlatır."

Kabrin üzerine su döktüler. Bir taşı kabrin başına diktiler. Kabrin üzerine su dökmek ilk defa Hz. İbrâhim'in kabrinde oldu.

"O, insanların en sevgililerindendir" 21.9.2006

Resulullah efendimiz babası Zeyd gibi oğlu Usame'yi de çok severlerdi. Rumlarla savaşmak üzere hazırlanmasını emir buyurdıkları ordunun başına bunu kumandan tayin ettiler. Sonra kendisine buyurdular ki:

- Ey Üsâme! Şam'da Belka sınırına, Filistin'deki Darum'a, babanın şehîd edildiği yere kadar, Allahü teâlânın ismiyle ve bereketiyle git! Seni bu orduya başkumandan tayin ettim. Übnâlîların üzerine ansızın varıp üzerlerine şimşek gibi saldır! Varacağın yere haber ulaşmayacak şekilde hızlı git! Yanına kılavuzları alıp, casus ve gözcüleri önünden ilerlet! Allahü teâlâ zafer ihsân ederse, onların arasında az kal!

Çürûf'te karargâh kurmalarını emir buyurup, mübârek elleriyle sancağı bağlayıp, Hz. Üsâme'ye verdiler. Mescidde minbere çıkıp buyurdular ki:

- Ey Eshâbım! Üsâme'nin babası Zeyd, kumandanlığa nasıl lâıyk ve benim katımda nasıl sevgiliyse, ondan sonra oğlu Üsâme de kumandanlığa öyle lâıyktır. Üsâme, benim katımda insanların en sevgililerindendir.

Hız. Üsâme ve savaşa gidecek olan Eshâb-ı kirâm, Peygamberimizle vedâlaştılar. Hz. Üsâme'nin kumandası altında savaşa gideceklerin arasında Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Ebû Bekir'de vardı. Kendi çocukları yaşında üstelik azaldı bir kölenin oğlu komutasında savaşa canı gönülden katılmaları çok ibretli bir olaydır.

Sabahleyin Hz. Üsâme, Peygamber efendimizin yanına geldi. Resulullahın hastalığının ilerlemiş olduğunu gördü. Hz. Abbâs, Peygamberimizin mübârek ağzına ilâç veriliyordu. Hz.

Üsâme'yi görünce ona duâ ettiler ve, " Allahü teâlânın bereketiyle, kuşluk vakti yola çıkınız!" buyurdular.

Ordu hareket etmek üzereyken, Peygamber efendimizin vefât haberi geldi. Bunun üzerine sefer tehir edildi. Hz. Ebû Bekr-i Sıddîk, "Peygamber efendimizin vefâtından önce, mübârek cenâzelerinin yıkanmasıyla ilgili olarak Resûlullahtan işittim ki; "Beni, Ehl-i beytim yıkasın" buyurmuştu. Abbâs ve Ali yıkasınlar" dedi.

Hz. Abbâs, oğlu Fadl ile beraber geldi. Hz. Ali dahî geldi. Hz. Ebû Bekir Hz. Ali'ye, "Yâ Ali, Resûlullahı sen yıka!", Hz. Üsâme'ye de, "Onlara hizmet et!" buyurdu.

Hz. Ebû Bekir, Eshâb-ı kirâm ile kapıda bekledi. Ensârdan Evs bin Havli'yi de yardım için içeriye soktu. Hz. Üsâme, Peygamber efendimizin mübârek cenâzelerini yıkamak, kefenlemek ve kabr-i şerîfine indirmekle şereflendi.

"Çocuklara ve kadınlara dokunma!" 22.9.2006

Resûlullah efendimizin defninden üç gün sonra, Hz. Ebû Bekir Eshâb-ı kirâma, "Resûlullah efendimiz, sizi, Üsâme'nin emrinde gazâyâ göndermişti. Vefât edince, o iş yapılmadı. Herşeyden önce, bu emri yerine getirmeliyiz! Bu işte, gevşek davranmayın, gazâyâ hazır olun!" buyurdu.

Eshâbı harbe hazırladı. Askeri uğurlarken, Hz. Üsâme at üzerinde, Halîfe Hz. Ebu bekir ve Eshâb yaya idiler. Hz. Üsâme, Hz. Ebû Bekir'e, ya ata binmesini veya kendisinin de attan ineceğini söyleyince, Hz. Ebû Bekir şu cevâbı verdi:

- Ben ata binmiyeceğim, sen de attan inmiyeceksin! Allahü teâlânın rızâsı için benim de ayaklarım bu yolda toz lansın. Bilmiyor musun ki, her gâzi için, her adımına mukâbil, pek çok sevâb verilir ve o kadar da günâhları dökülür.

Hz. Ebû Bekir, Eshâb-ı kirâma vedâ ederken buyurdu ki:

- Size birinci nasihatım, Üsâme'ye itâat etmenizdir. Şavaştâ din adamlarına, çocuklara, ve kadınlara dokunma!

Sonra da Hz. Üsâme'ye dönerek, "Resûlullahın emrettiği yere selâmetle git!" buyurduktan sonra, "Hz. Ömer'i bana yardımcın bırakır mısın?" dedi. Hz. Üsâme de buna muvafakat edip, Hz. Ömer'e izin verdikten sonra, halîfe ile Hz. Ömer Medîne-i münevvereye döndüler. Hz. Üsâme dahî Şam'a hareket etti. Kırk gün sonra zaferle Medîne'ye döndü.

Hz. Ömer, halîfeliği sırasında Hz. Üsâme'ye çok ta'zîm ve ihsânlar da bulundu. Peygamber efendimizin, Hz. Üsâme'yi çok sevdiğini biliyordu. Hattâ, Hz. Ömer, kendi oğlu Hz. Abdullah'a senelik 2000 dirhem tahsis ettiği hâlde, Hz. Üsâme'ye 5000 dirhem tahsis etti. Hz. Abdullah bin Ömer, bu farklılığın sebebini babasına sorunca, Hz. Ömer buyurdu ki:

- Onun babası Resûlullah'a senin babandan daha sevgili idi.

Hz. Üsâme'nin yirmi seneye yakın ömürleri Peygamber efendimizin mübârek dizleri dibinde geçti. Peygamberimizin sünnet-i şerîflerini iyi öğrendiği için, Eshâb-ı kirâm, ba'zı mes'elelerini Hz. Üsâme'den sorarlardı. Her işte, her husûsta Resûlullahın emirleri üzere hareket eder, Peygamber efendimizin birçok hizmetlerinde bulunmakla şereflenirdi.

Peygamber efendimizin en i'timât ettiği kimselerden olup, sırlarının mahremi idi. İnce mes'elelerde Hz. Üsâme ile istişâre ederlerdi.

"Onlar Allaha itâatten zevk alırlar!" 23.9.2006

Resûlullah efendimiz bir nasihatlarında Hz.Üsâme'ye buyurdular ki:

"Âlim ve müttekîler, halk arasına girdikleri zaman varlıkları, kayboldukları zaman yoklukları bilinmez. Çünkü aranmazlar. Yerin genişliği, onları kuşatır. İnsanlar hep dünya ni'metinden zevk alırken, onlar Allaha itâatten zevk alırlar. İnsanlar, Peygamberin sünnet ve ahlâkını kaybettikleri zaman, onlar onu muhâfaza ederler. Onlardan biri öldüğü zaman, yeryüzü onlar için ağlar. Bunlardan bulunmayan bir belde halkına, Allahü teâlâ gazab eder.

Bu âlimler, köpeklerin leşe hücum ettikleri gibi dünyaya hücum etmezler. Yemeğin azını yer, insanların rağbet ettiği şeylere kıymet vermezler.

Ba'zıları bunların delirip, akıllarını kaybettilerini sanırlar. Hâlbuki akılları başlarındadır. Onlar gözleri ile Allahın emirlerine bakıp, dünya sevgisini içlerinden attılar.

Dünya adamları nazarında onlar, akılsız olarak dünyada dolaşmakta iseler de, hakîkat şu ki; insanlar akıllarını kaybedip, hayretlere düşecekleri zaman, onların akılları başlarında olacaktır. Âhiret şerefi onlar içindir.

Yâ Üsâme, onları hangi memlekette görürsen bil ki, onlar o belde halkının emânıdır, kurtuluşudur. Onların bulundukları memlekete Allahü teâlâ azâb etmez. Yeryüzü onlarla ferahlanır. Cebbâr olan Allahü teâlâ onlardan râzı olur. Onlarla kardeşlik edin ki, onların şâyesinde kurtulmuş olasın!

Şâyet gücün yeterse, aç ve susuz ölmeye gayret et! Açlık ve susuzluk sâyesinde şerefli mevkilere ulaşır, Peygamberlerle birleşirsin. Bedeninden ayrılan rûhun ile melekler sevinir ve Cebbâr olan Allahü teâlâ sana rahmet eder.”

Hız. Usame anlatır: Yoksul bir kimse vefât etmişti. Bununla ilgili Resûlullah efendimiz buyurdu ki: “Bu kimse, Kıyâmet günü, yüzü ayın ondördü gibi parlak olarak mahşer yerine gelecektir. Bunun bir hasleti vardır. Eğer o hasleti de olmasa, kuşluk güneşi gibi yüzü parlak olduğu hâlde mahşer yerine gelirdi.

“Bu haslet nedir?” diye soruldu. Buyurdular ki:

- Bu kimse devamlı olarak gece namaz kılar, gündüz oruç tutar ve Allahü teâlâyı çok zikrederdi. Ancak tûl-i emel sâhibi olup kış geldiği zaman yaz elbisesini, yaz geldiği zaman, kış elbisesini sakladı. Size en az verilen, yakîn ve sabır azîmetidir

“Müslüman ol, selâmeti bul!” 24.9.2006

Peygamber efendimiz, Hudeybiye antlaşmasından sonra, İslâmın bütün dünyaya yayılması ve insanların Cehennemden kurtulup, ebedî saâdete kavuşmaları için hükümdarlara elçiler göndermek istiyordu. Zîrâ o, âlemlere rahmet olarak gönderilmişti. Bu sebeple bir gün, Eshâb-ı kirâma, “ Bazınızı, yabancı hükümdarlara göndermek istiyorum. Sakın, İsrâiloğullarının, Peygamberlerine karşı davrandıkları gibi, siz de bana karşı davranmayasınız!” buyurunca, Eshâb-ı kirâm, “ Yâ Resûlallah! Biz, sana karşı, hiçbir zaman, hiçbir şey hakkında aykırı davranmayız. Sen, bize, istediğini emret, bizi istediğin yere gönder!” cevabını verdiler:

Bunun üzerine İslâmiyete da’vet etmek üzere, Hükümdarlara birer mektupla altı sahâbî gönderildi. Bu altı elçiden birisi de, Abdullah bin Huzâfe idi. Peygamberimiz onu, Kısra’ya ya’nî İran şâhına göndermişti.

Peygamberimizin Kısra’ya yazdığı mektup şöyleydi:

“Bismillâhirrahmânirrahîm. Allahın Resûlü Muhammed'den, Farsların büyüğü Kısra'ya!

Hidâyete uyan, doğru yolu tutanlara, Allaha ve Resûlüne îmân edenlere, Allahtan başka hiçbir ilâh ve ma'bûd olmadığına, O'nun eşi, ortağı bulunmadığına ve Muhammed'in de O'nun kulu ve Resûlü olduğuna şehâdet getirenlere selâm olsun!

Ben, seni, Allaha îmâna da'vet ediyorum! Çünkü ben; Allahın, kalbleri diri ve akılları başında olanları uyarmak, kâfirler hakkında da, o azâb sözü gerçekleşmek için bütün insanlara göndermiş olduğu Peygamberiyimdir! Öyle ise, Müslüman ol, selâmeti bul! Da'vetimden yüz çevirir, kaçınırsan, bütün Mecûsîlerin günâhı senin boynuna olsun!”

Peygamberimizin, İran Şâhı'na göndermiş olduğu parşömen üzerine yazılmış bulunan mektubun aslı, 1962 yılı kasımının sonuna doğru Şam'da bulunmuştur.

Abdullah bin Huzâfe hazretleri, Peygamberimizin mektubunu Kısra'ya sunmak üzere, Bahreyn vâlisi Münzir bin Sava'ya başvurdu. O da, onu Kısra'ya yolladı.

Abdullah bin Huzâfe'nin bildirdiğine göre, kendisi, Kısra'nın kapısına kadar vardı. Yanına girmek için izin istedi. Kısra, önce köşk salonunun süslenmesini emretti. Sonra, Fars devlet adamlarının, daha sonra da, Peygamberimizin elçisinin içeri alınmasına müsâade etti. (Devamı yarın)

Mülkü parça parça oldu! 25.9.2006

Abdullah bin Huzâfe hazretleri, Peygamberimizin mektubunu sunmak üzere İran Kısra'sının sarayına girdi. Görevlilere, mektubu bizzat kendisinin vereceğini bildirdi.

İzin verilerek Abdullah bin Huzâfe, Kısra'ya yaklaşarak mektubu sundu. Kısra, mektubu okutmak için Hîreli kâtibini çağırdı. Mektubu ona okuttu. Kâtip, mektubu:

“Allahın Resûlü Muhammed'den, Farsların büyüğü Kısra'ya!” diyerek okumaya başlayınca, Kısra, mektuba, Peygamberimizin kendi ismiyle başlamış olmasına son derecede öfkeleni. Bunun üzerine Abdullah bin Huzâfe, Kısra'nın huzûrunda şöyle konuştu:

“Ey Fars cemâ'atı! Sizler, yeryüzünden ancak ellerinizde bulunan bir kısma hâkim olarak, Peygambersiz ve Kitapsız olarak sayılı günlerinizi geçiriyor, bir düş hayatı yaşıyorsunuz! Hâlbuki, yeryüzünün, hâkim olamadığınız kısmı daha çoktur.

Ey Kısra! Senden önce, nice dünyalık ve âhiretlik hükümdarlar gelmiş geçmiş ve hüküm sürmüşlerdir. Onlardan, âhiretlik olanlar, dünyadan da nasîblerini almışlar; dünyalık olanlar ise, âhiret nasîblerini yitirmişlerdir! Dünyaya çalışmakta birbirlerinden geri kalanlar, âhirette bir hizâyâ gelmişlerdir. Sana getirip sunduğumuz bu işi, sen küçümsüyorsun, ammâ, vallahi, nerede olursan ol, küçümsediğin şey gelince, ondan korkacak ve korunamayacaksın!”

Kısra ise öfke ile saltanatına gururlanarak dedi ki:

- Şuna bak! Benim, kulum, kölem olan kişi, kalkıyor da, bana mektup yazıyor hâ! Mülk ve saltanat, bana mahsûstur! Benim, bu husûsta ne yenilgiye uğramaktan, ne de bana bir ortak çıkacağından korkum vardır!

Sonra da, daha mektubun içinde ne denildiğini öğrenmeden mektubu alıp yırttı. Ve Peygamberimizin elçisini dışarı çıkarmalarını adamlarına emretti.

Abdullah bin Huzâfe hazretleri, Medîne'ye gelip durumu, Peygamberimize haber verdi. Kisrâ'nın kızarak mektubu yırttığını söyleyince, Peygamberimiz buyurdu ki:

- Parça parça olsunlar! O, benim mektubumu parçaladı. Allah da, onun mülkünü, saltanatını parçalasın! O, kendi eliyle mülkünü parçalamış oldu! Ey Allahım! Onun mülkünü, saltanatını parçala!

Allahü teâlâ Resûlünün duâsını kabûl etmiş, Kisrâ, oğlu tarafından bir gece hançerlenerek parça parça edilmişti. Hz. Ömer zamanında da bütün İran toprakları zaptedilerek Müslümanların eline geçti.

“İmanımı almaya gücünüz yetmez!” 26.9.2006

Abdullah bin Huzâfe hazretleri, Hz. Ömer devrinde Bizanslılarla yapılan bir savaşta birçok Müslümanla birlikte esir düşmüştü. Bizanslılar, ellerine geçirdikleri esirlere önce Hristiyanlık telkîni yapar, kabûl ettiği takdirde serbest bırakırlar, aksi hâlde çeşitli işkencelerle öldürürlerdi.

Abdullah bin Huzâfe'nin, Sahâbenin ileri gelenlerinden biri olduğunu öğrenen Kral, ona ayrı bir ehemmiyet veriyor, Hristiyanlığı kabûl etmesi için devamlı telkînler yaptırıyordu. Fakat Abdullah bin Huzâfe bu tekliflerin hiçbirisine kulak asmıyor, kelime-i şehâdeti söylemeye devam ediyordu. Kral henüz ümidini kesmemişti.

Hz. Peygamberin yakın arkadaşlarından birisinin Hristiyanlığı kabûl etmesi, günden güne yayılarak, Bizans'ı tehdit eden Müslümanlar arasında bir panik meydana getirecek ve Hristiyanlık âlemi için büyük bir muvaffakiyet olacaktı.

Onun için Kral, Hz. Abdullah'ın Hristiyan olması hâlinde kavuşacağı dünyalıkları durmadan arttırıyor, yeni yeni tekliflerde bulunuyordu. En sonunda şöyle bir teklifte bulundu:

- Hristiyan olmayı kabûl ettiğin takdirde, kızımı verir, seni saltanatıma ve mülküme ortak ederim.

İlk Müslümanlardan olup, Mekkeli müşriklerin daha önceki işkencelerine katlanmış olan Hz. Abdullah, izzetle haykırarak şu cevabı verdi:

- Değil bütün Bizans topraklarını, Arap ve Acem topraklarını da versen, bir an olsun dînimden dönmem!

Bunun üzerine Kral, Hz. Abdullah'a dedi ki:

- Öyle ise öldürüleceksiniz.

- Buna gücünüz yetebilir. Ama îmânımı kalbimden çıkarıp atamazsınız!

Bütün bu gayretlerine rağmen Abdullah bin Huzâfe'den beklediği netîceyi alamayan Bizanslılar, Hz. Abdullah'ı çarmıha gerdiler ve okçular devamlı olarak, ellerine ve ayaklarına yakın yerlere ok yağdırdılar. Bu arada yine Hristiyanlık telkînlerine devam ediliyordu.

Aynı zamanda, bir kazan su kaynatılmış ve Hristiyan olmayı reddetmiş olan diğer Müslümanlardan birisi getirilmiş, kazana atılmak üzere bekletiliyordu. (Devamı yarın)

“Korktuğum için ağlamıyorum!” 27.9.2006

Bizanslılar esir aldıkları Müslümanlara Hristiyan olmasını teklif ediyorlar olmayanları kaynar suyun içine atıyorlardı. Sıra esirler arasında bulunan Abdullah bin Huzâfe hazretlerine gelmişti.

Bu esnada Hz. Abdullah ağlamaya başladı. Bizans kralı Hz. Abdullah'ın korkusundan ağladığını zannederek, tekrar Hristiyan olmasını teklif etti. Hz. Abdullah yine tekliflerini reddetti. Bunun üzerine kral sordu:

- O hâlde niçin ağlıyorsun?

- Ben korkumdan ağlamış değilim. Biz Müslümanlar Allah yolunda ölümden korkmayız. Benim ağlamamın sebebi şudur ki; başımdaki saçlarım adedince canlarım bulursa da, onlardan her biri böyle Allah yolunda ölüme gitse, diye düşündüm ve böyle bir düşünce beni ağlamaya sevketti.

İslâm izzetinin müşahhas bir timsâli olan Hz. Abdullah'ın bu sözleri karşısında Kral yeni bir teklifte bulundu: “Başımdan öpersen, seni serbest bırakacağım.”

Hz. Abdullah buna mukabil şöyle bir teklifte bulundu:

- Burada bulunan bütün Müslüman esirleri serbest bıraktığın takdirde, dediğini yaparım.

Hz. Abdullah, kralın başını öpmeye giderken şöyle düşünüyordu: “Bu adamın, Allahın düşmanlarından birisi olduğuna inanıyorum. Bunun başını ise, ancak Müslüman kardeşlerimi serbest bırakacağı için öpüyorum.”

Haz. Abdullah, kralın başını öptü ve o da sözünde durarak 80 Müslüman esiri serbest bıraktı. Abdullah bin Huzâfe'nin îmânından gelen izzet ve fedâkârlığı, 80 Müslümanın kurtarılmasına ve daha nicelerinin îmânını kurtarmasına vesile olmuştu.

Esîrlerle birlikte Medîne'ye dönen Haz. Abdullah, Haz. Ömer tarafından karşılandı. Haz. Ömer, Abdullah'ı tebrik etti ve orada bulunan Müslümanlara hitâben;

- Abdullah, kralın başından öperek 80 Müslüman kardeşimizin kurtuluşuna vesile olmuştur. Onun için, Abdullah'ın başından öpmek her Müslümana bir vazîfedir. İşte ilk önce ben öpüyorum, dedi ve başından öptü.

Abdullah bin Huzâfe, ilk Müslümanlardan idi. Soyu Haz. Lüey'de Peygamber efendimizle birleşmektedir. Annesi Hârisoğullarındandır. Müslüman olduktan sonra Mekkeli müşriklerin işkencelerine marûz kaldı. İki defa Habeşistan'a hicret etti. Haz. Osman devrinde Mısır'da vefât etti.

Ceylan dile geldi 28.9.2006

Müşriklerden Velîd adında birinin bir putu vardı. Müşrikler Safâ tepesinde toplanırlar, bu puta tapınırlardı. Bir gün Peygamber efendimiz, onların yanına gitti ve onları îmâna da'vet etti. Kâfir olan bir cinnî, o putun içine girdi ve sevgili Peygamberimiz için uygun olmayan sözler sarfetti. Peygamber efendimiz üzüldüler.

Başka bir gün şahsını görmediği bir kimse, Peygamber efendimize selâm vererek dedi ki: - Yâ Resûlallah! Kâfir olan bir cinnî sizin için münâsib olmayan şeyler söylemiş. Ben, onu bulup boynunu vurdum. Arzû buyurup, yarın Safâ tepesine teşrif eder misiniz? Siz, yine onları İslâma da'vet ederseniz, ben de o putun içine girip, sizi medhedici sözler söylerim.

Peygamber efendimiz, Abdullah ismindeki bu cinnînin arzûsunu kabûl ettiler. Ertesi günü oraya gittiler ve yine müşrikleri îmâna da'vet ettiler. Müslüman cinnî, müşriklerin elindeki putun içine girip, sevgili Peygamberimizi ve İslâmiyeti anlatan güzel sözler ve beyitler söyledi.

Müşrikler, bu sözleri duyunca, başta Ebû Cehil olmak üzere ellerindeki putu parça parça ettiler. Resûlullah'a saldırdılar. Mübârek yüzü kana boyandı. Onların bu ezâ ve cefâlarına tahammül gösterip, şöyle buyurdular: "Ey Kureyşliler! Bana vuruyorsunuz. Ama ben sizin Peygamberinizim. "

Peygamber efendimiz, oradan ayrılıp evine geldi. Bir hizmetçi kız, bu hâdiseyi, başından sonuna kadar görmüştü. Bu sırada Haz. Hamza, dağda avlanıyordu. Bir ceylana ok atmak için hazırlandı. Ceylan dile gelerek dedi ki: "Yâ Hamza! Bana ok atacağına kardeşinin oğlunu öldürmek isteyenlere ok atsan daha hayırlı olur."

Haz. Hamza bu sözlerle hayret ederek süratle geri döndü. Adeti üzere, Harem-i şerîfe uğradığında hizmetçi kızıdan kardeşinin oğluna yapılanları öğrendi. Silahlarını kuşanarak, Kureyş kâfirlerinin bulunduğu yere geldi. "Kardeşimin oğluna, kötü söz söyleyen, kalbini inciten sen misin?" diyerek, boynundaki yay ile, Ebû Cehil'in başını yedi yerinden yarıdı.

Orada bulunan kâfirler Haz. Hamza'ya saldırarak öldüler. Bu durumda büyük çarpışma çıkacaktı. Fakat, Ebû Cehil bunlara mani oldu. Haz. Hamza oradan ayrıldıktan sonra, Ebû Cehil, etrafındakilere; "Aman ona ilişmeyiniz! Bize kızar da Müslüman olur. Bununla Muhammed kuvvetlenir" dedi. Haz. Hamza Müslüman olmasın diye, kendi kafasının yarılmasına râzı oldu.

"Ben iman edersen sevinirim!" 29.9.2006

Haz. Hamza, yeğini olan Peygamber efendimizi çok severdi. Safa tepesinde Ebu Cehl ve diğer müşriklerin Resulullah'a yaptıkları kötü muameleden dolayı, Ebu Cehil'in kafasını yedi yerinden yaramıştı. Sonra da, Resulullah'a gidip, "Yâ Muhammed, Ebû Cehil'den intikamını aldım. Onu kana boyadım, üzülmeye, sevin! " dedi. Sevgili Peygamberimiz buyurdu ki:

- Ben, böyle şeylere sevinmem.

- Seni sevindirmek, üzüntüden kurtarmak için, ne istersen yapayım.

O zaman Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Ben ancak senin îmân etmen ile, kıymetli bedenini Cehennem ateşinden kurtarman ile sevinirim. Bunun üzerine Haz. Hamza hemen Müslüman oldu.

Hakkında âyet-i kerîme geldi. Abdullah ibni Abbâs'a göre, Kur'ân-ı kerîmde En'âm sûresi 122. âyet-i kerîmesinde, "Diriltildiği ve nûra kavuşturulduğu" anlatılan zâtın Haz. Hamza ve aynı âyet-i kerîmede, "Karanlıklarda bocalayan" şeklinde anlatılanın da Ebû Cehil olduğu açıklandı. Haz. Hamza, Kureyşin yanına gidip Müslüman olduğunu ve Allahın Peygamberini her suretle koruyacağını bildirip şöyle dedi:

“ Kalbimi, İslâmiyete ve Hakka meylettirmiş olduğu için Allahü teâlâyâ hamdolsun. Bu din, kullarının her yaptığıı bilen, herkese lutfu ile muâmele eden, kudreti her şeye galip gelen, âlemlerin Rabbi olan Allahü teâlâ tarafından gönderilmiştir.

Kur’ân-ı kerîm okunduğu zaman, kalb ve akıl sâhibi olanların gözlerinden yaşlar akar. Kur’ân-ı kerîm, açık bir lisan ile açıklanmış âyetler hâlinde Hz. Muhammed’e nâzil olmuştur. Muhammed, içimizde, sözü dinlenir, kendisine boyun eğilir bir mübârek kimsedir.

Ey müşrikler! Aklınız başınızdan gidip, gözünüz kararıp da Onun hakkında sert, ağır ve kaba sözler, söylemeyin! Eğer böyle bir düşünceye kapılırsanız, biz Müslümanların cesedine basıp geçmeden, onu hiç kimseye vermeyiz!”

Hz. Hamza’nın Müslüman olması ile, Resûlullah efendimiz çok sevindi. Müslümanlar, pek çok kuvvet buldu. Artık Mekkeliler Müslümanlara, hiçbir sebep yokken, fenâ muâmele yapamadılar. Bilhassa Hz. Hamza’nın kılıcının şiddetinden çekindiler.

“Endişeye lüzûm yok” 30.9.2006

Peygamber efendimiz, Hz. Hamza ve diğer bir kısım Müslümanlar Hz. Erkam’ın evinde bulunuyorlardı. Bir ara kapı vuruldu. Gelen kimsenin, silâhlarını kuşanmış şekilde Hz. Ömer olduğu görülünce, bazıları endişeye kapıldı. Hz. Hamza;

- Gelen tek bir kişidir. Bu kadar endişeye lüzûm yok. Eğer, hayır için geldi ise hoş geldi. Yok eğer şer için geldi ise kendi kılıcı ile başını keserim, dedi.

Dışarı çıktı ve dedi ki:

- Yâ Ömer! Sen ne zannedersin? Biz Abdülmuttalib evlâdıyız. Her birimiz Allahü teâlânın izni ile demiri çiğneyip havaya püskürtürüz. Allah ve Resûlü için can ve baş fedâ ederiz. Sen Resûlullah’a zarar vereceğini zannediyorsan aldanıyorsun.

Sevgili Peygamberimiz, bu konuşmaları işitti. Kendileri gelerek, iltifat ile Hz. Ömer’i karşıladı. Hz. Ömer de Müslüman oldu. Bu iki kahraman sayesinde Müslümanlar kuvvet buldular, ibâdetlerini açıktan yapmaya başladılar.

Hz. Hamza ile Hz. Ömer’in arka arkaya İslâma girişleri, önemli bir hâdisе oldu. Müslümanların müşriklere karşı büyük bir zaferi oldu. Derin izler bıraktı. Çünkü, altıncı senede Müslüman olmuş bulunan Hz. Hamza, ashâbın otuzdokuzuncusu, Hz. Ömer kırkıncısı iken bundan sonra Müslüman olanların sayısı hızla artmış yedinci senede üçyüzü bulmuştu.

* * *

Hz. Hamza bir gün, Cebrâil aleyhisselâmı kendi aslî şeklinde görmeyi arzû ettiğini, Peygamber efendimize bildirdi. Peygamber efendimiz de Hz. Hamza’ya sordular:

- Onu görmeye dayanabilir misin?

- Evet dayanırım.

- Öyle ise yere otur da bak!

Hz. Hamza Cebrâil aleyhisselâmı görünce, bayıldı, arkası üstüne düştü.

Hz. Hamza, Hz. Zeyd bin Hârîse, Hz. Ebû Mersed Kennaz, Hz. Enes ve Hz. Ebû Kerse ile beraber Medîne’ye hicret etti. Peygamber efendimiz Medîne’ye geldiklerinde, Mekke’li Müslümanları hem kendi aralarında, hem de Medîneli Müslümanlarla kardeş yaptı. Kendi aralarında da, Hz. Hamza’yı, Zeyd bin Hârîse ile kardeş yapmıştı. Hz. Hamza bu kardeşini çok sever ve muharebeye çıktığı zaman her şeyini ona emânet ve vasiyet ederdi.

“İyi ve doğru bir iş yapmıştır” 1.10.2006

Peygamber efendimiz, Medîne’ye hicret ettikten sonra, Kureysli müşrikler boş durmadılar. Peygamberimizi Medîne’de rahat bırakmıyorlar, Medînelilerin Onu terketmeleri için etrafındaki Müslümanları tehdit ediyorlardı. Hattâ, Peygamber efendimizi Medîne’nin dışına çıkarmaları için, Abdullah bin Übeyy bin Selûl ile Evs ve Hazrec kabîlelerinin müşriklerine tehditler gönderdiler ve Müslümanlara hac yollarını kapadılar.

Bu durumda, Müslümanların, Suriye ticaret yollarını kesmeleri, müşrikleri ticarî ve iktisâdi bakımdan zor duruma düşürmeleri ve böylece müşrikleri yola getirmeleri îcâb ediyordu. Bu sırada bir müşrik kervanının Medîne yakınlarından geçmekte olduğu işitildi. Sefer hazırlığı yapıldı. Sefere çıkacak birliğin kumandanlığına Hz. Hamza’yı getiren Peygamberimiz, ona beyaz bir bayrak verdi. Hz. Hamza’ya verilen bu bayrak İslâm tarihinde Müslümanların kullandığı ilk bayrak idi.

Haz. Hamza, 30 süvâri ile birlikte hareket etti. Şam'dan Mekke'ye gitmek üzere, 300 süvârinin koruduğu bir müşrik kervanı, Sifr-ül-Bahr denilen yere gelmiş bulunuyordu. İslâm Mücâhidleri, buraya geldiklerinde, müşriklerin kervanını koruyan üçyüz süvâri ile karşılaştılar ve savaş düzenine girdiler.

Mecdi bin Amr el-Cühenî, iki tarafın da müttefiki idi. Müslümanların sayıca çok az ve müşriklerin çok fazla olduklarını ve düşmanların bu ilk çarpışmada yenebileceklerini düşünerek arabulucuk edip iki tarafı çarpışmaktan vazgeçirdi. Sonra Haz. Hamza ve arkadaşları Medîne'ye geri döndüler. Mecdi'nin bu hareketi Peygamber efendimize arz edilince çok memnun oldular ve buyurdular ki: " İyi ve doğru bir iş yapmıştır."

Haz. Hamza, Ebva, Veddân ve Zül' uşeyre gazâlarında Peygamber efendimizin beyaz sancağını taşıdı.

Hazreti Hazma Müslüman olduktan sonra, İslâmı yaymada kahramanca mücadele etti. Resulullahın her emrini yerinde getirmede canlı başla çalıştı. Bütün savaşlarda en önde oldu. Bilhassa Bedir savaşında çok kahramanlık gösterdi.

Haz. Hamza orta boylu idi. Kılıcını çok iyi kullanır pek mükemmel ok atardı. Pehlivanların pîri idi. Peygamber efendimizin amcası ve aynı zamanda süt kardeşi idi. Peygamberimiz kabrini ziyârete gider, selâm verirdi. Mezardan, "Ve Aleykümselâm yâ Resûlallah" diye cevap gelirdi.

Allahın yeryüzündeki arslanları 2.10.2006

Bedir savaşında, Hazreti Hazma'nın da içinde bulunduğu 313 Eshâb-ı kirâm, 1000 müşrikle karşı karşıya gelmişti. Mekke müşriklerinden Utbe, Şeybe ve Velîd meydana çıkarak er dilediler. Peygamberimiz buyurdu ki:

- Ey Hâşimoğulları! Kalkınız, Allahü teâlânın nûrunu söndürmek için gelenlere karşı, Hak yolunda çarpışınız ki, Allahü teâlâ zaten Peygamberinizi de bunun için göndermiş bulunuyor. Kalk yâ Hamza! Kalk yâ Ali! Kalk yâ Ubeyde bin Hâris!

Haz. Hamza, Haz. Ali, Haz. Ubeyde miğferlerini giydiler. Meydana yürüdüler. Müşrikler dediler ki: "Sizler kimlersiniz? Eğer bizim dengimiz iseniz sizinle çarpışırız."

Eshâb-ı kirâm da; "Ben Hamza'yım! Ben Ali'yim! Ben Ubeyde'yim!" dediler. Bunun üzerine müşrikler cevap verdiler: "Sizler de bizim gibi şerefli kimselersiniz. Sizinle çarpışmayı kabûl ettik."

Eshâb-ı kirâm, müşrikleri, önce îmâna da'vet ettiler. Onlar kabûl etmediler. Ondan sonra Eshâb-ı kirâm, müşriklerin üzerine yürüdüler. Haz. Hamza ve Haz. Ali, Utbe ve Velîd kâfirlerini, anında öldürdüler. Haz. Ubeyde, Şeybe'yi yaraladı. Şeybe de Haz. Ubeyde'yi yaraladı.

Haz. Hamza ve Haz. Ali, Şeybe'yi orada öldürüp, Haz. Ubeyde'yi kucaklayıp Resûlullahın huzûruna getirdiler. Ebû Cehil, müşrikleri savaşa teşvik etmeye başladı. Her iki taraf bütün güçleriyle saldırıya geçtiler. Bu savaş her iki tarafın ilk büyük savaşıydı. Eshâb-ı kirâm, "Allah Allah" diyerek, tekbîr getirerek hücum ediyordu. Haz. Hamza, her iki elinde birer kılıç ile çarpışıyordu.

Peygamberimiz, mübarek yüzünü kible tarafına dönüp ve iki ellerini yukarı kaldırıp, "İlahi! Bize vad ettiğin zaferi nasib et. Ya ilahi! Eğer, küffar bugün Müslümanlar üzerine galip olsalar ve bu kavmimi burada helak etseler, bir daha kıyamete dek, dünyada kimse Seni bir bilip, birliğini zikir etmez" niyazında bulunuyor, bir yandan da "Yâ Hayyu! Yâ Kayyûm!" buyurarak Allahü teâlâyâ yalvarıyordu.

Peygamberimiz, Eshâbını, böyle yiğitçe çarpışıyor gördükçe; "Onlar, Allahü teâlânın yeryüzündeki arslanlarıdır, buyurarak onları takdîr ediyordu. Allahü teâlâ, Peygamberimize yardım için melekleri de savaşa gönderdi. Eshâb-ı kirâm daha kılıcını vurmada müşriklerin kellesi yere düşüyordu. Müşrikler bozguna uğradılar. Ebû Cehil de öldürüldü. Mekke'ye doğru kaçmaya başladılar. Bu savaşta, Haz. Hamza, fevkalâde kahramanlık gösterdi.

Şehidlerin efendisi 3.10.2006

Peygamber efendimiz, Uhud harbinde; Haz. Hamza'yı en önde zirhsiz süvârilerin başında çarpışmakla vazifelendirmişti. Haz. Hamza, iki elinde de kılıç olduğu hâlde; " Ben Allahü teâlânın arslanıyım!" diyerek, düşmanı önüne katmış, öldüre öldüre ilerliyordu.

Uhud'da herkes bütün güçleriyle çarpışırken, bir ara Resûlullah efendimiz ile Haz. Hamza arasında kimse kalmadı. Haz. Hamza, hiç arkasına bakmıyor, hep ileri doğru hücum tazeliyordu.

Savaşın başlamasından o ana kadar tek başına 30 müşriki öldürmüştü. Bu sırada Siba bin Ümmü Ammâr; "Bana karşı koyabilecek bir yiğit var mı?" diyerek Haz. Hamza'ya meydan

okudu. Hz. Hamza, "Demek sen Allaha ve Resûlüne meydan okuyorsun, öyle mi?" deyip onu da öldürdü.

Hz. Hamza büyük kahramanlıklar gösterdikten sonra bu savaşta, dünyalık vadiyle kandırılan Vahşî tarafından pusuya düşürülerek şehîd edildi. Vahşî, daha sonra, Medîne'de mescide gelip, îmân etti, affa kavuştu. Resûlullah'a karşı çok mahcûb olup, başı önünde yaşadı.

Hz. Hamza şehîd olduğunda oruçlu idi. Hz. Peygamberimiz, kendisi için, "Seyyid-üş-Şühedâ = şehîdlerin efendisi" buyurdu. Ve cesedini meleklerin yıkadıklarını haber verdi.

Savaş bitmişti. Şehîdlerin yanlarına gidildi. Peygamber efendimiz, Hz. Hamza'nın mübârek cesedini görünce, dayanamadı. Ağladı. Mübârek gözlerinden yaşlar akarak buyurdu ki:

- Ben, şu şehîdlerin, Allahü teâlânın yolunda canlarını fedâ ettiklerine, Kıyâmet günü şâhidlik edeceğim. Onları kanlarıyla gömünüz. Vallahi, Kıyâmet günü mahşere yaraları kanayarak gelecekler. Kanlarının rengi kan rengi, kokuları da misk kokusu olacaktır.

Daha sonra Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Bana Cebrâîl aleyhisselâm gelip Hamza bin Abdülmuttalib'in göktekiler katında, "Allahın ve Resûlünün arslanıdır" diye yazıldığını haber verdi.

Hz. Fâtıma buyurdu ki:

- Birgün Hz. Hamza'nın kabrini ziyârete gittim. "Esselâmü aleyke yâ Resûlullahın amcası" diye selâm verdim. "Ve Aleyküm selâm ve Rahmetullahi ey Resûlullahın kızı" diye mezardan cevap geldi.

Nihayet arzusunu kavuştu 4.10.2006

Ebû Sa'îd-i Hudrî hazretleri, Peygamber efendimizin hicretinden sonra yapılan, Medîne'deki Mescid-i Nebevî'nin inşasında çalışmıştı. Yaşı küçük olması sebebiyle Bedir ve Uhud gazâlarına katılamadı. Ebû Sa'îd-i Hudrî Uhud harbine katılmak için, babasıyla Peygamber efendimize müracaat ettiler. Bu hâdiseyi Ebû Sa'îd hazretleri şöyle anlatır:

"Uhud günü Peygamber efendimize arz olduğum zaman, onuç yaşında idim. Babam beni Resûlullahın yanına götürüp dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Bu yavrumun yaşı her ne kadar küçükse de, iri kemiklidir. Vücudu gelişkindir. İzin verirseniz, bizimle gelsin. Peygamber efendimiz beni yukarıdan aşağıya kadar süzdükten sonra, "Onu geri çeviriniz!" buyurdular. Benim gibi yaşı küçük olanlar, Medîne'de, kadınları ve çocukları korumakla vazîfelendirildiler."

Babası Mâlik bin Sinân hazretleri ise, Uhud gazâsında şehîd oldu. Uhud gazâsından dönüşte, Peygamber efendimizi nasıl karşıladıklarını Ebû Sa'îd-i Hudrî hazretleri şöyle anlatmıştır:

"Annem ile birlikte Peygamber efendimizi karşılamaya, Onun mübârek cemâlini görmeye gittiğimizde, babamın şehîd olmakla şereflendiğini öğrenmiştik. Peygamber efendimize bakarken, O da bizi gördü. "Sen, Mâlik bin Sinân'ın oğlu musun?" diye sordu. "Evet, anam-babam sana fedâ olsun yâ Resûlallah." dedim. Resûlullah efendimiz at üzerinde idi. Hemen yanlarına yaklaştım ve mübârek dizlerinden öpmekle şerefledim. Bana, "Allahü teâlâ, babana ecrini versin." buyurdular.

Nihayet arzusunu kavuştu, Hendek savaşına katılmasını izin çıkmıştı. Hendek gazâsında müşrikler çok şiddetli saldırıyorlardı. Hz. Ebû Sa'îd-i Hudrî bir ara Peygamberimize yaklaşıp, "Yâ Resûlallah, yüreğimiz ağzımıza gelmiş bulunuyor, okuyacağımız bir duâ var mıdır?" diye sordu. Peygamberimiz, "Evet var. "Yâ Rabbî, açık ve korkulu yerlerimizi kapa, bizi bütün korktuklarımızdan emîn eyle" diyerek duâ ediniz!" buyurdu.

Hepimiz duâ ettik, yalvardık. Çok geçmeden şiddetli bir fırtına esti. Düşman karargâhını alt üst etti ve düşman hezîmete uğradı, dağılıp gitti.

"Sabırdan üstün bir rızık yoktur!" 5.2006

Babasının şehâdetiyle evin bütün yükü genç yaşta Hz. Ebû Sa'îd'in omuzlarına yüklenmişti. Evin geçimini sağlayacak kimse olmadığı için, ailesi bir hayli sıkıntıya düştü. Annesi ile birlikte, çok sabırlı olduklarından dertlerini, sıkıntılarını kimseye söylemezlerdi. Aç kaldıkları zaman karınlarına taş bağlayarak açlıklarını gidermeye çalışırlardı.

Bir gün annesi dayanamamış ve, "Evlâdım, Resûlullah efendimiz kendisine başvuranları hiç geri çevirmiyor, onlara yiyecek birşey bulup veriyor. Sen de git, belki hakkımızda hayırlı olur" diyerek Ebû Sa'îd'i, Resûlullah'a gönderdi.

Ebû Sa'îd, Resûlullahı, Eshâbına nasîhat verirken buldu. Oturup dinlemeye başladı. Bir ara Resûlullah efendimiz, "Kim Allahü teâlâdan başka her şeyden yüz çevirir ve her şeyi Allahü

teâlâdan beklerse, Allahü teâlâ onu, ganî eyler, zengin kılar. Sabırdan üstün bir rızık yoktur. Eğer sabra râzı değilseniz isteyiniz, vereyim.” buyurdu.

Bu mübârek sözleri işiten Hz. Ebû Sa’îd-i Hudrî, Peygamber efendimizden bir şey isteyemedi. Eve gelip durumu annesine olduğu gibi anlattı. O mübarek anne de canı gönülden sabretmeye razı oldu.

Ebû Sa’îd-i Hudrî’nin bu hareketinden sonra işleri yolunda gitti. Medîne’nin en zenginlerinden oldular. Ebû Sa’îd-i Hudrî hazretleri, Benî Mustalık gazâsına, sonra da Hendek gazâsına katıldı. Çok kahramanlıklar gösterdi. Gösterdiği kahramanlıkları Peygamberimiz pek beğenmişti.

Hz. Ebû Sa’îd-i Hudrî Hendek savaşının hafiflediği bir öğle üzeri, Resûlullah efendimizden, evine kadar gitmek için izin istedi. Peygamberimiz izin verip,

- Yanına mızrağını al! buyurdu.

Hz. Ebû Sa’îd-i Hudrî de emir gereğince, silâhlarını alarak evine gitti. Hanımı kapıda duruyordu. Niçin evde beklemeyip de dışarıda beklediğini sorunca, hanımı dedi ki:

- Niçin bana kızılıyorsun? İçeriye gir de gör!

Eve girdiklerinde yatağın üzerinde, kocaman siyah bir yılan yatıyor gördüler.

Hz. Ebû Sa’îd-i Hudrî, mızrağını çekip yılanı batırdı. Mızrağın ucundaki yılanı bahçeye çıkarıp astılar. Yılan titreyerek öldü.

“Günâh emre itâat etmeyiniz!” 6.10.2006

Ebû Sa’îd-i Hudrî hazretleri, 630 senesinde Alkame bin Mahrez’in emri altında küçük bir sefere çıkmıştı. Bu seferi kendisi şöyle anlatır:

“Hedefe yaklaştığımız sırada, kumandanımız askeri ikiye ayırdı. Bir kısmını Abdullah bin Huzâfe’ye verdi. Ben de onunla birlikte idim. Abdullah bin Huzâfe, Eshâb-ı kirâmın kahramanlarından olup, çok şakacı bir kimseydi. Yolda bir yerde, dinlenme molası verildi. Ateş yakıldı. Kimimiz ateşle ısınıyor, kimimiz de ateşte bazı işlerimizi görüyorduk. Bir ara Hz. Abdullah askerlere dedi ki:

- Sizler bana itaat etmekle vazîfelisiniz, her dediğimi yapmalısınız, değil mi?

- Elbette yaparız.

- Öyleyse şimdi size emrediyorum ki, hepiniz bu yanan ateşe giriniz!

Bunun üzerine, askerlerin çoğu hemen yerlerinden kalkıp ateşe atılmaya hazırlandılar.

Hz. Abdullah, yerlerinden kalkan bu askerlerin emre itâatteki gayretlerini görüp çok sevindi ve buyurdu ki:

- Durunuz! Ben sizin itâatinizi denemek için böyle söyledim.

Bu seferden dönüşte, bu ateş hâdisesini Peygamber efendimize anlattık. Buyurdular ki:

- Size bir günâhı emredene itâat etmeyiniz!”

Ebû Sa’îd-i Hudrî hazretleri şöyle anlatır:

“Peygamber efendimize bir kimse geldi. “Kardeşimin karnında rahatsızlığı var. Ne yapayım?” diye sordu. Peygamber efendimiz de, “ Bal şerbeti içir!” buyurdu ki:

Ertesi gün geri gelip, kardeşine bal şerbeti içirdiğini, ama rahatsızlığının arttığını söyledi.

Resûlullah efendimiz yine buyurdu:

- Git ve ona bal şerbeti içir!

Kusûr kardeşinin karnındadır

O kimse gitti ve ertesi gün tekrar gelip, kardeşine bal şerbeti içirdiğini ve rahatsızlığının daha da arttığını söyleyince, bu defa Peygamber efendimiz şöyle buyurdu:

- Allahü teâlânın kelâmında yanlışlık olamaz. Kusûr kardeşinin karnındadır. Git ve ona bal şerbeti içir!

O kimse, bu defa da bal şerbetini içirince, kardeşi iyi oldu.”

Kur’ân-ı kerîm şifâdır 7.10.2006

Hz. Ebû Sa’îd-i Hudrî, 30 kişilik bir seriyye kumandanlığına getirilmişti. Yolda Müslüman olmayan bir Bedevî grubuna rastladılar ve onlara misâfir olmak istedilerse de kabûl edilmediler.

Müslümanlar onların yakınlarında istirahat ederlerken, bu Bedevîlerin reisleri hastalandı. Oradakiler, reislerini kurtarmak için birçok çârelere başvurdularsa da, şifâ hâsıl olmadı.

Bedevîlerden ba’zıları, “Şu karşıda istirahat eden kâfileye gidip, akrep sokmasına karşı yapılacak tedâviyi soralım. Belki bilen vardır” dediler.

Birkaç kimse Eshâb-ı kirâma gelip hallerini arz ettiler. Ebû Sa’îd-i Hudrî hazretleri dedi ki:

- Siz bizim talebimizi önce reddettiniz, bizi misâfir kabûl etmediniz. Hastanızı tedâvi ederim. Fakat, buna karşılık olarak sizden bir sürü koyun alırız.

Onlar da kabûl ettiler. Reisin yanına vardılar. Ebû Sa'îd-i Hudrî, yedi defa Fâtîha sûresini okudu. Okuma biter bitmez, reis hemen ayağa kalktı. Artık üzerinde hiçbir hastalık eseri kalmadı. Bedevîler, Eshâb-ı kirâma anlaştıkları sürüyü verdiler. Ebû Sa'îd-i Hudrî hazretleri, "Bu sürüyü aramızda paylaşalım" diyen Eshâba dedi ki:

- Hayır! Peygamber efendimize bu hâdiseyi anlatırız, koyunları da kendilerine arz ederiz. Nasıl emir buyururlarsa öyle hareket ederiz.

Sefer dönüşünde, bu hâdiseyi anlattılar. Peygamberimiz;

- Fâtihanın bu kadar te'sirli bir duâ olduğunu sana kim öğretti? buyurarak taltif ettiler. Sonra doğru hareket ettiklerini açıkladılar.

Hz. Ebû Sa'îd-i Hudrî şöyle anlatır: "Bir gün, Peygamberimiz Eshâbına bir şeyler taksim ediyorlardı. Bir adam gelip, " Yâ Resûlallah! Adâlet üzere hareket et!" demez mi? Peygamberimiz de, " Ben adâlet etmezsem, kim eder?" buyurdu.

Bu hâdisi esnasında Hz. Ömer de orada idi. Bu adama çok kızdı ve Resûlullaha dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Müsâade buyurursanız, şu adamın kellesini uçurayım.

Resûlullah ona dönerek buyurdu ki:

- Hayır, bırak! Onun birtakım arkadaşları olacak ki, onlar sizin namazlarınızı, oruçlarınızı beğenmeyecek. Fakat onlar, bir ok, yayından nasıl çıkarsa, dinden öyle çıkacaklardır.

Bu esnâda, "İnsanlar içinde öyleleri vardır ki, sen zekâtı dağıtırken, seni kaşla gözle muâheze ederler" âyet-i kerîmesi nâzil oldu.

Sıkıntılara sevinebilmek 8.10.2006

Ebû Sa'îd-i Hudrî, Peygamber efendimizin âhirete irtihâlinden sonra Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman'ın halîfelikleri zamanlarında Medîne'de fetvâ ile meşgul oldu.

Bir rivâyete göre; Ebû Sa'îd-i Hudrî hazretleri, İstanbul'un fethi için gelen asker arasında idi. Düşmanlarla çarpışırken Edirnekapı civârında şehîd oldu. Kabrini, Fatih Sultan Mehmed Han'ın hocası Akşemseddîn hazretleri keşfetti. Kabri, eskiden kilise olup, câmiye çevrilen Kariye Câmiinin bahçesindedir. Bir rivâyete göre de; 693 senesinde bir Cum'a günü vefât etti. Medîne'de Bakî kabristanına defnedildi.

Hz. Ebû Sa'îd-i Hudrî, hadîs-i şerîf ve fıkıh ilimlerinde çok üstün derecelere sahipti. 1170 adet hadîs-i şerîf rivâyet etmiştir. Hz. Ebû Sa'îd-i Hudrî ders verirken, çevresinde büyük bir kalabalık hâsıl olur, sorulan bütün suâllere cevap verirdi.

Ebû Sa'îd-i Hudrî hazretleri buyuruyor ki:

Peygamber efendimiz, neş'elenip eğlenen ba'zı insanları görünce buyurdu ki:

- Eğer ölümü düşünseydiniz, lezzetler size tatsız gelirdi ve bulunduğunuz şu hâlden ayrılırdınız.

Ebû Sa'îd-i Hudrî şöyle anlatır:

Biri, Resûlullah efendimizin ardında namaz kıldı. Peygamber efendimizden önce rükû'ya varıyor, yine ondan önce başını kaldırıyordu. Peygamberimiz, namazdan sonra:

- Bunu yapan kim idi? diye sordular. O kimse, "Benim yâ Resûlallah" dedi. Bunun üzerine Peygamber efendimiz,

- Namazın noksan olanından sakınınız! İmâm rükû'ya vardığında rükû'ya varınız. Başını kaldırdığında başınızı kaldırınız, buyurdu.

Hz. Ebû Sa'îd-i Hudrî anlatıyor: "Resûlullah efendimizin huzuruna gittim. Kadife ile örtünmüş idi. Harareti o kadifeden çıkıp, his olunurdu. Elimizi, mübârek bedenine koyamazdık. Hayret ettik. Buyurdu ki:

- En şiddetli sıkıntı peygamberlere olur. Ama peygamberlerin sıkıntılara sevinmesi, sizin ihsânlara sevinmenizden fazladır.

Hz. Ebû Sa'îd-i Hudrî, doğru bildiği bir husûsu söylemekten çekinmezdi. Çok cesûr, fedâkâr ve sabırlı bir zât idi. Temiz ve sade bir yaşayışı vardı. Böyle olmayı severdi. Muhtaç olanlara yardım eder, onları evine alıp terbiye ederdi.

"Onlar benim müsafirlerim!" 9.10.2006

Ebû Sa'îd-i Hudrî şöyle anlatır: Resûlullah efendimizden işittim. Buyurdu ki:

İnsanların yaptıklarını yazan meleklerden başka melekler de vardır. Yollarda, sokak başlarında dolaşırlar. Allahü teelayı zikir edenleri, dine uygun iş yapanları ararlar. Bunları bulunca bulunca, birbirlerine seslenirler. Buraya geliniz, buraya geliniz derler. Kanadları ile, onları sararlar. O kadar çokturlar ki, göke varırlar. Kullarının her işini bilici olan Allahü teala, meleklerle sorarak: Kullarımı nasıl buldunuz, buyurur? Ya Rabbi! Sana hamd ve sena ediyorlar ve senin büyüklüğünü söylüyorlar ve senin ayblardan ve kusurlardan temiz olduğunu söylüyorlar, derler. Onlar, beni gördüler mi, buyurur? Hayır görmediler, derler. Görselerdi, nasıl olurlardı, buyurur? Daha çok

hamd ederlerdi ve daha çok tesbih ederlerdi ve daha çok tekbir söylerlerdi, derler. Onlar, benden ne istiyorlar, buyurur? Ya Rabbi! Cennetini istiyorlar, derler. Onlar, Cenneti gördüler mi, buyurur? Görmediler, derler. Görselerdi, nasıl olurlardı, buyurur? Daha çok yalvarırlardı, daha çok isterlerdi. Ya Rabbi! Bu kulların Cehennemden korkuyorlar. Sana sığınıyorlar, derler. Onlar Cehennemi gördüler mi, buyurur? Hayır görmediler, derler. Görselerdi, nasıl olurlardı, buyurur? Görselerdi, daha çok yalvarırlardı ve ondan kurtulmak yoluna daha çok sarılırlardı, derler. Allahü teala, meleklerle, şahid olunuz ki, onların hepsini af eyledim, buyurur. Ya Rabbi! Onların yanına, dünya çıkarı için gelen biri vardı, derler. Onlar benim müsafirlerimdir. Beni zikir edenlerle beraberim. Onların yanında bulunanlar da, zarar etmezler, buyurur.

Resûlullah efendimizden şu hadis-i şerifleri de nakletti:

“Mezar, ya Cennet bahçelerinden bir bahçe veya Cehennem çukurlarından bir çukurdur.”

“Yatağına girdiğinde üç kere Estagfirullah el-azîm ellezî lâ ilâhe illâ hüvel-hayye'l-kayyûm ve etûbü ileyh diyen kimsenin günâhları deniz köpükleri veya Temîm diyârının kumları veya ağaç yapraklarının sayısı veya dünyanın günleri kadar çok olsa da, Allahü teâlâ onun günâhlarını bağışlar.”

Ebû Sa’îd-i Hudrî hazretleri kendisinden öğüt istiyen birine buyurdu ki:

- Allahtan kork, çünkü her şeyin başı Allah korkusudur. Emri marufa sarıl! Çünkü bu, İslâm dîninin dünya zevk ve lezzetlerine kapılmama hissidir. Allahü teâlâyı zikretmeye ve Kur’ân-ı kerîm okumaya devam et ki, seni gökte melekler, yerde insanlar arasında yaşatacak olan budur. Doğruyu söyle, bunun dışında da sükûtu tercih et! Bunları yaparsan şeytanı yenersin.

İyi yola yönelenin hali 10.10.2006

Ebû Sa’îd-i Hudrî hazretleri anlatır. Resûlullahtan işittim. Buyurdu ki:

Sizden evvelkiler içinde bir adam vardı. Doksandokuz kişiyi öldürmüştü. Sonra, “Dünyanın en büyük âlimi kimdir?” diye sordu. Ona bir râhib gösterildi. Bunun üzerine râhibin yanına gitti. “Doksandokuz adam öldürdüm, tevbe etsem kabûl olur mu?” diye sordu. Râhib, “Tevben kabûl olunmaz” dedi.

Bunun üzerine o adam, râhibi de öldürdü. Onunla yüzü doldurdu. Sonra yeryüzü halkının en büyük âlimini sorup araştırdı. Ona, âlim bir kimseyi tavsiye ettiler. Âlime, “Yüz adam öldürdüm. Tevbe etsem kabûl olur mu?” diye sordu. Âlim dedi ki:

- Evet, senin tevbe etmene kim engel olabilir? Filân yere git, orada Allahü teâlâyâ ibâdetle meşgul olan insanlar vardır. Onlarla beraber Allahü teâlâyâ ibâdet et. Memleketine dönme! Zîrâ orası fenâ bir yerdir.

Bunun üzerine tevbe eden adam yola çıktı. Yarı yola vardığında öldü. Rahmet melekleri ile azâb melekleri bu adamı almak için geldiler. Fakat anlaşılmadılar. Bu sırada insan kıyâfesinde bir melek bunların yanına geldi. Bunlara dedi ki: “İki taraftaki mesâfeyi mukâyese ediniz! Hangi tarafa daha yakın ise adam o tarafındır.” Mesâfeyi ölçtüler. Adamı varacağı yere daha yakın buldular. Bundan dolayı onu rahmet melekleri aldılar.

Ebû Sa’îd-i Hudrî hazretleri Resulullah efendimizin vasıflarından bazıları şöyle bildirdi:

Resûlullah efendimiz hayvana ot verirdi. Evini süpürürdü. Ayakkabısının söküğünü dikerdi. Çamaşırını yamardı. Hizmetçisi ile birlikte yemek yedi. Hizmetçisi el değirmeni çekerken yorulunca, ona yardım ederdi. Pazardan öteberi alıp torba içinde eve getirirdi.

Fakîrle, zenginle, büyükle, küçükle karşılaşınca, önce selâm verirdi. Bunlarla müsâfaha etmek için, mübârek elini önce uzatırdı. Köleyi, efendiye, beyi, siyahı ve beyazı bir tutardı. Her kim olursa olsun, çağrılan yere giderdi.

Önüne konulan şeyi, az olsa da, haff, aşağı görmezdi. Güzel huylu idi. İyilik etmesini sever idi. Herkesle iyi geçinirdi. Güler yüzlü, tatlı sözlü idi. Söylerken gülmezdi.

Üzüntülü görünürdü. Fakat, çatık kaşlı değildi. Aşağı gönüllü idi. Fakat, alçak tabî’atli değildi. Heybetli idi. Ya’nî saygı ve korku hâsıl ederdi. Fakat, kaba değildi. Nâzik idi. Cömert idi. Fakat, isrâf etmez, faydasız yere birşey vermezdi. Herkese acır idi. Mübârek başı hep önüne eğik idi. Kimseden birşey beklemezdi.

“Yahudiler gibi yapmayız!” 11.10.2006

Hicretin ikinci yılında Bedir savaşı başlayacağı sırada Peygamberimiz efendimiz, Eshâbın ileri gelenlerini toplayıp onlarla istişâre etti. Henüz Müslümanlar çok azdı. Harp için hazırlıkları yok sayılırdı. Maddî imkânları azdı. Önce Hz. Ebû Bekir’in ve Hz. Ömer’in fikirlerini

aldı. Onlardan herbiri:” Hiçbir hizmet ve fedâkârlıktan geri durmayız” diyerek, Resûlullahın dilediği gibi hareket etmesini istediler. Hz. Mikdâd ise şöyle konuştu:

-Ey Allahın Resûlü! Cenâb-ı Hakkın emirleri ne ise, bize bildir. Biz, size itâat ederiz. Yahidiler gibi yapmayız. Onların Hz. Mûsâ'ya söyledikleri gibi, “Sen, Rabbinle beraber git de, düşmanlarla savaş!.. Biz burada, seni bekleyicileriz” demiyoruz. Biz hepimiz, senin sağında, solunda, önünde, arkanda harp etmeye hazırız.

Bu sözleri işiten sevgili Peygamberimizin mübârek yüzleri aydınlandı. Çok memnun oldular. Çünkü kuvvetli bir müşrikler ordusu üzerlerine geliyordu. Onun, bu ferâgat ve şecâat misâli sözlerinden son derece memnun olan Peygamberimiz, ona duâ etti. Hz. Mikdâd'ın söyledikleri çok te'sir etti. Diğer Eshâb da, onun gibi konuştular. Böylece, İslâmın ilk harbi ve ilk zaferi gerçekleşti.

Bedir savaşında büyük bir kahramanlık gösteren Mikdâd bin Esved, bu savaşta İslâm ordusunda süvârî idi. Bunun için kendisine, Resûlullahın süvârîsi denilirdi. Hz. Mikdâd, ok atmakta, binicilikte son derece mâhir bir yiğitti. Bedir'deki kahramanlıkları siyer ve hadîs kitaplarında anlatılmaktadır. Hz. Mikdâd, Müslümanlığı kabûl eden ilklerdendir.

Bir gün Hz. Mikdâd ve iki arkadaşı, iyice yorgun ve aç idiler. Sonunda, Efendimize gittiler. Avluda, 3 keçi bulunuyordu. Sevgili Peygamberimiz onları, perişân hâlde görünce buyurdu ki:

- Şunları sağınız da, sütleri paylaşınız!

Sevinerek öyle yaptılar ve açlıktan kurtuldular. Sonraki günlerde de, aynı şekilde hareket etmeye başladılar. Her akşam hâne-i saâdete, Peygamber Efendimizin huzûr verici evlerine gelirler, kendilerine ayrılan odaya girmeden önce, keçileri sağarlar, karınları doyuncaya kadar içerler, Peygamber efendimizin paylarını da ayırırlardı.

İki cihânın Sultânı, şâyet onlardan sonra gelirlerse, uyanık olanların duyacağı, fakat, uyuyanları uyandırmayacak bir sesle; selâm verirler, gece namazlarını kırlarlar, süt kabındaki kendi paylarına ayrılan sütü içerlerdi. (Devamı var)

“Yedirene sen de yedir!” 12.10.2006

Bir akşam Peygamber efendimiz, Ensâra davetli idiler. Hz. Mikdâd, “Nasıl olsa orada, izzet ve ikrâm edilecekler. Evdeki sütü içmeye, ihtiyaç duymayacaklar!..” diye düşündü.

İşte o duygularla, Peygamber efendimizin süt payını da içiverdi. Ama içtiği anda, pişman oldu ve, “Peki şimdi, ne olacak? Biraz sonra Peygamber efendimiz gelip, sütlerini içmek isterlerse... Sütü bulamayınca da üzülürlerse...” diye düşünmeye başladı. Yattığı yerde, bir türlü uyuyamıyordu. Üzerinde, bir örtü vardı. Başını örtse, ayakları; ayaklarını örtse, başı açıkta kalıyordu.

Nihâyet Peygamber efendimiz teşrîf ettiler. Her zamanki gibi yavaşça selâm verip, gece namazlarını kırdılar. Süt kabına baktılar. Tabîî kap bomboştu!.. Hz. Mikdâd'ın yüreği, hızlı hızlı çarpıyordu. Peygamber efendimiz ellerini kaldırdılar ve; “**Yâ Rabbî! Bize yedirenlere, Sen de yedir. İçirenlere, Sen de içir!**” diye duâ ettiler.

Kulaklarına inanamıyan Hz. Mikdâd, sevinçle üzerindeki örtüyü attı. Yavaşça doğrulup, keçilerin bulunduğu yere vardı. Az önce onları sağmıştı, fakat, “Hangisinde süt bulursam, biraz alayım da, Peygamber efendimize takdîm edeyim” diye karar verdi.

Hayretle gördü ki, keçilerin hepsi de sütlüydü... Hemen sağdı. Kap tamamen dolmuş, üzeri süt köpükleriyle süslenmişti. Dökmeden getirdi. Kâinâtın Efendisine, “İçiniz yâ Resûlallah! “dedi. Peygamber efendimiz hayretle sordular: “**Yâ Mikdâd! Sizler bu gece, süt içmediniz mi?**” O tekrar ricâda bulundu: “İçiniz, yâ Resûlallah!”

Sevgili Peygamberimiz alıp içtiler. Sonra da süt kabını, kendisine uzattılar. Artan kısmı da, o içti. Büyük lezzet ve haz duymuştu. Peygamber efendimizden artan sütün, hararetî söndürücü olduğunu hissedince güldü. O zaman Resûl-i ekrem sordular: “**Ne oldu yâ Mikdâd?**”

O da, bütün yaptıklarını ve üzüntüsünü bir bir anlattı. İki Cihân Güneşi tebessüm ettiler ve buyurdular ki: “Bu hâl, cenâb-ı Hakkın bizlere rahmetidir. Allahü teâlâyâ şükredelim! “

Hz. Mikdâd, uzun boylu, iri; fakat yakışıklı bir zât idi. Bir arkadaşının akrabâsıyla evlenmek istedi. Nedense arkadaşı râzı olmadı. O da durumu, Peygamber efendimize bildirdi.

Çok kırıldığını anlayan sevgili Peygamberimiz, kendisini memnûn etmek istediler. Öz amcalarının kızı, Hz. Dıbaa ile evlenmelerini sağladılar. Bu sâyede, Allahü teâlânın Resûlüyle akrabâlık şerefine erişmiş oldu.

Her biri bin askere bedel! 13.10.2006

Hz. Mikdâd bütün müşküllerini Peygamber efendimize sorarak hallederdi. Bir gün Peygamber efendimize sordu:

- Yâ Resûlallah! Savaşta, ben bir kâfirle dövüşürken, o, bir kolumu kesse, sonra da, ağaç arkasına sığınıp, "Allah rızâsı için, Müslüman oldum" dese, onu öldürmek, benim için câiz midir? Peygamber efendimiz buyurdular ki:

- **Hayır! Onu öldüremezsin! Çünkü, Müslüman olduktan sonra öldürürsen, onun "şehâdet" getirdikten önceki hâline dönersin. O da senin, onu öldürmeden önceki hâline döner.**

Hiz. Mikdâd, Peygamber efendimizin vefâtlarından sonra da gazâdan gazâyâ koştı. Kılıç kullanması ve ok atması kadar, hâfızlığı da mükemmeldi. Savaş meydanlarında mucâhidleri, Kur'ân-ı kerîm okuyarak da coşturuyordu.

Hiz. Ebû Bekir devrinde yapılan, Ecnadin muhârebesinde akılları şaşırtan işler başardı. Yüzlerce hâfız-ı Kur'ânı etrafına toplamış, İslâm askerlerine heyecan ve şevk veriyordu.

Hiz. Ömer zamanında, Mısır seferi açıldı. Oraya giden İslâm kumandanı, Halîfeden yardım istedi. Hiz. Ömer, ona gönderdiği mektupta şunları yazdı:

"Sana yardım için, dört Müslümanı yolluyorum! Çünkü onların her biri, bin askere bedeldir. Haydi, Allah yardımcınız olsun." Bunlardan biri de, biri de, Hiz. Mikdâd idi.

Hâinin biri, halîfe Hiz. Ömer'i hançerledi. Hayatından ümit kesildi. Yerine geçecek halîfeyi bildirmesini istediler. O da en kıymetli altı Müslümanı seçti. Onların hepsi sevgili Peygamberimiz tarafından Cennetle müjdelanmış kimselerdi...Halîfe daha sonra, Hiz. Mikdâd'ı çağırdı. Kendisine; "Ey Resûlullahın süvârisi! Beni kabrime koyar koymaz, sen de, bu 6 Müslümanı bir eve topla! Aralarından birini halîfe seçmedikçe onları bırakma!" emrini verdi.

Hiz. Ömer'in bu derece güvenini kazanan Hiz. Mikdâd, vazîfesini eksiksiz yerine getirdi. Hiz. Osman, halîfe seçildi. Bir müddet sonra Halîfenin huzûruna, ba'zı işadamları geldiler. İşlerini anlatırken, Hiz. Osman'ı, yüzüne karşı övmeye başladılar. O zaman Hiz. Mikdâd, yerden bir avuç toprak aldı. Övücülerin yüzlerine fırlattı. Niçin böyle yaptığını soranlara da buyurdu ki:

- Çünkü Resûl-i Kibriyâ; **"Yüzünüze karşı sizi övenlerin yüzlerini, toprakla bulayınız"** buyurmuşlardı.

"Nimetin kıymetini bilin!" 14.10.2006

Hiz. Mikdâd, Mısır'da iken adamın biri, onun yüzüne bakıp, "Resûl-i ekremi gören, bu gözlere ne mutlu!" deyiverdi. Hiz. Mikdâd biraz da üzülerek şunları söyledi:

"Sizleri bunu söylemeye sevk eden nedir? O devirde yaşasaydınız, Resûlullah'a karşı tavrınızın ne olacağını biliyor musunuz? Allaha yemîn ederim ki, Resûlullah efendimiz, kendisine uymayan ve tasdîk etmeyen pek çok kavimle karşılaşmıştı. Onlardan olmayacağını ne malumdu?"

Hâlbuki Allahü teâlânın sizi bu devirde yaratması sebebiyle, Resûlullahın size getirdiklerini tasdîk ederek, yalnız Allahı biliyor ve ona îmân ediyorsunuz. Sizin sıkıntılarınızı başkaları çekti. Siz zahmetsiz nimete kavuştunuz, kıymetini bilin.

İnsanların azgınlıkları sebebiyle Peygamberler gönderilmiştir. Resûlullah efendimiz, insanların puta tapmaktan başka hiçbir şey tanımadıkları câhiliyet ve vahşet devrinin en şiddetlisinde gönderilmiştir. O Kur'ân-ı kerîmi getirdi, onunla hakkı ve bâtılı birbirinden ayırdı. O kadar ki; bir kimse, kalbine îmân yerleştikten sonra, îmân etmeyen babasının, çocuğunun veya kardeşinin küfürde olduğunu görüyor ve karşı duruyordu.

Kimsenin Cehenneme gitmesine katiiyen sevinmezdi ve îmân etmesini arzûlar, bunun için çırpınır, Cehennemden kurtulmasını isterdi. Bu husûsta Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde Furkân sûresi 74. âyet-i kerîmesinde meâlen şöyle duâ etmeyi emretti: **"Ey yüce Rabbimiz!**

Hanımlarımızdan ve çocuklarımızdan gözlerimizi aydın edecek, bizi sevindirecek olanları bahşet." Böylece, her şeyin hayırlısını istemenin ve mevcut nimete şükretmenin önemini işaret buyurdu.

Hiz. Osman buyurdu ki:

- Ey Müslümanlar! Sevgili Peygamberimiz bizlere bildirdiler ki:

"... Allahü teâlâ, Eshâbımdan 4 kişiyi çok sevdiğini; benim de, onları sevmemi emir buyurdular. Onlar: Ali, Mikdâd, Selmân ve Ebû Zer'dir..."

Hiz. Mikdâd, Hiz. Ebû Bekir'in halîfeliği sırasında mürtedlerle yapılan savaşa katılmıştır. Hiz. Ebû Bekir, Kur'ân-ı kerîm âyetlerinin bir araya getirilip toplanması için kurduğu heyete Hiz. Mikdâd bin Esved'i de almıştır.

İnsan kalbi değişkendir 15.10.2006

İlk zamanlar, müşriklerin işkenceleri dayanılmaz bir hâl alınca, Müslümanlara Habeşistan'a hicret etmelerine izin verilmişti. Mikdâd bin Esved de, Habeşistan'a hicret eden

ikinci kâfilenin içinde yer almıştı. Peygamberimizin Medîne'ye hicretine kadar orada kaldı. Buradan Medîne'ye döndü.

Mikdâd bin Esved Medîne'ye gelince, Resûlullah efendimiz, onu haber toplaması için Meke'ye gönderdi. Çünkü Peygamberimiz Mekke'deki müşriklerin durumunu araştırıp, Müslümanlar için ne düşündüklerini öğrenmek istiyordu. Nitekim daha önce Utbe bin Cezvan da, bu maksatla Mekke'ye gönderilmişti.

İşte bu sıralarda Mekkeli müşrikler, birkaç koldan Medîne'ye akın için hazırlanmışlar, keşfe çıkmışlardı. Hz. Mikdâd ile Hz. Utbe de bunların arasına sokularak beraberce ilerlediler. Resûlullah efendimiz de tam bu sırada Ubeyde bin Hâris'i keşif için göndermiş olduğundan, bunların ikisi hemen ona iltihak ederek, Medîne'ye döndüler.

Hz. Mikdâd cesûr, gözüpek ve fedâkâr bir Müslümandı. Bütün önemli hâdiselerde, ona vazîfe verilirdi. Hileyle esîr ve şehîd edilen, Hz. Hubeyb'in mübârek cesedi, müşriklerin elindeydi. Bunu istemeyen Efendimiz, Hz. Ebû Zer ile Hz. Mikdâd'ı vazîfelendirmişti.

Her husûsta, Kur'ân-ı kerîme ve sevgili Peygamberimize uygun hareket ederdi. Kur'ân-ı kerîmi baştan başa ezberlemişti. Hâfız idi. Çünkü Resûl-i ekrem buyurmuştu ki:

"Kur'ân-ı kerîme sarılınız! Çünkü o şefâ'at eden ve şefâ'ati kabûl edilendir.

Kendisine uymayanların yenilmeyen hasmıdır. Kim Kur'ân-ı kerîmin emirlerine uyarsa, Kur'ân-ı kerîm, onu Cennete götürür. Kim de Kur'ân-ı kerîmin emirlerine sırt çevirirse, Cehenneme gider. Kur'ân-ı kerîm en hayırlı yolu gösterir. Güzellikleri sayılamaz. Âlimler ona doymazlar. O hakîkate ulaşmak için Allahın sağlam ipidir. Doğdoğru yoldur. Cinlerin Kur'ân-ı kerîmi duydukları zaman, hayretten, "Doğrusu biz, doğru yola götüren, hayrete düşüren bir Kur'ân dinledik ve hemen inandık ve artık Rabbimize hiçbir şeyi ortak koşmayacağız" dedikleri hakîkattir."

Hz. Mikdâd bin Esved, herkesin hakkında son derece ihtiyatlı konuşurdu. Ancak işlerini netîcesine bakarak hüküm verirdi. Bu husûsta kendisi şöyle bildiriyor:

Ben, bir adamın sonunu görmeden onun hakkında iyi veya fena bir şey söylemem! Çünkü buna dâir Resûlullahtan bir şey sorulmuştu da, şu cevâbı vermişti: **"İnsan kalbi kadar değişen bir şey yoktur!"**

Meleklerin yıkadığı kimse 16.10.2006

Hazret-i Hanzala Bedir gazâsında bulundu. O zaman henüz bekârdı. Bedir gazâsından bir müddet sonra Abdullah bin Übey'in kızı Cemîle ile nikâhlandı. Ertesi gün de Uhud'da Kureys müşrikleriyle çarpışılacaktı.

Hanzala geceyi Medîne'de hanımının yanında geçirmek için Resûlullahtan izin istedi.

Peygamberimiz de müsâade buyurdu. Hanımı Cemîle ile o gece beraber kaldı. Cumartesi günü sabahleyin Uhud'a yetişmek için, telâştan gusletmeyi unutup çok acele yola çıktı.

Peygamberimiz Uhud'da harp için safları düzeltirken Hanzala yetişti ve Eshâb-ı kirâm arasına karıştı. Hz. Hanzala diğer sahâbîler gibi cansiperane müşriklerin üzerine atıldı. Şehîdlik mertebesine kavuşmak için durmadan savaştı. Nihayet muradına kavuştu.

Hanzala şehîd olunca, Peygamberimiz buyurdu ki:

- Ben Hanzala'yı meleklerin gökle yer arasında, gümüş bir tepsi içinde, yağmur suyu ile yıkadıklarını gördüm.

Ebû Useyd Sa'îd diyor ki: "Gidip Hanzala'ya baktım. Başından yağmur suyu akıyordu. Döndüm, bunu Resûlullah'a haber verdim. Peygamberimiz hanımına haber gönderip bunun sebebini sordu. O da Uhud'a çıktığı zaman Hanzala'nın cünûb olduğunu bildirdi."

Hz. Hanzala Uhud'a yetişmek için çok acele edip, yetişememek korkusu kendini kapladığından, acele ile gusletmeyi unutmuştu. Bundan sonra Hanzala'nın adı **Gasîl-ül-Melâike=Melekler tarafından yıkanmış kimse** diye anıldı. Medîne'de Eshâb-ı kirâmın Evs kabîlesinden olanlar, "Melekler tarafından yıkanan Hanzala bizdendir" diye iftihar ederlerdi.

Hanzala bi'setten ya'nî Peygamber efendimizin da'vetinden önce de îmân sâhibi olup, Allahın birliğine inanır, putlara tapmazdı. Hanîf idi. Hanımı şehid olacağını rüyasında görmüştü. Bu rü'yâsı hakîkat olup, Uhud savaşında Hz. Hanzala şehîd oldu. Abdullah isminde bir oğulları oldu. Abdullah bin Hanzala olarak tanınan bu oğlu, Yezîd zamanında şehîd edildi. Çok vera ve takva sahibi idi. Peygamber efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem hazret-i Ebû Hüreyre'ye buyurdu ki: **"Yâ Ebâ Hüreyre! Verâ sâhibi ol! İnsanların en âbidi olursun. Kanâât sâhibi ol! İnsanların en çok şükreden olursun. Kendin için istediğini, insanlar için de iste! Kâmil mümin olursun. Sana komşu olanlarla iyi komşuluk yap! Hakîkî müslüman olursun. Gülmeyi azalt! Şüphesiz ki çok gülmek kalbi öldürür."**

“Cennet ni'metleri ona harâmdır” 17.10.2006

Dihye-i Kelbî ticâretle meşgul olup, çok zengindi. Kabîlesinin reisiydi. Müslüman olmadan önce de Resûlullah efendimizi severdi. Ticaret için Medîne'den ayrılır, her dönüşünde Resûlullahı ziyaret eder ve hediyeler getirirdi. Fakat Peygamberimiz bunlara kıymet vermez ve;

- Yâ Dihye, eğer beni memnun etmek istiyorsan îmân et! Cehennem ateşinden kurtul, buyurur, onun îmân etmesini isterdi. Dihye ise, zamanı olduğunu söylerdi. Peygamberimiz onun hidâyet bulması için duâ ederdi.

Bedir gazâsından sonra bir gün Cebrâil aleyhisselâm, Dihye'nin îmân edeceğini Resûlullah'a haber verdi. Nihayet Resûlullahın duâları bereketiyle îmân nûruna kavuştu.

Cebrâil aleyhisselâm çok defa Resûlullahın huzuruna, onun sûretinde gelirdi. Resûlullah efendimiz, Dihye-i Kelbî'yi Cebrâil'e benzetirdi.

Bir gün Cebrâil aleyhisselâm, Hz. Dihye sûretinde Mescid-i Nebîye, Resûlullah efendimizin yanına geldi. Bu sırada daha çocuk yaşta olan **H. Hasan** ile **H. Hüseyin** de mescidde oynuyorlardı. Cebrâil aleyhisselâm Dihye zannedip, hemen ona doğru koşullar ve ceplerine ellerini sokup, bir şeyler aramaya başladılar. Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Ey kardeşim Cebrâil! Sen benim bu torunlarımı edepsiz zannetme! Onlar seni Dihye sandılar. Dihye ne zaman gelse hediye getirirdi. Bunlar da hediyelerini alırlardı. Bunları öyle alıştırırdı.

Cebrâil aleyhisselâm bunu işitince üzüldü. **“Dihye bunların yanına hediyesiz gelmiyor da, ben nasıl gelirim”** dedi. Elini uzatıp Cennetten bir salkım üzüm kopardı ve Hz. Hasan'a verdi. Bir daha uzattı, bir nar koparıp, onu da Hz. Hüseyin'e verdi.

Hz. Hasan ve Hüseyin hediyelerini alınca, Dihye zannettikleri Cebrâil aleyhisselâmın yanından uzaklaştılar ve Mescid-i Nebî'ye de oynamaya devam ettiler. Bu sırada mescidin kapısına, ak sakallı, elinde baston, toz-toprak içerisinde, beli bükülmüş ihtiyâr bir kimse gelip **“Yavrularım, günlerdir açım, Allah rızâsı için yiyecek birşeyler verin.”** dedi.

Hz. Hasan ve Hüseyin, biri üzümü, diğeri de narı yiyecekleri sırada, bir ihtiyâr böyle görünce, hemen yemekten vazgeçip ihtiyâra vermek için mescidin kapısına doğru yürüdüler. Tam verecekleri sırada Cebrâil aleyhisselâm gördü: **“Durun, vermeyin o mel'ûna! O şeytandır. Cennet ni'metleri ona harâmdır**” buyurarak şeytanı kovdu.

Heraklius'a davet mektubu 18.10.2006

Hazret-i Dihye-i Kelbî Rumca'yı iyi bilirdi. Resûlullah efendimiz, onu Bizans'a sefir olarak gönderdi. Resûlullah efendimiz Bizans Kayseri Heraklius'u İslâma da'vet için bir mektup yazdırdı. Bu mektubu yazdırdığı zaman Eshâb-ı kirâmdan ba'zıları dediler ki:

- Yâ Resûlallah! Rum tâifesi mührü olmayan bir mektubu okumazlar.

Bunun üzerine Resûlullah efendimiz emretti; gümüşten bir mühür kazdırıldı. Mührün üzerinde birinci satırda Muhammed, ikincide Resûl, üçüncü satırda Allah yazılı idi. Mektubu bu mühürle mühürledi ve Dihye'ye verdi.

Hz. Dihye, mektubu Bizans Kayserine sunması için, Busrâ'daki Gassân emîri Hâris'e başvurdu. Hâris de, Dihye'yi Heraklius'a götürmesi için Adiy bin Hâtem'i vazîfelendirdi.

Adiy bin Hâtem de Dihye'yi alıp, Kudüs'e götürdü. Bu sırada Heraklius da Kudüs'te bulunuyordu. Heraklius; eğer İranlılar üzerine galip olurlarsa, Humus'tan Kudüs'e kadar yürüyeceğini adanmıştı. Heraklius, İran ordularını yenince adağını yerine getirmek için; Humus'tan yaya olarak yola çıkmış, yoluna halılar serilmiş, kokular serpilmiş ve bu hâl ile Kudüs'e ulaşmış, adağını yerine getirmişti.

Dihye, Heraklius'tan sonra Kudüs'e vardı ve Heraklius ile görüşmek için temaslarda bulundu. İmparatorun adamları kendisine dediler ki:

- Kayser'in huzuruna çıktığın zaman başını eğip yürüyeceksin ve yaklaşınca da yere kapanıp secde edeceksin. Secdeden kalkmana izin vermedikçe de aslâ başını yerden kaldırmayacaksın.

Bu sözler, Dihye'ye ağır geldi ve onlara şunları söyledi:

- Biz Müslümanlar, Allahü teâlâdan başka hiçbir kimseye secde etmeyiz. Hem insanın insana secde etmesi, insanın yaratılışına terstir.

Bunun üzerine Kayser'in adamları dediler ki:

- O hâlde Kayser, getirdiğin mektubu hiçbir zaman kabûl etmez ve seni huzurundan kovar.

- Bizim Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâm başkasının, kendisine değil secde etmesine; önünde eğilmesine bile müsâade etmez. Kendisiyle görüşmek isteyen, köle bile olsa; ona ilgi gösterir, huzuruna alır, derdini dinler, sıkıntısını giderir, gönlünü alır. Bunun için Ona tâbi olanların hepsi hürdür, şereflidir. (Devamı varın)

“Müslüman ol ki, selâmet bulasın!” 19.10.2006

Resulullahın davet mektubunu götürən Hz.Dihye-i Kelbî'nin, Rum Kayser'inin huzurunda eğılmeyeceğini belirtmesi üzerine, orada bulunan adamlarından biri dedi ki:

- Mâdem ki Kayser'e secde etmeyeceksin, o hâlde üzerine aldığın vazîfeyi yerine getirebilmen için sana başka bir yol göstereyim. Kayser'in, sarayının önünde dinlendiği bir yer var. Her gün öğleden sonra bu avluya çıkar, oraları dolaşır. Orada bir minber vardır. Onun üzerinde herhangi bir şikâyet veya yazı varsa, önce onu alır okur, sonra istirahat eder.

Sen de şimdi git, hemen mektubu o minbere koy ve dışarda bekle. Mektubu görünce, seni çağırır. O zaman vazîfeni yerine getirirsin.

Bunun üzerine Hz. Dihye mektubu söylenen yere bıraktı. Heraklius mektubu aldı. Tercüman, Resûlullahın mektubunu okumaya başladı. **“Bismillâhirrahmânirrahîm. Allahın Resûlü Muhammed'den Rumların büyüğü Heraklius'a”** diye başladığını görünce, Heraklius'un kardeşinin oğlu Yennak, çok kızdı. Heraklius, ne yaptığını sordu. O da dedi ki:

- Görmüyor musun? Mektuba hem senin isminden önce kendi ismi ile başlamış, hem de senin hükümdâr olduğunu söyleyip, “Rumların büyüğü Heraklius'a” demiş. Niçin “Rumların hükümdârı” diye yazmamış. Bunun üzerine Heraklius şöyle cevap verdi:

- Vallahi sen, ya çok akılsızsın veya koca bir delisin. Senin böyle olduğunu bilmiyordum. Ben daha mektubun içinde ne olduğuna bakmadan, yırtıp atmak mı istiyorsun? Hayatıma yemîn ederim ki, eğer O, söylediği gibi Resûlullah ise, mektubuna benim isminden önce kendi ismini yazmakta ve beni Rumların büyüğü diye anmakta haklıdır. Ben ancak onların sahibiyim, hükümdârları değilim.

Hristiyan âlimlerinin reisi ve kendisinin müşâviri olan Uskuf isimli kimseyi çağırttı ve mektup okundu. Mektubun devamı şöyleydi: **“Allahü teâlânın hidâyetine tâbi' olana selâm olsun. Bundan sonra; ben seni İslâma da'vet ederim. Müslüman ol ki, selâmet bulasın! Allahü teâlâ sana iki kat ecir versin. Eğer yüz çevirirsen bütün Hristiyanların vebâli senin üzerinedir. Ey kitap ehli, sizin ve bizim aramızda bir olan söze gelin; Allahü teâlâdan başkasına ibâdet etmeyelim ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Allahü teâlâyı bırakıp ba'zılarımız ba'zılarını Rab edinmesinler. Eğer bu sözden yüz çevirirlerse “Şâhid olunuz, biz Müslümanız!” deyiniz.”** (Dvamlı yarın)

“Bu beklediğimiz Peygamber!” 20.10.2006

Hazret-i Dihye'nin getirdiği Resûlullahın davet mektubunu okunurken Heraklius'un alnından ter taneleri dökülüyordu. Mektup bitince dedi ki: “Hz. Süleyman'dan sonra ben böyle “Bismillâhirrahmânirrahîm” diye başlayan bir mektup görmemiştim. “

Heraklius, Uskuf'a bu mes'eledeki fikrini sordu. O da dedi ki:

- Vallahi O, Mûsâ ve İsâ aleyhimesselemin bize geleceğini müjdelediği, beklediğimiz Peygamberdir. Zaten biz Onun gelmesini bekliyorduk. Ona tâbi olmanı uygun görürüm.

- Ben senin dediğin şeyi çok iyi biliyorum. Fakat Ona tâbi olup, Müslüman olmaya gücüm yetmez. Çünkü hem hükümdârlığım gider, hem de beni öldürürler.

Bundan sonra Dihye'yi çağırttı. Hz. Dihye dedi ki:

- Aramızda bir zât zuhûr etti. Peygamber olduğunu beyân etti. Halkın bir kısmı Ona tâbi olmaktadır. Bir kısmı da karşı koymaktadır. Aralarında çarpışmalar vuku bulmuştur.

Bundan sonra Heraklius, Peygamber efendimiz hakkında araştırma yapmaya başladı. Şam vâlisine emir verip Peygamber efendimizin kavminden bir kişiyi muhakkak bulmalarını emretti. Bu arada kendisinin dostu olan ve İbranice bilen Roma'daki bir âlime de mektup yazıp, bu mes'eleyi sordu. Roma'daki dostundan, bahsettiği zâtın âhır zaman Peygamberi olduğunu bildiren bir mektup geldi. Bu arada Şam vâlisi, ticâret için Şam'a giden bir Kureyş kervanını buldu. Bunların içinde Ebû Süfyân da vardı. Vâli, Ebû Süfyân'la yanındakileri Şam'a götürüp, Heraklius'un yanına çıkardı.

Bu sırada Heraklius Kudüs'te bir kilisede idi. Vezirleriyle beraber oturmuş ve başına tâcını giymişti. Heraklius, Ebû Süfyân ve yanındaki otuz kadar Mekkeliyi burada kabûl etti. Peygamber efendimiz hakkında ba'zı sorular sorup cevabını aldıktan sonra, tekrar sordu:

- O size neyi emrediyor?

Ebû Süfyân hiç gizlemeden şu cevabı verdi:

- Yalnız bir Allaha ibâdet etmeyi, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamayı emrediyor, atalarımızın taptığı putlara tapmaktan bizi men ediyor. Namaz kılmayı, doğru olmayı, fakîrlere yardım etmeyi, harâmlardan sakınmayı, ahde vefâyı, emânete hıyânet etmemeyi, akrabâyı ziyâret etmeyi emrediyor. (Devamlı yarın)

“Beni öldürmelerinden korkuyorum!” 21.10.2006

Rum hükümdarı Heraklius, Resulullahın davet mektubundan ve O'nun hakkında söylenenlerden çok etkilenmişti. Rum papazlar bundan endişe düymaya başlamışlardı. Diğerlerini çzikartıktan sonra hükümdar Hz. Dıhye'yi çağırtdı.Hz. Dıhye, o mübârek güzel yüzü ile Heraklius'un karşısına geçip, tatlı sesi ile dedi ki:

“Ey Kayser beni sana, Humus'tan Hâris adlı bir kimse gönderdi ki, o, senden hayırlıdır. Allahü teâlâya yemîn ederim ki, beni ona gönderen zât, ya'nî Resûlullah ise, hem ondan, hem de senden daha hayırlıdır. Sözlerimi alçakgönüllülikle dinleyip, verilen nasîhatleri kabûl et! Çünkü alçakgönüllülük edersen nasîhatları anlarsın. Nasîhatları kabûl etmezsen insaflı olamazsın.

Ben seni, Mesîh'in kendisine namaz kılmış olduğu Allaha da'vet ediyorum. Seni, önceden Mûsâ'nın, ondan sonra İsâ'nın geleceğini müjdeleyip haber verdiği şu Ümmî Peygambere îmâna da'vet ediyorum. Eğer bu husûsta bir şey biliyor, dünya ve âhîret saâdetini kazanmak istiyorsan, onları gözlerinin önüne getir. Yoksa âhîret saâdetini elinden kaçırır, dünyada küfür ve şîrk içinde kalırsın. şunu da iyi bil ki, senin Rabbin olan Allah, zâlimleri helâk edici ve ni'metleri değıştiricidir.”

Heraklius, Peygamberimizin mektubunu okuyunca, öpüp gözlerine sürdü ve başına koydu. Sonra da şöyle dedi:

- Ben, ne elime geçen bir yazıyı okumadan, ne de yanıma gelen bir âlimden bilmediklerimi sorup öğrenmeden bırakmam. Böylece hayır ve iyilik görürüm. Sen bana hakîkatı düşünüp buluncaya kadar mühlet ver.

Heraklius daha sonra Hz. Dıhye'yi tekrar yanına çağırıp başbaşa konuştu. Kalbinde olanı izhâr etti. Dedi ki:

- Ben biliyorum ki seni gönderen Zât, kitaplarda geleceği müjdelenen ve gelmesi beklenen âhır zaman Peygamberidir. Yalnız ben Ona uyarsam; Rumların beni öldürmesinden korkuyorum.

Onların içinde en büyük âlimleri ve benden daha ziyâde itibâr gösterdikleri bir kimse vardır ki, Dağatır derler. Seni ona göndereyim. Bütün Hıristiyanlar ona tâbî'dir. Eğer o îmân ederse, bütün hepsi ona uyup îmân ederler. Ben de o zaman kalbimde olanı ve itikâdımı açığa vururum.

Bundan sonra Heraklius bir mektup yazdı ve Hz. Dıhye'ye verip, Dağatır'a gönderdi. (Devamı varın)

“Vallahi O bir Peygamberdir!” 22.10.2006

Hazreti Dıhye, Resulullahın ve Heraklius'un mektubunu Dağatır'a götürdü. Dağatır, Peygamberimizin mektubunu okuyup, vasıflarını işitince;

- Vallahi senin sahibin, Allah tarafından gönderilmiş bir peygamberdir. Biz Onun sıfatlarını tanıyoruz. İsmi de kitaplarımızda yazılı bulduk, dedi ve îmân etti.

Bundan sonra Dağatır evine gitti ve her pazar yaptığı va'zlara üç hafta çıkmadı.

Hıristiyanlar bağırıyorlardı: “Dağatır'a ne oluyor ki, dışarı çıkmıyor, onu istiyoruz!”

Dağatır üzerindeki siyah papaz elbisesini çıkardı. Beyaz bir elbise giydi ve eline âsâsını alıp kiliseye geldi. Hıristiyanları topladı. Ayağa kalkıp dedi ki: “Ey Hıristiyanlar! Biliniz ki bize Ahmed'den mektup geldi. Bizi hak dîne da'vet etmiş. Ben açıkça biliyor ve inanıyorum ki, O, Allahü teâlânın hak peygamberidir.”

Hıristiyanlar bunu işitince, hepsi Dağatır'ın üzerine hücûm ettiler ve onu döverek şehîd ettiler. Hz. Dıhye gelip, durumu Heraklius'a haber verdi. Heraklius da bunun üzerine dedi ki:

- Ben sana söylemedim mi? Dağatır, Hıristiyanlar katında benden daha sevgili ve azîzdir. Eğer duysalar beni de onun gibi katlederler.Heraklius Humus'taki köşkünde, Rumların büyüklerini çağırıp, kapıların kapatılmasını emretti. Sonra yüksek bir yere çıktı ve onlara dedi ki:

- Ey Rum cemâ'atı, ben sizleri hayırlı bir iş için topladım. Bana Muhammed'in mektubu geldi. Beni İslâm dînine da'vet ediyor. Vallahi O, gelmesini bekleyip durduğumuz, kitaplarımızda kendisini yazılı bulduğumuz ve alâmetlerini bildiğimiz Peygamberdir. Geliniz Ona tâbî olalım da dünyada ve âhîrette selâmet bulalım.

Bunun üzerine herkes kötü sözler söyleyip homurdanarak dışarı çıkmak için kapılara koştular. Fakat kapılar kapalı olduğu için bir yere gidemediler. Heraklius Rumların bu hareketlerini görüp, İslâmiyetten böyle kaçındıklarını anlayınca, öldürölmesinden korktu ve;

- Ey Rum cemâ'atı, benim biraz önce söylediğim sözler, sizlerin, dîninize olan bağlılığınızı ölçmek içindi. Dîninize bağlılığınızı ve beni sevindiren davranışınızı şimdi gözlerimle gördüm, dedi.

Bunun üzerine Rumlar Heraklius'a secde ettiler. Köşkün kapıları açıldı ve çıkıp gittiler. Heraklius, Hz. Dıhye'yi çağırıp olanları anlattı. Bahşışler, hediyeler verdi. Peygamberimize bir

mektup yazdı. Mektubu ve hazırlattığı hediyeleri Hz. Dıhye ile Peygamberimize gönderdi.
(Devamı yarın)

Dünyayı ahirete tercih etti 23.10.2006

Heraklius, Müslüman olmak istemişse de, makâm ve ölüm korkusundan îmân etmedi. Dünyayı ahirete tercih etti. Peygamberimize yazdığı mektupta şöyle diyordu:

“Hz. Îsâ'nın müjdelediği Allahın Resûlü Muhammed'e Rum hükümdârı Kayser'den, Elçin mektubunla birlikte bana geldi. Ben şehâdet ederim ki sen Allahın hak Resûlüsün. Zaten biz seni İncil'de yazılı bulduk ve Hz. Îsâ seni bize müjdelemiş idi. Rumlari sana îmân etmeye da'vet ettim. Fakat îmân etmeye yanaşmadılar. Onlar beni dinleselerdi muhakkak ki, bu onlar için hayırlı olurdu. Ben senin yanında bulunup, sana hizmet etmeyi ve ayaklarını yıkamayı çok arzû ediyorum.”

Hz. Dıhye, Heraklius'tan ayrılıp Hismâ'ya geldi. Yolda Şenar vâdisinde Huneyd bin Us, oğlu ve adamları Hz. Dıhye'yi soydular. Eski elbiselerinden başka herşeyini aldılar. Bu mevkide Dübey bin Rifâe bin Zeyd ve kavmi, İslâmiyeti kabûl etmişlerdi. Hz. Dıhye bunlara geldi. Bunlar Huneyd bin Us ve kabîlesinin üzerine yürüyüp Dıhye'den aldıkları şeylerin hepsini kurtardılar.

Daha sonra Efendimiz Zeyd bin Hârîs'i Huneyd bin Us ve adamlarının üzerine gönderdi. O beldede olanların hepsi îmân etti. Bu mes'ele böylece kapandı.

Hz. Dıhye Medîne'ye gelince, evine uğramadan hemen doğruca Resûlullahın kapısına gitti. İçeri girdi ve bütün olanları anlattı. Peygamberimize Heraklius'un mektubunu okudu. **“Onun için bir müddet daha saltanatı kalmak vardır. Mektubum yanlarında bulundukça, onların saltanatı devam edecektir”** buyurdu.

Heraklius daha sonra da Peygamberimize îmân ettiğini bildiren mektup yazmış ise de Resûlullah efendimiz; **“Yalan söylüyor. Dîninden dönmemiştir”** buyurdu.

Heraklius Peygamberimizin mektubunu ipekten bir atlasa sarıp, altından yuvarlak bir kutunun içerisinde muhafaza etti. Heraklius ailesi bu mektubu saklamışlar ve bunu da herkesten gizli tutmuşlardır. Bu mektup ellerinde bulunduğu sürece saltanatlarının devam edeceğini söylerler ve buna inanırlardı. Hakîkaten de öyle olmuştur. İslâm kumandanlarından onu görmek isteyenlere: **“Bize baba ve dedelerimiz, “Bu mektup elinizde kaldıkça saltanat bizden gitmeyecektir” diye tenbîh etmişlerdir”** demişlerdir.

Dıhye-i Kelbî Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden ve simâ olarak en güzellerindendir. Şam seferlerine katıldı. Şam'ın fethinden sonra oraya yerleşti ve Muzze'de oturdu. Hz. Muaviye zamanında, Şam'da 672'de vefât etti.

Hidayet kandilleri 24.10.2006

Hazreti Sevbân pazarda köle olarak satılıyordu. Peygamberimiz merhamet edip esâret parasını vererek onu satın aldı, sonra da serbest bırakarak hürriyetine kavuşturdu. Fakat Hz. Sevbân, engin şefkat deryâsı olan Resûl-i ekreme bir anda ısınmıştı. Ondan ayrılmak istemedi. Bunu farkedene Peygamberimiz, kendisine şu teklifte bulundu: **“İstersen ailenin yanına dön, onlarla yaşa; istersen bizimle, Ehl-i beytimizin arasında bulun.”**

Bu, Hz. Sevbân'ın dört gözle beklediği bir teklifti. Hiç düşünmeden, Kâinâtın efendisiyle beraber kalmayı kabûl etti. Hz. Sevbân, böylece Peygamber efendimizin ve ailesinin hizmetinde bulunmak şerefine erdi. Peygamberimizin husûsî hizmetkârlık vazîfesini de yürüttü. Akıllı, dirâyetli ve zekî bir insandı. Peygamberimizin her emrine koşar, her işini görür ve en mükemmel şekilde istediklerini yerine getirirdi.

Bir gün Müslümanlar Resûlullahın hizmetçisi Sevbân'a bir hadîs-i şerîf nakletmesini ricâ ettiler: Hz. Sevbân dedi ki: Resûl-i ekrem efendimiz buyurdular ki: **“Bir Müslüman cenâb-ı Hakka bir secde ederse, cenâb-ı Hak onun makâmını bir derece yükseltir ve günâhlarını affeder.”**

Eshâb-ı Suffa'dan olan Hz. Sevbân, Resûl-i ekremden sonraki ilim, fazîlet ve fetvâ sahibi kimseler arasında sayılmaktadır. Geniş bir ders halkası ve talebeleri vardı.

Resûl-i ekreme olan bu sevgi ve bağlılığından dolayı defalarca zarar görmüş, hattâ yaralanmıştı. Nitekim bir gün, bir Yahûdî gelerek, Resûl-i ekreme, “Esselâmü aleyke yâ Muhammed!” demişti. Orada bulunan Hz. Sevbân, “Niçin, yâ Resûlallah, demedi” diye Yahûdîyle dövüşmüş ve yaralanmıştı.

Hz. Sevbân, “Peygamberimizin ismini, yalnız başına söylemeyi günâh kabûl ederim” derdi. Hz. Sevbân, Peygamber efendimizin söz ve emirlerini bütün gönlüyle, pür dikkat dinler ve bunlara titizlikle uyardı. Bir defa Resûl-i ekrem Sevbân'a; **“Kimseden bir şey isteme ve suâl sorma!”** diye buyurmuşlardır.

Bundan sonra, Hz. Sevbân, ömrünün sonuna kadar kimseden bir şey istememiş ve kimseden bir şey sormamıştır. Hattâ son zamanlarında, atına binmek veya atından inmek husûsunda kendisine yardım etmek isterler, fakat o reddederdi.

Hiz. Sevbân'ın bildirdiği bir hadîs-i şerîfte buyuruldu ki: **“İhlâs sahibi olanlara müjdelersun! Bunlar hidâyet kandilleridir. Onların üzerinden bütün karanlık fitneler kalkar.”**

Kişi sevdiği ile beraber 25.10.2006

Hazreti Sevbân, Resûlullahın ayrılığına dayanamayan bir Peygamber âşığıydı. Çeşitli hizmetler dolayısıyla bazan Resûlullahtan ayrı kaldığı olurdu. Bir gün perişan bir hâlde Resûl-i ekremin huzuruna geldi. Rengi uçmuş, vücudu zayıflamış, simâsında hüzn ve keder belirtileri noktalanmıştı. Onu bu vaziyette gören Peygamberimiz, hâlini sordu: **“Neyin var, hasta mısın, ey Sevbân?”**

Hiz. Sevbân derdini şöyle anlattı: “Ne hastalığım, ne de ağrım var. Hiçbir şeyim yoktur, yâ Resûlallah! Biz huzuruna gelip gittikçe cemâline bakıyor, yanında oturuyor, sohbetinde bulunuyoruz. Ancak sizi görmediğim zamanlar hasretim artıyor, sana kavuşuncaya kadar kederden bunalıyorum. Sonra âhireti hatırlıyorum ve orada sizi görememekten korkuyorum. Çünkü siz Cennette diğer Peygamberlerle beraber yüksek makâmlarda bulunacaksınız. Ben ise Cennete girsem bile senin derecenden aşağı makâmlarda bulunacağımdan dolayı, sizi orada görememekten endişe ediyorum.”

Bunun üzerine Nisâ sûresinin 69-70. âyet-i kerîmeleri nâzil oldu. Bunlarda meâlen buyuruldu ki: **“Allahü teâlâ ve Peygamberlere itâat edenler, işte bunlar, Allahü teâlânın kendilerine ni'met verdiği Peygamberlerle, siddîklarla, şehîdlerle ve iyi kimselerle beraberdir. Bunlarsa ne güzel birer arkadaştır! İşte itâatkârlara yapılan bu ihsân Allahü teâlâdandır. Her şeyi bilici olarak Allahü teâlâ kâfidir.”**

Peygamber efendimiz de, **“Kişi sevdiği ile beraber olacak!”** buyurdu.

Bunları duyan Hiz. Sevbân sevincinden uçacak gibi oldu.

Hadîsleri iyi ezberlerdi. Ezberlediği hadîsleri yaymayı farz bilirdi. Halk, hadîs ilmindeki derecesini bildiklerinden, dâimâ ondan hadîs-i şerîf sorar öğrenirlerdi. Bildirdiği hadîslerin bazılarında buyuruldu ki:

“Bir zaman gelecek, ümmetinden bir kısmı müşriklere katılacak. Onlar gibi putlara tapacak. Yalancılar çıkacak. Kendilerini Peygamber sanacaklar. Hâlbuki, ben Peygamberlerin sonuncusuyum. Benden sonra Peygamber gelmeyecektir. Ümmetim arasında, doğru yolda olanlar, her zaman bulunacaktır. Onlara karşı olanlar, Allahın emri gelinceye kadar, onlara zarar yapamayacaktır.”

“Biliniz ki en hayırlı ameliniz namazdır. Yalnız kâmil mü'min abdestli durur.”

“Kim Ramazandan sonra altı gün oruç tutarsa, bütün sene oruç tutmuş gibi olur. Kim bir iyilik yaparsa, ona, bunun on katı verilir.”

“Bende hazımsızlık olmaz!” 26.10.2006

Bir gün Abdullah bin Ömer hazretlerine, bin dirhem para ile kıymetli bir kaftan hediye getirilmişti. Dostlarından birisi ertesi gün, onu, çarşıda hayvanına veresiye yem alırken görünce şaşırdı. Evine gidip sordu:

- Dün Abdullah bin Ömer'e bin dirhem para ile kıymetli bir kaftan gelmemiş miydi?

- Evet gelmişti.

- Fakat bugün onu veresiye alış-veriş yaparken gördüm.

- Doğrudur. Hediyeleri aldığı gün, kaftanı omuzuna alıp, çarşıya çıktı. Dönüşünde ne kaftan ne de paralar vardı. İhtiyacı olanlara hepsini dağıtmış.

Gençliğinde bir rû'yâ gördü. Rû'yâsında ipek bir kumaş parçasının üzerine binerek uçuyor, Cennetteki istediği yerlere konuyordu. Bu sırada birileri onu Cehenneme götürmek istedi.

Hemen karşısına bir melek çıkıp, “Korkma!” dedi. Sonra alıp tekrar Cennete götürdü.

Hazret-i Hafsa, onun bu rû'yâsını Resûlullah'a anlatınca, Peygamber efendimiz buyurdu ki: **“Abdullah ne iyi insandır. Keşke geceleri de namaz kılsa!”**

O zamandan sonra gece namazını hiç bırakmadı.

Allahtan başka kimseden korkmazdı. Bir gün yolculuğa çıktı. Yolda karşılarına bir aslan çıkınca, arkadaşları korkup ne yapacaklarını şaşırdılar. O korkusuzca aslanın yanına yaklaşp, kulağına dedi ki:

- Resûlullahtan işittim. **“İnsanoğlu Allahtan başkasından korkmazsa, hiçbir şeyi ona musallat etmez”** buyurdu. Yoldan çekil de yolumuza devam edelim.

Aslan sessizce oradan uzaklaştı.

Acıkmayınca yemez, yediğinde de çok az yedi. Nitekim Irak'tan ziyâretine gelen bir dostu, kendisine hediye olarak bir ilâç getirerek dedi ki:

- Bu iyi bir ilâçtır. Sana, Irak'tan getirdim.

- Bu ilâç neye yarar?

- Hazımsızlığa iyi gelir.

- O zaman, sen bu ilâcı başkasına ver!

- Niçin?
- Çünkü, ben ömrümde hiç karnım doyana kadar yemek yemedim. Bundan sonra da yemiyeceğim için bende hazımsızlık olmaz.

Evliya olabilmek için 27.10.2006

Bir gün Abdullah bin Ömer hazretlerinin devesi kayboldu. Çok aradı, bulamadı. "Alana helâl olsun!" deyip mescide girdi. Sonra birisi gelip, "Deven filân kimsede!" dedi.

Mescidden çıkıp giderken, hatırladı. "Ben onu alana hediye etmişim" deyip tekrar mescide döndü.

Peygamber efendimiz bir nasîhatinde, Abdullah bin Ömer hazretlerine buyurdu ki:

- Allah için sev, Allah için darıl, Allah için anla! Evliyalık mertebesine ancak böyle kavuşabilirsin! Bu minvâl üzere olmıyan kişi, namazı ve orucu çok olsa bile, îmânın tadını alamaz. Yâ Abdullah, sabaha çıktığın zaman akşam için kendini kaygılandırma! Akşama çıktığın zaman sabah için kendini kaygılandırma! Sağlığında hastalığın ve hayatında ölüm için tedbîr al!

Abdullah bin Ömer hazretleri, harâmdan çok korkardı. Bunun için, sık sık buyururdu ki:

- Kambur oluncaya kadar namaz kılsanız ve kıl gibi oluncaya kadar oruç tutsanız, harâmdan kaçmadıkça bunların va'dedilen mükâfâtına kavuşamazsınız!

Birisi, Abdullah bin Ömer hazretlerine, "Allah için, seni çok seviyorum" deyince buyurdu ki:

- Ben de Allah için, seni hiç sevmiyorum. Çünkü sen, ezânı tegannî ederek, şarkı söyler gibi okuyorsun.

Tâbiînin büyüklerinden Nâfi' buyurdu ki:

"Ben henüz çocuk iken Abdullah bin Ömer ile beraber gidiyorduk. Ney sesi işittik. Hz. Abdullah, kulaklarını parmakları ile kapadı. Oradan hızla uzaklaştık. Bir müddet sonra bana, "Ney sesi daha işitiliyor mu?" diye sordu. "Hayır işitilmiyor." diye cevap verince, ondan sonra parmaklarını kulaklarından ayırdı."

Resûlullah efendimiz, Abdullah bin Ömer'i çok severdi. Nitekim bir gün Hz. Abdullah, Resûlullahın huzûrlarına gelmişti. Resûlullah efendimiz ona çok iltifât edip, **"Kıyâmet günü herkesin berâtı [kurtuluş vesîkası] her işi ölçüldükten sonra verilir. Abdullah'ın berâtı ise, dünyada verilmiştir"** buyurarak onu medh ve senâ buyurdu.

Sofrasında misafir eksik olmazdı 28.10.2006

Abdullah bin Ömer hazretleri bir gün, birkaç arkadaşı ile Medîne-i münevvere dışına çıkmışlardı. Yemek vakti gelince sofraya hazırlandılar. O sırada köle olan bir çoban selâm verdi. Hz. Abdullah çobanı yemeğe da'vet etti. Çoban oruçlu olduğunu söyleyip sofraya oturmadı. İbni Ömer ona sordu:

- Bu çok sıcak günde hem koyunları otlatman, hem de oruç tutman nasıl oluyor?

Çoban da cevap verdi:

- Bu hâlde çok günler oruç tuttum.

Abdullah bin Ömer hazretleri, onu denemek için dedi ki:

- Koyunlarından birini satar mısın? Hem parasını, hem de iftâr etmen için etinden veririz?

- Koyunlar efendimindir.

- Efendine kaybolduğunu söylersin.

Bunun üzerine çoban, tam bir teslimiyetle şöyle cevap verdi:

- Allahü teâlâ görüp biliyor.

Abdullah bin Ömer hazretleri, çobanın sözünü birkaç defa tekrar etti. Medîne'ye döndüklerinde, çobanın efendisine birisini gönderip, sürüyü ve çobanı satın aldı. Onu azâd ederek, koyunları da ona hediye etti.

* * *

Abdullah bin Ömer hazretleri, Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden olup, dört büyük halîfeden Hz. Ömer'in oğludur. İlk îmâna gelenlerdendir. Babası îmân ile şereflenince, o da küçük yaşta Müslüman oldu.

Küçük yaştan beri Peygamber efendimizle beraber bulundu. Bunun için Eshâb-ı kirâm içinde en çok hadîs-i şerîf nakledenlerden oldu.

Ayrıca, yaratılış olarak üstün hâllere sahip olduğundan ve Resûlullahın hizmeti ile şereflenip, uzun zaman sohbetlerinde bulunduğundan, bütün ilimlerde mâhir oldu.

Harâm ve şüphelilerden sakınmakta, dünyaya düşkün olmamakta örnek durumdaydı. Her işte çok araştırmacı, inceleyici ve dikkatliydi. Çok cömert olup, ikrâm etmeyi çok severdi. Akşam yemeklerini, yalnız yediği hiç vâki değildi. Mutlaka misâfir arar bulurdu.

Dünyaya düşkün değildi 29.10.2006

Mekke'nin fethi sırasında, İbni Ömer yirmibeş yaşlarında bulunuyordu. Sür'atli koşan bir atı vardı. Bu at üzerinde, elinde mızrağı olduğu hâlde çok heybetli idi. Resûlullah efendimiz onun bu hâlini görünce, **"Abdullah! İşte Abdullah"** buyurarak mücâhidliğini övdüler. Müslüman ordusu, büyük bir ihtişâmla Mekke'ye girdiği zaman, Resûl-i ekrem bir deve üzerinde olup, İbni Ömer de yanında bulunuyordu.

Mekke'nin fethinden sonra Abdullah bin Ömer, Huneyn muhârebesine katıldı. Büyük kahramanlıklar gösterdi.

Ordu bir ara geri çekilmek üzere iken İbni Ömer, Resûlullah efendimize yaklaşıp, duâ istedi ve, "Zafer nasîb olursa i'tikâf edeceğim" diye arzetti. Resûl-i ekrem onun bu arzûsu üzerine buyurdu ki:

- Dilediğini yapar, adağını yerine getirirsin.

Sonra zafer nasîb oldu.

Huneyn'den sonra Tâif muhâsarası oldu. Bu muhâsarada öncü kuvvetlerinden idi. Resûlullahın duâsı ile fetih nasîb oldu.

Abdullah bin Ömer hazretleri, Mûte harbinde de bulundu. Bu husûsla ilgili kendisi şöyle anlatır:

"Resûlullah efendimiz Mûte gazâsında Zeyd bin Hârise'yi kumandan yapmış, **"Eğer Zeyd şehîd olursa, Ca'fer bin Ebî Tâlib, o da şehîd olursa, Abdullah bin Revâha kumandanlık yapsın"** buyurmuştu.

Ben de bu savaşta idim. Ca'fer bin Ebî Tâlib'i harb meydanında aradık ve şehîdler içerisinde bulduk. Vücûdunda doksandan fazla kılıç ve mızrak yarası vardı."

İyilik etmesini, hayrı, sadakayı, köle azâd etmeyi çok severdi. İyi ve güzel huylu olup, kötülükten uzaktı. Her işini ve her şeyini Allah için yapardı. Yüzüğünün taşında, "Abdullah bin Ömer, Lillah" ibâresi yazılı idi. Abdullah bin Ömer hazretleri buyurdu ki:

- Müslümanlıkla şereflendikten sonra, en büyük sevinç ve neş'em; gönlümün, herkesi peşinden koşturan birtakım istek ve arzûlara meyletmemiş olmasıdır.

Abdullah bin Ömer, Resûlullahı görme, sohbetinde bulunma, Ona hizmet etme şerefine kavuşma ve fitraten üstün hâllere sahip olması sebebiyle, bütün ilimlerde mâhir, üstâd idi.

İlmi, harâm ve şüphelilerden sakınması ve dünyaya düşkün olmaması yönleri ile örnek durumdaydı. Her işte çok araştırmacı, inceleyici ve dikkatliydi.

"Bu fırsatı kaçırmayınız!" 30.10.2006

Abdullah bin Ömer, Amr bin Âs komutasındaki orduda vazîfe almıştı. Ordu, Filistin toprağına girince, Amr bin Âs, Abdullah bin Ömer'e bir sancak ve emrine bin süvârî verdi. Birlik, Amr bin Âs'ın emri üzerine hareket etti. Sabaha kadar yürüdüler. Bu sırada, kalabalık insan topluluğına dâir birtakım izlere rastladılar. Abdullah bin Ömer hazretleri, "Zannederim bu asker izi, Rumların öncü birliklerine âittir." dedi. Sonra emrindeki askerlerle birlikte durdu. Askerler, izi takip etmek isteyince, Abdullah bin Ömer şu tâlimâtı verdi: "Hayır, izin kime âit olduğunu kesin olarak öğreninceye kadar kimse dağılmasın!"

Kimse yerinden ayrılmadı. Araştırma netîcesinde, Müslümanlardan haber almak için dolaşan, onbin kişilik Rum askerinin, yakınlarında olduğunu anladılar. Abdullah bin Ömer, onları görünce, askerlerine seslendi: "Bu fırsatı kaçırmayınız! Cennet kılıçların gölgesi altındadır!"

Bütün asker gür bir sesle, **"Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah"** dedi. Kelime-i tevhîd sesleri semâyı çınlattı. Sanki ağaçlar, taşlar ve her şey onlara Kelime-i tevhîd ile cevap veriyordu. İlk hücum eden İkrime bin Ebî Cehl oldu. Onu Süheyl bin Amr, sonra da Dehhâk takip etti. İki ordu birbirine girmişti. Abdullah bin Ömer hazretleri, savaş hâlini şöyle anlatmıştır:

"O anda, Rumların önde gelen cengâverlerinden, iri yapılı, sağına soluna çevik hareketlerle vuran birini gördüm. Bu, öncü kuvvetlerinin komutanı ve Rumların gözbebeğı olan birisi idi. Rum askerinin üzerinde moral yönünden büyük te'siri vardı. Üzerine hücum edip, mızrağımy uzattım, fakat kendini kurtardı. Öldürmek için tekrar bir fırsatını bulup, yaraladım. Kılıcımy vurdukça vuruyordum. Sanki taşa çalışıyordum. Her vuruşta kılıç, sert taşa vurulmuş gibi ses çıkarıyordu. Hattâ kırıldığını zannettim. Nihâyet yere düşürdüm.

Bunu gören Rumlar büyük bir korkuya kapıldılar. Müslüman mücâhidler ise daha şiddetli ve aşkla çarpışmaya başladılar. Allah için, Dehhâk ve Hâris bin Hişâm çok kahramanlıklar gösterdiler ve düşman büyük bir hezîmete uğrayıp dağıldı. Böylece Allahü teâlânın yardımı ile zafere ulaştık."

Muhârebe bittikten sonra, Müslüman askerleri toplandılar. Rumlardan aldıkları malları ve ganîmetleri ortaya getirdiler. Bütün askerler döndüğü hâlde, Abdullah bin Ömer hâlâ görünmüyordu. Bu arada, Abdullah bin Ömer hazretleri yüksek sesle, tekbîr getirerek geldi. Kendisine, nerede olduğunu sorduklarında, "Rumların kumandanları ile meşgûldüm. Onu öldürdüm" dedi.

" Bir evden bir kurban yeter!" 31.10.2006

Abdullah bin Ömer hazretleri, devlet kadrosunda vazîfe almaktan uzak durdu. İlme ve cihada ağırlık verdi. Zaten, babası Hz. Ömer, şehâdetinden önce yerine oğlunu göstermesini isteyenlere, " Bir evden bir kurban yeter!" buyurmuştu.

Kendisi seçilmemek şartıyla Hz. Osman'ı halîfe seçen şûrâ üyeliğinde bulundu.

Hz. Osman'ın şehâdetinden sonra, Hz. Ömer'in oğlu olması, ilmî mertebesinin yüksekliği ve savaşlardaki kahramanlığı ileri sürülerek, halîfe olması istendiyse de kabûl etmedi. Hz. Ali'ye bî'at etti. Fakat, iç hâdiselere karışmadı.

"Cihâd, İslâm ülkesinde, Müslümanlar arasında olmaz. Cihâd, kâfirlere ve gayrı müslim memleketine karşıdır" buyururdu.

Kur'ân-ı kerîmin tefsîri husûsunda sahâbenin ileri gelenlerinden idi. Helâle ve harâma âit hadîs-i şerîflerin çoğunu o bildirmiştir.

İşittiği hadîs-i şerîfleri yazar, gerek duymadıkça hadîs-i şerîf rivâyet etmezdi.

İbni Ömer hazretleri, ekseriyâ Resûlullah efendimizin hizmetinde ve huzurunda bulunurdu. Bulunmadığı zamanlarda, Onun söz, fiil ve takrîrini sorar, araştırırdı.

Anlıyamadığında, bizzat Resûl-i ekremden öğrenir, bildiğini öğretmekten zevk duyardı.

Medîne-i münevverede ders meclisi kurup, hadîs-i şerîf öğretti. Ayrıca hac mevsiminde de dünyanın her yerinden gelen ilim ve hak âşıklarına hadîs-i şerîf rivâyetinde bulundu.

Hz. Âişe buyurdu ki:

- Hâl ve hareketinde Resûlullah'a en çok benzeyenlerden biri de İbni Ömer idi.

Abdullah bin Ömer hazretleri, Mûte ve Yermük savaşlarında bulundu. Hz. Ebû Bekir'in hilâfeti zamanında Hâlid bin Velîd'in Arabistan'da isyân hâlinde bulunan mürted kabîlelere karşı açtığı sefere iştirâk etti.

Ayrıca Nihâvend muhârebesine ve Hz. Osman'ın Mısır vâlisi Abdullah bin Sa'd'ın Kuzey Afrika fütûhatını tamamlamak için Medîne'den gönderdiği yardımcı kuvvetler ile harbe katıldı.

Yine az zaman sonra 650-651 târihinde Sa'îd bin Âs kumandasındaki Horasan ve Taberistan seferine iştirak etti.

Abdullah bin Ömer hazretleri, Hz. Muâviye'nin hilâfetinde, Yezîd bin Muâviye ile Bizans seferine katıldı. Eyyûb Sultân hazretleriyle İstanbul surları önüne kadar gelip, Bizanslılar ile olan mücâdelede bulundu.

"Veren el alan elden hayırlıdır" 1.11.2006

Abdullah bin Ömer hazretleri, fıkıh ilminde kemâl derecesinde idi. Fetvâ husûsunda çok eşsiz idi. Buna rağmen birçok meseleye, "**Bilmiyorum**" diye cevap verirdi. Fetvâları çok kıymetlidir. Peygamberimizden sonra, insanlara altmış sene fetvâ vermiştir.

Hadîs ve fıkıh âlimleri arasında Abdullah bin Ömer, Abdullah bin Abbâs, Abdullah bin Zübeyr ile Abdullah bin Amr bin Âs'a Abâdile-i erbea, yanî dört Abdullah ünvânı verilmiştir. Bu dört zât, bir mes'eledede ittifâk edince, "**Abâdile'nin kavli**" denilir. Ancak fıkıh kitaplarında, Abâdile denilince, ekseriyâ İbni Mes'ûd, İbni Abbâs ve İbni Ömer hazretleri kastedilir.

İnsanları sevindirmesi, hayır hasenatı çoktu. Tâbiînin büyüklerinden Nâfi', Abdullah bin Ömer'in azâdlısıdır. Onu, onbin dirheme satın aldıktan, "**Seni Allah rızâsı için azâd ettim.**" buyurarak hürriyetine kavuşturdu.

Abdullah bin Ömer, çok cömert, halîm ve selîm idi. Köle ve câriyelerinden hangisini Allahü teâlâyâ ibâdet ederken görse, onu azâd etmek âdeti idi. Kölelerinin böyle görünerek kendisini aldattıklarını söylediklerinde buyurdu ki:

- Hayır için aldanmaktan iyi şey var mıdır?

İmâm-ı Nâfi', efendisi ile ilgili olarak buyurdu ki:

- Abdullah bin Ömer, bin kişi azâd etmeyince, rûhunu teslim etmedi. Sevmeye başladığı bir şeyi Allah rızâsı için, ihtiyâcı olana verirdi. Böylece, Allahü teâlânın; "**Sevdiğiniz şeylerden infâk etmedikçe, iyiliğe kavuşamazsınız!**" (Âl-i İmrân sûresi: 92) meâlindeki âyet-i celîlesiyle amel ederdi.

Zamanın zenginlerinden Abdülazîz bin Hârûn, "Her ne ihtiyâcın varsa bana bildir" diye Abdullah bin Ömer'e mektup yazmıştı. Karşılık olarak şöyle mektup yazdı:

"Resûlullahtan, '**Önce geçindirmekle yükümlü olduğun kişilere ver; yüksek el, alçak elden hayırlıdır!**' buyurduklarını işittim. Yüksek elin veren el, alçak elin de alan el olduğunu

sanıyorum. Senden hiçbir isteğim yoktur. Allahü teâlânın bana gönderdiği bir nimeti de geri çevirmem.”

Abdullah bin Ömer hazretleri, Cum'a namazına gitmeden önce mutlaka gusleder ve güzel kokular sürünürdü. Bayram namazları için de aynı şeyi yapardı. Günde iki defa güzel koku sürünür, elbiselerinin tertemiz ve kokusunun güzel olmasına dâimâ dikkat ederdi.

“İnsanları överek helak etmeyin!” 2.11.2006

Abdullah bin Ömer hazretleri çok tevazu sahibi birisi idi. Birisi kendisini göstererek, “Ey insanların en iyisi” deyince buna üzülürdü, “Ben insanların en iyisi değilim. İnsanların en iyisinin oğlu da değilim. Ben sâdece Allahü teâlânın bir kuluyum. O'nun rızâsını bekler, O'ndan korkarım. Siz böyle övmeye devam ederseniz, insanı helâk edersiniz.” buyurdu.

Bir sohbetinde, “Kıyâmet gününde aksaklar diye çağrılacak kişiler vardır” dedi. Cemâ'at, “Aksaklar kimlerdir” diye sorunca şöyle cevap verdi: “Sağa-sola bakmak ve bazı hareketler yapmak sûretiyle namazlarını eksilten ve aksatan kimselerdir.”

Ebû Gâlib diyor ki:

“Abdullah bin Ömer Mekke'ye geldiği zaman, bize misâfir olurdu. Geceleri kalkar, teheccüd namazı kılardı. Bir gece sabah namazı yaklaştığı zaman, bana dedi ki:

- Kalkıp namaz kılmayacak mısın? Kur'ân-ı kerîmin üçte birini okusan da olur.

Benim, “Sabah yaklaştı ve bu kadar kısa zamanda Kur'ân-ı kerîmin üçte birini okuyup yetiştiremem” cevabım üzerine buyurdu ki:

- İhlâs sûresi, Kur'ân-ı kerîmin üçte birine eşittir

Abdullah bin Ömer hazretleri, birçok sohbetlerinde buyurdu ki:

“Ey Âdemoğlu! Bedeninle dünyada ol, kalbinle âhireti bul!”

“Hikmet ondur; dokuzu sükût, biri de az konuşmaktır.”

“İnsanın mâhiyeti arkadaşından anlaşılır.”

“Kendinden üsttekinе hased, aşağıdakine tahakküm eden ilim ehli sayılmaz.”

“Allah için sev, Allah için buğzet, Allah için dost ol, yine Allah için düşmanlık et! Allahü teâlânın sevgisine bu şekilde kavuşulur.”

“Biz öyle zamanlar gördük ki, hiç kimse Müslüman kardeşinden daha çok paraya, pula sahip olmayı düşünmedi. Şimdi ise, altın ve gümüş daha kıymetli gelmeye başladı.”

“Allah korkusundan dolayı bir damla yaş akıtmak, benim için, bin altın sadaka vermekten daha sevimlidir.”

“İnsan, imkânı kadar iyilik etmeli, her zaman tatlı konuşmalı ve güleryüzlü olmalıdır.”

“Sabaha çıktığın vakit akşama çıkacağını düşünme, akşama çıktığın vakit de sabahlayacağını hâtırına getirme!”

Mescid güvercini 3.11.2006

Abdullah bin Zübeyr, Medîne'de muhâcirlerden ilk dünyaya gelen çocuktur. Hicretten yirmi ay sonra 622' de Medîne yakınındaki Kubâ'da dünyaya gelince, Muhâcirler çok sevinip rahatladılar. Çünkü Yahûdîler, “Biz muhâcirlere sihir yaptık, çocukları olmayacak” diyorlardı. Bu mübârek zâtın doğumu, Yahûdîlerin yalanlarının ortaya çıkmasına sebep oldu.

Abdullah bin Zübeyr dünyaya gelince, annesi daha onu hiç emzirmeden, doğruca Resûlullah efendimize götürdü. Peygamber efendimiz çocuğu kucağına alıp ismini koydu ve duâ etti. Resûlullah efendimiz ismini “**Abdullah**”, künyesini de “**Ebû Bekir**” koydu. Diğer künyesi “**Ebû Hubeyb**” idi. Yedi yaşında iken de babası tarafından Peygamberimize getirildiğinde, Ona bî'at etme şerefine kavuştu. Böylece sahâbeden olma şerefine nâil oldu.

Hz. Ebû Bekir devrinden sonra yavaş yavaş çocukluk devrinden çıkarak, Hz. Ömer zamanında kendini göstermeye başladı. 636 senesinde oniki yaşlarında iken, babası ile Yermük savaşına gitti. Yine dört sene sonra, babası ile birlikte Amr bin Âs'ın kumandanlığında Mısır'ın fethine katıldı.

Hazret-i Abdullah bin Zübeyr, gündüzleri oruç tutar, gecelerini de namaz kılarak geçirirdi. Çok namaz kılmaması, mesciddet çıkmaması sebebiyle, kendisine “**Mescid güvercini**” denmiştir. Birkaç gün bir şey yemediği olurdu. Çok cesûr, kuvvetli ve kahraman idi.

Hz. Abdullah bin Zübeyr, hicretin 30. senesinde Sa'îd bin Âs kumandasındaki ordu ile Horasan seferinde bulundu. Aynı sene Hz. Osman tarafından Kur'ân-ı kerîmin nüshasının çoğaltılması için toplanan ilmî heyete davet edildi.

Hz. Abdullah bin Zübeyr, şecâat ve cesâretiyle birlikte çok ibâdet ederdi. Namazda o kadar huzura daldardı ki, tarîfi mümkün değildir. Babası onun hakkında; “İnsanların Ebû Bekr-i Sıddîk'a en çok benzeyeni” buyurmuştur.

Eshâb-ı kirâmın fıkıh, tefsîr ve hadîs âlimlerinden biri olan Abdullah bin Zübeyr hazretleri, Resûlullah efendimizden bizzat işiterek hadîs-i şerîf rivâyet ettiği gibi, babasından, Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Osman'dan, teyzesi Hz. Âişe'den, Hz. Ali gibi Eshâb-ı kirâmın ileri gelenlerinden de hadîs-i şerîf rivâyet etmiştir.

Onun bildirdiği otuzüç hadîs-i şerîfin tamamı Ahmed bin Hanbel'in Müsned adlı kitabında yer almıştır. İslâmiyette ilk olarak yuvarlak gümüş parayı Mekke-i mükerrermede bastıran odur.

“Ona yumuşa davranın!” 4.11.2006

Bir gün, hak yoldan ayrılıp ayrı bir yol tutan hâricîlerden bir grup, Abdullah bin Zübeyr hazretlerinin huzûruna gelerek dediler ki:

- Senin görüşünü öğrenmek için geldik. Eğer doğru, yanî bizim gibi düşünüyorsan, seninle birlikte oluruz. Yoksa, seni bu itikâdını bırakmaya davet ederiz.

Sonra da şöyle sordular:

- Şeyhayn, yanî Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer hakkında ne dersin?

Abdullah bin Zübeyr hazretleri, onların sorularına şöyle cevap verdi:

- Onlar hakkında sâdece hayır söylerim.

Gaddalık ve sertlik yanlısı olan Hâricîler bunun üzerine, “Peki Osman hakkında ne diyorsun?” diye sordular. Aynı cevabı alınca, Hz. Osman'ın şânına lâyık olmayan ithâmlarda bulundular. Daha sonra; babası hazreti Zübeyr ve Talha hakkında da ileri geri konuştular. Onların bu konuşmaları üzerine, Abdullah bin Zübeyr hazretleri dedi ki:

“Sizin o büyükler hakkında böyle konuşmanız, aslâ doğru değildir. Çünkü Allahü teâlâ, Mûsâ aleyhisselâm ile kardeşi Hârûn aleyhisselâmı, en azılı kâfirlerden olup ilâhlık dâvâsında bulunan Fir'avn'a gönderirken, ona bile gâyet yumuşak konuşmalarını emretti.

Bu husûs Kur'ân-ı kerîmde şöyle bildirilmektedir: **“İkiniz (Mûsâ ve Hârûn aleyhisselâm) Fir'avn'a gidin! Çünkü o, ilâhlık iddiâsında bulunmakla hakîkaten pek azgınlık etti. Ona yumuşak muâmelede bulunun! Yumuşak söz söyleyin! Olur ki, nasîhat dinler, yahut Allahü teâlânın azâbından korkar.”** [Tâhâ sûresi: 43, 44]

Resûlullah efendimiz de bir hadîs-i şerîflerinde şöyle buyurmaktadır:

“Ölmüş kimselere sövmek veya dil uzatmak sûretiyle dirilere eziyet etmeyiniz!”

Bunun için Resûlullah efendimiz, İkrime bin Ebî Cehil'e eziyet vermemek, onu üzmemek için babası Ebû Cehil'e sövmeyi, la'net etmeyi yasaklamıştır. Hâlbuki, Ebû Cehil, Allahü teâlânın ve Resûlünün düşmanı idi. Hicretten önce, Resûlullah efendimize buğz ve düşmanlık etmiş, hicretten sonra da savaşta bulunmuştu. Hepsini bir tarafa, azılı bir müşrik olması günâh olarak ona kâfi idi. Kâfir olduğu hâlde, la'netlenmesine izin verilmemesi; babama, arkadaşı Hz. Talha'ya ve diğer Eshâba söylediğiniz sözlerden vazgeçmeniz için yeterli bir sebeptir.”

Bu makûl sözlerle verecek cevap bulamayan Hâricîler yanından ayrıldılar.

“Allahü teâlâ onlardan râzı oldu” 5.11.2006

Dört büyük halife ve diğer Eshab -ı kirâmın aleyhinde konuşulduğu bir ortamda, hazreti Abdullah bin Zübeyr gelip, yüksekçe bir yere oturdu. Allahü teâlâyâ hamd ve Resûlüne salât ve selâm getirdi. Sonra Hz. Ebû Bekir Hz. Ömer ve Hz Ali'den çok güzel bahsetti. Hz. Osman'ın hilâfetiyle ilgili olarak da şunları söyledi:

Hz. Osman bin Affân'ın durumunu bugün benden daha iyi bilen hiç kimse yoktur. Çok güzel hizmetleri olmuştur. Bir merahamet deryası idi. Mısırlıların katledilmesi için emir vermedi. Ben size onun böyle bir emir vermediğine yemîn edebilirim. Allahü teâlâ yemîninin kabûl edilmesini emrediyor. Hele Resûlullahın dâmâdı, imâmetteki vekîli, onun sebebiyle ağaç altında Bî'at-ı Rıdvân'ın yapıldığı Hz. Osman'ın böyle bir emir yazmadığına dâir yemîni, elbette kabûl etmek lâzımdır. Ancak hak olan bir şeye yemîn edilir. Resûlullah efendimiz buyuruyor ki: **“Kim Allahü teâlâyâ yemîn ederse, tasdîk edilsin! Yemîn edilen kimse de râzı olsun.”**

Hz. Osman, Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer gibi mü'minlerin emîridir. Ben onu sevenin dostu, ona düşman olanın düşmanıyım. Babam ve arkadaşı Hz. Talha, Resûlullah efendimizin iki sahâbîsidir.

Hz. Talha'nın Uhud muhârebesinde parmağı kesilince, Resûlullah efendimiz;

“Parmağı Talha'dan önce Cennet'e girdi” ve, **“Talha, Cennet'e girmesine vesîle olacak bir iş yaptı”** buyurdu. Hz. Ebû Bekir, Uhud harbinden bahsedilince, “Uhud harbinin hepsi veya çoğu Talha'ya âittir” buyurdu.

Babam Zübeyr bin Avvâm'a gelince, O Resûlullah efendimizin havârîsidir. Resûlullah efendimiz onu bu sıfatla zikretmişler, Talha ile beraber Cennetlik olduğunu bildirmişlerdir. Nitekim Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde meâlen şöyle buyurdu:

“Sana, ağaç altında ellerini uzatarak söz verenlerden Allahü teâlâ râzı oldu. Hepsini sevdi.” [Feth sûresi: 18]

Böyle müjdelere, iltifatlara mahzar olmuş mübarek zatlar hakkında ileri geri nasıl konuşursunuz. Ayrıca, onların, Allahü teâlâyı ve Resûlününü üzen bir iş yaptıklarına dair bir haber bize ulaşmadı. Onların hak olarak yaptıklarına gelince, onlar zâten buna lâyıktırlar. Şâyet onlarda bir zelle, sürçme meydana gelmişse, o sürçmeyi, onların Resûlullah'a yaptıkları hizmetlerin hürmetine gidermek, Allahü teâlânın affındandır.

“Yollarından asla dönmediler!” 6.11.2006

Hazreti Abdullah bin Zübeyr, 649 senesinde, Abdullah bin Sa'd ile Afrikiyye harbine katılarak, bu zaferin kazanılmasında mühim bir rol oynamıştı. Afrikiyye'nin fethinden döndükten sonra, mescide gelip buyurdu ki:

“Ey mü'minler! Kalblerimizi birleştiren, birbirimizi sevdiren ve ni'metleri aslâ inkâr olunamayan, Allahü teâlâyı, bildirdiği şekilde hamdolsun. Yine Allahü teâlâyı hamdolsun ki, Muhammed aleyhisselâmi seçip, vahyini Ona emânet etti. Kur'ân-ı kerîmi gönderdi.

Muhammed aleyhisselâma insanlardan yardımcılar seçti. Ona îmân ettiler; hürmet ve ta'zîmde bulundular. Allahü teâlânın dîni uğrunda hakkıyla cihâd ettiler. Bir kısmı bu hak yol olan İslâm'da, Allah yolunda şehîd düştüler. Geride kalanları ise, Allahü teâlânın rızâsını kazanmak için çalışmaktadırlar. Kınayanların kınamaları, onları bu yoldan aslâ çevirememektedir.” Daha sonra da zafer hakkında bilgi verdi.

Hz. Abdullah bin Zübeyr, 692 yılında Haccâc tarafından şehîd edildi. Resûlullah efendimiz bu hadîseye işâret ederek Abdullah'a buyurmuştu ki: **“İnsanlardan senin başına neler gelecek biliyor musun? Senden de insanlara çok şey gelecek. Cehennem ateşi seni yakmaz.”**

Abdullah bin Zübeyr, Eshâb-ı kirâma çok hürmet ederdi. Hattâ babası Zübeyr bin Avvâm'dan naklettiği hadîs-i şerîfte, Resûlullahın şöyle buyurduğunu bildirirdi:

“Herhangi bir memlekette vefât eden Eshâbımdan biri, kıyâmette, mahşer yerine giderlerken, o memleketin Müslümanlarına önder olur ve onların önlerini aydınlatır.”

Abdullah bin Zübeyr, Mekke'de namazlarını Mescid-i Harâm'da kılardı. Buyururdu ki:

Resûlullahtan işittim. Buyurdu ki: **“Benim mescidimde kılınan namaz, Mescid-i Harâm hariç diğer mescidlerde kılınan namazlardan üstündür. Mescid-i Harâm'da kılınan bir namaz, Mescid-i Nebî'de kılınan 100 namazdan efdaldir, üstündür.”**

Abdullah bin Zübeyr, Kâ'be-i muazzamaya çok hizmet etmişti. Daha önce Hz. Ömer halîfe iken, onyedinci senesinde, Mescid-i saâdeti genişletirken, Hucre-i saâdetin etrafına kısa bir taş duvar çevirmişti. Abdullah bin Zübeyr bu duvarı yıkıp, siyah taş ile yeniden sağlam yaptırdı.

Hz. Abdullah bin Zübeyr'in babası, Aşere-i mübeşşereden, yanî Cennetle müjdelenen on sahâbîden biri olan Zübeyr bin Avvâm, annesi Ebû Bekr-i Sıddîk'ın kızı Esmâ, teyzesi mü'minlerin annesi Âişe-i Sıddîka'dır. Babasının annesi (ninesi) Hz. Safiyye, Resûlullahın halası idi.

“Allahım, onu dinde fakîh kıl!” 7.11.2006

Resûlullah efendimiz Mekke'de iken, Abdullah ibni Abbâs'ın annesine, **“Senin bir oğlun olacak. Doğduğu zaman bana getir!”** buyurmuştu. Çocuk doğunca getirdiler, kulağına ezân ve ikâmet okuyup, ismini Abdullah koydular. Sonra da, **“Allahım! Onu dinde fakîh kıl ve kitabını ona öğret”** diyerek duâ ettiler. Ardından annesinin kucağına verip, **“Halîfelerin babasını al, götür!”** buyurdular. Hz. Abbâs bunu işitip, bu durumu Peygamber efendimize gelip sorunca, **“Evet, böyle söyledim. Bu çocuk halîfelerin babasıdır”** buyurdu.

Resulullahın bu sözleri yıllar sonra gerçekleşti. Abbâsî devletinin başına çok halîfeler geldi. Bunların hepsi, Abdullah bin Abbâs'ın soyundan oldu.

Abdullah bin Abbâs, Resûlullahın duâsı bereketiyle, ilimde çok yüksek derecelere ulaştı. Daha küçük yaşta iken, Resûl-i ekrem efendimizin yanına giderdi. Teyzesi Meymûne binti Hâris Resûlullahın zevcesi idi. Bu sebeple pek çok defa Peygamberimizin evine gidip gelmiş, bazı geceler orada kalmıştır.

Abdullah bin Abbâs, Resûlullahın abdest suyunu hazırlar, birlikte namaz kılarlardı. Abdest almayı, namaz kılmayı, Resûlullahtan bizzat görerek öğrendi. Devamlı hizmeti sebebiyle, Resûlullahın çok duâ ve iltifâtına kavuştu.

Bir defasında Peygamber efendimiz, mübârek elini Abdullah bin Abbâs'ın başına koyarak **“Yâ Rabbî! Bütün ilim ve hikmeti, bu başa ver! Onları te'vîl ve tefsîr edebilsin.”** diye duâ etti.

Bir başka gün de mübârek elini göğsü üzerine koyup: **“Allahım! İnsanoğluna ihsân ettiğin her ilim ve hikmet, bu güzel göğüste toplansın”** buyurmuştur.

Peygamberimiz, Medîne'ye hicret ettikten sonra, Abdullah bin Abbâs, âilesi ile birlikte hicretin sekizinci senesine kadar Mekke'de kaldı. Mekke'nin fethinden önce Medîne'ye hicret etti. Akllı, zekâsı, çabuk kavrayışı ile dikkati çekiyor ve çok sevilirdi.

Eshâb-ı kirâmın büyüklerinin meclisinde bulundu. Hz. Ömer'in sohbetlerine ve ilim meclisine devam edip, onun, Peygamberimizden aldığı ilme, feyze ve ma'rifetlere kavuştu.

Abdullah bin Abbâs, dört halîfe devrinde fetvâlar verdi. Hz. Osman devrinde yapılan Kuzey Afrika seferine katıldı. Bu seferde, İslâm ordusu adına kendisine elçilik vazîfesi verildi. Burada hükümdârlık eden Cercis ile görüştü. Cercis ve adamları onun aklını, zekâsını, fikrî kuvvetini ve ilmini görerek şaşırılmışlar, "Bu, Arabların en derin âlimidir" demişlerdir.

Yaşayışı muntazam ve planlıydı 8.11.2006

Abdullah bin Abbâs hazretleri, Muhâcir ve Ensâr-ı kirâmdan birçoklarıyla görüşür, onlara Resûlullahın gazâları ve inzâl olan sûreler hakkında suâller sorardı. İlminin çokluğu sebebiyle kendisine lakab olarak "**Bahr-ül ilim**" y'nî ilim deryâsı denildi.

Çalışmaları, son derece muntazam ve belli bir plân dâhilinde idi. Hangi gün ne iş yapacağını önceden tesbit eder ve onlara aynen riâyet ederdi.

Dört büyük halîfe ve diğer Eshâb-ı kirâmdan çok iltifât gördü. Bu iltifâtlar karşısında aslâ hâlini deâştirmede. Tevâzudan hiç ayrılmadı. Çok methedildiği zaman; "Bana bu ni'meti ihsân eden Allahü teâlâdır. Çünkü, Resûlullah efendimiz benim için duâ etti" derdi.

Abdullah bin Abbâs hazretleri, bilhassa Kur'ân-ı kerîmin tefsîri ve âyet-i kerîmelerin îzâhında yüksek bir ilme sahipti. Bu vasfından dolayı "**Tercümân-ül Kur'ân**" denilmiştir. Hz. Ömer, onu, ilim meclisinde bulundurur ve dâimâ ilme teşvîk ederdi. Yaşının küçüklüğüne rağmen İbni Abbâs'a hürmet eder, onunla istişârede bulunur, ilim ve irfânını takdîr ve tebrik ederdi.

Abdullah bin Abbâs hazretleri, Hz. Ömer'in kendisini üstün tutup, meclisinde bulundurması hakkında şöyle demektedir:

"Hz. Ömer, beni, Eshâb-ı Bedir'in meclisinde bulundururdu. Onlardan ba'zıları Hz. Ömer'e, "Niçin bu genci yanında bulunduruyorsun" diye suâl ettiklerinde, " Bu, sizin bildiğiniz gençlerden değil." Buyururdu.

Talebesi Atâ bin Ebî Rebâh der ki:

- İbni Abbâs'ın ilim meclisinden daha üstün ve daha faydalı bir meclis görmedim. Âlimler, sâlihler, şâirler onun meclisine devam ederler, her biri ilme doymuş olarak huzûrundan ayrılırlardı.

Abdullah bin Amr bin Âs da, İbni Abbâs'ı methederek der ki:

- Sünneti ve Kur'ân-ı kerîmdeki âyet-i kerîmelerin ihtivâ ettiği hükümlerin inceliklerini, en iyi bilenlerimizdendir.

Abdullah bin Abbâs hazretleri, devrinin ilim, irfân ve fazîlet bakımından önde gelenlerindendi.

İlimde canlı bir kütüphâne olup, bütün ilimleri kendisinde toplamış; tefsîr, hadîs, fıkıh, edebiyât ve sahâbenin ihtilâf ettiği konularda ve diğer ilim dallarında mütehassıs olmuştu.

Kur'ân-ı kerîme ilgili ilmini, isteyen ve soranlara öğretirdi. Kur'ân-ı kerîm âyetlerinin toplanmasında ve neşrinde büyük hizmeti olmuştur.

Gelenler o kadar çoktu ki... 9.11.2006

İbni Abbâs hazretlerinin verdiği fetvâlar, fıkıh ilminin en kuvvetli temellerindendir. Halîfe Me'mûn zamanında toplatılan fetvâları, yirmi cildi bulmakta idi. Kendisine havâle edilen mes'e'lelere gâyet açık ve isâbetli cevaplar vermesiyle meşhûr oldu. Bu sebeple müşkillerini sormak üzere kendisine çok sayıda gelen oluyordu. Suâl sormak için gelenlerin çok kalabalık olması sebebiyle, gelenleri gruplar hâlinde yanına alıp, suâllerine cevap verirdi.

Talebelerinden Ebû Sâlih anlatır:

"İnsanlar meselelerini sormak için Abdullah bin Abbâs'ın evi önünde toplanmışlardı. Yol, insanla dolup taşmıştı. Kimsenin gelip geçmesi mümkün değildi. Huzûruna girip, kapı önündeki durumu haber verdim. Bana, su getirmemi söyledi. Getirdiğim su ile, abdest aldı ve buyurdu ki:

- Şimdi çık ve dışardakilere söyle! Onlardan, Kur'ân-ı kerîm ve kırâat ilmine dâir soru sormak isteyenler gelsinler!

Dışarı çıkıp söyledim. O husûsta mes'elesi olanlar içeri girdiler. Ev doldu. Müşkillerini sordular ve cevaplarını fazlasıyla alıp dışarı çıktılar. Sonra tekrar buyurdu ki:

- Şimdi Kur'ân-ı kerîmin tefsîr ve te'vîli husûsunda bilgi edinmek isteyenler gelsin!

Söyledim. İçeri girdiler. Onlar da evin odalarını doldurdular. Onların da suâllerini cevaplandırdı. Doymuş olarak çıktılar. Arkasından tekrar buyurdu:

- Harâm, helâl ve fıkıhtan mes'elesi olanlar gelsinler!

Haber verdim, onlar da içeri girdiler. Evde yine boş yer kalmadı.

Gelenler de harâm, helâl ve fikhî mevzûlarda çeşitli suâller sordular. Onlara da çok güzel cevaplar verdi. Gelenler dışarı çıktılar. Sonra tekrar buyurdu ki:

- Ferâiz yanî mîrâs mes'elesine dâir suâlleri olanlar girsinler!

Onlar gelip evi doldurdular. Cevaplarını alıp çıktılar.

Onlar çıktıktan sonra yine buyurdu:

- Lügat ilminden ve edebiyattan sormak isteyenler girsinler.

Onlar da gelip suâllerini sorup cevaplarını aldılar. Böylece, suâli olanların hepsi, cevaplarını teferruatlı bir şekilde aldılar.

Bu duruma yakînen şâhit olduktan sonra anladım ki, Kureys, Abdullah bin Abbâs hazretleri ile ne kadar iftihâr etse azdır. Hayatımda, kapısında böyle kalabalık insanların toplandığı bir başka kimse görmedim.”

“Azgın cezasını bulacak!” 10.11.2006

İbni Abbâs hazretleri, hadîs ilminde bir deryâ idi. Rivâyetleri Kütüb-i sitte denilen meşhûr altı hadîs kitabında yer almaktadır. Abdullah bin Abbâs hazretleri, ömrünün son günlerinde 7-8 gün hasta yattıktan sonra, 687 senesinde Tâif'te vefât etti. Cenâze namazını, Hz. Ali'nin oğlu Muhammed bin el-Hanefiyye kıldırdı ve buyurdu ki:

- Bugün, bu ümmetin en âlimi vefât etti. Onun vefâtı Müslümanları çok üzdü.

Abdullah bin Abbâs hazretleri, uzun boylu, güzel beyaz yüzlü, iri vücutlu bir zât idi. Sakalını kına ile boyardı. Çok ağlaması sebebiyle, yanaklarında, gözyaşlarının bıraktığı izler görünürdü. Ömrünün sonuna doğru gözleri görmez olmuştu. Bunun için şu beyti söylemişti:

“Allah, gözlerimden görme nûrunu aldıysa, Dilimde ve kalbimde o nûr devam ediyor.”

Hikmetli sözlerinden bazıları şunlardır:

“Dağlar dahî birbirine karşı azsa, azgın cezâsını bulacaktır.”

“Benim için gecenin az bir vaktini ilme ayırmak, bütün geceyi ibâdetle geçirmekten daha sevimlidir.”

“İnsanlara hayrı öğretenler için, denizdeki balıklara varıncaya kadar her şey, Allahü teâlâdan mağfiret diler.”

“Resûlullah efendimiz misvâk kullanmak husûsunda bize öyle emirler verirdi ki, bu husûsta bir âyet geleceğini zannederdik.”

“Her binânın bir temeli vardır. İslâm binâsının temeli de güzel ahlâktır.”

“Zengine ikrâm edip, fakîre ihânet eden mel'ûndur.”

“Kıyâmet günü Cennete ilk da'vet edilecek olanlar, her durumda Allahü teâlâyâ hamd edenlerdir.”

“Ey çok günâh işleyen! Yaptığın işin şerli sonucu seni bekliyor, onun için kendinden emîn olma! Gülmektesin, ama başına neler geleceğini anlamıyorsun. Bu hâlin, günâhların en büyüğüdür. Bir hatâli işte başarı kazanır, sevinirsin. Bu sevinmen, yaptığın hatâdan daha büyüktür.”

“Sabır üç çeşittir. Birincisi, farzların yapılmasında güçlüklerle sabretmek. Bunun sevâbı üçyüz derecedir. İkincisi harâmlardan ve yasak edilen şeylerden sakınma husûsunda sabır. Bunun altıyüz derece sevâbı vardır. Üçüncüsü, musîbetin ilk geldiği anda gösterilen sabırdır. Bunun da fazîleti dokuzyüz derecedir.”

“Sıkıntıdan sonra rahatlık vardır!” 11.11.2006

Abdullah bin Abbâs anlatır: Resûlullah efendimiz bana şöyle buyurdu: **“Ey oğlum! Sana faydalı olacak ve Allahü teâlânın râzı olduğu birkaç şey öğreteyim mi? Sen Allahü teâlânın hakkını gözetirsen, O da seni gözetir. Genişlik vaktinde O'nu unutmazsan, sıkıntılı zamanında imdâdına yetişir. İnsanlar sana bir şey vermek için bir araya gelseler, o şeyi Allahü teâlâ takdîr etmedi ise vermeye güçleri yetmez. Bir şeyden seni men ettiklerinde, eğer Allahü teâlâ o şeyi takdîr etti ise, mâni olamazlar.”**

Bu hadis-i şerifi naklettikten sonra buyurdu ki: “Yaptığını Allah için yap! Nefsinin hoşuna gitmeyen şeylere sabretmekte, senin için çok hayır ve iyilikler vardır. Allahü teâlânın yardımı, sabırla birlikte gelir. Sıkıntıdan sonra rahatlık vardır.”

Talebesi Mücâhid bin Cebr, Abdullah bin Abbâs'ın şöyle buyurduğunu nakleder:

“Üzerine gerekmeven ve sana faydası dokunmayan şeyler hakkında konuşma! Çünkü bu fuzûlî bir iştir, zararından da emîn değilsin. Yerini bulmadıkça lüzûmlu olan sözü de konuşma! Çok kere faydalı söz yerini bulmaz da kaybolur gider. Sefîh ve ahmak kimselerle mücâdele etme! Çünkü sefîh, kalbinden sana buğzeder. Ahmak, âdî kimseler, dili ile sana eziyet ederler.

Tanıdığın kimse yanından ayrıldığı zaman, onun ayrı bir yerde seni nasıl anmasını istersen, sen de onu öyle an! Sen, affedilmeni istediğin husûslarda, onu da affet! Kardeşinin sana ne şekilde muâmele yapmasını istersen, sen de ona o şekilde muâmele et! Suçlu olarak yakalanıp da, ihsân ile mükâfât görenin ameli gibi amel et!”

Abdullah bin Abbâs bir dersinde şöyle buyurdu:

“**Besmeleyi** okuyan, Allahü teâlâyı zikretmiş olur. **Elhamdülillah** diyen, şükretmiş olur. **Allahü ekber** diyen, Allahü teâlâyı tazîm etmiş, büyük bilmüş olur. **Lâ ilâhe illallah...** diyen, Allahü teâlâyı tevhit etmiş olur. **Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh** diyen, Allahü teâlâyı teslim olmuş olur. Onun için Cennette yüksek bir derece ve hazîneler vardır.”

Abdullah bin Abbâs hazretleri, farzlara çok önem verirdi. Buyururdu ki:

“İlk önce, Allahü teâlânın emirlerini yerine getir ve O'ndan yardım iste! Allahü teâlâ bir kulunda, düzgün niyet ve katındaki sevâba kavuşma arzûsu görünce, onun istemediği şeyleri ondan men eder. Allahü teâlâ, mü'min, fâcir, günâhkâr herkesin rızkını helâlden takdîr etmiştir. Helâl rızkı için sabrederse, Allahü teâlâ onu mutlaka gönderir. Sabırsızlık gösterip harâmdan bir şey yerse, helâl rızkından eksiltir.

Şerrin en fenâsı, hayrın en iyisi 12.11.2006

Abdullah bin Abbâs nakleder: Resûlullah efendimiz buyurdu ki: Âdem aleyhisselâm veryüzüne indirilince, İblîs, Allahü teâlâyı, “Kullarına saâdet yolunu göstermek için kitap ve Peygamber verdin. Kullarını azdırmak için, bana ne vereceksin?” diye sordu. Allahü teâlâ İblise şöyle cevap verdi: “Senin kitâbın, nefsi azdıran şiirler ve mûsikîdir. Peygamberlerin, kâhinler, falcılar, büyücülerdir. Gıdaların da, Besmelesiz yenilen, içilen şeyler ve sarhoş eden içkilerdir. Nasihatların, yalan; evin, zararlı oyun yerleri ve hamamlar; tuzakların, kadınlar; mescidlerin, fışk meclisleridir.”

Abdullah bin Abbâs buyurdu ki:

“Allahü teâlâ, bütün emir ve yasaklarında bazı hallerde özür kolaylığı getirmiştir. Özürlü olanı affetmiştir. Yalnız, zikrediniz emri, böyle değildir.

Bunun için bir özür tanımamıştır. Hiçbir özür ile zikir terkedilmez. Çünkü O, “**Dururken, otururken ve yatarken de zikrediniz! Her yerde, her hâlde, dil ile ve kalb ile zikredin! Beni hiç unutmayın**” buyurdu. Bekara sûresinin yüzelliikinci âyetinde meâlen, “**Beni zikredin! Ben de sizi zikrederim!**” buyuruldu.

Allahü teâlâ İsâ aleyhisselâma buyurdu:

- **Yâ İsâ! Muhammed aleyhisselâma îmân et! Senin ümmetinden, Onun zamanına yetişecek olanların, Ona îmân etmeleri için de ümmetine emret! Muhammed aleyhisselâm olmasaydı, Âdem Peygamberi yaratmazdım.**

Muhammed aleyhisselâm olmasaydı, Cenneti, Cehennemi yaratmazdım. Arşı su üzerinde yarattım. Hareket etti. Üzerine, Lâ ilâhe illallah yazınca durdu.”

Abdullah bin Abbâs anlatır:

“Birkaç Sahâbî yolculukta bir çadır kurduk. Burada kabir olduğunu bilmiyorduk. Birisinin Mülk sûresini başından sonuna kadar okuduğunu işittik. Medîne'ye gelince, bunu Resûlullah'a arz ettik. Buyurdular ki: “**Bu sûre, ölüyü kabirdeki azâbdan kurtarır.**”

Bir gün Hz. Abdullah'a soruldu:

- Şerrin en fenâsı ve hayrın en iyisi hangisidir?

Buyurdu ki:

- **Hayrın en iyisi; doğru söz, kötülüğü düşünmeyen kalb ve itâat eden hanımdır. Şerlerin de en fenâsı; yalan söz, fenâ kalb ve itâat etmeyen hanımdır.**

“Yazmaya devam et!” 13.11.2006

Hazreti **Abdullah bin Amr bin Âs**, Peygamber efendimizin yanında bulunup, bizzat işiterek çok ilim öğrenmiştir. Peygamberimizden işittiği her şeyi yazmak için izin istemiş ve aldığı müsaade üzerine pek çok hadîs-i şerîf yazmıştır.

Eshâb-ı kirâmdan en çok hadîs-i şerîf rivâyet eden Ebû Hüreyre, onun hakkında buyurmuştur ki:

- Resûlullahın hadîs-i şerîflerini, Abdullah bin Amr'dan başka benden çok ezberleyen ve rivâyet eden olmamıştır. Çünkü o, yazıyordu. Ben yazmamıştım.

Abdullah bin Amr'ın, Resûlullah efendimizden her işittiğini yazdığını gören Eshâb-ı kirâmın ileri gelenleri, ona dediler ki:

- Sen, Resûlullahtan her işittiğin şeyi yazıyorsun. Hâlbuki, Resûl aleyhisselâm bazan gadab, kızgınlık, bazan da neş'eli hâllerde iken söz söylemektedir.

Bunun üzerine Hz. Abdullah, işittiklerini yazı ile kaydetmek husûsunda tereddütte kalmış ve meseleyi Resûl-i ekreme arzetmişti. Resûlullah efendimiz, onu dinledikten sonra buyurdular ki:

- **Yazmaya devam et! Çünkü, Allahü teâlâyı yemîn ederim ki, ağızından hak (ya'nî doğru, gerçek) olandan başka bir şey çıkmamıştır.**

Hz. Abdullah Resûlullahtan işittiği bütün hadîs-i şerîfleri, Sahîfe-i Sâdika adında bir mecmûada toplamıştır. Kendisine sorulan suâllere, bizzat Resûlullahtan işiterek yazdığı bu mecmûayı çıkarıp bakar, sonra cevap verirdi.

Hadîs-i şerîf râvîlerinden Ebû Kubeyl, Abdullah bin Amr ile ilgili şunu nakletmektedir:
"Abdullah bin Amr bin Âs'ın yanında bulunuyorduk. Kendisine, İstanbul ve Roma şehirlerinden hangisinin daha evvel fethedileceği soruldu.

Hz. Abdullah, suâli dinledikten sonra, bir sandık getirtti ve Sahîfe-i Sâdika'sını çıkarıp ona bakarak şu cevâbı verdi:

- Bir gün, Resûlullahın etrafında oturmuş, hadîs-i şerîf yazıyorduk. Bir ara Resûl-i ekreme; "İstanbul ve Roma şehirlerinden hangisi daha evvel feth edilecek" diye soruldu. **"En önce Heraklius'un şehri olan İstanbul fetholunacaktır"** buyurdular."

Abdullah bin Amr'ın ilminden en çok istifâde eden muhitlerden biri de Basra'dır. Bu şehre vâli tâyin edilenler, onun derslerine koşmayı başlıca vazîfe biliyorlardı. Naklettiği ilimlerden bütün Müslümanlar faydalanmıştır.

"Üzerinde bedeninin de hakkı var!" 14.11.2006

Abdullah bin Amr hazretleri, geceleri sabaha kadar namaz kılar, gündüzleri oruç tutardı. Harâmdan son derece sakınır, hattâ mubâhların çoğunu da terkederdi. Kur'ân-ı kerîmi çok okurdu. Bazan gece lâmbayı söndürür, Allah korkusundan sabaha kadar ağlardı.

Çok ağlamaktan dolayı ömrünün sonuna doğru gözleri görmez olmuştu. Kendisi şöyle anlatır:

Ben, devamlı olarak, geceleri ibâdetle, gündüzleri de oruçlu olarak geçireceğimi söylemiştim. Benim bu sözlerim Resûlullah efendimize haber verilmişti. Peygamber efendimiz de bana buyurdular ki:

- **Böyle diyen sen misin?**

- Evet, öyle söylemiştim ya Resûlallah!

- **Bunu yapamazsın. Bunun için bazan oruç tut, bazan da tutma! Hem uyu, hem de ibâdet et ve ayda üç gün oruç tut! Çünkü üzerinde bedeninin, gözlerinin, âilenin, misâfirlerin hakkı vardır. Ve muhakkak ki, ayda üç gün oruç sana yeter. Bu, bütün sene oruç tutmak gibidir. Çünkü iyi amel, on misli ile mükâfâtlanır.**

- Bundan daha fazlasını yapabilirim.

- **Bir gün tut, iki gün boz!**

- Bundan daha fazlasını yapabilirim ya Resûlallah!

- **Bir gün tut, bir gün tutma! Bu Hz. Dâvûd'un orucudur ve en uygun oruç budur.**

- Bundan daha fazlasını yapabilirim.

- **Bunun fazlası yoktur.**

Bundan sonra Hz. Abdullah diyor ki: Resûlullahın buyurduğu, ayda üç gün orucu kabûl etmiş olsaydım, bana çoluk çocuğumdan ve bütün malımdan daha sevgili olacaktı.

Arapçadan başka İbrânice ve Süryânice de bilen **Abdullah bin Amr** hazretleri, Resûlullah efendimizin mübârek ağızlarından işiterek topladığı hadîs-i şerîf mecmûasına, son derece titizlik gösterirdi. İmâm-ı Mücâhid diyor ki:

- Abdullah bin Amr'ın elinde bulunan kitaplarından hangisine bakmak istesek, mâni olmazdı. Fakat bu hadîs-i şerîf mecmûalarından birini okumak istediğimiz zaman, ona son derece îtinâ gösterir ve, "Ben, bunu bizzat Resûl-i ekremin mübârek ağzından işiterek topladım. Onu, bütün dünyaya değişmem" derdi.

Ya hayır söyle ya sus! 15.11.2006

Hazreti **Abdullah bin Amr**, misâfire ikrâmı çok severdi. Bununla ilgili buyurdu ki: Resûlullahtan şu hadîsi işittim: **"Allaha ve âhîret gününe îmân eden, misâfirine ikrâm etsin! Allaha ve âhîret gününe inanan, komşusuna hürmet etsin! Allaha ve âhîret gününe îmân eden, ya hayır söylesin, yâhut sussun."**

Bir gün Resûl-i ekreme, "Yâ Resûlallah! Müslümanın hangisi hayırlıdır" diye sorduğum zaman buyurdular ki: **"Fakîrleri doyuran, tanıyıp-tanımadığı her Müslümana iltifât edendir."**

Birisi Resûl-i ekreme gelip cihâda gitmek için izin istedi. Resûlullah efendimiz, o kimseye **"Anan baban hayatta mı?" diye sordu, "Evet hayattalar yâ Resûlallah!"** deyince, **"Onların yanına dön ve hizmetlerinde bulun!"**

Abdullah bin Amr hazretleri, ilme çok ehemmiyet verirdi. Buyururdu ki:

- Resûlullahtan işittim. Buyurdu ki: **"İlmin azalması, âlimlerin azalması ile olur. Câhil din adamları, kendi görüşleri ile fetvâ vererek fitne çıkarırlar, insanları doğru yoldan saptırırlar."**

Hikmetli sözleri çoktur. Buyurdu ki:

"Faydasız söz söylemeyiniz!"

"Müzevvirlik, ara bozuculuk ve iki dostun arasını açmak, Allahü teâlânın gadabına sebep olur. Eğer siz benim bildiğime vâkıf olsaydınız, çok ağlardınız."

Abdullah bin Amr bin Âs hazretleri, uzun boylu, yakışıklı bir zât idi. Zühd ve takvâsı çok olup, zirâatle iştigâl eder ve geçimini bu yoldan sağlardı. Son derece cömert olup, eline geçeni dağıtır ve herkesi memnûn ederdi. Ayrıca iyi bir asker, iyi bir mücahid idi.

Bedir ve Uhud harbinden başka bütün harplere katılıp, Peygamber efendimizin yanında bulundu. İlk iki harbe yaşı küçük olduğu için katılamamıştır. Katıldığı savaşlara süvâri olarak katıldı. Ayrıca harbe gidecek askerleri tâlim ile, onları savaşa hazırlamak gibi mühim vazîfelerde bulundu. Birçok harbe kumandan olarak katıldı. Babasından önce îmân etti. Müslüman olmadan önce adı Âs idi. Peygamber efendimiz Abdullah olarak değiştirdi.

Abdullah bin Amr hazretlerinin, Peygamber efendimizin vefâtından sonra katıldığı ve büyük kahramanlıklar gösterdiği savaşlardan biri Yermük'tür. Şam fâtihisi olan babası Amr bin Âs da bu savaşta ordu kumandanlarından idi. 240.000 kişilik Bizans ordusuna karşı, 46.000 kişilik İslâm ordusu, kısa zamanda zafer kazandı.

“Herkesi iyilik ve ihsânda bulunun!” 16.11.2006

Peygamber efendimizin amcası **Abbâs bin Abdülmuttalib**, kardeşlerinin içinde en zengini idi. Peygamber efendimizden üç yaş büyüktür. Resûlullah efendimiz, İslâmiyeti anlatmaya başlayınca, muhâlefet etmeyip akrabâlık şefkatinden dolayı, O'na yardımda bulunmuş ve destek olmuştu. Müslüman olmadığı hâlde, Akabe bî'atında Peygamber efendimizin yanında bulunup, orada tesîrli konuşmalar yaptı. Bî'at etmek için gelen Medîneli Müslümanlara şöyle hitâb etti:

“Ey Medîneliler! Bu, kardeşimin oğludur. İnsanların içinde en çok sevdiğim Odur. Eğer, Onu tasdîk edip, Allahtan getirdiklerine inanıyor ve beraberinizde alıp götürmek istiyorsanız, beni tatmîn edecek sağlam bir söz vermeniz lâzımdır.

Bildiğiniz gibi, O bizdendir. Biz, Onu, Ona inanmayan kimselerden koruduk. O, bizim aramızda izzet ve şerefiyle korunmuş olarak yaşamaktadır. Bütün bunlara rağmen, herkesten yüz çevirmiş ve sizinle beraber gitmeye karar vermiş bulunmaktadır.

Eğer siz, bütün Arap kabîlelerinin birleşip, üzerinize hücum ettiğinde, onlara karşı koyacak kadar savaş gücüne sahipseniz, bu işe karar veriniz! Bu husûsu aranızda iyice görüşüp konuşunuz. Sonradan ayrılığa düşmeyiniz! Verdiğiniz sözde durup, Onu düşmanlarından koruyabilecek misiniz? Bunu lâıykıyla yapabilirseniz ne âlâ. Yok, Mekke'den çıktıktan sonra Onu yalnız bırakacaksanız, şimdiden bu işten vazgeçiniz ki, yurdunda şerefiyle korunmuş hâlde yaşasın! “

Buna karşılık Medîneli Müslümanlar, “Biz, Resûlullahı malımız ve canımız pahasına koruyacağız. Biz, bu sözümüzde sâdıkmız” dediler ve Resûlullah efendimize bî'at ettiler.

Kendisi de, Bedir savaşında, Peygamber efendimizin bir mucizesini görüp iman etti. Bundan sonra bütün ömrünü, Peygamber efendimize hizmette ve İslamiyetin yayılmasında harcadı.

Hz. Abbâs bin Abdülmuttalib, ekseriyâ şöyle derdi:

- Kendisine iyilik yaptığım hiç kimsenin kötülüğünü görmedim. Kendisine kötülük yaptığım hiç kimsenin de iyiliğini görmedim. Onun için, herkese iyilik ve ihsânda bulunun! Çünkü bunlar, sizi kötülüğün zararlarından korur.

Mekke'de bıraktığı altınlar 17.11.2006

Hazreti Abbâs, Bedir savaşı esnasında daha Müslüman olmamıştı. Müşriklerin zoruyla savaşa sokulmuştu. Savaş sonunda, esîr edilip Medîne'ye götürüldü. Peygamber efendimiz kendisine buyurdu ki:

- Ey Abbâs, kendin, kardeşinin oğlu Ukayl bin Ebû Tâlib ve Nevfel bin Hâris için kurtuluş akçesi öde! Çünkü sen zenginsin.

- Yâ Muhammed, ben Müslümanım. Kureyşliler beni zorla Bedir'e getirdiler.

- Senin Müslümanlığını Allahü teâlâ bilir. Doğru söylüyorsan Allah sana elbette onun ecrini verir. Fakat senin hâlin, görünüş i'tibârıyla, aleyhimizedir. Bunun için sen kurtuluş akçesi ödemelisin!

- Yâ Resûlallah, yanımda 800 dirhemden başka param yoktur.

- Yâ Abbâs, o altınları niçin söylemiyorsun?

- Hangi altınları?

- Hani sen Mekke'den çıkacağın gün, hanımın Hâris'in kızı Ümmül Fadl'a verdiği altınlar. Onları verirken, yanınızda sizden başka kimse yoktu. Sen, Ümmül Fadl'a, “Bu seferde başıma ne geleceğini bilmiyorum. Eğer bir felâkete duçar olup da dönemezsem, şu kadarı senindir. Şu kadarı Fadl içindir. Şu kadarı Abdullah içindir. Şu kadarı Ubeydullah içindir. Şu kadarı da Kusaym içindir” dediğin altınlar?

Peygamber efendimiz altınlar hakkında bu kadar teferruatlı bir şekilde bilgi verince, Hz. Abbâs çok şaşırdı:

- Allaha yemîn ederim ki, ben bu altınları hanımına verirken yanımda kimse yoktu.

Bunları sen nereden biliyorsun?

- **Allahü teâlâ haber verdi.**

Bunun üzerine, "Senin, Allahü teâlânın Resûlü olduğuna şimdi gerçekten inandım. Doğru söylediğine şehâdet ederim" diyerek hemen Kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldu.

Hz. Abbâs Müslüman olunca, Resûlullah onu Mekke'de görevlendirdi. Müslüman olduğunu kimseye söylemedi. Mekke'de olup bitenleri, gizlice Peygamber efendimize bildirirdi. Bir zaman sonra Peygamber efendimizin hasretine dayanamayıp, Medîne'ye gelmek istediğini mektupla bildirdiğinde, Peygamber efendimiz, " **Senin bulunduğun yerdeki cihâdın daha güzel ve faydalıdır.**" buyurdular.

"Sana bir ihsânda bulunayım mı?" 18.2006

Peygamber efendimizin amcası Hazreti Abbâs çok cömert idi. İkrâm ve ihsânları çok meşhûr idi. Fakîr, fukarâyı sevindirmeyi çok severdi. Özellikle köle satın alıp, azâd etmekten çok memnun olurdu. Yetmiş kadar köle azâd etmiştir. Yakın akrabâyı ziyaret etmeye, onların haklarına riâyete çok dikkat ederdi. Peygamber efendimiz, kendisini çok severdi. Bir defasında kendisine şöyle dua etti: " **Allahım, Abbâs'ı ve oğullarını magfiret eyle ve bağışla! Öyle ki, hiç günâhları kalmasin! Yâ Rabbî, onu ve oğullarını meydana gelecek âfet ve belâlardan koru!**"

Peygamber efendimiz birgün, Hz. Abbâs'a sordu:

- **Sana bir ihsânda bulunayım mı? Sana, akrabâlık hakkını ödeyip faydalı olayım mı?**

- Evet yâ Resûlallah!

- **Sana bir şey öğreteyim ki, onu yaptığın zaman, eski- yeni, önceki-sonraki, gizli- açık, hatâen veya kasten işlediğin bütün günâhları Allahü teâlâ affeder.**

- Yâ Resûlallah öğreteceğin bu şey nedir?

- *Dört rek'atlı namaz kıl! Her rek'atte, sübhânekeden sonra onbeş defa, (Sübhânallâhi velhamdülillâhi velâ ilâhe illâllâhü vallâhü ekber) dersin. Fâtîha'dan sonra bir zammı sûre okuyup ayakta iken on defa tekrar, (Sübhânallâhi velhamdülillâhi velâ ilâhe illâllâhü vallâhü ekber) dersin!*

Rükû'a eğilince bunu on defa söylersin! Rükû'dan kalktığında ayakta olduğun hâlde, bunu on defa söylersin! Sonra secdeye varır, orada on defa söylersin! Secdeden kalkıp oturduğunda on defa söylersin! Tekrar secdeye vardığında on defa söylersin!

Sonra ikinci rek'ata kalkarsın! Birinci rek'attaki gibi dört rek'atı da kılarırsın! Bu her rek'atta yetmişbeş, dört rek'atta üçyüz eder. Artık senin günâhların Alic'in (yürümekle dört gecede katedilen kumluk bir yer) kumlarının sayısı kadar da olsa, Allahü teâlâ seni bağışlar. Bunu hergün bir defa kılmaya gücün yeterse kıl!

- Yâ Resûlallah, bunu hergün yapmaya kimin gücü yeter?

- **Hergün kılmaya gücün yetmezse, her Cum'a bir defa kıl! Her Cum'a kılamazsan, ayda bir defa kıl! Ayda bir defa kılamazsan senede bir defa kıl! Senede bir defa kılamazsan ömründe bir defa olsun kıl!** (Kazâ borcu olan, nâfile namaz yerine kazâ namazlarını kılarak, önce borcunu ödemelidir! Çünkü kazâ borcu olanların nâfilelerine sevâb verilmez.)

Her canlı ölümü tadacak! 19.11.2006

Hayber gazâsından sonra, Haccâc bin İlâtüssülem hazretleri, Peygamber efendimizin huzûruna gelip, "Yâ Resûlallah, benim Mekke'de çoluk çocuğum, mallarım var. Bunları buraya getirmek istiyorum. Fakat, benim Müslüman olduğumu öğrenirlerse, bunları vermezler. Mekke'ye gittiğimde, sizin hakkınızda uygun olmayan sözler söylesem uygun olur mu?" diye sordu. Peygamber efendimiz de buna izin verdi. Bu izin üzerine Mekke'ye gelip, müşriklere Peygamber efendimizin esîr alındığını, öldürülmesi için Mekke'ye getirileceğini söyledi.

Bu habere müşrikler çok sevindi. Hz. Abbâs ise, haberi alır almaz, üzüntüsünden bayıldı. Kendinden geçmiş bir hâlde evine götürdüler. Kimsenin bulunmadığı bir zamanda Haccâc, Hz. Abbas'ın yanına giderek, "Hayber'de zafere ulaşıldı. Ben mallarımı kurtarmak için Resûlullahtan izin alarak böyle söyledim. Ben buradan ayrıldıktan üç gün sonra, yaptığım hileyi onlara söyle " dedi. Bu açıklama üzerine Hz. Abbas kendine geldi, rahatladı.

Hazreti Abbâs, Resûlullahın yakını olması sebebiyle, Eshâb-ı kirâm arasında ayrı bir yeri vardı. Sözü dinlenirdi. Peygamber efendimiz vefât edince, Eshâb-ı kirâmın aklı başından gitti. Mescidde ağlaşmaya başladılar. Hiç kimsenin inanası gelmiyordu.

Hele Hz. Ömer, tamamen kendinden geçmiş bir hâlde idi. Peygamber efendimizin mübârek yüzüne bakıp, "Resûlullah bayılmış, fakat baygınlığı çok ağır" diyordu. Ölüm sözünü

ağzına almadığı gibi, kimsenin de söylemesini istemiyordu. Dışarı çıkıp, “ Kim, “Resûlullah öldü” derse, kılıcımla boynunu vururum!” dedi.

Eshabı ancak Hz. Ebû Bekir ile Hz. Abbâs teskîn edebilirdi. Bunun için beraber mescide gittiler. Hz. Abbâs, “ Ey insanlar! Resûlullahın, “Ben vefât etmiyeceğim” dediğini içinde duyan var mı?” diye sordu. “Hayır böyle bir söz duymadık.” dediler. Sonra Hz. Ömer'e dönüp, “ Yâ Ömer, bu husûsta sen birşey duydun mu?” diye sordu. “Hayır duymadım.” cevabı üzerine, Eshâb-ı kirâma dönüp buyurdu ki:

- Hiç kimse Resûlullahın vefât etmiyeceğini söyleyemez. Cenâb-ı Hakka yemîn ederim ki, Resûlullah ölümü tatmış bulunmaktadır. Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde, “**Muhakkak, sen de öleceksin, onlar da ölecektir**” buyurmaktadır. Resûlullah, İslâmiyetin bütün hükümlerini tamamladıktan sonra aramızdan ayrıldı. Artık kendimize gelip, defin işlerini tamamlayalım.

Sonra, Hz. Ebû Bekir de buna benzer konuşmalar yaptı. Böylece Eshâb-ı kirâmın aklı başlarına geldi.

“Hanzala'yı kim kurtarır?” 20.11.2006

Hazreti Abbâs, Mekke'nin fethinden sonra yapılan Huneyn gazâsında da, Peygamber efendimizin yanından ayrılmadı. İslâm ordusu, sabah gün ışımadan çukur ve geniş bir vâdiden aşağı iniyordu. Düşman ordusu, önceden oraya geldiği için, vâdinin her iki yanında gizlenip pusu kurmuştu.

Müslümanlar tam oraya geldiklerinde, düşman etraftan saldırmaya başladı. Müslümanlar ne olduklarını anlayamadılar. Bir an karışıklık oldu. Hz. Abbâs, Hz. Ebû Bekir ve birkaç kahraman, ölümü göze alıp, Resûlullahla birlikte bir adım gerilemediler.

Bunun üzerine Peygamber efendimiz, “ **Yâ Abbâs! Sen onlara; “Ey Medîneliler! Ey Semûre ağacının altında bî'at eden sahâbîler!”** diye seslen! buyurdular.

Hz. Abbâs, iri yapılı ve heybetli idi. Bağırduğu zaman sesi çok uzaklardan duyulduğu için, bütün gücüyle, “Ey Medîneliler! Ey Semûre ağacının altında Peygamberimize söz veren Eshâb! Buraya toplanınız! Dağılmayınız!” diye bağırarak, ordunun tekrar toparlanmasını sağladı.

Bunu işiten Eshâb-ı kirâm geri dönmek istediler. Fakat binek hayvanları öyle ürkmüşlerdi ki, bazıları hayvanlarını geri döndüremediler. Binek hayvanlarından kendilerini atmak mecbûriyetinde kaldılar. Müslümanlar toparlandılar ve şiddetli bir muhârebeden sonra düşman yenik düştü. Askerlerinin çoğu öldürüldü. Bir kısmı da esîr alındı.

Hz. Abbâs bin Abdülmuttalib, çok yiğit idi. Hz. Câbir anlatır:

“Resûlullah efendimiz Tâif'e gittiğinde, oradaki halka, elçi olarak Hanzala bin Rebî'i göndermişti. Hanzala Tâiflilerle görüşürken, kendisini yakalayıp kaleye hapsetmek istediler. Bunu gören Resûl aleyhisselâm buyurdu ki:

- **Kim bunların elinden Hanzala'yı kurtarır? Bu işi başaranı bütün gâzilerin sevâbı verilecektir.**

Hz. Abbâs bin Abdülmuttalib yerinden fırlayıp, yıldırım gibi koştu. Hanzala'yı kaleye sokmak üzere olan Tâiflilere yetişerek, ellerinden aldı. Kaleden Hz. Abbâs'a taş atıyorlardı. Bu sırada Resûlullah efendimiz de, Hz. Abbâs'a duâ ediyordu. Hz. Abbâs yaralanmadan Hanzala'yı Resûlullah'a getirdi.”

Kureş'in en cömerdi 21.11.2006

Hazreti Abbâs, Peygamber efendimize yakınlığı ve fazîletlerinin çokluğundan dolayı herkes tarafından sevilen, sayılan, hürmet edilen bir kimse idi. Herkes kendisine imrenirdi. Dört büyük halîfe gibi büyük zâtlar, o gelince, hürmetlerinden ve tevâzularından ayağa kalkarlardı.

Çok zengin idi. Medîne'ye yerleştikten sonra yapılan bütün muhârebelerde ve özellikle, Bizans'a karşı gerçekleştirilen seferde, İslâm ordusunun techîzi için çok yardım etti.

Ziyâdesiyle cömert olup, ikrâm ve ihsânları çok idi. Yakın akrabâyı ziyâret etmeye, onların haklarını yerine getirmeye çok dikkat eder, muhtaç olanlara yardım ederdi.

Hz. Ömer, Medîne'de kuraklık olunca, Hz. Abbâs'ın duâ etmesini istedi. Hz. Abbâs duâ edip, duâsı bereketiyle yağmur yağdı ve toprak yeşerdi. Bundan sonra Hz. Ömer buyurdu ki:

“Abbâs, Allahü teâlâ ile bizim aramızda vesîledir.”

Hz. Âişe şöyle anlatır:

Resûlullah efendimiz Eshâb-ı kirâmı ile oturuyordu. Yanında Hz. Ebû Bekir ile Hz. Ömer vardı. O esnâda Hz. Abbâs içeri girdi. Hz. Ebû Bekir ona yer verdi. Hz. Abbâs, Resûlullahla Ebû Bekir arasına oturdu. Resûl aleyhisselâm bu hareketinden dolayı Hz. Ebû Bekir'e buyurdu ki:

“Büyüklerin kıymetini büyükler bilir.”

İbni Şihâb'dan bildirildiğine göre; Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer'in hilâfetleri sırasında, kendileri bir binek üzerinde iken Hz. Abbâs'a rastlarsa, bineklerinden inerler, onunla beraber gideceği yere kadar yürürler, sonra dönerlerdi.

Hz. Ömer, Mescid-i Nebevînin genişletilmesini istedi. Mescidin hemen yanında Hz. Abbâs'ın evi vardı. Halife bu evi satın almak istedi. Hz. Abbâs ise evini hediye olarak verdi.

Peygamber efendimizin vefâtından sonra mübârek cenâzelerini; Hz. Ali, Hz. Abbâs ve oğulları Fadl ve Kusem, Üsâme bin Zeyd ve Sâlih yıkadılar. Peygamber efendimizi, gömleği üzerinde olduğu, Hz. Abbâs ve oğulları su döküp, Peygamber efendimizi sağa, sola döndürdüler. Yıkadıkça, evin içine eşine rastlanmamış çok güzel bir koku yayıldı. Üç parça kefen ile kefenledikten sonra, vefât ettiği yere defnedildi.

Peygamber efendimiz Hz. Abbâs hakkında yine buyurdular ki:

“Bu Abdülmuttalib oğlu Abbâs'dır. Kureyşte en cömert ve akrabâlık bağlarına en saygılı olanıdır.” “Abbâs, bendendir. Ben Abbâs'danım.”

“Allahım! Habbâb'a, yardım et!” 22.11.2006

Hazreti Habbâb demirci olup, kılıç yapardı. Peygamber efendimiz onun dükkânına gider, onunla görüşürdü. Bu görüşmelerinin neticesinde Hz. Habbâb Müslüman olmuş, ebedî saâdet yolunu tutmuştu.

Hz. Habbâb koruyucusuz olmasına rağmen, Müslüman olduğunu açıklamaktan çekinmemişti. Kureyşli müşrikler onun İslâma girdiğini duyunca, ona işkence ve eziyet etmeye başladılar. Çıplak vücuduna demir gömlek giydirip, en sıcak günde, vücudunun yağı eritilmesine, güneş altında tutulduğu olurdu. Güneşten kızgın hâle gelmiş, ya da ateşle kızdırılmış olan taş, çıplak sırtı bastırıldığı hâlde, söyletmek istedikleri küfrü gerektiren sözleri, ona söyletmezlerdi! O büyük bir îmânla; **“Allah birdir, Muhammed aleyhisselâm O'nun Peygamberidir”** diye haykırırdı. Bunun üzerine müşrikler hırslarından deliye döner, daha fazla işkence yapmaya başlardı.

Zâlim müşrik kadın Ümmü Enmâr, himâyesinde olan Hz. Habbâb'ın Müslüman olduğunu öğrenince, şaşkına dönmüştü. Ona göre olacak bir şey değildi. Şirk ve küfür kirleriyle, kalbi simsiyah olmuş, basireti körelmiş bu zavallı, Habbâb'ın kalbindeki îmân nûrunu nereden görebilecekti? Gözleri bakıyor, ama hakîkati göremiyordu.

İşte bu Ümmü Enmâr da, ateşte kızdırdığı demirle, Habbâb'ın başını dağlardı. Habbâb; Peygamberimize varıp Ümmü Enmâr'ın yaptıklarını arzetti. Bunun üzerine Peygamberimiz; **“Allahım! Habbâb'a, yardım et!”** diyerek duâ edince, Ümmü Enmâr, başından, bir derde tutulup, köpeklerle birlikte ulur oldu!

Kendisine, “Başını, dağlat” diye tavsiye edildi. Bunun üzerine, Habbâb; demiri, alır, ateşte kızdırır, zalim kadın Ümmü Enmâr'ın başını, onunla dağlardı! Zâlimin zulmü elbette hesapsız ve cezâsız kalmayacaktı. Böylece adâlet-i İlâhî tecelli etmiş. Bu sefer Hz. Habbâb, onun isteği üzerine Ümmü Enmâr'ın başını dağlıyordu.

Yıllar geçtiği hâlde bile, Habbâb'ın sırtındaki yanıkların izleri, alacaları kaybolmadı! Hz. Ömer, Halîfeliği sırasında, Habbâb'a, müşriklerden çektiği işkenceyi sormuştu. Habbâb, “Ey mü'minlerin emîri! Bak sırtıma!” dedi. Hz. Ömer sırtına bakınca, “Doğrusu ben, insan sırtının bugünkü gibisini hiç görmemiştim!” buyurdu. Bunun üzerine, Habbâb dedi ki:

- Benim için bir ateş yakmışlardı da, ben, onun üzerine sürüklenip atılmışım. O ateşi, ancak benim sırt etimin yağı söndürmüştü!

“Fakat siz acele ediyorsunuzdur!” 23.11.2006

Mekke'de kendisini koruyacak kimsesi bulunmayan Hazreti Habbâb'a, müşrikler akıl almaz işkenceler yaparlardı. Habbâb bin Eret anlatır:

Müşriklerin, en ağır işkencelerine uğramış bulunuyorduk. Resûlullah efendimizin yanına gittik. Efendimiz, Kâ'be'nin gölgesinde, mübârek kaftanını yastık edinerek ona dayanmıştı.

Müşriklerden çektiklerimizi kendisine arz edip dedik ki:

- Yâ Resûlallah! Yüce Allaha, bizim için, duâ et! Bizim için, Allahtan, yardım dile! Yâ Resûlallah, bizi, dînimizden döndürmelerinden korktuğumuz şu kavme karşı, bizim için, yüce Allahdan yardım diler misiniz? Bizim için, Allaha duâ eder misiniz?

Resûlullah efendimizin, hemen yüzünün rengi değişti. Yüzü, al al olduğu hâlde doğrulup oturdu. Buyurdu ki:

“Vallahi sizden öncekiler içindeki müminlerden bir kimse, yakalanır, kendisi için yerde bir çukur kazılır, o kimse, o çukura, dizlerine kadar gömülür, sonra bir testere getirilip, başının üzerine konulup biçilerek ikiye bölünürdü de, bu işkence, onu, dîninden dödüremezdi!

Yâhut, onun kemiğinin üzerinden eti ve siniri, demir taraklarla taranır, kazınırdı da, yine bu işkence, kendisini dîninden döndüremezdi!

Allahdan korkunuz! Hiç şüphesiz, Allahü teâlâ, sizin için fetih ihsân edecektir! Vallahi, yüce Allah bu işi, muhakkak tamamlayacak, bu iş, muhakkak tamamlanacak! Bu işin hükmü, muhakkak yerine getirilecektir! Hattâ hayvanına binmiş bir kimse, San'a'dan çıkıp Hadramût'a kadar gidecek de, yüce Allahdan başka, bir şeyden korkmayacak! Ancak, koyunları varsa, onlar hakkında kurt saldırmamasından endîşe duyacaktır. Fakat siz, acele ediyorsunuzdur!”

Bundan sonra, Resûlullah efendimiz sırtlarımızı okşadı ve duâ buyurdular. Resûlullahın rûhlara gıda ve şifâ olan bu lâtif, güzel sözleri, acılarımızı dindiriverdi.

Hz. Habbâb'ın, azgın müşriklerden Âs bin Vâil'den epeyce alacağı vardı. Onu istemek için yanına gitti. Âs bin Vâil, Hz. Habbâb'a dedi ki:

- Muhammed'i inkâr etmedikçe, sana alacağını vermem.

- Vallahi ben ölünceye kadar, öldükten sonra kabrimden kalkınca da aslâ Peygamberimi red ve inkâr edemem. Her şeyden vazgeçerim de, yine bu inkârı yapamam.

“Müjde yâ Ömer! “ 24.11.2006

Hazreti Habbâb her türlü tehlikeye rağmen, Müslümanlığını açığa vurmaktan çekinmediği gibi, Kur'ân-ı kerîmi Müslümanlara öğretip, okutmak için de bütün gücünü sarfetmiştir. Resûlullah yeni Müslümanlara Kur'ân-ı kerîmi öğretme vazîfesini ona vermişti.

Tâhâ sûresinin nâzil olduğu sıralarda idi. Hz. Ömer'in kızkardeşi Fâtîma ile kocası Sa'îd bin Zeyd bunu yazdırıp, Habbâb bin Eret'i evlerine çağırışlar, yeni âyet-i kerîmeleri öğreniyorlardı.

Hz. Habbab, geçmiş halde yüksek sesle Kur'an-ı kerim okuyordu. Ömer bin Hattâb, henüz Müslüman olmamıştı. Müslümanlar gün geçtikçe kuvvetleniyordu. Hele Hz. Hamza'nın Müslüman olması, Kureyşin ileri gelenlerini çileden çıkarmıştı. Ebû Cehil, bu işin önüne geçmek için, Resûl-i Ekrem'in öldürülmesinden başka çâre olmadığı görüşünü ortaya atmıştı. Ömer bin Hattâb kılıcı çekmiş, yola düşmüştü. Yolda kızkardeşi ile kocasının Müslüman olduğu haberini alınca, onların evine uğradı. İçeri girerken Kur'an-ı kerim sesi duydu. Bu sestən çok etkilendi, kalbinde îmân güneşi parladı. Ömer bin Hattâb içeri girince , Habbâb gizlenmişti. Ömer bin Hattâb'dan, kalbinde îmân nûrunun parladığını gösteren sözler duyunca, Habbâb gizlendiği yerden çıktı. Tekbîr getirdikten sonra dedi ki:

- Müjde yâ Ömer! Resûlullah efendimiz Allahü teâlâyâ duâ ederek, **“Yâ Rabbî! Bu dîni, Ebû Cehil ile yâhut Ömer ile kuvvetlendir”** diye duâ buyurmuştu. İşte bu devlet, bu saâdet, sana nasîb oldu.

Bilâhare Ömer bin Hattâb, Resûl-i Ekrem'in yüksek huzurlarına giderek, Kelime-i şehâdet getirmiştir. Hz. Ömer dâimâ Hz. Habbâb'a sevgi ve hürmet göstermiş, hattâ halîfeliği sırasında birgün onu kendi yerine oturtmuştur.

Habbâb bin Eret, birgün Resûlullah'a yatsı namazı hakkında sormuştu. Anlatılanı unutmuş, ertesi gün tekrar sormuştu. Resûlullah efendimiz şöyle buyurmuşlardı:

- Bu namaz, ümîd ve korku namazıdır. Bu namazda, Allahü teâlâdan üç şey istenirse, hiç olmazsa ikisi kabûl edilir.

Daha sonra Resûlullah efendimiz kendisinden sonra çıkacak fitneler ile ilgili buyurdu ki:

- Bir fitne olacak, onda kişinin bedeni öldüğü gibi kalbi de ölecek. Kişi, mü'min olarak akşamlayıp, kâfir olarak sabahlar. Ve kâfir olarak sabahlayıp, mü'min olarak akşamlar.

“Allah ve Resûlü bize kâfidir” 25.11.2006

Feyrûz bin Deylemî San'a'da bulunuyordu. Resûlullahın Peygamberliği haberi oraya ulaşınca, Vebr bin Yuhannis'in teklîfi üzerine Müslüman olmuş, hicretin onuncu yılında Medîne'ye gelerek Resûlullah'a bî'at etmişti. Bi'attan sonra Peygamber efendimize, “Yâ Resûlallah! Biz, uzaklardan çıkıp geldik. Burada Müslüman olduk. Bize kim yardım edecek?” diye sordu.

Resûlullah efendimiz, **“Allah ve Resûlü”** buyurdu.

Feyrûz da, bunun üzerine dedi ki: “Allah ve Resûlü bize kâfidir.”

Yine Feyrûz bin Deylemî, Resûlullah'a sordu:

- Yâ Resûlallah! Ben Müslüman oldum. Fakat nikâhım altında iki kızkardeş var. Şimdi ne yapacağım?

- Onlardan hangisini istersen tercîh et, onu tut! Hangisini istersen boşla!

Yine, “Yâ Resûlallah! Biz, üzüm sahibi kimseleriz. Allahü teâlâ ise içkiyi harâm kılmıştır. Bu üzümleri ne yapacağız?” diye sordu. Resulullah, **“Kurutup, kuru üzüm yapınız!”** buyurdu.

Hz. Feyrûz bin Deylemî bir defasında da Peygamber efendimize şöyle sordu:

- Yâ Resûlallah! Biz, soğuk bir memlekette yaşıyoruz. Bu yüzden buğdaydan yapılmış içki içiyoruz. Resulullah sordu:

- **O sarhoş ediyor mu?** Hz. Feyruz'un,
- Evet, sarhoş ediyor, cevabı üzerine
- **Onu içmeyiniz!** buyurdu.

Feyrûz bin Deylemî'nin Müslüman olduğu yıl, Resûlullah efendimiz Vedâ haccını yaptıktan sonra hastalanmışlardı. O sırada Araplar arasında bazı kimseler peygamberlik da'vâsına kalkıştı.

Bunların ilki, Benî Ans kabîlesinden Esved-i Ansî idi. Asıl ismi Abhele bin Ka'b'dır. O, kâhin, hafif meşrep bir adamdı. Halka, onları hayrete düşürecek şeyler gösterir, sözleriyle, dinleyenlerin dikkatini çekerti.

Esved-i Ansî, meleklerin kendisine vahiy getirdiğini söyleyerek, Peygamberlik iddiasında bulunmaya başladı. Birtakım hîlelerle, Yemen halkından birçok kimseyi aldattı. Necdân ahâlisi de ona tâbi oldu. San'a'yı zaptedip, fitne çemberini genişletti. Yemen'de bulunan Müslüman vâli ve memurlar oradan ayrılmak zorunda kaldılar. Resulallahın emri üzerine Esved-i Ansî'i öldürerek bu fitneyi önledi.

Mübârek ev halkının mübârek kişisi 26.11.2006

Hazreti Feyrûz bin Deylemî'nin yalancı peygamber Esved-i Ansî'yi öldürülmesi şöyle olmuştu: Resûlullah efendimiz, hasta olmalarına rağmen, Esved-i Ansî gibi yalancıların yaptıkları tahribat üzerinde ehemmiyetle durdular. Resûlullah efendimiz bu fitnenin söndürülmesini emir buyurdular. Bunun üzerine orada bulunan Müslümanlar harekete geçtiler. Esved'in öldürülmesi için, karısı Âzad ile de anlaşıldı.

Hz.Feyrûz, o sırada Yemen'de bulunuyordu. İki arkadaşı ile beraber, Esved'in yattığı evin duvarını deldiler. Feyrûz, arkadaşlarından birisine, içeri girip öldürmesini söyledi. Arkadaşı, tehlikeli anlarda, kendisinde titreme meydana geldiğini, bu işi beceremeyeceğini söyledi.

Bunun üzerine Feyrûz içeri girdi. Esved'in yattığı odaya yaklaştı. Horladığını duydu. Esved derin bir uykuya dalmış ve yatağına gömülmüş bir vaziyette idi. Feyrûz bu işten haberi olan Esved'in hanımı Âzad'a, işâretle, başının nerede olduğunu sordu. Âzad da, Esved'in başını gösterdi.

Feyrûz, Esved'in başucuna dikildi. Esved, sarhoş olarak uykuya dalmış ve sarhoşluğu daha geçmemişti. Feyrûz, Esved'in başını kıvırdı ve boynunu kırarak onu öldürdü.

Ertesi gün Feyrûz ve arkadaşları, kabîlelerini toplayarak Esved'in öldürüldüğünü ve Muhammed aleyhisselâmın hak Peygamber olduğunu ilân ettiler. Bundan sonra Müslüman vâliler, işlerinin başına döndüler ve zekâtı toplamaya başladılar.

O gece yalancı Esved-i Ansî'nin öldürüldüğü, Peygamber efendimize vahiyle bildirilmişti. Ertesi gün, bu hâdiseyi Eshâbına müjdeledi:

- **Dün gece, yalancı Esved-i Ansî, kardeşlerimizden biri tarafından öldürüldü.**

Eshâb-ı kirâm, "Yâ Resûlallah, onu öldüren kim" dediler. Resûlullah efendimiz de buyurdular ki:

- **Onu sâlih, mübârek bir ev halkından, mübârek kişi olan Feyrûz bin Deylemî öldürdü.**

Feyrûz bin Deylemî'nin, Esved'in başını Peygamber efendimize getirdiği rivâyet edilir.

Hz. Feyrûz'un, Ebû Dahhâk ve Ebû Abdullah künyeleri vardır. Hz. Osman zamanında Yemen'de vefât etti. Aslen Fârisî'dir. Kısra'nın, Habeşlileri Yemen'den çıkarmaları için, Seyf bin Zî Yazan'le beraber Yemen'e gönderdiği Farsların (İranlıların) çocuklarındanır.

"Aydınlığa beraber gidelim" 27.11.2006

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Hz. Ebû Bekir vâsıtasıyla Müslüman olmuş, Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden bir zâttır. İlk Müslümanların yedincisidir. Müslüman olması şöyle oldu:

Onyediyâşında idi. Bir gece değişik bir rû'yâ gördü. Rû'yâsında kendisini zifirî bir karanlıkta gördü. Çâresiz bir hâldeyken, birden ortalık aydınlanmaya başladı. Sonra nûr saçan bir ay doğdu. Ayın doğduğu tarafa doğru ilerlemeye başladı. Bir müddet ilerledikten sonra, birkaç kişi gördü. Dikkatlice baktığında, önlerinde Hz. Ebû Bekir, onun arkasında Zeyd bin Hârise ve Hz. Ali vardı. Onlara, " Siz buraya ne zaman geldiniz?" diye sordu. Onlar, "Yeni geldik. İstersen seni de aramıza alalım. Aydınlığa beraber gidelim." dediler.

Sabahleyin bu rû'yâyı hatırlayınca, çok şaşırdı. Hz. Ebû Bekir'in yanına gidip ona tabirini sordu. Hz. Ebu Bekir de, "Gel benimle, seni cihânı aydınlatan nûra götürüyim! Rû'yânın ta'bîri budur." diyerek onu alıp Resulallahın huzuruna götürdü. Peygamber efendimiz, kendisine kelime-i şehâdet getirmesini emir buyurdu. O da Resûlallahın huzûrunda Müslüman oldu.

Annesi, Müslüman olduğunu duyunca çok kızarak, “Yâ Sa'd! Vallahi, sen bu yeni dinden vazgeçip, atalarımızın dînine dönünceye kadar, yiyip içmiyeceğim. Ölmüş olsam bile bu ahdimden dönmiyeceğim. Anne katili olarak da herkes seni ayıplacak!” dedi.

O güne kadar, annesini üzmeyen, bir dediğini iki etmeyen Hz. Sa'd, Allahü teâlâyâ ve O'nun Resûlüne olan muhabbet ve îmânının kuvvetli olması sebebiyle, bu teklîf karşısında tûyleri ürpererek annesine şu cevâbı verdi:

“Ey anne, senin yüz canın olsa ve her birini İslâmiyeti bırakmam için versen, ben yine dînimden vazgeçmem! Artık ister ye, ister yeme! Bu senin bileceğin bir iştir. Benim kararım kat'îdir. Geri dönüşüm mümkün değildir. Bunu böyle bil!”

Annesi, oğlunun İslâmiyete olan bu bağlılığını görünce, çâresiz kalıp yemeye içmeye başladı. Bu hadiseden sonra, Allahü teâlâ, evlâdın ana-babaya hangi hâllerde tâbi olacağı, onların hangi emirlerini yerine getireceği husûsunda, Ankebût sûresinin sekizinci âyet-i kerîmesini gönderdi: **“Biz insana, ana-babasına iyilikte bulunmasını tavsiye ettik. Bununla beraber, hakkındaki bilgi sahibi olmadığın, ilâh tanımadığın bir şeyi bana ortak koşmak için sana emrederlerse, artık onlara bu husûsta itâ'at etme! Dönüşünüz ancak banadır. Ben de yaptığınız amellerin karşılığını size vereceğim.”**

“Sen bizden geri kalmazsın!” 28.11.2006

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Eshâb-ı kirâmın en cesûr ve kahramanlarındandır. İslâmiyetin ilk yıllarında, Müslümanlar, müşriklerden çok ezâ ve cefâ görüyorlardı. Bunun için ibâdetlerini rahat bir şekilde yapamıyorlardı.

Bir gün Hz. Sa'd ile birkaç sahâbî, bir vâdide namaz kılmakta idiler. Bu sırada, müşriklerin azıllarından bazıları, kendileri ile alay etmeye ve hakâret etmeye başladılar.

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, bunların üzerine yürüyerek eline geçirdiği bir deve kemiği ile, müşriklerin elebaşısının kafasını yarı. Böylece, “Allah yolunda, ilk müşrik kanı döken sahâbî” unvânını kazandı.

Uhud savaşında çok kahramanlıklar gösterdi. Peygamber efendimizin yanından hiç ayrılmadı. Ok atmakta çok mahâretli idi. Attığı her ok isâbet ediyordu.

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, ayrıca **“Allah yolunda ilk ok atan sahâbî”**dir. Okçuların yanî kemankeşlerin reisidir. Uhud harbinde, 1000'den fazla ok attı. Peygamber efendimizin büyük iltifatlarına mazhâr oldu. O ok atarken, Peygamber efendimiz buyururdu ki:

- At yâ Sa'd!

Ayrıca onun için şöyle duâ buyurmuştur:

- İlâhî, bu senin okundur. Onun atışını doğrult! Allahım, sana duâ ettiğinde de, Sa'd'ın duâsını kabûl eyle!

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Vedâ haccından sonra, Mekke'de hastalandı. Kendisini ziyârete gelen Peygamber efendimize dedi ki:

- Yâ Resûlallah, siz Medîne'ye döneceksiniz. Ben burada ölürsem, dostlarımdan ayrı kalacağım.

Peygamber efendimiz, Medîne'ye beraber döneceklerini işâret ederek buyurdu ki:

- Hayır, sen bizden geri kalmazsın! Umarım, sen uzun zaman yaşayacaksın. Öyle ki, senden birtakım kavimler faydalanacak, birtakımı da mahrûm kalacaktır.

Peygamber efendimiz sonra da şöyle duâ ettiler:

- Yâ Rabbî, Eshâbımın Mekke'den Medîne'ye dönüşünü tamamla!

Resulullahın bu duası sebebiyle, Hz. Sa'd şifâ bulup, sağ salim Medîne'ye döndü. Uzun bir ömür sürdü.

“Üstünlük son nefeste belli olur!” 29.1.2006

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Hz. Ömer zamanında, Hevâzin bölgesinde zekât toplamak için gönderilmişti. Bu sırada İran taraflarındaki olaylar büyüyünce, hem bu olayları önlemek, hem de düşmana bir ders vermek için bir İslâm ordusu hazırlandı. Bu ordunun başına kimin geçirilmesi gerektiği, yapılan şûrâda görüşülüyordu.

Bu sırada Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretlerinin Hevâzin'den bir mektûbu geldi. Sa'd bin Ebî Vakkâs'ın ismini duyan Eshâb-ı kirâmın hepsi ittifakla, Hz. Ömer'e dediler ki: “İşte aradığın kimseyi buldun!”

Bunun üzerine Hz. Ömer, Sa'd bin Ebî Vakkâs'ı Medîne'ye çağırdı. Onu, İslâm ordusuna başkumandan tâyin ederek, şunları söyledi: **“Yâ Sa'd, Resûlullahın dayısıyım diye sakın gurlanma! Allahü teâlâ, kötülüğü, ancak iyilik ile yok eder. Allahü teâlâyâ kulluktan başka bağ yoktur. İnsanların üstünlükleri, son nefeslerinde belli olur. Düşmanın çokluğundan değil, Allahtan kork! Namazlarınızı muntazam kılın! Ordunda, günâh işleyen**

asker bulunmasın! Günâh işleyenleri hemen uzaklaştır! Allahın Resûlü ne yaptıysa, nasıl hareket ettiyse, sen de öyle yap! Sabrı elden bırakma!”

Hz. Ömer bu şekilde nasihat ettikten sonra, Sa'd bin Ebî Vakkâs, emrindeki askerle Medîne'den çıktı. İran topraklarında bulunan İslâm askerleri ile birleşerek Kadsîye'ye vardı.

Harpden önce İran'ın başşehri Medâyin'e elçiler gönderildi. İran Kistrâsı Yezd-i Cürd ile görüştüler. İranlıları İslâma da'vet ederek dediler ki: “Ya Müslüman olursunuz, ya da cizye verirsiniz veya harp edersiniz!” İran Kistrâsı buna sinirlenerek, “ Eğer benden önce elçi öldüren bir melik olsaydı, ben ikincisi olup, sizi öldürürdüm!” dedi.

Bundan sonra bir miktar toprak getirterek, sözlerine şöyle devam etti: “Bende sizin için başka şey yok. En büyüğünüz kimse, bunu yüklensin de reisinize götürsün ve biliniz ki, cümlelerinizi Kadsîye hendeğine gömmek için, kumandanım Rüstem'i göndermek üzereyim.”

Bunun üzerine, elçiler arasında bulunan Âsım bin Amr kalkıp toprağı yükledi, dışarı çıktılar. Arkadaşlarıyla beraber Hz. Sa'd'ın yanına dönerek, “ Yâ Sa'd, müjde! Allahü teâlâ onların toprağını bize verdi.” dediler. Eshâb-ı kirâm, verilen bu bir parça toprağın, daha sonra İran toprağının tamamının verileceğine dâir Allahü teâlânın bir müjdesi olduğuna inandılar. (Devamı yarın)

Melekler yardıma geldi! 30.11.2006

İran'ı fethetmek için gelen Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretlerinin teklifini reddeden Kistrâ ordusu, Atik nehri kıyısına gelip karargâh kurdu. 120 bin kişi olan İran ordusunun 30 bini zırhlı ve birbirlerinden ayrılmaması için de zincirle bağlı idiler. Ayrıca İran ordusunun ön saflarına filler yerleştirilmişti. İslâm ordusu ise 34 bin kişi idi.

Harp başlamadan önce, Hz. Sa'd askerlerine şöyle hitap etti:

“Mevkilerinizde sebât ediniz! Öğle namazından sonra, ben dört tekbîr alacağım. İlkinde, siz de tekbîr alırsınız, harbe hazır olursunuz! İkinci tekbîrde siz de tekbîr alırsınız, silahlanırsınız! Üçüncü tekbîrde, siz de tekbîr alıp, askeri harp için coşturursunuz! Dördüncü tekbîrde, düşman üzerine hücum ediniz ve “Lâ havle velâ kuvvete illâ billah” deyiniz!”

İslâm askerleri, bildirilen emirle düşmana hücum ettiler. İslâm ordusu uyguladıkları dâhiyâne taktiklerle İran ordusunu kısa zamanda bozguna uğrattılar. Önce İran ordusu komutanları öldürüldü. İran ordusunun başkomutanı Rüstem de öldürülünce, ordu dağıldı. Böylece, Müslümanlar büyük bir zafer kazandılar.

Daha sonra Hz. Ömer'in emriyle Sâsânî Devletinin başşehri ve İran Kistrâsının bulunduğu Medâyin şehrine hareket edildi. İslâm askerinin Medâyin'e hareket ettiğini, İran Kistrâsı Yezd-i Cürd duyunca, korkudan şehri terketti. İslâm ordusu Medâyin şehrine kolayca girerek, burayı fethetti. Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, bu fethi, şu mektupla Hz. Ömer'e bildirdi:

“Rahmân ve Rahîm olan Allahü teâlânın adıyla. Irak vâlisi Sa'd bin Ebî Vakkâs'tan, mü'minlerin emîri Ömer-ül Fâruk'a. Allahın selâmı üzerine olsun! Kendisinden başka hak ma'bûd olmayan, eşi, benzeri bulunmayan Allahü teâlâyâ hamd eder, O'nun habîbi olan Muhammed aleyhisselâma salât ve selâm ederim.

Allahü teâlâ, bize ihsânı ile, gözün görmediği meydanlarda at koşturmayı nasîb etti. Kistrânın yurdunun büyük bir kısmını ele geçirdik. Ordu kumandanlarının çoğunu öldürdük. Bu savaşta melekler onların yüzlerine ve arkalarına vuruyorlardı. Çünkü Allahü teâlâ îmân edenlerin yardımcısıdır. İmân etmeyenlerin yardımcısı yoktur.

Yezd-i Cürd kaçtı. Kızı, esîr olarak ele geçirildi. Bundan sonra ne yapacağımız husûsunda, Medâyin şehrinde emirlerinizi bekliyorum. Allahü teâlânın selâmı bütün Müslümanların üzerine olsun!”

“Bu benim dayımdır!” 1.12.2006

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, heybetli, orta boyda, esmer tenli, cesûr, sözü, özü doğru büyük bir zâttı. Çok cömert olup, sâdeliği severdi. Peygamberimize annesi tarafından dayı olurdu. Bunun için Peygamberimiz ona, **“Bu benim dayımdır. Böyle bir dayısı olan varsa bana göstereyim”** diyerek iltifâtlarda bulunurdu.

Hz. Sa'd, Cennetle müjdelenen on sahâbîden biridir. Bu on kişiden en son vefât edendir. Peygamber efendimiz, aşerei mübeşşere yani Cennetle müjdelenmiş on kişi ile ilgili şöyle buyurdu: **“Ebû Bekir Cennettedir, Ömer Cennettedir, Osman Cennettedir, Ali Cennettedir, Talhâ Cennettedir, Zübeyr Cennettedir, Abdurrahman bin Avf Cennettedir, Sa'd bin Ebî Vakkâs Cennettedir, Sa'îd İbni Zeyd Cennettedir, Ebû Ubeyde bin Cerrâh Cennettedir.**

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri buyurdu ki:

Resûlullah efendimiz, her namazın ardından, muhakkak şöyle duâ ederdi: **“Yâ Rabbi! Cimrilikten, korkaklıktan, erzel-i ömür denilen ihtiyârlıktan, bunaklıktan, dünya fitnesinden ya'nî Deccâlin fitnesinden ve kabir azâbından sana sığınırım.”**

Hz. Sa'd buyurdu ki: Resûlullah efendimiz, Eshâb-ı kirâm arasında kardeşlik te'sîs ettikleri zaman, Hz. Ali'yi kendine seçerek, **“Yâ Ali! Sen benim dünyada da âhirette de kardeşimsin. Yâ Ali, Mûsâ'nın yanında Hârûn nasıl idi ise, sen de, benim yanımda öylesin. Yalnız şu fark var ki, benden sonra Peygamber gelmeyecektir.”** buyurdu.

Resûlullah'a bir köylü gelerek, “Bana, söyleyebileceğim bir kelime öğret.” dedi. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz buyurdu ki: **“Allah birdir, O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur ve O'nun ortağı da yoktur. Allah her şeyden yücedir. Bütün hamdlerin hepsi Allaha mahsûstur. Âlemlerin Rabbi olan Allahın şanı ne yücedir. Günâhtan kaçmaya kuvvet, ibâdet yapmaya kudret, ancak azîz ve hakîm olan Allahın yardım iledir, de!”**

Köylü tekrar, “Bunlar Rabbim içindir. Kendim için ne söyleyeyim?” dedi. Resûl-i ekrem efendimiz buyurdu ki: **“Allahım beni bağışla ve koru! Bana hidâyet ver ve rızıklandır, de!”**

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri buyurdu ki: “Mü'min, bir iyilikle karşılaştı, Allaha şükreder. Bir musîbetle karşılaştığında da hamd ve sabreder. Böylece her işinde sevâb kazanır. Hattâ hanımının ağzına koyduğu lokmadan dahî sevâb alır. Bir kimse gündüz hatim okursa, melekler ona akşama kadar duâ eder. Gece okursa, sabaha kadar duâ eder.”

“Duânızın kabûl olması için... “ 2.12.2006

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Hazret-i Ömer'in emri ile Kûfe şehrini kurarak buranın ilk valisi olmuştu. Hz. Ömer, kendisinden sonra yerine geçecek halîfeyi seçmek için altı kişilik bir şûrâ teşkil edilmesini vasiyet etmişti. Bildirmiş olduğu altı kişiden biri de, Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleriydi. Hz. Osman halîfe seçilince, Hz. Ömer'in tavsiyesine uyarak, Hz. Sa'd'ı tekrar Kûfe vâliliğine tayin etti.

Ömrünün sonlarına doğru, gözleri görmez olmuştu. Bu hâlde iken Mekke'ye gelmişti. Mekke halkı etrafına toplanıp, “Bana duâ et, bana duâ et” deyince, hepsine duâ etti.

Abdullah bin es-Sâib anlatır: “Ben genç idim. Bir ara ona yaklaştım ve kendimi tanıtmaya çalıştım. Beni tanıdı ve, “ Sen, Mekke'nin, Kur'ân-ı kerîmi en iyi okuyanlarından birisi değil misin?” diye sordu. Ben de, “Evet” dedikten sonra bir ara sordum:

- Efendim, sizin duânız makbûl olup, herkese duâ ediyorsunuz. Kendiniz için duâ etseniz de gözleriniz açılsa, olmaz mı? Hz. Sa'd gülümseyerek buyurdu ki:

- Oğlum, Allahü teâlânın benim hakkımdaki takdîri, yanî gözümün görmemesi, gözümün görmesinden daha güzeldir.

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, bir gün Peygamberimize dedi ki:

- Yâ Resûlallah, duâ buyur da, Allahü teâlâ, benim her duâmı kabûl etsin!

Resûlullah efendimiz cevâbında buyurdu ki:

- Duânızın kabûl olması için helâl lokma yiyiniz! Çok kimse vardır ki, yedikleri ve giydikleri haramdır. Sonra ellerini kaldırıp duâ ederler. Böyle duâ nasıl kabûl olunur?

Hz. Âişe şöyle anlatır:

Resûlullah efendimiz gazvelerin birinde, geceleyin Medîne'ye dönüp geldiğinde, **“ Ne olurdu, sâlih bir kimse çevremizde bekçilik yapsa...”** buyurdu. Birden bir ses duyduk. Resulullah, **“Kim o?”** buyurdu. Bu arada Sa'd bin Ebî Vakkâs'ın sesi duyuldu:

- Benim, Sa'd bin Ebî Vakkâs.

Peygamberimiz sordular:

- Buraya niçin geldin?

- İçimden bir ses, “Resûlullah yalnızdır, korkarım ki, din düşmanları ona bir sıkıntı ve eziyet verirler” dedi. Bunun için hizmetinize geldim.

Bunun üzerine Resûlullah efendimiz, ona hayır duâ etti veistirâhate çekildiler.

“Bu mübârek bir oktur” 3.12.2006

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretlerinin Uhud savaşında üstün hizmetleri olmuştu. Uhud savaşında bir ara müşrikler Uhud dağına tırmanmaya başlayınca, Resûlullah efendimiz, yanında bulunan Hz. Sa'd'a, **“ Onları geri çevir!”** buyurdu. Hz. Sa'd'ın, “Yâ Resûlallah, yanımda bir tek okum kaldı. Onları nasıl geri çevireyim?” demesi üzerine, Peygamber efendimiz emrini üç kere tekrarladı. Bundan sonrasını Hz. Sa'd şöyle anlatır:

Ok çantamda kalan bir oku aldım. Müşriklerden birine atıp öldürdüm. Sonra ok çantama el attığımda bir ok buldum. Baktığımda az önce attığım oktu. Onu tekrar atıp başka birini öldürdüm. Sonra bir daha baktığımda yine aynı oku buldum. Onu da atıp yine birini öldürdüm. Birkaç defa aynı şekilde oku attım. Bu durumu gören müşrikler, tırmanmaktan vazgeçerek geri döndüler. Ben de kendi kendime, “Bu mübârek bir oktur” dedim ve bu oku hep yanımda taşıdım.

Hız. Sa'd, Uhud savaşındaki olayları anlatmaya şöyle devam eder:

“Uhud'da Resûlullahın sağında ve solunda beyaz elbiseli iki kişi gördüm ki, onlar en şiddetli şekilde çarpışıyorlardı. Onları ne daha önce, ne de daha sonra gördüm.

Savaşta, müşriklerin safında bulunan kardeşim Utbe'yi öldürmek için duyduğum hırsı, hiçbir adamı öldürmeye karşı duymamışımdır. Kardeşimi bulup öldürmek için, iki kere müşriklerin saflarını yardım fakat gözümünden kaçtı. Üçüncüsünde, Resûlullah bana, “ **Ey Allahın kulu! Sen ne yapmak istiyorsun? Yoksa sen kendini öldürtmek mi istiyorsun?**” buyurdu. Bunun üzerine, onu aramaktan vazgeçtim. Utbe'yi Hâtıb bin Ebî Beltea öldürdü.”

Uhud savaşının sonunda müşrikler, Uhud'u terkedip Mekke'ye dönme kararı aldıklarında, Resûlullah efendimiz, Hız. Sa'd'ı keşif vazîfesi ile gönderdi. Hız. Sa'd, müşriklerin gitme kararı alıp, dönüş hazırlıklarını keşfedince, geri dönüp, yüksek sesle dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Müşrikler develerine bindiler, atları yedeğe aldılar, Mekke'ye yöneldiler! Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- **Yavaş konuş, şüphesiz harp hiledir. Zîrâ müşrikler geri dönerse, şu sevincinin bir benzerini göremezsin.**

Sonra, Peygamber efendimizin tekrar sormaları üzerine, Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, gördüklerini ve işittiklerini tekrarladı. Müşriklerin gittikleri kesinleştiği hâlde, Sa'd'ın yüzü üzüntülü idi. Resûlullah efendimiz, üzüntüsünün sebebini sordular. Hız. Sa'd da, “ Müslümanlar zafer kazanmadan, müşriklerin gitmesine sevinmeyi hoş görmedim.” dedi.

Sabır ve metânet gösteriyordu 4.12.2006

Hazreti Zübeyr bin Avam, İlk Müslümanlardandır. Cennetle müjdelenen on kişiden biridir. Peygamber efendimizin halası olan Hız. Safiyye'nin oğludur.

İmân ettiği vakit, amcası çok kızmıştı. Dinden dönmesi için, kendisini ateşe sokup çıkartıyordu. Amcasının, “Daha fazla inat etme, atalarının dînine dön” teklifine karşı, “Aslâ küfre dönmem! Allah birdir. Fayda veya zararı olmayan putlara tapmam. Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah.”diyordu. Böylece, yapılan bütün işkencelere büyük bir sabır ve metânet gösteriyordu.

İmân edenler çoğaldıkça, müşrikler, korkularından müslümanlara akla hayâle gelmedik işkenceler yapıyorlardı. Peygamber efendimiz, bu dayanılmayacak işkenceleri görünce, “**Siz bâri yeryüzüne dağılın! Yüce Allah, sizi yine toplar.**” buyurdu.

Eshâb-ı kirâm, “Yâ Resûlallah nereye gidelim?” diye sorduklarında, “**Habeş ülkesine gitseniz iyi olur. Habeş ülkesinde kimse zulme uğramaz. Orası doğruluk yurdu. Allahü teâlâ sizi belki orada ferahlığa kavuşturur.**” buyurdu.

Bunun üzerine, içlerinde Zübeyr bin Avvâm hazretlerinin de bulunduğu 15 kişilik bir kâfile Habeşistan'a hicret etti. Hükümdar kendilerini çok iyi karşıladı. Orada rahat bir şekilde yaşadılar. Necâşî de daha sonra Müslüman oldu. Hız. Ümmü Seleme anlatır:

“Biz Habeşistan'da huzur içinde yaşarken, bir grup Habeşli Necâşiye isyân ederek saltanatını elinden almak istedi. Bunların Necâşî'ye üstün gelmesinden korkuyorduk. Çünkü bunlar, bize hayat hakkı tanımazdı. Necâşî de bunların üzerine yürüdü. Savaş, Nil nehrinin öbür tarafında oluyordu. Durum çok kritikti. Necâşî'nin gâlip gelmesini istiyorduk. Eshâbdan ba'zıları “Kim savaş cephesine gidip, bize haber getirecek?” dediler. Hız. Zübeyr bin Avâm, “ Ben giderim!” cevabı verdi:

Hız. Zübeyr bu sırada, Müslümanların yaşı en genç olanı idi. Hız. Zübeyr bin Avvâm'a bir su tulumu şişirdiler ve göğsüne astılar. Sonra Nil'in üzerinde yüzdü ve orduların karşılaştığı Nil'in öteki tarafına geçti. Onların yanında hazır bulundu.

Biz ise, Necâşî'nin düşmana gâlip gelmesi ve memleketinin başında kalması için, Allahü teâlâyâ duâ ettik. Biz durumun ne olacağını merakla beklerken, Hız. Zübeyr uzaktan göründü. Koşuyordu. O elbisesiyle işaret ediyor ve şöyle sesleniyordu:

- Müjde, Necâşî zafere erişti ve Allahü teâlâ, onun düşmanını helâk etti ve ona memleketinde kalmaya kudret verdi.

Sadece gözleri görünüyordu 5.12.2006

Peygamber efendimiz Medîne'ye hicret ettiği zaman, Hız. Zübeyr bin Avvâm'ı, Ensâr'dan Ka'b bin Mâlik ile kardeş yapmıştı. Peygamber efendimiz, Bedir muharebesinde Hız. Zübeyr bin Avvâm'ı, sağ kanada kumandan tayin ettikten sonra, “ **Meleklerin alâmetleri ve nişanları vardır. Siz de kendinize birer alâmet ve nişan yapınız!**” buyurdular. Bunun üzerine Zübeyr bin Avvâm hazretleri, başına sarı bir sarık sardı. Her iki taraf, bütün güçleriyle saldırıya geçti. Zübeyr bin Avvâm anlatır:

“Bedir günü, ben, müşriklerden Ubeyde bin Sa'îd'le karşılaştım. O baştan ayağa kadar zırha bürünmüş, gözlerinden başka bir yeri görünmüyor ve at üzerinde bulunuyor ve meydan okuyordu. Elimdeki mızrağımı hemen onun gözüne sapladım. Ubeyde yıkılıp öldü. Ayağımı

yanacağına bastım, olanca kuvvetimle mızrağımı çekip çıkardım. Fakat mızrağımın iki tarafı eğilmişti.”

Hız. Zübeyr'in Bedir harbi esnasında gösterdiği kahramanlık çok büyüktü. Vücudunda yaralanmadık bir yer kalmamıştı. Üç büyük kılıç darbesi almıştı. Bunlardan biri boynunda idi. Bedir muharebesi Müslümanların gâlibiyetiyle neticelendi. Bu savaşta, 14 Eshâb-ı kirâm şehîd oldu. 70 müşrik öldürüldü.

Mekkeli müşrikler bu yenilgiyi unutamamış, bir yıl sonra tekrar Medîne'ye hareket etmişlerdi. Uhud'da iki ordu yine karşılaştı. Hız. Zübeyr bin Avvâm ve Mikdâd bin Esved, İkrime kumandasındaki süvârileri karşılayıp, bozguna uğrattılar.

Zübeyr bin Avvâm ve Mikdâd bin Esved, biner süvâriye denk tutulurdu. Zübeyr bin Avvâm hazretleri, müşriklerin sancaktarı olan Kilâb'ı öldürdü ve yedi arkadaşı ile Peygamber efendimizin yanında şehîd oluncaya kadar ayrılmamak üzere yemin ettiler.

Bu savaşın başında, Mekkeli müşriklerden biri, çarpışmak için er diledi. Herkesin çekindiğini, geri durduğunu zannederek, dileğini üç kere tekrarladı.

Bunun üzerine Zübeyr bin Avvâm, başına sarı bir sarık sararak meydana yürüdü. Birden devenin üzerine sıçrayıp, kâfirin boğazına sarıldı. Deve üzerindeki bu mücadele devam ederken, Peygamber efendimiz, “ **Onu yere düşür!**” buyurdu.

Zübeyr bin Avvâm o müşriki yere düşürdü. Üstüne çöküp, onu öldürdü. Peygamber efendimiz, bu husûsta buyurdu ki: “**Eğer Zübeyr, onun karşısına çıkmasaydı, ben çıkacaktım.**”

“Allah yolunda her sıkıntıya râzıyız” 6.12.2006

Uhud savaşında müşriklerin okçuları, Peygamber efendimizi ok yağmuruna tutunca, Eshâb-ı kirâm, Peygamber efendimizi ortalarına almışlardı. Atılan oklar Peygamber efendimizin sağından solundan geçiyor, ya önüne düşüyor veya üstünden aşip geçiyordu.

Zübeyr bin Avvâm ve arkadaşları, Peygamber efendimizin etrafında pervane gibi dönerek, gelen oklara ve kılıçlara vücutlarını siper ediyorlardı.

Pek çok Eshâb-ı kirâm çarpışa çarpışa şehîd oldu. Düşman gerilemiş, zafere yaklaşılmıştı. Zafer sevinciyle bir kısım Sahâbenin terkettikleri yerden, düşman süvârileri saldırıya geçti ve Peygamber efendimize kadar sokuldular. Peygamberimiz yaralandı. Eshâb-ı kirâm hemen toparlandı ve neticede savaş tekrar Müslümanların lehine döndü.

Uhud savaşı bitmişti. Peygamber efendimizin vefâtı şayiası Medîne'ye ulaşınca, Peygamber efendimizin halası Safiyye hâtun hemen Uhud'a hareket etti. Uhud meydanına gelince, oğlu Zübeyr'i ve Hız. Ali'yi görüp, önce Resûlullahın hâlini sordu. Hız. Ali, “Hamdolsun iyidir” deyince, ferahladı. Fakat Hız. Safiyye, “Onu bana göster” deyince, Hız. Ali, Peygamber efendimizi gösterdi. Peygamberimiz yaralı idi. Peygamberimizin sağ olduğuna şükretti.

Hız. Safiyye, baba-anne bir kardeşi olan Hız. Hamza'nın durumunu da görmek istiyordu. Peygamber efendimiz Hız. Safiyye'nin gelmekte olduğunu görünce, Zübeyr bin Avvâm'a, “**Anneni geri çevir, kardeşinin cesedini görmesin.**” buyurdu. Zübeyr bin Avvâm hazretleri, “Anneciğim! Resûlullah geri dönmenizi emrediyor” deyince, Hız. Safiyye dedi ki:

- Eğer ona yapılanı benim görmemem için geri döneceksem, zaten ben kardeşimin cesedinin kesilip biçildiğini öğrenmiş bulunuyorum. Her sıkıntıya râzıyız. Allah yolunda bundan daha beter olanlarına da râzıyız. Sevâbını Allahü teâlâdan bekliyeceğiz. İnşâallah sabredip, katlanacağız.

Hız. Zübeyr bin Avvâm, durumu Peygamber efendimize bildirince, buyurdu ki:

- Öyle ise bırak görsün!

Hız. Safiyye, kardeşi Hız. Hamza'nın cesedinin yanına oturup, sessizce ağlamaya başladı. Bu sırada, Peygamber efendimiz de sessizce ağıladılar.

Hız. Zübeyr bin Avvâm anlatır:

“Annem Safiyye binti Abdülmuttalib Uhud'da yanında getirdiği iki hırkayı çıkarıp, ‘Bunları, kardeşim Hamza için getirmiştım ‘ diyerek üzerine örttü.”

“Nedir bu hâlin?” 7.12.2006

Zübeyr bin Avvâm hazretleri, Allah yolunda kılıç sıyıranların ilkidir. Bir gün, Peygamber efendimizin yaralandığını zannedip kılıcını sıyırdı. Doğruca, Mekke'nin yukarı kısmında bulunan Resûlullahın yanına koştu. Peygamber efendimiz, kendisini böyle yalın kılıç görünce, “**Ey Zübeyr! Ne var, nedir bu hâlin?**” diye sordular. O da, “Efendim, size bir zarar verdiler diye korktum, onun için kılıcımı sıyırdım.” diye cevap verdi. Hız. Câbir bin Abdullah anlatır:

“Hendek savaşı öncesi hendek kazma iş ağırlaşınca, Resûlullah efendimiz bize, “**Benî Kureyza'nın tutum ve davranışını öğrenip gelebilecek bir kişi yok mu?**” diye sordular. Zübeyr bin Avvâm, “Ben gider, öğrenip gelirim” dedi. Gidip, onların tutum ve davranışlarını öğrenip geldi.

İşler yine ağırlaşınca, Resûlullah efendimiz tekrar sordular: **“Bize, Benî Kureyza'nın tutum ve davranışını öğrenip gelebilecek bir kişi yok mu?”** Yine Zübeyr bin Avvâm dedi ki: “Ben, gider, öğrenir, gelirim.” Gidip, onların tutum ve davranışlarını öğrenip geldi ve durumu arzetti: “Yâ Resûlallah! Onları, kalelerini tâmir ederken ve harp tâlimleri yaparken gördüm. Ayrıca, hayvanlarını derleyip toparlıyorlardı.”

Bunun üzerine Resûlullah efendimiz buyurdu ki: **“Her Peygamberin bir havârisi vardır. Benim de havârim Zübeyr'dir.”**

Hendek savaşı sonrasında da Yahûdîler, Eshâb-ı kirâma arkadan saldırarak anlaşmayı bozdular. Peygamberimiz de onları Medîne'den çıkardılar. Yahûdîler Hayber kalesine toplandılar.

Peygamberimiz Hendek savaşından sonra da Hayber üzerine yürüdüler. Hayberde, meşhûr Yahûdî Cengâveri Merhab, kaleden çıkarak er diledi. Hz. Ali çıkarak Merhab'ı öldürdü. Merhab'ın katlinden sonra onun oğlu Yâsir, babasının intikamını almak için meydana çıkarak, “Bana karşı gelecek var mı” diye bağırdı.

Hz. Zübeyr, hemen atını sürerek onu karşıladı ve ikisi de şiddetli bir muhârebeye tutuştular. Oğlunun bu hareketini seyreden Hz. Safiyye, Resûl-i ekreme yaklaşıp sordu:

- Yâ Resûlallah! Oğlum şehîd oluyor mu?

Resûl-i ekrem de, **“Hayır”** buyurdu.

Resûl-i ekrem bu beyânından birkaç dakika sonra, Hz. Zübeyr, hasmını öldürdü. Zübeyr bin Avvâm, Hayber savaşında da büyük kahramanlıklar gösterdi. Netîcede Hayber kalesi de alındı.

“Mektubu bana getiriniz!” 8.12.2006

Mekke'nin fethi için hazırlıklar yapılırken bu hazırlıkları haber veren bir mektubu Sare ismindeki bir kadın Mekke'ye götürmek üzere yola çıkmıştı. Bu durumu Cebrâil aleyhisselâm Peygamberimize bildirdi. Peygamber efendimiz de Hz. Ali, Hz. Zübeyr ve Hz. Mikdâd bin Esved'e **“Acele gidiniz! Hah denilen yere vardığınızda, orada, yanında bir mektup bulunan, hayvan üzerinde bir kadın bulacaksınız. Mektubu ondan alınız ve bana getiriniz!”** buyurdu.

Hz. Ali ve arkadaşları, durmadan at koşturarak Hah denilen yere vardılar. Kadın orada idi. Hz. Ali kadına, “Yanında götürmekte olduğun mektup nerede?” diye sordu. Kadın, “Benim yanımda mektup falan yok.” diye cevap verdi. Kadının eşyalarını aradılar, mektubu bulamayınca, Hz. Ali kılıcını çekip, “Resûlullah efendimiz bize, senin yanında mektup olduğunu söyledi. Resûlullah aslâ yalan söylemez. Ya mektubu çıkarırsın veya tepene kılıcı indiririm.” dedi.

Kadın yeminler ederek, inkâra devam ettiyse de, Hz. Ali ve arkadaşlarının işi sıkı tuttuğunu anlayınca, çâresiz olarak saçının arasından mektubu çıkarıp verdi. Böylece haber verme teşebbüsü engellenmiş oldu. Hz. Ali, Hz. Zübeyr ve Hz. Mikdâd bin Esved mektubu Resûlullah'a getirdiler.

Fetih hazırlıkları tamamlanınca Hicretin 8. senesinde Resûl-i ekrem kumandasında hareket eden binlerce mücâhid, Mekke'ye doğru ilerledi. Hz. Zübeyr, bu hareket esnasında Resûl-i ekremi sancağını taşıyordu. Peygamber efendimiz, askerlerini Zî Tuva denilen yerde bölüklere ayırdı. Bir kısmını Zübeyr bin Avvâm'ın emrine vererek Mekke'nin Kudâ tarafından girmelerini emir buyurdular.

Mekkeli müşrikler Mekke'yi harpsiz teslim ettiler. Mekke'nin fethinden sonra Huneyn vâdisinde Hevâzin müşrikleriyle savaşıldı. Bu esnada, Kabîlenin ileri gelenlerinden Mâlik bin Avf'a, “Geriden uylukları uzunca bir süvârinin geldiğini görüyoruz. Mızrağını omuzu üzerine koymuş ve başına bir kırmızı sarık bağlamış.” dediklerinde,

- İşte o, Zübeyr bin Avvâm'dır. Yemin ederim ki, elbette o size ulaşır. Onun için yerinizde sıkı durunuz, ayrılmayınız!

Hz. Zübeyr bin Avvâm, o iki dağ arasındaki tepelik yerin dibine vardı. Hevâzinliler de onu gördüler. Yetişip, onlara saldırdı. Oradan çıkartıp uzaklaştırmaya kadar onlarla cenk etti. Gösterdiği kahramanlık onların uzaklaşmasına sebep oldu.

“Dilencilikten hayırlıdır” 9.12.2006

Müşrikler, sahâbeden Hubeyb bin Adiy'i yakalayıp Mekke'ye götürmüşlerdi. Burada idâm edip müşrikler görsün de sevinirler diye sehpadan indirmediler. Kırk gün sehpa kalmadı. Bedeni çürüyüp, kokmadı. Hep taze kan aktı.

Resûlullah efendimiz, bunu haber alarak, onun cesedini getirmek üzere, kahramanlığı ve cesareti ile meşhûr Zübeyr bin Avvâm ve Mikdâd bin Esved'i gönderdiler. Zübeyr ve Mikdâd cesedi gece ağaçtan aldılar. Medîne'ye getirirken, arkalarından yetmiş atlı yetişti.

Bu iki Müslüman, kendilerini korumak için Hubeyb'i yere bıraktılar. Yer yarılıp Hubeyb kayboldu. Kâfirler de bu hâli görüp, döndüler, gittiler.

Hız. Zübeyr bin Avvâm Tâif Muhâsarasına, Tebûk seferine ve Vedâ Haccına iştirak etmiştir. Amr İbn'îl-Âs, Mısır'ın kalbi olan Fustat şehrini zaptetmek için Hız. Ömer'den dörtbin kişilik kuvvet istediğinde, Hız. Ömer ona dört kişi göndermiştir ki, bunlar; Hız. Zübeyr bin Avvâm, Hız. Mikdâd bin Esved, Hız. Ubâde bin Sâmî ve Hız. Mesleme bin Muhalled idi. Zübeyr bin Avvâm, yedi aylık muhâsaradan sonra Fustat şehrini zaptetmeye muvaffak olmuştur. Sonra İskenderiyye üzerine yürüyerek, burasının da alınmasında büyük rol oynamıştır.

Hız. Zübeyr, namaz kılariken İbni Cermuz tarafından şehîd edildi. Şehîd olduğunda 67 yaşında bulunuyordu. Hız. Ali, Hız. Zübeyr'in vefâtına çok üzölmüş olup, cenâze namazını bizzat kendisi kıldırdı.

Hız. Zübeyr, Ticaret ve ziraat ile meşgöl olurdu. Medîne'nin en zenginlerinden sayılırdı. Medîne etrafındaki arsalarından başka Basra, Kûfe ve Mısır'da da bir hayli emlakı vardı. Şehîd edildiğinde mîrâsçılarının herbirine kırkbin dirhem gümüş kaldı.

Etrafındaki fakirlerin hepsinin maişetini temin etmek husûsunda büyük gayretler sarfetmiştir. Borç para isteyeneye borç para verir, cihâda gitmek isteyenleri Allah rîzâsı için donatırdı. Zekâtını zamanında ve muntazaman verirdi. Şu hadîs-i şerîfi naklederdi:

“Birinizin ipi alıp, odun yüklenerek satması ve Allahın onun yüzünü ak etmesi, dilencilikten hayırlıdır. İstediği kimseden birşey alsın veya almasın böyledir.”

Bütün servetine ve zenginliğine rağmen, o, son derece sâde yaşardı. Sâde giyinir, sâde yemek yer ve zînet eşyasına iltifat etmezdi. Ancak, silâhına hassasiyet gösterirdi. Bu itibarla kılıcının kabzasını gümüşten yaptırmıştı.

“Talha ile Zübeyr, Cennette komşularımdır” hadîs-i şerîfi ile medhedildi.

“Sabahleyin yanıma gel!” 10.12.2006

Abdullah bin Cahş hazretleri, Resûlullahın halası Ümeyme ile Cahş'ın oğludur. Zevcât-ı tâhirâtın Zeyneb binti Cahş'ın kardeşidir. Hız. Ebû Bekir'in vasıtasıyla, kelime-i şehâdet getirerek, ilk Müslümanlardan olmak şerefine kavuştu.

Abdullah bin Cahş hazretleri, İslâmiyeti heyecanla yaşayan zâtlardandı. İlk Müslüman olduğu yıllarda, kâfirler kendisine her türlü ezâ ve cefâyı yapmışlardı. Hepsine de îmânının verdiği güç ile mukabele etmiş, ezâ ve cefâlara katlanmıştır. Peygamber efendimiz, kendisi için, **“ Açlığa ve susuzluğa en çok dayanan ve katlananınızdır.”** buyurmuştur. :

Resûlullah efendimizin şehîdler için verdiği müddeleri duyarak, hep şehîd olmaya can atar, harplerde hep en önde kahramanca çarpışırdı. Peygamber efendimiz hicretinikinci senesinde, Nahle'de, Kureyş müşriklerini gözetlemek üzere, ilk önce Ebû Ubeyde bin Cerrâh'ı göndermek istemişti. Hız. Ebû Ubeyde, Peygamber efendimizden ayrılmaya dayanamıyarak ağlamaya başladı. Bunun üzerine Peygamberimiz, onu göndermekten vazgeçti.

Hız. Abdullah bin Cahş anlatır: “O gün Resûlullah aleyhisselâm, yatsı namazını kılınca bana, **“Sabahleyin yanıma gel! Silâhın da yanında bulunsun! Seni bir tarafa göndereceğim.”** buyurdu. Sabah olunca mescide gittim. Kılıcım, yayım, ok ve çantam üzerimde, kalkanım da yanımda idi. Resûlullah efendimiz, sabah namazını kıldırdıktan sonra, muhâcirlerden benimle birlikte gidecek birkaç kişi buldu. Bana bir mektup vererek buyurdu ki:

- Seni bu kişilerin üzerine kumandan tayin ettim. Git! İki gece yol aldıktan sonra, mektubu aç! Orada yazılanlara göre hareket et!

- Yâ Resûlallah! Hangi tarafa gideyim?

- Necdiye yolunu tut! Rekiye'ye, kuyuya yönel!

Sonra da, ilk defa kendisine **“Emîr-ül-mü'minîn”** sıfatı verildi. Böylece, İslâm'da ilk tayin olunan **“emîr”** oldu. Mücâhidlerin, iki kişisi için bir develeri vardı. Sekiz veya oniki kişilik bir birlik ile iki gün sonra Melel mevkiine vardıklarında, mektubu açtı. Mektupta şunlar yazılıydı:

“Bismillâhirrahmânirrahîm. Bu mektubu gözden geçirdiğin zaman, Mekke ile Tâif arasındaki Nahle vâdisine ininceye kadar, Allahü teâlânın ismi ve bereketiyle yürüyüp gidersin. Arkadaşlarından hiçbirini, seninle birlikte gitmeye zorlamayasın! Nahle vâdisindeki Kureyşîleri, Kureyşîlerin kervanını gözetleyip denetleyesin! Onların haberlerini bize bildirsin!” (Devamı yarın)

“İşittim ve itâat ettim!” 11.12.2006

Hazreti Abdullah bin Cahş, Peygamberimizin mektubunu okuduktan sonra, **“Bizler Allahü teâlânın kullarıyız ve hep O'na döneceğiz. İşittim ve itâat ettim. Allahü teâlânın ve sevgili Resûlünün emrini yerine getireceğim”** diyerek mektubu öpüp, başına koydu. Sonra arkadaşlarına dönerek dedi ki:

- Hanginiz şehîd olmayı istiyor ve özlüyorsa, benimle gelsin! Gelmek istemeyen dönüp gidebilir, hiçbirinizi zorlayıcı değilim. Gelmezseniz, ben tek başıma gidip, Resûl aleyhisselâmın emrini yerine getireceğim.

Arkadaşları hep birden cevap verdiler:

- Biz de, işittik. Allahü teâlâyâ, Peygamber efendimize ve sana itâat edicileriz. Nereye istersen, Allahü teâlânın bereketi ile yürü.

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretlerinin de bulunduğu küçük ordu ile Hicâz'a doğru yol aldılar ve Nahle'ye geldiler. Bir yere gizlendiler. Oradan gelip geçen Kureyşîleri gözetlemeye başladılar.

Bu sırada bir Kureyş kâfilesine geçti. Develer yüklü idi. Mücâhidler, Kureyş kâfilesine yaklaşıp, onları İslâma da'vet ettiler. Kabûl etmeyince, çarpışma başladı. Çarpışma sonunda, birisini öldürdüler, ikisini esir aldılar. Birisi de atlı olduğu için ona yetişemediler. Kâfirlerin bütün malı mücâhidlere kaldı.

Hiz. Abdullah bin Cahş, bu ganimet mallarının beşte birini Resûlullah efendimize ayırdı. Bu ganimet, Müslümanların aldıkları ilk ganimetti. Bu beştebir hisse de, ilk ayrılan beşte bir idi. İlk öldürülen müşrik ve alınan esirler de, bu Nahle seferindeydi. Daha henüz ganimetle ilgili âyet-i kerîmeler gelmemişti.

Abdullah bin Cahş, Peygamberimize çok bağlı idi. Resûlullah efendimiz, onu emîr tayin ettiği vakit, kendisine, **"Ey Abdullah! Dünyada en çok arzu ettiğin, özlediğin nedir?"** diye sormuşlardı. O da, "Allah ve Resûlüne muhabbetir" diye arz etmişti.

Eshâb-ı kirâm arasında lâkabı, **"El Mücâhidü fillah"**, yanî **"Allah yolunun fedâisi"** idi. Şehîd olduğunda 40 yaşlarında idi. Allah yolunda Habeşistan'a yapılan ikinci hicretten sonra, âilece Medîne'ye hicret etmişti.

Sonunda arzusuna kavuştu! 12.12.2006

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Uhud harbinde **Hiz. Abdullah bin Cahş** ile arasında geçen konuşmayı şöyle anlattı: "Uhud'da, savaşın çok şiddetli devam ettiği bir andı. Abdullah bin Cahş yanıma sokuldu, elimden tuttu ve beni bir kayanın dibine çekti. Bana, "Şimdi burada sen duâ et, ben "âmin" diyeyim. Sonra ben duâ edeyim, sen de "âmin" de!" Ben de, "Peki!.." dedim ve şöyle duâ ettim: "Allahım, bana çok kuvvetli ve çetin kâfirleri gönder. Onlarla kıyasıya vuruşayım. Hepsini öldüreyim. Gâzi olarak, geri döneyim."

Abdullah bin Cahş benim yaptığımı bu duâyâ, bütün kalbiyle "âmin" dedi. Sonra kendisi şöyle duâ etmeye başladı: "Allahım, bana zorlu kâfirler gönder, kıyasıya onlarla vuruşayım. Cihâdın hakkını vereyim. Hepsini öldüreyim. En sonunda bir tanesi de beni şehîd etsin."

Gönlüm böyle bir duâyâ "âmin" demek arzu etmiyordu. Fakat, o istediği ve önceden söz verdiğim için mecbûren "âmin" dedim.

Daha sonra, kılıçlarımızı çektik, savaşa devam ettik. İkimiz de önümüze geleni öldürüyorduk. O, son derece bahadırâne harbediyor, düşman saflarını tarumar ediyordu. Düşmana hamle üstüne hamle ediyor, şehîd olmak için derin bir iştiaqla hücumlarını tazeliyordu.

"Allah Allah!.." diye çarpışırken kılıcı kırıldı. O anda sevgili Peygamberimiz, ona bir hurma dalı uzatarak, savaşa devam etmesini buyurdu. Bu dal bir mu'cize olarak kılıç oldu ve önüne geleni kesmeye başladı. Birçok düşmanı öldürdü.

Savaşın sonuna doğru Abdullah bin Cahş, Ebûl Hakem isminde bir müşrikin attığı oklarla arzu ettiği şehâdete kavuştu. Şehîd olunca, kâfirler, bu mübârek şehîdin cesedine hücum ederek burnunu, dudaklarını ve kulaklarını kestiler. Her tarafı kana boyandı.

Muharebe bittikten sonra, Abdullah bin Cahş'ı şehîd edilmiş bulan Hiz. Sa'd, durumu ve onun yaptığı duâyı Peygamber efendimize anlattı. Resûlullah efendimiz de, onun duâsının kabûl edildiğini ve bu dünyada istediğine kavuştuğunu, âhirette de istediğine kavuşacağını anlaşıldığını bildirdi.

Hiz. Abdullah bin Cahş'ı ve dayısı **"Seyyidüşşühedâ"** yanî, **"Şehîdlerin efendisi"** Hiz. Hamza'yı aynı kabre defnettiler.

Hiz. Abdullah orta boylu, çok yakışıklı bir zât idi. Peygamber efendimizi pek ziyâde severdi. Bu muhabbet uğrunda canını fedâdan çekinmemiş, Uhud harbinde en büyük kahramanlığı göstererek, Allahü teâlânın rızası uğrunda şehâdet şerbetini içmiştir.

Küçük haberci 13.12.2006

Hazreti Abdullah, Peygamber efendimiz ile babası Hiz. Ebu Bekir Mekke'den Medîne'ye hicretlerinde, Sevr Mağarasına geldiklerinde, habercilik vazifesini yapmıştı. Zekî ve kabiliyetli bir genç olduğundan, babasının emir ve direktiflerini harfiyyen yerine getirirdi. Gündüzleri Mekke'de Kureyşîler arasında bulunup, onların Peygamberimiz ve Hiz. Ebû Bekir hakkında söylediklerini, akşam vakti Sevr Mağarasına gelerek haber verirdi. Geceyi orada geçirip, tanyeri ağarmadan Mekke'ye dönerdi. Yaşı küçük olduğu için müşriklerin dikkatini çekmiyordu. Bu hizmeti, onun adını İslâm tarihine geçirdi.

Abdullah bin Ebî Bekr-i Sıddîk; hicret-i Nebevî'den sonra, Mekke'den Medîne'ye geldi. Resûlullah ile hicretin 8. senesinde Mekke'nin fethinde bulundu. Atike binti Zeyd bin Amr ile evliydi. Mekke'nin fethinden sonra Huneyn Gazvesine katıldı. Huneyn'den kaçan Sakif ve Hevâzinlilerin toplanmalarına mâni olmak için, onların sığınıp, saklandıkları Tâif Kalesini muhasara etti. Muhasarada ok isâbet edip, yaralandı. Medîne'ye yaralı olarak döndü.

Hz. Abdullah bin Ebî Bekr-i Sıddîk, Peygamber efendimiz için hazırlanan elbiseyi yedi altına satın almıştı. Sonra Resûlullahın tekfinine uygun görülmeyince, teberrüken kendine kefen için saklamıştı. Rûhunu teslim edeceği sırada, "Bunda, hayır ve bereket olsa idi, Resûlullah efendimiz tekfin olunurdu" deyip, kendisine bunu kefen yaptırmadı.

Hz. Ebû Bekir'in hilâfetine başlarında, hicretin onbirinci senesinin Şevvâl ayında Tâif'te aldığı yaranın iyileşmemesi sebebiyle vefât etti. Cenâze namazını Hz. Ebû Bekir kıldırdı. Kabrine ise, Hz. Ömer, Talha ve kardeşi Abdurrahman bin Ebî Bekr indirmişlerdir. Tâif şehîdlerinden sayılır. Onun vefâtından bir müddet sonra, Hz. Ebû Bekir'e, Sakif heyeti geldi. O sırada Hz. Abdullah'ın ölümüne sebep olan ok, Hz. Ebû Bekir'in yanındaydı. Oku, heyetkilerle göstererek "İçinizde bu oku tanıyanınız var mı?" diye sordu. Aclân oğullarından biri,

- Bu oku ben yonttum; ucunu ben sivirttim; tüyünü ben taktım; bunu atan da benim, dedi.

Bunun üzerine Hz. Ebû Bekir buyurdu ki:

- Bu ok, Abdullah bin Ebî Bekr'i şehîd eden oktur. Senin elinle ona şehîdlik şerbetini içiren, onun eliyle seni öldürtmeyen Allaha hamdolsun. Allahın himâyesi geniştir.

Hz. Abdullah bin Ebî Bekr-i Sıddîk, Eshâb-ı kirâmdan olup, ilk Müslümanlardandır. Babası Ebû Bekr-i Sıddîk, annesi Kâtile binti Abdiluzza'dır. Esmâ ile anne bir kardeştir. Mekke'de doğduğu tahmin edilmesine rağmen, tarihi bilinmemektedir.

"Cennet nimetlerine kavuştum" 14.12.2006

Abdullah bin Hanzala hazretleri, Eshâb-ı kirâmdan, şehâdeti ile meşhûrdur. Babası Hanzala da, Uhud vak'ası gecesini evlenmiş, ertesi gün Uhud'da şehîd olmuştur. Hz. Abdullah, Peygamber efendimizin vefâtında yedi yaşında idi ve Peygamberimizi görüp, gönüllere şifâ olan sohbetine kavuşmuştur.

Hz. Abdullah, 682 senesinde, Hara muharebesinde Zilhiccenin bitmesine üç gün kala, perşembe günü şehîd olmuştur.

Önce sekiz oğlunu, birer birer muharebeye çıkarıp, hepsi şehîd olduktan sonra, kılıcının kınını kırarak askerlerin içine dalmış, şehîd oluncaya kadar mücâdele etmiştir.

Abdullah bin Ebî Süfyân anlatır:

"Ben babamı şöyle derken işittim: Abdullah bin Hanzala'yı şehîd edildikten sonra rû'yâda çok güzel bir şekilde gördüm. Kendisine sordum:

- Ey Ebû Abdurrahmân, sen öldürülmedin mi?

- Evet, fakat öldürülünce, Rabbim beni Cennetine koydu. Ben burada serbestçe dolaşıyor ve Cennet ni'metlerinden istifade ediyorum.

- Ya senin eshâbın, arkadaşların? Onlara ne oldu?

- Onlar benim sancağım etrafındadırlar. Ki, sen bunu görüyorsun. Aramızda olan bu konuşmalardan sonra, uykumdan uyandım. Gördüğüm rû'yânın Hz. Abdullah bin Hanzala için hayırlı olduğunu anladım."

Süfyân bin Selim'in rivâyetine göre, İblis, Hz. Abdullah bin Hanzala'ya göründü ve ona dedi ki:

- Ey Hanzala'nın oğlu, Allahtan başkasından birşey isteme! Her istediğini Allahü teâlâdan iste! Kızdığında, nasıl bir hâl aldığını bir bak! Sen kızdığın zaman, ben sana hakim olurum.

Abdullah bin Hanzala hazretleri, ziyâret için, arkadaşları ile beraber, Sa'd bin Ubâde hazretlerinin oğlunun evine gitmişti.

Namaz vakti gelince ev sahibine, imâm olmasını teklif ettiler. O da misâfirlerden birinin imâm olmasını istedi. Hz. Abdullah şöyle rivâyette bulundu:

- Resûlullah efendimiz, **"Bir kimsenin kendi yatağında yatması, hayvanına binmesi ve evinde imâmlik etmesi evlâdır"** buyurdu.

Küçük yaşta başlayan arayış 15.12.2006

Selmân-ı Fârisî hazretleri, eshâb-ı kirâmın meşhurlarından ve büyüklerinden biridir. İslamiyeti tanınması ve kabul etmesi çok uzun ve çok maceralı olmuştur. Bunu kendisi şöyle anlatır: Ben İran'ın, İsfahan şehrinin Cey köyündenim. Babam köyün en zengini olup, aramızda çoktu. Babamın tek çocuğu idim. Beni herkesten çok severdi. Bunun için benim üzerime titirdi. Evden çıkmama izin vermezdi.

Babam Mecûsî (ateşperest) olduğu için, Mecûsîliği de bana, evde, tam olarak öğretti. Evde devamlı bir ateş yanar, biz ona tapar, secde ederdik. Babamın malı ve mülkü çok olduğu

için, beni bir ara dışarıya çıkardı ve "Yavrum, ben öldüğüm zaman, bu malların sâhibi sen olacaksın. Onun için, git, mallarını ve arazilerini tanı!" dedi.

Bir gün tarlalara bakmaya gittiğimde, bir Hristiyan kilisesine rastladım. Onların seslerini işittim. Gidip baktım ki, içerde ibâdet ediyorlar. Ben, daha önce öyle bir şey görmediğim için, çok hayret ettim. Zîrâ bizlerin ibâdeti bir miktar ateş yakıp, ona secde etmektir.

Fakat onlar, görünmeyen bir Allaha ibâdet ediyorlardı. Kendi kendime, "Bizim dinimiz bâtıldır" dedim. Onun için akşama kadar onları seyrettim. Tarlalarımıza da gitmedim, akşam oldu. Kilisedekilere, " Bu dînin aslı, merkezi nerededir?" diye sordum. "Bu dînin aslı, merkezi Şam'dadır." dediler. "Peki, ben de Şam'a gitsem, beni de bu dîne kabûl ederler mi?" diye sorunca, "Evet kabûl ederler. " diye cevap verdiler. Ben, "Sizlerden yakında Şam'a gidecek kimseler var mıdır?" diye sordum, "Bir müddet sonra bir kervanımız Şam'a gidecektir." dediler.

Ben bunlarla meşgul olurken, vakit geç oldu. Babam benim dönmediğimi görünce, beni aramak için adam göndermiş. Beni aramışlar, bulamamışlar ve bulamadıklarını babama söylemişler. Tam bu sırada, ben de eve döndüm. Babam dedi ki:

- Bu zamana kadar nerede kaldın? Seni aramadığımız yer kalmadı.

- Babacığım, ben bugün tarlaları dolaşmak için yola çıktım, fakat yolda karşıma bir Nasrânî kilisesi çıktı. Ben de içeri girdim. Baktım ki; görmedikleri ve herşeye hâkim ve kâdir olan bir Allaha îmân ediyorlar. Onların ibâdetlerine şaşıtm kaldım. Akşama kadar onları seyrettim. Anladım ki, bizim dinimiz batıldır.

Babam, benim hak din arayışıma çok kızdı ve beni el ve ayaklarımdan bağlayıp eve hapsetti. (Devamı yarın)

Kendi inancının bâtıllığını anladı 16.12.2006

Selmân-ı Fârisî hazretleri, Müslüman olma macerasını anlatmaya şöyle devam etti: Babam beni, "Bizim dinimiz batıldır" dediğim için, elimi, ayağımı bağlamış ve eve hapsetmişti. Ben daha önce kilisedeki Hristiyan rahiplere; bu dînin aslının nerede olduğunu sormuştum. Onlar da Şam'da olduğunu söylemişlerdi. Ben evde hapis iken, devamlı Şam'a gidecek olan kervanı bekledim.

Nihâyet Hristiyan rahipler, Şam'a gidecek kervanı hazırlamışlardı. Bunu haber alınca, iplerimi çözüp kaçtım ve kervanın bulunduğu yere gittim. Kervandakilere, buralarda duramayacağımı söyleyerek, o kervanla Şam'a giderek hak din arayışımı sürdürdüm.

Şam'da Hristiyan dîninin en büyük âlimini sordum. Bana bir âlimi ta'rif ettiler. Onun yanına giderek, durumu anlattım. Onun yanında kalmak istediğimi, ona hizmet edeceğimi söyleyip, ondan, bana Nasrânîliği öğretmesini, Allahü teâlâyı tanıtmalarını rica ettim. O da kabûl etti.

Fakat sonradan, onun kötü kimse olduğunu anladım. Çünkü Hristiyanların fakirlere vermesi için getirdikleri altın ve gümüş sadakaları, kendine alır, fakirlere vermezdi. Böylece şahsına yedi küp altın ve gümüş biriktirmişti. Fakat bunu benden başka kimse bilmezdi.

Bir müddet sonra o âlim vefât etti. Nasrânîler onu defnetmek için toplandılar. Onlara dedim ki:

- Neden buna bu kadar hürmet ediyorsunuz? O hürmete lâıyk bir insan değildir.

- Sen bunu nereden çıkarıyorsun?

Ben de biriktirdiği altınların yerini bildiğim için, onlara gösterdim.

Nasrânîler yedi küp altını ve gümüşü çıkardılar ve "Bu, defin ve techîze lâıyk bir kimse değildir" dediler ve bir yere atıp üzerini taşla kapattılar. Sonra onun yerine başka birisi geçti. Çok âlim, zâhid bir kimse idi. Dünyaya hiç ehemmiyet vermezdi. Gece-gündüz hep ibâdet ederdi. Onu çok sevdim ve uzun zaman yanında kaldım. Onun ve kilisenin hizmetini yapar ve onunla ibâdet ederdim. Vefât zamanı geldi ve ona, "Siz vefât ettiğiniz zaman, ben ne yapayım? Bana ne tavsiye edersiniz?" dedim. O da, "Oğlum, Şam'da insanları îslâh edecek bir kimse yoktur. Kime gitsen seni ifsâd ederler. Fakat Musul'da bir zât vardır. Ona gitmeni tavsiye ederim." cevabını verdi. (Devamı yarın)

Ahir zaman peygamberi arayışları 17.12.2006

Selmân-ı Fârisî hazretleri, Müslüman olma macerasını anlatmaya şöyle devam etti:

Yanında kaldığım papaz bana, Musul'a gitmemi tavsiye edince ben de "Peki efendim" dedim ve o zât vefât edince, Şam'dan Musul'a gittim. Onun ta'rif ettiği zâtı bulup, başımdan geçenleri anlattım. Beni hizmetine kabûl etti.

O da diğer zât gibi çok zâhid, âbid bir kimse idi. Onun vefât zamanı, aynı soruları ona da sordum. O da bana Nusaybin'de bir zâtı tavsiye etti.

Musul'da hizmet ettiğim zât da vefât ettikten sonra derhal Nusaybin'e gittim. Bahsedilen kimseyi bulup, yanında kalmak istediğimi söyledim. İsteğimi kabûl etti ve bir müddet de onun hizmetinde bulundum. Bu zâta da vefât etmek üzere iken, beni başka birine göndermesini söyledim. Bu sefer bana Amuriye'deki bir Rum şehrinde bulunan başka bir kimseyi ta'rif etti.

Vefâtından sonra da oraya gittim. Ta'rif edilen bu son şahsı da bulup, hizmetine girdim. Uzun bir zaman da onun yanında kaldım. Artık onun da vefâtı yaklaşıyordu. Ona da beni birine havâle etmesini ricâ edince, dedi ki:

- Vallahi şimdi böyle bir kimse bilmiyorum. Fakat âhır zaman Peygamberinin gelmesi yaklaştı. O, Araplar arasından çıkacak, vatanından hicret edip, taşlık içinde hurması çok bir şehre yerleşecek. Alâmetleri şunlardır: Hediye kabûl eder, sadakayı kabûl etmez, iki omuzu arasında nübüvvet mührü vardır...

Böylece alâmetlerini saydı. Yanında bulunduğum bu zât da vefât edince, onun tavsiyesi üzerine, Arap diyârına gitmeye hazırlandım. Amuriye'de çalışıp, birkaç öküz ile bir miktar koyun sâhibi olmuşum. Benî Kelb kabîlesinden bir kâfile Arap beldesine gitmek üzere idi. Onlara dedim ki:

- Bu sığırlar ve koyunlar sizin olsun, beni Arap vilâyetine götürün. Kabûl edip beni kâfilelerine aldılar. Vâdiyül Kurâ denilen yere gelince, bana ihânet edip, "Köledir" diyerek beni bir Yahûdiye sattılar.

Yahûdînin bulunduğu yerde hurma bahçeleri gördüm. "Âhır zaman Peygamberinin hicret edeceği yer, herhalde burasıdır" diye düşündüm. Fakat kalbim oraya ısınmadı. Bir müddet Yahûdînin hizmetinde kaldım.

Sonra beni köle olarak amcasının oğluna sattı. O da alıp Medîne'ye getirdi. (Devamı yarın)

Nihayet aradığını buldu! 18.12.2006

Selmân-ı Fârisî hazretleri, Müslüman olma macerasını anlatmaya şöyle devam etti:

Köle olarak Medîne'ye gidince, sanki bu beldeyi önceden görmüş gibi hissettim. Hemen bu şehre ısındım. Artık günlerim Medîne'de geçiyor, beni satın alan Yahûdînin bağında, bahçesinde çalışıp, ona hizmetçilik yapıyordum. Bir taraftan da asıl maksadıma kavuşma arzusuyla bekliyordum.

Bir gün beni satın alan Yahûdînin bahçesinde, bir hurma ağacı üzerinde çalışıyordum. Sâhibim, yanında biri ile bir ağaç altında oturup konuşmakta idi. Bir ara o kimse dedi ki:

- Mekke'den bir kimse geldi. Peygamber olduğunu söylüyor.

Ben bu sözleri işitince, kendimden geçip az kalsın ağaçtan yere düşüyordum. Hemen aşağı inip, o şahsa dedim ki:

- Ne diyorsun?

Sâhibim bana bir tokat vurdu ve dedi ki:

- Senin nene lâzım ki soruyorsun, sen işine bak!

Âhır zaman Peygamberinin geldiğini işittiğim o gün, akşam olunca, bir miktar hurma alıp, hemen Kubâ'ya vardım. Resûlullahın yanına girip dedim ki:

- Sen sâlih bir kimsesin, yanında fakirler vardır. Bu hurmaları sadaka getirdim.

Resûlullah, yanında bulunan Eshâba buyurdu ki

- Geliniz, hurma yiyeceksiniz!

Onlar da yediler. Kendisi aslâ yemedi. Kendi kendime, "İşte, birinci alâmet budur. Sadaka kabûl etmiyor" dedim.

Eve döndüm. Bir miktar hurma daha aldım ve Resûlullah'a getirip dedim ki:

- Bu hurmalar hediyedir.

Bu defa yanındaki Eshâbî ile birlikte yediler. Kendi kendime, "İşte, ikinci âlamet budur" dedim. Götürdüğüm hurma yirmibeş tane kadar idi. Hâlbuki yenen hurma çekirdekleri bin kadardı. Resûlullahın mu'cizesiyle hurma artmıştı. Kendi kendime, "Bir âlameti daha gördüm" dedim. Resûlullahın yanına ikinci defa varışımda, bir cenâze defnediyorlardı. Nübüvvet mührünü görmeyi arzu ettiğim için yanına yaklaştım. Benim murâdımı anlayıp, gömleğini kaldırdı. Mübârek sırtı açılınca, Nübüvvet mührünü görür görmez, varıp öptüm ve ağladım. O anda Kelime-i şehâdeti söyleyerek Müslüman oldum.

"Kardeşinize yardım ediniz!" 19.12.2006

Selmân-ı Fârisî hazretleri, Müslüman olduktan sonra Resûlullah efendimize, uzun yıllardan beri başından geçen hâdiseleri bir bir anlattı. Resulullah efendimiz hâline taaccüb edip, bunu Eshâb-ı kirâma da anlatmasını emir buyurdu. Eshâb-ı kirâm toplandı, o da, başımdan geçenleri bir bir anlattı.

Selmân-ı Fârisî hazretleri îmân ettiği zaman, Arap lisanını bilmediği için tercüman istemişti. Gelen Yahûdî tercüman, Selmân-ı Fârisî'nin Peygamberimizi methetmesini aksi şekilde

söylüyordu. O esnâda Cebrâil aleyhisselâm gelip, Selmân'ın sözlerini doğru olarak Resûlullah'a bildirdi. Durumu Yahûdî de anlayınca, Kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldu.

Selmân-ı Fârisî hazretleri, Müslüman olduktan sonra, köleliği bir müddet daha devam etti. Peygamber efendimiz, “**Yâ Selmân! Kendini kölelikten kurtar!**” buyurdu. Bunun üzerine, sâhibine gidip, azâd olmak istediğini söyledi. Buna zorla râzı olan Yahûdî, hurma verecek duruma gelmiş üçyüz fidan getirmesi ve kırk ukiye altın (o zamanki ölçüye göre belli bir miktar altın) vermesi şartıyla kabûl etti.

Bunu Resûlullah'a haber verdi. Resûlullah Eshâbına, “**Kardeşinize yardım ediniz!**” buyurdu. Onun için üçyüz hurma fidanı topladılar. Resûlullah efendimiz, “**Bunların çukurlarını hazır edip, tamam olunca bana haber veriniz**” buyurdu. Çukurları hazırlayıp haber verince, Resûlullah efendimiz teşrif edip, kendi eliyle o fidanları dikti. Bir tanesini de Hz. Ömer dikmişti. Hz. Ömer'in diktiği hariç, hepsi, Allahü teâlânın izni ile, o sene hurma verdi. O bir taneyi de söküp, kendi mübârek eli ile yeniden dikti ve diktiği anda hurma verdi.

Selmân-ı Fârisî anlatır: “Bir gün bir zât beni arıyor ve, “Efendisi ile hürriyetine kavuşmak için belli miktarda anlaşılan köle Selmân-ı Fârisî nerededir?” diye soruyordu.

Beni buldu ve elindeki yumurta büyüklüğündeki altını bana verdi. Ben de Peygamber efendimize gittim ve durumu arzettim.

Resûlullah efendimiz bana, “**Bu altını al, borcunu öde!**” buyurdu. Bunun üzerine ben, “Yâ Resûlallah, bu altın Yahûdînin istediği ağırlıkta değil” diye arzettim. Resûlullah efendimiz, o altını alıp, mübârek dilinin üzerine sürdü ve sonra, “**Al bunu! Allahü teâlânın izniyle bu senin borcunu edâ eder.**” buyurdu.

Daha sonra, Allah hakkı için o altını tarttım, tam istenilen miktarda geldi. Götürüp onu da sâhibime verdim. Böylece kölelikten kurtuldum.

“Selmân-ül hayır” 20.12.2006

Resulullah efendinizin himmetiyle kölelikten kurtulan Selmân-ı Fârisî hazretleri, Ehl-i soffa arasına katıldı. Efendimizin yanından ayrılmaz oldu. Ehli Beytten sayıldı. Uzak diyarlardan geldiği için, Eshâb-ı kirâmdan biriyle kardeşlik kurması emir buyurulunca, Hz. Ebûdderdâ ile de kardeş oldu. Hendek savaşımdan itibaren bütün gazâlara katıldı.

Bedir ve Uhud savaşımdan sonra, Medîne üzerine üçüncü defa yürüyen müşriklere karşı, nasıl bir savunma yapılması gerektiği istişâre ediliyordu.

Bütün müşriklerin birleşerek hücum ettiği bu savaşta, Selmân-ı Fârisî hazretleri, Resûlullah'a hendek kazmak suretiyle savunma yapmayı söyledi. Onun bu teklifi kabûl edilip, hendek kazıldı. Bu sebeple bu savaşa, Hendek savaşı denildi.

Selmân-ı Fârisî, içlerinde Amr bin Avf, Huzeyfe bin Yemân, Nu'mân bin Mukarrin ile Ensârdan altı kişinin bulunduğu bir grupla beraber bulunuyordu. Kendisi güçlü ve kuvvetli bir zât idi. Hendek kazma işinde gayet mâhir ve becerikli idi. Yalnız başına on kişinin kazdığı yeri kazardı. Câbir bin Abdullah hazretleri buyurmuştur ki:

- Selmân'ın kendisine ayrılan beş arşın uzunluğunda, beş arşın derinliğinde yeri, vaktinde kazıp bitirdiğini gördüm.

Hendek savaşındaki gayret ve hizmetinden dolayı Selmân-ı Fârisî'ye Peygamberimiz “**Selmân-ül hayr (hayırlı Selmân)**” buyurdu.

Selmân-ı Fârisî hazretleri hanımı ile de gâyet zâhidâne bir hayat sürdüler. Eshâb-ı Soffa içerisinde Resûl aleyhisselâmın önünde, İslâm ilimlerini öğreniyordu.

Selmân hazretleri senelerce fakirlik ve kölelik içerisinde çektiği sıkıntıları, vahiy pınarının berrak sularından, kana kana içip gideriyordu. Ehl-i Soffa içerisinde Resûl aleyhisselâma en yakın olan Selmân-ı Fârisî hazretleri idi. Hz. Âişe buyuruyor ki:

- Selmân-ı Fârisî geceleri uzun zaman Resûl aleyhisselâm ile beraber kalır ve sohbetinde bulunurdu. Neredeyse Resûlullahın yanında bizden fazla kalırdı.

İlim öğretmeyi çok severdi. Ebû Hüreyre ondan hadîs-i şerîf rivâyet etmiştir.

Tâbiînin büyüklerinden ve o zaman Medîne'de Fukahâ-i Seb'a denilen, yedi büyük âlimden biri olan Kâsım bin Muhammed de Selmân-ı Fârisî'nin talebelerindendir. Onun derslerinde ve sohbetlerinde kemâle gelmiştir.

Kendi el emeği ile geçinirdi 21.12.2006

Hazreti Ebû Bekir devrinde Medîne'den ve Hz. Ebû Bekir'in sohbetinden bir an ayrılmayan Hz. Selmân, Hz. Ömer zamanında İran fethine katıldı. İslâm ordusunun büyük zaferlere kavuştuğu bu seferlerde, Selmân-ı Fârisî'nin çok büyük hizmetleri olmuştur. İranlılar hakkında büyük malûmat sâhibi idi. Çünkü kendisi İranlıydı.

İranlıları kendi lisanlarıyla dîne da'vet ediyor, onlara İslâmiyeti anlatıyordu. İranlılar, savaşlarında fil kullanıyorlardı. Müslümanlar o zamana kadar fil görmedikleri için çok şaşırdılar. Hz. Selmân fillerle nasıl çarpışılacağını ve nasıl öldürüleceğini İslâm askerlerine gösterdi.

İran'ın Medâyin şehri alınınca, Hz. Ömer, onu şehre vâli tayin etti. İlmi, basireti, vazifesindeki adâleti ve nezâketi ile Medâyin halkı tarafından çok sevilip sayıldı. Böylece İslâmiyet orada süratle yayıldı.

Selmân-ı Fârisî hazretleri, Hz. Ömer zamanında Medâyin vâlisi iken, maaşını aldığı anda, ondan hiçbir şey harcamaz, hepsini fakirlere dağıtırdı. Kendi el emeği ile geçinirdi. Toprakta tabak çanak yapar, üç dirheme satardı. Onun bir dirhemi ile bir daha tabak yapmak için malzeme alır, bir dirhemini sadaka verir, bir dirhemiyile de evinin ihtiyacı olan şeyleri alırdı.

Medâyin'de vâli iken, Şam'dan bir kimse geldi. Yanında bir çuval incir vardı. Selmân-ı Fârisî'yi tek bir hırka ile görünce, işçi zannetti ve, "Gel şunu taşı!" ded. Hz. Selmân çuvalı yükledi ve yürümeye başladı. Hz. Selmân'ı tanıyanlar, adama dediler ki:

- Sen ne yapıyorsun, bu vâlidir. Adam, Hz. Selmân'a dönüp özür diledi:
- Kusûrumu bağışlayınız, sizi tanıyamadım. Çuvalı sırtınızdan indirin.
- Hayır, niyet ettim gideceğin yere kadar götürüleceğim.

Çuvalı adamın evine kadar götürdü. Hz. Selmân böylesine de tevâzu sâhibi idi.

Çok sâde bir hayat yaşayan Selmân-ı Fârisî hazretleri, Hz. Osman devrinde 655 senesinde hastalandı.

Kendisini ziyârete gelen Eshâb-ı kirâm nasîhat isteyince, onlara hasta olduğu hâlde, devamlı nasîhatte bulunuyordu. Bu hastalığı neticesinde Medâyin'de vefât etti. Vefât ettiğinde ikiyüzelli yaşında bulunuyordu.

Selmân-ı Fârisî hazretleri, Peygamberimizden altmış civârında hadîs-i şerîf rivâyet etmiştir. Bunlardan otuz kadarında Buhârî ve Müslim ittifak edip, kitaplarına almışlardır.

"Önce zaruri ilimleri öğren!" 22.12.2006

Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden olan Selmân-ı Fârisî hazretleri, gâyet az yerd. Bir sofrada kendisine çok yemesi için ısrar edilince, Peygamber aleyhisselâmın kendisine, **"İnsanların âhirette çok açlık çekecek olanları, dünyada doyuncaya kadar yemek yiyenlerdir"** buyurduğunu söylledi.

Çok cömert olan Selmân-ı Fârisî hazretleri, günlük gelirinin çoğunu dağıtırdı.. Fakirleri dâimâ doyurur, onlarla beraber yerd. Kendisi çok ihtiyar olduğu hâlde, kendi işini kendi görürdü. Birşey taşırken elleri titredi. Halk etrafına toplanır, "Eşyalarını biz taşıyalım" deyince, onlara, "Hayır ben kendim götürüleceğim" derdi. Hâlbuki emrinde çok kişi vardı.

Yaşlı hâline rağmen, her zaman ilim öğrenirdi. Bunun sebebini sorduklarında buyurdu ki:

- **İlim çoktur, fakat ömür kısadır. O hâlde önce dinde zarûrî lâzım olan ilimleri öğren! Kalb ile bedenin hâli, kör ve total bir kimsenin hâli gibidir. Kör, bir ağacın altına gider, fakat onda meyve olduğunu göremez. Total, ağaçtaki meyveyi görür fakat alamaz. İlâhî ni'metleri kalb bilmeli, inanmalı, beden de onunla âmil olmalı ki, âhiretteki sonsuz ni'metlere kavuşmak nasip olsun.**

Çok ağlamasının sebebini sorduklarında buyurdu ki:

- Üç şey beni devamlı ağlatır: **Birincisi**, Resûl aleyhisselâmın vefâtı. Bu ayrılığa dayanamadım ve durmadan ağlıyorum. **İkincisi**, kabirden kalktığım zaman, hâlim ne olur bilmediğim için ağlıyorum. **Üçüncüsü**, Allahü teâlâ beni hesaba çektiği zaman, Cennetlik miyim, Cehennemlik miyim bilemiyorum. O zaman hâlim ne olur bilemiyorum, onun için ağlıyorum.

Selmân-ı Fârisî hazretleri birgün bir deve yükü nafaka satın aldı. Bir kimse onu gördü ve sordu:

- Yâ Selmân, bu kadar nafakayı ne yapacaksın? Bunu bitirecek kadar ömrün olduğunu biliyor musun?

Selmân hazretleri buyurdu ki:

- **Nefs nafakasını aldığı zaman, insan rahat olur. Ondan sonra, nafaka ve başka birşey düşünmeden, Allahü teâlânın zikri ile meşgûl olabilir. İnsan nafakası tamam olunca, vesveselerden emin olur.**

Selmân-ı Fârisî hazretleri, arkasından bir kimsenin yürüdüğünü gördüğü zaman, "Bu hâl, sizin için hayırlı, fakat benim için fenadır" buyurur, hiç kimsenin, arkasından yürümesini istemezdi.

Ya ibadet eder ya tefekkür 23.12.2006

Selmân-ı Fârisî hazretleri Müslüman olup, kölelikten kurtulduktan sonra, geçimini çalışarak temin etmeye başladı. Kazancının çoğunu fakirlere sadaka olarak dağıtırdı. Resûlullah'ın hep yakınında bulunurdu, bazı geceler huzûrunda bulunarak başbaşa saatlerce sohbetinde kalırdı.

Eshâb-ı kiram tarafından da çok sevilip hürmet görürdü. Selmân-ı Fârisî dünyaya hiç rağbet etmezdi.

Ayakta duramayacak hale gelinceye kadar namaz kılar, sonra bedeni yorulunca oturur dili ile zikir ederdi. Dili yorulduğu zaman da Allahü teâlânın yarattığı şeylerdeki hikmetleri düşünürdü ki, bu tefekkürü Peygamberimizin **“Bir saat tefekkür bin sene ibâdetten hayırlıdır”** buyurdıkları tefekkürdü. Birazcık dinlenince “Ey nefsim sen iyi dinlendin. Şimdi kalk Allahü teâlâyâ ibâdet et.” Diline de “Ey lisânım, sende Allahü teâlânın zikrine başla” derdi. Müslüman olduktan sonra bütün ömrü boyunca akşamdan sabaha kadar böyle ibâdet etti. Hiç bir gece bu ibâdetleri kaçırmadı.

Selmân-ı Fârisî, zaten Eshâb-ı Suffe denilen ve Peygamberimizin bizzatihi kendilerini ilim öğrenmekle vazîfeli kıldıkları ve Peygamberimizden hizada ve seferde bir an ayrılmayan kimselerdendi.

Ebû Vâil diyor ki: “Bir arkadaşım Selmân hazretlerinin ziyâretine gittim. Bize bir miktar arpa ekmeği ile biraz da tuz getirdi. Arkadaşım dedi ki:

- Şu tuzun yanında biraz da sağıter (kekik gibi bir ot) olsaydı.

Bunun üzerine Selmân hazretleri, matarasını rehin vererek o otu aldı, geldi. Yemeği bitirince arkadaşım dedi ki:

- Bize verdiği nimete kanâat ettiğimiz için Allahü teâlâyâ hamedederiz.

Selmân hazretleri buyurdu ki: “Eğer kanâat etseydin, benim matara rehin olmazdı.”

Hz.Sa’d’a, nasihatında “Bir şeyi yapmaya niyet ettiğin zaman niyetinin, azminin üzerinde Allahü teâlâ’dan kork (haram ve günah olan bir şeye azmetme)” buyurdu.

Selmân-ı Fârisî ölüm döşeğine yattığı vakit ağladı. Sebebini soranlara “Dünyadan ayrıldığım için ağlamıyorum. Ancak Resûl-i Ekrem **“Dünyadan ayrılırken sermâyeniz bir yolcunun yol azığından fazla olmasın”** buyurmuştu, işte buna ağlıyorum” dedi. Halbuki öldüğü vakit bıraktığı malın kıymeti on dirhem civarında idi.

Yolcu gibi hareket ederdi 24.12.2006

Kalbinde zerre kadar Allah ve Resûlullah aşkından başka birşey bulunmayan Selmân-ı Fârisî hazretleri, kendisine gelen bütün dünyâ malını Allah rızası için dağıtırdı. Elinde mal bulundurmazdı.

Kinde kabilesinden bir hanım ile evlenmişti. Evlendiği kadının evine girdiği zaman duvarlarına süs eşyalarının asılmış olduğunu gördü. Zinetli, süs örtülerin Kâ’be-i Muazzamaya yakışacağını söyledi ve eve girmede. Kapının örtüsü hariç bütün örtüler kaldırıldı. Eve girdiği zaman bir hayli mal gördü. “Bunlar kimin içindir” diye sordu. Dediler ki, “Senin ve hanımının malıdır.” Buyurdu ki: “Resûlullah bana bunu tavsiye etmedi. Bana bir yolcunun malından ve ihtiyâcından fazla bir şey bulundurmamamı tavsiye etti.”

Biraz sonra bir hizmetçi gördü. “Bu hizmetçi kimin” diye sordu. “Senin ve ehlinindir (hanımının)” dediler. Buyurdu ki: “Halîlim bana bunu tavsiye etmedi ve evinde nikâhlı zevcenden başka kimse bulundurma, buyurdu. Eğer bulundurursam onlar kadınların yapması icabeden şeyleri (yalanı, geçimsizliği, dedikoduyu) yaparlar diye tavsiye etti.” Bunun üzerine hizmetçi kadını da gönderdi.

Daha sonra hanımının yanına girdi ve ona “Sen bana emrettiğim şeylerde itaat edecek misin” diye sordu. Hanımı “Senin meclisine itaat etmek üzere oturdum.” Yani sana itaat etmek üzere geldim, evlendim dedi. Bunun üzerine Resulullahın, **“Sen ehlinle Allahü teâlânın emirlerini yerine getirmek üzere bir araya gel”** buyurduğunu nakletti.

Bundan sonra namaz kılmaya kalktı ve ehline de namaz kılmasını emretti. Çok ibâdet edip gözyaşı döktü ve bereketli kılması için Allahü teâlâ’ya duâ etti. Selmân-ı Fârisî hanımı ile de gayet zâhidâne bir hayat sürdüler.

Eshâb-ı Suffe içerisinde Resûlullah’ın önünde, İslâm ilimlerini öğreniyordu. Senelerce fakirlik ve kölelik içerisinde çektiği sıkıntıları, vahiy pınarının berrak sularından, kana kana içip gideriyordu. Peygamber efendimiz **“Allahü teâlâ bana dört kişiyi sevdiğini bildirdi. Ve bu dört kişiyi sevmemi emretti. Bunlar: Hz. Ali, Ebû Zerr-i Gıfârî, Mikdâd ve Selmân-ı Fârisî”** buyurdular.

Yaşayışı çok sade idi 25.12.2006

Selmân-ı Fârisî hazretleri, Hz. Ömer zamanında Medayin vâlisi iken yanında sadece iki parçadan müteşekkil bir hırka vardı. Hırkasının bir parçasını namazlık olarak serer namaz kılar, diğer parçasını da giyerdi. Ondan başka hiçbir elbisesi yoktu. Kendi el emeği ile geçinirdi.

Topraktan tabak çanak yapar üç dirheme satardı. Onun bir dirhemi ile bir daha tabak yapmak için malzeme alır, bir dirhemini sadaka verir bir dirhemiyle de evinin ihtiyacı olan şeyleri alırdı.

Üzerinde damı (tavanı) bulunmayan basit bir evde yaşardı. Bir taraftan güneş gelince, duvarlardan güneş gelmeyen yere geçer, oraya güneş gelince güneş gelmeyen diğer tarafa geçerdi.

Çok sade bir hayat yaşayan Selmân-ı Fârisî, Hz. Osman devrinde hastalandı. Bu sırada kendisini ziyârete gelen Sa'd bin Ebî Vakkas'a artık dünyâdan ayrılacağını ve bütün servetinin bir kâse (tas), bir leğen, bir kilim ve bir hasırdan ibâret olduğunu söyledi. Kendisini ziyârete gelen Eshâb-ı kiram nasîhat isteyince, onlara hasta olduğu halde devamlı nasîhatde bulunuyordu.

Hanımı anlatır: Vefâtına yakın bana: "Evde biraz misk olacak, onu suya koy ve başımın etrâfına saç, insan ve cin olmayan kimseler (melekler) yanıma geleceklerdir" dedi. Söylediği gibi yaptım. Dışarı çıktım. Odadan, "**Esselâmü aleyke, ey Allah'ın velisi ve Resûlullahın arkadaşı**" diyen bir ses duydum. İçeri girdiğimde rûhunu teslim etmişti. Yatağında uyuyor gibiydi.

Sa'îd bin Mûseyyeb, Abdullah bin Selâm'dan naklen anlatır: "Selmân-ı Fârisî bana: "Ey kardeşim hangimiz evvel vefat edersek, vefat eden kendini, hayatta olana göstereyim" dedi, ben de bu mümkün müdür? dedim. "Evet, mümkündür. Çünkü mü'minin rûhu bedeninden ayrılınca, istediği yere gidebilir, kâfirin rûhu Siccinde hapsedilmiştir" dedi. Selmân vefat etti. Birgün kaylûle yaparken (gün ortasında uyurken) Selmân'ın geldiğini gördüm. Selâm verdi. Selâma cevap verdim. Yerini nasıl buldun diye sordum, "İyidir. Tevekkül et. Tevekkül ne iyi şeydir" dedi ve üç kere tekrarladı."

Selmân-ı Fârisî'nin ilmi ile fazîleti pek çoktu. Her ilimde âlim idi. Hz. Ali "Selmân-ı Fârisî evvelkilerin ve sonrakilerin ilmini öğrenmiş bitmez tükenmez bir denizdir" buyurmuşlardır.

Resûlullah'a sâdk ve muhabbeti sebebiyle Eshâb-ı kiramın seçkinleri arasına Resûlullah tarafından dahil edilmişti.

Şu üç kimseye şaşılır 26.12.2006

Selmân-ı Fârisî hazretlerinin bazı hikmetli sözleri:

"Şaşılır şu kimseye ki, dünyâyâ hırsla sarılır, ama ölüm onu aramaktadır. Unutmuş ama unutulmuş değildir. Güler, ama bilmez ki, Rabbi ondan râzı mıdır, yoksa değil midir?"

"Mümin, doktoru yanında olan hastaya benzer. Doktoru, ona yarayan ve yaramıyanı bilir. Hasta, kendine zararlı bir şeyi isterse, mâni' olur ve yersen ölürsün der. Mü'minin hâli budur. O birçok şeyleri arzular, ama Allahü teâlâ mâni' olur, tâ ölünceye kadar. Sonra Cennete gider."

"Üç şey beni hayrete düşürdü. Bunlar; ölüm kendisini yakalamak üzere olduğu halde, dünyalık peşinde olan kimselerin hâli, kendisi gafflete dalıp, kendini unuttuğu halde unutulmamış olup, hesaba çekilecek olan kimseler ve Rabbinin kendinden râzı olup, olmadığını bilmediği halde, ağız dolusu gülen kimselerin hâli."

"Sizler mümkün olduğu kadar sabah çarşıya ilk çıkan ve akşam en son dönen olmanız. Çünkü bu iki vakit şeytanların harp ettikleri zamanlardır."

"Bir kimse Allahü teâlâyâ açık günah işlerse; tevbesi açık, gizli olarak günah işlerse tevbesi gizli olur. Tевbe ettikten sonra: "Yâ Rabbi bu tevbe ile günahımı affet" diye duâ etsin."

"Üç şey beni devamlı ağlatır: Birincisi, Resûlullah'ın vefatı. Bu ayrılığa dayanamadım ve durmadan ağlıyorum. İkincisi, kabirden kalktığım zaman halim ne olur, onu bilmediğim için ağlıyorum. Üçüncüsü, Allahü teâlâ beni hesaba çektiği zaman Cennetlik miyim Cehennemlik miyim bilemiyorum. O zaman halim ne olur, bilemiyorum, onun için ağlıyorum."

"Farzları tam yapmadığı halde, nafilelerle derecesini yükseltmeye çalışan kimsenin hâli, sermâyesi elinden çıktığı (iflas ettiği) hâlde kâr peşinde koşan bir tüccârın hâline benzer."

"Bir zenginle arkadaş olduğun zaman, onun yanında derecenin düşürmek istemiyorsan kendisinden bir şey isteme. Çünkü istemek insanoğlunun yüzünde siyah bir lekedir. Verileni red eden kimse ise, verenin gözünde büyük ve ona karşı makamını korumuş olur."

Selmân-ı Fârisî arkasından bir kimsenin yürüdüğünü gördüğü zaman, "Bu hâl, sizin için hayırlı, fakat benim için fenâdır" buyurur, hiç kimsenin arkasından yürümesini istemezdi.

"Namaz bir ölçektir!" 27.12.2006

Selmân-ı Fârisî hazretlerinin bazı hikmetli sözleri:

"Namaz bir ölçektir. Kim dolu dolu ölçer, onu hakkıyla kılarsa, büyük ecir ve mükâfata kavuşur. Kim ki, eksik ölçerse (adabına uygun kılmazsa) Allahü teâlâ'nın buyurduğu Veyl'i (Cehennemî) hatırlasın"

“Eline geçmediği halde geçmiş gibi nimetlere şükr edip râzı olan, eline geçmiş hükmündedir”

Kendisine hakaret edip, kötü sözler söyleyen birisine “Eğer ahirette günahlarım ağır, sevâblarım hafif gelirse; senin söylediğinden çok daha kötüyüm. Yok günahlarım hafif, sevâblarım ağır gelirse; senin sözlerinin bana bir zararı olmaz” diye cevap verdi.

“Dünyada Allah için tevâzu’ ediniz. Dünyada tevâzu’ sahibi olanları Allahü teâlâ kıyâmet günü yüceltir.”

“Cehennemin zulmeti ve azâbı, dünyâda iken insanların kendilerine ve başkalarına yaptıkları zulümdür.”

“Müminin ölüm zamanında alnının terlemesi, gözleri yaşarıp, burun deliklerinin kabarması, Allahü teâlânın rahmetine nail olduğunun alâmetidir.”

Kendisine niçin yeni güzel elbise giymiyorsun diyenlere buyurdu ki: “Kölenin güzel ve iyi elbise ile ne münâsebeti olabilir, âzâd olduğu (Cehennemden kurtulduğu) zaman hiç eskimeyecek ve çok güzel elbiseler kendisine giydirilecektir.”

Kur’ân-ı kerîmi tilâvet eden bir kimseden Hicr sûresindeki, **“Şüphesiz ki o azgınların hepsine vadolunan yer; Cehennemdir.”** âyetini işitince, feryâd etti ve başını iki eli arasına alıp, çıkıp gitti. Üç gün kendine gelemeydi. Ne yaptığını dahi fark edemiyordu.

Medâyin’de iken Ebû’d-Derdâ’ya yazdığı mektûbta, “Hastaları tedâvi etmek için tebâbete başladığını öğrendim. Gerçek tabib isen nasîhata devam et. Çünkü sözün şifâdır. Yok eğer hakiki tabib değil isen Allah’dan kork, müslümanların kanına girme” buyurdu.

Hazreti Selmân, **Resûl-i Ekrem , bizde olmayan şeyi misâfir için almak sûretiyle külfete girmememizi ve mevcûd ile yetinmemizi bizlere emretmiştik**, demiştir.

Muhacirlerle Ensâr arasında, Muhacirlerden mi yoksa Ensârdan mı meselesinde ihtilaf çıkınca Peygamberimiz, **“Selmân bizdendir, ehl-i beyttendir”** buyurdu.

“İtaat eden itaat görür! 28.12.2006

Selmân-ı Fârisî hazretleri, bir gün yanında misâfiri olduğu halde Medayinden çıkıp bir yere gidiyorlardı. Yolda karınları açtı. Yiyecek bir şeyleri de yoktu. Orada geyikler vardı ve süvari atıyla dahi onlara yetişemezdi. Kuşlar vardı. Fakat avcılar onları vuramazlardı. Zira uzaktan hemen kaçarlardı. Selmân-ı Fârisî bir geyik ile bir kuşu yanına çağırdı. İkisi de yanlarına geldi. Onlara “Bu kimse benim misâfirimdir. Sizi ona ikram etmek istiyorum” buyurdu. Geyik ve kuş hiç itiraz etmediler. Onları kesip yediler. O zât bu işe çok hayret etti ve “Ey efendim geyik ve kuşu çağırdınız hiç kaçmadan yanınıza geldiler, ben buna hayret ettim” dedi. Selmân buyurdu ki: “Bunda hayret edilecek bir şey yok. Bir kimse Allahü teâlâ’ya itaat eder ve O’na hiç günah işlemezse, her şey ona itaat eder.”

Selmân-ı Fârisî hazretleri, Peygamber efendimizden pek çok hadis-i şerif rivayet etmiştir. Bunlardan bazıları şunlardır:

“İnsanlar ilim öğrenip ameli terk ettikleri, dil ile sevişip kalbten düşmanlık besledikleri ve sıla-i rahmi (akraba ziyâretini) terk ettikleri zaman, Allah onlara lanet eder, kulaklarını sağır (hakîkati dinlemez), gözlerini kör (doğruyu göremez) eder.”

“Allahü teâlânın yüz rahmeti vardır. Bunlardan yalnız birini dünyâyâ indirdi. İnsan ve cin, kuş ve bütün hayvanlar, bu bir rahmetin tesiriyle birbirine acır ve birbirlerine merhamet ederler. Diğer doksandokuz rahmeti âhirete bıraktı. Onlar ile de kullarına merhamet edecektir.”

“Muhakkak ki sizin Rabbiniz haya ve kerem sahibidir. Kulları, ellerini kaldırıp kendisinden birşey istedikleri zaman, onları boş çevirmekten haya eder.”

“Dünya malından nasîbiniz, yolcunun azığı gibi olsun”

“Malıyla, Allahü teâlâyâ itaat eden ve malının zekâtını veren mal sahibi, kıyâmet günü serveti ile beraber gelir. (Sırat köprüsünden geçerken) her ne zaman Sırat önüne dikilirse, malı, “geç geç, zira sen Allahü teâlânın bende olan hakkını ödedin” der. Sonra da malındaki Allahü teâlânın hakkını ödemeyen gelir. Malı yanında Sırat köprüsü önüne çıkınca, mal, “Yazık sana, neden Allahü teâlâ’nın bende olan hakkını ödemedin?” diye onunla alay eder durur. Tâki adam “Vay bana, ben ne yaptım” deyinceye kadar. Sırata geçip Cennete kavuşamaz”

“Dünyada iyilik işleyenler, ahirette yaptıkları iyiliklere kavuşurlar.”

“Misâfir için külfete girmeyin; misâfir buna üzüldür. Kim ki misâfiri küstürürse, Allahü teâlâ’yı küstürmüş olur. Allahü teâlâ’yı küstürüne de Allahü teâlâ buğz eder.”

Malı ile canı ile hizmet etti 29.12.2006

İslamiyetten önce Kureyş’te okuma yazma bilenlerin sayısı çok azdı. Araplar arasındaki nâdir okuma-yazma bilenlerden biri de **Ebû Ubeyde bin Cerrâh**’tır. Ebû Ubeyde ve arkadaşları

Osman bin Maz'ûn, Ubeyde bin Hâris, Abdurrahman bin Avf, Ebû Seleme, Hz. Ebû Bekir'in vâsıtasıyla, Resûlullahın huzûrunda Müslüman oldular.

Hz. Ebû Ubeyde, Hz. Ebû Bekir'in vâsıtasıyla î mânâ gelenlerin onuncusudur. î mânâ geldiğinde 31 yaşındaydı. O günden, vefâtına kadar malıyla, mevkisiyle ve canıyla İslâmiyeti yaymak için çalıştı.

Mekke'de kâfirlerin eziyet ve işkencelerinin artması üzerine, Peygamber efendimizin izniyle Habeşistan'a hicret etti. Sonra Medîne'ye hicret edince, Peygamberimiz onu Hz. Sa'd bin Mu'âz ile kardeş yaptı.

Bedir gazâsında, düşman saflarında babası da bulunuyordu. Bu gazâyâ melekler de katılmış, insan şekline girerek ellerindeki kılıçlar ile kâfirlerle çarpışmıştı. Bu savaşta Ebû Ubeyde büyük kahramanlık göstermişti.

Hz. Ubeyde, Uhud cenginde de büyük kahramanlık gösterdi. Peygamber efendimiz, Ebû Ubeyde ile Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretlerini ön safta çarpışanlara kumandan olarak seçti. Kâfirleri, merkezde bulunan sevgili Peygamberimize yaklaştırmamak için bütün güçleri ile savaştılar.

Peygamber efendimiz dahî düşmanı geriletecek şekilde yayıyla, okuyla, kılıcıyla çarpışıyordu. Eshâb-ı kirâm canlarını dişlerine takmışlar, Peygamberimizin etrafında pervane olmuşlardı. Pek çok Eshâbı çarpışa çarpışa şehîd oldu. Düşman gerilemişti. Zafere yaklaşılmıştı. Zafer sevinciyle yerlerini terkeden Eshâb-ı kirâmın bulundukları yerden, düşman süvârileri saldırıya geçti ve Peygamber efendimize kadar sokuldular. İbni Kâmia denilen müşrik, Resûlullahın mübârek başına kılıcını vurdu, miğferin demiri mübârek yanağına saplandı.

Eshâb-ı kirâm, tekrar toparlanıp müşriklere saldırdı. Düşmanı Peygamberimizin yanından uzaklaştırdılar. Hz. Ebû Ubeyde'nin, sevgili Peygamberimizin mübârek yanaklarına batan demir halkaları dişleriyle çekip çıkarırken iki ön dişi kırıldı.

Bu savaş, Eshâb-ı kirâmın düşmanı kovalamasıyla neticelendi. 97 kadar şehîd verildi. Bunların içinde şehîdlerin serdârı Hz. Hamza, yeğeni Abdullah bin Cahş ile aynı kabre defnedildiler. Mus'ab bin Umeyr de bu savaşta şehîd olmuştu.

İlk bozan siz olmayın! 30.12.2006

Resûlullah efendimiz, hicretin onuncu yılının Rebî'ul-evvel ayının 12'sinde, Pazartesi günü öğleden önce vefât edince, Eshâb-ı kirâm, pek çok üzümlüp gözyaşı döktü. Çoğunun dili tutulup, bir müddet konuşamadı.

Hz. Ebû Ubeyde de gözyaşlarını tutamıyordu. Bütün Eshâb-ı kirâm kan ağlıyor ve devâsız derdi çekiyordu. İçerde cenâze hazırlıklarını yaparlarken, kapı vuruldu. Gelen kimse, "Ebû Bekir ve Ömer burada mı?" diye sordu. "Evet buradayız." diye cevap verince, gelen kimse, "Medîneliler, Benî Sa'îde Konağında toplandılar, kimin halîfe olacağını konuşuyorlar. Belli bir kimseyi daha seçemediler. Herkes, kendi kabîlesi reisinin seçilmesini istiyor. Bir karışıklık çıkabilir. Acele gelip bu işi hâllediniz." dedi.

Hz. Ebû Bekir ile Hz. Ömer ve Hz. Ebû Ubeyde, oraya Hızır gibi yetiştiler. Üçü birdenbire meydana çıkınca, sanki Resûlullah kalkmış, oraya gelmiş gibi oldu. Herkes, bunların ne söyleyeceğini bekliyordu. Hz. Ebû Bekir, uzun bir konuşma yaptı. Sonra Hz. Ömer konuştu. Sonra da Hz. Ebû Ubeyde dedi ki:

- Ey Ensâr! Başlangıçta, bu dîne hizmet eden sizlerdiniz. Sakın işi önce bozan da sizler olmayasınız! Sonra Hz. Ebû Bekir, "Size şu iki zâtı aday yaptım, birini seçiniz" diyerek, Hz. Ömer ve Hz. Ebû Ubeyde'yi gösterdi. Her ikisi de çekindiler, "Hz. Peygamberin ileri geçirdiği bir kimsenin önüne kim geçebilir!" dediler. Hz. Ömer buyurdu ki:

- Yâ Ebû Bekir! Resûlullah, seni hepimizin önüne geçirdi, elini uzat! Ben seni halîfe seçtim.

İlk bî'at, Hz. Beşir, sonra Hz. Ömer tarafından oldu. Sonra da Hz. Ebû Ubeyde ve diğer Eshâb-ı kirâm Hz. Ebû Bekir'i halîfe seçtiler.

Eğer, Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Ebû Ubeyde hazretleri yetişmeseydi, Müslümanlar parçalanacaktı. Bu üç Eshâbın hizmeti Kıyâmete kadar unutulmayacaktır.

Hz. Ömer'in oğlu Abdullah der ki:

- Kureyş halkının içinde üç kişi vardır ki, yüzleri en güzel yüz; akılları, en selim akıl; kalbleri, en metîn kalbdır. Bunlar Hz. Ebû Bekir, Hz. Osman ve Hz. Ebû Ubeyde'dir.

Hz. Ebû Ubeyde bin Cerrâh, hayatını hep İslâma hizmetle geçirmiş, insanların ebedî saâdete kavuşmaları için çırpınmıştır. Kabr-i şerîfi Kudus ile Remle arasındaki Cerrah köyündedir.

Kırkbin kahramanın başarısı 31.12.2006

Hz. Ebû Bekir halîfe iken, Ebû Ubeyde'yi kumandan tayin etti. Humus, Şam, Ürdün ve Filistin'i fethetmek ve oradaki insanların da İslâmiyetle şereflenmeleri için gönderdi. Hz. Ebû

Ubeyde, Bizanslıların, Suriye'yi kurtarmak için topladıkları büyük bir haçlı ordusunu Yermük'te karşıladı. Halîfe Hz. Ebû Bekir, Ebû Ubeyde'ye yardım için Hz. Hâlid bin Velid'i gönderdi.

İslâm kumandanları bu savaş için Hâlid bin Velid'i başkumandan seçtiler. Düşman ordusu 240 bin, İslâm ordusu 40 bin civârında idi. Hâlid bin Velid, orduyu biner kişilik alaylara bölüp, her birine alay kumandanı tayin etti. Ebû Ubeyde'yi merkeze, diğer kumandanları sağ ve sol kanatlara yerleştirdi.

Bizans ordusu üzerine saldırıya geçildi. Savaş bütün hızıyla devam ederken, Bizans generallerinden Yorgi, Hz. Hâlid bin Velid'in **"Allahın kılıcı"** lâkabını duyarak, hidâyete gelip Müslüman oldu.

O da Müslümanların safında Bizanslılarla savaştı. Uzun ve çetin savaşların neticesinde, koca Rum ordusu yenilerek dağıldı. Yüzbin Rum öldürüldü. İslâm ordusundan ise 3 bin yiğit şehâdete kavuştu. Bu zafer bütün Şam beldesinin fethine sebep oldu. Zafer müjdesi halîfeye bildirildi.

Hz. Ebû Bekir vefât edince, yerine geçen halîfe Hz. Ömer, Hz. Ebû Ubeyde'nin başkumandan olarak yine fetihlere devam etmesini emretti. Ebû Ubeyde, ordusuyla Humus'a hareket etti. Sulh ile Humus'u da aldı.

Hz. Ebû Ubeyde, ordusunu toplayarak Antakya'ya hareket etti. Maarra, lazikiye, Antaritüs, Banyas, Selimiye zaptedilerek gidiliyordu. Kinnesrin'e Hz. Hâlid bin Velid'i gönderdi. Kendisi Haleb'e geldi. Haleb'i fethederek, Antakya'yı kuşattı. Antakya da zaptedildi.

Hz. Ebû Ubeyde halîfeye durumu bildiren bir rapor gönderdi. Halîfe, fethedilen yerlere, İslâm kuvvetlerinin yerleştirilmesini emretti. Bu emri yerine getiren Hz. Ebû Ubeyde, birçok kale ve şehri fethederek Fırat nehrine kadar ilerledi.

Fethettiği yerlere memurlar tayin ederek Kudüs'e geldi. Kudüs kuşatıldı. Kudüslüler sulh yapmak istediklerini, yalnız bu sulhta Hz. Ömer'in de bulunmasını, yoksa sulh yapmayacaklarını Ebû Ubeyde'ye bildirdiler. Durum Hz. Ömer'e arz edildi. Hz. Ömer, yerine Hz. Ali'yi vekil tayin ederek Kudüs'e geldi. Kudüslülerle sulh yapıldı.

"Dünyalıklar seni değiştirememiş!" 1.1.2007

Savaş meydanlarında üstün başarılar kazanan Hazret-i Ebu Ubeyde, Şam'da 639 senesinde, veba hastalığına yakalandı. Öleceğini anlayınca, orada hazır bulunanlara bir vasiyetinin olduğunu bildirdi. Vasiyetinde buyurdu ki:

- Namazınızı kılınız! Orucunuzu tutunuz! Sadakanızı veriniz! Haccınızı yapınız! Birbirinize iyilikte bulununuz! Âlimlere ve büyüklerinize itaat ediniz! Dünyaya aldanmayınız! İnsanların en akıllısı Allahü teâlânın emirlerini yerine getirenlerdir. Hepinize Allahü teâlânın selâm ve rahmetini, lutuf ve bereketini niyâz ederim. Haydi yâ Mu'âz, cemâ'ate namazı kıdır!

Mu'âz bin Cebel hazretleri cemâ'ate bir hutbe okudu. Burada buyurdu ki:

- Yemin ederim ki, Ebû Ubeyde gibi, dinine bağlı, temiz ve merhametli insanlar çok azdır. Dünyaya hiç meyletmeyen, emrindekilere hep iyiliği ve birbirlerini sevmeyi emreden bu mübârek Ebû Ubeyde hazretlerine hakkınızı helâl edin ve duâ ediniz!

Hz. Ebû Ubeyde bin Cerrâh, Resûlullah efendimizden aldığı bir emri yerine getirmek için, canını fedâdan çekinmezdi. Zühd ve takvâ sâhibi, pek merhametli idi. Askerlerine ve tebaasına çok şefkatli idi. Hz. Ömer, Şam'a gittiği zaman, kendisini karşılayanlara, "Kardeşim Ebû Ubeyde nerede?" diye sordu. Sağlığında, Cennet ile müjdelenen iki büyük Sahâbî selâmlaştılar. Hz. Ebû Ubeyde, Hz. Ömer'e, "Buyurunuz yâ Emîr-el-Mü'minîn" diyerek, onu evine götürdü.

Hz. Ömer, Ebû Ubeyde'nin evinin içini görünce, "Nerede senin eşyan? Burada bir keçe, bir kırba gibi şeylerden başka bir şey yok. Sen emîrsin, senin burada yiyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu.

Hz. Ebû Ubeyde, ona bir zenbil getirerek, içinden birkaç lokma çıkardığında, Hz. Ömer ağlamaya başladı. Bunun üzerine Ebû Ubeyde dedi ki: "Sen bizlere, "Kuşluk vakti dinlenmemize yetecek kadar şey bize kâfi" demiştin. Bu kadarı da bizim için kuşluk dinlenmesine kâfidir."

Bunun üzerine iyice duygulanan Hz. Ömer, "Ey kardeşim Ebû Ubeyde, dünya herkesi değiştirdi, yalnız seni değiştiremedi."buyurdu.

Bir defa Hz. Ömer, Hz. Ebû Ubeyde'nin şahsına dört bin dirhem göndermiş ve bu parayı ona götürcek elçiye tenbih etmişti:

- Dikkat et, bakalım bu parayı ne yapacak?

Hz. Ebû Ubeyde, bu parayı aldıktan sonra, onu hemen askerleri arasında taksim etti. Elçi, geri dönünce hâdiseyi anlattığında, Hz. Ömer de buyurdu ki:

- Hamdolsun ki, Müslümanlar arasında böyle insanlar var.

"Ümmetimin emîni işte budur!" 2.1.2007

Peygamberimizin huzuruna 630 senesinde, Necrân'dan bir Hristiyan heyeti gelmişti. Uzun konuşmalardan sonra Necrânlılar dediler ki:

- Yâ Resûlallah! Eshâbından bir emîn kimseyi bizimle beraber gönder, vergilerimizi ona verelim! Peygamberimiz de yemin edip, buyurdu ki:

- **Gâyet emîn bir kimseyi sizinle gönderirim.**

Eshâb-ı kirâm, emîn olarak kimin şerefleneceğini merak ediyorlardı. Resûlullah efendimiz buyurdu ki: **“Kalk yâ Ebâ Ubeyde! Ümmetimin emîni işte budur!”**

Hz. Ebû Ubeyde bu müjdeye kavuşunca, sevincinden ağladı. Hz. Ebû Ubeyde vazifesini çok güzel yapmış, hazineyi altınla doldurmuştu. Dönüşünde Eshâb-ı kirâm onu karşılamaya çıktılar. Resûlullah efendimiz, Eshâbını bu hâlde görünce, gülümseyerek onlara buyurdu ki:

- **Öyle sanıyorum ki, siz, Ebû Ubeyde'nin hayli dünyalıkla geldiğini duydunuz, onu sevinçle karşılıyorsunuz! Onlar da, “Evet yâ Resûlallah” diye tasdik ettiler.**

Bunun üzerine Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- **Sevininiz ve sizi sevindirecek nimetleri bundan böyle her zaman umunuz! Vallahi bundan sonra, sizin fakir olacağınızdan korkmam. Fakat sizin için korktuğum bir şey varsa, o da, sizden önce gelip geçen ümmetlerin önüne dünya nimetlerinin yayıldığı gibi, sizin önünüze de yayılarak, onların birbirlerine haset ettikleri ve nefsanîyet güttükleri gibi, sizin de birbirlerinize düşmeniz ve onların helâk oldukları gibi sizin de mahvolup gitmenizdir.**

Resûlullah efendimiz sahil tarafına bir sefer düzenleyip, Hz. Ebû Ubeyde bin Cerrâh'ı, emîr tayin etti. Bu sefere 300 Eshâb-ı kirâm katılmıştı. Hz. Câbir der ki:

Biz bu yola çıktık. Hz. Ebû Ubeyde mücâhidlere, yanlarında ne kadar erzak varsa getirmelerini emretti. Getirilen erzakı bir araya topladı ki, bu toplanan erzak, iki dağarcık hurmadan ibâretti. Ebû Ubeyde, bu hurmadan hergün azar azar vererek bizi geçindiriyordu. Nihayet hurmalar tükenince, yokluğunun acısını tattık.

Sonra deniz sahiline vardık. Bir de ne görelim? Deniz sahilinde kocaman bir balık bulunuyordu. Bunu, deniz sahile atmıştı. Ebû Ubeyde, bunu yememizi emretti. Biz de yedik. Medîne'ye dönüp, Resûlullah efendimizin yanına geldiğimizde, bu vak'ayı arzettik. Peygamber efendimiz de buyurdu ki: **“Azîz mücâhidler, yiyiniz! Allahü teâlâ onu denizden rızıklandığınız için çıkarmıştır. Yanınızda varsa bize de yediriniz! “**

“Ebâ Ubeyde gibi arkadaş isterdim” 3.1.2007

Ebû Ubeyde bin Cerrâh hazretleri, zafer kazandığı her şehirde adamlarını bağırtarak, Halîfe Hz. Ömer'in emirlerini bildirirdi. Humus şehrini alınca da buyurdu ki:

Ey Rumlar! Allahü teâlânın yardımı ile ve halîfemiz Ömer'in emrine uyarak, bu şehri de aldık. Hepiniz ticaretinizde, işinizde, ibâdetlerinizde serbestsiniz! Malınıza, canınıza, ırzınıza kimse dokunmayacaktır! İslâmiyetin adâleti aynen size de tatbik edilecek, her hakkınız gözetilecektir!

Dışardan gelen düşmana karşı, Müslümanları koruduğumuz gibi, sizi de koruyacağız! Bu hizmetimize karşılık olmak üzere, Müslümanlardan hayvan zekâtı ve uşr aldığımız gibi, sizden de, senede bir kere cizye vermenizi istiyoruz. Size hizmet etmemizi ve sizden cizye almamızı Allahü teâlâ emretmektedir.

Humus Rumları, cizyelerini seve seve getirip, Beytül mâl emîni Habîb bin Müslim'e teslim ettiler.

Bir müddet sonra, Heraklius'un, bütün memleketinden asker toplayarak, Antakya'ya hücum hazırladığı haberi alınınca, Humus şehrindeki askerlerin de, Yermük'teki kuvvetlere katılmasına karar verildi. Bunun üzerine Ebû Ubeyde hazretleri, şehirde memurların şöyle bağırmalarını emretti:

Ey Hristiyanlar! Size hizmet etmeye, sizi korumaya söz vermiştim. Buna karşılık, sizden cizye almıştım. Şimdi ise, halîfenin emri üzerine, Heraklius ile gazâ edecek olan kardeşlerime yardıma gidiyorum. Size verdiğim sözde duramayacağım. Bunun için hepiniz Beytül mâle gelip, cizyelerinizi geri alın! İsimleriniz ve verdikleriniz, defterimizde yazılıdır.

Suriye şehirlerinin çoğunda da böyle oldu. Hristiyanlar Müslümanların bu adâletini, bu şefkatini görünce, senelerden beri Rum imparatorlarından çektikleri zulümlerden ve işkencelerden kurtuldukları için bayram yaptılar. Sevinçlerinden ağladılar. Çoğu da seve seve Müslüman oldu. Kendi arzuları ile, Rum ordularına karşı İslâm askerine câsusluk yaptılar.

Hz. Ömer, Ebû Ubeyde hazretlerini çok severdi. Hattâ bir gün arkadaşlarına, “Allahü teâlânın dînine hizmet için ne istediniz?” diye sordu. Birisi hizmet için ev dolusu altın, bir başkası da mücevher istedi. Onlar da Hz. Ömer'e sordular. Şöyle cevap verdi:

- Ben de Ebâ Ubeyde bin Cerrâh gibi emin arkadaşlarımın olmasını isterdim. Bunlar ile dînin yayılmasına hizmet ederdim.

Sonunda orta yolu buldular 4.1.2007

Şam'ın fethinde, Müslümanların, tarihin şeref levhasına geçmesine sebep bir olay olmuştu. İslâmiyeti kendilerine ezeli düşman gören Batı için, ibretlik vesîkalardan biri olan bu olay, şöyle meydana geldi:

Şam'ın fethinde, Hâlid bin Velid hazretleri, şehrin bir tarafından girdi. Kendisine karşı koyulduğu için, kılıç kullanarak şehirde ilerliyordu. Hedefi, o zaman için şehrin en büyük kilisesi olan şimdiki Câmî-i Emevî idi.

Şehrin diğer tarafından da, Ebû Ubeyde bin Cerrâh hazretlerinin komutasındaki askerler ilerliyordu. Fakat, buradaki halk kendisine karşı koymuyordu. Bunun için rahat bir şekilde kılıç kullanmadan ilerliyorlardı. Tabî ki, bunun ilk hedefi de, şehrin en büyük kilisesi idi.

Müslümanlar, İslâm şehri olduğunun simgesi olarak, kılıç zoru ile aldıkları şehrin en büyük kilisesini câmîye çevirir, diğer kiliselere dokunmazlardı. İstanbul'un fethinde olduğu gibi.

Bu iki büyük kumandan, aynı anda iki ayrı kapıdan bu kiliseye girdiler. Ve kilisenin ortasında birbirleri ile karşılaştılar. Bu büyük zaferden dolayı, birbirlerini tebrik için kucaklaştılar. Hâlid bin Velid hazretleri, kilisenin câmîye çevrilmesini istedi. Bu teklife, Hz. Ebû Ubeyde, "Yâ Hâlid! Bilmez misin, sulh, barış yolu ile alınan şehrin kiliselerine dokunulmaz!" sözleri ile karşı çıktı. O da, "Fakat ben kılıç kullanarak buraya geldim." dedi. Sonunda şuna kadar verdiler: "Kilisenin yarısı yine kilise olarak kalacak, diğer yarısı câmîye çevrilecek! Çünkü, kilisenin yarısı kılıç zoruyla, diğer yarısı sulh yoluyla alındı."

O meşhur Bizans generallerini karşısında heybetinden titreten Hâlid bin Velid'in, karara en ufak bir şekilde bile tepkisi olmadı. Hattâ, Ebû Ubeyde bin Cerrâh hazretlerine teşekkür etti.

Bu hâdiseden sonra, kilisenin yarısı câmîye çevrildi. Melik bin Mervan zamanına kadar bu böyle devam etti.

Ebû Ubeyde bin Cerrâh hazretleri, sağ iken, Cennet ile müjdelenen on Sahâbîden biridir. "Ümmetin Emîni" lâkabıyla övülen yüce Sahâbînin asıl ismi, Âmir bin Abdullah bin Cerrâh'tır.

Sevgili Peygamberimizin yanında bütün gazâlarda bulundu. Peygamber efendimizin şu hadîs-i şerîfleriyle şereflendi: **"Ebû Bekir Cennettedir. Ömer Cennettedir. Osman Cennettedir. Ali Cennettedir. Talha Cennettedir. Zübeyr Cennettedir. Abdurrahman İbni Avf Cennettedir. Sa'd ibni Ebî Vakkâs Cennettedir. Sa'îd İbni Zeyd Cennettedir. Ebû Ubeyde ibni Cerrâh Cennettedir."**

"O nasıl Müslüman olmaz?" 5.1.2007

Hazreti Hâlid bin Velid, Kureyş arasında süvâriliği ve askerliği ile tanınırdı. Kardeşi Velid, Bedir'de esir edilmişti. Fidyeye karşılığında serbest bırakılıp, Mekke'ye dönünce, îmâna geldi ve tekrar Medîne'ye döndü. Oradan, Hz. Hâlid bin Velid'in Müslüman olması için, teşvik edici mektuplar gönderdi. Resûlullah efendimiz de teşvik edici sözler söyledi. Hâlid bin Velid, Peygamber efendimizin sözlerini haber alınca, İslâma meyli arttı. Peygamberimizin yanına gitmek için hazırlandı. Bu durumu kendisi şöyle anlatıyor:

"Allahü teâlâ, benim hayrımı dilediği zaman, kalbime İslâmiyet sevgisini düşürdü. Beni, hayır ve şerri anlayacak hâle getirdi. Kendi kendime dedim ki: "Ben, Muhammed'e karşı her savaş yerinde bulundum. Bulduğum savaş yerlerinden hiçbirisi yoktur ki, dönerken, aykırı ve yanlış bir iş üzerinde bulunduğumu ve Muhammed'in, muhakkak gâlip geleceğini içimde sezmiş olmayayım!"

Kendi kendime, "Bu zât, herhâlde, Allah tarafından korunuyordu" derdim. Mekke'ye döndüğümde, çeşitli düşünceler içinde bocalıyordum.

Ertesi sene, Resûlullah efendimiz umre için Mekke'ye gelip girince, Ondan gizlendim. Kendisinin Mekke'ye girişini görmedim.

Kardeşim, Velid bin Velid de umre için gelip Mekke'ye girmişti. Beni arayıp bulamayınca, bana bir mektup yazmış ve mektubunda şöyle demişti:

"Doğrusu, ben, senin İslâmiyetten böyle tedirgin olmak ve yüz çevirip gitmekteki görüşün kadar şaşılacak bir görüş görmedim! Hâlbuki, eğri yola gitmekten seni alıkoyacak bir aklın da var! Aklını kullansan ya! İslâmiyet gibi bir dîni, kim bilmez ve tanımaz olabilir?!"

Resûlullah efendimiz, seni, bana sordu. **"Hâlid nerededir?"** dedi. Ben de, "Allah, onu getirir" dedim. Resûlullah efendimiz bunun üzerine buyurdu ki:

- Onun gibi bir adam, İslâmiyeti bilmez ve tanımaz olabilir mi? Keşke o, bütün savaş ve çabalarını Müslümanların yanında, müşriklere karşı gösterseydi, kendisi için ne kadar hayırlı olurdu! Biz, kendisini başkalarına tercih eder, üstün tutardık!

Ey kardeşim! En elverişli, en yararlı yerlerde kaçırılmış bulunduğun fırsatlara acele yetiş!"

Bana, kardeşimin bu mektubu gelince, gitmek için, acele ettim. İslâmiyete olan isteğim de arttı. Resûlullah efendimizin söyledikleri ise, beni çok sevindirdi, ferahlattı." (Devamı varın)

"İslâmiyet günahları söküp atar!" 6.1.2007

Hazreti Hâlid bin Velid Müslüman olmasını şöyle anlatır: Resûlullahın hakkımda söyledikleri beni çok sevindirmişti. O gece uyurken, rüyâmda sıkıntılı dar ve çöl gibi susuz yerlerden, yemyeşil geniş ve ferah bir yere çıkmıştım. Medîne'ye varınca, bu rüyâmı Hz. Ebû Bekir'e anlatıp, tâbirini ondan sormaya karar verdim.

Ben Resûlullah'a gitmek için hazırlanırken, "Acaba oraya giderken bana kim arkadaş olabilir" diye düşünüyordum. Hayvanıma binip, Osman bin Talha'nın yanına gittim. Ona da aynı şekilde, Müslüman olmak üzere, Peygamberimize gideceğimi, kendisinin de gelmesini söyledim. Tereddütsüz kabul etti ve ertesi günü seher vakti beraberce yola çıktık. Hadde denilen yere vardığımızda, Amr bin Âs ile karşılaştık. O da Müslüman olmak için Medîne'ye gidiyordu.

Hep beraber Medîne'ye vardık. Elbisenin en güzelini giyip, Resûlullah efendimizle görüşmeye hazırlandım. O sırada kardeşim Velid geldi, "Acele et! Çünkü Peygamberimize sizin geldiğiniz haber verilmiş ve O da çok sevinmiştir. Şimdi sizi bekliyor." dedi.

Ben de acele ile O yüce Peygamberin huzuruna vardım. Gülümsüyordum. Selâm verip "Allahtan başka ilâh olmadığına ve senin de Allahın Peygamberi olduğuna şehâdet ediyorum." dedim. **"Sana hidâyet veren, doğru yolu gösteren Allaha hamd olsun. Senin akıllı olduğunu biliyor, bunun, er veya geç seni selâmet ve hayra ulaştıracağını umuyordum."** buyurdu.

Sonra günahlarımın affı için, Allahü teâlâyâ duâ etmesini istedim. Resûlullah efendimiz de buyurdu ki: **"İslâmiyet, kendisinden önce işlenmiş olan günahları söküp atar."**

Sonra da ellerini açarak duâ buyurdular: **"Yâ Rabbî! Hâlid'in, kullarını, senin yolundan çevirmek için gösterdiği bütün çabalarından ileri gelen günahlarını bağışla!"**

Peygamber efendimiz, bana, kendi evinin yanında bir yer verdi. Beni savaşta hep süvâri birliklerinin başına kumandan tâyin etti. Daha sonra Mekke'de iken gördüğüm rüyâyı Hz. Ebû Bekir'e anlattım. O da buyurdu ki:

- Görmüş olduğun o ferahlık yer, Allahü teâlânın, seni, müşriklikten İslâmiyete erdirmesidir.

Hz. Hâlid bin Velid'in Müslüman olması, hicretin sekizinci yılında oldu. Müslüman olduktan sonra Medîne'de yerleşti.

Hazreti Hâlid'in üstün başarısı 7.1.2007

Hazreti Hâlid bin Velid, Müslüman olduktan sonra, ilk olarak Mûte gazâsında bulundu. İslâm askeri Mûte'ye hareket ederken, Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- **Cihâda çıkacak olan şu insanlara Hz. Zeyd bin Hârise'yi kumandan tâyin ettim. Eğer o şehîd olursa, yerine Ca'fer bin Ebî Tâlib geçsin. O da şehîd olursa, yerine Abdullah bin Revâha geçsin. Eğer o da şehid olursa, aranızda münâsip gördüğünüz birini seçip, ona tâbi olursunuz.**

Mûte harbi başladı. Şiddetli çarpışma olurken; Hz. Zeyd bin Hârise, Hz. Ca'fer ve Hz. Abdullah bin Revâha sırasıyla şehîd oldular. Sonra sancak Hz. Sâbit bin Akrem'e verildi. O, sancağı bir yere dikip, mücâhidleri yanına çağırdı. Görüşmeler sonunda, Hz. Hâlid bin Velid'e tabi olmaya karar verildi.

Böylece Hz. Hâlid bin Velid sancağı aldı. Akşam vakti yaklaşmış idi. Güneş batıncaya kadar pek müthiş çarpıştı. Onun bu mahâretine kâfirler bile şaşırdılar. Akşam oldu. Sabahleyin tekrar saldırılacaktı.

Hz. Hâlid bin Velid, şaşıllacak derecede askerî dehâya ve savaş tecrübelerine sahip bir kahramandı. Sabah olunca, İslâm askerinin düzenini değiştirdi. Sağ taraftakileri sol tarafa, sol taraftakileri sağ tarafa, ön taraftakileri arka tarafa ve arka taraftakileri ön tarafa aldı.

Rum askerleri, daha önce tanımış oldukları kişilerle karşılaşmayınca, hepsi birden şaşırdılar. "Demek ki, bunlara yardımcı kuvvetler gelmiş" diyerek korkuya kapıldılar.

Hz. Hâlid bin Velid'in kumandasındaki mücâhidler, Rum askerlerinin morallerinin bozulmasından istifade edip, hücûma geçtiler. Üç bin kişilik İslâm askeri, Heraklius'un yüzbin kişilik ordusunu bozguna uğrattı.

Başkumandan Hz. Hâlid bin Velid'in elinde, o gün dokuz kılıç parçalandı. Rum askerinin çoğu kılıçtan geçirildi. Peygamber efendimiz, Hz. Hâlid bin Velid'in, bu fevkalâde başarısını haber aldığı zaman, onu **"Seyfullah = Allahın kılıcı"** lâkabı ile şereflendirdi.

Hâlid bin Velid hazretleri, başında sarığı arasında bir sakal-ı şerîf taşırdı. Bunu taşıdığı her muhârebede zafer kazanırdı. Bütün savaşlarda muzaffer olmasının sebebini sorduklarında, sarığını çıkarıp, içindeki mübârek sakal-ı şerîfi gösterir ve onun sayesinde zafer kazandığını söylerdi.

Barışta hayır vardır 8.1.2007

Peygamber efendimiz Hz. Hâlid bin Velid'i, Hâris bin Kâ'b oğullarına gönderdiğinde, ilk üç gün kılıç kullanılmamasını tenbih etmişti. Bunun için Hz. Hâlid bin Velid, tatlılıkla işi halletti ve onlar da İslâmı kabul ettiler. Hz. Hâlid bin Velid, Hâris bin Kâ'b oğullarının İslâma gelmesi üzerine, Peygamber efendimize bir mektup gönderdi. Bu mektup şöyledir:

"Bismillâhirrahmânirrahîm. Hâlid bin Velid tarafından, Allahü teâlânın Resûlü Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâma, Esselâmü aleyke yâ Resûlallah!

Kendisinden başka ilâh olmayan Allahü teâlâyâ hamd ederim. Yâ Resûlallah, beni, Hâris bin Kâ'b Kabîlesine gönderdiniz. Onlarla üç gün savaşmamamı ve onları İslâma dâvet etmemi, Müslüman olurlarsa, aralarında kalmamı ve İslâmın esaslarını, Allahü teâlânın kitabını ve Resûlünün sünnetini öğretmemi, eğer Müslüman olmazlarsa savaşmamı emir buyurmuştunuz.

Ben de, emr-i şerîflerinize üzere hareket ederek, Hâris bin Kâ'b oğullarına üçgün nasîhat edip, İslâmı tebliğ ettim. Sûvârilirim, "Ey Benî Hârisler! Selâmete ermek isterseniz, Müslüman olunuz!" diye onları İslâma dâvet ettiler. Onlar, hiç çarpışmadan Müslüman oldular. Ben de onlara, Allahü teâlânın emirlerini, Resûl aleyhisselâmın sünnet-i şerîflerini öğrettim.

Yâ Resûlallah! Bundan sonra, nasıl hareket etmem gerektiği hakkında ikinci bir emr-i şerîfiniz gelinceye kadar burada bekleyeceğim. Esselâmü aleyke yâ Resûlallah.

Peygamber efendimiz de, Hz. Hâlid bin Velid'in mektubuna şöyle cevap yazdırdılar:

"Bismillâhirrahmânirrahîm. Allahü teâlânın Resûlü Muhammed aleyhisselâmdan, Hâlid bin Velid'e, Esselâmü aleyke Yâ Hâlid! Allahü teâlâyâ hamd ederim. Benî Hâris bin Kâ'b'lıların kendileriyle çarpışmanıza ihtiyaç kalmadan Müslüman olup, Allahü teâlânın birliğine ve Muhammed'in, O'nun kulu ve Resûlü olduğuna şehâdet ettiklerini ve hidâyete kavuştuklarını haber veren mektubunu elçiniz bana getirdi.

Allahü teâlânın ve Resûlünün emirlerine göre hareket ederlerse, onları âhîret nîmetleriyle müjdele! Eğer aykırı hareket ederlerse âhîret azâblarıyla korkut! Sonra buraya gel! Onların elçileri de seninle beraber gelsin! Vesselâmü aleyke ve rahmetullahi ve berekâtühü."

Hz. Hâlid bin Velid, Peygamber efendimizin vefâtlarından sonra, Hz. Ebû Bekir devrinde ortaya çıkan ve Peygamberlik iddiasında bulunan bâzı kimseler üzerine yürüdü. Bunlardan Tuleyha ve avânesini öldürdü ve Ayniye bin Husayn'i yakalayıp Medîne'ye getirdi.

"Bizde elçiye zarar verilmez!" 9.1.2007

Hazreti Hâlid bin Velid, Hz. Ebû Bekir tarafından, İslâmın yayılması için, Irak tarafına gönderilmişti. Muzar muharebesinde 30.000 İran askeriyle çarpıştı. Komutanı, Ka'ka bin Amr de fevkalâde kahramanlıklar gösterdi ve kalın zincirlerle yapılmış istihkâmları kırdı. İran ordusuna karşı muzaffer oldular.

Hz. Hâlid bin Velid, Kesker'de, İran'ın büyük bir ordusunu âni gece baskınıyla hezimeteye uğrattı. İran kumandanı, kederinden öldü. Hz. Hâlid bin Velid, Elis'te de İranlılarla yapılan savaşta, gösterdiği kahramanlıklarla askerini coşturdu. Bu savaşta da gâlip geldi.

Hâlid bin Velid, Hîre üzerine yürüdü. Kaleyi kuşattı. Görüşmek üzere bir kimse istedi. Hîreliiler, "Öldürmezseniz göndeririz!" dediler. "Bizde elçiye zarar verilmez!" sözü üzerine, Abdülmesih bin Hayyam ile Hîre vâlisi, Hz. Hâlid'in huzuruna geldiler. Hz. Hâlid onlara dedi ki:

- Sizi Allaha ve İslâma dâvet ediyorum. Eğer Müslüman olursanız, Müslümanlara âit olan haklara sâhip olursunuz ve Müslümanın yapacağı vazifeleri de yaparsınız. Bunu kabul etmezseniz, cizye verirsiniz. Bunu da kabul etmezseniz, sizin yaşamaya karşı olan hırsınızdan daha fazla şehîd olmaya karşı istekli olan bir orduyla geldim.

Bunları söylerken Abdülmesih'in elinde bir şişe görerek, şişedekinin ne olduğunu sordu. Abdülmesih, "Yâ Hâlid! Bu zehirdir. Eğer sen, bizim arzûlarımıza uygun bir anlaşma yaparsan ne âlâ. Milletimin arzûlarına uygun olmayan bir anlaşma ile gitmektense, bu zehiri içerek hayatıma son vereceğim." diye cevap verdi. Hâlid bin Velid, zehiri Abdülmesih'in elinden aldı ve **"Bismillâhillezî lâ yedurru ma'asmihi şey'ün fil'erdı velâ fissemâi ve hüves-semî'ul-alîm"** diyerek sonuna kadar içti.

Abdülmesih ve Hîre vâlisi, Hâlid bin Velid'i hemen ölecek diye boş yere beklediler. Allahü teala zehiri tesirsiz kıldı. Sonra Abdülmesih ve vâli anlaşma şartlarını görüşmek üzere kaleye girdiler. Halk onları merakla bekliyordu. Abdülmesih onlara dedi ki:

- Ben, kendilerine zehir tesir etmeyen bir kavmin yanından geliyorum.

Sonra kavmiyle istişâre edip, tekrar Hz. Hâlid bin Velid'in yanına gelerek dedi ki:

- Biz, sizinle harp edemeyiz, fakat dîninize de giremeyiz! Size cizye vermeye hazırız!

Bundan sonra, 90 bin dinar üzerinden sulh anlaşması yaptılar.

Yermük muharebesi 10.1.2006

Hazreti Hâlid bin Velid, Hazreti Ömer'in emri ile, Müslümanlar için büyük bir tehdit haline gelen Rumların üzeri yöneldi. Her fırsatta Müslümanlara saldıran Rumlara gereken dersi vermek istiyordu.

Hz. Hâlid bin Velid, bu maksatla, yavaş yavaş Fırat tarafına ilerledi. Burası, asker sevkıyatı için çok mühim bir mevki idi. Fırat nehri kenarında, gayri müslim Araplar, Rumlar ve İranlıların müşterek ordusu ile çetin bir muharebe oldu. Bu büyük zaferin elde edilmesi ile Irak'ın her tarafı Müslümanların hâkimiyetine girmiş oldu.

Bundan sonra, Halîfe Hz. Ebû Bekir, Hâlid bin Velid'e, Şam tarafına hareket etmesini emretti. Bunun üzerine Hâlid bin Velid hazretleri, derhal yola çıktı. Birçok yerleri ele geçirerek Busra'ya ulaştı. Busralılar, Müslüman ordusu karşısında aman dilediklerinden, onlarla cizye ve haraç vermek şartıyla sulh yapıldı. Böylece Busralılar can ve mallarını teminat altına aldılar.

Bu İslâm ordusu, Ecnadeyn'de yapılan savaşta da galip geldikten sonra, Şam civarına geldiler. Şehir üç taraftan kuşatıldı. Üç ay süren kuşatmadan netice alınamadı. Şehirde bir gün, patriklerden birinin bir oğlu dünyaya geldi. Halk her şeyi unutup, bayram yapmaya başladılar.

Hâlid bin Velid geceleri uyumayıp vaziyeti araştırırdı. Askerî dehâsi ve halkın bu zaafından istifade edip, ordusuna hücum emri verdi ve ordu şehre girdi. Fahl mevkiinde Rumlarla yapılan savaşta, Rum orduları perişan edilerek zafer kazanıldı.

Şam'da yapılan ikinci karşılaşmada, Rumların bütün orduları yok edilinceye kadar savaş devam etti. Arka arkaya yenilen Rumlar, Anadolu'da papazlar vasıtasıyla köy köy dolaşarak asker topladılar. Büyük bir Haçlı seferi düzenlediler. 240 bin Rum askeri Yermük'te toplandı. Buna karşılık, 46 bin kişilik Müslüman ordusu vardı.

Hz. Hâlid, ordusunu biner kişilik bölüklere ayırdı. Her bölüğe kumandanlar tâyin etti. Askerin mâneviyatını kuvvetlendiren konuşmalar yaptıktan sonra, hücum emrini verdi. Bu savaş, tarihte eşine ender rastlanan kahramanlıklara sahne oldu.

Rum kumandanlarından Yorgi, Hz. Hâlid bin Velid'e gelip Müslüman oldu. O da kâfirlere karşı çarpışmaya başladı ve şehîd oldu. Allah'ın kılıcı Hz. Hâlid, bütün gücü ile Haçlı ordusunun merkezine yüklendi. Merkezdeki kuvvetlerini dağıtınca, Rum ordusu kaçmaya başladı. Böylece savaş kazanıldı. Bu savaşta kan gövdeyi götürdü. 100 binden ziyade Haçlı askeri öldürüldü. Buna karşılık 3000 Müslüman şehîd oldu.

“Sakın gaflete düşmeyin!” 11.1.2007

Hazreti Hâlid bin Velid, 642 yılında Humus'ta hastalandı. Yanında silah arkadaşları vardı. Vefât edeceği sırada kılıcını istedi. Kabzasını tutarak şefkatle okşadı. Sonra buyurdu ki:

“Nice kılıçlar elimde parçalandı. İşte bu benim ölümümü görecektir olan son kılıcımdır. Beni en çok üzen, hayatı hep savaş meydanlarında geçip, yatak yüzü görmemiş olan bu Hâlid'in yatakta ölmesidir. Resûlullahın hiçbir Eshâbı, rahat yatağında ölmedi. Ya savaş meydanlarında veya uzak beldelerde Dîn-i İslâmı yayarken garip olarak şehîd oldu.

Ah Hâlid! Şehîd olamayan Hâlid! Harp, benim etimi çiğneyemedi. Şehîdlik mertebesi hariç elde etmediğim makam kalmadı. Vücûdumda bir karış yer yoktur ki, ya kılıç yarası, ya bir ok yarısı veya bir mızrak yarısı olmasın.

Ömrü, Dîn-i İslâmı yaymak için savaşlarda at koşturan kimsenin sonu, böyle yatak üzerinde mi olacak? Ölümü her zaman, harp meydanında, atımın üzerinde, düşmana Allah için kılıç sallarken şehîd olarak beklerdim.”

Hz. Hâlid bundan sonra Yermük savaşını hatırlayarak buyurdu ki:

“Ah Yermük günü! İnsan kanlarının vâdide sel gibi aktığı Yermük! Ah Yermük harbi! Üç bin yiğitle, yüzbin kâfire karşı zafer kazandığımız Mûte'yi bile unutturdun!

Ey yakınlarım! Cihâda sarılın! Bu topraklar ancak cihâd etmekle korunabilir. Yermük, Rumlarla yaptığımız ilk büyük savaştır. Bundan sonra, daha nice savaşlar birbirini takip edecektir. Sakın gaflete düşmeyin!

Şimdi, kendimi at kişnemeleri arasında, Allah Allah nidâlarıyla insanlara dar gelen Yermük Vâdisi'nde hissediyorum. Vallahi Rabbimden, beni her gazâda diriltmesini ve o savaşın hakkını vermeyi isterim.”

Hz. Hâlid biraz sustuktan sonra, “Vasiyetimi bildiriyorum, beni ayağa kaldırın!” deyince, ayağa kaldırdılar. “Beni bırakınız! Şimdiye kadar hep taşıdığım kılıcım, artık beni taşıyın” diyerek kılıcına dayandı. Bundan sonra, “Ölümü, savaştaymışım gibi ayakta karşılayacağım. Öldüğüm zaman, atımı, savaşta tehlikelere dalabilen bir yiğide veriniz! Atım ve kılıcımdan başka bir şeye sahip olmadan öleceğim. Mezarımı, bu kılıcımla kazın! Kahramanlar kılıç şakırtısından zevk alır” dedi ve yatağına düşüp Kelime-i Şehâdet getirerek vefât etti.

“Kadınlara ve çocukları dokunmayın!” 12.1.2007

Medîne'de, hicretten önce Hz. Es'ad bin Zûrâre'nin ve Peygamberimiz tarafından oraya Kur'ân-ı kerîmi ve İslâmiyeti öğretmek için gönderilen Hz. Mus'ab bin Umeyr'in tebliğ hizmetleri sebebiyle birçok kimse îmân etmişti. Daha Peygamberimizin hicreti gerçekleşmeden Müslüman olmakla şereflenenden biri de Hz. Abdullah bin Atîk idi. Hz. Abdullah bin Atîk, Bedir ve Uhud harplerinde, Resûlullahın yanında birçok hizmetlerde bulunmuştur.

Mekke'de müşriklerin zulmünden kurtulmak için Peygamberimiz ve Müslümanlar Medîne'ye hicret etmişlerdi. Burada yaşayan Evs ve Hazrec kabîlelerinin tamamı İslâmiyeti kabûl etmişler, Resûlullah'a her hususta yardımcı olmuşlardı.

Öteden beri bunlara düşman olan Yahûdilerin kini, İslâm düşmanlığı ile birleşmişti. Resûlullah efendimize düşmanlıkta çok ileri gidenlerden biri de, Hayber Yahûdilerinin reisi olan Ebû Râfi Selâm bin Ebû Hukayk idi.

Hayber Yahûdilerinin reisi olan Ebû Râfi, azılı İslâm düşmanı birisi idi. Sık sık Resûlullahı rahatsız ettiği gibi, Eshâbını da rahat bırakmıyor, fırsat buldukça onlara eziyet ediyordu. Müslüman olmayanları, İslâma karşı düşmanlıkta bir araya topluyor, devamlı onları kışkırtıyordu. Zengin olduğu için, Resûlullahın düşmanlarına dünyalık yardım da yapıyordu.

Eshâb-ı kirâm, kendilerine yapılan sıkıntıya katlanıyor, fakat Resûlullah'a verilen rahatsızlığa bir türlü râzı olamıyorlardı. Bunun için kendi aralarında toplanıp, bunun bir çâresini aradılar. Sonunda Ebû Râfi'yi öldürmeye karar verdiler. Beş kişi bu iş için izin almak üzere Resûlullah'a gittiler.

Peygamber efendimiz izin vererek, başlarına Hz. Abdullah bin Atîk'i emîr tâyin etti. Sadece Ebû Râfi'nin öldürülmesini, kadınlara, çocuklara dokunulmamasını emretti.

Ebû Râfi'nin kendisine âit muhkem bir kalesi vardı. Buradan dışarı çıkmazdı. Kaleye yaklaştıklarında, Hz. Abdullah arkadaşlarına, "Siz burada kalın, kaleye yaklaşmayın! Ben kalede kalan birisiymiş gibi, içeri girmeye çalışayım." dedi. Kale kapısına iyice yaklaştığında, kapılar kapanmak üzere idi. Kapının yakınındakilerin arasına girip, onlardan biri gibi birşeylerle oyalanmaya başladı. O sırada, kapıcı seslendi:

- Herkes içeri girsin, kapıları kapatıyorum, sonra dışarıda kalırsınız!

Bu fırsatı iyi değerlendiren Hz. Abdullah, hemen içeri girdi. (Devamı yarın)

Her şeyi göze almıştı 13.1.2007

Müslümanlara sıkıntı veren Yahudi Ebû Râfi'e haddini bildirmek için onun kalesine giren Hz. Abdullah bin Atîk, bundan sonrasını kendisi şöyle anlatır:

İçeri girince, ahıra girip saklandım. Saklandığım yerden kapıcıyı tâkip ettim. Kapıyı kilitledi, anahtarları direğe asıp gitti. Anahtarları alıp, her tarafı dolaşım. Birçok kapıdan geçtim. Her kapıyı açtıkça, kapıyı iç tarafından sürgülüydüm. Bunu, eğer Ebû Râfi'nin adamları beni farkedерlerse, adamı öldürünceye kadar, bana yeteri kadar zaman kazandırsın, diye yapıyordum. Bu suretle Ebû Râfi'nin yattığı odaya kadar vardım.

Odası karanlık olduğu için, yatanlardan hangisinin olduğunu anlayabilmek için, "Yâ Ebâ Râfi" diye seslendim. "Kim o?" diye yatağın birinden ses geldi. Hemen sesin geldiği tarafa fırlayıp, kılıcımı indirdim. Fakat kılıç tam isâbet etmemişti. "Yetişin, birisi beni öldürmek istiyor!" diye bağırdı. O arada hemen dışarı çıkıp, değişik bir sesle dedim ki:

- Yâ Ebâ Râfi, birşey mi istediniz?

- Canı Cehenneme! Sen seslenmeden önce birisi gelip, beni oda içinde kılıçla yaraladı!

Artık hedefimi tam tesbit etmiştim. İyi bir kılıç darbesi daha indirdim. Yine yıkılmadı. Bu defa kılıcımı karnına soktum. Yere yıkılınca, odadan çıkıp merdivenleri birer ikişer atlayarak inmeye başladım. Bu arada yere düştüm, baldır kemiğim kırıldı. Bacağımı bir bezle sarıp, oraya oturdum ve kendi kendime, "Şunu öldürüp öldürmediğimi iyice anlayıncaya kadar, bu gece kaleden çıkmam" dedim.

Büyük acılar içinde kıvrana kıvrana beklemeye başladım. Bir zaman sonra, kalenin surlarına birisi çıkıp bağırdı: "Ey Hicaz halkı! Büyük tâcir Ebû Râfi, odasında öldürülmüş olarak bulundu. İlân ediyorum!" Artık maksat hâsıl olmuştu. Sevinçten bacağımın ağrısını çoktan unutmuşum. Hemen arkadaşlarımın yanına varıp, "Artık kurtulduk! Ebû Râfi'nin işi tamam!" dedim.

Hep beraber, Resûlullahın huzûruna varıp, müjdeyi verdik. Resûlullah çok sevindi. Ayağımın kırıldığını duyunca, bana, "**Ayağınızı uzat!**" buyurdu ki:

Ben de, ayağımı uzattım. Resûlullah efendimiz, ayağımı sıvazladı. Sanki hiç ağrı duymamış kimseye döndüm. Kırık tamamen iyileşmişti.

Hz. Abdullah bin Atîk, bu seriyyesinden sonra, Hayber'in fethine katılarak, burada da büyük yararlıklar gösterdi. Mürtedlerle yapılan savaşta çok özlediği şehîdlik rütbesine kavuştu.

Sadece Allaha ibadeti emrediyor 14.1.2007

Meşhûr Arap dâhilerinden hazreti Mugîre anlatır:

Biz Araplar içinde, putperestliğe son derecede bağlı ve Lât putunun hizmetçisi bir kavimdik. Kavmimizin Müslüman olduğunu görecektim olsam bile, onlara tâbi olmayacağımı sanırdım. Mâlikoğullarından bir heyet, Mısır meliki Mukavkıs'a gitmek ve hediye sunmak üzere hazırlanmışlardı. Onlarla birlikte ben de, gitmek üzere hazırlanmıştım. Amcam Urve bin Mes'ûd'a danıştım. Gitmekten men ederek, " Kardeşlerinden hiç kimse senin yanında değil!" dedi.

Ben, onun sözünü dinlemedim. "Mutlaka gideceğim!" dedim. Onlarla birlikte yola çıktım. Nihâyet, İskenderiye şehrine vardık. Mukavkıs, bana baktı ve birisine, kim olduğumu ve ne istediğimi öğrenmesini istedi. O kimse, benden sordu. Kim olduğumu ve kendisini görmeye geldiğimi haber verdim. Bunun üzerine Mukavkıs, kiliseye indirilmemizi ve orada ağırılanmamızı emretti. Ağırlandık.

Sonra, Mukavkıs bizi çağırdı. Mukavkıs, Mâlikoğullarının liderine baktı. Onu, yakınına getirtti. Birlikte oturdular. Sonra aralarında şu konuşmalar geçti:

- Sizinle benim aramda bulunan Muhammed ve Eshâbının, sizi takiplerinden nasıl kurtulabildiniz?

- Onlardan korkumuzdan ötürü, deniz yolunu tercih ettik!

- Onun, sizi kabûle dâvet ettiği şey hakkında ne yaptınız?

- Bizden hiçbir kimse Ona tâbi olmadı! Çünkü, O, şimdiye kadar ne atalarımızın, ne de hükümdarların tutmamış olduğu, sonradan çıkma bir din getirdi bize! Biz, atalarımızın tuttukları dîne bağlıyız!

- Onun dâvetini, kavmi nasıl karşıladı?

- Ona, kavminin gençleri tâbi oldular ve Onu, kavminden ve başka Araplardan olan muhâliflerine karşı korudular. Aralarındaki çarpışmada bir kere kavmi, bir kere de O yenildi!

- Siz, Onun kabûle dâvet ettiği şeyleri, bana dosdoğru haber verir misiniz?

- O, atalarımızın yapageldikleri ibâdeti bırakmaya ve kendisine hiçbir şeyi şerik koşmadan bir Allaha ibâdet etmeye, bizi dâvet ediyor. Namaz kılmaya ve zekât vermeye dâvet ediyor! Geceli gündüzlü her gün, beş kere namaz kılarlar. Altınlarının ve mallarının zekatını verirler. (Devamı yarın)

"Emin olan nasıl yalan söyler!" 15.1.2007

Hazreti Mugîre, anlatmasına devam ediyor:

Mısır kralı Mukavkıs, Mâlikoğullarının namaz ve zekât hakkında verdikleri bilgiler üzerine, sorularına şöyle devam etti:

- Onun, almış olduğu zekâtı, nereye koyduğunu, nerelere harcadığını biliyor musunuz?

- Yoksullara veriyor. Hısım ve akrabâyı görüp gözetmeyi, verilen sözde durmayı emrediyor. Fâizi, zinâyı, içkiyi ve Allahtan başkası adına kesilen kurbanın etinden yemeyi yasaklıyor!

Onların bu cevapları üzerine Mukavkıs dedi ki:

- O hâlde, O, bütün insanlara gönderilmiş bir Peygamberdir! Eğer O, Kıptîlere ve Rumlara gelmiş, erişmiş olsaydı, onlar, Ona tâbi olurlardı. Çünkü, İsâ bin Meryem, onlara bu hususta emir vermişti. Kendisinden önce gönderilmiş olan Peygamberler de, Onu târif etmişler ve sıfatlarını bildirmişlerdir. Neticede zafer Onun olacak, kendisine kimse karşı koyamayacak, dînini, ayakların bastığı her yere eriştirecek, kavmi Onu, mızrakları ile koruyacaktır!

Mâlikoğulları dediler ki:

- Bütün halk, Onun dînine girmiş, Onun yanına toplanmış olsalar da, biz, Onun dînine girmeyiz, yanına varmayız!

- Peki, Onun, kavmi arasındaki soyu sopyu nasıldır?

- O, kavminin soy sop yönünden en üstünü ve seçkinidir.

- Onun, sözlerindeki doğruluğu nasıldır?

- Doğru sözlülüğünden dolayı Ona Emîn adı takılmıştır.

- Bakınız şu işinize! Aranızdaki işlerde doğru ve doğru sözlü olan bir kimsenin, Allaha karşı yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsunuz? Medîne Yahûdîleri, Ona karşı ne yaptılar, nasıl davrandılar?

- Ona aykırı davrandılar. O da, üzerlerine yürüyüp onları öldürdü ve esir etti. Her tarafa dağıldılar.

- Onlar kıskançlık yapıyorlar, Onu kıskanıyorlardır.

Mâlikoğulları, hediyelerini Mukavkıs'ın önüne koydular. Mukavkıs, sevindi ve adamlarına, onların alınmasını, kendilerine bahşişler verilmesini emretti. Bahşiş verilirken onların bâzısını bâzısına üstün tuttu. Bana gelince, kıstılar. Söylemeye değmez az ve ehemmiyetsiz bir şey verdiler. Sonra Mukavkıs'ın huzurundan çıktık. (Devamı yarın)

"O kimseye zarar vermez!" 16.1.2007

Hız. Muğıre anlatmaya devam ediyor: Mukavkıs'tan işittiğimiz sözlerden, Muhammed aleyhisselâma karşı rezil rüsve ve süklüm püklüm olduk. Kendi kendimize, "Yabancı hükümdarlar bile Onu tasdik ediyorlar da, bizler, Onun akrabâsı ve komşuları olduğumuz ve dâvetçisi evlerimize kadar geldiği hâlde, Onun yanına uğramıyoruz!" dedik. Yerlerimize döndük.

İskenderiye'de oturduğum müddetçe, girmedik kilise bırakmadım. Karşılaştığım bütün Kıbtî, yâni Mısır halkından ve Rum din adamlarından Muhammed aleyhisselâmın sıfatını sordum.

Bunlardan biri de, Ebû Guseym kilisesi reisi Kıbtî papazı idi. Kıbtîler onun rızâsını ve duâsını almak için yanına gelirlerdi. Ben, ibâdetle ondan daha düşkün bir kimse görmemişim. Kendisine dedim ki:

- Peygamberlerden, gelmeyen kim kalmıştır? Bana haber ver!

- Olur! O, Peygamberlerin sonuncusudur. Onunla, İsa bin Meryem arasında, Peygamberlerden hiç kimse yoktur. İsa Peygamberin, kendisine uymayı bize emretmiş olduğu Peygamber, Odur! O Peygamber, ümmîdir ve Araptır. Onun ismi, Ahmed'dir. Kendisi, ne uzun, ne de kısa boyludur. Onun gözlerinde biraz kırmızılık vardır.

Kendisi, ne çok beyaz, ne de esmerdir. Saçını uzatır, elbisenin kalınca olanından giyer, yemeklerden bulduğu ile iktifa eder, kılıcını boynunda taşır, kendisiyle çarpışmaya kalkmadıkça, kendiliğinden, kimse ile çarpışmaz. Onun yanında, kendilerini Ona fedâ eden, Onu, kendi evlâtlarından ve babalarından daha çok seven Eshâbı bulunacaktır. O, Selem ağaçlarının yetiştiği yerden, Harem'den çıkacak, bir Harem'e gelecek, çorak ve hurmalık bir yere hicret edecektir.

- Bana, Onun sıfatını biraz daha açıklasan olur mu?

- O, kendisinden önceki Peygamberlerde bulunmayan birtakım haslet ve imtiyazlarla, kendisi mümtaz kılınmıştır. Her Peygamber, yalnız kendi kavmine gönderildiği hâlde, O, bütün insanlara gönderilecektir! Bütün yeryüzü Ona mescid ve temiz kılınacaktır. O, namaz vaktini nerede idrâk ederse, orada namazını kılacaktır. Hâlbuki kendisinden önceki Peygamberler, namazlarını, kiliseler ve havralardan başka yerlerde kılamazlardı!

Hız. Muğıre diyor ki: Onun ve başkalarının bütün bu söylediklerini aklımda tuttum.

Mâlîkoğulları, ailelerine hediyeler satın aldılar. Sevinçli idiler. Onlardan hiç kimse de, bana hiçbir fedâkârlıkta bulunmadılar. Yola çıktılar ve yanlarına da, içki aldılar. İçki içiyorlardı. Her türlü rezâleti yapıyorlardı. (Devamı yarın)

"Zulüm ile alınanı almayız!" 17.1.2007

Hız. Muğıre başından geçenleri anlatmaya şöyle devam etti:

Mısır kralı Mukavkıs'ın yanından ayrıldıktan sonra, beni hor, hakîr gördükleri için Mâlîkoğullarını öldürmeyi tasarladım. Yolda onlara içki içirdim. İçtikçe iştahlandılar ve daha çok içtiler. En sonunda sarhoş bir hâlde sızıp kaldılar. Hepsini öldürdüm. Yanlarında bulunan bütün malları alıp, Medîne'ye geldim. Peygamberimizi, mescidde Eshâb-ı kirâmle birlikte otururken buldum. Üzerimde yolcu elbisesi vardı. Kendisine, İslâm selâmı ile selâm verdim. Hız. Ebû Bekir bakınca, beni tanıdı. Bana, "Urve'nin kardeşinin oğlusun galiba?" dedi.

Ben de, "Evet! Allahtan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Resûlullah olduğuna şehâdet ediyorum!" dedim. Resûlullah efendimiz buyurdu ki: **"Allaha hamdolsun ki, seni hidâyete kavuşturdu, İslâmiyete ulaştırdı."**

Hız. Ebû Bekir, "İskenderiye şehrine emniyet ve selâmetle vardınız mı?" diye sordu.

- Evet! dedim.

- Seninle birlikte bulunan Mâlîkoğulları ne yapıyorlar, nasıllar? diye sordu.

- Onlarla bizim aramızda olan, bâzı Araplar arasında olan şeydir. Biz, şîrk dînindeydik.

Onları, öldürdüm. Elbiselerini soyup Resûlullah efendimize getirdim. Beşte birini çıkarsın, yahut onlar hakkında ne yapmayı uygun görürse, öyle yapsın. O, müşriklerden bir ganîmettir. Ben, artık Muhammed aleyhisselâmı tasdik eden bir Müslümanım!

Resûlullah efendimiz buyurdu ki: **"Senin Müslümanlığını kabûl ettim. Fakat, onların mallarından ne bir şey, ne de beşte bir alırım. Çünkü, o, bir gadrdir, yâni zulümle, hîleyle alınmıştır. Gadrde ise, hayır yoktur!"**

Peygamber efendimiz böyle buyurunca, dedim ki:

- Yâ Resûlallah! Ben, ancak kavmimin dîninde bulunduğum sırada onları öldürmüş, sonra da, Müslüman olup, şimdi huzurunuzda gelmiş bulunuyorum!

Resûlullah efendimiz tekrar buyurdu ki:

- **İslâmiyet, kendisinden önce olup bitenleri düşürür, siler!**

Mukavkıs'ın söylediklerini, Kıbtî, yâni Mısırlı ve Rum din adamlarına sorduğum soruları ve onlardan işittiklerimi Peygamber efendimize haber verdim. Resûlullah efendimiz çok memnun oldu ve bunları, Eshâbının da işitmelerini istedi. İki, üç gün de, onlara anlattım.

"Yazıklar olsun size!" 18.1.2007

Tâîf'te, Hazreti Mugure'nin kabîlesi İslâmiyet ile şereflenince, amcası Urve şehîd edilip, Sakîfliler zulüm, işkence ve tecâvüze uğramışlardı. Sakîfliler durumu Resûlullah'a arz ettiler. Sakîf temsilcileri, Medîne'den ayrıldıktan iki veya üç gün sonra Peygamberimiz, Ebû Süfyân bin Harb ile Hz. Mugîre'yi, Rabbe (Lât) putunu yıkmak için gönderdi.

Tâîf'e yaklaştıkları zaman Ebû Süfyân, Mugîre'ye, "Kavminin yanına, önce sen var!" dedi. Kendisi ise, Zilherem'de kaldı. Bunun üzerine Hz. Mugîre, yanında ondokuz kadar kişi olduğu hâlde, yatsı vakti, Rabbe'yi yıkmak üzere Tâîf'e girdi. Geceyi orada geçirdiler. Sabahleyin, Rabbe'nin üzerine çıkacaklar, onu yıkacaklardı.

Hız. Mugîre, eline, bir balta aldı. Rabbe'nin üzerine çıktı. Kendi kavim ve kabîlesi olan Muattiboğulları, Urve bin Mes'ûd gibi vurulur, öldürölür korkusuyla silahlanarak Hız. Mugîre'nin yakınında, dikilmiş duruyorlardı. O sırada, Ebû Süfyân da oraya geldi.

Köleler, çocuklar, erkekler, genç kızlar gelmişlerdi. Herkes, Lât'ın yıkımından dolayı endişeli bulunuyordu. Hız. Mugîre, elindeki balta ile, Lât'a bir darbe indirdi. Ebû Süfyân, " Vah vah sana! Eyvahlar olsun sana!" dedi. Hız. Mugîre titrer gibi yaparak arkasının üzerine yıkıldı. Tâîf halkı, birden çöğlük koparak, "Rabbe Putu onu öldürdü" dediler.

Hız. Mugîre'nin yıkılıp düştüğünü görmelerine çok sevindiler. Dediler ki:

- Sizlerden, ona yaklaşmayı, onu yıkmaya kalkışmayı göze alabilecek kim var? Vallahi, ona güç yetirilemez! Hayır! Siz, Rabbe'nin, kendisini koruyamayacağını, savunamayacağını sanıyordunuz! İşte o, kendisini korumuş ve savunmuştur!

Mugîre, bir müddet o hâl üzere kaldıktan sonra, silkinip oturdu. Sonra Tâîf halkına seslendi:

- Ey Tâîfliler! Araplar, "Arap kabîleleri içinde sizlerden daha zeki bir kabîle yoktur" derlerdi. Meğer, Arap kabîleleri içinde sizden daha ahmak bir kabîle yokmuş!

Yazıklar olsun size! Lât ve Uzzâ dediğiniz nedir ki? Şu taşlar gibi birer taştırlar! Taştan, kerpiçten ibâretirler! Onlar, kendilerine kim tapıyor, kim tapmıyor bilemezler!

Yazıklar olsun size! Lât, hiç işitir mi? Hiç görür mü? Hiçbir yarar veya zarar verir mi? Geliniz, Allahın affına ve lütfuna sığınınız! Ona ibâdet ediniz! (Devamı yarın)

Resûlullahtan son ayrılan 19.1.2007

Hız. Mugîre, Tâîflilere, putların hiçbir şey yapamadıklarını belirttikten sonra, yanındakilerle birlikte Rabbe'yi yıkmaya, taşları, birer birer yere indirmeye devam etti. En sonunda, onu yerle bir edince, Tâîfliler şaşırıp kaldılar.

Lât'ın kapıcısı ve bakıcısı olan Aclân bin Attâb, Mâlikoğullarındandı. Ondan sonra bu hizmeti, oğulları görmekte idi. Lât'ın bakıcısı, " Göreceksiniz ki, temeline inilince, temel öyle bir kızacaktır ki, o kızgınlıkla, onları yerin dibine batıracaktır!" diyordu. :

Hız. Mugîre bunu işitince, temelini de kazmaya başlayıp, adam boyunun yarısına kadar kazdı. Temeline kadar indi. Orada bulunan, altın ve gümüşleri çıkardı.

Putun bulunduğu yerdeki mallar, bir araya toplanınca, Hız. Mugîre, Ebû Süfyân'a, "Resûlullah efendimiz, bu maldan, Urve ile Esved'in borçlarını ödemeyi sana emretmişti" dedi. Bunun üzerine, onların borçlarını ödediler. Hız. Mugîre, Tâîf'i küfür karanlığından nûra kavuşturup, Mekke'ye, Resûlullahın yanına döndü.

Hazreti Mugîre, vedâ haccına katıldı. Resûlullahın âhirete teşriflerinde techiz ve tekfinde vazife aldı. Peygamberimiz kabre indirildikten sonra, üzerine toprak atılırken yüzüğünü düşürdü. Hız. Ali'ye durumu arz edip, kabirden yüzüğünü almak istedi. Müsaade verilince, kabre inip, yüzüğünü alırken, Peygamberimizin ayaklarını sıvazladı. Böylece Resûlullahın mübârek bedenine son defa elini süren kişi oldu. Bundan dolayı, "Resûlullahtan son ayrılan insan benim" derdi.

Kureyşli müşrikler, Benî Sakîf kabîlesi reisi olan amcası Urve bin Mes'ûd'u elçi olarak gönderdi. Urve, konuşma esnasında cahiliyye âdetinde olduğu gibi, Peygamberimizin sakalını tutup, okşamak istedi. Hız. Mugîre, amcası Urve'ye kılıcının ucuyla müdâhale ederek, Resûlullahın mübârek sakalına dokunmaktan menetti. Amcası, onun Resûlullah'a olan sevgisi, muhabbeti ve bağlılığı karşısında hayrete düştü.

Hız. Mugîre, Hız. Ebû Bekir'in hilâfetinde, yalancı peygamberlik iddiasında bulunan Müseylemet-ül-Kezzâb ve dinden dönen mürtedler üzerine gönderilen orduda vazife aldı. Yemâme harbinde mürtedlere, Şam ve Yermük'de de Rumlara karşı savaştı. Yermük'de bir gözünü yaralandı.

Hız. Ömer'in hilâfetinde Irak'ta yapılan fetihlere de katıldı. İran sefiri oldu. Zulüm üzerine kurulan İran Sâsânî sarayının şaşaası ve kumanda heyetinin süslü elbiselerine karşı, Mugîre'nin sâde kıyâfeti ve vakarlı hâlini gören İran kumandanları şaşırdılar.

"Görmek sevgiyi artırır!" 20.1.2007

Hazreti Mugîre, Sa'd bin Ebî Vakkâs tarafından İran'a sefir olarak gönderilmişti. İranlılar, sert konuşup, Müslümanları korkutacaklarını zannettiler. Söz sırası Mugîre'ye gelince, o, büyük bir cesaretle konuşmaya başladı ve şöyle dedi: "İslâmiyetin esaslarına göre, herkes Allahü teâlâ indinde bir kul olarak eşittir. Hiç kimsenin diğerine karşı bu hususta bir imtiyazı yoktur."

Mugîre hazretlerinin bu sözlerini dinleyen İran heyeti, şaşkın bir vaziyette birbirlerine bakıp, ne söyleyeceklerini ve ne yapacaklarını şaşırdılar ve telâşa düştüler. Telâşı ve şaşkınlığı daha çok artan İran Başkumandanı Rüstem, yakut, inci ve elmaslarla süslü olan kılıcını Hz. Mugîre'ye göstererek, "Sefir hazretleri, bu kılıç çok insanlar tarafından birçok kere öpülmüştür." dedi. Bu söz karşısında büyük bir dâhî olan Hz. Mugîre şöyle cevap verdi:

- Senin kılıcını öpenler, yaltakçılık yaparak kılıcını değil, onun kınını öpmüşlerdir. Bu kılıç ondan daha keskin ve daha çok bilenmiştir.

Bu görüşmelerden sonra anlaşmaya varılamadı ve yapılan Kadisiye Meydan Muharebesinde, Müslümanlar galip geldi. Bu savaşta, Hz. Mugîre büyük bir kahramanlık göstermiştir.

* * *

Mugîre hazretleri bir kadınla evlenmek istemişti. Peygamber efendimiz Mugîre'ye sordu: **"Onu gördün mü?"**, "Hayır yâ Resûlallah." Cevabı üzerine, **" Onu gör! Zîrâ birbirinizi görmeniz, aranızdaki muhabbeti artırır."** buyurdu.

Hz. Mugîre buyurdu ki: "Bir kimse evine girdiği zaman selâm verirse, şeytan, "Artık, benim burada duracak bir yerim kalmadı" der. Sofraya oturup yemek yemeye başladığı zaman, Allahü teâlânın adını anarsa, yâni Besmele-i şerîfeyi söylerse, şeytan bu sefer de, "Benim burada ne duracak yerim, ne de yiyecek bir şeyim kaldı" der.

Su içeceği zaman, Allahü teâlânın adını anarsa, şeytan bu sefer de şöyle der: "Artık burada benim için ne durak, ne yemek, ne de içmek kaldı." Şeytan, bundan sonra eli boş olarak çıkar gider."

Hz. Mugîre, dâhi olup, teşkilâtçı bir Sahâbiydi. Zekâ ve aklını, meşhur dâhilerden Halîfe Hz. Muâviye de takdir ederdi. Büyük meseleleri üstün görüşüyle hemen hâll edip, en sıkışık durumlarda bile bir çıkar yol bulurdu. Vefâtına kadar Kûfe vâlisi kaldı.

"Onlar Cehenneme girmez!" 21.1.2007

Hazreti Hâtıb bin Ebî Beltea, genç yaşında Yemen'den Mekke-i Mükerrerme'ye gelmiş, burada evlenmiş bir sahabedir. Müslüman olmadan önce, şâirliği ile meşhurdu. İyi bir süvâri idi. Hicretten önce Müslüman olmakla şereflenmiş olup, Mekkeli Müslümanlarla birlikte, Peygamber efendimizin hicretinden önce Medîne'ye hicret etmiştir. Medîne'de bir süre Ensardan Münzir bin Muhammed'in evinde misâfir kalmıştır. Resûlullah efendimiz, onu Ensardan Hâlid bin Râhile ile kardeş yapmıştı.

Hâtıb bin Ebî Beltea hazretlerinin, îmanı kuvvetli ve Resûlullaha olan sevgisi ve teslimiyeti tamdı. Bedir, Uhud, Hendek harblerinde ve Bîat-ı Rıdvân ve Hudeybiye'de bulundu.

Bedir savaşı, Müslümanlar ile müşrikler arasında yapılan ilk harpti. Bu harbe katılan Eshâb-ı kirâmın gösterdikleri cesâret, sabır, fedakârlık ve Resûlullaha olan bağlılıklarından dolayı, Allahü teâlâ, Bedir harbine katılan 313 Sahâbînin, Cennette kavuşacakları nîmetleri haber vermiştir. Hâtıb bin Ebî Beltea hazretleri de bu müjdeye kavuşanlardandır.

Peygamber efendimiz, 1400 kadar Eshâbî ile hac niyetiyle Medîne'den yola çıkmıştı. Hz. Hâtıb da bunlar arasındaydı. Bunu haber alan Mekkeli müşrikler, onları Mekke'ye sokmamaya karar verdiler.

Elçi olarak gönderilen Hz. Osman'dan bir haber gelmeyince, buradaki müminler canlarını fedâ ederek Resûlullahı koruyacaklarına söz vermişlerdi. **"Bîat-ı Rıdvân"** adı verilen bu hâdiseyi, Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde, Fetih sûresi 18. âyet-i kerîmesinde haber vererek, onlardan râzı olduğunu bildirmiştir. Bu âyet-i kerîmede meâlen buyuruldu ki:

"Ağaç altında sana bîat eden, emirlerini kayıtsız şartsız yapmaya söz veren müminlerden Allahü teâlâ râzıdır ve onlara sekîne [kalblerine kuvvet] veriyor ve sana olan sevgilerini, Sıdk ve ihlâsı biliyor ve onları yakın bir feth ve zafer ile sevâblandıracağını müjdeliyor."

Câbir bin Abdullah'ın bildirdiği hadis-i şerifte de Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

"Ağaç altında benimle sözleşenlerden hiçbiri Cehenneme girmez!"

Hâtıb bin Ebî Beltea hazretleri, hicretin yedinci senesinde Hayber gazâsında, Yahûdilere karşı büyük bir cesâretle, kahramanca savaşı ve kalelerini muhâsara eden süvârilere biriydi. O, kuvvetli bir hitâbete ve iknâ edici bir konuşma kabiliyetine sahipti.

Sözleri çok tesirliydi. Dinleyenleri mest ediyor, etkisi altında bırakıyordu. Sûreti, görünüşü çok güzeldi. Güler yüzlü, tatlı dilliydi. İyi bir şâirdi.

"Şu mektubu kim götürür?" 22.1.2007

Resûlullah efendimiz, hicretin altıncı yılında, Mekkeli müşriklerle bir sulh antlaşması yaptıktan sonra, Medîne civarında bulunan altı hükümdara mektup göndererek, onları İslâm dînine dâvet etmişti.

Her bir hükümdara gönderdiği elçiler, Eshâbının en seçkinleri olup, sûretleri ve sözleri en güzel olanlarıydı. Peygamber efendimiz, **Hâtıb bin Ebî Beltea'yı** Mısır kralı Mukavkıs'a göndermişti. Peygamber efendimiz, onu göndermeden önce sordular: **“Ey Eshâbım! Mükâfatı Allahü teâlâdan beklemek üzere, şu mektubu, Mısır hükümdarına kim götürür?”** Bunun üzerine Hz. Hâtıb, hemen yerinden fırlayıp, ayağa kalktı ve Peygamberimize, “Yâ Resûlallah! Ben götürürüm!” ded. Bunun üzerine Peygamber efendimiz de buyurdu ki:

- Ey Hâtıb! Bu vazifeni, Allahü teâlâ senin hakkında mübârek eylesin!

Hâtıb bin Ebî Beltea hazretleri, mektubu Peygamberimizden aldı. Vedâ edip, evine gitti. Yol için hayvanını hazırladı. Âilesi ile de vedâlaştıktan sonra yola çıktı. Önce Mısır'a vardı. Mukavkıs'ı orada bulamayınca, İskenderiye'ye gitti. Orada hükümdarın sarayını buldu.

Kapıcı, içeriye almadan önce, maksadını öğrendi. Kapıcı Hz. Hâtıb'a çok hürmet etti. Onu hiç bekletmedi. Mukavkıs, o sırada adamlarıyla bir meclis kurmuş bulunuyordu.

Hz. Hâtıb, Mukavkıs'ın toplantı hâlinde olduğu yere yaklaştı. Peygamberimizin mektubunu eline alıp, ona gösterdi. Mukavkıs, mektubu görünce, Hâtıb bin Ebî Beltea'yı yanına getirmelerini adamlarına emretti.

Huzuruna varınca, Mukavkıs, Peygamberimizin mektubunu Hz. Hâtıb'dan aldı. Mektupta şöyle yazıyordu: “Bismillâhırrahmânırrahîm, Allahın kulu ve resûlü Muhammed'den Kıbt'in [Eski Mısır halkının] büyüğü Mukavkıs'a, Allahü teâlânın hidâyetine tâbi olana selâm olsun. Bundan sonra; ben seni İslâma dâvet ederim. Müslüman ol ki, selâmet bulasın! Allahü teâlâ sana iki kat ecir versin. Eğer yüz çevirirsen, bütün Kıbt'in vebâli senin üzerinedir.

Ey kitap ehli, sizin ve bizim aramızda bir olan söze gelin! Allahü teâlâdan başkasına ibâdet etmeyelim ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım! Allahü teâlâyı bırakıp bâzılarımız bâzılarını Rab edinmesinler! Eğer bu sözden yüz çevirirlerse, “Şâhid olunuz, biz Müslümanız!” deyiniz!”

Peygamberimizin mektubu okununca, Mukavkıs, Hâtıb hazretlerine, “Hayırlısı olsun!” dedi. (Devamı yarın)

“Niçin bedduâ etmedi?” 23.1.2007

Mısır hükümdarı Mukavkıs, Resulullah efendimizin davet mektubunu okuyunca kumandanlarını, devlet adamlarını toplayıp, mektubu getiren Hâtıb bin Ebî Beltea'a sorular sordular:

- Sizi gönderen zat, gerçekten bir Peygamber ise, kendisini öz yurdundan çıkarıp, başka bir yere sığınmak zorunda bırakan kavminin aleyhinde niçin bedduâ etmedi?

- Sen, İsâ bin Meryem'in bir Peygamber olduğuna inanıyorsun, değil mi? O, kavmi kendisini yakalayıp, öldürmek istediğinde, buna rağmen onlara bedduâ etmedi ve Cenâb-ı Hak, onu, dünya semâsına kaldırdı. Mükâfatlandırdı. Halbuki, o, kavminin helâk edilmesi için Allahü teâlâyı duâ etse olmaz mıydı?

Hâtıb'ın bu cevabı üzerine, Mukavkıs söyleyecek söz bulamadı ve bu sözü üç defa tekrarlattı ve sonunda dedi ki: “Çok güzel cevap verdin. Gerçekten sen, hikmet sahibi bir zatın yanından gelen hakîm bir kimsesin.”

Hz. Hâtıb Hz. Mûsâ zamanındaki Firavun'u kasdederek Mukavkıs'a dedi ki:

- Senden önce, burada bir hükümdar vardı. O, halkına karşı, “En büyük ilâh benim!” diyerek Rab olduğunu iddia etmişti. Allahü teâlâ da, onu dünya ve âhiret azaplarıyla cezâlandırarak ondan intikam aldı. Sen ise, senden başkasından ibret al da, başkasına ibret olma! Biz seni Allahü teâlânın bu son dînine, İslâmiyete dâvet ediyoruz ki, Allahü teâlâ dînini onunla tamamlamış, onu insanlara yeterli kılmıştır.

Dahası da yoktur. Bu Peygamber, yâni Muhammed aleyhisselâm, yalnız seni değil, bütün insanları dâvet etti. Bu Peygamber, insanları İslâma dâvet ettiğinde; Kureyş, Ona karşı, insanların en fazla tepki gösterip kaba davrananı; Yahûdiler, en fazla düşmanlık edenleri; Hristiyanlar da en yakın olanları oldu.

Yemin ederim ki, Mûsâ aleyhisselâmın İsâ aleyhisselâmı müjdelemesi, ancak, İsâ aleyhisselâmın Muhammed aleyhisselâmı müjdelemesi gibidir. Binaenaleyh, bizim seni Kur'ân-ı kerîme dâvet etmemiz, senin Yahûdileri İncil'e dâvet etmen gibidir.

Bildiğin gibi, her Peygamber kendisini anlayıp idrâk edecek bir kavme gönderilmiştir. Ve o kavmin, bu Peygambere itaat etmesi emredilmiştir. İşte sen de bu Peygambere yetişenlerden birisisin. Biz seni, Hz. İsâ'nın da haber verdiği Muhammed aleyhisselâmın dinine dâvet ediyoruz. (Devamı yarın)

“İnsanları neye dâvet ediyor?” 24.1.2007

Hız. Hâtıb bin Ebî Beltea'nın kendisini çok açık bir şekilde İslâmiyete dâvet etmesi üzerine, Mukavkıs şu cevabı verdi: "Ben bu Peygamberin hâline baktım, emirlerinde ve yasaklarında aslâ akla uygun olmayan birşey bulamadım. Anladım ki, bu kişi sihirbaz değildir. Kâhin ve yalancı da değildir. Peygamberlik âlâmetlerinden bâzı halleri kendinde buldum. Gizli olan şeyleri meydana çıkarmak, bu âlâmetlerdendir. Bâzı sırlardan haber vermek, bu kişiden ortaya çıktı. Hele biraz düşünüyüm."

Mukavkıs, Hız. Hâtıb bin Ebî Beltea'yı Mısır'da 5 gün misâfir etti. Çok hürmet edip, ikramlarda bulundu. Mukavkıs, bir gece haber salıp, Hız. Hâtıb'ı huzuruna çağırıp, Peygamber efendimiz hakkında birçok sorular daha sordu. Yanlarında, Arapça konuşan tercümanından başka kimse yoktu. Mukavkıs'la aralarında şu konuşmalar geçti:

- Peygamberiniz, insanları neye dâvet ediyor?

- Yalnız Allahü teâlâyâ ibâdet etmeye dâvet ediyor. Gece ve gündüzde beş vakit namaz kılmayı emrediyor. Ramazan orucunu tutmayı, Kâbe'ye hac etmeyi, verilen sözde durmayı emrediyor. Kan ve ölmüş hayvan etini yemekten men ediyor.

- Anlatmadığın bâzı şeyler kaldı. Öyle ki, gözlerinde azıcık kırmızılık, sırtında Peygamberlik mührü vardır. Kendisi hayvana biner, harmanî [sof] giyer, hurma ve az etli yemekle geçirir. Amcaları veya amcaoğulları tarafından korunur.

- Bunlar da onun sıfatıdır.

- Ben gelecek bir Peygamber kaldığını biliyordum. Fakat onun Şam'dan çıkacağını sanıyordum. Çünkü daha önceki Peygamberler hep oradan çıkmışlardı. Gerçi son Peygamberin Arabistan'da, sertlik, darlık, yokluk ülkesinden çıkacağını da kitaplarda görmüştüm.

Allahın kitabında sıfatlarını yazılı bulduğumuz Peygamberin ortaya çıkma zamanı da, tam bu zamandır. Biz, onun vasfını; "İki kız kardeşi bir nikâh altında birleştirmez, hediye kabûl eder, sadakayı kabûl etmez. Fakirlerle, yoksullarla oturur, kalkar" diye de kitapta yazılı bulmuştuk.

Ona uymak hususunda Kibtîler beni dinlemezler. Ben saltanatımdan da ayrılamayacağım. Bu hususta çok cimriyim. O Peygamber, ülkelere hâkim olacak, kendisinden sonra da Sahâbîleri, bu topraklarımıza kadar gelip konacaklar. En sonunda şuradakilere galip geleceklerdir. Ben Kibtîlere bundan ne bir kelime anarım, ne de hiçbir kimseye, bu konuşmamı bildirmek isterim. (Devamı yarın)

Müslümanlıkla şereflenemedi 25.1.2007

Mısır kralı Mukavkıs, Arapça yazan kâtibini çağırıldı. Peygamberimizin mektubuna şöyle cevap yazdırdı:

"Abdullah'ın oğlu Muhammed'e, Kiptîlerin büyüğü Mukavkıs'tan, Selâm, senin üzerine olsun. Gönderdiğin mektubunu okudum. Orada zikrettiğin şeyi ve yaptığın dâveti anladım. Ben de bir Peygamberin geleceğini biliyordum. Ama onun Şam'dan çıkacağını zannediyordum. Elçine ikramda bulundum. Sana Kibtîlerin yanında büyük değeri bulunan iki câriye ile giyecek elbise gönderdim. Bir de binmen için iki binek hayvanı hediye ettim."

Mukavkıs, bundan başka ne bir şey yaptı, ne de Müslüman oldu. Hız. Hâtıb bin Ebî Beltea'ya dedi ki: "Hemen memleketine, sahibinin yanına dön! Onun için iki câriye, iki binek hayvanı, bin miskal altın, yirmi takım Mısır işi ince elbise ve daha başka hediyeler gönderilmesini emrettim. Senin için de, yüz dinar ve beş takım elbise verilmesini söyledim. Yanımdan ayrılıp git! Sakın, Kibtîler, senin ağzından tek kelime bile işitmesinler! "

Mukavkıs, Peygamber efendimize ayrıca billûr bir kadeh, kokulu bal, sarık, Mısır keten kumaşı, öd, misk gibi güzel kokular, baston, bir kutu içinde sürmelik, gül yağı, tarak, makas, misvak, ayna, iğne ve iplik de hediye etti.

Mukavkıs, Hâtıb hazretlerine, Peygamberimiz hakkında, "Sürme kullanır mı?" diye sormuştu. Hız. Hâtıb da, "Evet! Aynaya bakar, saçını tarar, seferde, hizada, aynayı, sürmedanlığı, tarağı, misvakı yanından ayırmaz!" demişti.

Mukavkıs'ın, Peygamberimize hediye olarak gönderdiği iki câriye Mâriye ve kardeşi Sîrîn'di. Hâtıb bin Ebî Beltea yolda, bunlara Müslüman olmalarını teklif edince, kabûl edip, Müslüman olmuşlardı.

Peygamberimiz Hız. Mâriye'yi hanım olarak kabûl edip, onunla evlendi. Oğlu Hız. İbrâhim, ondan olmuştu. Sîrîn'i de Eshâbından, "Şâir-i Nebî" olan Hassân bin Sâbit'e verdi. En iyi cins ve beyaza çok yakın gri tüylü iki binek hayvanından katıra "Düldül", merkebe de "Ufeyr" veya "Yafur" adı takıldı. O güne kadar Arabistan'da ak tüylü katır görülmemişti. Müslümanların ilk gördüğü ak tüylü katır, düldül oldu. Peygamber efendimiz, hediye edilen billûr kadehle su içerdi. (Devamı yarın)

"Ne kötü adam!" 26.1.2007

Hazreti Hâtıb, Mukavkıs'ın mektubunu Peygamberimize verip, sözlerini nakledince, Peygamberimiz, **“Ne kötü adam! Saltanatına kıyamadı. Hâlbuki îman etmesine mâni olan saltanatı ise, kendisinde kalmayacak!”** buyurdu.

Mukavkıs'ın gönderdiği hediyelerden biri de, bir doktor idi. Doktor gelince dedi ki:

- Efendim! Mukavkıs, beni, size hizmet için gönderdi. Hastalarınıza bedava bakacağım!

Resûlullah efendimiz kabûl buyurdu. Doktora, bir ev verdiler. Hergün nefis yiyecek, içecek götürdüler. Günler, aylar geçti. Bir Müslüman, doktora gelmedi. Doktor, utanıp gelerek dedi ki: “Efendim! Buraya, size hizmet etmeye geldim. Bugüne kadar, bir hasta gelmedi. Boş oturdum, yiyip içip, rahat ettim. Müsaade ederseniz, artık gideyim.”

Resûlullah efendimiz tebessüm ederek buyurdu ki: **“Sen bilirsin! Eğer daha kalırsan, misâfire hizmet etmek, ona ikramda bulunmak, Müslümanların başta gelen vazifesidir. Gidersen de uğurlar olsun! Yalnız şunu bil ki, burada senelerce kalsan, sana kimse gelmez. Çünkü, Eshâbım hasta olmaz! İslâm dîni, hasta olmamak yolunu göstermiştir. Eshâbım temizliğe çok dikkat eder. Acıkmadıkça birşey yemez ve sofradan da, doymadan kalkar!”**

Mukavkıs, Peygamberimizin mektubuna çok hürmet gösterip, fil dışından yapılmış bir kutu içine koymuş, kutuyu da mühürleyip bir câriyesine teslim etmişti. Bu mektup 1850 senesinde Mısır'ın Ahmin bölgesinde eski bir manastırdaki Kıbt kitapları arasında bulunmuş ve Osmanlı Padişahı Sultan Abdülmecid Hân tarafından satın alınarak, İstanbul Topkapı Sarayında, Mukaddes Emânetler Bölümüne konmuştur. Orada muhafaza edilmektedir.

Peygamber efendimizin âhirete teşriflerinden sonra, Hz. Ebû Bekir zamanında, Hz. Hâtıb tekrar Mısır'a elçi olarak gönderildi. Ebû Bekir'in hilâfetinden sonra, Hz. Ömer devrinde de bu vazifesini çok iyi bir sûrette yapan Hz. Hâtıb, Mukavkıs ile bir anlaşma imzaladı. Bu anlaşma; Mısır'ı fetheden Amr İbnü'l Âs zamanına kadar yürürlükte kaldı.

Hâtıb bin Ebî Beltea hazretleri, 650 senesinde Medîne'de vefât etmiştir. Cenâzesini Hz. Osman kıldırılmış ve Bakî kabristanına defnedilmiştir.

Esir pazarındaki nasipli çocuk 27.1.2007

Zeytin gözlü çocuk, korkuyordu... Çünkü Arabistan'ın meşhur Ukaz Panayırı, karmakarışıklı. Burası, esir pazarıydı. Genç, yaşlı her cins köle satılıyordu. Kendisi kadar küçükler bile vardı.

Heyecanlı pazarlık sesleri arasında, sıcak, toz ve gürültü çok bunaltıcıydı. Bu kargaşada, güler yüzlü bir adam, ona yaklaşarak, “Senin adın ne oğlum?” diye sordu. “Zeyd” efendim cevabından sonra, babasının adını ve memleketi sordu. Yemenli olduğu öğrenince, hangi kabileden olduğunu sordu. “Kudâa kabîlesinden.” den cevabını alınca, “Eski ve kıymetli bir kabîledir...” sözü üzerine, küçük Zeyd, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve mırıldandı: “Doğrudur, efendim...”

Küçük Zeyd, bu güzel yüzlü amcağı sevmeye başlamıştı... Adamın “Karnın açtır, değil mi, evladım?” sorusuna çocukcağız önüne baktı. Cevap vermedi. Fakat günlerdir aç, susuz, perişan bekliyorlardı. Adam tekrar sordu:

- Benimle gelmek ister misin? Güzel yemekler, temiz elbiseler ister misin?

- Sizinle yemek olmasa da gelirim efendim!

Esir tüccarı ile pazarlık ettiler. Küçük Zeyd, boynu bükük bekliyordu. Nihâyet dörtyüz dirheme anlaştılar. O kimse, parasını ödedi. Gülererek başını okşadı ve, “Haydi bakalım küçük Yemenli! Şimdi gidip, ikimiz de bir güzel karnımızı doyuralım!” dedi.

Bu amca kendisini, çok daha iyi kalbli bir hanıma götürdü. Teslim ederken dedi ki:

- Ey amcamın kızı! İşte, senin için aldığım köle!

Bu hanım, **Hz. Hatice** idi. Hediye eden de, yeğeni **Hâkim bin Hızâm** idi.

Hz. Hatice gerçekten, dünyadaki bütün kadınların en hayırlısı idi. Öyle olmasa, sevgili Peygamberimizle evlenmek nasip olur muydu? Düğünden hemen sonra, Hz. Hatice de Zeyd'i, Peygamber Efendimize hediye ettiler.

Allahın Resûlü, onu görür görmez pek sevdiler. Esirlikten kurtulması için, azâd ettiler ve himâyelerine aldılar.

Yemenli Zeyd, böylece, yeni yuvasına yerleşti. Her gün o kadar hârika şeyler görüyordu ki, hayranlığı gittikçe artıyordu.

Çok kısa zaman sonra, o da, ilk Müslümanlar arasına katıldı. Böylece, ilk Müslüman olan kadın, Hz. Hatice; ilk Müslüman olan çocuk, Hz. Ali; ilk Müslüman olan erkek, Hz. Ebû Bekir ve ilk Müslüman olan köle de Hz. Zeyd oldu.

“Beni tercih edenı terk etmem!” 28.1.2007

Zeyd bin Hârîse, küçük yaşta esir hayatı çilesinden sonra Mekke'de Resûlullahın yanında haneyi saadette rahata kavuştu. Resulullahın hizmeti görmek gibi eşsiz bir nimetin içindeydi artık. Fakat Yemen illerinde dertli bir baba üzüntü içinde dolaşıyordu. Kaybolan oğlunu arıyor ve hasret dolu şiirler söylüyordu: Zeyd için ağlıyorum/ Karalar bağılıyorum/ Geri döner mi diye/ Kalbimi dağılıyorum.../ Dağlara çıkayım mı/ Zeyd'imi arayım mı / Bir haber versin diye/ Rüzgâra sorayım mı?

Bu hüznü şiirler ile Yemen'den ayrılan her kervana, oğlunu tenbih ediyordu. Gelen her yolcuya da, onu soruyordu. Bir şeyler öğrenebilmek için çırpınıyordu. Yemenliler o sene de Mekke'ye gittiler...

Kâbe'yi tavâf edenler arasında, Zeyd de bulunuyordu. Yemenliler, onu hemen tanıdılar. Memlekete dönünce, babasına müjdeyi verdiler. İhtiyar Hârîse, sevinçten sanki deli olacaktı!..

Oğlunu kaybettiğine ne kadar üzüldüyse; yaşadığına da, o kadar sevindi... Üstelik iyi kalbli efendisinin, oğlunu azâd ettiği söyleniyordu. O hâlde, hür idi. Peki öyleyse, niçin yurduna dönmüyordu?

Bu karışık düşünceler arasında, yine de; bir an evvel, oğluna kavuşmak istiyordu... Ertesi sabah Zeyd'in amcasıyla birlikte, yola çıktılar. Yanlarına bir de, köle almışlardı. Bu genç ve kuvvetli esirin adı, Şerahbil idi. Uzun ve meşakkatli bir yolculuktan sonra, Mübârek Beldeye vardılar... Sevgili Peygamberimizi bulmaları zor olmadı. Konuşabilmek için, izin istediler. Yerlerde ve göklerde bulunanların en merhametlisi olan Resûlullah efendimiz, onları kabûl ettiler.

Yemenli Hârîs, şöyle dedi:

- Ey Abdülmuttalib'in torunu! Ey Abdullah'ın oğlu! Ey büyük Mekkelî! Ey bu kavmin reisi! Ben, tâlîhsiz bir babayım. Çünkü, en sevgili oğlumdan ayrı düştüm. Ancak sizin yardımınızı diliyorum ve bekliyorum. Oğlumun yerine, size başka bir köle getirdim! Şu Şerahbil adındaki genci, lütfen kabûl buyurun. Kendisi kuvvetli ve güvenilir bir insandır. Onu alınız ve oğlumu bana geri veriniz!

Bu teklif karşısında, Peygamberimiz buyurdular ki:

- Zeyd'i çağırıp kendisine durumu bildirelim. Onu serbest bırakalım. Şâyet size gelmeyi tercih ederse, bir şey vermenize gerek kalmadan, onu alıp götürebilirsiniz. Şâyet beni tercih eder, yanımda kalmayı isterse, Allaha yemin ederim ki, beni tercih eden kimseye terk etmem, yanımda kalır. (Devamı yarın)

“O’nu kimseye tercih etmem!” 29.1.2007

Peygamberimiz, kendisini almaya gelen babası ve amcasının yanına oğulları Zeyd'i çağırıp kendisine sordu:

- Bunları tanıyor musun?

- Evet efendim, tanıyorum. Biri babam, diğeri amcamdır.

- Ey Zeyd! Sen, benim kim olduğumu öğrendin, sana olan şefkat ve merhametimi, davranışımı da gördün. Şimdi bunları seni almaya gelmişler. O hâlde, ya beni tercih et ve yanımda kal veya onları tercih et, git!

Resûlullah efendimizin, kendisini serbest bırakması üzerine, Zeyd, hayatının en önemli anlarını yaşıyordu. Herkes ne cevap vereceğini, ne yapacağını merakla bekliyordu! Müthiş bir imtihan içindeydi.

O yaşta bir çocuk için karar vermek, gerçekten zordu... Fakat Hârîse oğlu Zeyd, Peygamberimize dönerek şunları söyledi: “Ben hiç kimseyi size tercih etmem. Sizin yanınızda kalmak istiyorum.”

Bu sözleri duyanlar, şaşırıp kaldılar! Sadece Resûlullah Efendimiz gülümsüyordu. Hz. Zeyd de, huzur içindeydi. Babası kızarak, Zeyd'e dedi ki:

- Yazıklar olsun sana! Demek ki, sen köleliği hürriyete, annene, babana ve amcana tercih ediyorsun! Bunları mahsustan söylüyordu. Belki fikrinden cayar da, geri döner ümidindeydi. Fakat oğlu, gâyet sâkin bir şekilde, kara gözlerini babasına çevirip cevap verdi:

- Babacığım, ben bu zattan öyle şefkatli muamele gördüm ki, Ona kimseyi tercih edemem.

Daha sonra Peygamber Efendimiz, ayağa kalktılar. Zeyd ile ilgili güzel sözler söylediler.

Babası ve amcası bu durumu görünce, kızgınlıkları geçti. Sevinç içinde memleketlerine döndüler.

Allahın Resûlü, Zeyd'i çok severlerdi. O kadar ki, onu, öz amcaları Hz. Hamza ile kardeş ilân ettiler. Peygamber efendimizin ailesinde ve akrabâlarında da, aynı sevgi mevcuttu. Şehitlerin en büyüğü Hz. Hamza, her savaşa çıkışta, bütün varlığını ona vasiyet ederdi.

“Cennetlik hanım isteyen..” 30.1.2007

Bir gün Peygamber Efendimiz buyurdular ki:

- Cennetlik hanım isteyen, Ümmü Eymen'le evlensin!..

Ümmü Eymen iyi kalbli ve Habeşli bir câriye idi. Peygamber Efendimize, anacığundan emânet kalmıştı...

Artık delikanlı olan Hz. Zeyd, Resulullah efendimizin bu müjdesi üzerine hemen, o siyahî hanımla evlendi. Üsâme adlı bir de oğulları oldu.

Zeyd bin Hârîse, Bedir harbinden Mûte harbine kadar, Peygamber efendimizin bulunduğu bütün savaşlara katılmıştır. Yalnız Müreysi gazâsında, Peygamber efendimiz onu Medîne'de yerine vekil bıraktığından bulunamadı. Bunun dışında pek çok seferde bulunmuş, bir çoğunda kumandanlık ederek, şecâati, kahramanlığı ile örnek olmuştur.

Hicretin 8. yılında, Mûte seferine çıkılacaktı. Mücâhidlerin başında, Hz. Zeyd bulunuyordu. Çünkü sevgili Peygamberimiz sancağı ona teslim etmişlerdi. Hz. Ali'nin kardeşi Hz. Câfer ve Hâlid bin Velîd gibi kumandanlar, onun emrinde idiler. Medîne'de vedâlaşırken, Allahın Resûlü buyurdular ki:

- Muharebede Zeyd şehit olursa, sancağı Câfer alsın! O da şehit düşerse, Abdullah bin Revâhâ başa geçsin!

Söyledikleri aynen çıktı. Üç büyük Sahâbî de, arka arkaya Cennete uçtular.

Hz. Zeyd'in kumandan olduğu bu savaşta, ondan sonra kumandan olarak şehit edilen Câfer-i Tayyâr'ın, savaş sırasında iki kolu birden kesilmişti. Onun hakkında Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Cenâb-ı Hak Câfer'e kesilen kollarının yerine iki kanat ihsân buyurdu. Cennette meleklerle birlikte uçtuğunu Rabbim bana gösterdi.

Bu sebeple, vefâtından sonra kendisi, "**Uçan Câfer**" mânasına gelmek üzere, "**Câfer-i Tayyâr**" lâkabıyla anılmıştır.

Hz. Zeyd'in Mûte savaşında şehit edilmesinden bir sûre sonra, bu defa mübârek şehidin oğlu Üsâme kumandasında bir ordu daha hazırlandı. Fakat, Resûlullah efendimizin hayatının son günlerine rastlaması yüzünden onları uğurlayamadı. Daha sonra bu ordu Hz. Ebû Bekir tarafından Şam üzerine gönderilmiş ve zaferle dönmüştür.

En sevimli kimse 31.1.2007

Hazreti Zeyd ilk îman edenlerdendi. îman edince, Mekke'de iken pek çok ezâ ve cefâlara mâruz kaldı. Buna rağmen o, hepsine katlandı ve îmanından zerre kadar tâviz vermedi.

Peygamberimiz, Tâif halkını İslâmiyete dâvet için, Zeyd ile beraber Tâif'e gitmişti. Tâif halkına bir ay nasîhat ettiler. Hiç kimse îman etmedi. Alay ettiler. İşkence yaptılar. Yuhadılar. Peygamber efendimiz, Zeyd bin Hârîse ile dönerlerken, yolda Tâifliler tarafından taşla tutuldular. Her tarafları kan revân içinde kaldı.

Hz. Zeyd, Peygamberimizi atılan taşlardan korumak için, Onun önüne, arkasına, sağına, soluna geçerek siper oluyordu. Bu sırada başından ve birçok yerinden yaralanmıştı. O buna rağmen, buna aldırımıyordu. Onun için önemli olan, Resûlullah efendimize bir zarar gelmesin, Ona gelecek zarar kendisine gelsindi. Bu seferden Mekke'ye dönerken, Addâs adlı tek bir köle îman etmişti.

Hz. Zeyd Peygamberimizi o kadar çok seviyordu ki, canını Onun yolunda fedâ etmekten çekinmiyordu. Hattâ Peygamberimizi öz babasına tercih etmişti. Peygamber efendimiz de, Zeyd'i ve oğlu Üsâme'yi çok severdi. Hadis-i şerifte buyruldu ki: "**Bana insanlar arasında en sevimli gelen kişi, benim ve Allahın ihsânına mazhar olan kişidir. Bu zat Zeyd'dir.**"

Zeyd bin Hârîse, uzak bir yere gidiyordu. Kirâ ile tuttuğu katırcısı, تنها bir yerde bunu öldürmek istedi. İzin isteyip iki rekat namaz kıldı. Sonra üç defa, "**Yâ Erhamerrâhimîn**" dedi. Her birini söylerken, "Onu öldürme" sesi geldi.

Dışarıda adam var sanarak, katırcı dışarı çıkıp içeri girdi. Üçüncüsünde, elinde kılıç bulunan bir süvârî içeri girip katırcıyı öldürdü. Sonra Zeyd'e dönerek dedi ki:

- Sen, "Yâ Erhamerrâhimîn" duâsına başlarken, ben yedinci gökte idim. İkincisini söylerken birinci göke, üçüncüsünde yanınıza geldim.

Hz. Zeyd, bu gelen süvârînin, melek olduğunu anladı.

Kur'an-ı kerimde, Eshâb-ı kirâm içinde Hz. Zeyd'den başka hiçbir kimsenin ismi açıkça zikredilmedi. Sadece Zeyd'in ismi geçmektedir. Bu, onun için büyük şeref olmuştur.

Zeyd, beyaz, güzel idi. Oğlu Üsâme ise esmer idi.

Hz. Zeyd'nin künyesi oğluna nisbetle Ebû Üsâme'dir. Yemenlidir. Yemen'in o zamanki en muhterem kabîlesi olan Kudâa kabîlesine mensuptur. Annesi ise Tay kabîlesinin bir kolu olan Maan oğullarındandır.

Zalimlere dersini verdi 1.2.2007

Hicretin altıncı senesinde Hz. Zeyd bin Hârise, Eshâbdan bâzılarının ticaret mallarını Şam'a götürüp satmak üzere yola çıkmıştı. Ticaret malları ile Vâdilkurâ'ya yaklaştıkları sırada, Fezâre bin Bedir kabîlesinden birtakım adamlar, onların önlerini kestiler. Zeyd'i ve arkadaşlarını kılıçtan geçirdiler. Onların öldürüldüklerine kanaat getirerek, yanlarındaki bütün ticaret mallarını gasp ettiler.

Zeyd bin Hârise'nin arkadaşları şehit oldu. Zeyd bin Hârise de ağır surette yaralanıp şehitler arasına baygın düşmüştü. Ölme derecesine geldi. Bir müddet sonra ayıldı. Yavaş yavaş Medîne'ye geldi. Başlarına gelenleri, Peygamberimize haber verdi.

Zeyd bin Hârise'nin yaraları iyileşince, Peygamberimiz, onu, askerî bir birliğin başına geçirerek Benî Fezârelere gönderdi. Gönderilen birlik, büyükçe bir süvâri bölüğü idi. Gönderirken, onlara, **"Gündüzleri gizleniniz, geceleri yürüyünüz!"** buyurdu.

Zeyd bin Hârise ve arkadaşları kılavuzlarının yanılması sonucu, bir gün boyunca yanlış yolda ilerlediler. Benî Fezâreler de, İslâm mücâhidlerinin geldiklerini haber aldılar. Zîrâ, âdet olarak kendilerine bir gözcü tayin etmişlerdi. Her gün, gözcü kendilerine ait bir dağın tepesine çıkıp, yoldan kendilerine doğru gelenlere bakar, gelenleri, bir günlük uzaklıktan haber verir ve, "Rahatça uyuyunuz! Bu gece size gelebilecek bir tehlike, bir zarar yok" derdi.

Zeyd bin Hârise ve arkadaşları Benî Fezârelerden, küçük bir topluluğa rastladılar. Onları kuşattılar. Benî Fezârelerin belli başlı adamlarından Abdullah bin Mesade ile Kays bin Numan bin Mesade'yi öldürdüler.

İslâm mücâhidlerinden Kays bin Muhassir, Ümmü Kirfe'nin ardına düşüp onu yakaladı. Ümmü Kirfe, yaşlı bir kocakarı idi. Yakalanınca, Peygamberimize sövüp saymaya başladı. Zeyd bin Hârise de, onu öldürmesini, Kays bin Muhassir'e emretti ve derhal öldürüldü.

Benî Fezârelerin, ele geçirilebilen malları ganîmet olarak alındı. Zeyd bin Hârise, Ümmü Kirfe'nin zırh gömleğini Peygamberimize gönderdi.

Mücâhidler, zalimlere derslerini verdikten sonra Medîne'ye döndükleri sırada, Peygamberimiz evinde idi. Zeyd bin Hârise, gidip Peygamberimizin kapısını çaldı. Peygamberimiz, Zeyd'i karşılayıp kucakladı ve alnından öptükten sonra, ne yaptıklarını ona sordu. Zeyd de, Allahın lutfettiği yardım ve zaferi Peygamberimize haber verdi.

Yağmacılar cezalandırıldı 2.2.2007

Peygamber efendimizin mektubunu Rum Kayseri Heraklius'a götüren Eshâb-ı kirâmdan Hz. Dîhye, dönüşte Hısmâ'da Cüzâmlardan Hüneyd ve oğlunun adamları yollarını keserek, üzerindeki eskimiş elbisesinden başka yanındaki her şeyi yağmalamışlardı.

Dîhye, Medîne'ye gelince, Peygamberimize bu durumu arz etti. Peygamber efendimiz, Hüneyd ile oğlunun cezâlandırılmalarını diledi.

Bunun üzerine Peygamberimiz, Zeyd bin Hârise'yi, beşyüz kişilik bir kuvvetle Cüzâmlara yolladı. Hz. Dîhye'yi de, Zeyd bin Hârise'nin yanına kattı. Benî Uzrelerden bir adam da, kılavuz olarak yanlarına katıldı.

İslâm mücâhidlerinin, Cüzâmların yurtlarına geldikleri sırada, Cüzâmların ileri gelenlerinden Rifaa bin Zeyd, Müslüman olup, Peygamberimizin mektubu ile kavminin yanına dönmüştü. Cüzâmlardan ve civâr bâzı kabîlelerden birçok kimse Harretürrecla'ya gelip konmuşlardı.

Kılavuz, İslâm mücâhidlerini, Harre'nin Evlac tarafından getirmişti. İslâm mücâhidleri, sabahleyin Hüneyd ve oğlunun konak yerine ve onların yanında bulunanlara ansızın baskın yaptılar. Hüneyd'le oğlu öldürüldü. Benî Ahnef veya Ecneflerden de, iki kişi öldü. Birçok kadınlar ve çocuklar esir edildi. İslâm mücâhidleri; bin deve ve beş bin davar ele geçirdiler.

Dubeyboğulları, İslâm mücâhidlerinin Medan çölünde bulunduklarını öğrenince, onlardan Hassân bin Melle, Üneyf bin Melle, Ebû Zeyd bin Amr atlarına binip gittiler.

Bunlar, İslâm mücâhidlerine yaklaşıncâ, Ebû Zeyd'le Hassân, Üneyf bin Melle'ye dediler ki:

- Sen, bizimle gel! Fakat, şimdiye kadar yapageldiğin şeyleri bugün sakın yapma! Biz, konuşurken, sen, dilini tut!

İçlerinden, yalnız Hassân bin Melle'nin konuşmasını kararlaştırdılar. Hassân, Zeyd bin Hârise'nin yanına kadar varıp durdu ve dedi ki:

- Biz, Müslüman bir cemaatız!

- Öyle ise, Fâtiha sûresini okuyunuz bakayım!

Hassân, Fâtiha sûresini okuyunca, Zeyd bin Hârise dedi ki:

- Askere sesleniniz ki, yüce Allah, şu kavmin içinden çıkıp geldikleri yeri bize haram ve dokunulmaz kılmıştır. Ahdini bozan, bundan müstesnâdır!

Bu konuşmalardan sonra, onlarla savaşmaktan vazgeçildi.

Cennetle müjdelenen on kişi 3.2.2007

Saîd bin Zeyd hazretlerinin babası Zeyd bin Amr, İslâmiyetten önce Peygamberimizle görüşürdü. Allahû teâlânın kendisine verdiği ilhâm ile putlara tapan insanların hâline şaşar, putperestliğin şirk olduğunu, onlara kesilen kurbanların etinin yenemeyeceğini düşünürdü.

Oğlu Saîd'e de sık sık, "Bir Allaha mı, yoksa bin ilâha, putlara mı inanayım" der, onu Allaha inanmaya teşvik ederdi. Bu sebeptendir ki, Peygamber efendimiz, Saîd'e Müslüman olmasını söyleyince, Hz. Ömer'in kızkardeşi olan hanımı Fâtıma ile birlikte hemen Müslüman oldu.

Muhammed aleyhisselâm, İslâm dînini tebliğe başladığında, ilk katılanlardan olup, ilk inananların arasına girdi. Habbâb bin Eret, evlerine gelip, onlara Kur'an-ı kerim okurdu.

Hız. Ömer bin Hattâb da Saîd bin Zeyd'in evinde okunan Kur'an-ı kerimden kalbi yumuşayıp, tesiri altında kaldı. Kur'an-ı kerimi okuyup, fesâhatı, belâgatı, mânaları ve üstülüklerine hayran kalıp, düşmanlığı silindi. Bunun üzerine, Resûlullahın yanına gidip îman etmekle şereflendi.

Saîd bin Zeyd Müslüman olunca, Mekke'deki diğer Eshâb-ı kirâm gibi müşriklerden çok eziyet çekip, işkence gördü. Mekke'de suikast, işkece, zulüm ve tazyikler artınca, Peygamber efendimizin müsaadesi ile Habeşistan'a hicret etti. Sonra Medîne'ye geldi.

Hicret-i Nebvî'den sonra, Resûlullahın emriyle Hz. Talha bin Ubeydullah ile beraber Suriye tarafına, oradakilerin hâllerini incelemek ve araştırma yapmak vazifesiyle gönderildi. Bu vazifedeyken, Ebû Süfyân'ın başkanlığındaki kervanın durumunu araştırdı.

Bedir gazâsında bulunmadıysa da, Peygamber efendimiz onun oklarını attılar. Ganimetten pay ayrıldı. Peygamber efendimizin diğer bütün gazvelerine katıldı.

Bir gün Peygamber efendimiz buyurdular ki:

- On kişi Cennettedir. Ebû Bekir Cennettedir. Ömer, Cennettedir. Osman Cennettedir ve Ali, Zübeyr, Talha, Abdurrahman bin Avf, Ebû Ubeyde bin Cerrâh, Sa'd bin Ebî Vakkâs Cennettedirler. Peygamberimiz bu dokuz kişiyi zikredip, sustular. Eshâb-ı kirâm suâl ettiler:

- Yâ Resûlallah onuncusu kimdir?

Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Saîd bin Zeyd Cennettedir.

"Bu gedik kapanmayacak!" 4.2.2007

Yermük Savaşı'nın en kızgın ânında, düşman birlikleri İslâm ordusunun sol tarafına saldırmışlardı. Durum tehlikeliydi düşman galip gelecek gibiydi.

Hız. Saîd bin Zeyd, hemen atına atlayarak, askerlere şöyle hitap etti:

- Cesâret ve kahramanlık dünyada insana şeref, âhirette rahmet bahşeder. Bu ikisini de kazanmaya çalışalım!

Bu sözlerle coşan İslâm askerleri daha büyük bir gayretle düşmanla savaşmaya başladılar. Sonunda Hız. Saîd'in düşman kumandanını öldürmesiyle, düşman paniğe kapıldı. Sonunda her tarafta bozguna uğrayarak Müslümanlar büyük bir zafer kazandı.

Şam şehri feth edilince, Ebû Ubeyde bu şehrin vâililiğini Hız. Saîd'e teklif etti. O bunu kabûl etmeyerek dedi ki:

- Ey Ebû Ubeyde! Ben Allah yolunda cihâd etmek istiyorum. Sen vâililiği uygun gördüğün birisine ver.

Hız. Ömer'in vefâtından sonra onu kabre koyarlarken, Saîd bin Zeyd ağlamaya başlamıştı. Bunu görenlerden biri sordu:

- Yâ Saîd! Niçin ağlıyorsun?

Bunun üzerine buyurdu ki:

- İslâm dîni ve Müslümanlar için ağlıyorum. Çünkü Hız. Ömer'in şehit edilmesi, İslâm'da açılan bir gediktir. Bu gedik de kıyâmete kadar kapanmayacaktır.

Saîd bin Zeyd hazretleri, zamanını devamlı ibâdetle geçirirdi. Dünya ve dünya nîmetlerinden daha çok âhireti düşünürdü. Makam ve mevkiyi hiç düşünmez, ancak kendisine bir vazife verilirse, bunu en iyi şekilde yerine getirirdi. Cihâd çok sever, gösterişi hiç sevmezdi.

Duâsı kabûl olanlardan idi. Bunun için, kendisini kırmaktan herkes çekinirdi. Çok kimse ondan ilim öğrenmiştir. Esmer tenli, uzun boylu ve saçları gür idi. Peygamber efendimizden kırksekiz hadis-i şerif rivâyet etmiştir.

Bir gün bir kadın, Saîd bin Zeyd hazretlerinin evinin bir kısmının kendi malı olduğu iddiâsı ile mahkemeye müracaat etti. Bunun üzerine Hız. Saîd dedi ki:

Evi ona bırakınız! Ben Resûlullah efendimizin şöyle buyurduğunu işittim: **"Her kim, hakkı olmaksızın bir karış yer alırsa, kıyâmet gününde, yedi kat yerin dibinden başlayarak onun boynuna dolanacaktır."** Daha sonra kadının haksız olduğu ortaya çıktı.

Vahiy kâtiplerinin en meşhuru 5.2.2007

Sevgili Peygamberimiz, Medîne'ye hicret ettikleri zaman, Müslümanlar, akın akın gelip bîat ediyorlardı. Bunlar arasında bir de, küçük çocuk vardı. Gözleri ıslık ıslık parlıyordu.

Peygamber efendimiz onun başını okşadılar. Bu sırada oradakilerden biri, Resûlullah'a dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Bu çocuk, Neccaroğullarına mensuptur. Size indirilen, Kur'an-ı kerim âyetlerini ezberlemiştir.

Bunun üzerine, Peygamber efendimiz tebessüm ederek, çocuğa, **“Senin adın ne, yavrum?”** diye sordular: “Sâbit'in oğlu Zeyd” cevabı üzerine, **“Ne kadar âyet ezberledin bakalım!”** diye sorunca çocuk, “17 sûre, efendim.” cevabını verdi. **“Bizlere, biraz okur musun?”** emirleri üzerine, Kâf sûresini okudu

Bundan sonra, Zeyd, Eûzü-Besmele çekerek, şu meâldeki âyet-i kerimleri okumaya başladı: **“Gökten bereketli bir su indirdik de; onunla bahçeler, biçilecek taneler [buğdaylar] meydana getirdik. Ve tomurcukları, birbiri üzerine sıralanmış, uzun boylu hurma ağaçları yetiştirdik ki, kullarımız için, yiyecek rızık olarak yaratılmışlardır. Biz onunla, ölü bir memlekete can verdik. İşte kabirden çıkış da, böyledir.”** (Kâf 9-11) Okuması bitince; sevgili Peygamberimiz pek memnun kaldılar.

Küçük Zeyd'in zekâ ve kabiliyeti karşısında buyurdular ki:

- Sen artık, Yahûdilerin dilini de öğrenmeye çalışmalısın! Çünkü biz mektuplarımızı, Yahûdilere emniyet edemeyiz.

Gerçekten, o zamana kadar, yabancılarla olan yazışmalarda tercümanlığı, ekseriya Yahûdiler yapıyordu. Onların arasında, yabancı dil bilenler fazlaydı. Bu sebeple Peygamber efendimiz, Müslümanların yabancı dil öğrenmesini teşvik ediyorlardı.

Sâbit'in küçük oğlu, çok kısa zamanda İbranîceyi, yâni Yahûdi dilini öğrendi. Hem okuyor, hem de mükemmel yazabiliyordu. Daha sonra, Süryanîceyi de öğrendi. Resûlünün kâtipleri arasına katıldı.

Bir müddet sonra, Vahiy kâtipliği şerefine de erişti. Peygamber efendimize vahiy olunan Allahü teâlânın kelâmını da yazmaya başladı ve vahiy kâtiplerinin en meşhuru oldu.

Hz. Zeyd'in yaşı büyüdüğü; ilmi de, vazifeleri de büyüdü. Artık Kur'an-ı kerimi tamamen ezberlemişti. Ayrıca, fıkıh üzerinde çok ilerledi. Savaşlara da katılıyordu. İlmiyle olduğu kadar, kılıcıyla da; din düşmanlarına karşı savaşıyordu.

“ Hizmette kusur etmesinler!” 6.2.2007

Bir gün sevgili Peygamberimiz, Eshâbıyla oturuyorlardı. O sırada vahiy geldi. Peygamber efendimiz **“Yaz, Zeyd”** buyurdular ve mücâhidler hakkında indirilen şu âyet-i kerimeyi söylediler: **“Müminlerin; evlerinde oturanları ile, cihâda çıkanları, eşit değildirler.”**

Hz. Zeyd yazıyordu. Cenâb-ı Hakkın bu mübârek kelâmını işiten, Ümmü Mektum'un oğlu Abdullah çok üzüldü. Çünkü, kendisinin gözleri görmüyordu. Ayağa kalkarak sordu: “Yâ Resûlallah! Evet, mücâhidlerin şânı, böyle büyüktür. Lâkin bizim gibi, cihâda çıkmaya, dini yaymaya gücü yetmeyenler ne yapacak?”

Tekrar vahiy inmeye başladı. Çünkü Peygamber efendimizin mübârek vücudu ağırlaşmıştı. O hâlleri geçince, tekrar Hz. Zeyd'e, **“Yaz”** buyurarak, biraz önce yazdığı âyet-i kerimenin devamını yazdırdılar: **“Mâzereti, özü, engeli, sakatlığı olanlar hâric... Bunlar dışında; savaşa çıkan ve çıkmayanlar, şüphesiz eşit değildirler.”** Ümmü Mektum'un oğlu ve onun gibiler, bu habere derecesiz memnun oldular.

Uhud savaşında sevgili Peygamberimiz Zeyd bin Sâbit'i, Sa'd bin Rebî hazretlerini aramaya göndererek, **“ Şâyet bulursan, selâmımı söyle ve kendisini, nasıl hissettiğini sor!”** buyurdular. Savaş meydanını dolaşan Hz. Zeyd, henüz 14-15 yaşlarındaydı. Aradığı zatı, kâfir ölüleri ve İslâm şehitleri arasında buldu. O da son nefesini vermek üzereydi. Yanına yaklaşp, “Ey Sa'd! Resûl-i Ekremin sana selâmları var. Kendini nasıl hissettiğini soruyor.” dedi.

Hz. Sa'd, o anda bile tebessüm ederek şöyle cevap verdi: **“Sen de, Peygamber efendimize, benim selâmımı arz et! Ben şu anda, Cennet kokularını duyuyorum. Medîneli Müslümanlara da söyle ki, tek kişi kalsalar bile; Peygamber efendimize hizmette, kusur etmesinler. Yoksa özürleri, kabûl olunmaz.”**

Bunları söyledikten sonra ruhunu teslim etti. Birkaç yıl sonra Hz. Zeyd, bu büyük şehidin kızkardeşiyle evlendi. Hz. Zeyd, çoğu zaman sevgili Peygamberimizle beraber oluyordu. Bir seher vakti, erkenden Resûlullahın huzûruna geldi. Peygamber efendimiz birkaç hurma yiyorlardı... Selâmdan sonra, buyurdular ki:

- Gel, beraber yiyelim!

- Yâ Resûlallah! Ben, oruca niyetlenmek istiyorum.

- Ben de niyetleneceğim.

Beraberce, hurmayla sahur yaptılar. Sonra da, sabah namazına çıktılar.

Şerefli bir vazifeyi ifa etti 7.2.2007

İki cihân güneşi, bu dünyaya saadet ışıklarını saçtıktan sonra; âhirete teşrif etmişlerdi. Artık Müslümanlar için tek teselli kaynağı, Peygamberimizin emirlerini yerine getirmektir. Çünkü O, Allahın emirlerini bildiren; en son ve en büyük Peygamber idi.

Fakat bu vefât üzerine, bütün kâfirler, dinsizler, müşrikler ümide kapıldılar. Hepsini birden, İslâma saldırmaya başladılar. Müslümanlar da, olanca güçleriyle karşı koyuyorlardı. İlk halife Hz. Ebû Bekir etrafında, bir hilâl gibi çepeçevre kenetlendiler.

Onlarla yapılan Yemâme cenginde, çok sayıda seçkin Sahâbe şehit oldu. Savaşın sonra halife, bir haberci yolladı. Hz. Zeyd'i çağırttı. Halifenin yanında, Hz. Ömer de bulunuyordu. Hz. Ebû Bekir, Hz. Zeyd'e buyurdu ki:

“Hz. Ömer, “Yemâme’de, 70’ten fazla Kur’an-ı kerim hâfızı şehit düştü. Korkarım öteki savaşlarda, kalan hâfızlar da şehit olurlar. İşte o zaman, Allah korusun Kur’an-ı kerim de, Yahûdi ve Hristiyanların din kitapları gibi, noksan, eksik hâle gelir. Bu sebeple, şimdiden tedbir almalıyız. Allahü teâlânın kelâmını, sözlerini toplayalım ve yazdıralım” diyor. Sen ne dersin?”

Bunun üzerine Hz. Zeyd, Hz. Ömer’e sordu:

- Yâ Ömer! Sevgili Peygamberimizin yapmadıkları bir işi, bizler nasıl yapabiliriz?

Bu suâl, Hz. Ömer şöyle cevap verdi:

- Efendimiz yaşarlarken, böyle birşey olamazdı. Olacağını düşünsek bile, o zaman Cenâb-ı Hak; bütün Kur’an-ı kerimi yeniden Resûlüne vahiy ile bildirebilirdi. Bunun üzerine Hz. Zeyd, “Haklısınız.” dedi. Sonra, Hz. Ebû Bekir, Hz. Zeyd’e buyurdu ki:

- Ey Resûlullahın kâtibi! Sen zekî, bilgili ve genç bir Müslümansın. Hakkında hiçbir şüphemiz de yoktur. Bu zor işi, ancak sen başarabilirsin. Şânı yüce kitabımızı, toplayabilir ve bir mushaf hâlinde yazabilirsin. Zaten vahiy katibisin. Hz. Zeyd çok şaşırıyor! Doğrusu, bunu beklemiyordu. Tereddüt etti. Hz. Ebû Bekir’in “ Bu, yapılması icâbeden bir iştir.” sözü üzerine kabul etti.

Hz. Zeyd, bu şerefli ve gerekli olan bu işi; uzun çalışmalar sonunda başardı. O zamana kadar dağınık olan mübârek âyetleri, îtinayla topladı. Hepsini, bir Mushaf hâlinde yazdı. Halîfeye teslim etti. Böylece, ilk yazılı Kur’an-ı kerim mushafını hazırlama şerefi, ona nasip oldu. Hz. Osman zamanında da çoğaltılıp, altı tane daha mushaf-ı şerif yazılarak, belli merkezlere gönderildi. Bugünkü Mushaflar bunlardan çoğaltıldı.

Fıkıh ilmini en iyi bilen 8.2.2007

Hazreti Ömer halife olunca, Zeyd bin Sâbit'i, Medîne kâdılığına, hâkimliğine tâyin etmişti. Çünkü Peygamber efendimiz, “**Fıkıh ilmini en iyi bilen, Sâbit'in oğlu Zeyd'dir.**” buyurmuşlardı.

Abdullah bin Abbas hazretleri, geniş bilgisine rağmen Zeyd bin Sâbit'in evine kadar gidip, ondan istifade ederdi. Bir defasında Zeyd bin Sâbit hazretleri hayvanına bineceği zaman, üzensini tutmuştu. Zeyd bin Sâbit hazretleri, buna mâni olmak istediğinde, İbni Abbas hazretleri “Biz âlimlerimize böyle hürmet ederiz.” demiştir. Bunun üzerine Hz. Zeyd de İbni Abbas'ın elini tutarak öpmüş ve, “ Biz de Peygamber efendimizin Ehl-i beytine böyle hürmet etmekle emrolunduk.” demiştir. Onun adâlet ve bilgisine; devrin halifeleri bile, seve seve müracaat ettiler. Hükümlerine, rızâ gösterdiler...

Bir sene Arabistan'da, kıtlık başgösterdi. Hz. Ömer, Mısır'dan buğday getirtti. Fakat buğdayın hak geçmeden ve herkese yetecek şekilde dağıtılması, zor bir işti. Halife, bu zor iş için de, Hz. Zeyd'i vazifelendirdi.

Medîne kâdısı, herkes için vesika hazırlattı. Buğdaylar, tam bir adâletle dağıtıldı. Böylece o kıtlık yılı, hiçbir üzüntü ve şikâyet meydana verilmeden atlatıldı. Yermük zaferinde alınan ganimetler de, yine Hz. Zeyd tarafından, tam bir adâletle dağıtıldı.

Hz. Osman halife olunca, onun vazifelerini artırdı. Kâdılığa ek olarak, bir de, Beytülmal Muhâfızlığını verdi. O sıralarda, bir arkadaşına gönderdiği mektupta:

“Kardeşim Übey! Cenâb-ı Hak dilimizi, kalblerimize tercüman olarak yaratmıştır. Diline hâkim olamayan kimsede, akıl aranmaz. Kişi eğer, dilini serbest bırakır ve ağzına gelen herşeyi söylerse; kendi sözleriyle kendi başını kesebilir.” demiştir.

Hz. Zeyd 665 yılında vefât eyledi. Cenâze namazında, bir arkadaşı, “En büyük fakîh vefât etti” diyerek ağladı. Resûlullahın şâiri Hz. Hassân bin Sâbit, şiirler yazdı ve dedi ki:

- Hassân ve oğlunun vefâtından sonra, onlar gibi şâir nasıl yetişecek? Zeyd bin Sâbit'ten sonra, şiirlerimin mânasını kim anlayabilecek?

Tebük gazvesinde, Mâlik bin Neccâr'ın sancağını, Ümâre bin Hazm taşıırken, Resûl-i Ekrem, sancağı alıp, Zeyd bin Sâbit'e vermişti. Ümâre'nin, “Yâ Resûlallah, yoksa aleyhimde birşey mi duydunuz?” demesi üzerine de buyurmuştur ki:

- Hayır! Kur'an-ı kerim öncedir. Zeyd ise Kur'an-ı kerimi senden daha çok bilir.

“Fırkalara ayrılmayın!” 9.2.2007

Kıraat ilminin İslâm ilimleri arasında önemli bir yeri vardır. Bu ilim sayesinde, Kur'an-ı kerim, bozulmaktan ve değişmekten korunmuştur. Bu ilmin mütehasşis âlimleri, Kur'an-ı kerimin okunuş şekillerini kaydetmişlerdir.

Zeyd bin Sâbit hazretlerinin bu ilimdeki üstünlüğü, Eshâb-ı kirâmın ve Tabînin ileri gelenlerinin îtrafları ve takdirleri ile sabittir. Eshâb-ı kirâm arasında kıraat ilminde imamlık derecesine yükselenler, Hz. Ebû Bekr-i Sıddîk, Hz. Ömer bin Hattâb, Hz. Osman bin Affân, Hz. Ali bin Ebî Tâlib, Übeyy bin Ka'b, Zeyd bin Sâbit, Abdullah bin Mes'ûd, Ebûdderdâ ve Ebû Mûsel-Eş'arî'dir. Bunlar, Resûlullah efendimizden bizzat okuyuşlarını tasdik ettirenlerdir.

Hz. Ömer, Hz. Zeyd'in kıraatı ile Übeyy bin Ka'b'ın okuyuşunu karşılaştırır ve Hz. Zeyd'in okuyuşunu tercih ederdi. Çünkü o, Kureyş kıraatına tam uygun okuyordu. Bütün Müslümanlar, Medîne-i münevverede Hz. Zeyd'in etrafında toplanmışlar ve kendisi, bütün ilim ehlinin müracaat yeri olmuştur.

Zeyd bin Sâbit hazretleri, tefsir ilminde de çok ilerde idi. Vahiy kâtibi olmak şerefine sahip, fevkalâde zekî, Hulefâ-i Râşidîne yakın olmasından dolayı, birçok âyet-i kerimenin nüzûl sebebini bilir, hakikat ve hikmetlerine vâkîf bulunurdu. Buyurdu ki:

- Eshâb-ı kirâm arasında bulunan birtakım kimseler, Uhud harbine giderken, münâfıklar yoldan geri dönmüşlerdi. İnsanlar, bunların hakkında iki fırkaya ayrılmış, bir kısmı bunların öldürülmesini, bir kısmı da öldürülmemesini Resûlullahtan istiyorlardı. Bunun üzerine şu âyet-i kerime nâzil oldu: **“Size ne oluyor ki, o münâfıklar hakkında iki fırkaya ayrılmış bulunuyorsunuz.”** (Nisâ 88)

Hz. Zeyd, hadis, fıkıh, ferâiz, ve fetvâ ilimlerinde de son derece bilgili idi. Resûl-i Ekrem efendimizden 92 hadis rivâyet etmiştir. Hz. Zeyd, rivâyet ettiği hadis-i şerifleri doğrudan doğruya Peygamberimizden işitmiş, Onun vefâtından sonra Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Osman'dan da hadis-i şerif öğrenmişti.

Hz. Zeyd bin Sâbit, kendi bulunduğu bir mecliste, bir sahîh hadis söylendiği zaman, onu derhal tasdik ve teyit ederdi. Nitekim bir gün Ebû Saîd-i Hudrî şu hadis-i şerifi rivâyet etmişti: Resûl-i Ekrem efendimiz Nasr sûresi nâzil olduğu zaman, onu okumuş ve şöyle buyurmuştu: **“İnsanlar bir tarafta, ben ve Eshâbım bir taraftayız.”**, **“Fetihten sonra hicret olmaz, ancak cihâd ve niyet vardır.”** Hz. Zeyd, bu hadis-i şerifleri tasdik etti.

Ferâiz ilmini en iyi bilen 10.2.2007

Hz. Zeyd bin Sâbit'in feraiz yani miras mallarının taksimi konusunda üstünlüğü vardı. Zaten bu ilimdeki üstünlüğünü, Resûlullah Efendimiz, **“Ümmetimin içinde ferâizi en iyi bilen Zeyd bin Sâbit'tir”** buyurarak tasdik ve taltif buyurmuştur.

Fıkıh ilminin her meselesinde, Eshâb-ı kirâmın en yüksek müctehidlerindendi. Daha Resûl-i Ekrem zamanında fetvâ vermek şerefine kavuşmuştu.

Zeyd bin Sâbit hazretleri, Mescid-i Nebevî'ye geldiği zaman, müşkül olan ona gelir, meselesini sorar, cevabını alırdı. Onun namaz, hayvan kesimi, av hayvanları, hibe (bağış) ve ziraat ortaklığı meselesine ait fetvâları, fıkıh meselelerinin yazıldığı kitaplarda yer almaktadır.

Hz. Zeyd bin Sâbit, büyük işler başaran ve büyük hizmetler bırakan bir Sahâbîdir. Ümmetin ıslâhı hususundaki gayretleri, yerinde ve zamanında müdâhalelerle işleri yoluna koyma çabaları ve ilmin yayılması hususundaki çalışmaları gibi nice hizmetleri vardır.

Onun hizmetleri anlatılamayacak kadar çok ve büyüktür. Kur'an-ı kerimi tamamen ezberlemesi, emin bir kimse olması, güzel yazı yazması gibi birçok meziyetlere sahiptir. Zâten Resûlullah efendimizin zamanında vahiy kâtibi olmak şerefine kavuşmuştu.

Bütün Ehl-i Beyt ve Eshâb-ı Kirâm arasında, o derece üstün bir îtibara erişmişti ki, cuma günleri sokağa çıktıkları vakit, ilim ve irfânına hayran kalan Medîne ahâlisi, kendisini, tam bir iştiyakla karşılardı. Halkın bu teveccühünden utanan Zeyd bin Sâbit hazretleri, hemen evine giderdi. Bu hâlini soranlara buyurdu ki: **“İnsanlardan hayâ etmeyen, Allahtan utanmaz.”**

Zeyd bin Sâbit vefât edince, Ebû Hüreyre demiştir ki:

“Bu ümmetin âlimi vefât etti. Umulur ki, Allahü teâlâ, Abdullah ibni Abbâs'ı ona halef buyurur.”

Enes bin Mâlik hazretleri, Peygamber efendimizin şöyle buyurdıklarını rivâyet etmektedir:

“Ümmetimin en merhametlisi Ebû Bekir, Allahın dîni hususunda en şiddetlisi Ömer, en ziyâde hayâyâ mâlik olanı Osman ve ferâizi en iyi bilen Zeyd bin Sâbittir.”

Eshâb-ı kirâm arasında fıkıh ilminde dört Sahâbe meşhurdur. Bunlar, **Zeyd bin Sâbit, Abdullah bin Mes'ûd, Abdullah bin Ömer ve Abdullah bin Abbâs'dır.** Bütün dünyaya yayılan fıkıh ilminin kaynağı bu dört büyük Sahâbîdir.

Câhiliye devrinde ileri olan... 11.2.2007

Hazreti Sa'd bin Ubâde, ikinci Akabe bîatında Müslüman olmuştu. O, bu bîatte, Peygamberimizle görüşüp, kendi canını ve malını koruduğu gibi Peygamberimize yardım edeceğine, koruyacağına söz vermişti.

Hz. Sa'd bin Ubâde, çok zengin ve cömert idi. Peygamber efendimiz Medîne-i münevvereye hicret ettiğinde, Hz. Hâlid bin Zeyd'in evinde yedi ay misâfir olmuştu. Sa'd bin Ubâde hazretleri, Peygamberimize bu misâfirliği sırasında her gün yemek göndermiştir. Hicretin ikinci yılında yapılan ve ilk gazve olan Ebvâ gazvesinde, Hz. Sa'd bin Ubâde Medîne'de vekil olarak görevlendirildi.

Peygamberimiz Bedir savaşı yapılmadan önce müşâvere heyetini topladığında, Sa'd bin Ubâde hazretleri de bu heyette bulunmuştur. Bedir ve Uhud savaşlarına katılmıştır. Uhud savaşında Peygamberimiz Hazrec kabîlesinin sancağını Sa'd bin Ubâde hazretlerine vermiştir. Bu savaşta düşman karşısında büyük bir sebatla savaşmıştır.

Gared gazvesinde, orduya erzak olarak on deve yükü hurma vermiştir. Onun bu hizmeti üzerine Peygamberimiz, **"Allahım Sa'd'a ve Sa'd ailesine rahmet eyle!"** diyerek duâ etti ve, **"Sa'd bin Ubâde ne iyi kimsedir."** buyurdu.

Orada bulunanlar, "Sa'd'ın ailesi eskiden de, kuraklık ve kıtlık yıllarında halkı doyururlar, yolda kalanlara da yardım ederlerdi. Misâfirleri ağırlarlar, musîbet ve ihtiyaç zamanlarında yardım yaparlar, kabîleleri yurtlarına göçürürlerdi." dediler.

Bunun üzerine Peygamberimiz, **"Câhiliye devrinde en ileri olanınız, İslâmiyette de en ileridir."** buyurdu.

Hendek savaşı yapılmadan önce, Peygamberimiz istişâre için Sa'd bin Mu'âz ve Sa'd bin Ubâde'yi çağırmişti. Bu istişâre sırasında, Peygamberimizin emirlerine uymakta en ufak bir tereddüt göstermeyeceklerini ve müşriklerle savaşmaya, canlarını fedâ etmeye hazır olduklarını belirtmişlerdir.

Bu sırada gösterdikleri sebat ve düşmanla çarpışma hususundaki kararları karşısında, Peygamber efendimiz çok memnun olmuştur. Hendek savaşına da katılan Sa'd bin Ubâde hazretleri, bu savaşta ensârın sancağını taşımıştır.

Hendek savaşından hemen sonra yapılan Benî Kurayza gazâsında bütün orduya yiyecek vermiştir. Hudeybiye antlaşmasında ve Bîat-ı Rıdvânda bulundu.

Sadaka şifadır 12.2.2007

Sa'd bin Ubâde hazretlerinin Medîne civarında pek çok arazisi, bağı ve bahçesi vardı. Evi, Medîne'nin kenar mahallesinde idi. Mescid-i Nebîye uzak olduğu için, orada bir mescit yaptırmıştı.

Hz. Sa'd bin Ubâde, sülâlece cömert bir âiledendi. Dedesi, "Et, yağ isteyen, Düleym'in evine gelsin" diye nida ettirir ve gelenlere et ve yağ dağıtırdı. Düleym vefât edince, oğlu Ubâde de aynı şekilde nida ettirir ve gelenlerin ihtiyaçlarını görürdü.

Hz. Sa'd, dedelerinden beri sürüp gelen bu cömertliklerini, Müslüman olduktan sonra daha çok artırmıştır. "Allahım, bana cömertlik yapabileceğim mal ver" diye duâ ederdi.

Kale şeklinde bir evi vardı. Orada ikâmet ederdi. Burada hergün büyük ziyâfetler verirdi. Herkes oraya gidip, yer içerdi. Eshâb-ı kirâm içinde Eshâb-ı Suffa denilen kimsesiz, yoksul Müslümanlardan hergün 80 kişiye yiyecek ve içecek verirdi.

Resûlullah efendimiz hicret edince de, Peygamberimize her gece et, süt ve tereyağı veya yemek gönderirdi. Annesi vefât edince, Peygamberimize gelip dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Annem öldü. Ona ne iyilik yapabilirim?

Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Su sadakası iyidir. Zîrâ sadaka vermek, Allahü teâlânın gadabını yumuşatır. İnsanı azâbdan kurtarır. Eceli gelmemiş olan hastanın şifâ bulmasına sebep olur.

Bunun üzerine Hz. Sa'd bin Ubâde Medîne'de bir kuyu açtırdı. "Sikâye-i âl-i Sa'd" adını verdiği bu su kuyusunu Müslümanların istifadesine sundu.

Arap kabîleleri içinde ensârdan olan Evs ve Hazrec kabîlesinin İslâma çok büyük hizmetleri olmuştur. Savaşlarda çok şehit vermişlerdir. Sa'd bin Ubâde ve Sa'd bin Mu'âz bu kabîlelerin en ileri gelenlerinden idi.

Her ikisinin de İslâmiyete hizmetleri ve Müslümanlar için gösterdiği fedakârlıkları, akılları şaşırtacak derecede idi. Bu uğurda feda etmedikleri hiçbir şeyleri kalmamıştı. Mallarıyla, canlarıyla hizmet ettiler. Sa'd bin Mu'âz Peygamberimiz hayatta iken şehit olmuştur.

Onun vefâtından sonra, Ensâr arasında en önde gelen zat, Sa'd bin Ubâde olmuştur. O da dâimâ İslâmiyete hizmet etmiş, Medîneli Müslümanları Dîn-i İslâm için fedâkârlık ve hizmet etmeye teşvik etmiştir.

Sözünde durdu 13.2.2007

İkrime bin Ebî Cehil, meşhûr İslâm düşmanı Ebû Cehil'in oğludur. Önce İslâma büyük düşman idi. Mekke'nin fethedildiği gün, öldürülmesi emir buyurulan altı kişiden biri de o idi.

İkrime, o gün Yemen'e kaçmak için gemiye bindi. Yolda fırtına çıkıp, gemi batmak üzereyken, "Kurtulursam Muhammed'in ayaklarına kapanacağım" diye niyet etti. Kurtulup, Yemen'e varınca, sözünde durup Müslüman olmaya karar verdi.

Hanımı ve amcasının kızı olan Ümmü Hakîm, Mekke'nin fethedildiği gün îman edip, onun için de Peygamberimizden emân (af) almıştı. Yemen'e giderek ona müjdeyi verdi:

- İnsanların en üstünü, en halimi ve en kerimi olan zat tarafından sana emân getirdim.

Senin için Resûlullahtan emân istedim. Eshâbına, "**Allahü teâlânın emânında olsun, kimse ona taarruz eylemesin!**" buyurdu.

İkrime, hanımı ile Mekke'ye dönüp, Resûlullahın huzûruna geldi. Resûl-i ekrem, İkrime'nin geldiğini görünce, ona doğru gelerek ayakta karşıladı, kucaklaştılar. Sonra Peygamber efendimiz oturdular. Bundan sonra İkrime, Peygamberimize, "Zevcem, bana emân verdiğinizi söyledi. Bu sebeple geldim." dedi. Resûl-i ekrem efendimiz, "**Zevcen doğru söylemiş, sen emniyettesin.**" buyurdu. İkrime bunun üzerine, "Ya Resûlallah! Önceki yaptıklarına pişman oldum. Bana İslâmiyeti öğretir misiniz?" dedi.

Resûlullah efendimiz ona İslâmı öğrettiler. İkrime de, "Allahtan başka ilâh olmadığına, Peygamberimizin de Allahın kulu ve elçisi olduğuna şehâdet ediyorum" diyerek Müslüman oldu. Peygamber efendimiz de Cenâb-ı Hakka duâ ederek, onun için af ve magfiret talebinde bulundu.

Hz. İkrime, Müslüman olduktan sonra, Resûl-i ekrem ile beraber Medîne'ye gitti. Oraya yerleşti. Hicretin onuncu yılında Resûlullah efendimiz tarafından Hevazin'e zekât toplayıcı olarak gönderildi. Hz. Peygamberin vefâtında Hz. İkrime, Yemen'in Tebâle şehrinde bulunuyordu.

Hz. Ebû Bekir devrinde İkrime, bir ordu ile Yemâme'de bulunan ve yalancı Peygamberlik dâvâsına kalkışan Müseylemetül-Kezzâb üzerine gönderildi.

Daha sonra Hz. Ebû Bekir, onu, önce Umman tarafında bulunan Huzeyfe'nin yanına yardımcı kuvvet olarak gönderdi. Burada vazifesini yaptıktan sonra Mehre'ye yolladı. Mehre halkının İslâmiyeti kabûlünden sonra, Hz. İkrime ordusu ile birlikte Yemen'e gönderildi. Yemen'deki bütün mürtedleri ortadan kaldırdı. Daha sonra Medîne'ye geri döndü.

"Ne olur bir damla su!" 14.2.2007

Hz. Ebû Bekir, Yemen'deki mürtedleri temizleyen Hz. İkrime'yi, bir ordu ile birlikte Suriye tarafına gönderdi. Burada Ecnadin'de Bizanslılarla savaştı. Sonra Medîne'ye geri döndü. Daha sonra 636 yılında, Yermük savaşına katıldı. Hz. Huzeyfe şöyle anlatıyor:

"Yermük muharebesinde idi. Çarpışmanın şiddeti geçmiş, ok ve mızrak darbeleri ile yaralanan Müslümanlar, düştükleri sıcak kumların üzerinde can vermeye başlamışlardı. Bu arada ben de, güçlkle kendimi toparlayarak, amcamın oğlunu aramaya başladım. Son anlarını yaşayan yaralıların arasında biraz dolaşıktan sonra, nihayet aradığımı buldum.

Bir kan seli içinde yatan amcamın oğlu, göz işaretleri ile bile zor konuşabiliyordu. Daha evvel hazırladığım su kırıbasını göstererek, "Su istiyor musun?" dedim.

Belli ki, istiyordu. Çünkü dudakları hararetten âdeta kavrulmuştu. Göz işaretleri ile, "Çabuk, hâlimi görmüyor musun?" der gibi bana bakıyordu. Ben kırbanın ağzını açtım, suyu kendisine doğru uzatırken, biraz ötede yaralıların arasında Hz. İkrime'nin sesi duyuldu:

- Su! Su! Ne olur, bir tek damla olsun, su!

Amcamın oğlu Hâris, bu feryâdı duyar duymaz, göz ve kaş işaretleriyle suyu hemen Hz. İkrime'ye götürmemi istedi. Kızgın kumların üzerinde yatan şehitlerin aralarından koşa koşa, Hz. İkrime'ye yetiştim ve hemen kırbamı kendisine uzattım. İkrime hazretleri elini kırabaya uzatırken, Hz. İyaş'ın iniltisi duyuldu:

- Ne olur bir damla su verin! Allah rızâsı için bir damla su!

Bu feryâdı duyan Hz. İkrime, elini hemen geri çekerek suyu İyaş'a götürmemi işaret etti. Suyu o da içmedi. Ben kırbayı alarak şehitlerin arasından dolaşa dolaşa, Hz. İyaş'a yetiştiğim zaman, son nefesini Kelime-i Şehâdet getirerek tamamladı. Derhal geri döndüm, koşa koşa Hz. İkrime'nin yanına geldim. Kırbayı uzatırken bir de ne göreyim? Onun da şehit olduğunu müşâhede ettim.

Bâri dedim, amcamın oğlu Hz. Hâris'e yetiştireyim. Koşa koşa ona geldim, ne çâre ki, o da ateş gibi kumların üzerinde kavrula kavrula rûhunu teslim eylemişti.

Hayatımda birçok hâdise ile karşılaştım. Fakat hiçbirini beni bu kadar duygulandırmadı. Aralarında akrabalık gibi bir bağ bulunmadığı hâlde, bunların birbirine karşı bu derece fedakâr ve şefkatli hâlleri gıpta ile baktığım en büyük îman kuvveti tezâhürü olarak hâfızama âdeta nakşoldu!"

Duâsı kabûl olunanlardandı 15.2.2007

İmrân bin Husayn hazretleri, Hayber savaşında Müslüman olmuştu. Ondan sonraki bütün savaşlarda Peygamber efendimizin yanında ve hizmetinde bulunmakla şereflendi. Peygamber efendimiz kendilerini çok severdi.

Eshâb-ı kirâm içinde çok faziletlerle sahipti. Fıkıh ilminde üstün derecesi vardı. Duâsı kabûl olunan seçilmişlerdendir. Mekke'nin fethinde Huzaa kabîlesinin sancağını taşıdı.

Hz. Ömer halîfe olunca, Basra halkına İslâmiyeti öğretmek için İmrân bin Husayn'ı gönderdi. Hasan-ı Basrî hazretleri, kendisinden çok hadis-i şerif öğrenmiş ve yemin ederek demiştir ki:

- Basralılar için İmrân'dan daha hayırlı biri gelmemiştir.

Abdullah bin Amr, İmrân'ı Basra kâdılığına tayin etti.

Daha sonra yakalandığı hastalığı sebebiyle ne oturabilir, ne de ayakta durabilirdi.

Kendisine hurma dallarından bir sedir yapmışlardı. Orada günlerini geçirir, Rabbini zikrederdi. Otuz sene bu hâl devam etti. Mutarrif bin Abdullah ile kardeşi A'lâ, ziyâretine gittiler. Mutarrif, onun bu hâlini görünce ağladı. Hz. İmrân, ona sordu:

- Niçin ağlıyorsunuz?

- Senin hâline ağlıyorum.

Hz. İmrân buyurdu ki:

- Ağlama, ben ölünceye kadar da kimseye söyleme! Melekler benim ziyâretime gelip selâm veriyorlar. Meleklerin selâmını alıyor, onlarla konuşuyorum. Onların bu ziyâretlerinden fazlasıyla memnun oluyor, hasta olduğumdan dolayı verilen bu nîmetlere şükrediyorum. Böyle bir hastalık hâlinde Melekleri gören bir kimse, bu derlere râzı olmaz mı?

Bir gün İmrân bin Husayn'a birisi dedi ki:

- Bize yalnız Kur'andan söyle!

- Ey ahmak! Kur'an-ı kerimde namazların kaç rekât olduğunu bulabilir misin?

Böyle söyleyerek, hadis-i şeriflerin ve âlimlerin açıklamalarının da lâzım olduğunu bildirdi.

İmrân bin Husayn 672 senesinde vefât etti. Resûlullah efendimizden 120 hadis-i şerif nakletmiştir.

Kur'an-ı kerimin feyzi 16.2.2007

Hz. İmrân bin Husayn, hasta yatağında bile ilim öğretirdi. Talebelerine şöyle anlattı:

“Peygamber efendimiz, merhametten ayrılmamakla beraber, harp meydanlarında din düşmanlarına karşı şiddetli olurdu. Huneyn cenginde, müşrikler onu kuşattığı zaman, atından inerek, **“Ben Peygamberim, yalan yok. Ben Abdülmuttalib'in oğlu Abdullah'ın oğluyum”** buyurarak, düşmana saldırdı. O gün, Ondan daha cesur ve daha metin kimse görmedim.

Birgün Peygamber efendimizin huzuruna Temim oğullarından bir grup gelmişti.

Peygamberimiz onlara, **“Ey Temim oğulları, size müjde olsun”** buyurduktan sonra, onlara, insanların yaratılışını ve kıyâmetin kopmasını anlattılar.

Temim oğulları, “Bizi müjdeledin. Fakat biz, devletin hazinesinden para istiyoruz” diyerek, îman etmediler. Sonra Yemen halkından bir grup ziyârete geldi. Peygamber efendimiz, Yemenlilere buyurdu ki:

- Ey Yemenliler! Madem ki, Temim oğulları îman etmeyi kabûl etmediler. O hayır ve saadet müjdesini siz alınız!

Yemenliler de dediler ki:

- Kabûl ettik yâ Resûlallah! Zaten biz huzurunuzda îman etmek için gelmiştik.

Peygamber efendimiz, onlara da insanların yaratılışını ve kıyâmetin kopmasını anlattılar.”

Hz. İmrân bin Husayn, hastalığı sırasında namazlarını nasıl kılacağını Peygamber efendimize sordu. Resûlullah efendimiz de ona buyurdu ki:

- Ayakta kıl! Gücün yetmezse, oturarak kıl! Buna da kudretin olmazsa, yan veya sırtüstü yatarak (başın ile ima ile) **kıl!**

Emîrlerden biri; İmrân bin Husayn'ı zekâtı toplamak üzere göndermişti. Dönünce, Emîr kendisine, topladığı malın nerede olduğunu sordu. Bunun üzerine buyurdu ki:

- Mal için mi göndermiştin? Peygamber efendimiz zamanında aldığımız gibi aldık ve yine Onun zamanında dağıttığımız gibi dağıttık. Yâni zenginden zekâtını alıp, hak sahibi olan fakirlere verdik.

Bir sohbetinde de talebelerine buyurdu ki, Resûlullah efendimiz, bizlere buyurdular ki:

“Ey Eshâbım! Kur'an-ı kerim okuyunuz! Kur'an-ı kerimin feyzi ile ihtiyaçlarınızı Allahü teâlânın ihsân deryasından isteyiniz! Sizden sonra bir sınıf Kur'an-ı kerim okuyucuları gelecektir ki, bunlar, Allahü teâlâdan değil, insanlardan menfaat sağlamak için Kur'an-ı kerim okuyacaklardır.”

“Müjdeler olsun ey kızım!” 17.2.2007

Hazreti İmrân bin Husayn şöyle anlatır: Birgün Peygamber efendimiz bana buyurdu ki:
- Yâ İmrân, sen de bilirsin ki, biz seni çok severiz. Kızım Fâtıma rahatsızmış. Eğer beraber gelersen, onun ziyâretine ve hatırını sormaya gidelim.

Kalktım, beraberce Fâtımatüz Zehrâ'nın evine gittik. Peygamber efendimiz kapıyı çaldı ve, **Esselâmü aleyküm yâ Ehle Beytî** diye selâm vererek içeri girdiler. Fâtımatüz Zehrâ da cevap verdi: "Ve aleyküm selâm, sevgili babam yâ Resûlallah!"

- **Kızım, yanımda İmrân bin Husayn da vardır. Onunla beraber geldik, başını ört!**

- Babacığım, seni hak Peygamber olarak gönderen Allahü teâlâyâ yemin ederim ki, bu yün örtüden başka örtünecek bir şeyim yoktur.

- **Kızım, işte onunla örtün!**

- Ey Babacığım! Başımı örtsem vücudum, vücudumu örtsem başım açık kalır.

- **Bu örtüyü düz düzüne değil de, köşeleme, yâni uzunlamasına ört ki, vücudunun her tarafını kaplasın.**

İmrân bin Husayn diyor ki:

Ben dışardan bu konuşmaları işittikçe, gözlerimden yaş, ciğerlerimden kan geliyordu. Hz. Fâtıma'nın dünyaya hiç bağlanmamasına gıpta ediyordum. Nihayet Hz. Fâtıma sevgili Peygamberimizin târifleri üzere güzelce başını bağlayıp örttükten sonra, içeri girmeme izin verdiler. İçeride Peygamber efendimizin arkasında oturdum.

Peygamberimiz, **"Kızım, nasılsın, rahatsızlığın nasıl oldu?"** diye hatırlarını sordular. O da dedi ki: "Babacığım, bu gece çok rahatsızdım. Sancıdan sabaha kadar uyuyamadım. Şimdi öyle bir hâldeyim ki, bir lokma ekmek yemeye bile takatim kalmadı. Açlıktan çok bitkinim."

Bu söz üzerine Allahü teâlânın habîbi, Resûl-i ekrem efendimizin mübârek gözlerinden yaşlar boşandı. Buyurdular ki:

- **Kızım, sakın hâlinden şikâyet etme! Allahü teâlâyâ yemin ederim ki, ben, yaratıkların en üstünü, Allahü teâlânın habîbi olduğum hâlde, üç gündür mideme bir lokma ekmek girmedim. Hâlbuki, Rabbimden istesem beni doyuncaya kadar yedirir. Fakat ümmetime ibret olması için geçici rızıkları, sonsuz rızıklar için feda ettim.**

Resûlullah efendimiz, sonra mübârek elleriyle Hz. Fâtıma'nın omuzlarını tutarak buyurdu ki: **"Müjdeler olsun ey kızım, sen Cennet kadınlarının hanım efendisisin!"**

İman etmelerini vasiyet etti 18.2.2007

Kâ'b bin Züheyr, Müzeyne kabîlesinden olup, onbir şâir yetiştiren bir âileye mensuptu. Babası Züheyr bin Ebî Sülemî ve kardeşi Büceyr de şâir idi. Kâ'b bin Züheyr'in babası Hristiyan ve Yahûdî âlimlerinin yanlarına gider, onları dinlerdi. Onlardan âhir zamanda bir Peygamber gönderileceğini işitmişti.

Züheyr, bir gece rüyâsında, gökten bir ip uzatıldığını, o ipten tutmak için elini uzattığı hâlde yetişemediğini görmüştü. Bu rüyâsının, âhir zamanda gelecek olan Peygambere yetişemeyeceğine ve ömrünün o gönderilmeden biteceğine işâret olduğunu anlamıştı. Fakat oğulları Kâ'b ve Büceyr'e, âhir zaman Peygamberi gönderilince, Ona iman etmelerini vasiyet etmişti.

Kâ'b bin Züheyr ve kardeşi Büceyr, İslâmiyet gelince, Peygamberimizle görüşmek üzere Medîne-i Münevvereye doğru yola çıkmışlardı. Ebrak-ul Azzâf denilen yere geldiklerinde, kardeşi Büceyr, "Sen burada bekle, ben Medîne'ye gidip, O Peygamberi bir göreyim. Söylediklerini dinleyeyim" dedi. Büceyr Medîne'ye gidince, Peygamberimiz ona, İslâmiyeti anlattı ve Müslüman olmasını söyledi. O da hemen kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldu.

Kâ'b bin Züheyr, kardeşi Büceyr'in Müslüman olduğunu öğrenince, kendisine haber vermediği için ona çok kızdı. Bunu dile getiren bir şiir yazdı. Kardeşi Büceyr, buna tahammül edemeyip, durumu Peygamberimize arz etti. Peygamberimiz çok üzüldü.

Büceyr, kardeşi Kâ'b'ın yazdığı kötüleyici şiire karşılık kendisi de şiir yazdı. Bu şiirinde özetle şöyle dedi:

- Ey Kâ'b! Kabûl etmeyip, yediğin bu İslâm dîninden daha gerçek ve daha sağlam bir din olamaz, var mı sende? Kurtulmak istiyorsan putları bırak, bir olan Allaha iman et, Müslüman ol ki, kurtulabilesin! Kıyâmet gününde kaçılmayacak olan Cehennem ateşinden, Müslüman olup, iman edenlerden başkası kurtulamayacaktır.

Resulullah, yaptığına pişman olup, tevbe ederek yanına gelen kimseye zarar vermez.

Böyle tevbe ederek, gelip Müslüman olanların hepsini kabûl etti. Bu mektubumu alır almaz Müslüman ol ve hemen buraya gel! Eğer bu dediğimi yapmayacak olursan, yeryüzünde başını al, nereye gideceksen git! (Devamı yarın)

Kasîde-i Bürde 19.2.2007

Kâ'b bin Züheyr, kardeşi Büceyr'in mektubunu alınca, sanki yeryüzü ona dar gelmişti.

Kâ'b bin Züheyr, bu durum karşısında derin derin düşünmeye başladı. Yavaş yavaş gönlü aydınlanıyordu. Nihayet Müslüman olmaya karar verdi. Medîne yollarına düştü. Peygamber efendimizi metheden ve kendisinin de tevbe edip, Müslüman olduğunu bildiren uzun bir şiir yazdı.

Medîne'ye varınca, gizlice Cüheyri kabîlesinden olan bir arkadaşının evine gidip, misâfir oldu. Ertesi gün sabah, evine misâfir olduğu kişi, onu, Peygamberimizin yanına götürdü. Peygamberimiz o sırada, Eshâb-ı kirâm arasında idi. Eshâb-ı kirâm etrafını sarmış, sohbetini dinliyorlardı.

Kâ'b bin Züheyr, devesini mescidin önüne çöktürüp, içeri girdi. Peygamberimizin yanına yaklaşp, kendini tanıtmadan şunu sordu: "Yâ Resûlallah! Kâ'b bin Züheyr yaptıklarına pişman ve Müslüman olarak aman dilemeye gelmiş bulunuyor. Ben onu sana getirsem, aman verip, Müslüman olmasını kabûl eder misiniz?"

Peygamberimiz, "**Evet.Kabul ederim**" buyurdu. Bunun üzerine, "Yâ Resûlullah, ben şehâdet ederim ki, Allahtan başka ilâh yoktur. Sen de O'nun Resûlüsün! " dedi. Resulullaühin, "**Sen kimsin?**" sorusu üzerine, "Ben Kâ'b bin Züheyr'im." cevabını verdi.

Eshâb-ı kirâm onun Kâ'b bin Züheyr olduğunu anlayınca, Ensâr'dan biri ayağa kalkıp, "Yâ Resûlallah! Müsaade et, boynunu vurayım!" dedi. Peygamber efendimiz, "**Vazgeç ondan! O, içinde bulunduğu hâlden pişman ve Hakka dönmüş olarak gelmiştir.**" buyurdu.

Bu sırada Kâ'b bin Züheyr, Müslüman olduğunu bildiren bir kasîde okumaya başladı. Bu kasîdesinde uzun bir girişten sonra, asıl mevzuya geçip, Müslüman olduğunu, tevbe ettiğini ve af dilediğini dile getirdi. Son kısmında da Peygamberimizi ve Eshâb-ı kirâmı metheden beyitleri okudu.

Peygamberimiz, bu kasîdesini beğenip, çok memnun oldu. Onu affetti. Bürdesini (hırkasını) çıkarıp, onun omuzlarına koydu. Bu sebeple Hz.Kâ'b bin Züheyr'in kasîdesi, "**Kasîde-i Bürde**" ismi ile meşhur olmuştur. Hz. Kâ'b 645 senesinde Şam'da vefât etti.

Günümüze kadar korunan bu hırka, "**Hırka-i Saadet**" ismi ile meşhur olmuştur. Bugün hâlâ İstanbul'da Topkapı Müzesinde "**Hırka-i Saadet**" odasında muhafaza edilmektedir.

Bid'at sahipleri ile görüşmeyin 20.2.2007

Hz. Ukayl Peygamberimizin amcası Ebû Tâlib'in dört oğlundan ikincisidir. Başlangıcından beri İslâma yakınlık duyuyordu. Ancak, Mekke'deki sosyal durumdan ve Mekke'li müşriklerin Müslümanlara yaptığı işkenceleri görüp çekindiğinden, bu düşüncesini açığa vuramadı.

Hz. Ukayl, Mekke müşrikleri başkî yaptıkları için, Bedir savaşında istemeyerek onların yanında yer aldı. Müslümanlar onu esir aldılar. Kendisi fakir idi. Kurtuluş fidyelerini ödeyecek durumu yoktu. Bundan dolayı, onun fidyesi, amcası Abbâs bin Abdülmuttalib tarafından ödendi.

Hz. Ukayl'ın İslâmı kabûl edişi, Hudeybiye anlaşmasından sonra olmuştur. Müslüman olan Ukayl, Mûte gazâsına iştirak etti. Ancak dönüşünde uzun süren bir hastalığa yakalandı ve bu sebeple Mekke, Huneyn ve Tâif gazâlarına iştirak edemedi.

Daha sonra, tekrar Mekke'ye yerleşti. Ancak, zaman zaman Resûlullahı ziyâret eder, hizmette kusur etmezdi. Bu bakımdan Resûl-i Ekremden birkaç hadis-i şerif rivâyet etmiştir.

Ukayl bin Ebi Tâlib, Peygamberimizi çok severdi. Her fırsatta Resûlullah'a olan bağlılığını ve sevgisini gösterdi. Resûlullah efendimiz de onu severdi. Ukayl hazretlerine buyurdu ki:

- Yâ Ukayl! Ben seni iki cihetten seviyorum. Birincisi, yakın akrabam olduğun için, ikincisi, amcamın seni sevdiğini bildiğim için.

Hz. Ukayl, Resûlullahın kıymetli sünnetine uymakta çok dikkatli ve titiz idi. Çevresindekilere, câhiliyye âdetlerinden uzaklaşmalarını tavsiye ederdi. Nesepler, soylar üzerinde geniş bir bilgiye sahipti.

Câhiliyye devrine dâir, örf ve âdetler, meşhur günler, hikâye ve destanlar hakkında da derin bilgisi vardı. Bu yüzden komşu kabîleler arasında hürmet ve saygı görürdü. Bu konuda sorulan suâllere geniş ve doyurucu cevaplar verirdi.

Müslüman olduktan sonra, câhiliyye devrine ait âdetlerini iyi tanıdığından, neleri terkedeceğini de gayet iyi biliyordu. Çünkü, şerri, günahı, haramı bilmeyenin, tanımayanın, o kötülüğe, harama düşme ihtimali her zaman mevcuttur. Ama tanırsa, ondan kendisini muhafaza etmesi mümkündür.

Ukayl hazretleri hazır cevap bir zat idi. Yüz küsur sene yaşamıştır. Bidat sahiplerinden uzak dururdu. Bildirdiği bir hadis-i şerifte buyuruldu ki:

- Bidat sahipleri ile birlikte bulunmayınız! Onlarla birlikte yiyip içmeyiniz! Onlardan kız alıp vermeyiniz!

Ukayl hazretleri, Câfer-i Tayyar hazretlerinden on, Hz. Ali'den yirmi yaş büyük olup, üçü de aynı anadandır. 680 tarihinde vefât etti.

Dâima cemaate gelirdi 21.2.2007

Abdullah bin Ümm-i Mektûm, Peygamberimizin İslâmiyeti anlatmaya başladığı ilk zamanlarda îman ile şereflenerek Müslüman olmuştu. Mekke'de kâfirlerin zulüm ve eziyetlerinin dayanılmaz hâle gelmesi üzerine ve Medîneli Müslümanlara din esaslarını öğretmek için, Medîne-i Münevvereye hicret etti.

Âmâ olup, sesi çok gürdü. Sabah namazında, önce Hz. Bilâl, sonra İbni Ümm-i Mektûm ezan okurdu. Kâfirlerle silahlı mücâdele başlayınca, harplere katılıp, gür sesiyle düşmanın moralini bozardı.

Bâzı savaşlarda Peygamber efendimiz, onu Medîne-i Münevverede vâli olarak bırakırdı. Peygamberimizin zamanında, onüç defa Medîne'de kalıp, vâililik ve imamlık yaptı. Resûlullah efendimiz kendisine çok iltifat edip, dâima gönlünü alırdı. Medîne'de vâililik ve imametle vazifelendirilmesi, âmâ hâliyle sefer ve muharebelere katılmasının güç olmasındandır.

Bir defasında Resûlullah efendimiz, insanlara dînimizin esaslarını anlatırken, İbni Ümm-i Mektûm yanına geldi. Peygamberimiz, meşguliyetlerinden dolayı, alâkalanmakta geç kaldılar. Daha cevap vermeden Kur'an-ı kerimin sekseninci sûresi olan Abese sûresinin ilk on âyet-i kerimesi indi.

İlâhi emir üzerine, Peygamberimiz, daha fazla alâkalanıp, iltifatını artırdı. Hatta ona, **"Merhaba! Ey Rabbimin bana itâb ve ikâzında bulunmasına sebep olan kişi!"** diye iltifat edip, yanına oturtur, hâlini, hatırını sorardı. Hâne-i saadetine alıp, onunla sohbet ederdi. Bir defasında, yine Peygamber efendimizi ziyâret için evine gelmişti. Resûlullahın huzuruna girmek için müsaade istedi. O sırada, Peygamberimizin mübârek hanımları da huzurundaydı.

Resûlullah efendimiz, onun eve girmesine müsaade ettikten sonra, hanımlarına, çekilmelerini emir buyurdular. Bunun üzerine hanımları, gelen kimsenin gözlerinin görmediğini bildirerek, çekilmelerinin sebebini suâl ettiler. Bunun üzerine, **" O görmüyorsa, siz de görmüyor değilsiniz ya!"** buyurdular.

Abdullah bin Ümm-i Mektûm hazretleri, Kur'anı kerimi ezbere bilenlerdendi. Kur'an-ı kerimin kıraatını öğretirdi. Resûlullahın buyurduklarını unutmamak için, sohbetlerinde devamlı hadis-i şerif rivâyet ederdi. Evi Mescid-i Nebeviye uzakta olmasına rağmen, dâima cemaate gelirdi.

"Hiçbiri gözümde yok!" 22.2.2007

Peygamber efendimiz hicretten bir yıl önce Tâif'e gidip, Tâif halkına bir ay nasîhat edip, onları îman etmeye dâvet etmişti. Tâif halkından hiç kimsenin îman etmemesi ve sıkıntı vermeleri üzerine Mekke'ye dönmüştü. Fakat üzücü olaylar burada da devam ediyordu.

Böyle sıkıntılı geçen birkaç aydan sonra Peygamberimiz bir gece Mekke'de Ümm-i Hânî'nin Ebû Tâlib mahallesinde bulunan evine geldi. **Ümm-i Hânî**, Hz. Alinin kız kardeşi idi, zaman daha îman etmemişti. Peygamber efendimiz kapısını çalıp, **"Amcamın oğlu Muhammed'im, kabûl edersen, misâfir geldim."** dedi. Çok sevinen Ümmi Hani, "Senin gibi doğru sözlü, emin, asil, şerefli misâfire can fedâ olsun. Yalnız, teşrif edeceğinizi önceden bildirseydiniz bir şeyler hazırlardım. Şimdi yedirecek bir şeyim yok." diyerek üzüntüsü bildirdi. Peygamberimiz, **"Yiyecek, içecek istemem. Hiçbiri gözümde yok. Rabbime ibâdet etmek, yalvarmak için bir yer bana yetişir."** buyurdu.

Ümm-i Hânî, Resûlullahı içeri alıp, bir hasır, bir leğen, ibrik verdi. Gelen misâfire ikrâm etmek, onu düşmandan korumak, Araplar için en şerefli vazife sayılırdı. Bir evdeki misâfire zarar gelmesi, ev sahibi için büyük yüzkarası olurdu. Ümm-i Hânî düşündü ki; "Amcasının oğlunun Mekke'de düşmanları çok, hatta öldürmek isteyenler var. Şerefimi korumak için, sabaha kadar onu gözeteyim" dedi. Babasının kılıcını alıp, evin etrafında dolaşmaya başladı.

Resûlullah efendimiz, o gün çok incinmişti. Abdest alıp, yalvarmaya, af dilemeye, kulların îmana gelmesi, saadete kavuşmaları için duâyâ başladı. Çok yorgun, aç ve üzüntülüydü. Hasır üzerine uzanıp uyuyuverdi.

Sonra Cebrâil aleyhisselâm gelip, ayağının altından öperek uyandırdı. Bundan sonra Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellam uyanırken ruh ve bedeniyle Mîrâca çıkarıldı.

Ertesi sabah Peygamber efendimiz Ümm-i Hânî'ye, gece mîrâca çıktığını anlattı. Ümm-i Hânî, "Ey amcamın oğlu! Sakın bunu Kureyşlilere söyleme! Onlar seni yalanlarlar ve seni üzerler." dedi. Peygamber efendimiz buyurdu ki: "Vallahi ben bunu onlara söyleyeceğim." Bu hadiseden sonra, saflar netleşti. Samimi olarak inananlar, Resulullahın etrafında kenetlendi.

Ümm-i Hânî ise Kureyş kadınlarından on kişilik bir grupla Peygamberimizin yanına gelip, Müslüman oldu. Vefât tarihi kesin olarak bilinmemekte olup, Hz. Ali'den sonra vefât ettiği rivâyet edilmiştir.

"Böyle sevinç görmedim!" 23.2.2007

Müşrikler, Mekke'de, başta Peygamber efendimiz olmak üzere Müslümanlara hayat hakkı tanımamaya karar verince, Allahü teâlâ, Habîbine Medine'yi hicret etmesi için izin verdi. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz hazırlığını yapıp Hz. Ebû Bekir'e, beraber hicret edeceklerini bildirdi. Hz. Ebû Bekir'in gözlerinden sevinç yaşları aktı. Çünkü Kâinatın efendisiyle böyle bir yolculuk yapmak, herkese nasip olmazdı. Hz. Âişe vâlidemiz bu sevinci şöyle ifade eder: " O güne kadar, bir kimsenin, sevincinden dolayı bu derece ağladığına şahit olmamıştım."

Resûlullah efendimiz ile Hz. Ebû Bekir hicret için yola çıktıktan sonra, müşrikler arzularını yerine getirmek için, Peygamberimizin hâne-i saadetlerine uğramışlardı. Fakat, Peygamberimizi evde bulamayınca, şaşkına döndüler. Derhal her tarafı aramaya başladılar. Ancak Mekke'de olmadığını anlayınca, dışarıda aramaya karar verdiler. Bunun için herşeylerini ortaya koydular. Peygamber efendimizle, Hz. Ebû Bekir'i öldürene veya esir edene çok miktarda mal, para vereceklerini vâdetteler. Miktarını da 100 deve olarak bildirdiler.

Bu haber, **Sürâka bin Mâlik**'in bağlı olduğu Müdlicoğulları arasında da yayıldı. Sürâka bin Mâlik iyi iz takibi yapan birisiydi. Bu yüzden bu haberle yakından ilgilendi. Bir salı günü Sürâka bin Mâlik'in oturduğu bölge olan Kudeyd'de, Müdlicoğulları toplantıda bulunuyorlardı. Bu toplantıya Sürâka bin Mâlik de katılmıştı. O sırada Kureyş'in adamlarından biri gelip, Sürâka'ya dedi ki:

- Ey Sürâka! Vallahi ben az önce, sâhile doğru giden üç kişilik bir yolcu kâfilesi gördüm. Onlar herhalde Muhammed ile arkadaşdır.

Sürâka, durumu anladı. Ancak, ortada çok fazla miktarda mükâfat vardı. Bunu kendisi elde etmek istiyordu. Onun için başkasının bundan haberdar olmasını istemiyordu. Bu yüzden, ortada önemli bir şey yokmuş gibi konuştu: "Hayır, o senin gördüğün kimseler, filân kişilerdir. Biraz önce geçmişlerdi. Onları biz de gördük."

Sürâka bin Mâlik biraz daha orada kaldı. Dikkat çekmeden evine geldi. Hizmetçisine, atını ve silâhını alıp vâdinin arkasında kendisini beklemesini söyledi. Kendisi de kargısını almış, ucunun parlaklığının, başkalarının dikkatlerini çekmesini önlemek için de, kargının ucunu aşağıya çevirmişti. Bütün gayesi, hiç kimseye sezdirmeden yola çıkıp vaat edilen 100 deveye kavuşmaktı. (Devamı varın)

"Allahü teâlâ bizimle beraberdir! " 24.2.2007

Müşriklerin ileri gelenlerinin vadettiği yüz deveyi almak aşkıyla yanan **Sürâka bin Mâlik**, başka bir şeye aldırmadan atına bindi. Atını koşturmaya başladı. Fakat Sürâka'nın atı tökezlenerek yere düştü ve kendisi de yuvarlandı. Tekrar bindi, fakat aynı şey birkaç defa daha oldu. Buna rağmen, yine yoluna devamda ısrar etti. Aldığı bir haber üzerine Resûlullahın ve Hz. Ebû Bekir'in izlerini bulup takibe başladı. Bir müddet sonra, uzaktan onları gördü.

Biraz daha ilerleyince onları iyice görebilir hale geldi. Hatta, o sırada Resûlullahın okuduğu Kur'an-ı kerimi dahî işitiyordu. Fakat Resûl-i ekrem efendimiz arkalarına hiç bakmıyorlardı.

Resulullah efendimiz ve Hz. Ebu Bekir de arkalarından bir atlanın geldiğini fark etmişlerdi. Hatta Hz. Ebû Bekir hayli telâşa kapılmıştı. Peygamber efendimiz ona, mağaradaki gibi buyurdu: "**Üzülme, Allahü teâlâ bizimle beraberdir! "**

Sürâka yanlarına iyice yaklaşıncı, Hz. Ebû Bekir, ağlamaya başladı. Peygamber Efendimiz, ona niçin ağladığını sordu. Bunun üzerine Hz. Ebû Bekir şöyle cevap verdi:

- Vallahi kendim için ağlamıyorum. Sana bir zarar gelirse diye ağlıyorum.

Sürâka, Peygamber efendimize saldıracak kadar yaklaşmıştı ki, seslendi:

- Yâ Muhammed! Seni, bugün benden kim koruyacak?

Resûl-i Ekrem efendimiz cevap verdi:

- **Beni Cebbâr ve Kakhâr olan Allahü teâlâ korur.**

O sırada Sürâka'nın atının iki ön ayakları, dizlerine kadar yere battı. Bundan kurtulup, tekrar saldırmaya teşebbüs edince, at iyice kuma saplandı. Bunun üzerine çâresiz kalan Sürâka, âlemlere rahmet olarak gönderilen şefkat ve merhamet sahibi Resûlullaha yalvardı:

- Yâ Muhammed! Bu işin, senin sebebinle olduğunu anladım. Duâ et de kurtulayım. Bundan sonra sana asla zarar vermem. Senin peşine düşenlere de senden hiç bahsetmeyeceğim.

Bütün olgunlukları ve iyi ahlâkı kendisinde toplayan, üstün ahlâk ve yaratılış üzere olan Peygamber efendimiz, onun bu dileğini kabûl etti ve Allahü teâlâyâ şöyle duâ etti:

"Yâ Rabbî! Eğer o sözünde doğru ve samîmî ise, onun atını kurtar."

Allahü teâlâ bu duâyı kabûl buyurdu. Sürâka bin Mâlik'in atı kumdan çıktı. Bu manzarayı gören Sürâka hayretler içerisinde kaldı.(Devamı varın)

"Size söz veriyorum!" 25.2.2007

Kuma gömülmekten kurtulan **Sûrâka bin Mâlik**, iyice anladı ki, Hz. Muhammed bu hâdiselerde dâima korunuyordu. Bütün bunları gördükten sonra dedi ki:

- Yâ Muhammed, ben Sûrâka bin Mâlik'im, benden asla şüphemiz olmasın! Size söz veriyorum. Bundan sonra beğenmediğiniz hiçbir işi yapmayacağım.

Bunları söyledikten sonra, Kureyş müşriklerinin, kendilerini yakalayanlara çok mükâfat vereceklerini ve yapmak istedikleri şeyleri tek tek haber verdi.

Bu sırada Sûrâka, onlara yol azığı ve binek deve vermek istediye de, Peygamberimiz kabûl etmedi ve buyurdu ki: **"Ey Sûrâka! Sen İslâm dînini kabûl etmedikçe, ben de senin deveni ve sığırını arzu etmem, istemem. Sen bizi gördüğünü gizli tut, hiç kimsenin bize yetişmesine meydan verme yeter."**

Resûlullahı öldürüp, büyük mükâfatlara kavuşma hırsıyla, kükreyen bir aslan misâli yola çıkan Sûrâka, şimdi munis, uysal, bir çocuk oluvermişti. Her şeye kâdir olan Allahü teâlâ, Habîbine zarar vermemesi için Sûrâka'nın kalbini iyiliğe doğru çevirmişti. Elbette Allahü teâlâ, Habîbini yalnız bırakmayacaktı. Çünkü O, insanlara merhamet için, onların dünyada ve âhirette ebedî saadet ve mutluluğa kavuşması için gönderdiği Peygamberiydi.

Peygamber efendimiz, ayrılmadan önce Sûrâka'nın isteği üzerine kendisine "eman" verdi. Hz. Ebû Bekir, hicrette yanlarında bulunan Âmir bin Führeyre'ye bu emannâme'yi yazdırıp, Sûrâka'ya verdi. O da alıp çantasına koydu.

Sûrâka bundan sonra izini takip ederek geri döndü. Karşılaştığı bu durumları yolda kimseye anlatmadı. Ebû Cehil, onun eli boş döndüğünü görünce, Müslüman olduğunu zannetti. Söylediği şiirlerle onu kötüleyip herkesin gözünden düşürmeye çalıştı.

Sûrâka şâir birisiydi. Onun için Ebû Cehil'e şiirle şöyle cevap verdi:

- Ey Ebû Cehil! Ben Muhammed'e iyice yaklaşmış, saldırmak üzereyken, atımın ayakları birdenbire yere batıverdi. Sen eğer bu hâli görmüş olsaydın şüphesiz, Muhammed'in apaçık Peygamber olduğunu anlardın.

Sen söyle, artık buna kim dayanabilir? Senin yapacağın, Kureyşlileri ona saldırmaya teşvik değil, bilâkis buna mâni olmandır. Ben inanıyorum ki, Onun dâvet ettiği İslâmiyet bir gün yerleşip, her tarafa yayılacaktır. Öyle olacak ki, herkes ona karşı gelmeyi değil, Onunla sulh içerisinde yaşamayı isteyecektir.

Kisrâ'nın bilezikleri 26.2.2007

Sûrâka bin Mâlik, Resulullah efendimizi takipten geri döndükten sonra Müslüman olmasını ve şahit olduğu olayları şöyle anlatır:

"Tâif'ten Cîrâne'ye indiği sırada, Resulullah efendimizle buluştum. Müslümanlar; Resulullahın önünde, aralıklı olarak; birbirlerinin ardınca, takım takım gidiyorlardı. Ensardan, otuz-kırk kişilik bir süvari birliğinin arasına girince, onlar, mızraklarını bana dürtmeye ve, "Sen, ne istiyorsun?" demeye başladılar. Beni, tanımadılar.

Ben, Resulullah efendimizin sesimi işiteceği kadar, yanına yaklaştım. Hicret sırasında, Hz. Ebû Bekir'in, benim için yazmış olduğu emannâme'yi, iki parmağımın arasında tutarak kaldırdım, "Ya Resulallah! Bu, benim için yazdığının yazıdır! Ben, Sûrâka bin Mâlik'im." dedim. **"Bugün, verilen sözde durma ve sözü yerine getirme günüdür."** buyurarak yanına yaklaşmama emir buyurdu.

Hemen, yanına yaklaştım ve Müslüman oldum. Resulullah efendimize soracağım bir şeyi, hatırlamaya çalıştımsa da, hatırlayamadım. Onun yerine başka bir meseleyi sual ettim:

- Ya Resulallah! Kendi develerim için doldurduğum havuzlarımın etrafını, yitik develer sararlar. Havuzumdan, onları da sularsam, bana ecir ve sevap var mı?

- **Evet! Her susamış canlıyı sulamakta, ecir ve sevap vardır!** buyurdu. Sonra bana bakarak, **"Ey Sûrâka! Kisrânın bileziklerini kollarında görür gibi oluyorum."** buyurdu.

Ben, "Krallar kralı Kisrâ bin Hürmüz'ün mü?" diye hayretle sordum. Resulullah efendimiz "Evet, Kisrânın!" buyurdu.

Aradan uzun zaman geçmişti. Hz. Ömer devrinde, ülkesi fethedilen Kisrânın kürk ve bilezikleri Medine'ye getirilmişti. O sırada Hz. Sûrâka bin Mâlik de Medine'de idi. Hz. Ömer bu gümüş bilezikleri Sûrâka bin Mâlik'e verdi.

Sûrâka, bu bilezikleri bileğine takmış, çok geniş olduğu için, bilezikler dirseklerine kadar uzanmıştı.. Sûrâka'nın bileğinde bu bilezikleri gören Hz. Ömer de buyurdu ki:

- Kisrânın iki bileziğinin, Müdlicoğullarından biri olan Sûrâka bin Mâlik'in bileklerine takıldığı günü bize gösterdiği için, Allahü teâlâyâ şükürler olsun.

Hz. Sûrâka sonra bilezikleri çıkartıp cebine koldu. Resul-i ekremin seneler önce buyurduğu mübârek sözü hatırlayıp, bu mucize karşısında ağladı.

"Mizanda ağır gelecek iki kelime" 27.2.2007

Hazreti Ali'in annesi Fâtıma binti Esed, İslâmın başlangıcında Müslüman olmuştu. Resulullah efendimiz, İslâmiyeti, önceleri açıktan açığa bildirmedi. Üç yıl bir gizlilik devresi geçti. Tedrici, yani yavaş yavaş bir yol takip ediliyordu.

Üç sene sonra, nihayet İslâmiyeti açıktan bildirme zamanı gelmişti. Nereden ve kimden başlanacağı Resul-i ekreme vahiy ile bildirildi. Allahü teâlâ Şuara suresinin 214. ayet-i kerimesinde mealen şöyle buyruldu: **“Ey Resulüm, sen, önce en yakın akraba ve hısımlarını Allahın dinine davet ederek, ahiret azabı ile korkut!”**

Resulullah efendimiz, akrabalarını bir araya topladıktan sonra, onlara şu konuşmayı yaptı:

“Hamd ancak Allahü teâlâyâ mahsustur. O'na hamedederim. Ancak O'ndan yardım isterim. Yalnız O'na inanır, O'na güvenirim. Ben gözümle görmüş gibi bilir ve size de şunu bildiririm ki; Allahü teâlâdan başka ilâh yoktur. O birdir, eşi ve ortağı yoktur. Sizi O'ndan başka ilah olmayan, Allahü teâlâyâ iman etmeye davet ediyorum.

Ben O'nun bütün insanlara gönderdiği, son Peygamberiyim. Vallahi siz, uykuya daldığınız gibi öleceksiniz. Uykudan uyandığınız gibi de diriltilecek ve bütün yaptıklarınızdan hesaba çekileceksiniz.

İyiliklerinizin karşılığında iyilik, kötülüklerinizin karşılığında ceza göreceksiniz. Bu da ya devamlı Cennette veya devamlı Cehennemde kalmaktır. İnsanları ahiret azabıyla korkuttuğum ilk kimseler, sizlersiniz.

Ey Abdülmuttaliboğulları! Ben size çok üstün ve kıymetli, dünya ve âhiretiniz için faydalı şeyler getirdim. Araplar içerisinde kavmine bundan daha hayırlısını getiren bir kimse bilmiyorum.

Ben sizi, dile kolay, hafif ve mizanda ağır gelecek iki kelimeye davet ediyorum. O da, **“Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resulüh”** (Allahü teâlâdan başka ilâh olmadığına ve Muhammedin O'nun kulu ve Resulü olduğuna şehadet ederim) demenizdir.”

Resulullah efendimiz akrabalarına bu konuşmaları yapınca, birçoğu Müslüman oldu. Hz. Fâtıma binti Esed de bunlar arasında idi. Böylece, ilk Müslüman olanlar arasında bulunma şerefine nail oldu.

“O benim annemdi “ 28.2.2007

Hazret-i Ali'nin annesi, **Fatıma binti Esed** üstün bir ahlaka sahipti. Güzel ahlakı vardı. Yaşayışı mükemmel, Resul-i Ekrem efendimizin yanında itibarlı bir hanımefendi idi. Peygamberimizin sevgisine kavuşma bahtıyarlığına erişmişti.

Resulullah efendimiz onu methetmişlerdi. Fatıma binti Esed, çocukluğundan beri Peygamberimize çok yakınlık göstermiş, Ondan hiçbir yardımı esirgememiştir. Resulullah efendimiz, Ebu Talib'den sonra, kendilerine en fazla yakınlık gösterenin Fatıma binti Esed olduğunu buyurmuşlardır. Hz. Fatıma binti Esed, Resul-i Ekrem'in bakımında çok titizlik göstermişti. Kendi çocukları dururken, önce Resulullahı doyururdu. Kendi çocuklarının temizliğinden önce, Onun mübarek başını tarar, mübarek saçlarını gül yağıyla yağlardı. Bu yüzden Resul-i Ekrem efendimiz, onun için, **“O benim annemdi”** buyurmuşlardı. Bu bildirilen sözün, iki cihanın Efendisinin mübarek ağzından çıkması, Fatıma binti Esed için büyük bir saadet idi.

Zaman akıp gitmiş, Fatıma binti Esed'in ömrü de sona ermişti. Peygamberimiz, gömleğini sırtından çıkararak, Fatıma binti Esed'e kefen yaptırmıştı. Bilahare Peygamber efendimiz, Fatıma binti Esed'e Cennet elbiselerinin giydirilmesi için böyle yaptıklarını söylemişlerdir.

Cenaze namazını da kıldırdıktan sonra buyurdular ki:

- Allahü teâlânın emriyle, yetmiş bin melek onun cenaze namazını kıldılar.

Cenaze namazı kılınmış, artık defnedilecekti. Resulullah efendimiz bizzat kendileri kabre indiler. Kabir hayatının rahat ve hoş olması için, kabrin köşelerini genişletir gibi işaret buyurdular. Kabirden çıkınca gözleri yaşarmış, gözlerinden akan yaşlar kabre damlamıştı.

Bundan sonra Resul-i Ekrem efendimiz, Fatıma binti Esed için şöyle duâ buyurmuşlardır:

- Allahü teâlâ seni magfiret etsin, bağışlasın, seni mükâfatlandırsın. Ey annem!

Allahü teâlâ sana rahmet eylesin. Kendin aç iken beni doyurdun. Kendin giymes, bana giydirir; yemez, bana yedirirdin. Dirilten de, öldüren de Allahü teâlâdır. O daima diridir. O ölmez.

Allahım! Annem Fatıma binti Esed'i affeyle, bağışla. Ona hüccetini bildir. Kabrini genişlet. Ey merhametlilerin en merhametlisi olan Allahım! Ben Peygamberin ve geçmiş Peygamberlerin hakkı için bu duâmı kabul buyur.

Gözünü güzel eyle! 1.3.2007

Uhud Harbi sırasında, **Katade bin Nu'man**, Peygamberimize bir yay hediye etmişti. Peygamberimiz de yayın baş kısmı eskiyinceye kadar bu yay ile müşriklere ok atmıştı. Sonra yayı tekrar Katadeye iade etmişti. Katade de bu yay parçalanıncaya kadar düşmanlara ok attı. Yay parçalandıktan sonra da, sapı ile Peygamberimizin önünde durarak, Ona hücum eden müşriklere karşı vücudunu siper etti.

Bir savaşa gözü çıkmıştı. Resulullah efendimiz, **"İstersen bu haline sabret! O zaman cennet senin için hazırlanır. Eğer istersen göz bebeğini yerine koyup, senin için Allahü teâlâya duâ edeyim, eskisinden hiçbir eksiği olmaz."** buyurdu.

Hz. Katade dua isteyince, Peygamber efendimiz Katade hazretlerinin elinden gözü alıp, çıktığı yere koydu ve, **"Ya Rabbi! Katadenin gözünü güzel eyle!"** diye duâ etti. Katadenin gözü eskisi gibi sağlam oldu. Peygamberimizin mucizesiyle görmeye başladı. Hatta bu gözü diğer gözünden daha iyi görürdü.

Mekke'nin fethedildiği gün, kabilesinin, Beni Zafer kolunun bayrağı Hz. Katadenin elindeydi. Katade hazretleri bir gece, karanlıkta yatsı namazına giderken, yolda Peygamberimize rastladı. Peygamberimiz ona sordular:

- **Katade, sen misin?**

- Evet, ya Resulallah.

- **Dönüşte bana uğra!**

Namazdan sonra uğradığında, Peygamberimiz ona bir hurma dalı verdi.

O günden sonra Katade hazretleri gece bir yere giderken, yanında o hurma dalını taşıyınca, o hurma dalından etrafa ışık yayılır, çevresini aydınlatırdı.

Hz. Katade buyurdu ki:

"Size, hastalığınızı teşhis ettirip, tedavi çarelerini bulduran Kur'an-ı kerimdir.

Hastalığınız günah işlemek, tedavisi ise, tevbe ve istigfardır."

"Kabir azabı üç şeyden meydana gelir: Bunun üçte biri gıybet, üçte biri nemime yani söz taşıma, diğer üçte biri de idrardan sakınmamaktır."

"Elbise, servet, güzellik ve ilim gibi nimetler kendisine verilip de, tevazu etmesini bilmeyenlerin bu varlıkları, kıyamet günü kendilerine vebaldır.

Hz. Katade, 65 yaşında Medine-i münevverede vefat etti.

"Vallahi onlar meleklerdir" 2.3.2007

Bedir savaşı olmuş, müşrikler mağlup olarak Mekke'ye dönmüşlerdi. Hz. Abbasın kölesi Ebu Rafi, bu sırada Zemzem kuyusunun yanındaki odasında kendi işi ile uğraşıyordu. Yanında Hz. Abbasın hanımı Ümm-i Fadl da vardı.

Ümm-i Fadl da Müslüman idi. O da Müslümanlığını gizliyordu. Müslümanların, Bedir'de, müşrikleri büyük bir hezimete uğrattıklarını duyunca, çok sevinmişlerdi. Ebu Rafi ile Ümm-i Fadl bu sevinçli haberden konuşuyorlardı. Bu sırada oraya Ebu Leheb gelince, konuşmalarını kestiler. Ebu Leheb, Bedir savaşına gitmemiş, yerine As bin Hişam bin Mugireyi göndermişti.

Ebu Leheb gelince, kendisine Kureyşin mağlubiyet haberini verdiler. Bunun üzerine, Ebu Leheb orada bir yerde oturdu. Ebu Rafi ile Ebu Lehebın sırtları birbirine dönük bir vaziyette idi. Ebu Leheb otururken, Ebu Süfyan da Bedir'den dönmüştü. Bunu görenler, " İşte Ebu Süfyan geldi!" dediler. Ebu Leheb, Ebu Süfyana seslendi:

- Ey kardeşimin oğlu! Yanıma gel! Anlat bakalım, nasıl oldu?

- Hiç sorma, Müslümanlarla karşılaşınca, sanki elimiz kolumuz bağlı idi. İstedikleri gibi hareket ettiler. Bir kısmımızı öldürdüler, bir kısmımızı esir ettiler. Vallahi ben, bizimkilerden kimseyi kınayıp, ayıplamıyorum. Çünkü, o sırada öyle kimselerle karşılaştık ki, yer ile gök arasında siyah-beyaz atlar üzerinde beyazlara bürünmüşlerdi.

Sessizce onları dinlemekte olan Ebu Rafi, birdenbire, **"Vallahi onlar meleklerdir"** deyiverdi.

Ebu Leheb, Ebu Rafiye şiddetli bir tokat vurdu ve kaldırıp yere çarptı. Onu bir hayli dövdü. Bunun üzerine, orada bulunan Ümm-i Fadl, bir sopa ile şiddetle Ebu Lehebe vurdu ve dedi ki:

- Kimsesi yok diye onu güçsüz gördün, değil mi?

Ebu Leheb, başına yediği sopa ile zelim, hakir ve horlanmış bir vaziyette dönüp, gitti. Yedi gün geçmişti ki, Allahü teâlâ ona, kara kızıl denen bir hastalık verdi. Bu hastalık, onun ölmesine sebep oldu. Oğulları, onu, iki veya üç gece defnetmeden bıraktılar.

Sonunda halkın ayıplaması üzerine, yanına yaklaşmadan, uzaktan üzerine su serpip kenar bir yere gömdüler.

"Ne olur beni bırakmayın!" 3.3.2007

Bedir savaşında esir olan Hz. Abbasın fidyasını kölesi Ebu Rafi getirmişti. Bundan sonra Hz. Abbas onu Peygamber efendimize bağışladı. Ebu Rafi bundan sonra bir daha geri dönmeyerek, daima Peygamber efendimizle beraber oldu. Resulullahın himayesinde olup, devamlı sohbetinde bulunan Eshab-ı Soffa arasına katıldı.

Resul-i ekremin, mübarek hanımlarından olan Mâriyeden, İbrahim ismindeki oğlunun dünyaya teşrifinde, Ebu Rafi'nin hanımı Selma, ebelik yapmıştı. Ebu Rafi Resul-i ekreme müjde haberini getirdiğinde, Peygamber efendimiz, onu azat etmiştir.

Resul-i ekrem efendimiz, onu, Selma ismindeki cariyesi ile evlendirdi. Ondan, Ubeydullah adında bir oğlu oldu. Bu oğlu büyüyünce, Hz. Alinin kâtibi olma şerefine kavuştu.

Ebu Rafi, azat edildiği zaman ağlamış ve demişti ki:

- Ya Resulallah! Beni bırakıyorsunuz, ama bundan sonra da yanınızda kalacağım. Ne olur beni bırakmayın!

Hür iken de Resulullahtan ayrılmamış, harp ve sulh zamanlarında da, Resul-i ekremin hizmetinde bulunma nimetine kavuşmuştur. Seferlerde Resulullahın çadırını o kurardı.

Ebu Rafi, Uhud ve Hendek savaşlarına katılmış, Hz. Alinin kumandasında Yemene gönderilen seriyyede bulunmuş, bu seriyyede Hz. Aliye yardımcılık vazifesi yapmıştır. Hz. Ebû Bekir zamanında mürtedlerle yapılan savaşlarda bulunup, Hz. Ömer devrinde de fetihlere katılmıştır.

Ebu Rafi, Hz. Osmanın zamanında, kendi hâlinde, sakin bir hayat yaşamış, ilimle meşgul olup, pek çok talebe yetiştirmiştir. 660 yıllarında vefat etmiştir.

Ebu Rafi, Resul-i ekremin sünnet-i seniyyesini ve yüksek ahlakını çok iyi bilirdi. Eshab-ı kiram, ondan bu konuda çok istifade etmişlerdir. Hatta İbni Abbas bir kâtip tutup, onun bu hususta verdiği bilgileri yazdırmıştır. 68 hadis bildirmiştir. Bunlardan biri şu.

Allahü teâlâ, Âdem aleyhisselama olan ikramdan daha fazlasını, Peygamber efendimize ihsan etmiştir. Çünkü Hz. Âdeme yalnız isim bilgisi verildi. Peygamber efendimize isim bilgisi verildikten sonra, bu isimlere ait şahıslar da bildirildi. Ümmetinden ne kadar kişi gelecektse, hepsinin suretleri kendisine sunulmuştur. Bu konuda Resulullah efendimiz buyurdu ki:

- Âdem (aleyhisselam) su ile çamur arasında iken, ümmetimin suretleri bana sunuldu. Âdeme bütün isimler öğretildiği gibi, bana da bütün isimler öğretildi.

“Hiçbir zaman ayrılmayız!” 4.3.2007

Hazreti Abbas bin Ubâde, Peygamber efendimizin insanları dine davetini duyunca, Müslüman olmak için koşarak gelen Medineli ilk 12 kişiden biridir. Birinci Akabe biatında Müslüman olan altı Medineli, ikinci sene yanlarına altı arkadaş daha alıp, oniki kişi olarak Mekkeye geldiler.

Peygamberimizle Akabede buluştular ve aralarında anlaştılar. Hz. Abbas bin Ubâde, Peygamber efendimizle yapılan anlaşmayı pekiştirmek için arkadaşlarına, “Ey Hazrecliler! Peygamber efendimizi niçin kabul ettiğinizi biliyor musunuz?” diye sordu. Onlarda: “Evet” cevabını verdiler. Bunun üzerine sözlerine şöyle devam etti:

“Siz Onu, hem sulh, hem de savaş zamanları için kabul edip, Ona tâbi oluyorsunuz. Eğer, mallarınıza bir zarar gelince, akraba ve yakınlarınız helak olunca, Peygamberimizi yalnız ve yarımsız bırakacaksanız, bunu şimdiden yapınız! Vallahi, eğer böyle birşey yaparsanız dünyada ve ahirette helak olursunuz. Eğer davet ettiği şeyde, mallarınızın gitmesine ve yakın akrabalarınızın öldürülmesine rağmen, Peygamberimize bağlı kalacaksanız, Onu tutunuz. Vallahi bu, dünyanın ve ahiretiniz için hayırdır.”

Bu sözler üzerine arkadaşları da dediler ki: “Biz Peygamberimizi, mallarımız ziyan olsa da, yakınlarımız öldürülse de yine tutarız. Ondan hiçbir zaman ayrılmayız. Ölmek var, dönmek yok.” Sonra Peygamber efendimize dönerek, “Ya Resulallah, biz bu ahdimizi, sözümüzü yerine getirirsek, bize ne vardır?” diye sual ettiler. Peygamberimiz ise; “**Cennet**” buyurdular. Bundan sonra sıra ile Peygamberimize biat ettiler ve söz verdiler.

Peygamberimiz Medineli Müslümanlardan, “Allahü teâlâyâ hiçbir şeyi ortak koşturmak, hırsızlık etmemek, zina etmemek, çocukları öldürmemek, yalan söylememek, iftira etmemek, hayırlı işlere muhalefet etmemek.” konularında söz aldı

Daha sonra biat eden Medinelilere, “Siz hemen konak yerlerinize dönün!” buyurdu.

Hz. Abbas bin Ubâde dedi ki:

- Ya Resulallah, yemin ederim ki, istediğin takdirde, yarın sabah, Minada bulunan kâfirlerin üzerine kılıçlarımızla eğilir, onların hepsini kılıçtan geçiririz.

Peygamber efendimiz memnun oldular, fakat, “**Bize, henüz bu şekilde hareket etmemiz emrolunmadı. Şimdilik siz yerlerinize dönünüz**” buyurdu.

“Şehid olmayı ne kadar isterdim!” 5.3.2007

Hız. Abbas bin Ubade, Akabe'de biat ettikten sonra, Peygamberimizden ayrılmamış, Mekke'de kalmıştı. Peygamberimize hicret izni gelince, o da Medine'ye hicret etmiştir. Bu sebeple kendisine, "Ensarın muhaciri" denilmiştir.

Peygamber efendimiz, Mekke'den Medine'ye hicret ettiğinde, herkes Resulullahı misafir etmek istiyordu. Medine halkı, Peygamberimize, görölmemiş bir tezahüratta bulunuyor, herkes, "Bize buyurun ya Resulallah" diyerek evlerine davet ediyorlardı. Resulullahın Kusva adındaki devaleri, sağa sola baka baka ilerlerken, Abbas bin Ubade hazretleri ve Salim bin Avf oğulları, Kusva'nın önüne gerilerek dediler ki:

- Ya Resulallah! Bizim yanımızda kal! Sayıca çokluk, mal ve silah bakımından, düşmanlarına karşı seni koruyup savunacak kuvvet ve kudret bizde var.

Peygamberimiz, gülümseyerek onlara buyurdular ki:

- Allahü teâlâ, onları size hayırlı ve mübarek kılsın! Devenin yolunu açınız! Nereye çökeceği ona bildirilmiştir.

Peygamber efendimiz, Mekke'den gelen muhacirlerle, Medineli Müslümanları birbirlerine kardeş yaptılar. Hız. Abbas bin Ubade'yi de Hız. Osman bin Maz'un ile din kardeşi yaptılar.

Abbas bin Ubade hazretleri, Uhud gazasında, bir ara eshab-ı kiramın dağılmakta olduğunu görünce, dağılan eshab-ı kirama şöyle seslendi:

- Ey kardeşlerim! Bu uğradığımız musibet, Peygamberimizin sözüne tam uymayışımızın neticesidir. O, sabır ve sebat ederseniz, yardıma kavuşacağınızı size vaad etmişti. Dağılmayınız! Peygamberimizin etrafına geliniz! Eğer bizler, koruyucuların yanında yer almaz da, Resulullah'a bir zarar gelmesine sebep olursak, artık Rabbimizin katında bizim için ileri sürülecek bir mazeret bulunmaz!

Bu sözleri söyledikten sonra, iki arkadaşıyla ileri atıldılar. Büyük bir gayretle "Allah Allah" nidalarıyla, önlerine gelenle dövüşmeye başladılar. Peygamber efendimizin uğrunda, Onu korumak için şehit oluncaya kadar kahramanca çarpıştılar.

Peygamberimiz Uhud'da şehit olan eshab-ı kiram için buyurdular ki:

- Vallahi, eshabımla birlikte ben de şehit olup, Uhud dağının bağrında gecelemeyi ne kadar isterdim. Ben, bunların, Allahü teâlânın yolunda hakiki şehit olduklarına kıyamet gününde şahitlik edeceğim.

Kalbine İslâm sevgisi düştü 6.3.2007

Ebu Süfyan bin Hâris Peygamberimizin akrabası idi. O'nu insanları İslama davete başlamadan önce de, pek çok severdi. Fakat, Resulullah efendimiz davete başlayınca, önce çok düşman olmuştu. Bunun için Kureyş müşriklerinin, Peygamberimizle yaptıkları çarpışmaların hiçbirinden geri kalmadığı gibi aleyhte şiirler de yazmıştı. Müslümanlar, Şair Hassan bin Sabit'e, "Sen de onu hiciv ve tahkir et" demişlerdi. Hassan bin Sabit de, "Resulullah efendimiz izin vermedikçe, yapamam!" demişti. Peygamberimiz, kendilerinden izin istendiğinde, " **Ben, "Babamın kardeşi olan amcamın oğlunu hiciv ve tahkir et" diye, sana nasıl izin verebilirim?"** buyurmuştu.

Hassan bin Sabit de, "Ben, ondan, sizi, sizin soyunuzu, hamurun içinden kıl çeker gibi kolayca çekip ayırt eder, sonra onu hiciv ve tahkir ederim!" demişti".

Hız. Aişe der ki: "Resulullah efendimiz, **"Siz de Kureyşlileri hiciv ve tahkir ediniz! Çünkü, hiciv, onlara ok yağdırmaktan daha ağır gelir!"** buyurdu ve Abdullah bin Revaha'ya, **"Onları, hicvet"** diye haber gönderdi.

Abdullah bin Revaha, Kureyşlileri hicvetti. Resulullah efendimiz daha sonra, Kab bin Malik'e, sonra da Hassan bin Sabit'e, Kureyşlileri hicvetmeleri için haber gönderdi.

Hassan bin Sabit, Resulullah efendimizin huzuruna girince, dedi ki:

- Seni, hak dinle Peygamber olarak gönderen Allaha yemin ederim ki; ben, onların şahsiyet ve şereflerini dilimle, deri parçalar gibi parçalayacağım!

Resulullah efendimiz buyurdu ki:

- Acele etme! Ebu Bekir, Kureyşlilerin soyunu, sopunu en iyi bilendir. Elbette, benim soyum da onların içindedir. Ebu Bekir, benim soyumu, sana iyice açıklasın!

Hassan, hemen Ebu Bekir'e gitti. Sonra, dönüp gelince dedi ki:

- Seni, hak dinle Peygamber olarak gönderen Allaha yemin ederim ki; hiç şüphesiz, seni, onların arasından, hamurdan kıl çeker gibi, kolayca çeker, çıkarırım!"

"Peygamber efendimizin Hassan'a," **Hiç şüphe yok ki, sen, Allah ve Resulü tarafından müdafaa yaptığın müddetçe, Cebrail seni destekleyip duracaktır** ve yine, **"Hassan, onları hicvedip susturmakla, hem Müslümanları ferahlattı, hem de, kendisi ferahladı"** buyurdu.

Hassan bin Sabit, Şair Ebu Süfyan bin Hâris'e hitaben çeşitli hicivlerde bulundu. Neticede Ebu Süfyan bin Hâris'in kalbine İslâm sevgisi düştü.

"Yardım edenlerin ilki olmalıydın!" 7.3.2007

Ebu Süfyan bin Hâris anlatır:

Rum Kayserinin huzuruna çıktığımda bana, uzun uzun Hazreti Muhammedden bahsedip getirdiği dinden sorular sordu. Rum Kayserinin yanında, ne İslâmiyetten kaçıldığını, ne de Muhammed'den başkasının tanındığını gördüm! Bunun üzerine, kalbime, İslâmiyet sevgisi girdi. İçinde bulunduğum müşrikliğin batıl ve boş olduğunu anladım.

Akılları başlarında bir kavimle birlikte bulunduğumu sanıyordum. Bunun için onlar, bir yol tutup gittiler. Biz de, o yolu tutup gittik. Yaşlı kişiler, putlarından yardım dileyerek Muhammed'e karşı ayaklandıkları ve ataları yüzünden ona kızdıkları zaman, onlara uyduk!

Bir gün, kendi kendime; "Ben, kimlerle arkadaş oluyorum? Kimlerin yanında bulunuyorum? İslâm yolu, belli olmuş bulunuyor" dedim. Bu düşüncemi, zevcemle oğluma bildirdim. Onlar bana dediler ki: "Canımız sana feda olsun! Arapların ve Arap olmayanların Muhammed'e tabi olduğunu görüyorsun da, hâlâ, ona karşı düşmanlık mevkiinde bulunuyor, düşmanlıkta direnip duruyorsun! Hâlbuki, Ona yardım etmek, herkesten çok sana düşerdi. Ona yardım edenlerin ilki, sen olmalı idin!"

Uşağım Mezkur'a dedim ki:

- Bir deve ile atımı, acele yanıma getir!

Resulullah ile buluşmak maksadiyle Mekke'den yola çıktık. Yanımızda Abdullah bin Ebi Ümeyye de vardı. Ebva'ya varıp indiğimiz zaman, Resulullah efendimizin öncü birliği oraya gelmiş ve Mekke'ye yönelmişti.

Resulullah efendimiz, İslam aleyhine faaliyetlerimden dolayı görüldüğüm yerde öldürülmemi emretmişti. Bunun için, öldürülmekten korktum ve gizlendim.

Oğlum Cafer'in elinden tutup, yaya olarak bir mil kadar gittik. Sabahleyin Resulullah efendimizin yanına vardık. Halk, takım takım geliyordu. Peygamberimiz, hayvanına bineceği zaman, kendisiyle görüşmek istedim. Yüzünü, bizden başka tarafa çevirdi. Yüzünü çevirdiği tarafa geçtim. Tekrar tekrar benden yüzünü çevirdi.

Bütün yakın uzak her şey beni tuttu, sıktı! Ona erişemedikçe bir ölü olduğumu kabul ettim. Beni görünce hemen kabul edeceğini, bana iltifat edeceğini ummuştum. Ummadığım bir hal ile karşılaşıncı ne yapacağımı şaşırdım. (Devamı yarın)

Kimse aracı olmadı 8.3.2007

Ebu Süfyan bin Hâris, Müslüman olmasını anlatmaya şöyle devam etti: "Resulullah aleyhisselamın akrabası olduğum için, benim Müslüman olmama, Resulullah efendimizin de, eshabının da son derecede sevineceklerini sanıyor ve şüphe etmiyordum.

Resulullah efendimizin, benden yüz çevirdiğini görünce, bütün Müslümanlar da, benden yüz çevirdiler. Hz. Ebu Bekir, bana rastladı ve benden yüzünü çevirdi. Ensardan birisi beni Hz. Ömer'in yanına yanaştırdı. Bana" Ey Allahın düşmanı! Resulullah efendimizi ve eshabını inciten sensin ha! " dedi.

Hemen amcam Abbas'ın yanına vardım. Ondan yardım istedim. "Hayır! Vallahi, Onun, senden yüz çevirdiğini gördükten sonra, Onunla bir tek kelime bile konuşamam! Resulullah efendimizi üzmüş olmaktan korkarım!" dedi. " Ne olur amca, bâri, gidip başvuracağım bir kimseyi bana söyle?" dedim. Bunun üzerine, Hz. Ali'yi gösterdi. Hz. Ali ile buluşup konuştum. O da, bana Abbas'ın sözlerinin tıpkısını söyledi.

Ebu Süfyan bin Hâris ile Abdullah bin Ebi Ümeyye, Peygamberimizin huzuruna girme çarelerini araştırdıkları ve kendilerinden yüz çevrildiği sırada, Peygamberimizin zevcesi Hz. Ümmü Seleme de, onlar hakkında Peygamberimizden şefaât diledi.

Peygamberimiz buyurdu ki: "Bana, onların ikisi de gerekmez. Amcamın oğlu, benim haysiyet ve şerefimi, dili ile lekelemek istedi! Halamın oğlu ve hısmım olan kişi ise, Mekke'de bana söylememesi gereken sözleri söylemiştir!"

Gerçekten de, Peygamberimiz Mekke'de iken, bir gün, Kureyş müşriklerinin azıllıları toplanıp, Peygamberimize ileri geri tekliflerde bulunduktan sonra, Peygamberimizin Peygamberliğini reddetmişlerdi. Peygamberimiz, onların yanlarından çok üzgün olarak ayrılmışlardı. Abdullah bin Ebi Ümeyye ise daha ileri giderek yolda demişti ki:

- Ey Muhammed! Kavmin sana yapacakları teklifleri yaptılar. Sen, onların tekliflerinden hiçbirini kabul etmedin! Sonra, dediğin gibi, Allah katındaki mevkiini anlamak, sana inanmak, uymak üzere kendileri için istedikleri şeyleri de yapmadın! Vallahi ben, göğre bir merdiven kurarak tırmanıp göğre çıkmadıkça ve oradan, yanında senin dediğin gibi Peygamber olduğuna tanıklık edecek dört melek getirmedikçe, sana hiçbir zaman inanmam! Yemin ederim ki, sen, bunu yapmış olsan bile, yine seni tasdik edeceğimi sanmıyorum! (Devamı yarın)

Nihayet özü kabul edildi 9.3.2007

Ebu Süfyan bin Hâris, Resulullahın kendisini affetmesini anlatmaya şöyle devam etti:
Her konaklanan yerde, kendim Resulullahın kapısında duruyor, oğlum Cafer de ayakta dikiliyordu. Resulullah beni gördükçe, yüzünü benden çeviriyordu. Ezahır yokuşundan Mekke'nin Ebtah vadisine inince, Resulullahın çadırının kapısına yaklaştım. Bana baktı. Bu bakış, Onun, bana ilk yumuşak bakışı idi. Kendisinin gülümseyeceğini de ummaya başladım.

Bu arada Hz. Ali, Ebu Süfyan bin Hâris'e dedi ki:

- Resulullah efendimize, arka tarafından var! Yusuf aleyhisselamın kardeşlerinin, Yusuf aleyhisselama söylediği şu sözü söyle: **"Allaha yemin ederiz ki, Allahü teâlâ, seni, gerçekten bizden üstün kılmıştır! Biz, doğrusu, sana karşı yaptıklarımızda suçlu idik, dediler."** (Yusuf 91) Bundan daha güzel bir söz bulunabileceği kabul edilemez.

Ebu Süfyan bin Hâris böyle yapınca, Peygamberimiz, Hz. Yusuf'un kardeşlerine söylediğini bildiren, **"Size, bugün hiçbir başa kakma ve ayıplama yoktur! Allahü teâlâ, sizi bağışlasın. O, merhametlilerin en merhametlisidir"** (Yusuf 92) mealindeki ayet-i kerimeyi okudu.

Ebu Süfyan bin Hâris, Peygamberimizin, kendisini affetmediği haber aldığı zaman demişti ki:

"Vallahi, ya yanına girmeme izin verecektir, ya da şu oğlumun elinden tutup yeryüzünde açlıktan, susuzluktan ölünceye kadar çekip gideceğiz! Sen ki benim hem akrabam, hem de halkın en uslusunu, yumuşak huylusunu, en iyilikseveri ve cömerdi bulunuyorsun."

Peygamberimiz, Ebu Süfyan'ın bu sözlerini işitince, her ikisine de acıdı ve kendilerinin huzurlarına girmelerine izin verdi. Girdiler ve Müslüman oldular.

Ebu Süfyan bin Hâris, Müslüman olduktan sonra, utancından, başını kaldırıp Peygamberimizin yüzüne bakamazdı. Geçmişteki tutum ve davranışlarından dolayı özür diledi.

Hz.Ebu Süfyan, Mekke-i mükerrerinin fethinde bulunmuştur. Huneyn muharebesinde gösterdiği fevkalade kahramanlığı dolayısıyla, Resulullahın iltifatlarına mazhar oldu.

Miladi 644 senesinde, hacdan dönerken vefat etti. Namazını Hz. Ömer kıldırdı. Medine'deki Bakî kabristanına defnedildi. Hadis-i şerifte, **"Ebu Süfyan cennet yiğitlerindendir"** buyurularak, Resulullahın methine mazhar olmuştu. Siması Resulullah'a benzeyen yedi kişiden biri de bu idi.

"Ancak ihsan ile geçebilirsiniz!" 10.3.2007

Haccac bin İlat, Süleym oğulları kabilesinden bir cemaatle birlikte, Mekke'ye doğru yola çıkmıştı. İssız ve tehlikeli bir vadiye bulunuyorlardı. Arkadaşları ona, "Emniyetimiz için bir şeyler yap!" dediler. Bunun üzerine kalktı, dolaşmaya başladı. Hem de, kendi kendine, "Ben ve arkadaşlarım sağ salım dönebilmemiz için Allaha sığınırız" diyordu. Çaresizlik içerisindeyken, **"Ey cin ve insan toplulukları! Göklerin ve yerin köşe ve bucaklarından geçip gitmeye gücünüz yetiyorsa, haydi geçip gidiniz! Ancak, Allahü teâlânın ihsan edeceği bir kudretle geçebilirsiniz!"** (Rahman 33) sesini duydu. Bu ses onu rahatlatmıştı. Toparlanıp yollarını devam ettiriler.

Kazasız belasız yolu tamamlayan Haccac bin İlat, hemen Peygamberimizin nerede bulunduğunu sordu. Medine'de olduğunu öğrenince, Medine'ye gidip, İslâmiyeti kabul etti.

Haccac, Müslüman olduktan sonra, Resulullahın huzurlarına çıkarak durumunu şöyle arz etti:

- Ya Resulallah! Mekke'de birtakım kimselerde mallarım var. İzin verirseniz, bunları almak ve orada Müslümanların lehine faaliyette bulunmak istiyorum. Müslüman olduğumu öğrenirlerse, bana hiçbir şey vermezler. Ya Resulallah, belki sizin hakkınızda münasip olmayan sözleri söylemem gerekebilir. Bu hususta ne buyurursunuz?

Resulullah efendimiz buna da izin verdiler.

Kureyş müşrikleri, Resulullahın, Hayber üzerine yürüdüğü haberini, daha önce duymuşlardı. Haccac bin İlat Mekke'ye gelince, devesinin etrafını sardılar. Hayber hakkında malumat alabilmek için hiç beklemeye tahammülleri yoktu. Hemen bunu sordular.

Hz. Haccac cevap verdi: Söyleyeceklerimi gizli tutmak şartıyla, evet...

Bunun üzerine müşrikler söz verdiler ve, "Haydi ne oldu, bize hemen anlat" dediler.

Haccac da müşriklere; Hayberlilerin savaş hususunda çok mahir olduklarını, Müslümanların daha böylesiyle karşılaşmadığını, Hayberlilerin, Arap kabilelerinin de yardımıyla on bin kişilik bir ordu topladığını, Müslümanların müthiş bir hezimete uğradığını, Hayberlilerin esir aldıkları Muhammed'i Mekkelilere teslim edeceğini" söyledi.

Kureyş müşrikleri bu habere çok sevindiler. Fakat Haccac'ın Müslüman olduğundan, onların haberleri yoktu. (Devamı yarın)

Müşrikleri oyuna getirdi 11.3.2007

Hazreti Haccac bin İlat, Mekke müşriklerine, Müslümanların yenildiğine dair aslı olmayan haberini verdikten sonra, onların sevinçli ve memnun durumlarını fırsat bildi. Onlara, "Mekke'deki alacaklarını toplamak için kendisine yardımcı olmalarını, mağlup olan Müslümanların mallarını, başka tüccarlar gidip satın almadan önce, hemen oraya varıp, kendisinin alacağını" söyleyerek, onların vasıtasıyla, alacaklarını ve orada bulunan mallarını topladı. Mekke'deki zevcesine de aynı şekilde söyleyip, ondan da mallarını aldı.

Müslümanların Hayber'de mağlup olduğu şeklindeki haber her tarafa yayılmıştı. Bu haber, müşriklerin sevinç çığlıklarına vesile olurken, bu durumdan haberi olmayan Mekke'deki Müslümanlar da, derin bir üzüntü içindeydiler.

Bu sırada, daha Medine'ye hicret etmemiş bulunan Peygamberimizin amcası Hz. Abbas, sanki kalbinden vurulmuştu. Ancak bu üzüntüsünü belli etmemeye çalışıyordu. Hz. Abbas, kölesi Ebu Zübeyde'yi çağırıp dedi ki: Haccac'ı bul! Ona, Abbas, "Allah aşkına, doğru söyle. Bu haberin aslı var mıdır? Senin bu haberin, Allahü teâlânın Resulullah'a ve Müslümanlara olan vaadine uymuyor" diyor, de!"

Hz. Haccac, Ebu Zübeyde'ye, gizlice, Hz. Abbas'la kimsenin olmadığı bir yerde görüşüp, kendisine haber vereceğini bildirdi. Nihayet, Hz. Abbas ile Haccac تنها bir yerde buluştular. Haccac, Hz. Abbas'a anlatacaklarını, üç gün geçmeden kimseye söylememesini sıkıca tenbih etti. Sonra şöyle konuştu: "Endişelenme! Resulullah efendimiz, Hayber'i fethetti. Kendisine düşen hisseyi aldı. Sahabilere paylarını dağıttı."

Aradan üç gün geçtikten sonra, Hz. Abbas Kabe'ye gitti ve tavafını yaptı. Müşrikler bu sırada Haccac'ın getirdiği yalan haberi konuşuyorlardı. Hz. Abbas'ın böyle sakin sakin tavaf yapması dikkatlerini çekmişti. Bu soğukkanlılık ve vakarının neden olduğunu sordular. Hz. Abbas dedi ki: "Allaha hamdolsun ki, sıhhatim yerindedir. Size bildirebilirim ki, Muhammed aleyhisselam Hayber'i fethetmiştir. Hayberdeki mallara ve her şeye el koymuştur. Hayber şimdi Onun elindedir."

Mekkeliler, "Bu haberi sana kim getirdi?" diye sordular. "Size o yalan haberi getirmiş olan Haccac" dedi. Bunun üzerine şoke olan Mekkeliler meselenin hakikatini anlamış, aldandıklarını geç farketmişlerdi.

Hz. Haccac çok zengin idi. Servetini Medine'ye getirdikten sonra, orada bir ev ve bir mescit yapmıştı. Hz. Ömer'in hilafetinin ilk yıllarında vefat etmiştir.

"Ok darbesinden daha tesirlidir" 12.3.2007

Hassan bin Sabit, Müslüman olmadan önce de meşhur şairlerdendi. Şam ve civarında hüküm sürmekte olan Gassani hükümdarının sarayına mensuptu. Şiirleri ile bu devletin ileri gelenlerini methederdi.

Peygamberimizin geleceğini daha önceden yahudi âlimlerinden işitmişti. Kendisi şöyle anlatmıştır: "Ben 7-8 yaşlarında akıllı eren bir çocuktum. Bir defasında meşhur yahudi âlimlerinden biri, Medine'de yüksek bir yere çıkıp, "Ey yahudiler!" diye bağırarak, yahudilerin toplanmasını istedi. Yahudiler toplanınca, "Ne var, ne diyorsun?" dediler. Yahudi âlim, toplananlara, "Bu gece Ahmed'in, ahir zaman peygamberinin yıldızı doğdu" diyerek, Peygamberimizin doğduğunu haber vermişti."

Peygamber efendimiz, peygamberliğini açıklayıp, İslâm dinine davete başlaması ile Hazrec kabilesi de İslâmiyetle şereflenmişti. Bu sırada Medine'ye gelmiş bulunan Hassan bin Sabit de Müslüman olmuştu. Müslüman olduğunda 60 yaşında bulunuyordu. Hassan bin Sabit Müslüman olduktan sonra, Peygamberimizin yanından ayrılmadı. Peygamber efendimizi metheden çok şiir söyledi.

Bedir savaşında Medine'de kalmakla vazifelendirilmişti. Yaşlı ve bedenen çok zayıf olduğu için, bizzat savaşa katılamadı. Bu sırada Müslümanları metheden ve cihada teşvik eden şiirler yazdı. Müşriklerin şairleri tarafından Müslümanlara karşı yazılan şiirlere cevap verip, onları hicretti. Bu şiirleri pek meşhur olup, o zaman Arabistan'da yaşayan kabileler arasında pek tesirli olmuştur.

Hassan bin Sabit'e, Bedir gazasına bizzat bedenen katılamadığı için, "Cihad sevabına ve verilen müjdelere kavuşamadın" diyenler olmuştu. O da buna çok üzülmüştü. Fakat Peygamber efendimiz, onun İslâm düşmanlarına karşı yazdığı şiirlerle cihad ettiğini ve düşmanlara karşı yazdığı şiirlerin her bir kelimesine verilen sevabın, başkalarının gazada kazandığı sevaptan daha çok olduğunu bildirerek buyurmuştur ki: **"Hassan'ın beyitleri düşmana ok darbesinden daha tesirlidir."**

Hassan bin Sabit şiirleri ile Resulullahı, İslâmiyeti ve eshab-ı kiramı över, metheder ve İslâm kahramanlarını cihada teşvik edici beyitler söylerdi. Ayrıca Kureyş kâfirlerinin ve diğer müşriklerin yüz karalarını ortaya koyucu şiirler okurdu.

"Kalk karşılık ver!" 13.2007

Hazreti Hassan bin Sâbit şiirleri ile dine hizmet eden bir zat idi. Bir defasında kâfirlerin yüzkaralarını ortaya koyan bir şiirini okuduktan sonra Peygamberimiz, **“Ey Hassan, müşriklerin, kâfirlrin yüz karalarını ortaya koy! Cebrail seninledir. Eshâbım silâhla harb ettikleri gibi sen de dil ile harb et!”** buyurdular. Hassan bin Sâbit hazretleri böylece cihâdın en kıymetlilerinden olan söz ile ve yazı ile cihad etmek şerefine ilk kavuşanlardan oldu.

Cahiliyet devrinde ve Asr-ı seâdet'te Arabistan yarımadasında şiir ve edebiyatın pek büyük kıymeti, tesirleri ve rolü vardı. Araplar buna pek kıymet verir, övünürlerdi. Yarışmalar tertip eder, birincilik kazanan şairlerin şiirlerini Kâ'be'nin duvarlarında herkesin görebileceği şekilde asarlardı.

Hicretin dokuzuncu senesinde Beni Temim kabîlesinden bir heyet, esirlerini almak için Medine'ye gelmişti. Yanlarında en meşhur hatiplerini ve şairlerini de getirmişlerdi. Önce getirdikleri Utarid konuşup, kabilesini övdü. Buna karşı Peygamberimiz, Sâbit bin Kays'a, **“Kalk bunun konuşmasına karşılık ver”** buyurdu.

Sâbit bin Kays ayağa kalkıp, Allahü teâlânın büyüklüğüne ve Peygamberimizin medhine dair bir konuşma yaptı. Onun bu hitabı gelen heyeti fevkalade bir tesir altında bıraktı. Sonra da gelen heyetin şairleri şiir okumaya başladı. Şairlerinden biri bir kaside okuyup, bitirince Peygamberimiz, Hassan bin Sâbit'e, **“Kalk yâ Hassan bunun şiirine karşılık ver!”** buyurdu.

Hassân bin Sâbit, ayağa kalktı. Aynı vezin ve kafiyede uzun ve pek mükemmel bir şiir okudu. Bu şiirinde İslâmiyyetin üstünlüğünü gayet açık bir ifade ile dile getirdi. Bunu dinleyen Temim heyeti ve bilhassa hatip ve şirleri hayret içinde kaldı. İleri gelenlerinden Akra bin Hâbis kendini tutamayıp, şöyle dedi:

- Allaha yemin ederim ki, bu zâta, "Muhammed aleyhisselâma" her zaman O'na bizim bilemediğimiz bir yardım gelmektedir. O, muhakkak muvaffak olacaktır. Herşeyde, herkese üstün gelecektir. Onun hatibi ve şâiri, bizim hatibimizden ve şâirimizden üstündür. Sesleri de seslerimizden daha canlı ve gürdür.

Akra bin Hâbis bu sözleri söyledikten sonra Peygamberimizin yanına yaklaştı ve Kelime-i şehâdeti söyleyerek Müslüman oldu. O Müslüman olunca bu heyete bulunanların hepsi Müslüman oldu. Bunun üzerine Peygamberimiz hepsine birer hediye verdi. Onlardan alınmış olan bütün esirleri de serbest bıraktı.

“Bid'at sünneti yok eder” 14.3.2007

Bedir savaşından sonra, Kâb bin Eşref adında yahudi bir şair, Bedir'de ölen Mekkeli müşrikler için bir şiir söylemişti. Çevrede tesir uyandıran bu şiire karşı, Peygamberimiz, Hassan bin Sabit'e bir şiir yazmasını emretmişti. Hassan bin Sabit de, o yahudi şaire karşı bir şiir yazdı. Bu şiiri o derece tesirli oldu ki, Mekkeli müşriklerden hiçbiri, o yahudi şairi evinde misafir etmeye cesaret gösteremedi. Resulullahı, eshab-ı kiramı ve İslâmiyeti anlatması, kâfirleri ve kâfirliği ve bunların yüz karalarını dile getirmesi çok tesirli idi.

Hassan bin Sabit hazretleri, Resulullah efendimizin ayrıca akrabası da oldu. Mariye hazretlerinin kız kardeşi Sirin ile evlendi. Hassan bin Sabit hazretleri, Peygamber efendimizin vefatında çok üzüлüp, bu üzüntülerini bildiren uzun mersiyeler yazmıştır. Hz. Ömer'in halifeliği sırasında gözleri görmez oldu.

Peygamberimiz, **“Muhakkak ki, Allahü teâlâ Resulünü övmek ve müdafaa etmek hususunda, Hassan'ı, Cebrail aleyhisselam ile takviye etmektedir”** buyurmuştur.

Hassan bin Sabit, Peygamber efendimizden bizzat işiterek hadis-i şerif rivayet etmiştir. Bunlardan birinde buyuruldu ki:

“Bir millet, dinlerinde bir bid'at yaparsa, Allahü teâlâ, buna benzeyen bir sünneti yok eder. Kıyamete kadar bir daha geri getirmez.”

Hassan bin Sabit buyurdu ki:

“Kötü bir söz işittiğin zaman göz yum, af ile karşıla, onu dinlememiş gibi ol.”

“Kalblerinde buğz ve husumet taşıyan insanların içi, altında ateş yanarak kaynayan tencereler gibi devamlı kaynar. Buğz ve düşmanlık sebebiyle içlerinden ateş saçılır.”

“Zenginlik bana hayayı unutturmaz. Dünyanın musibetleri huzurumu bozmaz. İnsanın namusu ve şerefi hiçbir leke ve yaraya tahammül edemez. Nasıl bir şişe kırıldıktan sonra tamir olmaz ise, insanın namus ve şerefi de öyledir.”

Hassan bin Sabit'in künyesi, Ebu Velid'dir. Ebu Abdurrahman ve Ebu Hüsam da denilmiştir. Annesi Furiate binti Halid de Hazrec kabilesindendir. Doğum tarihi bilinmemektedir. Kendisinden nakledildiğine göre, Peygamberimizden 8 sene önce doğmuştur. 682 senesinde 120 yaşında Medine-i Münevvere'de vefat etti.

Peygamber efendimiz zamanında, Amr'ın kızı olan meşhur kadın şair Hansa, çok güzel kahramanlık şiirleri söylerdi. Müslüman olduktan sonra, İslâm, onu üstün bir feragat ve fedakârlık timsali yapmış ve imanda kemale erdirmişti. Dört çocuğu Kadisiye harbinde şehit olduğu hâlde, cesaret ve sebatında asla bir sarsılma olmamıştı. Şehit anası olmanın verdiği teselli, ona evlat acısını bile unutturmuştu. Hansa Hatun, Kadisiye muharebe meydanına giderek, çocuklarını şu tarihi sözleriyle coşturmuştu:

“Benim kahraman evlatlarım! Allaha yemin ederim ki, Ondan başka ibadet edilecek bir mabud yoktur. Siz aynı ananın ve aynı babanın çocuklarısınız. Ben kocama ihanet etmiş bir kadın olmadığım gibi, babanız da mazisi lekeli bir insan değildir. Hem de ben, zorla değil de kendi isteğimle İslâmiyeti kabul ettim. Ve yine kendi arzumla hicret ettim. Sizler işte böyle tertemiz bir maziye sahiptiniz.

Sizden; gireceğiniz savaşta bu asaletinize uygun bir cesaret ve kahramanlık bekliyorum. Din düşmanlarına ilk hücum eden sizler olmalısınız. Sizlerin arkada değil, daima en ön safta çarpıştığınızı görmeliyim. Çünkü bu harp, eski savaşlarımız gibi adi, basit çıkarlar uğruna yapılan çapulculuk ve yağmacılık hareketi değildir.

Elleriyle yaptıkları putlara tapan, kız çocuklarını diri diri gömecek kadar vahşete devam eden putperestlere, doğruyu ve hakkı gösterme hareketidir. Kısaca bu cihadda emir Allahtan, kumanda da Resulullah efendimizdendir. Başka söze ne hacet?”

Bu sözlerden sonra çocuklarını ayrı ayrı kucaklayan Hz. Hansa, ilave ederek diyor ki:

“Ya İslâmın zafer bayrağını Kadisiye'de dalgalandıracaksınız; yahut da din uğruna şehit olduğunuzu duyacağım!..”

Bir annenin çocuklarına karşı böyle kahramanca konuşması, orada bulunan diğer mücahidleri de coşturuyor ve Kadisiye'de İslâmın zafer bayrağının dalgalanmasına sebep oluyordu. Nitekim öyle de olmuştur. Hasta yatağında yatarken dört oğlunun da şehadet haberi getirilince ilk sözü, “Elhamdülillah ben şimdi şehit anası mı oldum” oldu. Ardından, “İslâmın bir zaferi için dört oğlum da feda olsun!” diyen Hansa Hatun, ellerini kaldırarak şöyle yalvardı.

“Ya Rabbi! Bana emanet ettiğin dört kahramanı, yine senin dinin uğrunda feda etmiş bulunuyorum. Artık beni şehit anaları defterine kaydet! Benim için şehit anası olmak kâfi ikramdır. Bunu bana nasip eyle!”

Matem tutmak yoktur 16.3.2007

Hazreti Hansa Hatun, devrinin meşhur şairlerindendi. Peygamber efendimiz, onun şiirlerini bir hayli dinleyip, fesahat ve belagatını takdir buyurmuşlardı.

Önceleri, arada sırada bir-iki şiir söylüyordu. Fakat Esedoğulları kabilesi ile onun kabilesi arasındaki savaşta, öz kardeşi Muaviye öldürüldü. Diğer üvey kardeşi Sahr da mızrakla yaralandı. Hansa Hatun bir sene kadar kardeşine ihtimamla baktı, fakat yara bir türlü iyileşmedi. Sahr da bu yaradan kurtulamayıp, o da öldü. Hz. Hansa da bu iki kardeşinin ayrılığından müteessir olup, bunlar için mersiye söylemeye başladı ve şair olup ortaya çıktı.

Hz. Ömer, Hansa Hatunun çocuklarının Kadisiye'de şehit olmaları üzerine, şehitlerin çocuklarının her biri için senelik iki yüz dirhem maaş bağladı ve Hz. Hansa'nın ismi de şehit çocukları ile birlikte anıldı.

Birgün Hansa Hatun, Hz. Aişe'nin huzuruna gelmişti. Başında matem işareti vardı. Hz. Aişe de Hz. Hansa'yı böyle görünce, “**Ey Hansa, böyle yapma! Bu şekilde matem tutmayı dinimiz yasaklamıştır**” dedi. Hz. Hansa da, “Ben bunu bilmiyordum, böyle yapmanın men edildiğinden haberim yoktu.” dedi. Hansa Hatun böyle söyledikten sonra, böyle yapmasının sebebi şöyle anlattı:

“Cahiliye devrinde, babamın, beni verdiği kocam çok müsrif bir kimseydi. Kendisinin de, benim de, bütün varımı, yoğumu dağıttı. Kumara verdi. Bunun için parasız, pulsuz kalıp muhtaç duruma düştük. Kardeşim Sahr malını ikiye bölüp, bize bir şeyler vermişti. Az zaman sonra bu mal da heba olup gitti. Kardeşim Sahr, geride kalan diğer hisseden de bana yine verdi. Karısı kendisine, dedi ki:

- Bu böyle olmaz, sen daha ne zamana kadar kız kardeşin Hansa'ya malını vermekte devam edeceksin? Onun kocası hep kumar oynuyor ve nesi var, nesi yoksa hep dağıtıyor.

Sahr karısına cevaben şu şiiri söyledi:

- Yemin ederim ki, ona malımın iyisini vereceğim, o afife bir kadındır. Eğer ben ölürsem, o da kendi başörtüsüyle benim matemimi tutar.”

Bunları anlatan Hansa Hatun sözlerini şöyle bitirdi: “İşte ben de onun matemini için böyle yapıyordum. Madem ki dinimiz yasaklamış bundan sonra tutmam!”

Her ne zaman Hz.Hansa Hatun'dan söz edilse, Resulullah efendimiz, onun için, “**Örnek bir İslâm kadını**” buyururlardı.

Günahlardan temizlenmek için 17.3.2007

Hazreti Şeddat bin Evs, Medineli ensardan idi. Müslüman bir aile ocağında yetişti. Yaşı küçük olduğu için, Resulullah efendimizin gazalarına katılamadı. Ancak Resulullah efendimizin huzurunda devamlı bulunarak yüksek derecelere ve ilimlere kavuştu. Peygamber efendimizin vefatından sonra Şam'da, Filistin'de, Beyt-ül-Mukaddes'te ve Humus'ta bulundu.

Şeddat bin Evs, eshabın faziletlielerindendir. Geniş bir bilgiye sahipti. Devrinde, her ilimde kendisine müracaat edilirdi. Yumuşak huylu, açık sözlü, hiddet zamanında gadabına hakim idi. İbadette ve Allahü teâlânın beğendiği işlerde çok gayretliydi.

Yattığı zaman tefekküre daldı. Allahü teâlânın rahmeti ile birlikte, azabını da hatırlar, "Ya Rabbi! Cehennem ateşini düşündükçe uykum kaçıyor" derdi. Allahü teâlânın emir ve yasaklarına uymakta çok titiz olup, bunları güler yüz, tatlı dille insanlara anlatırdı.

Şeddat hazretlerinin hususiyetlerinden biri de, ağzından, lüzumsuz ve olur olmaz sözlerin çıkmamasıdır. O, riya ve gösterişten çok sakınırdı. Ebu Eşas Sağani şöyle anlatır:

"Şam Cami-i şerifine gitmişim. Orada Şeddat bin Evs hazretleri ile karşılaştım. Bir yere gidecekti. Nereye gideceğini sordum. Hasta bir arkadaşını ziyaret edeceğini söyledi. Ben de kendileriyle gelebileceğimi söyledim ve beraberce gittik.

Oraya varınca, hastaya, durumunun nasıl olduğunu sordular. Hasta, nimet içerisinde olduğunu söyleyip hamd etti.. Bunun üzerine, Şeddat hazretleri şöyle buyurdu:

- Günahlarının affedildiğini sana müjdelerim. Çünkü, Peygamber efendimiz, **"Allahü teâlâ buyurur ki: "Mümin olan kullarımdan birini imtihan ettiğim zaman, o bu imtihanı hamd ile karşılarsa, yatağından anasından doğduğu günkü gibi, günahlarından temizlenmiş olarak kalkar"** buyurdu.

Ubade bin Nesi naklediyor: Şeddat bin Evs ağlarken görüldüğünde, ona niçin ağladığı soruldu. Buyurdu ki: "Resulullahtan duyduğum bir hadis-i şerifi hatırladım da, onun için ağlıyorum. Resulullah efendimiz bu hadis-i şerifinde, **"Ümmetim için, şirk ve gizli şehvetten korkuyorum"** buyurdu. O zaman ben, " Ya Resulallah! Ümmetin senden sonra şirke düşecek mi" diye sordum. Resulullah efendimiz buyurdu ki: **"Evet, gerçi onlar, güneşe, ay'a ve puta tapmayacaklar, fakat işlerinde riyakârlık yapacaklar, Allah için değil de, Ondan başkalarının rızası için yapacaklar. Gizli şehvet ise şudur: Onlardan biri, oruç tutar, oruçlu olur, sonra şehvete sebep olan bir şeyi görür ve orucunu terkedip bozar."**

"Dünya, hazır bir metadır!" 18.3.2007

Hazreti Şeddat bin Evs anlatır: "Peygamberimiz ile beraber idik. "Yanımızda yabancı, Ehl-i kitap birisi var mı?" diye sordular. Biz de olmadığını bildirdik. Bunun üzerine kapının kapatılmasını emrettiler ve buyurdular ki: **"Ellerinizi kaldırın, Lâ ilâhe illallah..."** deyiniz!

Ellerimizi kaldırdık. Bu hâl bir müddet devam etti. Sonra mübarek ellerini indirip, şöyle buyurdular: **"Sana hamd olsun ya Rabbi! Beni bu kelime ile gönderdin. Bana, onu emrettin. Bana, onunla cenneti vâdettin. Vâdinde duran yalnız Sensin."** Peygamber efendimiz, bundan sonra buyurdular ki: **"Sizi müjdelerim! Allahü teâlâ sizi magfiret buyurdu."**

Bir gün Peygamber efendimiz Şeddat'ı sıkıntılı bir vaziyette görünce, "Ne oluyor ya Şeddat?" buyurdular. Şeddat, "Ya Resulallah! Dünya bana dar geliyor." dedi.

Bunun üzerine Peygamberimiz buyurdu ki: **"Üzülme, Şam fetholunacak, Kudüs fetholunacak. Sen ve senden sonraki çocuklarından bir cemaat inşaallah orada bulunacak."**

Şeddat bin Evs riyadan, gösterişten çok sakınırdı. Derdi ki: "Resulullahtan duydum. Buyurdu ki: **"Kim riya ile namaz kılar, oruç tutar, sadaka verirse, o, Allahü teâlâyâ ortak koşmuş olur."**

Dünyaya ve nefse aldanmaktan çok sakınır ve şu hadis-i şerifi okurdu: **"Akıllı kimse, kendini hesaba çekip, ölümden sonrası için çalışan kimsedir. Aciz olan da, nefesine, arzu ve isteklerine tabi olur ve Allahü teâlâdan olmayacak şeyler bekler."**

Gittiği yerlerde insanlara nasihat eder ve hadis-i şerifler okurdu. Bir defasında şöyle demişti: Resulullahtan işittim buyurdu ki:

- Ey insanlar! Dünya, hazır bir metadır. Ondandır, iyiler de kötüler de yer. Ahiret, hak bir vaattir. Ahirette, her şeye kâdir olan Allahü teâlâ hükmeder. Orada hak ne ise o olur. Batıl, hükümsüz kalır.

Ey İnsanlar! Sizler ahiret adamlarından, ahireti düşünüp, ona hazırlananlardan olunuz! Dünya adamlarından, ahireti unutup dünyaya dalmışlardan olmayınız!

Allahü teâlâdan korkarak, amel yapınız! Biliniz ki, amellerinize göre arz olunursunuz. Allahü teâlâyâ mutlaka kavuşacaksınız. Kim, zerre miktarı hayır, iyilik işlerse, onun karşılığını görür. Kim de zerre kadar şer, kötülük yaparsa, onun karşılığını görür.

Hazreti Ümm-i Ruman, Hz. Ebu Bekir'in hanımıdır. Hz. Aişe validemizin annesidir. Peygamber efendimizin de kayınvalidesidir. Ümm-i Ruman'ın faziletleri çoktur. Peygamber efendimiz, onu cennetle müjdelemiş ve buyurmuştur ki:

“Her kimi, cennet hurilerinden birine bakmak sevindirirse, Ümm-i Ruman'a baksın!”

Yine hakkında magfiret diledikten sonra buyurmuştur ki:

“İlâhî! Ümm-i Ruman'ın, senin yolunda ve Resulünün uğrunda çektiği sıkıntılar sana gizli değildir.”

Ümm-i Ruman, Resulullah efendimizi çok severdi. Kızı Hz. Aişe'nin, Resulullah'a gelin olmasına pek taraftar olup, gerçekleşmesine de çok memnun oldu.

Çok iyilik ve ikram severdi. Hicretin altıncı senesinde, müslümanların eshab-ı Soffaya yemek gönderdikleri bir sırada, Hz. Ebu Bekir, Eshab-ı Soffadan bazılarını oğlu Abrurrahman ile eve gönderdi. Kendisi de Resulullah efendimizin yanında kaldı. Geç vakitte evine döndüğünde, Ümm-i Ruman sordu:

- Misafirleri gönderdin de, kendin nerede kaldın?

Hz. Ebu Bekir buyurdu ki:

- Yoksa onlara yemek yedirmedin mi?

- Yemek verdim. Ancak onlar, sen gelmedikçe yemek yemeyeceklerini söylemişler. Senin gelmeni beklediler.

Sonra hazırlanan yemeği yemeye başladılar. Hz. Ebu Bekir'in oğlu Abdurrahman der ki:

- Yemin ederim ki, aldığımız her lokmanın altından yeni bir lokma çıkıyordu. Nihayet hepimiz doyduk, ancak yemek önceki gibi, aynen duruyordu.

Bu hâli gören Hz. Ebu Bekir sordu:

- Bu nedir ey Ümm-i Ruman?

Ümm-i Ruman dedi ki:

- Efendim, yediğiniz yemek gönderdiğim gibi aynen duruyor.

Bunun üzerine kalan yemeği Resulullah efendimize gönderdiler.

Hz. Ümm-i Ruman 630 senesinde, Medine-i Münevverede vefat etti. Resulullah efendimiz, cenaze namazını kıldırıp, defninde bulundu. Kabre bizzat Resulullah efendimiz indirdi.

Çok cesur idi 20.3.2007

Resulullah efendimizin halası olan Hz. Safiyye, oğlu Zübeyr ile birlikte müslüman olunca, Peygamber efendimize eziyet eden, kardeşi Ebu Leheb'e dedi ki:

- Ey kardeşim! Kardeşimin oğlunu ve Onun dinini yardımsız, hor, hakîr bırakmak, sana yakışır mı? Vallahi bugün yaşayan bilginler, Abdülmuttalib'in soyundan bir Peygamberin çıkacağını bildiriyorlar. İşte, o peygamber, budur!

Böyle söyleyerek Ebu Leheb'i de İslâma davet etmiş, fakat o kabul etmemiştir.

Hz. Safiyye'nin annesi Hâle ile Resul-i ekremin annesi Amine Hatun kardeş idiler. Bu suretle, Peygamberimiz ile, hem ana, hem de baba tarafından çok yakın akraba olurlardı.

Resul-i ekrem efendimiz, Uhud savaşına gittikleri zaman, kadınlar da Hz. Hassan bin Sabit'in köşkünde bulunuyorlardı. Erkek olarak sadece Hassan vardı. O da yaşlı ve zayıf idi. Yahudîler bunu fırsat bilip saldırmak istiyorlardı. İçlerinden birisi köşkün dibine kadar sokulup, olup bitenleri dinlemek istedi. Hz. Safiyye bunu gördü ve bağırdı: “Hassan, şu yahudînin yanına in, onu öldür!” Hz. Hassan dedi ki: “Ya Safiye, ben onunla savaştığım hâlde olsaydım, şimdi herhalde Resulullahın yanında olurum.”

Hz. Hassan, hastalık geçirdiğinden kılıç sallayamıyordu. Hz. Safiyye bunun üzerine, bir çadır direğini kaptı ve aşağı indi. Birden çadır direğini yahudînin başına indirdi. Yahudî, yediği darbe sonucu bir daha kalkamadı ve öldü.

Bundan sonra Safiyye eline bir kılıç alarak Uhud'un yolunu tuttu. Elindeki kılıcı ile önüne gelene saldırıyor, bir yandan da müslümanları harbe teşvik ederek, “Siz nasıl insanlarsınız, Resulullahı bırakıp da nereye gideceksiniz” diyordu.

Peygamber efendimiz onun vaziyetini görünce, oğlu Hz Zübeyr'i çağırdı ve buyurdu ki:

- Annen Safiyye, kardeşi Hamza'nın cesedini görmesin. Çünkü cesedin durumu çok kötü idi. Kardeşinin cesedini böyle görse, herhalde aklını kaçırrı.

Hz. Zübeyr de bu emir üzerine annesinin yanına sokularak dedi ki:

- Anneciğim, Resulullah efendimiz senin geri çekilmeni buyuruyor.

- Nasıl? Geri mi dönecekmişim? Kardeşimin cesedinin nasıl olduğunu biliyorum. Fakat sabredeceğim. Ama bir gün bunların karşılığını da göreceğim.

Hz. Zübeyr, durumu Resulullah'a arz etti. Resulullah efendimiz de halasının metanetini duyunca, cesedin yanına gelmesine izin verdi. Cesedin parça parça olduğunu gördü. Kendisine hakim oldu. Yalnız **“İnnâ lillah ve innâ ileyhi râciûn”** dedi. Ellerini açıp duâ etti ve oradan ayrıldı.

“O ileride orduları idare edecek!” 21.3.2007

Hazreti Safiyye disiplinli bir anneydi. Bazen oğlu Zübeyr'e sert davrandığı olurdu. "Niçin böyle yapıyorsun" diyenlere şöyle cevap verirdi:

- Ben onun iyi yetişmesi için böyle yapıyorum. Çünkü o, ileride orduları idare edecektir. Gerçekten de Hz. Zübeyr büyük bir İslâm fedaisi oldu.

Hz. Safiyye cahiliyye devrinde Hâris bin Harb ile evlenmişti. Hâris'ten bir oğlu oldu.

Hâris öldükten sonra Hz. Zübeyr'in babası Avvam bin Hüveylid ile evlendi. Bundan da üç çocuğu oldu. Bunlar Hz. Zübeyr, Saib ve Abdülkâbe'dir.

Hz. Safiyye, cesaret ve şecaati ile nesillere örnek olacak şekildeydi. Gayet fasih ve belîğ mersiye yazardı. Hz. Safiyye, Arap edebiyatında, şiir ve mersiye söylemekte çok ileri idi. Hamasî şiirleri de meşhurdur. Bir tanesinde şöyle demiştir:

Benden Kureyş'e haber salın ve deyin ki: "Ne hakla bize tahakküm etmeye kalkarsınız? Bizim büyüklüğümüz sizden eksik mi? Şunu iyi biliyorsunuz ki; bizim eski bir şerefimiz ve önce gelme hakkımız vardır. Bizim için zulüm ateşi yakılmamıştır. Verdiğimiz sözü bozduğumuzun alameti hiç belirtilmemiştir. Bütün hayır ve fazilet bizdedir."

Babası Abdülmuttalib'in vefatında, Hz. Hamza'nın şehit edildiğinde ve Resul-i ekrem vefatlarında yazdıkları mersiye meşhurdur. Resullullah efendimizin vefatındaki mersiyesinde demiştir ki:

Ya Resulallah! Sen bizim ümidimizdin, / Sen bize hep iyilik edenimizdin./Sen, değildin hiç, haksızlık edenlerden, /Sen, şefkat sahibi ve yol gösterenlerden./Ve dahî anlatılmayan ilim deryası, /Bugün ağlayanların, senin içindir feryadı./Senin yoluna hep ecdadım feda olsun! / Malım, canım, bütün varlığım feda olsun! / Ah! Şimdi aramızda sağ olsaydınız, / Ne kadar mesrur olurduk kalsaydınız. / Hak teâlânın hükmü bu, ya sabır diyoruz, / Bilmem ki ne yapsak, hep figan ediyoruz. / Allahın selamı, sana olsun ya Resulallah! / Adn Cennetine girip kalasın ya Resulallah!

Hz. Safiyye, Hz. Ömer halife iken, 640 yılında, 73 yaşında iken vefat etti. Bakî kabristanında Mugire bin Şube'nin kabri yanına defnedildi.

"Ben de onlardan olayım!" 22.3.2007

Ümm-i Hiram, Enes bin Malik'in teyzesidir. Resulullahın da teyzeleri tarafından akrabası olup, süt teyzesidir. Cahiliyye devrinde Amr bin Kays ile evlendi. İman ile şerefelenip, müslüman oldu. Kocasını iman etmeyince, ayrıldılar. Ondan Kays ve Abdullah adında iki oğlu oldu. Müslüman olduktan sonra, ensarın büyüklerinden Ubade bin Samit ile evlendi. Bundan da Muhammed adında bir oğlu oldu.

Ümm-i Hiram'ın Medine-i Münnevveredeki evini, Resulullah efendimiz sık sık ziyaret ederdi. Ümm-i Hiram da bundan çok memnun olur ve çok ikramda bulunup, hizmet etmekle şereflenirdi. Yine Resulullah efendimiz evine teşrif etmiş ve istirahat için evinde uyumuştur. Bir müddet sonra Peygamber efendimiz gülümseyerek uyandılar. Bunun üzerine Ümm-i Hiram sordu:

- Ya Resulallah! Niçin güldünüz?

- **Ey Ümm-i Hiram! Ümmetimden bir kısmını gemilere binmiş hâlde, kâfirlerle gazaya giderlerken gördüm.**

- Ya Resulallah! Duâ et, ben de onlardan olayım!

Peygamberimiz de onun bu arzusunu geri çevirmeyip, duâ buyurdular.

Resulullah efendimiz tekrar uyuyup, yine gülümseyerek uyandılar. Tekrar gülme sebebini sorunca, **"Bu defa da, ümmetimden bir kısmının, padişahların tahtlarına kuruldukları gibi debdebeli bir kalabalık hâlinde gazaya gittiklerini gördüm."** buyurdular. Ümm-i Hiram, bunların arasında da bulunması için dua talep etti. Bu sefer Peygamberimiz, "Hayır, sen öncekilerdensin." buyurdu. Böylece onun deniz seferinde bulunacağını önceden haber vermiş oldu.

Yıllar sonra, Halife Hz. Osman'ın izniyle, 647 yılında Hz. Muaviye, Kıbrıs adasındaki insanların da saadete kavuşmaları, cehennemden kurtulmaları için bir deniz seferi düzenledi. Bu sefer, müslümanların ilk deniz savaşıydı. Bu sefere gönüllü seçilen kimseler arasında eshab-ı kirâmın ileri gelenleri de vardı. Bunlar arasında Hz. Ebu Zer, Hz. Ebüdderda, Hz. Ubade bin Samit ve hanımı Ümm-i Hiram da vardı.

Hz. Muaviye, bu orduya Hz. Abdullah İbni Kays'ı kumandan tayin etti. Deniz yoluyla yolculuk başladı. Hz. Ümm-i Hiram, seksenaltı yaşında olmasına rağmen, bu zahmetli yolculuğa katlanıyor, oradaki insanlara İslâmiyeti bildireceklerini, onların da kurtuluşa, saadete kavuşacaklarını düşünerek, teselli buluyordu. (Devamı yarın)

"Özlediği şehitliğe kavuştu" 23.3.2007

Ümm-i Hiram ilerlemiş yaşına rağmen Kıbrıs seferine katılan askerler arasındaydı. İslâmiyeti yaymak uğrunda şehit olmak, Ümm-i Hiram'ın en büyük arzusuuydu. Çünkü şehitler hakkında Peygamber efendimiz buyurmuştu ki:

“Şehitleri yıkamayınız! Çünkü kıyamet gününde her yere miskü anber gibi koku saçacaklardır.”

“Şehidin kul borcundan başka bütün günahlarını Allahü teâlâ affeder.”

“Şehitler cennetteki nimetleri görünce, “Keşke, Allahın bize neler ikram ettiğini, kardeşlerimiz de bilselerdi de cihaddan çekinmeseler, çarpışmaktan korkup düşmandan yüz çevirmeselerdi” derler.”

Bu müjdelerin yanında birkaç günlük zahmetin hiç kıymeti olmadığını, en iyi Peygamberimizin arkadaşları biliyordu. Çektikleri eziyet ve sıkıntılar, bunu çok güzel anlatıyordu. Ümm-i Hiram da, bu arzu ve istekle, yaşının çok ileri olmasına rağmen ordunun içindeydi.

Mısır'dan gelen İslâm askerleri de, kendileriyle birleşince, Kıbrıs Rumlarına, müslüman olmalarını, yoksa cizye vermelerini, bunu da kabul etmezlerse savaş yapacaklarını bildirdiler. Kıbrıslılar teslim olmayacaklarını bildirince, şiddetli çarpışma oldu. Kıbrıs Rum donanması İstanbul'a kaçtı.

Hız. Ümm-i Hiram, çok yaşlı olmasına rağmen, yerinde duramıyor, bir an önce neticeye varmak istiyordu. Genç askerler, Hız. Ümm-i Hiram'ın bu hâline şaşıyorlar, ona bakarak gayrete geliyorlardı. Rumların donanması kaçınca, savaş sahilde devam etmeye başladı. İslâm askerleri, bir çıkarma hareketiyle iç kısımlara daldılar. Askerlerle çıkarmaya katılan Hız. Ümm-i Hiram, Larnaka yakınlarında atının ayağının sürçmesiyle düşerek, çok özlediği şehitliğe kavuştu. İslâm askerlerinin karşısında tutunamayan Rumlar eman dilediler. Barış teklif edip, cizye vermeyi kabul ettiler.

Hız. Ümm-i Hiram'ın kabri Kıbrıs'ta Larnaka şehrinin Tuz Gölü kıyısındadır. Osmanlılar Kıbrıs adasını 1570 senesinde fethedince, kabrini imar ettiler. **“Hala Sultan”** deyip, kabri üzerine türbe, yanına tekke ve cami yaptırdılar. Kabrinden yüzyıllardır feyz ve bereket saçmaktadır. Osmanlılar zamanında ve sonrasında, gemiler, Hala Sultan türbesi istikametinden geçerken, toplarını çevirirler ve mübarek makamı ziyaret maksadı ile selamlarlardı.

“Oğlunun intikamını aldı!?” 24.3.2007

Ümm-i Ümare, Uhud gazasına, kocası Zeyd bin Asım, oğulları Habib ve Abdullah ile birlikte katılarak, şecaat ve kahramanlıklar göstermişti. Gazilere su dağıtmak ve yaralarını sarmak vazifesiyle katıldığı savaşın en şiddetli bir anında, Resulullah efendimize saldıran bir müşriki atından aşağı düşürüp öldürmüştü.

Ümm-i Ümare anlatır: “Gündüzün başlangıcında Uhud'a vardım. Halk ne yapıyor bir bakayım dedim. Yanımda bir kırba ve içinde su vardı. Resulullahın yanına kadar gittim. Kendisi, o sırada Eshabı arasında bulunuyordu. Bu zamanda müslümanlar savaş üstünlüğünü devam ettiriyorlardı.

Müslümanlar dağılmaya başlayınca, Resulullahın yanına vardım. Çarpışmaya koyuldum. Kılıçla, okla müşrikleri Resulullahtan uzaklaştırmaya çalıştım. Bu arada da yaralandım. Resulullahın yanında on kişi kalmamıştı. Ben, oğullarım ve kocam, Resulullahın önünde çarpışıyor, müşrikleri ondan uzaklaştırıyorduk.

Bir ara Resulullah efendimiz, benim yanımda kalkan bulunmadığını gördü. Yanında kalkan bulunanlardan birisine, **“Ey kalkan sahibi, kalkanını çarpışana bırak!”** buyurdu.

O kimse kalkanını Resulullaha verdi. Ben de Resulullah efendimizden alıp, onunla korundum. Bize ne yaptılarsa, müşrik süvarileri yaptılar. Atlı bir adam gelip, bana vurdu. Kalkanımla korundum. Ben de onun atının ayaklarına kılıç çaldım. At arkaüstü yıkılınca, Peygamber efendimiz oğlum Abdullah'a, **“Ey Ümm-i Ümare'nin oğlu! Annene, annene yardım et!”** buyurdu: Ümm-i Ümare'nin oğlu Abdullah ibni Zeyd anlatır:

“Uhud günü sol kolumdan yaralanmıştım. Resulullah efendimiz; **“Yaranı sar”** buyurdu. Anam yanıma geldi. Yaraları sarmak için yanında bulunan hazır bezlerle yarayı sardı. Bu sırada Resulullah efendimiz bana bakıyordu. Annem, yarayı sardıktan sonra, bana, **“Kalk yavrucuğum! Müşriklerle çarpış!”** dedim. Bunun üzerine Resulullah efendimiz, **“ Ey Ümm-i Ümare! Senin katlandığın, dayanabildiğin şeye, herkes katlanabilir, dayanabilir mi?”** buyurdu.

Beni yaralayan müşrik o sırada oradan geçiyordu. Resulullah efendimiz, **“ İşte, oğluna vuran adam!”** buyurdu. Annem, hemen onun önüne geçip, bacağına vurup çökertti. Bunun üzerine, Resulullahın, mübarek dişleri görünecek kadar gülümsediğini gördüm. Sonra buyurdu ki: **“Allaha hamd olsun ki, seni düşmanına muzaffer kılıp, gözünü aydın etti. Öcünü almayı sana gözünle gösterdi.”**

Kahramanlıkları devam etti 25.3.2007

Ümm-i Ümare, Uhud'da oğlu yaralanınca, oğlunun yarasını ve diğer sahabilerin yaralarını sarıyor, susuz olanlara su dağıtıyordu. Daha sonra, eline bir kılıç alarak çarpışmaya başladı.

İbni Kamia kâfiri, Resulullahı öldürmeye yemin etmişti. Resulullahı gördü. Resulullah'a hücum edince, Ümm-i Ümare atının önüne geçti. Atını durdurup İbni Kamia'ya saldırdı. O müşrikin üzerinde zırh olduğu için darbeleri pek tesir etmedi. Zırh olmasaydı, o da öldürülen diğer müşriklerin yanına gidecekti.

Sonunda o müşrikin şiddetli bir hücumu ile boynundan ağır yaralandı. Resulullah efendimiz onun için buyurmuştur ki:

- Uhud günü ne tarafıma baktıysam, hep Ümm-i Ümare, hep Ümm-i Ümare'yi gördüm.

Bu savaşta oniki-onüç yerinden yaralanmıştı. Bunlardan en ağırı, İbni Kamia'nın, boynunda açtığı yaraydı. Resulullah efendimiz, oğlu Abdullah'a bu yarayı sarmasını emrettiler. Sonra buyurdular ki:

- Ev halkınızı Allahü teâlâ mübarek kılsın. Senin annenin makamı filan ve filanların makamından hayırlıdır. Allahü teâlâ sizin ev halkınıza rahmet etsin!

Bir sene tedavi gördükten sonra bu yara iyileşti. Resulullah efendimizin vefatından sonra da kahramanlıkları devam etti:

Müseylemet-ül Kezzab, yalancı peygamberlik iddiasıyla ortaya çıkınca, Ümm-i Ümare'nin oğlu Habib, Amman'dan Medine'ye gelirken esir düşmüştü. Müseyleme, kendisinin peygamberliğini kabul etmesini istedi. Habib onu tasdik etmeyince, şehit edildi.

Bunu işiten Ümm-i Ümare Müseyleme'nin ölümünü göstermesi için Allahü teâlâya duâ etti. Yaşı altmışın üzerinde olmasına rağmen, oğlu Abdullah'la beraber Yemame savaşına iştirak etti. Savaşın şiddetli bir anında, müslümanların dağılmaya başlamaları üzerine, kılıcını çekerek düşmana hücum etti. Oniki yerinden yara aldı. Müseyleme'yi de yaraladı.

Ümm-i Ümare'nin oğlu Abdullah'ın da bulunduğu, bir grup müslümanın önünden atla kaçmaya çalışan Müseylemet-ül Kezzab, Hz. Vahşi tarafından mızrakla vurularak öldürüldü.

Ümm-i Ümare bu savaşta kolunun birini kaybetti. İslâm ordusunun kumandanı Halid bin Velid, kendisiyle yakından alâkadar oldu. Yaralarını sardırdı. Böylece Müseyleme'nin ölüsünü görmüş oldu.

Resulullahın Cennet komşusu 26.3.2007

Bir gün Ümm-i Ümare, Peygamberimizden bir ricade bulundu: “Ya Resulallah, Allahü teâlâya duâ et de cennette sana komşu olalım.” Peygamber efendimiz de, “**Allahım! Bunları, cennette bana komşu ve arkadaş et**” diye duâ etti. Bunun üzerine Ümm-i Ümare, “ Bu bana kâfidir. Artık dünyada ne musibet gelirse gelsin, hiç ehemmiyeti yok.” dedi.

Birgün Resulullah efendimiz Ümm-i Ümare'nin evine teşrif ettiler. Ümm-i Ümare de yemek ikram etti. Resulullah efendimiz “**Sen de ye**” buyurdular. O da oruçlu olduğunu arz etti. Bunun üzerine Resulullah efendimiz buyurdu ki: “**Bir oruçlunun yanında yemek yenildiği zaman, sofrta kalkıncaya kadar, melekler oruçluya duâ ederler.**”

Hz. Ebu Bekir de hilafeti zamanında, kendisini evinde ziyaret eder, hâlini, hatırını sorardı. Hz. Ömer zamanında, bir savaşta elde edilen ganimetler içinde kıymetli kumaşlar da vardı. Bunların en kıymetlisi olan altın sırmalı bir elbise, Hz. Ömer'e isabet etti. Herkes gelinine veya hanımı Hz. Ali'nin kızı Ümm-i Gülsüm'e verecek diye beklerken, Hz. Ömer, “Bu elbiseye Ümm-i Ümare herkesten daha layıktır” buyurdu ve arkasından ilave etti: Resulullah efendimizin, “**Savaşta ne tarafa baktıysa, hep Ümm-i Ümare, hep Ümm-i Ümare'yi gördüm**” buyurduğunu işittim. Bunları söyledikten sonra elbiseyi Ümm-i Ümare'ye gönderdi.

Ümm-i Ümare Uhud'dan başka, Hudeybiye, Hayber Umret-ül kaza, Huneyn ve Yemame gazalarına da katıldı. Biat-ı Rıdvan'da hazır bulunmakla şereflendiler. Oğulları Habib ve Abdullah da, Peygamber efendimizin bütün gazalarına iştirak ettiler. İkinci Akabe biatında bulunarak, zevciyle birlikte müslüman olmakla şereflendi.

Akabe'de, kocası Zeyd biat ettikten sonra, Peygamberimize gelerek, “ Ya Resulallah! Ümm-i Ümare ve Ümm-i Müney adlı iki kadın da bizimle birlikte biat için gelmişlerdir.” dedi.

Bunun üzerine Resulullah efendimiz, “**Hangi şartlarda sizden biat aldım, onlardan da aynı şartlarda biat aldım. Ellerini tutup müsafaha zarureti yoktur**” buyurdular ve kadınların elini tutmadılar.

Ümm-i Ümare'nin ne zaman vefat ettiği bilinmemektedir. Ancak Medine'de vefat etmiş, Bakî kabristanına defnedilmiştir.

Hazreti Vahşî, Hz. Hamza'nın Bedir savaşında öldürdüğü Tuayme'nin kardeşinin oğlu olan Cübeyr bin Mutim'in kölesi idi. Habeşli olduğu için, el ile ok ve mızrak atmakta usta idi. Uhud savaşında, Cübeyr buna, "Hamza'yı öldürürsen seni azat ederim!" demişti. Daha o zamanlar müslüman olmakla şereflenmemiş olan Ebu Süfyan'ın hanımı Hind de, babasının ve amcasının intikamı için, Vahşî'ye büyük mükâfat vâd etmişti. Azad olmayı ve ardından büyük mükafatı düşünen Vahşî, Uhud'da taş arkasına pusuya yatıp uzaktan mızrak atarak, onu şehit etti.

Uhud savaşında Peygamberimiz birkaç kâfire bedduâ etmişti. "Vahşî'ye niçin lanet etmiyorsun" dediklerinde, "Miracda, Hamza ile Vahşî'yi kolkola, birlikte cennete girerlerken görmüştüm!" buyurdu.

Mekke fethedildikten sonra pişman olup, Medine'de mescide gelip, selam verdi. Resulullah efendimiz selamını aldı. Peygamberimize, "Ya Resulallah! Bir kimse en kötü, en çirkin günah işlese, sonra pişman olup temiz iman etse, Resulullahı canından çok seven biri olarak, huzuruna gelse, bunun cezası nedir?" Resulullah efendimiz, **"İman eden, pişman olan affolur. Bizim kardeşimiz olur."** buyurdu. Bunun üzerine, "Ya Resulallah! Ben iman ettim. Pişman oldum. Allahü teâlâyı ve Onun Resulünü herşeyden çok seviyorum. Ben Vahşî'yim."

Resulullah efendimiz, Vahşî adını işitince, Hz. Hamza'nın şehit edilmiş hâli gözünün önüne geldi. Ağlamaya başladı. Vahşî, öldürüleceğini anlayarak kapıya yürüdü. Eshab-ı kiram kılıçlarına sarılmış, işaret bekliyordu. Vahşî, "Son nefesimi alıyorum" derken, Cebrail aleyhisselam gelerek, Allahü teâlânın, **"Ey sevgili Peygamberim! Bütün ömrünü puta tapmakla, kullarımı bana düşman etmeye uğraşmakla geçiren bir kâfir, bir kelime-i tevhid okuyunca, ben onu affediyorum. Sen, amcanı öldürdü diye Vahşî'yi niçin affetmiyorsun? O pişman oldu. Şimdi sana inandı. Ben affettim. Sen de affet!"** emirini getirdi.

Herkes, "Öldürün!" emrini beklerken, Resulullah efendimiz, **"Kardeşinizi çağırınız!"** buyurdu. Kardeş sözünü işitince, saygı ile çağırıldılar. Peygamber efendimiz Vahşî'ye, **"affolunduğunu"** müjdeleyerek buyurdu ki: **"Fakat, seni görünce dayanamıyorum, elimde olmadan üzülüyorum."**

Hz. Vahşî, Resulullahı üzmemek için, bir daha yanına gelmedi. Mahcup, başı önünde yaşadı. Aynı mızrak ve okla yalancı peygamber Müseyleme'yi öldürdü ve büyük hizmet etti. Hz. Osman zamanında vefat etti.

"Dine girmede zorlama yoktur!" 28.3.2007

Peygamber efendimiz Hendek savaşından sonra, 626 senesinde, Medine'nin dışında bulunan ve bir kaleye sığınan Benî Kureyza yahudîlerinin üzerine yürüdü. Çünkü bunlar orada devamlı huzursuzluk kaynağı oluyorlardı. Benî Kureyza yahudîlerinin bulunduğu kale; muhasara ve kuşatmadan sonra müslümanların eline geçti. İçinde bulunan yahudîler malları, mülkleri, çocukları ve kadınları ile birlikte ganimet olarak alındılar.

Benî Kureyza'dan alınan savaş ganimetleri ve esirler, müslümanlar arasında İslâm dinine uygun bir şekilde taksim edildi. Ganimetler taksim edilip, sıra esirlere gelmişti. Reyhane de savaş esirleri arasında bulunuyordu. Reyhane de Peygamber efendimizin hissesine düşmüştü. Bunun üzerine, Reyhane Ümm-i Münzir'in evine gönderildi.

Resulullah efendimiz o zaman yahudîlik dinine inanan Reyhane'yi, dilerse kendi dininde kalmak, dilerse müslüman olmak hususunda serbest bırakmışlardı. Reyhane de, "Ben kendi dinimde kalmak istiyorum." demişti. Peygamberimiz bu hareket ve davranışıyla, **"İslâm dinine girmek için zorlamak yoktur"** hükmünü bizzat kendileri tatbik etmişlerdir.

Daha sonra Salebe bin Sâye'nin İslamı anlatmasıyla Reyhane'nin kalbi İslâmiyete ısındı. Kendi isteği ile Müslüman oldu.

Peygamber efendimiz, bu davranışından sonra Reyhane'yi azat ettiler. Kendilerini, bizzat Mehir vererek, nikâhına aldılar. Düşünleri de Ümm-i Münzir'in evinde oldu. Böylece bütün müslümanların annesi olmak şerefine kavuştu.

Peygamber efendimiz, evlenmelerinin hepsini Allahü teâlânın emri ile yaptı. Bunlar dinî, siyasî veya merhamet ve ihsan ederek yapılan evlenmelerdir. Reyhane ile de olan evlenme böyledir. Hadis-i şerifte buyruldu ki:

"Bütün zevcelerimle evliliklerim ve kızlarımı evlendirmem, hepsi Cebrail'in Allahü teâlâdan getirdiği izinle olmuştur."

Hz. Reyhane sakin, temiz karaktere sahip, yumuşak huylu bir hanımefendi idi. Peygamber efendimizden önce vefat ettiği için naklettiği hadis-i şerif yoktur.

Hz. Reyhane, Medine'de bulunan yahudîlerin Benî Kureyza kabilesindendir. İlk önceleri Hakem isimli biri ile evlenmişti. Adı Reyhane binti Şemun'dur. Doğum tarihi kesin olarak belli değildir. Bakî kabristanlığına defnedilmiştir.

"Üzüntünün sebebi nedir?" 29.3.2007

Hiz. Ömer'in kızı olan Hiz. Hafsa, genç yaşımda dul kalınca; babası Hiz. Ömer hicretin üçüncü yılında, Hiz. Ebu Bekir'e ve Hiz. Osman'a, "Kızımı alır mısınız" diye teklif etmiş, onlar da, "Düşünelim" demişlerdi.

Birgün Resulullah efendimiz, her üçü ve başkaları yanında iken, Hiz. Ömer'e buyurdu ki:

- Ya Ömer! Seni üzüntülü görüyorum, sebebi nedir?

Bir şişedeki mürekkebin rengi kolay görüldüğü gibi, Resulullah efendimiz de herkesin düşüncesini, bir bakışta anlardı. Lüzum görürse sorardı. Hiz. Ömer de şöyle cevap verdi:

- Ya Resulallah! Kızımı Ebu Bekir'e ve Osman'a teklif ettim, almadılar.

Resulullah efendimiz en çok sevdiği üç eshabının üzülmelerini hiç istemediğinden, onları sevindirmek için, hemen buyurdu ki:

- Ya Ömer! Kızını, Ebu Bekir'den ve Osman'dan daha iyi birisine vermek ister misin?

Hiz. Ömer şaşırdı. Çünkü Ebu Bekir'den ve Osman'dan daha yüksek ve daha iyi kimse Resulullahtan başka olmadığını biliyordu. "Evet ya Resulallah." diye cevap verdi. Bunun üzerine Resulullah efendimiz, **"Ya Ömer, kızını bana ver!"** buyurdu.

Bu suretle, Hiz. Hafsa, Ebu Bekir'in ve Osman'ın ve bütün müminlerin anneleri oldu. Bunlar, ona hizmetçi oldu. Ebu Bekir ve Osman birbirlerine daha yakın ve daha sevgili oldular.

Peygamberimiz kendisine hitaben buyurdu ki:

- Ey Hafsa! Sakın çok konuşma! Allahı anmadan çok konuşmak, kalbi öldürür.

Allahın zikri ile çok konuşmak ise kalbi diriltir.

Hiz. Hafsa, altmış hadis-i şerif bildirdi. Peygamber efendimizin sabah namazı için kalktığımda, abdest aldıktan sonra evinde sabahın sünnetini kıldığını haber vererek hadis kitaplarına geçirdi. "Peygamber efendimizin oturarak tesbih namazı kıldığını görmedim. Ancak, vefatından bir sene önce tesbih namazlarını oturarak kılmaya başladı" buyurdu.

Hiz. Hafsa, bilgili, iradesi kuvvetli, özü ve sözü bir idi. Hiz. Aişe, onun hakkında; "Hafsa tam mânasıyla babasının kızıydı" buyurdu.

Dinî vecibeleri hakkıyla yerine getirirdi. Geceleri ibadetle geçirir, gündüzleri oruç tutardı. Senenin çoğunu oruçlu geçirirdi. Peygamber efendimizin nikâhıyla şereflendikten sonra dinî pek çok hususlara bizzat şahit oldu.

"Cennette de senin hanımımdır" 30.3.2007

Peygamberimiz vefat edince, beytülmalın tahsisat Hiz. Hafsa'ya, ayrılmıştı. Hiz. Ebu Bekir'in toplatmış olduğu Kur'an-ı kerimi muhafaza etmekle vazifelendirildi. Hiz. Osman'ın hilafetinde Kur'an-ı kerimin çoğaltılması esnasında, muhafaza ettiği nüshayı Halifeye teslim etti.

Peygamberimizden 60 hadis-i şerif rivayet etmiş, kendisinden de Buhârî, Müslim, Ebu Davud, Tirmizî, Nesaî ve İbni Mace hadis nakletmişlerdir. Hiz. Hafsa, Peygamberimizin gece yattıkları zaman neler yaptıklarını şöyle anlatırlar:

"Peygamber efendimiz yataklarına yattıkları zaman, mübarek sağ ellerini başlarının altına koyar ve şöyle duâ ederdi: **"Rabbi kınî azâbeke yevme teb'asü bâdeke"** (Ya Rabbi, insanların ba's olunacakları günde beni azaptan koru!). Bunu 3 defa okurlardı. Peygamber efendimiz sağ eliyle yer, sağ eliyle içer, abdeste, giyinmeye, almaya ve vermeye sağdan başlardı. Bundan başka işlere soldan başlardı."

Bir gün, Resulullah efendimiz Hiz. Hafsa'ya, **"Ebu Bekir ile baban, ümmetimin idaresini ellerine alacaklardır."** buyurdu. Bu sözle Ebu Bekir'in ve Hafsa'nın babası olan Hiz. Ömer'in ileride halife olacaklarını müjdeledi.

Ahzab suresinin 28. ayet-i kerimesinde de bildirildiği gibi, Peygamber efendimize, önceleri, hanımını boşaması caiz idi. Bunun için Resulullah efendimiz Hiz. Hafsa'ya bir talak vermiş idi. Hak teâlâdan şöyle vahiy geldi: **"Ey habibim, Hafsa'ya geri dön! Çünkü o, çok oruç tutar, çok namaz kılar. Cennette de senin hanımımdır."**

Bu vahiy üzerine Peygamber efendimiz, Hiz. Hafsa validemizi tekrar nikâhına aldı. Daha sonra, Ahzab suresinin 52. ayet-i kerimesi inerek, Peygamber efendimizin, hanımlarını bırakması ve başka kadınlarla evlenmesi haram kılındı. Hiz. Hafsa anlatır:

Resulullah efendimiz, bir gün istirahat ediyordu. Bu sırada Hiz. Ebu Bekir içeri girmek için izin istedi. İzin verilip içeri girdi. Resulullah hiç hâlini değıştirmedi. Sonra babam Hiz. Ömer izin alıp içeri girdi. Yine hâlini değıştirmedi. Uzanmış vaziyette iken onlarla sohbet ettiler.

Daha sonra, Hiz. Osman kapıya gelip içeri girmek için izin istedi. Peygamber efendimiz oturdular ve Hiz. Osman'ı bu şekilde kabul ettiler. Hepsı gittikten sonra, "Hiz. Ebu Bekir ve babam Hiz. Ömer içeri girdiklerinde hiç hâlinizi değıştirmediniz. Fakat Hiz. Osman içeri girince, oturdunuz. Bunun sebebi nedir?" diye sordum. Bunun üzerine, **"Meleklerin hayâ ettikleri bir kimseden, ben nasıl hayâ etmem"** buyurdu.

"Yediğimiz arpa ekmeği idi!" 31.3.2007

Hazreti Ömer, devlet başkanı seçildiğinde, kendisine tayin edilen maaş kadar ücret alıyordu. Bir müddet sonra, Hz. Ömer, geçim sıkıntısına düştü. Bu durumu gören, eshab-ı kiramın büyüklerinden bazıları, toplanıp, bu durumu görüştüler. Zübeyr bin Avvam hazretleri şöyle bir teklifte bulundu: “Kendisine söyleyerek maaşını artıralım.”

Bu teklif kabul edilerek, “Bu teklifi, onun reddedemeyeceği biri olan kızı Hz. Hafsa'ya söyletelim” dediler. Hz. Hafsa'ya giderek, aralarındaki konuşmaları anlattılar. İsim vermeden, tekliflerini Hz. Ömer'e bildirmesini istediler. Hz. Hafsa da babasının yanına varıp dedi ki:

- Eshabdan bazıları, senin maaşını az bulmuşlar. Bunun için maaşını artırmayı teklif ediyorlar. Hz. Ömer bu teklif üzerine celâllendi ve kızına, onların kimler olduğunu sordu.
- Fikrini öğrenmeden, kim olduklarını söylemem.
- Sonra kızı Hz. Hafsa ile aralarında şu konuşma geçti:
- Sen Resulullahın evinde iken, Allahın Resulünün giydiği en kıymetli elbise neydi?
- İki tane renkli elbisesi vardı. Elçileri onlarla karşılar, cuma hutbelerini bunlarla okurdu.
- Peki yediği en iyi yemek neydi?
- Bizim yediğimiz ekmek, arpa ekmeği idi. Ekmek sıcak iken yağ sürer, yumuşatırdık. Bunu güzel bulduğumuz için misafirlerine de ikram ederdik.
- Senin yanında kaldığı zamanlar, yerde yaygı olarak kullandığınız en geniş, en rahat yaygı neydi?

- Kaba kumaştan yapılmış bir örtümüz vardı. Yazın dörde katlar, altımıza yayardık. Kış gelince de, yarısını altımıza yayar, yarısını da üstümüze örterdik.

Daha sonra Hz. Ömer dedi ki: “Ya Hafsa, benim tarafımdan seni gönderenlere söyle! Resulullah efendimiz kendisine yetecek miktarını tespit eder, fazlasını ihtiyaç sahiplerine verirdi. Kalanı ile yetinirdi. Vallahi ben de kendime yetecek olanını tespit ettim. Artanını ihtiyaç sahiplerine vereceğim. Ve bununla yetineceğim. Ben, Resulullah efendimiz ve Hz. Ebu Bekir, bir yol takip eden üç kişi gibiyiz. Onlardan ilki nasibini aldı ve yolun sonuna vardı. Diğeri de aynı yolu takip etti ve Ona kavuştu. Sonra üçüncüsü yola koyuldu. Eğer o da öncekilerin takip ettiği yolu takip eder, onlar gibi yaşarsa, onlara kavuşur ve onlarla beraber olur. Eğer öncekilerin yolunu takip etmezse, başka yoldan giderse, onlarla buluşamaz.”

Hz. Hafsa, 665 senesinde Medine-i münevverede vefat etti.

Mükafatını gördü 1.4.2007

Hazreti Ümm-i Habîbe, ilk önce Resulullahın halasının oğlu Ubeydullah bin Cahş ile evlenmişti. Kocasıyla birlikte İslâmiyeti kabul eden ilk müslümanlardandır. Mekke'deki kâfirlerin, müslümanlara eziyet ve zararları dayanılmayacak bir dereceye geldiğinde, Habeşistan'a hicret etmişlerdi. Burada, Kocası Ubeydullah bin Cahş, papazların propagandalarına aldanıp, fakirlikten kurtularak, dünya malına kavuşmak için mürted oldu. Dinini bıraktı.

Ümm-i Habîbe kocasının mürted olacağını rüyasında görmüştü. Rüyada, kocasının suratının gayet çirkinleşip, kapkara olduğunu gördü. O sabah rüyasını tabir etmek için düşünürken, kocası hıristiyan olduğunu söyleyip, ona, “Sen de hıristiyan ol” dedi. O, fakirliğe, ölüme razı olacağını, fakat Muhammed aleyhisselamın dinini ve sevgisini, bütün dünyaya değişmeyeceğini, bildirdi. Ubeydullah bin Cahş, Ümm-i Habîbe'yi boşayıp, sürünerek ölmesini bekledi. Fakat kendisi içki âlemlerine dalıp, az zaman sonra sarhoşken öldü.

Peygamber efendimiz, Ümm-i Habîbe'nin dininin kuvvetini ve başına gelen acı hâli işitti. İman kuvvetine hayran kalıp, hâline çare aradı. Kendisi de, daha o zaman Müslüman olmamış Ümm-i Habîbe'nin babası ve Mekke kâfirlerinin başkumandanı olan Ebu Süfyan ile mücadele ediyordu.

Peygamber efendimiz, daha önce müslüman olan Habeşistan hükümdarı Necâşî'ye, hicretin yedinci senesinde mektup yazıp, Amr bin Ümeyye ile gönderdi. Mektupta; **“Oradaki Ümm-i Habîbe ile evleneceğim. Nikâhımı yap! Sonra kendisini buraya gönder”** şeklinde talepte bulundu.

Necâşî, Peygamberimizin mektubuna çok hürmet edip, Resulullahın isteğini bildirdi. Ümm-i Habîbe, Resulullahın nikâhına girmeyi kabul edince, Habeşistan hükümdarı iki gümüş gerdanlık, mücevherat, yüzükler ve bilezikler hediye etti.

Daha sonra Necâşî, mühacir müslümanları sarayına davet etti ve Resulullah efendimiz ile Ümm-i Habîbe'nin nikâhını kıydı. Ümm-i Habîbe, imanının mükâfatına kavuşarak orada zengin ve rahat oldu. Necâşî sayesinde Habeşistan'daki müslümanlar da çok rahat etti, ferah yaşadı. Ayrıca, cennette, kadınlar kocalarının yanında bulunacakları için, cennetin en yüksek derecesi ile de müjdelenmiş oldu ki, dünyanın bütün zevk ve nimetleri, bu müjde yanında pek küçük kalır.

Ümm-i Habîbe'nin Resulullah efendimiz ile evlenmesi, babası Ebu Süfyan'ın kalbinin yumuşayıp, ileride müslüman olmasını hazırlayan sebeplerdendir.

“Onu Allah ve Resulü de çok seviyor.” 2.4.2006

Mekkeli müşrikler, Hudeybiye antlaşmasını bozduktan sonra, endişeye kapılıp, anlaşmayı yenilemek istediler. Bu iş için o zaman henüz müslüman olmamış olan Ebu Süfyan'ı Medine'ye gönderdiler. O da aracı olması için kızının yanına gitti.

Ebu Süfyan, kızının odasına girip, Peygamberimizin her zaman oturduğu mindere oturmak üzere iken, Ümm-i Habîbe; "Sen bu mübarek yere oturmaya lâayık değilsin" diyerek oturmasına mâni oldu. Ebu Süfyan, kızından bu sözleri işitince, onun dinine bağlılığına hayret etti. Ebu Süfyan daha sonra Mekke'nin fethinde müslüman oldu.

Birgün Resulullah efendimiz, Ümm-i Habîbe'nin odasına geldi. O esnada Hz. Muaviye başını, kızkardeşi Ümm-i Habîbe'nin kucağına koymuş, uyuyordu. Bu hâli görünce, hanımı Ümm-i Habîbe'ye, "Ya Ümm-i Habîbe! Kardeşini bu kadar çok mu seviyorsun?" buyurdu. "Evet, ya Resulallah, kardeşimi çok seviyorum." deyince, " **Onu Allah ve Resulü de çok seviyor.**" buyurdu.

Hz. Ümm-i Habîbe çok fazıl, kâmil birisiydi. Peygamberimizden pek çok hâdiseye şahadet edip, otuz hadis-i şerif rivayet etti. Hadis-i şeriflere çok dikkat ederdi. Bu hususta kendisine danışılırdı.

Yeğeni Ebu Süfyan bin Said'e, abdestli bulunmayı tavsiye edip, şu hadis-i şerifi rivayet etti: **"Her kim bir şey pişirecek olursa, abdest alması iyidir."** Yine, **"Her kim her gün oniki rekat nafile namaz kılarsa, o kimse için cennette bir ev hazırlanır"** hadis-i şerifini rivayet ettikten sonra, "Ben bunu işittikten sonra, o namazları hep kıldım." dedi.

Babası Ebu Süfyan vefat ettikten bir müddet sonra, güzel kokular sürünüp, iyi ve yeni elbise giymişti. Etrafındakilere Peygamber efendimizin şu hadis-i şerifini de nakletti: **"İman sahibi bir kadın için, herhangi bir şekilde üç günden fazla matemli bulunmak caiz değildir. Ancak, kocası için, bunun müddeti dört ay ve on gündür."**

Hz. Ümm-i Habîbe, kardeşi Hz. Muaviye'nin hilafeti zamanında hastalandı. Hasta yatağında Hz. Aişe'yi çağırıp dedi ki: "Benimle senin ve diğerlerinin arasında münasebetler vardı. Eğer her ne suretle olursa olsun, aramızda hataen bir şey geçmiş ise, senden affetmeni isterim. Affeyle ve hayır duâ ile yâd edip, benim için mağfiret talep et."

Hz. Aişe bu söz üzerine duâ edip buyurdu ki: "Sen beni memnun etmişsin. Hak teâlâ da seni memnun kılsın." Medine-i münevverede 664 senesinde yetmişüç yaşında vefat etti.

Allahü teâlâdan çok korkardı 3.4.2007

Resulullah efendimiz, Hicretin yedinci senesi Hayber'in fethinden sonra, Zilkade ayında, umre niyeti ile yola çıktı. Cuhfe'de bulunduğu sırada Hz. Abbas ile buluşunca, Hz. Abbas, "Ya Resulallah! Meymune binti Hâris dul kaldı. Onu kendine hanımlığa alsan olmaz mı" diye teklifte bulundu. Bunun üzerine Peygamber efendimiz Ebu Rafi ile ensardan bir zatı Mekke'ye dünürlüğe gönderdi. Hz. Meymune, Resulullahın kendisine dünür olduğu haberini deve üzerinde iken alınca, dedi ki: "Deve de, üzerindeki de Resulullahındır."

Peygamber efendimizin teklifini severek kabul etti. Bu işin gereğinin yapılmasını da ablası Ümm-i Fadl'a, o da kocası Hz. Abbas'a bıraktı. Böylece Hz. Abbas, Hz. Meymune'nin nikâhlanmasında vekil oldu. Resulullah efendimiz Mekke'de umreyi tamamladıktan sonra, Medine'ye dönerlerken Şerif mevkiine gelince, Hz. Abbas, dört yüz dirhem mehir ile Hz. Meymune'yi Resulullah'a nikâhladı. Burada düğün merasimi de yapıldı. Hz. Meymune, Resulullahın nikâhı ile şereflenen, son hanımı oldu. Peygamberimiz bundan sonra bir daha evlenmedi.

Hz. Meymune çok hayır yapar, ibadette bulunurdu. Dinî emir ve yasaklara da son derece dikkat ederdi. Hz. Aişe onun hakkında buyurmuştur ki: "Meymune bizim hepimizden fazla Allahü teâlâdan korkan ve sıla-i rahmi, yani yakın akrabaları gözetken bir hanım idi."

Hz. Meymune bazan borç alır ve hayır işlerine harcardı. Bir ara çok borçlanmıştı. Bunu nasıl ödeyeceğini sordukları zaman dedi ki: "Resulullah efendimizden işittim. Buyurdu ki: **"Her kim iyi niyetle borçlanırsa, Allahü teâlâ onun borcunu öder."**

Hz. Meymune 671 senesinde Mekke'de hastalandığında, "Beni Mekke'den çıkarınız! Çünkü Resulullah efendimiz, benim Mekke'nin dışında vefat edeceğimi haber verdi." dedi.

Kendisini çıkardıkları zaman, Resulullah'a nikâhı yapılmış olduğu yerde vefat etti. Cenaze namazını yeğeni Hz. Abdullah bin Abbas kıldırdı.

Hz. Meymune, Resulullahın son nikâhı olduğu gibi, hanımlarının da en son vefat edeni idi.

Kendisinden 46 hadis-i şerif veya başka bir rivayete göre 76 hadis-i şerif rivayet edilmiştir. Bunlardan yedi tanesi Buhârî ve Müslimde, diğerleri de çeşitli hadis ve fıkıh kitaplarında vardır.

Samimi bir müslüman oldu 4.4.2007

Hazreti Safiyye binti Huyey, önceleri de iyi ahlâk ve namusluluğu ile herkesçe beğenilirdi. Bir gece rüyasında; Ay'ın, onun odasına düştüğünü görmüştü. Bu rüyasını kocasına anlatınca; o, "Sen ancak Hicaz'ın meliki Muhammed'i istiyorsun" deyip, yüzüne bir tokat attı. Gözü morardı. İyileştikten sonra da bunun izi kaldı. Peygamber efendimiz, Hayber'i 629 senesinde fethetti. Esirler arasında bu da vardı.

Esirler paylaşıncı, Safiyye de âlemlere rahmet olarak yaratılan Peygamber efendimizin hissesine düştü. Peygamber efendimiz, Safiyye'yi azat etti. Bunun üzerine Safiyye, seve seve iman edince, Resulullah'ın nikâhıyla şereflendi. Bütün müslümanların annesi oldu.

Sehba mevkiiinde düğünü yapıp, kavun ve hurma velime [Düğün yemeği] olarak verildi. Yüzündeki izi gören, Resulullah efendimiz, "Nedir bu iz?" diye buyurunca, şöyle arz etti:

- Bir gece rüyamda sanki Ay gökten inip, koynuma girmiş görmüştüm. Kocam Kenane'ye anlattım. "Sen şu üzerimize gelen Arap melikinin hanımı olmaya göz dikmişsin" diyerek yüzüme bir tokat vurdu. Yüzüm yaralandı. O yaranın izidir.

Hz. Safiyye İslâmiyetle şereflenince, çok samimi bir müslüman oldu. Vaktini ibadet ve zikir ile geçirdi. Zinet eşyası fazla olduğundan, bunu Peygamber efendimizin hanımları arasında paylaştırdı. Çok yardımsever olup, daima fedakârlıklarda bulunurdu.

Peygamberimize karşı çok büyük muhabbeti vardı. Peygamber efendimizin hastalığında dedi ki: "Ey Allah'ın Resulü! Keşke sizin bütün ağrılarınızı, acılarınızı ben çekseydim."

Hz. Safiyye akıllı, halim, selim ve ağırbaşlı bir hanımdı. Hakkında şu hadise anlatılır:

Müslümanlar Hayber'i fethettiklerinde, Safiyye, akrabaları ve ahalisi esir edilmişti. Peygamberimizin yanına getirilirken, yahûdilerin cesetlerinin bulunduğu yerden geçmek zorunda kalındı. Hz. Safiyye'nin yanında bulunan kadın bağırıp, çağırarak, başına toprak attı. Fakat, o metanetini bozmadı. Hatta, geçerken kocasının cesedini de gördü. Fakat, istifini bile bozmadı.

Hz. Safiyye çok cömertti. Eline geçenleri dağıtırdı. Vefatında bir evi kalmıştı. Emlakının üçte birini yeğenine, kalanı da fakirlere sadaka olarak verilmesini vasiyet etti.

Hz. Safiyye, Hz. Harun'un neslindendir. Annesi Berre binti Semvan idi. Baba tarafından Benî Nudayr ve anne tarafından da yahûdilerin Benî Kureyza aşiretinin ileri gelenlerinden idi. Babası Huyey bin Ahtab, Arabistan'daki bütün yahûdilerin başı sayılırdı. Annesi Berre'nin babası Semvan Arabistan'da şecaat ve cesareti ile şöhretliydi.

Evleneceğine işarettir 5.4.2007

Hazreti Sevde, İslâmiyetin geldiği ilk yıllarda; kocası Sekran ile iman ederek müslüman olmuştu. Bu sırada Mekkeli müşriklerin müslümanlara yaptıkları, akıllara durgunluk verecek eza ve cefalar dayanılmaz hâlde idi. Bunun üzerine Peygamberimiz müslümanların Habeşistan'a hicretine izin vermişlerdi.

Hz. Sevde; kocası Sekran ile birlikte Habeşistan'a hicret etti. Daha sonra Habeşistan'dan Mekke'ye döndüler. Hz. Sekran Mekke'ye dönüşünden kısa bir müddet sonra vefat etti.

Hz. Sevde, kocası Hz. Sekran'ın vefatından önce şöyle bir rüya görmüştü: Rüyada Peygamberimiz mübarek ellerini Sevde'nin omuzuna koymuşlardı. Hz. Sevde de gördüğü bu rüyasını, kocası Hz. Sekran'a anlatmıştı. Rüyayı dinleyen Sekran dedi ki:

- Ey Sevde, sen gerçekten böyle bir rüya gördünse, bu benim mutlaka öleceğime, senin de Peygamber efendimizle evleneceğine bir işarettir.

Hz. Sevde birkaç gün sonra başka bir rüya daha gördü. Rüyasında, kendisini bir yastığa yaslanmış, gökyüzünden inen Ay da, başının etrafında dönmüştü. Gerçekten de Hz. Sekran bu rüyadan birkaç gün sonra vefat etti. Hz. Sevde, kocası Hz. Sekran'ın vefatında 50 yaşlarında idi. Onun imanındaki sadakatı, bütün zorluklara rağmen İslâm dininden dönmemesi, bu yolda başını ortaya koyması, Peygamberimiz üzerinde çok derin bir tesir bırakmıştı.

Hz. Sevde, kocasının vefatı ile çok üzüldü, sanki kolu kanadı kırılmış gibiydi. Hiçbir sahabînin üzülmesine ve kalbinin kırılmasına dayanamayan Peygamberimiz, yaşlı ve dul olan Hz. Sevde'ye evlilik teklif etti. O ise bunu sevinerek kabul etti. Böylece üzüntüsü ve kederi gitmiş, onun yerine yaratılmışların en şereflişine eş olma saadeti gelmişti.

Peygamber efendimiz evlenmelerinin hepsini; Allahü teâlânın emri ile yapmıştır. Bunlar dinî, siyasî veya merhamet ve ihsan ederek yapılan evlenmelerdir. Nitekim Hz. Sevde ile olan evlenme de böyledir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

"Bütün zevcelerimle evliliklerim ve kızlarımı evlendirmem, hepsi Cebrail'in Allahü teâlâdan getirdiği izinle olmuştur."

Hz. Sevde iman edip müslüman olduğu zaman, babası Zem'a ile kardeşi Abdullah henüz İslâm Dinini kabul etmemişlerdi. Onun İslâmiyetten aldığı güzel ahlâkı, edebi ve terbiyesi; çevresi üzerinde çok büyük tesir yapmıştı. Onlara devamlı hareket ve sözleriyle İslâmiyetin üstünlük ve büyüklüğünü anlatmaya başladı.

Bütün yakınları müslüman oldu 6.4.2007

Hazreti Sevde'nin, Peygamberimiz ile evlenmesini duyan kardeşi Abdullah bin Zem'a çok üzüldü. Saçını başını yolmaya başladı. Daha sonra bu yaptıklarından pişman olduğunu şöyle anlatmıştır:

“Kardeşim Sevde'nin Resulullah'a nikahlandığını duyunca, saçımı yolduğum, başım ve yüzüme topraklar serptiğim zamanki kadar, gülünç ve aşağı duruma düştüğümü hiç hatırlamıyorum.”

Hz. Sevde'nin iman bütünlüğü, çevresinde bulunan kardeşlerine ve yeğenlerine çok tesir etmişti. Onların müslüman olmasına sebep olarak, onları, İslâmiyeti ilk kabul edenler safına sokmuştu. Yakınlarının hepsi Peygamberimizin Medine'ye hicretinden önce iman ederek müslüman olmuşlardı.

Hz. Sevde, Peygamberimize karşı çok itaatkâr idi. Ona karşı edep ve terbiyesinde hiç kusur etmez, emirlerini titizlikle yerine getirirdi. Her yerde Onunla beraber olmayı ve Ona hizmetle şereflenmeyi canla başla isterdi. Çok şakacı ve latifeyi severdi. Birçok kere Peygamberimizi şakalarıyla sevindirmiş ve duâsını almıştır.

Peygamberimizle son veda haccında bulunmuş, Onun vefatından sonra, bir daha hac ve umreye gitmemiştir.

Hz. Sevde, alçakgönüllülüğü, el açıklığı, bol sadaka dağıtmasıyla tanınırdı. Kendisine gelen bütün hediyeleri fakirlere verir, onların sevinmesinden çok zevk duyardı. Birgün hanımları Peygamber efendimize sordular: “Ya Resulallah, bizim içimizden hangimiz size en önce kavuşacak?” Bunun üzerine Peygamber efendimizin, **“Vefatımdan sonra bana ilk kavuşacak olan, kolu uzun olanınızdır”** buyurduğunu Hz. Sevde nakletmiştir.

Peygamberimizin vefatından sonra, hanımlarının içinde, en çok sadaka dağıtan ve cömert olan Hz. Zeyneb binti Cahş vefat etti. Peygamberimizin diğer hanımları ise, yukardaki hadis-i şerifin manasını ancak o zaman anlayabilmişlerdi.

Hz. Sevde'nin babası Zem'a, annesi de, Şemmus binti Kays'dır. Doğum tarihi kesin olarak bilinmeyen Hz. Sevde'nin vefatı ise, Hz. Ömer'in halifeliğinin son yıllarına rastlamaktadır.

Resulullah efendimiz Hz. Hadice'nin vefatından sonra, önce Hz. Aişe'yi, sonra Sevde'yi nikâhladı. Hz. Sevde'yi Mekke'de, Hz. Aişe'yi ise Medine'de evine aldı. Hz. Sevde yaşlı olduğundan Medine'de sırasını Hz. Aişe'ye bağışlamıştı.

“Sakladığın iki deveyi de getir!” 7.4.2007

Hicretin beşinci yılında yapılan Benî Mustalak (veya Müreysî) savaşında bu kabileden 600 kişi esir alınmıştı. Esirlerin arasında bulunan Cüveyriyye'yi kurtarmak için, babası Hâris, bir sürü deve getirmişti. Bunların içinde çok iyi cins olan iki deveyi kıyamayıp, şehir dışında sakladı. Hâris, Resul-i ekremin huzuruna geldiğinde, Resulullah efendimiz, **“Falan yerde sakladığın iki deveyi de getir!”** buyurdu. Hâris, bu duruma çok şaşırıp dedi ki: “Şehadet ederim ki, Allahtan başka tapılacak, kulluk edilecek hak bir mâbud, ilâh yoktur ve sen Onun elçisisin. Allahü teâlâya yemin ederim ki, Allahtan başka kimsenin bundan haberi yok idi.”

Böylece iki oğlu ve kabilesinden birçok insanla beraber müslüman oldu. Resulullah efendimiz develeri alıp, Hâris'e kızını geri verdi. Babası, ağabeyleri ve kabilesinden birçok insandan sonra, Cüveyriyye de müslüman oldu.

Müslüman olan Cüveyriyye'yi Resulullah efendimiz babasından isteyip, kendilerine nikâhladılar ve 400 dirhem mehir takdir ettiler. Eshab-ı kiram, Resulullahın Hz. Cüveyriyye'yi nikâhladığını duyunca, “Biz Resulullahın ailesinin, annemizin akrabalarını, hizmetçi, köle olarak kullanmaktan haya ederiz.” dediler.

Bu hâl yüzlerce esirin azat olmasına, serbest bırakılmasına vesile oldu. Hz. Cüveyriyye bu hâli söyleyerek her zaman övünürdü. Bu ciheti takdir eden Hz. Aişe, “Ben Cüveyriyye kadar kavmine hayrı dokunan kadın görmedim” demiştir.

Hz. Cüveyriyye, çok ibadet ederdi. Peygamber efendimiz onun yanına geldiklerinde, onu çok zikreder, kelime-i tevhid söyler bulurdu.

Hz. Cüveyriyye şöyle anlatır: “Bir sabah ibadetle meşgul idim. Resulullah uğradığında, sübhânallah, sübhânallah diye zikir çekiyordum. Resulullah bir ara dışarı çıktı. Öğle üzeri tekrar geldiler ve yine ben aynı zikir ile meşgul idim. Buyurdular ki:

- **Sen hep böyle mi yaparsın?**

- Evet.

- **İstersen sana birkaç kelime öğreteyim de, bu kelimeleri söyleyesin.**

Şu duâyı öğretti ve üçer defa tekrarlamamı söyledi: **Sübhânallahi adede halkıhi.**

Sübhânallahi zînete Arşıhi. Sübhânallahi ridâ nefsihi. Sübhânallahi midâde kelimâtihi.

Hz. Cüveyriyye 672 yılında Medine'de vefat etmiş, Bakî kabristanına defnedilmiştir.

“Annemden sonra annem” 8.4.2007

Peygamber efendimiz doğmadan önce babasını, altı yaşında da annesini kaybetmişti. Hem yetim, hem de öksüz olarak büyüdü. Fakat birçok kadın, bir anne şefkatiyle o yüce Peygamberi bağrına bastı. Ona annesizlik acısını hissettirmemek için ellerinden gelen gayreti gösterdiler.

İşte bu kadınlardan birisi de dadısı **Ümm-i Eymen**'di. Peygamberimizin ehl-i beytten saydığı ve **“Annemden sonra annem”** diyerek iltifat ettiği bu büyük İslâm kadınının asıl ismi, Bereke binti Salebe idi. Resulullah efendimiz altı yaşına geldiğinde, Hz. Amine, yanına Ümm-i Eymen'i de alarak Medine'ye gitti. Niyeti hem oradaki akrabalarını, hem de kocası Abdullah'ın kabrini ziyaret etmektir. Bir ay Medine'de kaldılar.

Ümm-i Eymen Medine'deki bir hatırasını şöyle anlatır: “Birgün yahudî âlimlerinden ikisi yanıma gelerek, “Bize Ahmed'i göster!” dediler. Ben de Resulullah efendimizi dışarı çıkardım. İyice incelediler ve dediler ki: “Bu çocuk, ahir zaman peygamberi olacaktır. Burası da onun hicret edeceği yerdir. Bu memlekette büyük savaşlar olacaktır.”

Ümm-i Eymen onların bu konuşmalarından sonra çok korkmuştu. Sevgili Peygamberimize bir zarar vermelerinden endişe duyuyordu.

Herhangi bir tehlikeye karşı onu korumak için, Peygamberimizin yanından ayrılmamaya gayret gösteriyordu. Nihayet Mekke'ye hareket günü gelmişti. Ümm-i Eymen buna çok sevindi. Artık yahudîlerin Resulullah'a bir zarar veremeyeceklerini düşünüp rahatladı.

Bu üç kişilik kabile Medine'den ayrıldılar. Mekke'ye doğru yola koyuldular. Neşeli bir şekilde yollarına devam ediyorlardı. Fakat biraz sonra beklemedikleri birşey oldu. Ebva denilen yerde, Hz. Amine birdenbire rahatsızlandı. Hz. Amine bu hastalıktan kurtulamayıp vefat edeceğini anlamıştı.

Başucunda duran Peygamberimizin yüzüne baktı. Bir rüyasını hatırlayarak şöyle dedi:

- Şayet rüyada gördüklerim doğruysa, sen celal ve bol ikram sahibi olan Allah tarafından, Âdemoğullarına helal ve haramı bildirmek üzere, Peygamberliğin bildirilecektir. Sen, teslimiyeti, ceddin İbrahim'in dinini yerleştireceksin. Cenab-ı Hak seni devam edegelen putlardan, putperestlikten koruyacaktır.

Hız. Amine, çok geçmeden de ruhunu teslim etti. O sırada otuz yaşında bulunuyordu. Peygamberimiz böylece, altı yaşında iken öksüz kalıyordu.

“Ağır bir yük yüklenmişti” 9.4.2007

Hazreti Amine, sevgili oğlunu Ümm-i Eymen'e emanet ederek ruhu teslim etmişti. Böylece Ümm-i Eymen'in sırtına, artık ağır bir yük yüklenmişti. Ağlamak, hıçkırmak istiyor, fakat Peygamberimizin üzüleceğini düşünerek vazgeçiyordu. Kendini toparladı. Bundan sonra ona, annesinin yokluğunu hissettirmeyecekti. Bunun için de elinden gelen fedakârlığı göstermeye çalışacaktı. Öz evladıymış gibi mübarek yavruyu bağrına bastı. Sonra da onu şöyle teselli etti:

- Üzölme, ağlama! İlâhî kadere karşı boynumuz kıldan incedir. Can da Onun, mal da.

Hepsi bize emanet. O, emaneti nasıl vermişse, öyle alır. Sevgili Peygamberimizin gözü yaşlıydı. Artık hem yetim, hem de öksüz kalmıştı. Babasının yüzünü hiç görmemişti. Bundan sonra annesinin de yüzünü göremeyecekti. Gözyaşları arasında, **“Ben de biliyorum. Onun hükmüne her zaman boyun eğirim. Fakat anne yüzü unutulmayacak bir yüzdür. O yüzü tekrar göremem diye üzülüyorum.”** dedi.

Fakat kendisini toparlamakta gecikmedi. Annesine karşı son vazifesini yerine getirmek istiyordu. Yaşından beklenmeyen bir olgunluk içerisinde dadısına şöyle dedi:

- **Haydi! O, emaneti sahibine teslim etti. Biz de onun nâşını toprağa teslim edelim de, rahat etsin.**

Biraz sonra annelerin en şerefliisini, en bahtiyarını birlikte defnettiler. Artık Resulullahı Mekke'ye götürme vazifesi Ümm-i Eymen'e kalmıştı. Peygamberimizi deveye bindirdi. Birlikte yola çıktılar. Beş günlük meşakkatli bir yolculuktan sonra Mekke'ye ulaştılar.

Ümm-i Eymen gözyaşları arasında Peygamberimizi, dedesi Abdülmuttalib'e teslim etti. Fakat gerek dedesinin yanında bulunduğu sıralarda, gerekse onun vefatından sonra amcası Ebu Talib'in himayesinde iken, Peygamberimizin hizmetinde bulunmaktan geri durmadı. Bunu kendisi için büyük bir şeref saydı.

Aradan yıllar geçti. Peygamberimiz, kendisini bir anne şefkatiyle bağrına basan, ancak bir annenin yapabileceği kadar fedakârlık gösteren sevgili dadısını unutmamıştı. Ona her türlü maddî yardımda bulunuyor, bir evlâdın annesine duyabileceği saygı kadar hürmet gösteriyordu. Bu arada sevgili dadısının bir yuva kurmasını temin etti. Onu Ubeyd bin Zeyd ile evlendirdi. Bu evlilikten Eymen adlı bir oğlu oldu. Ve Ümm-i Eymen diye tanındı.

Bir daha susamadı 10.4.2007

Peygamber efendimiz Mekkelileri İslâmiyete davete başlayınca, çocukluğundan beri, Onun mühim bir şahsiyet olacağını tahmin eden Ümm-i Eymen, hemen iman etmişti. Çünkü gerek doğumunda, gerekse doğumundan sonra birçok harika hâllerine şahit olmuştu.

O devirde müslüman olmak, akıl almaz işkenceleri peşinen kabul etmek demektir. Ümm-i Eymen de bu acı işkencelerden hissesini aldı. Fakat imanından zerre kadar taviz vermedi. Çünkü bu yolda ölmeyi büyük bir şeref sayıyordu.

İşkenceler tahammül edilemeyecek bir duruma geldiğinde, önce Habeşistan'a, sonra Medine'ye hicret etti. Böylece iki hicret sevabı birden aldı. Ümm-i Eymen Mekke'de olduğu gibi Medine'de de Resulullahı bir an olsun yalnız bırakmadı. Hizmetinden geri durmadı.

Ümm-i Eymen tevekkül sahibi bir hanımdı. En zor durumlarda bile cenab-ı Hak'tan ümidini kesmez, Ondan yardım beklerdi. Bu teslim ve tevekkülünün mükâfatını hemen görürdü.

Hicret ederken, Revha yakınlarında gecelemişti. Çok susamıştı. Yanında bir damla dahî su yoktu. Hiç telaşlanmadı. Çünkü kullarına karşı son derece merhametli olan Rabbinin, gördüğüne ve yardım edeceğine inancı sonsuzdu. Susuz ve bîtap düşmeyeceğinden emindi. Nitekim cenab-ı Hak'ın yardımını gelmekte gecikmedi.

Önünde bir kova gördü. Cenab-ı Hak'a hamd ve şükür ederek kalktı, kovanın yanına gitti. İçti tamamiyle, berrak ve buz gibi su ile doluydu. Kana kana içti. Tamamen susuzluğu geçti ve rahatladı. Bu vakayı nakleden Ümm-i Eymen şöyle der: "Artık bundan sonra bir daha hiç susamadım."

Ümm-i Eymen, Peygamberimizi çok severdi. Hayatını Peygamberimize feda edebilecek bir imana sahipti. Resulullahı devamlı sevinçli görmek ister, onun üzülmesine hiç tahammül edemezdi. Resulullahla birlikte sevinir, onunla birlikte üzüldü.

Birgün Peygamberimiz hasta bir çocuğu kucağına almıştı. Çocuk hastalığın tesiriyle inliyordu. Peygamberimiz şefkatinden ağladı. Resulullahın ağladığını gören Ümm-i Eymen de ağlamaya başladı. Peygamber efendimiz niçin ağladıklarını sordular. Ümm-i Eymen de, Ona olan sevgisini şöyle ifade etti: "Resulullah efendimiz ağlarken, ben nasıl olur da ağlamam?"

Ümm-i Eymen, oğlu Eymen'in Huneyn gazvesinde şehit olması üzerine çok sabır gösterdi. Şehit annesi olmaktan büyük bir memnuniyet duydu. Bunun gibi her türlü sıkıntılara büyük bir tevekkülle sabretti.

Cennet ehli kadın 11.4.2007

Ümm-i Eymen, kocası Ubeyd bin Zeyd ile mesut bir hayat yaşıyordu. Kocasını Ubeyd'in vefatından sonra, Peygamber efendimiz, kendisine annelik yapan, iman uğrunda her türlü yokluk, çile ve ızdıraplara göğüs geren, hatta bunun için işkencelere maruz kalan fedakâr dadısını tek başına bırakmadı. Birgün eshabına hitaben, "**Cennet ehlinden bir kadınla evlenmek isteyen Ümm-i Eymen'le evlensin.**" buyurdu. Böylece onun Cennetlik bir kadın olduğuna işaret ediyordu.

Ümm-i Eymen Resulullahın kendisi hakkında bu sözünü duyunca, sevinçten ne yapacağını şaşırdı. Öyle ya! Bir müslüman için, bundan daha büyük bir saadet düşünülebilir miydi?

Resulullahın davetine ilk icabet eden, evlatlığı Zeyd bin Hârise oldu. Hz. Zeyd, genç bir sahabîydi. Ümm-i Eymen gibi yaşlı bir kadın ile evlenmeye, sırf Allahın Resulünü memnun edebilmek için talip olmuştu. Bundan sonra Resulullah efendimiz bu büyük sahabîsi ile dadısını nikâhladı.

Babası gibi büyük bir sahabî olan, İslâm kumandanlarından Üsâme bin Zeyd, bu evlilikten dünyaya geldi. Ümm-i Eymen'in, Peygamberimizin yanında ayrı bir yeri vardı. Bazan latifede bulunarak onun gönlünü alırdı. Fakat Peygamber efendimiz latife yaparken bile doğru söyler, hakikati ifade buyururdu. Muhatabını incitmeden sevindirir, neşelendirirdi.

Ümm-i Eymen bir defasında Resulullahın huzuruna girerek, "Bana bir binek temin ediniz" diye ricada bulundu. Resulullah efendimiz, "**Seni dışı devenin yavrusuna bindireceğim.**" buyurdu, Ümm-i Eymen Resulullahın nüktesini anlamadı.

Böylece yüce Peygamberimiz şaka yaparken dahî hakikati beyan ediyordu. Her deve, dışı bir deveden doğması sebebiyle dışı devenin yavrusu değil miydi?

Ümm-i Eymen Peygamberimizin vefatında, yanında bulundu. Gözyaşlarını tutamıyordu. Kendisine, "Niçin bu kadar ağlıyorsun?" dediklerinde, "Ben Resulullahtan ayrılacağımızı biliyordum. Bunun için ağlıyorum. Ben vahyin kesilmesine ağlıyorum." dedi.

Bu büyük İslâm kadınına Peygamberimizden sonra Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer de layık olduğu hürmeti gösterdiler.

Baskılar onu yıldırmadı 12.4.2007

Devs'de müslüman olan Ümm-i Şerik, kendisiyle birlikte hicret edecek bir arkadaş bulamamıştı. Medine'ye giden bir yahudî ailesine katıldı. Yolculuk esnasında suyu tükendi. Yahudî ailenin yanında su vardı. Fakat yahudî, Ümm-i Şerik'e, dininden dönmedikçe su vermeyeceğini söyledi. Hanımını da, "Ona su verirsen fena yaparım" diye tehdit etti.

Hava çok sıcaktı. Güneş âdeti kavuruyordu. Bu şartlarda susuz olarak yolculuk yapmak, Hz. Ümm-i Şerik'i iyice hâlsiz düşürmüştü. Zorlukla yürüyor, zorlukla konuşabiliyordu. Bu durum yahudîyi ümitlendiriyor, Ümm-i Şerik'in biraz sonra dininden döneceğini zannediyordu.

Fakat Ümm-i Şerik imanın tadını almıştı bir kere. Dünyayı ahirete hiçbir zaman tercih etmeyecek kadar kuvvetli bir imana sahipti. Cenab-ı Hakkın mutlaka bir yerden yardım göndereceğine de inancı sonsuzdu.

Nitekim geceleyin Allaha olan teslimiyetinin peşin mükâfatını gördü. Herkesin uyuduğu bir sırada, göğsünün üzerine bir miktar suyun konduğunu hissetti. Aldı ve içti. Suya kanmıştı. Gördüğü bu keramet karşısında kelime-i şهادet getirerek müslüman oldu.

Böylece Ümm-i Şerik, hem dininde sebat etmiş, hem de kendisini yahudî olmaya zorlayan birinin müslüman olmasına sebep olmuştu. Ayrıca cenab-ı Hakkın ihsanını kazanmıştı.

Ümm-i Şerik'in bir yağ tulumu vardı. Onunla Resulullah efendimize yağ hediye ederdi. Birgün çocukları ondan yağ istediler. Ümm-i Şerik başka yağı olmadığı için kalkıp tulumu baktı. Tulumdan yağ damlıyordu. Onlara bir miktar yağ çıkardı. Çocuklar bu yağdan bir müddet yediler.

Bir müddet sonra bir daha yağ istediler. Bu sefer tulumu ters çevirip boşalttı. Böylece yağ bitti. Ümm-i Şerik durumu Resulullah efendimize arz etti. Resulullah efendimiz ona buyurdu ki:

- Yağı boşalttın mı? Şayet ters çevirip boşaltmasaydın uzun zaman sana yetecekti.

Ümm-i Şerik, bu yağ tulumunu isteyenlere emanet olarak da verirdi. İçinde yağ yokken bir gün tulumu şişirip kuruması için asmıştı. Daha sonra baktığında tulumun içinin yağla dolu olduğunu görmüştü. Allahü teâlânın bu ikramından dolayı hamdetmişti.

Resulullah'a iman etmiş ve bu uğurda birçok sıkıntıya katlanmış bahtiyar kadınlardan biri olan Ümm-i Şerik'in asıl adı Gaziyye idi. Devsoğullarındandır. Bütün sıkıntılara rağmen inancında sebat eden, Allaha teslimiyet ve tevekkülden ayrılmayan bu mübarek kadın, birkaç defa cenab-ı Hakkın lütuf ve ikramına nail olmuştu.

Gözü eskisinden iyi gördü 13.4.2007

Hazreti Zinnîre hatun, Rum asıllı bir köleydi. Peygamber efendimizin, insanları İslâmiyete davet ettiğini duydu. Hemen iman etti. Resulullah'a iman eden birkaç kişinin, işkenceler altında inim inim inletildiğine şahit olduğu hâlde, karşılaşacağı zorlukları peşinen kabul ederek müslüman olmuştu.

Zinnîre'nin efendisi, katı bir İslâm düşmanıydı. Onun müslüman olduğunu duyar duymaz, küplere bindi. Ne yapıp etmeli, onu dininden vazgeçirmeliydi. Bunun için hemen harekete geçti. Onu akla hayale gelmedik işkencelere maruz bıraktı. Boğazını sıkıyor, nefes alamayıp bayılıncaya kadar işkence yapıyordu. Fakat, bütün işkencelere rağmen, Zinnîre, imanında sebat ediyordu. Hz. Zinnîre'nin bu sebatı, efendisini deli ediyordu.

İşkenceler karşısında Hz. Zinnîre zayıf düşmüş, hatta gözlerini kaybetmişti. Bunun üzerine Ebu Cehil, " Gördün mü? Lat ve Uzza senin gözünü kör etti!" dedi.

Bunun üzerine Hz. Zinnîre hatun, imanının tezahürü olarak şu cevabı verdi:

- Ey Ebu Cehil! Vallahi o, senin dediğin gibi değildir. Lat ve Uzza dediğin putlar, hiçbir işe yaramaz. Kendilerine tapanlardan ve tapmayanlardan haberleri yoktur. Benim Rabbim, gözümün nurunu vermeye ve beni eski hâlime döndürmeye elbette kâdirdir!

Allahü teâlâ, Hz. Zinnîre'nin duâsını kabul etmiş, gözü eskisinden daha iyi görür olmuştu. Ebu Cehil ve Kureyş müşrikleri bu hâli gördükleri hâlde, inat edip, iman etmediler. Üstelik dediler ki: "Bu da, peygamberlerinin bir sihidir! "

Bunun üzerine Allahü teâlâ, Ahkâf suresinin 11. ayet-i kerimesini nazil etti. Burada mealen buyuruldu ki:

- O kâfirler, iman edenler için; (Eğer onda [İslâmiyet'te] bir hayır olsaydı, bu hususta onlar [fakirler, biçareler] bizim önümüze geçemezler, bizden önce, ona koşamazlardı) dediler. Hâlbuki onlar, onunla [Kur'an-ı kerimle mü'minler gibi] hidayete kavuşmadıkları için [Kur'an-ı kerimi inkâr etmek için]; (Bu Kur'an-ı kerim [Muhammed'in ortaya çıkardığı] eski bir yalandır) diyeceklerdir.

Cenab-ı Hak ihlas ve samimiyetine binaen, Hz. Ebu Bekir vasıtasıyla, Hz. Zinnîre'yi kölelikten de kurtardı. Ebu Bekir, onu, efendisinden satın alarak, Allah rızası için azat etti.

"Sabret ve sevabını bekle!" 14.4.2007

Hazreti Hamne, Peygamberimizin halası Ümeyme binti Abdülmuttalib'in kızıydı. İslâmiyetin ilk yıllarında müslüman olmuştu. Musab bin Ümeyr ile evliydi.

Hz. Musab, Uhud savaşına katılmış, çok büyük kahramanlıklar göstermişti. Bu savaşta, Resulullahın şehit edildiği şayiası yayılınca, Medine'de bulunan kadın sahabiler bunu haber alır almaz, cepheye koştu. Bunlar arasında Musab bin Ümeyr'in hanımı Hamne de vardı. Bu hanımlar Resulullahın sıhhat haberini alınca, çok sevindiler. Fakat, Hz. Musab bu savaşta şehit olmuştu. Ayrıca Hz. Hamne'nin kardeşi Abdullah bin Cahş ve dayısı Hz. Hamza da şehadet mertebesini kazanmıştı. Peygamber efendimiz Hamne yanına geldiğinde buyurdu ki:

- **Ey Hamne, sabret ve Allahtan sevabını bekle!**

- Kimin için sabredeyim ya Resulallah?

- **Dayın Hamza için.**

- Bizler Allahın kullarıyız ve ona döneceğiz. Allah ona rahmet ve mağfiret etsin. Onu şehitlik sevabıyla sevindirsın ve müjdelesin.

Peygamberimiz tekrar buyurdu ki:

- **Ey Hamne, sabret ve Allahtan sevabını bekle!**

- Kimin için sabredeyim, ya Resulallah?

- **Kardeşin Abdullah için.**

- Bizler Allahın kullarıyız ve ona döneceğiz. Allah ona rahmet ve mağfiret etsin. Onu şehitlik sevabıyla müjdelesin ve sevindirsın.

Bundan sonra, Peygamberimiz yine, “ **Ey Hamne, sabret ve mükâfatını Allahtan bekle!**” buyurdu. Hz. Hamne bu sefer merakla, “Kim için sabredeyim, ya Resulallah?” diye tekrar sordu. “**Kocan Musab bin Ümeyr için.**” buyurdular.

O zamana kadar sabır ve metanetini hiç bozmayan Hz. Hamne, birden değişti. Yetim kalan çocuklarını düşündü. “Vay benim başıma gelenlere” diye ağlamaya başladı. Bunun üzerine Resulullah efendimiz şöyle buyurdu:

- **Hiç şüphesiz kadının yanında kocasının ayrı bir değeri vardır. Hamne dayısının, kardeşinin ölümüne dayanabildi. Fakat kocasının vefatını duyunca, metanetini koruyamadı.**

Hz. Hamne, kocası için aynı sabrı gösterememiş olmakla beraber, kadere itiraz da etmedi. Resulullahın duâ ve tesellisiyle sakinleşti.

“**Belki bereket ihsan eder!**” **15.4.2007**

Mekke'nin havası, yeni doğan çocuklara yaramıyordu. Bu sebeple çocuklarının sıhhatli yetişmesini isteyen bazı aileler, çocuklarını, Mekke dışında sütanneye veriyorlardı. Çünkü, oraların hem havası güzel, suyu temiz ve tatlıydı.

Sütanne olacak kadınlar, yılda iki defa Mekke'ye gelirler, küçük çocukları alarak yurtlarına götürürlerdi. Peygamberimizin dünyaya teşrif etmesinden hemen sonra, Benî Sâd kabilesine mensup kadınlar, beyleri ile birlikte Mekke'ye geldiler. Bunlardan biri de Hz. Halime'ydi.

Halime Hatun'un ailesinin, kuraklık ve kıtlık sebebiyle, hiçbir şeyleri kalmamıştı. Mekke'ye darlıktan kurtulmayı umarak gelmişlerdi. Bindiği zayıf merkebin yürüyüşünün ağırlığı, arkadaşların canını sıkacak dereceye varmıştı. Bunun için bunu beklemeyip Mekke'ye ondan önce varmışlardı. Hz. Halime Mekke'ye girdiğinde, kadınların hemen hepsi, emzirecek bir çocuk bulmuş, sevinç içerisinde yurtlarının yolunu tutmuşlardı bile.

Abdülmuttalib de, sevgili torunu Peygamberimizi bir sütanneye vermeyi çok istiyordu. Fakat kadınlardan kime teklif ettiyse, “Yetimdir” diyerek almaya yanaşmadılar. Resulullahın dedesi, çaresizlik içerisinde dolaşırken, emzirecek bir çocuk bulamamanın üzüntüsünü kalbinde hisseden Halime ile karşılaştı. Ona, “Sen hangi kabiledensin?” diye sordu. Hz. Halime, “Benî Sâd kabilesinden.” cevabını verdi:

Abdülmuttalib, ona ismini sordu. “Halime” olduğunu öğrenince, gülümsedi ve dedi ki:

- Çok güzel! Sâd ve hilm iki haslettir ki, dünyanın hayrı da, ahiretin izzet ve şerefi de bunlara bağlıdır. Ey Halime, benim yanımda yetim bir çocuk var. Diğer kadınlar, “Biz götüreceğimiz çocukların babalarından faydalanmayı umuyoruz. Yetimi alıp da ne yapacağız” diyerek onu almak istemediler. Bari sen bunu al. Belki onun yüzünden mutluluğa erersin.

Halime, biraz ileride bulunan kocasına danışmak için müsaade isteyip, kocasının yanına gitti. Kocasına haber vererek dedi ki:

- Mekke'de bu yetim çocuktan başka emzirilecek çocuk yoktur. O çocuğu almamızı uygun görür müsün? Çünkü ben yurdumuza emzirilecek çocuk almadan, eli boş dönmeyi hoş bulmuyorum. Uygun görürsen, O yetimi alacağım.

Kocası Hâris, onun teklifini kabul ederek dedi ki:

- Almanda bir mahzur yok. Belki Allahü teâlâ bize onun yüzünden bereket ve bolluk ihsan eder. (Devamı varın)

“**Mübarek bir çocuk almışsın!**” **16.4.2007**

Halime hatun, hiç olmazsa bir çocuk bulabilmiş olmanın sevinciyle Peygamberimizin dedesinin yanına geldi. Çocuğu almak istediğini söyledi. Abdülmuttalib buna çok sevindi. Onu Hz. Amine'nin yanına götürdü. Hz. Amine, Halime'yi, "Hoş geldin, safa geldin" diyerek karşıladı. Birlikte Resulullahın uyuduğu odaya gittiler.

Peygamberimiz sütten daha ak bir yün kundağa sarılmıştı. Altına da yeşil bir kumaş serilmişti. Sırtüstü yatmış, mışıl mışıl uyuyor, etrafa misk gibi kokular yayıyordu.

Hız. Halime, Peygamberimizi görünce, güzelliğine ve sevimliliğine hayran kaldı. Böyle bir çocuğu yanına aldığı için çok sevinçliydi. Peygamberimizi kucağına aldı. Mübarek yavru, sütannesine gülümsedi. Halime de onu öptü. Sevinçliydi. Hız. Amine ise, üzgündü. Yavrusu ancak birkaç gün yanında kalabilmişti. Hasretine nasıl dayanacaktı? Fakat, sevgili oğlunun sıhhatli büyümesi için, buna mecbur olduğunu düşünerek teselli buldu.

Hız. Amine, Halime hatuna, " Bana üç gece; "Oğlun Benî Sâd kabilesinden, Ebu Züeyb ailesi içinde emzirilecektir" denildi." dedi . Bunun üzerine Hız. Halime, " İşte, bu kucağımdaki çocuğun sütbabası Ebu Züeyb'dir. O benim kocam olur." dedi. Bunun üzerine Amine hatunun içi ferahladı. İştittiği şeyler kendisini sevindirdi.

Hız. Halime'nin önceleri sütü çok azdı. Daha önce kendi oğluna bile yetmiyor, çocuk açlıktan ağlayıp duruyordu. Şimdi her ikisinin de doyduğunu görünce sevindiler. Hemen sonra, daha önce çok az sütü olan devenin memelerinin de sütle dolduğunu görünce, sevinçleri bir kat daha arttı. Halime'nin kocası dedi ki:

- Ey Halime, bilmiş ol ki, sen mübarek ve uğurlu bir çocuk almışsın.

Gerçekten de bundan böyle, bu aile ile birlikte Sâdoğulları kabilesi, kuraklıktan, kıtlıktan kurtulup, bolluk ve berekete kavuşacaktı.

Bütün hazırlıklarını tamamlayan Hız. Halime ve kocası, biraz sonra yola çıktılar. Bu arada binek hayvanlarında büyük bir değişikliğin olduğunu gördüler. Gelirken çok gerilerde kalan merkep, sonradan çıktığı hâlde, kafilenin bütün hayvanlarını geride bırakıyordu. Diğer kadınlar bunu görünce, şaşırıp kaldılar ve dediler ki:

- Ey Halime, başına rahmet yağsın! Yoksa bu merkep, gelirken bindiğin hayvan değil mi? Dur da bizi bekle!

Yorucu bir yolculuktan sonra, kafiye yurtlarına vardı.

Bolluğa, bereket kavuştular 17.4.2007

O yıl büyük bir kuraklık hâkimdi. Hayvanların yayılıp karınlarını doyurabilecekleri hiçbir otlağ yoktu. Bu yüzden, koyunlar sabahleyin ayrıldıkları gibi, akşamleyin aç olarak eve dönüyorlardı. Hayvanlar iyice cılızlaşmışlardı. Fakat Hız. Halime bolluk ve berekete mazhar olmuştu. Diğerlerinden farklı olarak koyunları da akşamleyin eve karınları doymuş; memeleri sütle dolmuş bir şekilde dönüyordu.

Bu durum kabile halkının da dikkatini çekmişti. Çobanlarına çıkışıyorlardı:

- Yazıklar olsun size! Siz de bizim koyunlarımızı Halime'nin çobanının koyunlarını otlattığı yerde otlatsanıza!

Halime ve kocası, bu bolluk ve iyiliğe, yetim diye kimsenin almaya yanaşmadığı çocuk yüzünden kavuştuklarını biliyor, şükrediyorlardı. Günler böylece geçti.

Peygamberimiz gün geçtikçe gelişiyor, gürbüzleşiyordu. Onun çocukluğu da diğer çocuklara benzemiyordu. Daha sekiz aylıkken konuşuyor, konuşulanı da dinliyordu. Dokuz aylıkken çok düzgün bir şekilde konuşmaya başlamıştı. On aylık olunca ok atmaya başlamış, iki yaşına geldiğinde ise, gösterişli bir çocuk olmuştu.

Peygamberimiz iki yaşında sütten de kesilmişti. Onun sütten kesilmesi, Hız. Halime'yi de, kocasını da derinden üzdü. Onun sebebiyle hayır ve berekete nail oldukları için, bir müddet daha yanlarında kalmasını çok istiyorlardı. Fakat artık, onu yanlarında tutamazlardı. Annesine teslim etmeleri gerekiyordu.

Birgün yanlarına aldılar ve Mekke'ye gittiler. Hız. Amine birden ciğerparesini karşısında görünce, çok heyecanlandı. Ne kadar da büyümüş, gürbüzleşmişti. Artık bundan sonra, hep beraber olacaklarını düşünerek, seviniyordu. Fakat bu mübarek çocuktan ayrılmak istemeyen Hız. Halime, Peygamberimizin annesine ricade bulundu: "Oğulcuğumu büyüyünceye kadar yanımda bıraksan iyi olur. Onun Mekke vebasına tutulmasından korkarım."

Hız. Amine le Hız. Halime'nin teklifini kabul etti. Böylece Peygamberimiz bir müddet daha Benî Sâd yurdunda kalmak üzere Mekke'den ayrıldı.

Süt annesinin yanında iken birgün evin arkasında, yeni doğan kuzuların yanında bulundukları bir sırada, Peygamber efendimizin yanına iki kişi geldi. Efendimizi yere yatırıp sonra da göğsünü açarak kalbini yıkadılar. Resulullahın sütkardeşi Abdullah, bu iki yabancıнын, sevgili kardeşine yaptıkları şeyi görünce, çok korktu. Koşarak eve geldi ve anne ve babasına seslendi:

- Koşun, Kureyşli kardeşim öldürüldü!

Onun bu feryadı üzerine, karı-koca, hemen dışarı fırladılar. Resulullahın bulunduğu yere doğru koşular. Peygamberimiz ayakta idi. Yüzü sararmış, fakat gülümsüyordu: **“Beyaz elbiseli iki kişi gelip, beni yere yatırdı. Sonra da göğsümü yardılar, tekrar kapatılar”** dedi.

Hız. Halime ile kocası çok korkmuşlardı. Hiç vakit geçirmeden, Peygamberimizi alıp, Mekke'ye götürdüler. Fakat Mekke'de onu bir ara kaybetti. Buna çok üzüldü. Bütün aramalara rağmen bulamadı. Hemen Abdülmuttalib'e gitti. Üzüntü içerisinde durumu haber verdi. O da birkaç kişi ile birlikte, onu aramaya çıktı. Nihayet Peygamberimiz bulundu.

Hız. Amine, oğlunu tekrar gördüğüne sevinmiş, hemen geri getirilmesine ise bir mana verememişti. Halime'ye dedi ki:

- Çocuğu niçin getirdin? Onu, yanında tutmak için ısrar edip durmuşsun.

- Oğulcuğumu Allah büyüttü. Ben sadece, üzerime düşeni yapmış bulunuyorum. Onun başına bir felaket gelmesinden korkuyorum. Sana getirip sağ salim teslim etmek istedim.

Aradan yıllar geçti. Peygamberimizin annesi de, dedesi de vefat etti. Peygamberimiz de artık büyüüp evlendi. Zaman zaman Hız. Halime'yi görürdü. Sütannesine karşı derin bir sevgi beslerdi. Onu gördükçe, **“Anneciğim, anneciğim!”** der, saygı gösterirdi. Hemen üzerindeki fazla elbiseyi çıkarır, onun altına serer, bir ihtiyacı varsa, derhal yerine getirirdi.

Birgün Hız. Halime, onu ziyarete gelmişti. Sâdoğulları yurdunda, yine kıtlık olduğunu, hastalıktan hayvanların kırıldığını söyledi. Peygamber efendimizin sütannesine kırk koyunla bir deve verdi.

Hız. Halime, bu ikram karşısında memnuniyetini bildirdi. Sevinç içerisinde evine döndü.

Sonraki yıllarda müslüman olarak sahabîye olma şerefini kazanan Hız. Halime, Cennet-ül-Bakî kabristanına defnedilmiştir. Allah ondan razı olsun!

Cennet gençlerinin efendisi 19.4.2007

Peygamber efendimizin, **“Cennet gençlerinin seyyidi, efendisidir”** buyurduğu, torunu Hız. Hasan, 625 senesinin Ramazan ayının ortasında doğdu. Peygamber efendimiz, kulağına ezan ve ikamet okuyup, ismini Hasan koydu. Doğumunun yedinci günü akika olarak iki tane koç kesti. Sağını da kestirip, ağırlığıınca gümüş sadaka verdi. Âlemlerin efendisi olan sevgili Peygamberimizin terbiyesiyle yetişip, büyüdü. Peygamberimiz, Hız.Hasan'ı çok sever, ona şefkatle muamele ederdi.

Bir defasında Hız. Hasan, kardeşi Hız. Hüseyin ile Resulullahın huzurunda güreşiyorlardı. Anneleri Fatıma-tüz-Zehra, babasına, “ Ya Resulallah! Hasan büyüktür, hep onun tarafını tutuyorsunuz. Hâlbuki küçüğe yardımcı olmak daha uygun değil midir?dedi. Bunun üzerin, **“ Ya Fatıma! Cebraîl aleyhisselam, Hüseyin'e yardım ediyor.”** buyurdular.

Ebu Eyyûb-el-Ensârî, Hasan ile Hüseyin'in, Resulullahın huzurunda oynadıkları sırada huzurlarına girince, “ Ya Resulallah! Sen bunları çok mu seviyorsun?” diye sordu. Peygamber efendimiz de, **“ Nasıl sevmem. Bunlar benim dünyada öpüp, kokladığım iki reyhanımdır.”** buyurdu ki:

Ebu Hureyre'nin naklettiğine göre, birgün Resulullah efendimiz Hız. Hasan'ı kucağına oturtmuştu. O da mübarek sakallarıyla oynuyordu. Resulullah efendimiz üç defa şöyle buyurdu: **“Allahım, ben bunu çok seviyorum. Sen de sev! Onu sevenleri de sev!”**

Hız. Hasan, sekiz yaşına geldiği zaman, 632'de, önce dedesi, sonra da annesi Fatıma-tüz-Zehra vefat edince, yetim kaldı. Bundan sonra da babası Hız. Ali'nin terbiyesinde büyüdü. Babasının şehit olmasından sonra, altı ay halifelik yaptı.

Hız. Hasan daha küçük yaştaiken, Resulullah efendimizin; **“Bu oğlum seyyiddir. Ümit ederim ki, Allahü teâlâ onun vasıtasıyla iki tarafın arasını bulur”** hadis-i şerifine mazhar oldu.

Hız. Hasan, zevcesi Cade binti Eşas tarafından, 669 senesinde zehirlenerek şehit edildi. Cenaze namazını Said bin As kıldırdı. Kardeşi Hız. Hüseyin tarafından Medine-i münevveredeki Bakî kabristanlığına defnedildi.

Hız. Hasan hakkında sevgili Peygamberimiz; **“Hasan ile Hüseyin, cennet gençlerinin büyüğüdür. Babaları onlardan efdaldır”** buyurdu.

Hız. Hasan oniki imamın ikincisidir. Birincisi Hız. Ali'dir. Vilâyet yolunda bütün velîlere feyz ve ihsanlar, bu oniki imam vasıtasıyla gelir.

Onbeş erkek ve sekiz kız evladı olan Hız. Hasan'ın soyundan gelenlere Şerif denir.

Resulullah efendimizin soyu, Hız. Hasan ve kardeşi Hız. Hüseyin'in çocukları ile devam etmiştir.

“Benim ehl-i beytim bunlardır!” 20.4.2007

Peygamber efendimiz birgün Hasan, Hüseyin, Fatıma ve Ali'yi, abası altına alıp, Ahzâb suresinin 33. ayetini okuyup; **"Ey ehl-i beytim! Allahü teâlâ sizlerden ricisi, her kusur ve kirleri gidermek istiyor ve sizi tam bir taharet ile temizlemek irade ediyor"** buyurduktan sonra, şunları ilave ettiler: **"Allahım! Benim ehl-i beytim bunlardır!"**

Her müslümanın sevmesi lazım gelen ehl-i beyten olan Hz. Hasan, beyaz ve güzel yüzlü olup, yüzü Resulullah'a çok benzeyen yedi kişiden birisidir. Resulullah efendimize ondan daha çok benzeyen kimse yoktu.

Birgün Hz. Ebu Bekir, ikinci namazını kıldıktan sonra, yolda oynayan Hz. Hasan'ın yanına gitti. Onu omuzlarına aldı. Hz. Ali'ye buyurdu ki: **"Ya Ali! Sana değil de, tamamen Resulullah efendimize benziyor."** Bunun üzerine, Hz. Ali tebessüm etti.

Hz. Hasan, hilm, yani yumuşaklık, rıza, sabır ve kerem, yani cömertlik sahibiydi. İki defa her şeyini Allah rızası için dağıttı. Bir kişinin, münacatında; "Ya Rabbî! Bana on bin altın ihsan eyle!" dediğini işitince, aceleyle evine gitti ve adamın münacatında istediğini gönderdi.

Bol sadaka verirdi. Alış-verişlerinde pazarlık eder, ucuz almaya çalışırdı. Kendisine, "Bir günde binlerce dirhem sadaka veriyorsun da bir şey satın alırken niçin uzun uzun pazarlık edip yoruluyorsun?" dediklerinde, "Verdiklerimi Allah rızası için veriyorum. Ne kadar versem yine azdır. Fakat alış-verişte aldanmak, aklın ve malın noksan olmasıdır."

Aldığı bir hediyeye değerinden fazla karşılık verirdi. Yirmibeş kere yaya olarak hacca gitti. Birgün Abdullah bin Zübeyr ile yola çıkmıştı. Bir hurmalıkta dinlendiler. Abdullah bin Zübeyr, "Ağaçta hurma olsaydı, iyi olurdu." dedi. Hz. Hasan, sessizce duâ etti. Bir ağaç hemen yeşerip hurma ile doldu. Kendisini tanımayanlar; "Bu sihirdir" dediler. Hz. Hasan buyurdu ki: "Hayır, sihir değil, Resulullahın torununun kabul olan duâsı ile cenab-ı Hak yaratmıştır."

Birgün, bir ihtiyarın abdest aldığı görüldü. Abdesti doğru almıyor, şartlarına uymuyordu. Yaşlı olduğu için, "Böyle abdest sahih olmaz" demeye sıkıldılar. Yanına giderek, "Efendim! Birbirimizden daha iyi abdest aldığımızı söylüyoruz. Birer abdest alalım. Hangimizin haklı olduğunu bize bildirir misiniz?" dediler. Önce Hz. Hasan, sonra Hz. Hüseyin güzel bir abdest aldılar. Aldıkları abdest tamamen birbirinin aynıydı. İhtiyar, dikkatle baktı ve sonra dedi ki:

- Evlatlarım! Aldığınız abdestin birbirinden hiçbir farkı yok. Aslında ben abdest almasını bilmiyordum. Abdest almasını şimdi sizden öğrendim.

"İyi rüya görmüşsün!" 21.4.2007

Ümm-i Hâris hazretleri anlatır:

Birgün Resulullahın huzuruna varıp, "Rüyamda sizin vücudunuzdan bir parça kestiklerini gördüm çok korktum" deyince, **"İyi rüya görmüşsün, Fatıma'nın bir oğlu olacak ve senin yanında kalacaktır."** buyurdu.

Bir müddet sonra, Hz. Hüseyin dünyaya geldi. Resulullah her sabah namazını kıldıktan sonra, mübarek yüzünü eshab-ı kirama çevirirlerdi. Üzüntülü kimseler yüzünü görseler, mesrur olurlardı. O gün sabah namazından sonra, yüzlerini döndürmeden, Hz. Ali'yi çağırdılar. Beraber mescidden çıktılar. Eshab-ı kiram nereye, niçin gittiklerini anlayamadılar. Tekrar dönerler diye oturdular. İkisi Hz. Fatıma'nın evine gittiler.

Peygamberimiz Hz. Ali'ye, kapıda durup, kimseyi içeri sokmamasını emretmişlerdi. Hz. Hüseyin doğmuş, melekler tebrik etmek için gelmişlerdi. Hz. Ebu Bekir duramayıp, Hz. Ali'nin evine gitti. Sonra Hz. Ömer, sonra Hz. Osman ve bütün eshab-ı kiram Hz. Ali'nin evine gittiler.

Hz. Ebu Bekir, Hz. Ali'den, Resulullahın nerede olduğunu sordu. Hz. Ali, içerde olduklarını bildirince, Hz. Ebu Bekir izin isteyince, meşgal olduklarını, meleklerin ziyaret ettiklerini söyledi. Hz. Ebu Bekir edip, içeri girmeyip durdu.

Bir müddet sonra, Resulullah dışarı çıkıp, herkesin içeri girmesini emrettiler. Eshab-ı kiram içeri girdiler. Hz. Ali'nin meleklerin sayısındaki sözü söylendi. Resulullah efendimiz Hz. Ali'ye sordular:

- **Meleklerin sayısını nasıl bildin?**

- Melekler grup grup geliyorlardı. Herbiri bir dil ile konuşurlardı ve sayılarını bildirirlerdi. Bunun üzerine Resulullah efendimiz buyurdu ki:

- **Allah aklını ziyade etsin ya Ali!**

Resulullah efendimiz Hz. Hüseyin doğduğu zaman, kulağına, **"O, cennet gençlerinin efendisi, seyididir"** diye seslenmişlerdi.

Hz. Üsâme bin Zeyd, bir gece Peygamber aleyhisselamı gördüğünü ve Onun, **"Bunlar benim oğullarımdır, kızımın oğullarıdır. Allahım ben onları seviyorum, sen de onları sev ve onları sevenleri de sev"** buyurduğunu rivayet etmektedir.

Bir defasında da, **"Hüseyin benden, ben Hüseyin'denim, Allahü teâlâ Hüseyin'i seveni sever"** buyurmuştu.

"Oğlum İbrahim'i ona feda ettim!" 22.4.2007

Ayeti kerimede ehl-i beyt için, **“Allahü teâlâ, sizlerden ricisi, yani her kusur ve kirleri gidermek istiyor ve sizi tam bir taharet ile temizlemek irade ediyor.”** buyurulunca, eshab-ı kiram sordular. “Ya Resulallah! Ehl-i beyt kimlerdir?”

O esnada, Hz. Ali geldi. Mübarek hırcasının altına aldılar. Fatıma-tüz-Zehra da geldi. Onu da yanına aldılar. İmam-ı Hasan geldi. Onu da bir yanına, sonra gelen İmam-ı Hüseyin'i de öbür tarafına alarak buyurdular ki: **“İşte bunlar, benim ehl-i beytimdir.”**

Bu ayet-i kerime ve ilgili hadis-i şerifler, Resulullahın iki mübarek torununu sevmenin şart olduğunu belirtmektedir. Hz. Hüseyin buyurdu ki:

Birgün yüksek dedemin huzuruna varmıştım. Übey bin Kâb da orada idi. Bana, **“Merhaba, ey Ebu Abdullah, ey göklerin ve yerin süsü”** diye hitap ettiler. Übey bin Kâb hazretleri dedi ki: “Ya Resulallah! Gökler ve yer için, sende başka süs var mıdır?”

Resulullah bunun üzerine buyurdular ki: **“Beni insanlara Peygamber olarak gönderen Allahü teâlânın hakkı için, Hüseyin bin Ali, yeryüzünün merkezinin süsüdür. Ondan ziyade süs, göklerin tabakalarıdır.”**

Birgün Resulullah efendimiz, Hz. Hüseyin'i sağ dizine, oğlu İbrahim'i sol dizine aldı. Cebrail aleyhisselam gelip dedi ki: “Hak teâlâ, bu ikisinden birini alacaktır. Sen birini seç!”

Resulullah efendimiz buyurdu ki: **“Eğer Hüseyin vefat ederse, benim canım yandığı gibi, Ali'nin ve Fatıma'nın da canları yanar. Eğer İbrahim giderse, en çok ben üzülürüm. Benim üzüntümü, onların üzüntüsüne tercih ediyorum.”** Üç gün sonra oğulları İbrahim vefat etti.

Resulullah efendimiz, Hz. Hüseyin yanına her gelişinde, onu öper ve buyururdu ki:

- Selamet ve saadet o kimseye ki, oğlum İbrahim'i ona feda ettim.

Hz. Hüseyin'in ilk çocukluğu Resulullah efendimizin derin sevgi ve şefkati içinde geçti. Ancak bu hâl, çok sürmedi. Zira Peygamber efendimiz vefat ettiler. Hz. Hüseyin, bundan sonra ilmini ve edebini babasının yanında tamamladı.

Hz. Hüseyin'in yüzü, karanlık gecede etrafını aydınlatırdı. Yaya olarak yirmibeş defa hacca gitti. Beraberindekiler bineklere binse de, kendisi binmezdi. Çok cömert idi. Buyurdular ki: - Cömert, efendi olur; cimri, hor olur. Bu âlemde bir mümin kardeşinin iyiliğini, kendinden önce düşünen, öbür âlemde daha iyisini bulur.

“Beni Habibinin yanında utandırma!” 23.4.2007

Eshab-ı kiramdan Hz. Dihye, devamlı ticaret için sefere gider gelirdi. Çok güzel yüzlü idi. Cebrail aleyhisselam çok defa Resulullahın huzuruna Dihye şeklinde gelirdi. Birgün Cebrail aleyhisselam Fahr-i âlem hazretlerinin huzurunda bulunuyordu.

O zaman henüz küçük olan **Hz. Hasan** ve **Hz. Hüseyin**, Cebrail aleyhisselamı Dihye zannedip ellerini Cebrail aleyhisselamın cebine soktular. Resulullah efendimiz, torunlarının bu hareketini görünce hicâb edip, mâni olmak istedi. Cebrail aleyhisselam, Resulullahın mahcup olduğunu görünce, dedi ki:

- Ya Resulallah! Niçin sıkılıyorsunuz? Fatıma teheccüd namazını kılarken, Hak teâlâ beni gönderir, bunların beşiklerini sallardım. Böylece Hz. Fatıma rahatça namazını kılar. Bazan da bunların anneleri namazdan sonra uyurken, bunlar ağlardı. Hak teâlâ yine beni gönderir, anneleri uyanmasın diye, beşiklerini sallardım, ağlamazlardı. Çocukların bu hareketini bana karşı edepsizlik saymayın. Bunların yanıma gelip, ellerini cebime sokmalarında bir mahzur yoktur.

Daha sonra Cebrail aleyhisselam, “Ya Rabbi! Beni Habibinin yanında utandırma” diye duâ etti. Oturduğu yerden ellerini cennete uzattı. Bir yeşil salkım üzüm, bir kırmızı nar eline geldi. Hz. Hasan üzümü, Hz. Hüseyin de narı aldı. Bunları yerlerken, bir dilenci gelip o da istedi.

Resulullahın yüksek yaratılışlı torunları, dilenciye vermek istediklerinde, Cebrail aleyhisselam mâni olarak dedi ki:

- Ya Resulallah! O dilenci şeytandır. Cennet meyveleri ona haram iken, hile ile ondan yemek istiyor, ona verme, dedi. Şeytanın hilesine mâni oldu.

Hz. Hüseyin hep babasının yanında idi. Babası şehit olunca, Medine'ye geldi. Yezîd'e biat etmedi. Kufeliler kendisini çağırıp halife yapmak istedi. Kardeşi Muhammed bin Hanefiyye, İbni Ömer, İbni Abbas ve daha nice eshab-ı kiram mâni oldular ise de, kabul etmeyip yetmişiki kişi ile Mekke'den Irak'a yola çıktı.

Irak valisi Ubeydullah bin Ziyad, Ömer bin Sâd kumandasında bir ordu gönderdi. Ömer, geri dönmesini bildirdi ise de, İmam kabul etmeyip harp etti. 681 yılında Muharrem'in onuncu günü Kerbela'da şehit oldu. Yezîd bunu duyunca, çok üzüldü. “Allah İbni Mercane'ye (İbni Ziyad'a) lanet eylesin! Hüseyin'in isteklerini kabul etmeyip de onu şehit ettirdi. Böylece beni kötü tanıttı” dedi. Hz. Hüseyin'in mübarek oğlu Zeynelabidin küçük olduğu için öldürülmedi. Kadınlar ve İmamın mübarek başı ile Şam'a gönderildi. Mübarek başı, Mısır'da Karafe kabristanında medfundur.

“Size iki emanet bırakıyorum” 24.4.2007

Ehli sünnet İslam büyükleri, Ehl-i Beyti sevmenin her mümine farz olduğunu bildirmişlerdir. Onlara kıymet vermek, saygı göstermek her Müslümanın vazifesidir. Ehl-i Beyt ile ilgili Peygamber efendimiz buyurdu ki:

“Ehl-i Beytim, yâni evlâdlarım, Nûh aleyhisselâmın gemisi gibidir. Buna binen kurtulur, binmeyen helâk olur.”

“Benden sonra size iki emanet bırakıyorum. Bunlara yapışırsanız, yoldan çıkmazsınız. Birisi, ikincisinden daha büyüktür. Biri Allahü teâlânın kitâbı olan Kur’ân-ı kerîmdir ki, gökten yere kadar uzanmış, sağlam bir iptir. ikincisi, Ehl-i Beytimdir. Bunların ikisi birbirinden ayrılmaz. Bunlara uymayan Benim yolumdan ayrılır.”

“Sizlere dîn-i İslâmı getirdiğim için, bir karşılık istemiyorum. Yalnız bana yakın olan Ehl-i Beytimi sevmenizi istiyorum.”

Büyük İslâm âlimi **İmâm-ı Rabbânî** hazretleri buyurdu ki: “Babam çok âlim idi. Her zaman Ehl-i Beyti sevmeyi tavsiye ve teşvik buyururdu. Bu sevgi insanın son nefeste imanla gitmesine çok yardım eder, derdi. Vefât edeceklerinde baş ucunda idim. Son anlarında şuurları azaldığında kendilerine bu nasihatleri hatırlattım ve o sevginin nasıl tesir ettiğini sordum. O hâldeyken bile:“Ehl-i Beytin sevgisinin deryasında yüzüyorum” buyurdular.”

Dinimiz **“ölçülü”** olmayı emredir. Bunun için sevgide ve düşmanlıkta haddi aşmamak, dinimizin dışına çıkmamak lazımdır. Çünkü, bir kimse ne kadar, kötü olursa olsun, ne kadar yanlış işler yaparsın yapsın, açıkça dinî inkar etmedikçe, inanılacak şeylere inandığı müddetçe, Müslümandır, buna kafir denilemez.

Yezid, İslâmiyete düşman değildi. Namaz kıldığı İslamiyete yaymak için cihad ettiği tarihi bir gerçektir. Kerbela'nın sebebi, Yezid'in din düşmanlığından değil, **Hz. Hüseyin'in** kendisine karşı geldiği için saltanatının tehlikeye gireceği korkusundandı. Babası Hazret Muaviye, Eshab-ı kiramdandı, Resulullahın kayın biraderi ve vahiy katibi idi, Onun zamanında İslamiyet geniş bir coğrafyaya yayıldı. İstanbul'u fethetmeye gelen ordunun başında Yezid vardı ve emrinde Hz. Halid bin Zeyd ve Mesleme gibi büyükler bulunuyordu. Hadis-i şerifte, **“Ümmetinden Kayser'in şehrine (İstanbul'a) ilk sefer yapanları Allah mağfiret etti”** (Ramuzü' l- ehadis, 1/159, Buhari'den nakil) buyurulmuştur. Yezid'in yaptıklarını hiçbir Müslüman savunmaz. Hiç kimse onu temize çıkartmaya çalışmaz. Fakak ölçüyü de muhafaza eder. Sevgide düşmanlıkta Resulullahın, birinci emaneti olan Kur'an-ı kerimin dışına çıkamaz.

“Ehli beyte iyi davran!” 25.4.2007

Her Müslüman gibi, Hazret-i Muaviye de ehli beyti çok severdi. Şu vasiyeti ehli beyt sevgisini açıkça göstermektedir. Hz. Muaviye vefâtına yakın, çok hastalandı. Öleceğini anlayınca sanki ileride olacakları görerek oğlu Yezîd'i çağırarak dedi ki:

“Ey oğlum! Hazret-i Hüseyine, çocuklarına, kardeşlerine, kardeşlerinin çocuklarına, bütün akrabasına iyi davran! Ey Yezîd! Hz.Hüseyin ile istişare etmeden, halk hakkında hiçbir iş yapma. Senin yanında onun emrinden daha yüksek emir, onun elinden daha yüksek el olmasın. Onsuz ve onun çoluk çocuğu olmadan bir şey yeme ve içme. Ondan ve onun çoluk çocuğundan önce kimseyi giydirme.

Ey oğlum! Biz sadece onun babasının ve dedesinin köleleriyiz.

Ey oğlum! Bir harcama yaparsan yarısı Hz.Hüseyin için olsun. Onun üzülmekten ve kızmasından çok sakın. Çünkü onun dedesi Resûlullah efendimiz önce gelenler ve sonra gelenler hakkında şefaet edecektir. Onun babası Hz.Ali bin Ebî Tâlib kıyamet gününde Kevser Havuzunun suyundan dağıtacaktır. Liva-i Hamd onun elindedir. Annesi Fâtımat-üz-Zehrâ kadınların efendisidir. Büyük annesi Hadîce-i Kübrâ'dır. Allahü teâlâ onlar sebebiyle bizi doğru yola iletti. Onlara ve çoluk çocuğuna herkesin iyilik etmelerini tavsiye et. Onları râzı et. Hazret-i Hüseyin, çoluk çocuğu, akrabaları ve Benî Hâşim hakkında ileri gitme!”

Görüldüğü gibi Hz. Muaviye ehli beyte çok severdi. Mal için, makam için olan düşmanlıkla, dinî için, nesebi için düşmanlık aynı değildir. Birincisinin neticesi günah, ikincisinin neticesi küfür olur. Ehli Sünnet büyüklerinin bildirdiğine göre, Yezid'in, **Hazret-i Hüseyin'**ne, karşı oluşu dinî düşmanlıktan olmayıp, makam ve dünyalık içindi. Siyasî idi.

Her ne olursa olsun, bu alçakça yapılan vahşeti, Yezîd bile üzerine almamış. İbni Ziyâd'a, bu yüzden la'net etmiştir. Yezîd'in suçu da büyük ise de, bundan dolayı, vefatından çok sonra meydana gelen bu olay için babası Hazret-i Muaviye'yi lekelemeye kalkışmak, pek haksızlık olur.

İşin diğer bir yönü Yezîd, **Hazret-i Hüseyin'i** öldürmek için emir vermedi. Kendisine bi'at ettirilmesini emretti. Adamları haddi aşarak bu akıl almaz cinayeti işlediler. Yezid, şehit edildiğini işitince herkes gibi o da üzüntüsünden ağladı.

Dilimizi bulaştırmayalım! 26.4.2007

Hazret-i Hüseyin'in yakınları o akıl almaz Kerbelâ faciasından sonra Şam'a getirildiler. Yezîd onları sarayına alıp çok hürmet ve ikramda bulundu. Yezîd'in âilesi de Hazret-i Hüseyin için çok üzüldü çok ağladılar. Yezîd, İmâm-ı Hüseyin'in Ehl-i beytini kendi sarayına yerleştirdi. Çok ikramda bulundu. Sabah akşam yemeklerini **İmâm-ı Zeynelâbidîn** ile berber yedi. Onlar bir müddet Şam'da kaldıktan sonra Medîne'ye gitmek istediler. Yezîd, onlara çok mal ve hayvan ile iki yüz altın verdi. "Her ihtiyacınızı bildirin, hemen gönderirim." dedi.

Nûmân bin Beşir'i beş yüz süvârî ile bunların emrine verdi. İzzet ve hürmetle Medîne'ye gönderdi. **Zeynelâbidîn** hazretleriyle vedâlaşırken de; **"Allahü teâlâ İbn-i Mercâne'ye lânet etsin. Vallâhi ben olsaydım babanın her teklifini kabul ederdim. Allah'ın takdiri böyleymiş ne çâre. Ne istersen bana yaz, hemen gönderirim."** dedi. Hattâ Hazret-i Hüseyin'in kızı Sükeyne ayrılırken, **"Mu'âviyenin oğlu Yezîd'den dahâ hayrlı kimse görmedim"** dedi.

Hz.Hüseyin gibi yüce bir imamın şehid edilmesi, bütün Müslümanlar için büyük musibet ve üzüntüdür. Hz.Osman'ın ve Hz.Hamza'nın, Hz. Ali'nin pek feci şekilde şehid edilmeleri de, böyle büyük musibet ve üzüntüdür. Fakat, Peygamberimiz, Hz.Hamza'nın şehid edildiği günün yıldönümlerinde matem tutmadı. Matem tutmayı emretmedi. Hadis-i şerifte: **"Matem tutan kimse, ölmeden tevbe etmezse, kıyamet günü şiddetli azab görecektir."** (Müslim)

Ateş düştüğü yeri yakar, Bu olaya en çok üzülenler, Hazreti Hüseyin'in soyundan gelen seyyidlerdir. Çünkü, dedeleriydi. O'nun mübarek kanını taşıyorlardı. Fakat buna rağmen **Abdülkadir-ı Geylani, Ahmed Bedevi, Ahmet Rufai, Abdülhakim Arvasi** gibi ehli beyt soyundan gelen büyükler bağışlarına taş basıp asırlarca bu olayı dile getirmedi. Olaya sebep olanları, küfürle itham etmediler.

Bizler de bu şerefli insanlar gibi davranıp bu vicdanları paralayan cinayetleri konuşmamalıyız. Konuştuğumuz zaman kime ne faydası olacak? Bu mübarek şehidler geri mi gelecek? Tabii ki hayır, sadece acılar tazelenecek, birlik ve beraberliğimiz bozulacak. Huzur içinde ve kardeşçe yaşamak için bunları dile getirmemek şarttır.

Sözümüzü büyük imam, **İmam-ı Şafi** hazretlerinin sözü ile bitirelim, **"Allahü teâlâ, bu kanlara ellerimizi bulaştırmaktan bizleri korudu. Biz de dillerimizi bulaştırmaktan korumalıyız!"**

Müşriklerin haince planı 27.4.2007

Uhud savaşında bazı yakınları ölen müşrikler, müslümanlardan bunların intikamını almak istediler. Alçakça bir plân hazırladılar. Bu maksatla bir heyet Medine'ye gidip, Resulullahın huzuruna çıkarak şu ricada bulundular: "Ya Resulallah! Bizim kabilelerimiz, İslâmiyeti kabul ettiler. Yalnız Kur'an-ı kerim öğretmenine ihtiyacımız var. Lütfen bize; İslâmiyeti, Kur'an-ı kerimi öğretecek kimseler yollar mısınız?"

Sevgili Peygamberimiz kendilerine, 10 kişilik bir öğretmenler heyeti yolladılar. Başlarında, Asım bin Sabit hazretlerinin bulunduğu bu heyette, Mersed bin Ebî Mersed, Halid bin Ebî Bükeyr, Hubeyb bin Adiy, Zeyd bin Desinne, Abdullah bin Tarık, Muattib bin Ubeyd de bulunuyordu.

Bu kabile, Hüzeyl kabilesi topraklarında, Reci suyu başında, seher vakti konakladılar. Bu sırada yanlarında bulunan Adal ve Kare kabilesi heyetinden biri, bir bahane ile yanlarından ayrıldı. Hemen Lihyanoğullarına gidip, haber verdi. Çok geçmeden kafilenin etrafı sarıldı. 200'den fazla silahlı eşkiya oradaydı.

Lihyanoğulları mensupları, esir ticareti ile geçinirlerdi. Bu sebeple, "Teslim olun ve canınızı kurtarın!" teklifinde bulunuyorlardı. Asıl niyetleri, onları Mekke'de köle olarak satmaktır. Böylece çok para kazanacaklardı. Çünkü Mekke'li müşrikler, kendilerine, "Yakaladığınız her müslüman için, değerinden fazla para öderiz" demişlerdi.

Bunu müslümanlar da duymuşlardı. Onun için, aralarında istişare ederek, çarpışmaya karar verdiler. Arkalarını dağa dönüp, kılıçlarını çekip, Allahın dini uğrunda vuruşmaya başladılar. Çarpışa çarpışa on sahabîden yedisi okla vurularak orada şehit düştü.

Sadece Hubeyb bin Adiy, Zeyd bin Desinne ve Abdullah bin Tarık kalmış, müşriklerle çarpışıyorlardı. Çok geçmeden müşrikler, onları sağ olarak yakaladılar. Üçünü de yayların kırıışları ile bağladılar. Mekke'ye götürmek üzere yola çıktılar.

Abdullah bin Tarık Mekke'li müşriklere götürülmeye razı olmadı. Gitmemek için zorlandı. "Vallahi ben size arkadaş ve yoldaş olmam! Şehit olan arkadaşlarım bana örnek ve önderdir" deyip, bir zorlayışta ellerini kurtardı. Lihyanoğulları onu taşla tuttular, sonunda onu da şehit ettiler.

Lihyanoğulları, Hubeyb bin Adiy ve Zeyd bin Desinne'yi Mekke'ye götürüp müşriklerle yüksek bir fiyatla sattılar. Zeyd bin Desinne'yi de Safvan bin Ümeyye, Bedir savaşında öldürülen babası Ümeyye bin Halef'in intikamını almak üzere satın aldı. (Devamı varın)

Diken batmasına bile lazı olmam 28.4.2007

Mekkeli müşrikler, Hz. Hubeyb ve Zeyd'i satın aldıktan sonra, onlara ne ceza vereceklerini konuşuyorlardı. Bu hususta çeşitli fikirler ileri sürüldü. Zincire vurularak hapsedip sonra işkence ile öldürmeye karar verdiler.

Nitekim öyle de yaptılar. Yani zincire vurup hapsettiler. Harp meydanındaki yenilginin intikamını, müdafaasız bu insanlardan alacaklardı. Hem de onları; harpte değil, parayla pazardan almışlardı!

Hubeyb bin Adiy ve Zeyd bin Desinne'yi öldürmek için, müşriklerin kararlaştırdığı gün gelmişti. Fakat müşriklerin kin ve intikam hisleri geçmek bilmedi.

Herkese haber verildi. Bu yüzden şehrin zengin-fakir, genç-ihtiyar, kadın-erkek ve bütün çocuklar oradaydılar... Bu iki yüce sahabenin başına gelecekleri merak ediyorlardı.

Bir sabah erkenden iki sahabînin zincirlerini çözüp, zindandan çıkardılar. Mekke dışında Tenim denilen yere götürdüler. Çünkü bütün melanetlerini, orada yapmayı âdet edinmişlerdi.

Bu iki Allah ve Resulullah dostu ise, heyecanlı değildiler. Yolda karşılaşmış görüşen bu iki sahabî, kucaklaşarak, birbirlerine uğradıkları belaya sabretmelerini tavsiye ettiler.

Hz. Zeyd, son namazını kıldıktan sonra, Mekkeli müşrikler, onu tutup darağacına kaldırarak bağladılar. Yüzünü kiblede Medine'ye doğru çevirdiler. Sonra dediler ki:

- Haydi dîninden dön, seni serbest bırakalım!

- Vallahi dinimden aslâ dönmem! Bütün dünya benim olsa, bana verilse, yine de İslâmiyetten dönmem!

- Şimdi senin yerine Peygamberinin olmasını, onun öldürülmesini, sen de evinde rahat oturasın ister misin?

- Ben Muhammed aleyhisselâmın, değil benim yerimde olmasını, Medine'de yürürken ayağına bir diken bile batmasına aslâ razı olmam!

- Ey Zeyd, İslâm dininden dön, eğer dönmezsen seni muhakkak öldüreceğiz!

- Allah yolunda olduktan sonra, benim için öldürülmemin hiç ehemmiyeti yoktur.

Nihayet, Safvan bin Ümeyye, azatlı kölesi Nistas mızrağını Hz. Zeyd'in göğsüne saplayarak sırtından çıkardı. Böylece, Peygamber âşığı Hz. Zeyd, cennetteki makamına yükseldi.

Hz. Zeyd'in şehadetini haber alan Peygamberimiz ona duâ buyurdu.

"Onu ve mülkünü parça!" 29.4.2007

Hz. Ömer'in hilafeti zamanı idi. İslâm adaleti altında müslümanlar, bir taraftan altın devirlerini yaşarken, diğer taraftan da İslâm orduları, dört bir cephede yeni fetihler yapıyor, zaferler kazanıyor ve İslâm topraklarını genişletiyorlardı.

Bunlardan biri olan, Sâd ibni Ebî Vakkas'ın kumandası altındaki 34 bin kişilik İslâm ordusu, Acem topraklarına dayanmıştı. Resul-i ekremin duâsının gerçekleşmesine çok az bir zaman kalmıştı. İran Kısrası Resul-i ekremin mektubunu parçalamış, Resulullah efendimiz de, **"Ya Rabbi, nasıl o benim mektubumu parçaladıysa, sen de onu ve onun mülkünü parça parça et"** diye duâ etmişti. Bu duâ gerçekleşmiş, İran Kısrası, oğlu tarafından hançer ile öldürülmüş, şimdi sıra mülkünün parçalanmasına gelmişti.

İran hükümdarı Yezd-i Cürd'ün kumandanı Rüstem, İslâm ordusuna karşı hazırlıklarını tamamlamıştı. İslâm ordusunun 34 bin mevcuduna karşılık, İran ordusunun 80 bin yedeği yanında 120 bin mevcudu vardı. Bu mevcudun 30 bini, kaçmaması için zincirlerle birbirine bağlanmıştı.

Rüstem'in yanına giden ikinci elçi de Ribî bin Âmir idi. Rüstem'in yanına vardığında, hiç görmediği şatafatlı bir manzara ile karşılaştı. Rüstem'in bulunduğu yer, nakışlı yastıklar, kadifeden halılar, inci ve yakutlar ve daha birçok zinetlerle süslenmişti. Rüstem, altından yapılmış bir koltukta oturuyor, etrafındaki insanlar bir köle gibi kendisine hizmet ediyorlardı.

Ribî'nin ise eski bir kıyafeti, eğri bir kılıcı, yer yer eğilmiş bir kalkanı ve çelimsiz bir atı vardı. Ancak gördüğü şatafat Ribî bin Âmir'i hiç mi hiç cezbetmemişti. Bütün bu gördüklerine karşılık, onun da sarsılmaz bir imanı, yıkılmaz bir şecaati ve cesareti vardı.

Halılarla örtülü yere varınca, atından indi ve hemen oraya atını bağladı. Silahı, zırhı üzerinde ve miğferi başında idi. Ona, "Silâhını bırak" dediler. O da şu cevabı verdi:

- Beni böyle kabul ederseniz ne âlâ, yoksa döner giderim.

Orada bulunanlar, bu çelimsiz insandan çıkan cesurane sözler karşısında şaşırıp kalmışlardı.

Rüstem, "Bırakın onu" dedi. Ribî ilerledi ve Rüstem'in yanına yaklaştığında, mızrağını yere sapladı. Yerde ise ipekli yastıklar vardı. Mızrağın keskin ucu, ipek yastıkları delip geçti. Etrafındakilerin fevkalâde değer verdiği bu süslü yastıkların, Ribî için hiçbir ehemmiyeti yoktu. Onun tek düşündüğü, elçilik vazifesini, İslâmın izzetine uygun bir şekilde yerine getirebilmektir. Ribî, süslü yastıklara aldırmayıp yere oturdu. (Devamı varın)

“Yazıklar olsun size!” 30.4.2007

İslâm elçisi Ribî bin Âmir'in, huzurunda mızrağını yere saplamasından sonra, İran ordusu komutanı Rüstem ile aralarında şu konuşma geçti:

- Allahü teâlâ, dilediği kimseleri, kula kulluktan kendisine kulluğa, dünya sıkıntılarından feraha çıkaralım, bâtil dinlerinin zulmünden kurtarıp İslâm adaletine ulaştıralım diye, bize bir Peygamber gönderdi. Kim bu dini kabul ederse, bizden olur, biz de döner gideriz. Kim de kabul etmezse, Allahın vâd ettiğine kavuşuncaya kadar onunla savaşıyoruz.

- Bu mevzuu düşünmemiz için bize mühlet verir misin?

- Evet, bir veya iki gün ancak mühlet veririz .

- Hayır. Reislerimizle mektuplaşmamız için bu vakit az olur.

- Peygamberimiz düşmanla karşılaştığımız zaman, üç günden fazla mühlet vermememizi emretti. Düşün ve adamlarına sor, bu mühlet içinde cevabını ver.

- Sen onların efendisi misin?

- Hayır, müslümanlar birbirlerine kuvvet veren tek vücut gibidir.

Rüstem bunun üzerine adamlarını topladı ve dedi ki:

- Bu adamın sözlerinden daha kıymetli ve kabule şayan bir söz duydunuz mu?

Adamları, Rüstem'in bu sözlerine şiddetli bir şekilde karşılık verdiler:

- Kendi dinini bırakıp, onun söylediklerine meyletmekten Allah seni muhafaza etsin! O adamın elbiselerini görmedin mi? Böyle elbiseler giyen adamın sözlerinde ne olabilir ki?

Bunun üzerine Rüstem, adamlarına dedi ki:

- Yazıklar olsun size! Siz elbiselere mi bakıyorsunuz? İnsanın şahsiyeti elbiseleri ile değil, akıl, kabiliyet ve konuşması iledir. Bunlar zaten yiyecek ve elbiseye önem vermiyorlar. Onlara göre önemli olan, akıl ve kabiliyettir.

Kısa bir zaman sonra, Ribî gibi elbise giyenlerden müteşekkil 34 bin kişilik İslâm ordusu, süslü elbiseler ve zinetler içerisinde bulunanların 200 bin kişilik ordusuna galip gelmiş ve İslâm orduları Medayin'e girerek, Resul-i ekremin duâsının gerçekleşmesine şahit olmuşlardı.

İslâm ordusundan, çok az kimse şehit olurken, İran ordusu 120 bin kişi zayıt vermiş, geri kalanları da yaralı olarak firar etmişlerdi.

“Onu sana zevce eyledik” 1.5.2007

Hiz. Zeyneb validemiz, ilk iman edenlerdendi. Mekke'den Medine'ye hicret etti. Önceleri, Resulullahın azatlı kölesi olan Zeyd bin Hârise ile evli idi. Zeyd bin Hârise, Hiz. Zeyneb'in hakkını gözetemediğinden ayrıldılar.

Resul aleyhisselam, buna üzüldü, onun şerefini iade etmek ve onu üzüntüden kurtarmak için, Hiz. Zeyneb'i nikâh etmek istedi. Hiz. Zeyneb bunu işitince, sevincinden iki rekat namaz kıılıp, şöyle duâ etti: “Ya Rabb! Senin Resulün beni istiyor. Eğer onun zevceliği ile şereflenmemi takdîr buyurdun ise, beni ona sen ver!”

Duâsı kabul olup, Ahzâb suresinin otuzyedinci ayet-i kerimesi gelerek, buyuruldu ki: **“Zeyd, onun hakkında istediğini yaptıktan sonra (yani Zeyneb'i boşadıktan sonra), biz, onu sana zevce eyledik.”**

Hiz. Zeyneb'in nikâhını Allahü teâlâ yaptığı için, Resulullah ayrıca nikâh yapmadı. Hiz. Zeyneb bununla her an övünür ve derdi ki: “Her kadını babası evlendirir. Beni ise, Allahü teâlâ nikâhladı.”

Hiz. Zeyneb'in, önce Zeyd bin Hârise ile nikâhlanıp evlenmesi ile, eshab-ı kiram arasında eskiden kalma birçok örf ve âdetlerin ortadan kalkması sağlanmıştır. Mesela önceleri halk, evlat edinilmiş bulunan kimseyi, kendi öz evladı hükmünde zannederdi.

Cenab-ı Hak, son Peygamberi vasıtasıyla, bu hususu ortadan kaldırmıştır. Hür kimse ile köleyi aynı seviyede tutmuştur. Aradaki imtiyazı ortadan silip atmıştır. Hiz. Zeyd gibi bir köleyi, Beni Hâşim ile aynı seviyeye getirmiştir.

Fransızların edepsiz şâiri Volter, Resulullahın Hiz. Zeyneb'i zevceliğe kabul buyurmasını, tarihlere, vak'a ve haberlere taban tabana zıt ve uydurma, âdî ve alçak iftiralarla, şiir düzerek bir tiyatro kitabı yazmıştır.

Edebiyat ve fikir adamına yakışmayan bu çirkin, iğrenç yazısı, kendisini afroz etmiş olan, büyük düşmanı papanın hoşuna gitmiş, kendisini okşayıcı mektup yazmıştır. Müslümanların halifesi Sultan İkinci Abdülhamid Hân, bu piyesin sahnede oynatılacağını işitince, Fransız ve İngiltere hükümetlerine ultimatö vererek, hemen önlemiş, bütün insanlığı, yüz kızartıcı aşağılıklardan kurtarmıştır.

Resulullah'a en önce kavuşan 2.5.2007

Hazreti Zeyneb ihsanı, sadakayı pek çok severdi. El işlerinde de mahir idi. İşlediği şeyleri ve eline geçen herşeyi, akrabasına ve fakirlere verirdi. Resulullah efendimiz, Hiz. Zeyneb için

buyurmuştur ki: **“Zevcelerim arasında, bana en önce kavuşacak olanı, eli uzun, yani eli açık, cömert olanıdır.”**

Hiz. Zeyneb, Peygamber efendimizin pek çok iltifatına kavuşarak, yüksek makamlara sahip oldu. Sadaka ve ihsanı o kadar çoktur ki; Resulullah efendimizin vefatından sonra, halife Hiz. Ömer, Peygamberimizin hanımlarının her birine onikibin dirhem verirdi. Bunu alır almaz, hepsini sadaka eder, dağıtırdı.

Hiz. Zeyneb, Hiz. Ömer'den hediye gelince derdi ki: “Buna benden daha fazla ihtiyacı olanlar vardır. Onu şuraya koyun, üzerini örtün.” Sonra bir başörtüsünü parçalayarak, onu kese yapar ve bu keselerle parayı muhtaç olanlara ve yetimlere dağıtırdı.

Resulullahtan sonra, Peygamberimizin zevceleri arasında, en önce vefat eden budur.

Hiz. Zeyneb, hicretin yirminci yılında, elliüç yaşında Medine'de vefat etti. Naaşının, Peygamberimizin Seriri üzerine konularak taşınmasını vasiyet ettiğinden, öyle yapıldı. Cenaze namazını halife Hiz. Ömer kıldırdı. Tabutu Bakî kabristanlığına getirilirken, kardeşi Ahmed bin Cahş âmâ hâliyle ağlıyordu. Hiz. Ömer, onun ağlamasını işitince, “ Ey Ahmed, tabuttan uzaklaş! Cemaat seni sıkıştırmıyor. Zeyneb'in tabutunu taşımak için kalabalık fazlalıyor.” buyurdu.

Ahmed ise şöyle cevap verdi: “Ya Ömer! Bu, her türlü hayır ve bereketi sayesinde kazandığımız kız kardeşimizdir. Bu ağlamam, yüreğimdaki ateşi soğutuyor.”

Defnedileceği esnada, Hiz. Ömer, Peygamberimizin hanımlarına, Hiz. Zeyneb'i kimin kabre koyabileceğini sordu. Onlar da, “Sağlığında onu görmek, kimlere helal ise, kabrine de onlar girer, indirirler” cevabını verdiler. Bunun üzerine yakın akrabaları kabre indirdiler.

Hiz. Aişe, Hiz. Zeyneb'i çok medh ve sena ederdı. Onun hakkında buyurmuştur ki:

“İster dinî meseleler olsun, ister takva ve sadakat olsun, ister sıla-i rahm, yani akrabayı ziyaret olsun, isterse cömertlik ve fedakârlık olsun, Zeyneb'den daha iyi hiçbir hatun yoktur.”

“O saadetli ve iyi hatun aramızdan gitti. Yetimler ve dullar hamisiz kaldılar.”

Hiz. Ümm-i Seleme de, Hiz. Zeyneb hakkında, “Zeyneb, salih, oruç tutan ve ibadetle vakit geçiren bir hatundu” buyurdu.

Alemi aydınlatan ay 3.5.2007

Hazreti Hadice validemiz rüyasında, gökten ayın inip koynuna girdiğini, sonra da çıkıp, bütün âlemi aydınlatığını görmüştü. Sabahleyin, bu rüyayı, akrabasından olan Varaka bin Nevfel'e anlattı. Varaka bu rüyayı şöyle yorumladı: “Ahir zaman Peygamberi, seninle evlenir ve senin zamanında Ona vahiy gelir. Dininin nuru, âlemi doldurur. En önce iman eden sen olursun. O Peygamber, Kureyşten ve Haşimoğullarından olur.”

Hiz. Hadice, bu cevaba çok sevindi ve o Peygamberin gelmesini beklemeye başladı. Hiz. Hadice'nin ilmi, malı, şerefi, iffeti ve edebi pek fazla idi. Ticaret ile uğraşırdı. Peygamber efendimiz yirmibeş yaşlarında iken, Hiz. Hadice, Şam'a ticaret kervanı göndermek istiyordu. Bunun için de güvenilir birini arıyordu. Bunu işiten Ebu Talib, Hiz. Hadice'ye giderek, yeğeni olan Peygamber efendimizin bu işi yapabileceğini söyledi.

Bunun üzerine Hiz. Hadice, Resulullah efendimizi, görüp konuşmak üzere evine davet etti. Peygamber efendimizin nezaketini, nezih ve pâk cemalini görüp hayran kaldı. Resulullah efendimize, “ Doğru sözlü, güvenilir, emniyetli ve güzel huylu olduğunuzu biliyorum. Bu iş için hiç kimseye vermediğim ücretin, kat kat fazlasını vereceğim.” dedi.

Sonra bu hizmette lazım olacak elbiseler vererek, kalb huzuru içinde uğurladı. Yanına kölesi Meysere'yi de verdi. Hiz. Hadice validemiz, bilgili bir hristiyan olan amcasının oğlu Varaka bin Nevfel'den, peygamberlik alametlerini öğrenmişti. Resulullah efendimizin bu ziyaretinde de, peygamberlik vasıflarını üzerinde teşhis etmişti. Bu sebeple Meysere ismindeki kölesine, “ Kervan Mekke'den ayrılacağı zaman, devenin yularını Muhammed aleyhisselamın eline ver ki, Mekkeliler herhangi bir dedikodu yapmasınlar. Şehirden uzaklaşıp gözden kaybolunca, bu kıymetli elbiseleri Ona giydire!” dedi.

Sonra develerinden en güzelini, sultanlara lâıyk bir şekilde donattı. Meysere'ye şu talimatı verdi: “Onu bu deveye büyük bir hürmet ile bindirip, yularını eline al ve kendini o hazretin hizmetkârı bil! Ondandır izinsiz bir iş yapma ve Onu muhafaza etmek, tehlikelerden korumak için canını esirgeme! Gittiğiniz yerlerde çok eğlenmeyiniz ve çabuk geliniz! Böylece Haşimoğulları katında mahcup olmayalım. Eğer bu dediklerimi harfiyen yerine getirirsen, seni azat eder ve istediğin kadar da mal veririm. (Devamı yarın)

“Beni sakın unutmayın!” 4.5.2007

Peygamber efendimiz ve Hiz. Hadice'nin kervanı hazırlandı. Mekkeliler yakınlarıyla vedalaşmak üzere, büyük kalabalıklar hâlinde toplandılar. Ebu Talib de oradaydı. Resulullah efendimizin, mübarek gözlerinden inci gibi yaşlar döküldü ve buyurdu ki:

- Beni sakın unutmayın! Gurbet elde gam ve keder çektiğimi yâd eyleyin.

Bu sözleri işitenlerin hepsi ağlaştı. Nihayet kervan yürüyüp, Mekke görünmez olunca, Meysere, aldığı emir üzerine, kıymetli elbiseleri sevgili Peygamberimize giydirdi. Çeşitli kumaşla örtülmüş ve pek güzel süslenmiş deveye bindirdi. Yularını da kendi eline aldı.

Bu yolculukta, kervandakiler, âlemlere rahmet olarak gönderilen sevgili Peygamberimizin üzerinde, Onu gölgeleyen bir bulutun ve kuş şekline giren iki meleğin, Onunla birlikte, sefer bitinceye kadar hareket ettiğini gördüler.

Yolda yürüyemeyecek derecede yorulup, kervandan geri kalan iki devenin ayaklarını, eliyle sığamasından sonra, develerin birden süratlenmesi gibi ince hâllerini görünce, Onu son derece sevip, şanınin çok yüce olacağını anladılar.

Meysere, Resulullah efendimizde gördüğü ve hakkında duyduğu her şeyi zihnine nakşediyor ve Ona olan hayranlığı gitgide artıyordu. Meysere'nin kalbinde, Âlemlerin Efendisine karşı büyük bir muhabbet hasıl olmuştu. Artık Ona, zevkle ve hürmetle hizmet ediyor, en küçük bir işareti büyük bir aşkla yerine getiriyordu.

Götürülen mallar satılmış, Peygamber efendimizin bereketiyle her zamankinden kat kat fazla kâr edilmişti. Kervan dönüşü geçti. Merr-uz-zahran mevkiine geldikleri zaman, Meysere, sevgili Peygamberimize, Mekke'ye müjde haberi götürmesini teklif etti. Efendimiz de kabul buyurarak, kervandan ayrılıp, Mekke'ye doğru devesini süratlendirdi.

Nefise binti Müniyye Hatun anlatır: “Kervanın gelme zamanı yaklaşmıştı. Hadice Hatun, hergün hizmetçileriyle evinin üzerine çıkıp, kervanın yollarını beklerdi. Böyle birgün Hadice'nin yanında idim. Ansızın, uzaktan deveye binmiş bir kimse göründü. Üzerinde bir bulut ve kuş şekline girmiş iki melek Ona gölge yapıyor, Peygamberimizin mübarek alnındaki nur, ay gibi parlıyordu. Hadice Hatun gelenin kim olduğunu anlayıp, ferahladı. Fakat bilmezlikten gelip, “ Bu sıcak günde gelen kim olabilir?” diye sordu. Hizmetçiler; “Bu gelen Muhammed-ül-Emin'e benzer” dediler ve gördüklerinden dolayı hayrete düştüler. Az sonra Resul-i ekrem efendimiz, Hadice validemizin yanına geldi ve durumu anlattı. Verdiği müjde ile onu çok sevindirdi.

“Gördüklerini kimseye söyleme!” 5.5.2007

Hazreti Hadice'nin ticaret kervanı Mekke'ye geldikten sonra, Meysere, Hz. Hadice validemize, yolculuk esnasında, iki bulutun Peygamber efendimizi gölgelediğini, zayıf develerin nasıl süratlendiğini ve buna benzer gördüğü nice fevkalâde hâlleri tek tek anlattı. Peygamber efendimizi dili döndüğü kadar methetti. Hz. Hadice, bunları biliyordu, fakat bu sözler onun yakınına artırdı. Meysere'ye; “Bu gördüklerini kimseye söyleme” diyerek tembih etti.

Hadice validemiz, bu işittiklerini haber vermek üzere, tekrar Varaka bin Nevfel'e gitti. Olanları büyük bir hayranlıkla dinleyen Varaka dedi ki: “Ey Hadice, bu anlattıkların doğru ise, O, bu ümmetin peygamberi olacaktır.”

Bunun üzerine Hz. Hadice'nin sevgi ve itimadı daha da arttı. Onun hanımı olup, hizmetiyle şereflemeye meyletti. Nefise binti Müniyye, bu hâli sezip, araya girdi. Bu niyetle Resul-i ekremin yüksek huzuruna geldi ve, “ Ya Muhammed! Zat-ı âlinizi evlenmeden alıkoyan nedir? Eğer iffetli ve şerefli, mal ve cemel sahibi bir hatunla evlenmek istersen, hizmetine hazırım.” dedi.

Peygamberimiz sordu: “O hatun kimdir?” “Hadice binti Hüveylid'dir.” Bunun üzerine Resulullah efendimiz teklifi kabul buyurdu. O da, Hz. Hadice'ye varıp müjdeyi verdi.

Hz. Hadice, akrabası Amr bin Esed ile Varaka bin Nevfel'i çağırıp durumu anlattı. Ayrıca Resulullah efendimize haber gönderip, belli bir saatte teşrif etmesi için davet etti. Ebu Talip ve kardeşleri de hazırlıklarını yaptılar ve Peygamber efendimizle birlikte gittiler.

Hz. Hadice validemiz, evini donatıp süsledi. Bugünün şükranesi olarak hizmetçilerine çeşitli hediyeler verdi. Resulullah efendimiz, Hadice validemizin evini, amcaları ile teşrif ettiler. Ebu Talip dedi ki:

- Yaradanımıza hamdolsun ki, bizi İbrahim aleyhisselamın evladından ve İsmail aleyhisselamın neslinden eyledi. Bizi, Beytullah'ın muhafızı kıldı. İnsanların kıblesi ve âlemlerin tavaf ettiği o mübarek hâneyi, her kötülükten koruduğu Harem-i şerifi bize müyesser eyledi.

Kardeşim Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselam öyle bir kimsedir ki, Kureyşten her kim ile kıyaslansa üstün gelir. Gerçi malı azdır, lâkin mala itibar olunmaz. Çünkü mal gölge gibidir. Elden ele geçerek gider. Yeğenimin şerefi, üstünlüğü hepinizin mâlumdur. (Devamı yarın)

Bütün malını, mülkünü verdi 6.5.2007

Ebu Talib'in talebi üzerine Hadice validemizi amcası Amr bin Esed, “Şahit olun ki, Hadice binti Huveylid'i, Muhammed aleyhisselama hâtunluğa verdim.” dedi. Böylece nikâh akdi tamam oldu.

Ebu Talib, düğün ziyafeti için bir deve kesip, o güne kadar görülmedik bir yemek verdi. Evlilik vâki oldu. Hz. Hadice validemiz, bütün varlığını Peygamber efendimize hediye etti ve dedi ki: "Bu malların hepsi yüce şahsınıza aittir. Ben de sana muhtacım ve minnetin altındayım."

Hız. Hadice validemiz, evlilik hayatı boyunca, Peygamberimiz Muhammed aleyhisselama daima hizmet edip, yardımcısı oldu. Peygamber efendimizin bu evliliği, Hadice validemizin vefatına kadar yirmibeş sene sürdü. Bunun onbeş senesi bisetten önce, on senesi bisetten sonra idi.

Hız. Hadice'nin Peygamber efendimizle olan bu evliliğinden dört kız ve iki erkek olmak üzere altı çocuğu oldu. Kızlarının adları Zeynep, Rukayye, Ümm-i Gülsüm, Fâtıma, oğullarının ise, Kâsım ve Abdullah'tı. Kâsım'dan dolayı Resulullah'a "**Ebül-Kâsım**" denildi.

Kâsım, nübüvvetten önce Mekke'de dünyaya geldi. Onyediy aylık iken vefat etti. Hadice-tül-Kübra'dan olan son çocuk Abdullah'tır. Nübüvvetten sonra doğup memede iken vefat etti. Tayyib ve Tahir de denilir.

Abdullah vefat edince, Âs bin Vâil, "Muhammed ebter oldu, yani soyu kesildi" dedi. Kevser suresi gelerek, Âs kâfirine Allahü teâlâ cevap verdi.

Resul-i ekrem efendimiz, Hız. Hadice validemizle evlendikten sonra da ticaretle meşğul oldu. Kazançlarıyla; misafirleri ağırlarlar, yetimlere ve fakirlere yardım ederlerdi.

Cebrail aleyhisselamin, Hira dağında, ilk vahyi getirip, Peygamber olduğunu bildirdikten sonra, oradan ayrılıp hâne-i saadetlerine doğru hareket ettiler. Bu sırada, yanından geçtiği her taşın, her ağacın, "**Esselamü aleyke ya Resulallah**" dediğini işitti. Evine gelip buyurdu ki:

- **Beni örtünüz! Beni örtünüz!**

Ürpermesi geçinceye kadar, istirahat ettiler.

Sonra gördüklerini Hız. Hadice validemize anlattılar ve buyurdular ki:

- **Cebrail (aleyhisselam) gözümde gayb oldu. Lâkin onun heybet, şiddet ve korkusu üzerimden gitmedi. Bana mecnun diyeceklerinden ve dil uzatıp kötüleyeceklerinden korktum.**

"Sen son peygambersin!" 7.5.2007

Peygamber efendimizin, ilk vahyin gelişini anlatmasından sonra, bu hâlleri, bu günleri bekleyen ve buna hazır olan Hız. Hadice, "Allahü teâlânın hakkı için, bu ümmetin Peygamberi olacağına inanıyorum." dedi. Sonra, bu durumu sormak üzere, Varaka bin Nevfel'e gittiler. Varaka, Resulullah efendimizin anlattıklarını dinledikten sonra dedi ki:

- Müjde ey Muhammed aleyhisselam! Allahü teâlâyâ yemin ederim ki, sen, Hız. İsa'nın haber verdiği son Peygambersin. Sana görünen melek, senden evvel Musa aleyhisselama gelen Cebrail aleyhisselamdır. Âh! Keşke genç olsaydım. Seni Mekke'den çıkardıkları zamana yetişseydim de, yardımına koşsaydım. Çok yakın bir zamanda tebliğle emrolunursun.

Hız. Hadice, Peygamber efendimiz davete başladığında, Onun bildirdiklerine hiç tereddüt etmeden, hemen iman ederek inanan ilk hür kadın oldu. Peygamberimiz, Hız. Hadice validemize, Cebrail aleyhisselamin öğrettiği gibi abdest almasını öğretti. Sonra, Peygamber efendimiz imam oldu, birlikte iki rekat namaz kıldılar.

Hız. Hadice validemiz, sevgili Peygamberimizin her sözüne, her emrine, en mükemmel şekilde, itaat etti. Böylece Allahü teâlânın katında pek yüksek derecelere kavuştu. Resulullah efendimiz üzülsse, inkâr edenlerin alay etmesiyle elem çekse, Onu teselli eder, kederini giderirdi.

Hız. Hadice validemizin bu yardımlarından ötürü, birgün, Cebrail aleyhisselam gelip, "**Ya Resulallah! Hadice'ye, Allahü teâlânın selamını bildir**" dedi. Peygamber efendimiz "**Ey Hadice! İşte Cebrail (aleyhisselam), Allahü teâlânın sana selamını bildiriyor**" buyurdu.

Resulullah efendimizin dert ortağı, yirmibeş senelik hayat arkadaşı olan mübarek Hız. Hadice validemiz de, dert ve üzüntülerle geçen üç senelik muhasaradan sonra, Hicret'ten üç sene önce, Ramazan ayının başında, 65 yaşında vefat etti. Resulullah efendimiz, onun ayrılığında, çok hüznüldiler. Çünkü Hız. Hadice validemiz, en önce imana gelen ve Resulullah efendimizi tasdik eden idi. Herkes düşman iken, o, bütün kalbini açmış ve Peygamberimizin muhabbetiyle dolmuş idi. Bütün malını, servetini, nesi varsa İslâmiyet uğruna harcamış, sevgili Peygamberimizin hizmetini görmek için, gecesini gündüzüne katmıştı.

Aynı sene içinde Hız. Hadice validemizin ve amcası Ebu Talib'in vefatı, Peygamber efendimizi üzüntüye boğmuştu. Bundan dolayı bu seneye Senet-ül-hüzn, yani hüzn senesi denildi.

"Ahde vefa dindendir" 8.5.2007

Birgün Hız. Hadice, Peygamberimiz dışardayken, Onu aramak için çıkmıştı. Cebrâil aleyhisselam insan kıyafetinde Hız. Hadice'ye göründü. Hadice validemiz, ona, Peygamber

efendimizi sormak istediye de, düşmanlardan olma ihtimalini düşünerek geri döndü. Sevgili Peygamberimizi evde görünce, hadiseyi anlattı. Fahr-i kainât efendimiz buyurdu ki:

- Senin gördüğün ve beni sormak istediğin o zatın kim olduğunu biliyor musun? O, Cebrâil (aleyhisselam) idi. Selamını sana bildirmemi söyledi. Şunu da sana bildirmemi söyledi ki; Cennette senin için, incilerden yapılmış bir bina hazırlanmıştır. Tabîî orada böyle üzüntülü, sıkıntılı, zahmetli ve külfetli şeyler bulunmayacaktır.

Hiz. Hadice, Peygamber efendimize, evladına, müslümanlara ve insanlara çok şefkatliydi. Ev işlerini iyi bilip, mükemmel iş görürdü. Peygamberimiz bu hususta, onun için, **“Hem çocuk annesi, hem de ev işi tanzim eden hatun”** buyurdu.

Peygamberimize karşı çok hürmetkâr idi. Ne buyurulursa, itiraz etmeden kabul ederdi. Bu her zaman böyle oldu. Resulullah efendimiz de onu her zaman methederdi.

Peygamberimiz buyurdu ki:

- Şu dört hanımın faziletleri, bütün dünya hanımlarının faziletlerinden üstündür. Meryem binti İmran, Firavun'un i-man etmiş hanımı Asiye, Hadice binti Hüveylid ve Fâtıma binti Muhammed.

Hiz. Aîşe buyurdu ki: Resulullahın zevceleri arasında, Hiz. Hadice'ye gayret ettiğim gibi, başkasına gayret etmedim. Hâlbuki, onu görmemiştim. Çünkü, vefat etmiş olduğu hâlde, ondan çok bahsederdi. Ne vakit bir koyun kesip dağıtsa, mutlaka bir parçasını da Hadice'nin akrabasına yollardı. Bunu görünce, bir defasında, “Allahü teâlâ, sana, sanki, Hadice'den başka kadın vermedi mi, hep onun iyiliklerinden bahsediyorsun” dedim. Yine Hadice'nin birçok faziletini saydı. Ondan çocuklarının olduğunu da söyledi.

Peygamber efendimiz, ihtiyar bir kadına ikramda bulundu. Sebebini soranlara buyurdu ki:

- Bu kadın, Hadice hayatta iken bize gelir giderdi. Ahde vefa, dindendir.

Hiz. Hadice'nin babasının adı Hüveylid, annesinin Fâtıma'dır. Nesebi Peygamber efendimiz ile baba tarafından Kusay, anne tarafından Lüey sülâlesiyle birleşmektedir. Cahiliye devrinde lâkabı Tâhire idi. Doğum tarihi kesin olarak bilinmemektedir. Ancak milâdi 555 olabileceği bildirilmektedir.

Öğrendiğini unutmazdı 9.5.2007

Hazreti Aîşe validemiz, küçük yaşta iken okuma-yazma öğrenmiş olup, çok zekî ve kabiliyetli idi. Her bir hâdisi üzerine hemen bir şiir söylemesi, onun zekâsına bir delildir. Öğrendiği ve ezberlediği bir şeyi katiyen unutmazdı. Çok akıllı, zekî, âlime, edibe ve afife ve salıha idi.

Resulullah efendimiz Hiz. Hadice'nin vefatından sonra, ikinci defa olarak, Hiz. Ebu Bekir'in kızı Hiz. Aîşe'yi nikahladı, fakat düğünü yapılmadı. Peygamberimizin Hiz. Aîşe ile evlenmelerinde en önemli husus, nikah akdinin Hiz. Peygamberin arzusuyla değil, Allahü teâlânın emri ile olmasıdır.

Resulullah efendimiz Medine'ye hicret ettiği zaman, ev halkını Mekke'de bırakmıştı.

Medine'yi şereflendirince, Ebu Rafîî ile azatlı kölesi Zeyd bin Hârise'yi, iki deve ve ihtiyaçları olabilecek şeyleri satın almak üzere 500 dirhem harçlıkla Mekke'ye gönderdi.

Hiz. Ebu Bekir de Abdullah bin Ureykî'yi iki deve ile onların yanına katıp, hanımı Ümm-i Ruman ve kızı Hiz. Aîşe ile kızkardeşi Esmâ'yı develere bindirerek göndermesini, oğlu Abdullah'a mektup yazarak emretti. Hiz. Aîşe, annesi Ümm-i Ruman ve Resulullahın kerimleri kabile olarak yola çıktı. Kubeyd mevkiinde Hiz. Zeyd 500 dirhemle üç deve daha satın aldı. Kafileyeye Talha bin Ubeydullah da katıldı. Mina mevkiinden Beyda denilen yere ulaştıkları zaman, Hiz. Aîşe'nin devesi kaçtı. Hiz. Aîşe buyuruyor ki:

“Devem kaçtı. Ben devenin üstünde mahfe'nin içindeydim. Annem de yanımdaydı. Annem, “Eyvah kızcağızım, eyvah gelinciğim” diyerek çırpınıyordu. Allahü teâlâ devemize sükûnet verdi ve bizi kurtardı. Nihayet Medine'ye geldik. Ben Hiz. Ebu Bekir'in ev halkı ile birlikte indim.”

O zaman Mescid-i Nebvî ve etrafındaki odalar yapılmıştı. Mescid-i şerif yapılırken, Peygamberimizin hanımları Hiz. Aîşe ve Sevde için birer oda yapıldı. Sonra, ihtiyaç oldukça bir oda yapılarak, adetleri dokuz oldu. Odalar, Arap âdeti üzere, hurma dalından idi. Üstleri kıldan keçe ile örtülü idi.

Odalar mescidin cenup, şark ve şimâl taraflarında idi. Kerpiçten yapılmış olanı da vardı. Çoğunun kapısı mescide açılırdı. Tavanlarının yüksekliği, orta boylu insan boyundan bir karış fazla idi. Hiz. Fâtıma ile Hiz. Aîşe'nin odaları arasında kapı vardı. Fakat Hiz. Aîşe'nin odası boştu. Çünkü hala babasının evinde bulunuyordu. (Devamı yarın)

“Ona kötü söyleme!” 10.5.2007

Mekke'den Medine'ye hicret tamamlanmıştı. Hiz. Aîşe validemiz, babası Hiz. Ebu Bekir'in evinde kalıyordu. Hiz. Ebu Bekir birgün Resulullah'a şöyle arzetti:

- Ya Resulallah, ehlinle evlenmekten seni alıkoyan nedir?

Bunun üzerine Resulullah efendimiz, gerekli hazırlıkları yaparak, Hz. Aişe ile, nikahlarının vuku bulduğu Şevval ayında evlendiler.

Hz. Aişe validemiz buyuruyor ki:

"Medine'ye hicret edip geldiğimiz zaman, burası, hastalığı bol olan bir yer idi. Bütün eshab-ı kiram hastalığa tutuldular. Bu hastalıktan, ancak Resulullah efendimiz, Allahü teâlânın korumasıyla kurtuldu."

Hz. Aişe de hastalandı. Peygamberimiz Hz. Aişe'ye, "**Sende gördüğüm nedir**" diye sorunca, Hz. Aişe şu cevabı verdi:

- Anam-babam sana feda olsun ya Resulallah, hummadır. Allah onu kahretsin.

Bunun üzerine Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- **Hayır, ona kötü söyleme! O, vazifelidir. İstersen sana bir duâ öğreteyim. Onu okuduğun zaman, Allahü teâlâ onu senden giderir.**

Hz. Aişe de, "Öğret ya Resulallah" dedi. Peygamber efendimiz duâyı öğretince, humma geçti.

Hz. Aişe validemiz, Medine'de, Resulullahın gazalarına katılmış diğer sahabî hatunları gibi, yaralıların tedavisi ve bakımıyla meşgul olmuş, büyük hizmetler görmüştür. Cephelerde eline kılıç alıp, çarpışmayı istemiş ise de, Resulullah efendimiz buna müsaade buyurmamıştır. Mesela Uhud günü, Peygamber efendimiz yaralanmış, mübarek yüzü müşriklerin attığı taşla yaralanıp, kan içinde kalmıştı. Hz. Fâtıma validemiz, Resulullahın mübarek yüzünü yıkamış, kan durmayınca, yünden hasır yakmış ve külünü âlemlere rahmet olarak gelen Peygamberimizin mübarek yüzüne basarak, kanı durdurmuştu. Hz. Aişe validemiz de sırtında yiyecek ve içecek su taşıyarak Uhud'a gelmişti. Enes bin Malik diyor ki:

"Uhud gazasında müslümanlar bozulup, Resulullahın yanından dağıldıkları zaman, Hz. Aişe ile Ümm-i Süleym'i gördüm. Arkalarında kırbalarla koşa koşa su taşıyorlar, yaralıların ağızlarına boşaltıyorlardı. Kırbaları boşaldıkça koşarak gidiyorlar, doldurunca koşarak gelip, yine yaralılara su veriyorlardı."

İlimde bir derya idi 11.5.2007

Hazreti Aişe validemizin Peygamber efendimizin nezdinde ayrı bir yeri vardı. İlk hastalandığında, Hz. Meymune'nin evinde idi. O gün Resulullahın Hz. Meymune'ye uğradığı gündü. Burada Resulullahın hastalığı arttı. Diğer ezvac-ı tahirat gelerek Resulullahın hizmetine koyuldular. Peygamberimiz de buyurdular ki:

- Ey benim zevcelerim, mâzur görün, takatım yoktur ki, evlerinizi dolaşayım. İzin vererseniz Aişe'nin evine gideyim, bana orada hizmet edersiniz.

Resulullah efendimiz Hz. Abbas ve Hz. Ali'nin omuzlarına dayanıp, Hz. Aişe'nin odasına gelip döşeğe yattılar. Bu odada mübarek başı, Hz. Aişe'nin göğsünde olduğu hâlde vefat ettiler.

Resulullahın vefatından sonra da, eshab-ı kiramın, Hz. Aişe validemize hürmetleri, ikramları ve izzetleri çok fazla idi. Hatta bu hususta Hz. Ömer, bunda o derece ileri gitti ki, Hz. Aişe,

- Resulullahın vefatından sonra Hz. Ömer bana çok iyilik etti. Ya Rabbi, bundan böyle, beni, onun ihsan ve iyilikleri için ayakta tutma, buyurdu.

Hz. Aişe validemiz, Hz. Osman zamanında da din-i İslâmı öğretmekle meşgul oldu. Hz. Aişe müctehid idi. Bütün İslâm ilimlerinde çok büyük derecesi vardı. Bilhassa kadınlara mahsus hâllere dair fikhî hükümler kendisinden sorulurdu. Çünkü Hz. Aişe, hem müminlerin annesi, hem de dinlerini öğrenecekleri bir müftî müctehid idi. Ayet-i kerime ile medh ve sena olundu. Alim, edip, çok akıllı ve üstad idi. Çok fasih ve belîğ konuşurdu.

Aişe-i Sıddıka hazretlerinin faziletleri, üstünlükleri, sayılamayacak kadar çoktur. Eshab-ı kirama fetva verirdi. Âlimlerin çoğuna göre, fıkıh bilgilerinin dörtde birini Hz. Aişe haber vermiştir. Hadis-i şerifte buyruldu ki:

-Dininizin üçte birini Humeyra'dan öğreniniz!

Resulullah efendimiz, Hz. Aişe'yi çok sevdiği için, ona "**Humeyra**" derdi.

Eshab-ı kiramdan ve tâbiînden çok kimse, Hz. Aişe'den işittikleri hadis-i şerifleri haber vermişlerdir. Ürvet übnü Zübeyr hazretleri buyuruyor ki:

"Kur'an-ı kerimin manalarını ve helal ve haramları ve Arap şiirlerini ve nesep ilmini Hz. Aişe'den daha çok bilen kimse görmedim."

"Aişe hakkında incitmeyiniz!" 12.5.2007

Eshab-ı kiram, hediyelerini, Resulullah'a, Aişe'nin evinde getirip, böylece sevgisini kazanmak için yarışıyorlardı. Zevceler, iki grup idi. Aişe tarafında Hafsa, Safiyye, Sevde vardı.

İkincisi, Ümm-i Seleme ve ötekiler idi. Bunlar, Ümm-i Seleme'yi Resulullah'a gönderip, "Eshabına emir buyursanız da, hediye getirmek isteyen, hangi zevce yanında iseniz, oraya getirse" dediklerinde, Resulullah efendimiz buyurdu ki: **"Beni, Aişe hakkında incitmeyiniz! Cebrail bana yalnız Aişe'nin yanında iken geldi."** Ümm-i Seleme de dediğine pişman olup, tevbe ve af diledi.

Resulullah efendimiz bir defasında, kızı Hz. Fâtıma'ya buyurdu ki:

- **Ey kızım, benim sevdiğimi, sen sevmez misin?**

Hız. Fâtıma'nın, "Elbet severim" demesi üzerine, yine buyurdular ki:

- **O hâlde, Aişe'yi sev!**

Resulullah efendimiz, Hz. Aişe'yi çok severdi. Resulullah'a, "En çok kimi seviyorsun" denildiğinde buyurdular ki:

- **Aişe'yi.**

"Erkeklerden kimi" dediklerinde, buyurdu ki:

- **Aişe'nin babasını.** Yani, en çok Hz. Ebu Bekir'i sevdiğini bildirdi.

Hız. Aişe'ye buyurdu ki: "Resulullah efendimiz en çok, Fâtıma'yı severdi. Erkeklerden en ise, Fâtıma'nın zevcini.

Bundan anlaşılıyor ki, zevceleri arasında, Hz. Aişe'yi, çocukları arasında Hz. Fâtıma'yı, Ehl-i beyti arasında. Hz. Ali'yi, eshabı arasında ise, Hz. Ebu Bekir'i en çok severdi.

Hız. Aişe buyuruyor ki: "Birgün Resulullah efendimiz, mübarek nâlinlerinin kayışlarını çıkıyordu. Ben de iplik eğiriyordum. Mübarek yüzüne baktım. Parlak alnından ter damlıyordu. Ter damlası, her tarafa nur saçıyor, gözlerimi kamaştırıyordu. Şaşakaldım. Bana doğru bakarak, **"Sana ne oldu ki, böyle dalgın duruyorsun?"** buyurdular. Ben de, "Ya Resulallah! Mübarek yüzünüzdeki nurların parlaklığına ve mübarek alnınızdaki ter tanelerinin saçtıkları ışıklara bakarak kendimden geçtim" dedim. Bunun üzerine, Resulullah efendimiz kalkıp yanıma geldi. Alnımdan öptü ve buyurdular ki:

- **Ya Aişe! Allahü teâlâ sana iyilikler versin! Beni sevindirdiğin gibi, seni sevindiremedim.** Yani, senin beni sevindirmen, benim seni sevindirmemden çoktur, buyurdu.

Hazreti Aişe'nin üstünlükleri 13.5.2007

Birgün Peygamber efendimiz, kıyamet gününden bahisle Hz. Aişe'ye buyurdu ki:

- **Kıyamet gününde insanlar elbisesiz olarak haşredilecektir.**

- Erkekler de kadınlar da böyle mi olacak?

- **Evet.**

- O zaman birbirlerine bakmayacaklar mı?

- **Ey Aişe, o gün insanlar meşguliyetlerinden birbirlerine bakmaya zaman bulamayacaklardır. Gözleri göğre dikilmiş olarak kırk sene öylece kalacaklardır. Yemeyecek, içmeyeceklerdir. Şiddetli terliyecekler. Kiminin terinden biriken su, ayaklarını ortecektir. Kiminin de dizlerine, kiminin de karnına kadar yükselecektir. Kiminin de tepesine kadar çıkacaktır.**

Musa bin Talha diyor ki:

- Hz. Aişe'den daha fasih, düzgün konuşanı görmedim. Resulullahı metheden şu manada bir şiir söylemiştir:

"Mısırdakiler, Onun yanaklarının güzelliğini iştmiş olsalardı, Yusuf aleyhisselamın pazarlığında hiç para vermezlerdi. Yani, bütün mallarını, Onun yanaklarını görebilmek için saklardı. Zeliha'yı kötüleyen kadınlar, Onun parlak alnını görselerdi, ellerinin yerine kalblerini keserlerdi de acısını duymazlardı."

Hız. Aişe, kendisinin, Peygamberimizin diğer hanımlarının hepsinden daha üstün olduğunu söyleyerek, Allahü teâlânın nimetlerini sayar, övünürdü. Bunlardan da bazıları şunlardır:

1- Resulullah efendimiz, beni istemeden önce, Cebrail aleyhisselamın benim suretim getiren, kendisine gösterdiğini ve, "Bu senin zevcendir" dediğini söylerdi. **2-** Resulullahın zevceleri içinde, koca görmeyen Resulullah ile evlenen, benden başka olmamıştır. **3-** Resulullahın zevceleri içinde, yalnız benim yanımda iken vahiy geldi. Resulullah efendimiz, bazı zevcelerine, "Aişe'yi üzerek, beni incitmeyiniz! Biliniz ki, onun yanında bana vahiy gelmektedir" buyurmuştu. **4-** Resulullahın zevceleri arasında, benden başka hiçbirinin hem babası, hem de annesi hicret etmiş değildir. **5-** Allahü teâlâ benim hakkımda berât ayetini nâzil eyledi. **6-** Resulullah vefat ederken, mübarek başları benim göğsümde idi. **7-** Resulullah benim odamda vefat etti. **8-** Benim odam Resulullahın türbesi olmuştur.

"Dünya benim neyime!" 14.5.2007

Hazreti Aîşe validemiz, Resulullahın rızasına kavuşmak için, gecesini gündüzüne katardı. Onu birazcık üzgün görse, teselli etmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Hatta Resulullahın akrabalarını da gözetir, onlara karşı da her türlü iyiliği yapardı. Hz. Aîşe buyuruyor ki:

“Günde ikinci defa yemek yiyordum. Resulullah efendimiz görünce buyurdu ki:

- Ya Aîşe! Yalnız mideni doyurmak, sana, her işten daha tatlı mı geliyor? Günde iki kere yemek de israftandır. Allahü teâlâ, israf edenleri sevmez.”

Hâdimî hazretleri, burayı şöyle açıklıyor: “Resulullah efendimiz Hz. Aîşe'nin ikinci yemeği, acıkmadan yediğini anlayarak böyle buyurmuştur. Yoksa, kefaretlar için, günde iki kere yedirmek lazım olduğu meydandadır.”

Resulullahın vefatından sonra, Hz. Aîşe'ye, yemek yiyip yimediğini sordular. “Hiçbir zaman doyaya yemedim” buyurdular ve ağladılar.

Hz. Aîşe buyurur ki: “Peygamber efendimizin karnı hiçbir zaman yemek ile doymamıştır. Bu hususta hiç kimseye yakınmamıştır. İhtiyaç içinde olmak, onun için zenginlikten daha iyi idi. Bütün gece açlıktan kıvransa bile, Onun bu durumu, gündüz orucundan onu alıkoymazdı.

İsteseydi, Rabbinden yeryüzünün bütün hazinelerini, meyvelerini ve refah hayatını isterdi. And olsun ki, Onun, o hâlini gördüğüm zaman acıdım ve ağladım. Elimle karnını sıvazladım ve derdim ki:

- Canım sana feda olsun! Sana güç verecek, şu dünyadan bazı menfaatler, yiyecek ve içecekler temin etsem olmaz mı?

Bunun üzerine bana buyururdu ki:

- Ey Aîşe, dünya benim neyime! Ulul'azm olan peygamber kardeşlerim, bundan daha çetin olanına karşı tahammül gösterdiler. Fakat o hâlleri ile yaşayışlarına devam ettiler, Rablerine kavuştular. Bu sebeple Rableri, onların kendisine dönüşlerini çok güzel bir şekilde yaptı, sevaplarını artırdı. Ben refah bir hayat yaşamaktan hayâ ediyorum. Çünkü böyle bir hayat, beni onlardan geri bırakır. Benim için en güzel ve sevimli şey, kardeşlerime, dostlarıma kavuşmak ve onlara katılmaktır.

Bu sözlerinden sonra fazla zaman geçmedi, bir ay kadar sonra vefat ettiler.”

“Dört şeyi yapmadan uyuma!” 15.5.2007

Peygamber efendimiz Hz. Aîşe'ye birçok tavsiyelerde bulunmuştur. Bunlardan bazıları şunlardır:

“Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Ey Aîşe! Geceleri şu dört şeyi yapmadan uyuma:

- 1- Kur'an-ı kerimi hatim etmeden,**
- 2- Benim ve diğer peygamberlerin şefaatlerine kavuşmadan,**
- 3- Müminleri kendinden hoşnut etmeden,**
- 4- Hac etmeden.**

Resulullah efendimiz bunları söyledikten sonra namaza durdu. Namazını bitirip de yanıma geldiğinde, kendilerine dedim ki:

- Ey iki cihanın güneşi olan Efendim! Annem, babam, canım sana feda olsun. Bana dört şeyi yapmamı emrediyorsun. Ben bunları bu kısa müddet içinde nasıl yapabilirim?

Bunun üzerine tebessüm ederek buyurdular ki:

- Ya Aîşe! Ondan kolay ne var? Üç İhlâs-ı şerifi ve bir Fâtiha suresini okursan, Kur'an-ı kerimi hatmetmiş; bana ve diğer peygamberlere salevat getirirsen, şefaatımıza kavuşmuş; önce müminlerin ve sonra da kendi affını dilerken, müminleri kendinden hoşnut etmiş; “Sübhânallahi velhamdülillahi ve lâ ilâhe illallahü vahdehû lâ şerîke leh. Lehül mülkü velehül hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr” tesbihini okursan hac etmiş sayılırsın.”

Peygamber efendimizin Hz. Aîşe'ye tavsiyelerinden bazıları şunlardır:

- Ey Aîşe, yumuşak ol; zira Allahü teâlâ bir ev halkına iyilik murad ederse, onlara rıfk, yumuşaklık kapısını gösterir. Allah, kullarına lutf ile muamele edicidir. Her işte yumuşak davranılmasını sever.

- Ey Aîşe bilmez misin; kul secde ettiği zaman, Allah onun secde yerini yedi kat yerin sonuna kadar tertemiz kılar.

- Ey Aîşe, hiç hayâsız söz söylediğimi gördün mü? Kıyamet gününde Allah katında en kötü insan, şerrinden kaçarak insanların terkettiği kimsedir.

- Ey Aîşe, sana birisi, istemeden, birşey verirse, kabul et! Çünkü o, Allahü teâlânın sana gönderdiği bir rızıktır.

“Sizin üzerinize olsun 16.5.2007

Sevgili Peygamberimizin huzurlarına, birtakım yahudiler girdiler. “Essâmü aleyk” diyerek, sırtttılar. Allahü teâlânın Resulü de, “**Ve aleyküm**” karşılığında bulundular. Bunları duyan Hz. Aişe, yahudilere “lânet” etmeye başladı. Çünkü “Essâmü aleyk!” sözlerinin manası, “Ölüm, senin üzerine olsun” demektir. İşte bu yüzden Peygamber efendimizin hanımı, kendini tutamamıştı.

Bu şaşkın yahudiler, güya kurnazlık ettiler! Selam verir gibi görünüp, Hak teâlânın en şerefli Peygamberine hakarete yeltendiler. Hz. Aişe'yi üzen de onların bu “sefil” niyetleriydi.

Fakat Peygamber efendimiz sakin görünüyorlardı. Hanımına sordular:

- Ey Aişe! Sana ne oldu ki, onlara lânet ettin?

Hz. Aişe-i Sıddıka hâlâ hiddetini yenememişti. “Ne söylediklerini işitmediniz mi, ya Resulallah” dedi. Peygamber efendimiz de, “**Sen de, benim onlara, (Ve aleyküm...) dediğimi işitmedin mi**” buyurdu.

Gerçekten, “Ve aleyküm” demek, “Sizin üzerinize olsun” manasına geliyordu. Böylece yahudilerin “ölüm” temennisini; sevgili Peygamberimiz, aynen kendilerine iade etmişlerdi.

Hz. Aişe, birgün Resulullah efendimize sordu:

- Şehitlerin derecesine yükselen olur mu?

- Hergün yirmi kere ölümü düşünen kimse, şehitlerin derecesini bulur.

- Ya Resulallah! Sizin üzerinize, Uhud gününden (harbinden) daha şiddetli bir gün geldi mi?

- Ya Aişe! Gördüğüm eziyetin en şiddetlisi, Tâif şehrinde olmuştur.

Hz. Aişe'nin annesi Ümm-i Ruman binti Amir'dir. Lâkabı Sıddıka'dır. Hz. Aişe'nin çocuğu yoktu. Bunun için künyesi de yoktu. Araplarda künyeye çok ehemmiyet verilirdi. Bunun için Hz. Aişe üzüldü. Birgün Hz. Peygambere bunu arzemiş ve Peygamberimiz de buyurmuştu ki:

- Sen yeğenin Abdullah bin Zübeyr'i kendine evlat edinirsin ve onun ismine izafeten de künye alırsın.

Bundan sonra Hz. Aişe yeğeni Abdullah bin Zübeyr'e izafeten ümm-i Abdullah diye künyelendi.

Hz. Aişe, Hicret'ten dokuz sene önce Mekke-i mükerremede doğdu. 676 senesinin Ramazan ayının 17. salı günü Medine-i münevverede vefat etti.

“Bunları sana havale ediyorum” 17.5.2007

Hazreti Fâtıma, hicretten onüç sene önce, Mekke'de doğmuştu. Küçük yaşına rağmen, Peygamber efendimize yardım ediyor ve Kureyş kâfirlerinin işkencelerine karşı geliyordu.

Abdullah ibni Mesûd anlatır:

“Resulullah efendimizin Kureyşe bedduâ ettiğini asla işitmedim. Yalnız birgün, Kâbe-i şerif yanında namaz kılıyordu. Ebu Cehil, kendi adamlarıyla bir yerde oturuyorlardı. O sırada bir kimse gelip, ölmüş bir deve işkembesini oraya bıraktı. Ebu Cehil'in isteği üzerine, Ukbe bin Ebî Muayt, bunu, Peygamberimiz secdede iken üstüne koydu. Resulullah efendimiz secdeden kalkmadı. O bedbahtlar gülüştüler. O kadar ki, gülmekten birbirlerinin üzerine düştüler.

Ben uzaktan bakardım. Müşriklerin korkusundan yanına varamadım. Nihayet bir kimse, Hz. Fâtıma'ya haber verdi. Hz. Fâtıma gelip, Resûl-i ekremin üzerinden onu kaldırdı. Bunları yapanlara ağır sözler söyledi, bedduâda bulundu. Hz. Fâtıma bu sıralarda küçük bir kız idi.

Müşriklerin hiçbiri Hz. Fâtıma'ya cevap vermedi. Peygamberimiz, namazdan kalkınca, bunların isimlerini sayarak üç kere buyurdu ki:

- Ya Rabbi! Kureyşten şu topluluğu sana havale ediyorum.”

İbni Mesûd der ki: “Allah hakkı için, onları Bedir günü gördüm. Hepsini katledip, ayaklarından sürüyerek, Bedir kuyusuna bıraktılar. Ümeyye ve Amr'ı ise parça parça ettiler. Ammar ve Velid'i çok fecî şekilde öldürüp, cehenneme gönderdiler.”

Resulullah efendimiz, Medine-i münevvereye, Allahü teâlânın emriyle hicret ettikten sonra, hanımı Sevde, kızları Ümm-i Gülsüm ve Hz. Fâtıma'yı getirmeleri için, Ebu Râfî ile Zeyd bin Hârise'yi Mekke'ye gönderdi. Onlara 500 dirhem gümüş ile iki deve verdi.

Zeyd ile Ebu Râfî Mekke'ye gittiler. Resulullahın kızları Ümm-i Gülsüm, Hz. Fâtıma, Sevde, Zeyd'in zevcesi Ümm-i Eymen'i ve oğlu Üsâme'yi alıp, beraber Medine'ye geldiler.

Hz. Fâtıma küçük yaşta iken, annesi Hadice-tül Kübra vefat ettiği için, Resulullah efendimiz onu, bülûğ yaşına kadar, yanından ayırmadı. Onu en iyi şekilde yetiştirip, terbiye etti.

Birgün Hz. Fâtıma, bir hizmet için, Resul-i ekremin huzuruna girmişti. Resulullahın mübarek nazarları kerimelerine ilişti. Evlenme çağına eriştiğini müşahade ettiler.

Ümm-i Seleme ve Selman'dan rivayet olunmuştur ki; Hz. Fâtıma bülûğ çağına erdikte, Kureyşten çok kimseler istedi. Resul aleyhisselam, kimsenin sözüne iltifat etmeyip, buyurdu ki:

- Onun işi, Hak teâlânın emrine bağlıdır.

(Devamı yarın)

“Fâtıma'yı istemeye mi geldin?” 18.5.2007

Birgün Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer ve Sâd bin Muâz, mescidde oturup; "Hz. Fâtıma'yı, Hz. Ali'den gayri herkes istedi. Kimseye iltifat olunmadı" diye konuştular. Hz. Sıddık dedi ki:

- Zannederim ki, Ali'ye nasip olur. Gelin, ziyaretine gidelim ve bu meseleyi açalım. Eğer fakirliği ileri sürerse, yardımda bulunalım.

Üçü birden mescidden çıkıp, Hz. Ali'nin evine gittiler. Hz. Ali, onları görünce, karşılayıp hâl ve hatırlarını sordu. Hz. Ebu Bekir şöyle sordu:

- Ya Ali! Her hayırlı işte sen öndersin ve Resul-i ekrem katında hiç kimseye nasip olmamış bir mertebedesin. Fâtıma'yı herkes talep etti. Hiç kimseye iltifat olunmadı. Sana nasip olacağını zannediyoruz. Niçin teşebbüs etmezsin?

Hz. Ali bunu işitince, mübarek gözleri yaşla doldu: "Ya Eba Bekir! Beni ziyadesiyle memnun ettiniz. Ona, benden daha fazla rağbet eden yoktur. Lâkin elimin darlığı buna mânidir." dedi. Hz. Ebu Bekir, bunun üzerine şöyle cevap verdi: "Böyle söyleme! Allahü teâlâ ve Resulünün yanında, dünya birşey değildir. Buna fakirlik mâni olamaz. Var, Fâtıma'yı iste!"

Hz. Ali bundan sonrasını şöyle anlatır:

"Resulullahın huzuruna utanarak ve sıkılarak girdim. Resulullahın bütün heybet ve vakârı üzerinde idi. Huzurunda oturdum ve konuşmaya kâdir olamadım. Resulullah efendimiz, niçin geldiğimi sordu. Sustum. Resulullah efendimiz, **"Herhâlde Fâtıma'yı istemeye geldin"** buyurunca; "Evet" diyebildim. Peygamber efendimiz, Hz. Fâtıma'ya, Hz. Ali'nin kendisini istediğini duyurdu. O da sustu. Peygamber efendimiz, **"Fâtıma'ya mehr olarak verecek neyin var?"** diye sordu. "Ya Resulallah! Benim hâlimi sizden iyi kimse bilmez. Bir kılıcım, bir de devem vardır. Başka bir şeyim yoktur." cevabını verdi.

Resulullah efendimiz tekrar buyurdular: **"Kılıcın gazaya lazımdır. Deven bineğindir. Sana verdiğim Hutamî zırhlı gömleğin nerededir, ne oldu? Onu sat ve parasını bana getir! Mihr olarak o kâfidir."**

Bunun üzerine Hz. Ali, zırhını satması için birine verdi. Verdiği kimse, pazarda satarken, Hz. Osman efendimiz zırhı tanıyarak 400 dirheme satın aldı. Yanına da 400 dirhem daha koyarak: "Bu zırh sizden başkasına lâıyk değil" diyerek Hz. Ali'ye geri gönderdi. Hz. Ali, bu para ile düğün hazırlıklarına başladı. (Devamı varın)

"Maksadım dünya değildir!" 19.5.2007

Peygamber efendimiz, sevgili kızı Hazreti Fâtıma'nın düğün vakti yaklaştığında, "Eğer annesi hayatta olsaydı, şimdi onun çeyizini hazırlardı" diye düşündü. Bu düşüncede iken, Cebrail aleyhisselam gelip dedi ki: "Ya Resulallah! Hak teâlâ sana selam ediyor. **"Hiç merak etmesin. Kızı Fâtıma'nın bütün ihtiyaçlarını, çeyizini ben temin edeceğim"** buyurdu."

Peygamber efendimiz, bu sözleri duyunca, şükür secdesi yaptı. Daha sonra Cebrail aleyhisselam, elinde, üzeri bir bohça ile örtülü altın bir tepsi ve yanında bin meleklerle geldi. Mikail, İsrail ve Azrail aleyhimüsselam da aynı şekilde gelmişlerdi. Bunların ellerinde de birer altın tepsi vardı. Peygamber efendimiz, bunları görünce sordu:

- Ey kardeşim Cebrail! Hak teâlânın emri nasıldır? Bu altın tepsiler de nedir?

- Ey Allahın Resulü! Allahü teâlâ sana selam ediyor. **"Habibimin kızı Fâtıma'yı, Ali'ye ben verdim. Arş-ı a'zamda nikâh ettim. Habibim de eshab-ı arasında nikâh etsin! Tepsilerin birinde, cennet elbiseleri vardır. Onu Fâtıma'ya giydirsin. Diğer tepsilerde cennet yemekleri vardır. Onlar ile de eshabına ziyafet versin!"** buyurdu.

Resul-i ekrem efendimiz, bu müjdeyi işitince, yine şükür secdesi yaptı. Sonra, dört yüz dirhem mehr ile nikâh yapılacaktı. Haberciler Hz. Fâtıma'ya müjdeyi götürdüler. Fakat O, razı olmadı. Bunun üzerine Cebrail aleyhisselam gelip dedi ki: "Ya Resulallah! Allahü teâlâ, "Fatıma dört yüz dinara razı olmuyorsa, dört bin dinar olsun!" buyurdu. Hz. Fâtıma'ya bunu haber verdiler. O yine razı olmadı. Peygamber efendimiz, kızının esas maksadının ne olduğunu öğrenmek için, yanına gitti. Esas maksadının ne olduğunu sordu. Hz. Fâtıma dedi ki:

- **Babacığım, ben dünyalık bir şey istemiyorum. Benim maksadım dünya değildir. Benim isteklerim ahiret ile ilgilidir. Sen ahirette, ümmetinden günahkârlara şefaath edeceksin. Ben de ümmetinden günahkâr kadınlara şefaath etmek istiyorum. Muradım budur. Bu isteğim kabul edilirse, razı olurum.**

Cebrail aleyhisselam, Hz. Fâtıma'nın arzusunun kabul edildiğini, ahirette, ayrıca onun da şefaath edeceğini bildirdi. Peygamber efendimiz, gelip bu haberi sevgili kızına bildirdi. Hazret-i Fâtıma, "Babacığım, benim şefaath edeceğime dair delil nedir?" diye sordu. Peygamber efendimiz, durumu Cebrail aleyhisselama tekrar bildirdi. Bunun üzerine Cebrail aleyhisselam beyaz bir ipek getirdi. Bunun üzerinde şöyle yazıyordu: **"Kıyamet günü mümin kadınlara, Fâtıma kulumu şefaathçi tayin ettim. Bu hüccet elinde bâkî kalsın."**

"Bu kullarına bereket ver!" 20.5.2007

Hız. Fâtıma'nın şefaatine izin verildikten sonra, Peygamberimiz Hz. Bilâl'e hitap edip, muhacirin ve ensarı toplamasını emretti. Cümlesi mescid-i şerifte toplandılar. Peygamberimiz minbere çıktı. Hamd ve sena eyledikten sonra, muhacirin ve ensara hitaben buyurdu ki:

- Ey müslümanlar, biliniz ki, kardeşim Cebrâil gelip, Hak teâlânın, melekleri toplayıp, **"Fâtıma binti Muhammed'i, kulum Ali bin Ebî Talib'e verdim ve akit ettim"** buyurduğunu haber verdi. Bana da emretmiş ki, eshabım arasında bu akdi tecdid edip, şahitler huzurunda akd-i nikâh edeyim. Sonra Hz. Ali'ye dönüp buyurdu ki: **"Ya Ali! Kalk, nikâh hutbeni yerine getir!"**

Hız. Ali kalkıp, Peygamber efendimizin önüne geldi. Hak teâlâyâ hamd ve sena eyledi. Habib-i Rabbil âlemine salevat getirdi. Sonra Habibullah'a işaretle dedi ki:

- Resulullah efendimiz, kızı Fâtıma'yı bana tezvîc etti. Ben de buna razı oldum. Sizler de bu nikâha şahit olun.

Etraftan, "Allahü teâlâ mübarek etsin" dediler. Sonra Resulullah odasına geldi. Hz. Ebu Bekir'e biraz para verip, çeyiz için bir şeyler almak için gönderdi. Selman ile Bilal'i de çağırıp buyurdu ki: **"Taşınacak şey olursa siz taşıyın."**

Hız. Ebu Bekir buyurur ki: "Dışarı çıktım. Parayı saydım. Üçyüzaltmış dirhem geldi. Hz. Fâtıma'nın çeyizini o para ile gördüm. İçi yün dolu bir döşek aldım. İçi hurma lifiyle dolu bir yastık, topraktan birkaç kap kacak aldım. Resul aleyhisselama getirdim. Görünce, mübarek gözlerinden yaşlar aktı ve, **"Ya Rabbi! En iyi kapları toprak çanak olan bu kullarına bereket ver"** diye duâ eylediler.

Hız. Ali buyurdu ki: Bunun üzerinden bir ay geçti. Bu hususta mecliste hiç konuşulmadı. Ben de hicabımdan ağzımı açamadım. Fakat, bazen beni yalnız gördüklerinde buyururlardı ki:

- Senin hanımın ne iyi hanımdır. Sana müjdeler olsun ki, O, âlemdeki hanımların efendisidir.

Bir aydan sonra, Hz. Ali'nin yakınları dediler ki:

- Ya Ali! Bu nikah ile çok sevindik. Lâkin bir de düğün nasip olsa.

Hız. Ali de onlara, "Benim de isteğim odur, ancak söylemekten hicâb ederim" diye cevap verdi. Bunun üzerine Ümm-i Eymen'den, aracılık yapmasını istediler. O da durumu Peygamber efendimizin hanımlarına söyledi. (Devamı yarın)

"Ona karşı gelme!" 21.5.2007

Peygamber efendimiz, zevcelerinin teklifi üzerine, Hz. Ali'yi çağırarak, **"Zevcen ister misin ya Ali?"** diye sordu. Hz. Ali de "Evet ya Resulallah! Anam ve babam sana feda olsun." diye cevap verdi.

Resul-i ekrem efendimiz emir buyurdu. Hz. Fâtıma'nın çeyizini hazırladılar. Hz. Ali'ye bir miktar para verip, hurma ve yağ almasını söyledi. Hz. Ali bunları getirince, hurma, yağ ve yoğurdu karıştırıp, bir çeşit yemek yaptı ve eshab-ı kirama düğün yemeği olarak yedirdi.

Yemekten sonra Resulullah efendimiz, bir eliyle Hz. Ali'yi ve diğer eliyle de Hz. Fâtıma'yı tutarak, evlerine götürdü. Fâtıma'yı bağrına bastı. Sonra şöyle nasihat etti:

- Kızım, evimizden çıkıp, başka bir eve, ülfet etmediğin bir kimseye geldin. Sen kocana yer ol ki, o sana gök olsun! Sen ona hizmetçi ol ki, o sana köle olsun! Kocana yumuşak davran! Öfkeli hâllerinde sessizce yanından kayboluver. Öfkesi geçinceye kadar ona görünme! Ağzını ve kulağını muhafaza et! Kocan sana fena söylerse, söylediklerini duyma ve sakın mukabelede bulunma! Ona karşı gelme! Daima senden güzel söz işitsin, güler yüz görsün. Bu suretle sana iyi nazarla baksın.

Sonra alnından öptü. Hazret-i Ali'ye teslim etti ve **"Zevcen iyi zevcedir"** buyurdu. Her ikisini Hak teâlâyâ ısmarladı. Sonra mübarek eliyle kapının iki kanadını tutup, bereket ile duâ eyledi ve çıkıp gitti.

Hız. Ali buyurdu ki:

"Resulullahın hanemize teşrif buyurduğu gün, düğünden dört gün geçmiş idi. Bizimle sohbet eyledi. Sonra bana, **"Yâ Ali! Su getir!"** buyurdu:

Kalktım su getirdim. Bir ayet-i kerime okudu ve buyurdu ki:

- Bu sudan biraz iç! Bir miktar kalsın!

Öyle yaptım. Kalan suyu başıma ve göğsüme serpti. Tekrar, **"Su getir"** buyurdu. Yine su getirdim. Bana yaptığı gibi, Hz. Fâtıma'ya da yaptı. Sonra beni dışarı gönderdi. Fâtıma'ya nasihat ettikten sonra, beni davet etti. Bana da Fâtıma'yı ısmarlayarak,

- Ya Ali! Fâtıma'nın hatırına riayet eyle! O benden bir parçadır. Onu hoş tut! Eğer onu üzersen, beni üzmüş olursun, buyurdu. Sonra, ikimizi de Allahü teâlâyâ ısmarladı."

Resulullahın soyu Hz. Fâtıma'dan devam etti. Peygamberimizden 6 ay sonra vefat etti.

Ehl-i beytin fazileti 22.5.2007

Ehli beyt, Peygamber efendimiz Muhammed aleyhisselamın bütün aile fertlerine denir. Mübarek hanımları, kızı Hazret-i Fatıma ile Hazret-i Ali ve bunların evlatları olan Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin, onların çocukları ve kıyamete kadar gelecek torunlarının hepsine de Ehl-i beyt denir. Eshab-ı kiramdan Selman-ı Farisi de Ehl-i beytten sayıldı. Fakat özellikle Ehl-i beyt denilince, **Hazret-i Ali, Hz Fatıma ve mübarek iki oğlu Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin** anlaşılır (radiyallahü teâlâ anhüm). Peygamber efendimiz, Hazret-i Ali'yi, Hazret-i Fatıma'yı, Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'i mübarek abâları ile örterek şöyle dua etti:

“İşte benim ehl-i beytim bunlardır. Ya Rabbi, bunlardan kötülüğü kaldır ve hepsini temiz eyle!”

Resulullah efendimizin soyu, Hazret-i Fatıma'dan devam etti. Hazret-i Hasan'ın çocuklarına ve torunlarına **Şerif**, Hazret-i Hüseyin'in nesline de **Seyyid** denir. Peygamber efendimizin temiz ve mübarek kanını taşıyan seyyidler ve şerifler, çeşitli ülkelerde yaşamaktadır. Her birisi güzel ahlak numunesi olup, yurdumuzda da sayıları pek çoktur.

Ehli sünnet âlimleri, Ehl-i beyt sevgisini, son nefeste iman ile gitmek için şart görmüşlerdir. Ehl-i Beyti sevmek her mümine farzdır. Bunlarda Resulullah efendimizin zerrelere vardır. Onlara kıymet vermek, saygı göstermek her müslümanın vazifesidir. Çünkü imanın temeli ve en kuvvetli alameti, Allahü teâlâyı sevmek ve Allahü teâlânın sevmediklerini sevmemektir. Hadis-i şerifte, **“İmanın temeli ve en kuvvetli alameti, Allah dostlarını sevmek ve Onun düşmanlarına sevmemektir.”** buyruldu. Allahü teâlâ, Ehl-i beyte buyuruyor ki:

“Allah sizlerden ricsi (her kusur ve kirleri) gidermek istiyor ve sizi tam bir taharet ile temizlemek irade ediyor.” (Ahzab 33)

Her namazda, Âl-i Muhammed diye dua ettiğimiz Ehl-i beyt bunlardır. Allahü teâlânın en çok sevdiği resulü Muhammed aleyhisselamdır. Onun da en çok sevdiği Ehl-i beyti ve Eshabıdır. Hadis-i şeriflerde buyruldu ki:

“Şu üç hürmeti gözetenin, dini ve dünyası muhafaza edilir, yoksa hiç bir şeyi korunmaz. İslam'a, Peygambere ve Onun nesline hürmet.” (İslam'a hürmet, Dinin emirlerine riayet etmektir, Peygambere hürmet, sünnetine uymaktır, nesline hürmet seyyidlere, şeriflere hürmettir.)

“İslam'ın esası” 23.5.2007

Son devir İslam büyüklerinden **Abdülhakim Arvasi** hazretleri, “Ehl-i beyti sevmek lazımdır. Bunları sevmek, kalb ile, beden ile ve mal ile yardım yapmakla olup, bunlara riayet ve hürmet etmek iman ile ölmeye sebep olur” buyurdu.

Ehli beyti sevmek, Ehli beyte düşman olanları sevmemek dinin esasıdır. Bu durum Hadis-i şeriflerde şöyle bildirilmektedir:

“İslam'ın esası, bana ve Ehl-i beytime sevgidir.”

“Her şeyin temeli vardır. Müslümanlığın temeli eshab ve ehl-i beytimi sevmektir.”

“Allah'ın kitabı ve Ehl-i beytime uyan, hidayette olur, uymayan sapılır.”

“Ehl-i beyti seveni Hak teâlâ sever, buğz edene de buğz eder.”

“Ehl-i beytim, Nuh'un gemisi gibidir. Tutunan kurtulur, tutunmayan, boğulur.”

“Tutunduğunuz vakit, asla dalaletle düşmeyeceğiniz iki şeyi bıraktım: Allah'ın kitabı Kur'an ve Ehl-i beytim.”

“Ehl-i beytime buğzeden, yüzüstü Cehenneme atılır.”

“Ehl-i beytime, Cehennemlikten başkası buğz etmez.”

“Fatıma, Cennet hatunlarının üstünü, Hasan ve Hüseyin de Cennet gençlerinin yüksekleridir.”

“Ya Fatıma, Allahü teâlâ senin gazabın için gazap eder, senin rızan için razı olur.”

“Allahü teâlâ, Fatıma ve nesline Cehennemini haram kıldı.”

“En iyiniz, Ehl-i beytime iyilik edendir.”

“Ehl-i beytimi sevmeyen, ihtilafa düşer ve şeytana yoldaş olur.”

“Vallahi Ehl-i beytimi sevmeyenin kalbine iman girmez.”

“Benim soyuma dil uzatarak, beni incitenlere, Allahü teâlâ çok azap yapar.”

“Allahü teâlâ, oğlum Hasan'la iki Müslüman ordunun arasını barıştırır.”

“Ya Rabbi, Hasan ile Hüseyin'i seviyorum. Sen de sev. Bunları sevenleri de sev!”

“Fatıma benden bir parçadır. Onu inciten beni incitmiş olur.”

“Fatıma'yı Ali'den daha çok severim, Ali, bana, Fatıma'dan daha çok kıymetlidir.”

“Kızım Fatıma'nın adı, “Allah onu ve sevenlerini Cehennemden korur” manasındadır.”

Sevmenin en büyük alameti de, sevdiği kimseler gibi inanmak ve yaşamaktır.

Dünya ve ahiret kurtuluşu için 24.5.2007

Dünya ve ahiret kurtuluşu için Peygamberimizin akrabası olan Ehl-i beytini ve dini yaymada dava arkadaşları olan Eshab-ı kiramını çok sevmek ve onların yoluna sarılmak lazımdır. Ehl-i beyt, Ehl-i sünnetin gözbebeğidir. Ehl-i beytin fazilet ve kemalatı pek çoktur. Saymakla bitmez. Onları anlatmaya, methetmeye, insan gücü yetmez.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

“Ehl-i beytimi ve Eshabımı çok sevenin, Sırat köprüsünde ayağı kaymaz.”

“Benden sonra Ehl-i Beytimle imtihan olunacaksınız.”

“Bana ve Ehl-i beytime salevat getirilmedikçe, dua ile Allah arasında perde vardır.”

“Ali’yi ancak mümin olan sever ve ona ancak münafık olan buğzeder.”

“Ali’yi sevmek, ateşin odunu yaktığı gibi, Müslümanların günahını yok eder.”

“Ali’ye düşman olanın düşmanı Allah’tır.”

“Ben ilmin şehriyim, Ali ise kapısıdır.”

“İlim on kısım. Dokuzu Ali’de, biri diğer halktadır. O, bu biri de onlardan iyi bilir.”

“Ali’yi seven, beni sevmiştir. Ona düşmanlık, bana düşmanlıktır. Onu inciten beni incitmiştir. Beni inciten de Allahü teâlâyı incitmiş olur.”

“İmanın birinci alameti Ali’yi sevmektir.”

“Ensara ancak münafık buğz eder. Ehli beytime, Ebu Bekir ve Ömer’e buğz eden de münafıktır.”

“Allah’ı seven beni sever, beni seven de, Ehl-i beytimi sever.”

“Eshabımı, zevcelerimi ve Ehl-i beytimi seven ve onlara dil uzatmayan, Cennette benimle beraber olur.”

Eshab-ı kiramın üstünlüğü ayeti kerimelerde şöyle bildirilmiştir:

“Mekke’nin fethinden önce Allah için mal veren ve savaşan eshabın derecesi, fetihten sonra veren ve savaşanlardan daha yüksektir. Hepsini için hüsnayı [Cenneti] söz veriyorum.” (Hadid 10)

“Eshabın hepsi, kâfirlere şiddetli ve birbirlerine merhametlidir.” (Feth 29)

“Sizler en iyi bir ümmetsiniz.” (Âl-i İmran 110)

“Muhacir ve Ensar ile iyilikte onların izinden gidenlerden, Allah razıdır.” (Tevbe 100)

Sevgide aşırılığa kaçmamalı 25.5.2007

Ehl-i beytin sevgisi, Ehl-i sünnetin sermayesidir. Ahiret kazançlarını, hep bu sermaye getirecektir. Ehl-i sünneti tanımayanlar, bu büyüklerin, adil, halis sevgilerini bilmeyerek, ifratı seçerek, sevgide taşkınlık yaparak, orta yolda olmayı ve adil sevgiyi sevmemek sanıyor. Bunlar bilemiyorlar ki, aşırı ve taşkınca sevmek ile hiç sevmemek arasında, bir de doğru, insafı, orta derecede sevgi vardır. Bu orta yol Ehl-i sünnete nasip olmuştur.

Sevmenin aşırı ve tehlikeli olmaması lazımdır. Hazret-i Ali’yi sevmiş olmak için, diğer üç Halifeye düşman olmak aşırılık olur, tehlikeli yol tutmak olur. İnsaf etmeli, iyi düşünmeli, bu nasıl sevgidir ki, bu sevgiyi elde etmek için, Resulullahın Halifelerine, yani vekillerine düşmanlık şart oluyor? Bu nasıl sevgidir ki, insanların en iyisinin, Allah’ın habibinin, Allah’ın resulünün eshabına düşmanlık icap ettiriyor? Bu nasıl sevgidir ki, Allah resulünün mübarek hanımına, damadına, kayınbirader, kayınvalide ve kayınpederlerine hakaret etmeyi icap ettiriyor?

Bunlar, nasıl fena bilinir, nasıl kötülenir, nasıl temiz bilinmez ki, Allahü teâlâ, hepsinden razı olduğunu, hepsine Cenneti vaad ettiğini Kur’an-ı kerimde bildiriyor. Onun resulü Muhammed aleyhisselam da eshabı hakkında kötü konuşmayı yasak ediyor. Buna rağmen onlara kötü, pis, kâfir denilebilir mi?

Resulullah, Eshab-ı kiramdan hiçbirinin sonradan kâfir olmayacağını, hepsinin Cennete gideceklerini haber verdi. Herhangi birisine dil uzatmamızı yasak etti. Allahü teâlâ, Eshab-ı kiramdan razı olduğunu, Onları sevdiğini bildiriyor. Allahü teâlânın sıfatları ebedidir, sonsuzdur. Onlardan razı olması sonsuzdur. Eshabdan hiçbirisi mürted, münafık olmaz. Allahü teâlânın bunlardan razı olması değişmez. Münafıklar, Eshabdan değildir. Münafıklardan birkaçının, imansızlıklarını sonradan açıklamaları, Eshab-ı kiramın sonradan mürted olması demek değildir.

Abdülaziz Dehlevi hazretleri buyuruyor ki:

“Eshab-ı kiram arasında münafıklar vardı. Bunlar önceleri belli değildi. Fakat, Peygamber efendimizin son senelerinde, müminler münafıklardan ayrıldı. Resulullah vefat ettikten az sonra, bu münafıklardan kimse hayatta kalmadı. Âl-i İmran suresinin, “**Ey münafıklar! Allah, sizi kendi halinize bırakmaz. Halis müminleri münafıklardan ayırır**” mealindeki 179. âyeti ve Buhari’deki “**Medine şehri, münafıkları müminlerden ayırır. Demirci ocağı, demiri pasından ayırdığı gibi ayırır**” mealindeki hadis-i şerif, münafıklarla kâfirlerin ayrıldığını göstermektedir.

Ehli beyt ve Eshabı kiram 26.5.2007

Ehl-i sünnet âlimleri sözbirliği ile bildiriyorlar ki, Ehl-i beytin hepsini sevmek, kadın erkek her müslümana farz ve lazımdır. Onları sevmek imanın şartıdır. Ehl-i sünnet âlimleri, Ehl-i beytin üstünlüklerini bildiren çok sayıda kitap yazmışlardır.

“Benden sonra, size iki rehber bırakıyorum: Allah’ın kitabını ve Ehl-i beytimi bırakıyorum” hadis-i şerifi de gösteriyor ki, Kur’an-ı kerimin bir kısmına inanıp, başka yerlerine inanmamak fayda vermediği gibi, Ehl-i beytin bir kısmına inanıp sevmek, ötekilere lanet edip kötülemek de, ahirette fayda vermez. Kur’an-ı kerimin hepsine iman etmek lazım olduğu gibi, Ehl-i beytin de hepsini sevmek lazımdır.

Ehl-i beytin hepsini sevmek sadece Ehl-i sünnete nasip olmuştur. Çünkü Hariciler, Hazret-i Ali’ye ve Onun temiz evlatlarına düşman olmak zavallılığına sürüklendiler. Sebeiyye fırkası, müslümanların mübarek anneleri olan Hazret-i Âişe-i Sıddıka’ya ve Hazret-i Hafsa’ya ve Resulullahın halasının oğlu Zübeyr bin Avvam’a düşman olmak felaketine yuvarlandılar. Kiramiyye fırkası, Hazret-i Hasan’ın ve Hazret-i Hüseyin’in imamlığına inanmadılar. Muhtariyye fırkası da, imam-ı Zeynelabidin’e inanmadılar. İmamiyye fırkası, Zeyd-i şehide inanmadı. İsmailiyye de, imam-ı Musa Kazım’a inanmadı. Bunlar gibi, daha nice fırkalar, Ehl-i beyti sevmekten ve yukarıdaki hadis-i şerife uymaktan mahrum kaldılar.

İbni Hacer-i Mekki hazretleri buyuruyor ki:

“Ey kalbi Allahü teâlânın sevgisi ile ve Resulullahın sevgisi ile dolu olan müslüman! Birinci vazifen Peygamber efendimizin eshabının sevgisini, ehl-i beytinin sevgisi ile kalbinde cem etmektir. Ehl-i beyti, Resulullahın evladı oldukları için sevdiğimiz gibi, diğerlerini de, Onun eshabı oldukları için sevmeliyiz! Çünkü, Eshab-ı kiramın nail oldukları şeref pek yüksektir. O şerefe başkaları kavuşamaz. O şereften birisi, Resulullahın mübarek nazarları onlara işlemiş ve hepsine manevi imdat ile yardım etmiştir. Bu hassa, bunlardan başkasında bulunmuyor. Bunların kemalatına, geniş ilimlerine, Peygamber efendimizden aldıkları hakikat mirasına, sonra gelenlerden hiç biri kavuşamadı. Her müslümanın bunların hepsini adil, salih ve veli ve âlim ve müctehid bilmesi lazımdır. Kendilerinden bir hata çıksa da cenab-ı Hak hepsini af ve mağfiret ile müjdeledi. Kur’an-ı kerimde mealen, **“Allah, Onların hepsinden razıdır. Onlar da, Allah’tan razıdır”** buyurdu. Sahabe-i kiramdan birini kusurlu bilmek ve kötülemek, bu âyet-i kerimeye inanmamak olur.”

Sevgide aşırılıklar 27.5.2007

Resulullahın ve Eshabının yolunda olanlara da Ehl-i sünnet denir. Ehli sünnet, Resulullahın sünnetine sarılan demektir. Ehl-i sünnet, Ehli Beyti sevdiği gibi Sahabenin hepsini de sever. Çünkü Kur’an-ı kerimde hepsinin Cennetlik olduğu bildiriliyor (Hadid 10). Hazret-i Ali, Peygamber efendimizden ayrı yol tutmadı, onun İslamiyet’ten ayrı bir yolu olmadı. Zaten Müslüman olan herkesin Resulullahın yoluna uyduğunu bildirmesi gerekir. Resulullah efendimiz, Ehli Beytini de, Eshabını da sevmemizi emrediyor. Kur’an-ı kerdimde, Eshabı kiram da, Ehli Beyt te methediliyor.

Ehl-i beytle ilgili olan âyeti kerimde mealen, **“Ben bununla (İslam dinini getirmekle) akrabalık sevgisinden başka hiçbir karşılık istemiyorum.”** (Şura 23), buyurulmaktadır. Müfessirler, bu âyeti kerdimeye şu manayı vermişlerdir: **“De ki: Ben bu dini getirmekle sizin iyi amellerle Allah’a yakın olmanızdan, Onu ve Resulünü sevmenizden başka hiçbir karşılık istemiyorum.”** (Beydavi, Medarik)

Elbette her Müslümanın Resulullahı, arkadaşlarını, hanımlarını, kayınpeder ve damatlarını sevmesi gerekir. Bunlardan bazıları sevilmezse Resulullahı sevmek yalan olur. Hristiyanların İsa’yı seviyoruz diyerek Resulullahı inkâr etmeleri nasıl bâtil ise, Hazret-i Ali’yi seviyoruz diyerek sahabeye kin beslemek de bâtil bir yoldur. Aşırılık gösterenlerin Hazret-i Ali’yi seviyoruz demeleri, Hristiyanların Hazret-i İsa’yı seviyoruz demelerine benzer. İsa, ilah diyorlar. Halbuki, Hazret-i İsa böyle sevgi istemiyor. Hariciler Hazret-i Ali’ye düşmanlık etti, bazıları da onu aşırı sevdi. Bu aşırılığın yanlış olduğunu Hazret-i Ali şu hadis-i şerif ile haber veriyor:

“Ya Ali, sen İsa gibisin! Yahudiler, Ona düşman oldu. Mübarek annesine iftira ettiler. Hristiyanlar da, Onu aşırı yükselttiler. Ona yakışan dereceden daha yukarı çıkardılar. Allah’ın oğlu dediler.” (İ. Ahmed)

Hazret-i Ali de, “Benim yüzümden iki türlü insanlar helak oldu. Birisi, beni aşırı severek, bende olmayan şeyleri bana takarlar. Ötekiler de, bana düşman olup, birçok iftira yaparlar” buyurdu.

Bunun için her müslümanın Resulullahı, zevcelerini, ehl-i beytini, eshabını, kayınpeder ve damatlarını sevmesi gerekir. Bunlardan bazıları sevilmezse Resulullahı sevmek yalan olur.

Resulullahın zevceleri ise müminlerin anneleridir. Âyet-i kerimde mealen buyuruluyor ki.

“Resulullahın zevceleri müminlerin anneleridir.” (Ahzab 6)

Seçilmiş kimseler 28.5.2007

Başta, alemlere rahmet olmak üzere gönderilen Resulullah efendimiz olmak üzere, Efendimizin Ehli Beyti, akrabaları, hanımları, Eshabı seçilmiş kimselerdi. Bunu Peygamber efendimiz şöyle bildiriyor:

“Allahü teâlâ, beni insanların en asilzadesi olan Kureyş kabilesinden seçti ve bana onların arasından en iyilerini eshab (arkadaş) olarak ayırdı. Bunlardan birkaçını bana vezir olarak ve din-i İslamı, insanlara bildirmekte, yardımcı olarak seçti. Bunlardan bazılarını da Eshar, (zevce, kayınpeder, kayınvalide, kayınbirader ve baldız gibi kadın tarafından akraba) olarak ayırdı. Bunlara sövenlere, iftira edenlere, Allahü teâlânın ve bütün meleklerin ve insanların laneti olsun! Allahü teâlâ, kıyamet günü, bunların farzlarını ve sünnetlerini kabul etmez.” (Hakim)

“Eshabımın ve akrabamın ve gösterdiğim yolda gidenlerin sevgisinde benim hakkımı koruyun! Onları sevmek suretiyle peygamberlik hakkımı koruyanları, Allahü teâlâ, dünyada ve ahirette belalardan, zararlardan korur. Peygamberlik hakkımı düşünmeyip, onları incitenleri, Allahü teâlâ sevmez. Allahü teâlânın sevmediklerine de azap etmesi yakındır.” (Taberani)

“Her şeyin temeli vardır. Müslümanlığın temeli eshab ve ehl-i beytimi sevmektir.” (İ.Neccar)

“Allahü teâlâ, bana eshab ve akraba olarak en iyileri seçti. Birçok kimse, eshabıma ve akrabama dil uzatır, kötölemeye çalışırlar. Böyle kimselerle oturmayın! Birlikte yiyip içmeyin, bunlardan kız alıp vermeyin.” (Dare Kutni)

“Allahü teâlâ bana söz verdi ki, kızlarını aldığım ve kızlarımı verdiğim aileler, Cennette benimle beraber olacaktır.” (Deylemi)

“Kızlarımı evlendireceğim kimselerle, evleneceğim kadınların Cennetlik olmasını Rabbimden istedim. Rabbim de kabul etti.” (Şirazi)

“Benimle evlenen veya kız alıp verdiklerim, Cehenneme girmez.” (Deylemi, İ.Neccar)

“Esharımın [zevce tarafından olan hısımlarımın] Cennetlik olmasını istedim. Rabbim de bu isteğimi kesin olarak kabul etti.” (Hakim)

Eshab-ı kiramı sevmek, onlara bağlı olmak, insanlar içinden beğenilmiş, süzülüp ayrılmış olan bu çok kıymetli tabakanın hayat tarzlarına imrenip onlar gibi olmaya özenmek, Allahü teâlânın en büyük nimetidir. Hadis-i şerifte, “**Kişi sevdiği ile beraberdir**” buyurulduğundan onları sevenler, Cennette onlar ile dir.

Resulullahın akrabaları 29.5.2007

Resulullah efendimiz, “**Allahü teâlâ, bana eshab ve akraba olarak en iyileri seçti.**” buyurdu. Yine Efendimiz, Ehli Beytinin, Eshabının, evlilik, kız alıp verme gibi sebeplerle akrabalık bağı olanların Cennete kendisi ile beraber olacaklarını bildirmişlerdir.

Peygamber efendimize akraba olmakla şereflenenlerden bazıları şunlardır:

1- Kayınpeder olanlar: Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Ebu Süfyan.

2 - Damat olanlar: Hz. Osman ve Hz. Ali.

3- Kayınvalide olanlar: Âişe validemizin annesi Ümmi Ruman, Hafsa validemizin annesi Hz. Zeyneb, Ümmi Habibe validemizin annesi Hz. Hind.

4- Kayınbirader olanlar: Hz. Abdullah bin Ömer, vahiy kâtibi Hz. Muaviye.

Bu dört grup akrabadan birini sevmemek tehlikeli olur. Çünkü bir hadis-i şerifte, “**Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali’nin sevgisi bir münafığın kalbinde toplanmaz**” buyuruldu. (İ. Asakir)

Bir kimsenin geçmişi değil son durumu önemlidir. Mesela, Ebu Süfyan önceleri İslama düşmandı. Daha sonra Müslüman olduktan sonra büyük hizmetleri oldu. Taif gazasında çok kahramanlık etti. Bir gözü kör oldu. Resulullah efendimiz, “**Ya Eba Süfyan! Hangisini istersin? Eğer dilersen, dua edeyim, gözün yerine gelsin. Eğer dilersen Allahü teâlâ, Cennette sana bir göz versin**” buyurdu. Ebu Süfyan, Ya Resulallah! Cennette göz verilmesini isterim dedi ve avucunda duran gözünü yere attı. Ebu Süfyan hazretleri Yermük gazasında da, çok kahramanlık etti. İkinci gözü de burada çıktı ve orada şehid oldu. (Medaric-ün-nübüvve, Mevahib-i ledünniye)

Resulullah efendimiz, kayınbiraderi Hz. Muaviye için de, “**Ya Rabbi, ona kitap öğret, ülkelere sahip et ve azaptan koru**” buyurdu. (İmam-ı Ahmed, Taberani)

Bunun için bu mübarek insanlardan bahsederken sıradan bir insandan bahseder gibi konuşmamalıdır. Her zaman edepli, terbiyeli olmalıdır. Her birinin ismini hürmetle, saygı ile söylemelidir. Birinin adı söylenince “radiyallahü anh (Allah ondan razı olsun)” denemelidir. İki kişi için “radiyallahü anhüma (Allah o ikisinden razı olsun)” Birkaçı veya hepsi söylenince “rıdvanullahi teâlâ aleyhim ecmain” veya kısaca “radiyallahü anhüm (Allah onların hepsinden razı olsun)” demelidir.

Bunlara saygısızlık eden Resulullahı üzmüş olur.

İnsanların en iyileri 30.5.2007

Peygamberlerden sonra, insanların en iyileri Eshab-ı kiramdır (radıyallahü teâlâ anhüm). Onların üstünlüklerini bildiren âyet-i kerimelerden bazılarının mealleri şöyledir:

“Muhammed (aleyhisselam), Allah'ın Peygamberidir, Onunla birlikte bulunanların (Eshabın) hepsi, kâfirlere karşı çetin ve birbirlerine karşı merhametlidir. Onları rükuya varırken, secde ederken görürsün. Allah'tan lütuf ve rıza isterler. Onların nişanları yüzlerindeki secde izidir. Bu, onların Tevrat'taki vasıflarıdır. İncil'deki vasıfları da şöyledir: Onlar filizini yarıp çıkarmış, gittikçe onu kuvvetlendirerek kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş bir ekine benzerler ki bu, ekicilerin de hoşuna gider. Allah böylece onları çoğaltıp kuvvetlendirmekle kâfirleri öfkelenendirir. Allah, inanıp iyi işler yapanlara mağfiret ve büyük mükafat vaad etmiştir.” (Feth 29)

“Muhacirlerin (Mekke'den hicret eden eshabın) ve Ensarın (Medine'de muhacir eshaba yardım edenlerin) önce gelenlerinden ve bunların yolunda gidenlerden Allah razıdır ve bunlar da, Allah'tan razıdır.” (Tevbe 100)

“Müminlerden, oturanlarla malları ve canları ile Allah yolunda cihad edenler bir olmaz. Allah, malları ve canları ile cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kılmıştır. Bununla beraber Allah hepsine de en güzel olanı (Cenneti) vaad etmiştir; ama cihad edenleri, oturanlardan çok büyük bir ecirle üstün kılmıştır.” (Nisa 95)

“Allah (Eshabın) hepsine de en güzel olanı (Cenneti) vaad etmiştir.” (Hadid 10)

“Allah'a ve ahiret gününe inanan bir toplumun (Eshab-ı kiramın) babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa, Allah'a ve Resulüne düşman olanlarla dostluk etmez. İşte onların (Eshab-ı kiramın) kalbine Allah, iman yazıp katından bir ruh ile onları destekledi. Onları içlerinden ırmaklar akan Cennetlere sokacak, orada ebedi kalacaklardır. Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razıdır.” (Mücadele 22)

“(Resulullahın eshabı olan) sizler, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah'a inanırsınız.” (Âl-i İmran 110)

“Resulüm sana Allah yetişir ve seni müminlerle (Eshabınla) destekler.” (Enfal 62)

Allahü teâlânın sıfatları ebedidir, sonsuzdur. Eshab-ı kiramdan razı olması da sonsuzdur. Artık bir daha sözünden dönmez, hep razıdır. İki âyet-i kerime meal:

“Allah asla sözünden dönmez.” (Al-i İmran 9, Zümer 20, Rad 31)

“Allah vaadinden dönmez.” (Rum 6)

“Eshabımın hiçbirine dil uzatmayın!” 31.5.2007

İbni Hacer-i Mekki hazretleri buyuruyor ki:

Araf ve Hicr surelerinde, **“Biz azimüşşan, onların kalblerindeki gıl ve gışşı nezettik”** buyuruluyor. Yani kalblerindeki kin ve düşmanlık gibi şeyleri kökünden çıkarıp attık. Demek ki, hiçbir sahabi, başka bir sahabiye haset ve kin beslemez. Çünkü, hepsi Hakkulyakin mertebesine ulaşmışlardır. Aralarındaki mücadeleler ictihad sebebi ile idi. Her biri, kendi ictihadı ile hareket etmeye mecbur olduğundan, hiçbirisi kötülenemez. Eshab-ı kiramdan birini kötüler, **“Allah onlardan razıdır”** mealindeki âyete inanmamak olur. (Tathir-ül-cenan)

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

“Eshabımın hiçbirine dil uzatmayın. Onların şanlarına yakışmayan bir şey söylemeyin! Allah'a yemin ederim ki, bir kimse, Uhud dağı kadar altın sadaka verse, eshabımdan birinin bir avuç arpası kadar sevap alamaz.” (Buhari, Ebu Davud, Begavi)

“Eshabıma dil uzatmakta Allah'tan korkun! Benden sonra onları kötü emellerinize alet etmeyin! Onları seven, beni sevdiği için sever. Beni sevmeyen de onları sevmez. Onları inciten beni incitmiş olur. Beni inciten de Allahü teâlâyı incitmiş olur. Bunun da cezası gecikmeden verilir.” (Buhari)

“Eshabım gökteki yıldızlar gibidir. Hangisine uyarsanız, hidayete kavuşursunuz.” (Darimi)

“Ensarı müminden başkası sevmez, münafıktan başkası da buğzetmez. Ensarı seveni Allah da sever, onlara buğzedene Allah da buğzeder.” (Buhari)

“Eshabım, cin ve insanların hepsinden daha üstündür.” (Bezzar)

“Beni gören Müslüman (Eshabım), Cehenneme girmez.” (Taberani)

“Eshabım gibi hiç kimse İslamiyet'e hizmet edemez.” (İ. Süyuti)

İtikaddaki iki imamımızdan biri olan Ebül Hasan-i Eşari hazretleri, Ebu Bekir ile Ömer, bu ümmetin en yükseğidir buyurdu. Hz. Ali'nin, halife iken, idare ve kuvveti elinde iken, büyük bir cemaate karşı Ebu Bekir ile Ömer, bu ümmetin en üstünüdür buyurduğunu, imam-ı Zehebi yazmaktadır ve bu üstünlüğün tevâtür yolu ile bizlere geldiğini bildirmektedir.

“Eshabımı iyilikle anın!” 1.6.2007

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Sahabe-i kiramın hepsi, sonra gelen Müslümanların hepsinden daha üstündür. Çünkü insanların en iyisinin sohbetinin üstünlüğüne benzeyen hiçbir üstünlük olamaz. Eshab-ı kiramın, İslamiyet'in zayıf olduğu ve Müslümanların az olduğu o zamanda, dini kuvvetlendirmek için ve Peygamberlerin efendisine yardım etmek için yaptığı ufak bir hareketine, o kadar sevap verilir ki, başkaları, bütün ömrünü, sıkı riyazetle ve ağır mücahedelerle ve ibadetlerle geçirse, o kadar sevap alamaz.”

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

“Kimi çıkıp, Eshabımı kötüleyecek. Bunlar, Müslümanlıktan ayrılacaklardır.”
(Beyheki)

“Eshabımı kötüleyene Allah lanet etsin.” (Taberani, Beyheki, Hakim)

“Eshabımın kusurlarını söylemeyin! Kalbleriniz onlara karşı değişir. Eshabımı iyilikle anın ki, kalbleriniz ülfet etsin!” (Deylemi)

“İnsanların en hayırlısı asırdaki müslümanlar (Eshab-ı kiram) dır. Onlardan sonra en iyileri, onlardan sonra gelenler (Tabiin) dir. Onlardan sonra en iyileri, onlardan sonra gelenler (Tebe-i tabiin) dir. Artık bunlardan sonra yalan yayılır. Bunların (Eshabımın yolunda olmayanların) sözlerine ve işlerine inanmayınız!” (Buhari)

“Eshabımı, zevcelerimi ve Ehl-i beytimi seven ve onlara dil uzatmayan, Cennette benimle beraber olur.” (Ramuz)

“Eshabımı kötüleyen hariç, Kıyamette, herkesin kurtulma ümidi vardır.” (Hakim)

“Eshabım arasında fitne çıkacak, o fitnelere karışanları, Allahü teâlâ benimle olan sohbetleri hürmetine af ve mağfiret edecektir. Sonra gelenler, bu fitnelere karışan Eshabıma dil uzatarak Cehenneme girecektir” (Müslim)

Ehl-i sünnet âlimleri, söz birliği ile, Şeyhaynı üstün tutmak ve iki damadı sevmek lazımdır demektedir. Yani, Hz. Ebu Bekir ile Hz. Ömer, Eshab-ı kiramın hepsinden daha yüksektir ve Hz. Osman ile Hz. Ali'yi sevmek lazımdır. Hz. Ebu Bekir ile Hz. Ömer'in üstün olduğunu Eshab-ı kiramın hepsi söz birliği ile bildirmiştir. Bu söz birliğini de, Tabiin-i izamın hepsi haber vermiştir. Böyle söz birliği olduğunu, bize din imamlarımızın büyükleri, mesela imam-ı Şafii bildirmektedir.

“Cennete ilk girecek olan...” 2.6.2007

Allahü teâlâ, Eshab-ı kiramdan razı olduğunu bildiriyor. Allahü teâlânın bunlardan razı olması değişmez. Sonradan mürted olacak, kâfir olacak kimseden Allahü teâlâ razı olmaz. Bu bakımdan Allahü teâlânın razı olduğu Eshabdan hiçbiri mürted, münafık olmaz. Münafıklar, Eshabdan değildir. Münafıklardan birkaçının, imansızlıklarını açıklamaları, Eshab-ı kiramın sonradan mürted olması demek değildir. Salebe de münafık iken, Müslüman görünmüş, namaz kılmıştır. Sonradan zekatı inkâr edince münafıklığı meydana çıktı. Daha önce Müslüman görüldüğü için kendisine (sahabi iken mürted oldu) denilmiştir. Yoksa aşağıdaki âyette bildirildiği gibi, hakiki imana kavuşan, asla mürted olmaz.

Eshabı kiram, seçilmiş üstün insanlardı. Üstünlük sırası da, Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali şeklindedir.

Hz. Ali, Peygamberimizden sonra, insanların en üstünü Ebu Bekir'dir. Ondan sonra Ömer'dir buyurunca, orada bulunan oğlu Muhammed bin Hanefiyye (Ömer'den sonra üstün olan sensin!) dedi. Hz. Ali'nin Ben ancak Müslümanlardan birisiyim dediğini, imam-ı Buhari haber vermektedir. Ebu Bekir ile Ömer'in en üstün olduklarını haber veren güvenilir, sağlam kimseler o kadar çoktur ki, tevatür halini almış, inanmak zaruri olmuştur. Buna inanmayan, ya cahil veya mutaassıp bir inatçıdır.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

“Cennete ilk girecek olan Ebu Bekir ve Ömer'dir.” (Deylemi, İbni Neccar)

“Cennette yüksek derecedekileri, aşağıdakiler sizin ufuktaki yıldızları gördüğünüz gibi görürler. Ebu Bekir ve Ömer de o yüksek derecede olanlardandır.” (Tirmizi, İbni Mace)

“Üstüne binilen inek, ben bunun için yaratılmadım, çift sürmek için yaratıldım dedi.

Şaşıran olunca, Peygamber efendimiz, **“Ben, Ebu Bekir ve Ömer buna inanınız”** buyurdu. Bir kurt, çobanın olmadığı gün kurt gelirse, koyunları kim kurtaracak? dedi. (Buna da hayret eden olunca) Resulullah, **“Ben, Ebu Bekir ve Ömer buna inanınız”** buyurdu. (Her ikisi de orada yoktu. Resulullah, onların iman ve ihlaslarına şahitlik ediyor, kefil oluyor.) (Buhari, Müslim)

“Peygamberlerden sonra, Cennet ehlinin en üstünü Ebu Bekir ile Ömer'dir.”

(Tirmizi, İbni Mace).

“Benden sonra Ebu Bekir ve Ömer'e tâbi olun.” (Tirmizi, İ.Mace, Hakim, Beyheki, İbni Adiy)

“Ben onlarsız edemem!” 3.6.2007

Resulullahın emri ile, Ebu Bekri Sıddık, Eshab-ı kirama sabah namazı kıldırıyordu. Resulullah, ansızın oda kapısının perdesini aralayıp, Eshabını namazda görünce tebessüm eyledi. Ebu Bekri Sıddık Resulullahı namaz kıldırırmaya geliyor sanarak geri çekildi. Eshab-ı kiram da, anlayarak sevindiler. Mübarek eli ile işaret ederek, **"Namazınızı tamamlayın!"** buyurdu. Perdeyi indirdi. O gün vefat etti. Hadis âlimleri, sözbirliği ile bildiriyorlar ki, bir kadın, Resulullahtan bir şey sordu. "Sonra gel, sor!" buyurdu. Ya Resulallah! Gelince, seni bulamazsam ne yaparım deyince, **"Gelince beni bulamazsan, Ebu Bekir'e sor!"** buyurdu.

Said bin Müseyyeb diyor ki:

"Ebu Bekri Sıddık Resulullahın veziri idi. Resulullah, bütün işlerinde onun ile meşveret ederdi. İslam'da Resulullahın ikincisi idi. Mağarada Resulullahın ikincisi idi. Bedir gazasında çardak altında Resulullahın ikincisi idi. Kabirde de Resulullahın ikincisi oldu. Resulullah, hiç kimseyi onun önüne geçirmez idi."

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

"Ebu Bekir ile Ömer'i sizin önünüze ben geçirmedim. Onları, Allahü teâlâ, hepinizin önüne geçirdi." (Ebu Ya'la, Neccar)

"Ya Rabbi Ebu Bekir'e ve Ömer'e rahmet et. Onlar Seni de Resulünü de sever."

(İ.Asakir)

"Hz. İsa'nın havarileri gibi, insanlara farzları ve sünnetleri öğretmek üzere Eshabımdan bazılarını göndermek istiyorum. "Neden Ebu Bekir ve Ömer'i göndermiyorsun?" denildiğinde, buyurdu ki: **Onlar dinde benim göz ve kulağım gibidir. Ben onlarsız edemem.**" (Hakim)

"Allahü teâlâyâ hamd olsun ki, beni, Ebu Bekir ve Ömer ile kuvvetlendirdi." (Hakim)

"Her şeyin bir kanadı vardır, bu ümmetin kolu kanadı da Ebu Bekir ve Ömer'dir."

(Hatib)

"Allah beni ikisi gökte ikisi yerde olmak üzere dört yardımcı ile destekledi. Gökte olanlar Cebrail ve Mikail; yerde olanlar da Ebu Bekir ve Ömer'dir." (Taberani)

"Her Peygamberin has arkadaşları vardır. Benim has arkadaşlarım Ebu Bekir ile Ömer'dir." (Taberani)

"Benden sonra ümmetimin en hayırlısı Ebu Bekir ve Ömer'dir." (İ.Asakir)

"Ben, Ebu Bekir, Ömer, Osman da vefat edince, ölmeye gücün yeterse öl." (Ebu Nuaym)

"O, öyle bir insandır ki..." 4.6.2007

Bu ümmetin en üstünü Hz. Ebu Bekir ve ondan sonra Hz. Ömer olduğunu, Eshab-ı kiram ve Tabiin-i izam sözbirliği ile bildirmişlerdir. Hz.Ebu Bekir halife seçildikten sonra, Eshab-ı kiramdan hiçbiri buna karşı bir şey söylemedi. Hz.Ebu Bekir, kendisinden sonra Hz.Ömer'in halife olmasını vasiyet ettiği zaman, Eshab-ı kiramdan hiçbiri buna karşı bir şey söylemedi.

Hz. Ali halife iken çeşitli yerlerde, Şeyhaynın kendinden üstün olduklarını çok söylerdi. Bu sözüne karşı şüpheye düşenleri azarlardı. Eshab-ı kiramın büyükleri bunu iştirlerdi. Hiçbiri karşı gelmezdi.

Nizal bin Sebre diyor ki:

Hz.Ali'ye, neşeli bir zamanında, kimleri arkadaş edindin dedim. "Resulullahın Eshabının hepsi benim arkadaşlarımdır" buyurdu. Ebu Bekir için ne dersin dedim. "O, öyle bir insandır ki, Allahü teâlâ, Cebrail aleyhisselam vasıtası ile ve Peygamberi Muhammed aleyhisselam vasıtası ile ona (Sıddık) ismini vermiştir" dedi.

Hz.Ali, "Allahü teâlâ Ebu Bekir'e rahmet eylesin. Kur'an-ı kerimi o topladı. Resulullah hicret ederken, o hizmet eyledi. Ömer mescidlerimizi aydınlattığı gibi, Allahü teâlâ, Ömer'in kabrini nur ile aydınlatsın" diye dua etti. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

"Ya Eba Bekir, meleklerden Mikail gibisin, o rahmetle iner. Enbiyadan ise İbrahim gibisin, o inkârcı kavmine, "Bana uyan bendendir, isyan edene ise Allah gafur rahimdir" dedi. Ya Ömer, sen de meleklerden Cibril gibisin, o, kâfirlere şiddetle iner. Enbiyadan da Nuh gibisin, o "Ya Rabbi, yer yüzünde hiç kâfir bırakma" dedi." (Taberani, Ebu Nuaym, İ.Asakir)

"Ya Ali, müşrik olan bazı kimseler sana aşırı bağlılık gösterecek, sende olmayan şeyleri, sana söyleyecekler ve Ebu Bekir ile Ömer'i kötüleyecekler.Allah onlara lanet etsin." (Dare Kutni)

"Ebu Bekir ve Ömer'e buğz etmek küfürdür." (İ.Neccar)

"Ebu Bekir ve Ömer'i kötüleyen bana ve İslam'a kastetmiş demektir." (Ebu Nuaym)

"Ebu Bekir ve Ömer'i sevmek, iman, bunlara düşmanlık küfürdür." (İ. Adiy, İmam-ı Münavi, İ. Neccar)

"Ensara, Ehl-i beyte, Ebu Bekir ve Ömer'e ancak münafık buğzeder." (İ.Asakir)

"Üçümüz böyle geliriz!" 5.6.2007

Büyük İslam âlimi şah Veliyyullah-ı Dehlevi hazretleri buyuruyor ki:
Şeyhayn, yani Hz.Ebu Bekir ve Hz.Ömer, Eshab-ı kiramın en üstünleridir. Şeyhaynın üstünlüğü, hem akıl ile, hem de nakil yolu ile meydanda olan bir gerçektir.

Abdurrahman bin Ganem'in bildirdiği hadis-i şerifte, Resulullah, Hz.Ebu Bekir'e ve Hz.Ömer'e dedi ki: **"İkinizin söz birliği ettiğiniz hiçbir işte sizden ayrılmam."**

Tirmizi'de yazılı hadis-i şerifte, imam-ı Zeynel Abidin Ali, babası Hz.Hüseyin'den, o da babası Hz. Ali'den haber veriyor:

Resulullah ile birlikte oturuyordum. Ebu Bekir ile Ömer geldiler. **"Bu ikisi, Peygamberlerden başka, Cennette olanların en üstünleridir"** buyurdu.

Tirmizi'de Enes bin Malik diyor ki:

Eshab-ı kiram otururlarken, Resulullah da gelip aralarında otururdu. Ayağa kalkmalarına izin vermezdi. Hiçbiri Resulullahın yüzüne bakamazdı. Yalnız Ebu Bekir ve Ömer bakarlardı. Resulullah da onlara bakar, karşılıklı gülüşürlerdi.

Hz. Ebu Bekir'in ve Hz. Ömer'in üstünlüklerini ve Cennetlik olduklarını bildiren bunlar gibi daha nice hadis-i şerifler vardır. Eshab-ı kiramın ve Muhacirlerin ve Bedir, Uhud, Biat-ür-rıdvân ve diğer gazalarda bulunanların üstünlüklerini bildiren yüzlerce hadis-i şerif, bu iki Halifeyi de, meth ve sena etmektedir. Salim bin Ebil-Cad diyor ki:

Necran'da kırkbin kişi barınıyordu. Hz.Ömer onları oradan çıkardı. Hz.Ali'ye gelip, şefa'at etmesini yalvardılar. Bunları kovdu. "Ömer'in her işi doğrudur" dedi. Hz.Ali, Hz.Ömer'i kötüleyici olsaydı, Necranlılara karşılık olarak söylerdi. Halbuki söylemedi. Onu övdü.

Arabı, Acemi hidayete getiren, Şeyhayndır. Arab ve Acem de, bütün insanların hidayete kavuşmasına, medeniyete ermelerine vasıta oldu. Bunu kimse inkâr edemez. Şeyhayna bütün insanlar minnettardır. Bunu anlayamamak, güneşi görememeye benzer.

Ehl-i sünnet âlimleri, Şeyhaynın üstün olduğunu, iki damadı da sevmek lazım olduğunu bildirdi. Kur'an-ı kerim ve hadis-i şerifleri toplayan, ortaya koyan, Şeyhayndır.

Âl-i İmran suresinin **"İşlerinde onlara danış"** mealindeki 159. âyeti, Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer ile müşavere etmek için geldi.

Resulullah, sağ yanında Hz. Ebu Bekir, sol yanında Hz. Ömer ile mescide girerken buyurdu ki: **"Kıyamet günü, üçümüz böyle geliriz."** (Tirmizi, Hakim)

"Bu benim sırdaşımdır!" 6.6.2007

Abdurrahman bin Avf hazretleri rivayet eder:

Resulullah, bir gün Medine-i münevverenin mescidinde, minbere çıktı. Allahü teâlâyâ hamd ve sena edip, **"Beni, ehli beytimi ve Eshabımı sevmek, ümmetimin üzerine kıyamete kadar farzdır."** buyurdu.

Sonra, **"Ebu Bekri Sıddık nerede?"** buyurdu. Ebu Bekir, olduğu yerden ok gibi fırlayıp süratle kalktı. Serveri âlem, **"Yanıma yaklaş ya Eba Bekr!"** buyurdu. O da yaklaştı. **"Minber üzerine gel"** buyurdu. Minber üzerine, Resulullahın huzuruna vardı. Onu yanına aldı. Onun yüzünü kendi mübarek göğsüne tuttu. Bir müddet yüzünü, mübarek göğsüne sürdü. İki gözünün arasından öptü. Öyle ağladı ki, mübarek gözlerinin yaşı, mübarek yüzünden kendi üzerine ve Ebu Bekir'in üzerine akıyordu. Sonra buyurdu ki:

"Ey Müslümanlar! Bu gördüğünüz Ebu Bekri Sıddıktır. Muhacir ve Ensarın seyyidi ve büyüğüdür. Allahü teâlânın emri ile ben onu kendime, dünyada baba mertebesinde tuttum. Ahirette sonsuz olarak dost edindim. Bu benim sırdaşım ve sohbet arkadaşımıdır. Herkes beni yalanlarken, o beni tasdik etti. Bütün herkes beni sürgün ederken, bu beni bağrına bastı. Herkes benden kaçıp, nefret ederken, bu benimle ülfet ve ünsiyet etti. Herkes beni öldürmek isterken, malını, canını, bedenini bana feda etti. Kızını bana nikah etti. Bilal'i kendi malından benim için azat etti. Allah'ın laneti ve meleklerin laneti, bütün insanların laneti, buna buğz edenlerin üzerine olsun. Allah buna buğz edenlerin düşmanıdır. Allah'a ve bana düşman olmak isteyen Ebu Bekire düşman olsun!

Ey Müslümanlar! Burada bulunup, benim sözlerimi işitenler, bu sözleri, burada bulunmayanlara iletin. Ya Eba Bekir, haydi yerine otur. Allahü teâlâ biliyor ki, senin hakkında söylediklerimin hepsi gerçektir."

Sonra, **"Ömer bin Hattab nerede?"** buyurdu. O da, yerinden ok gibi fırlayıp kalktı. Ona da, **"Ya Ömer, yanıma gel, minber üzerine gel"** buyurdu. Hz. Ömer de minber üzerine geldi. Resulullah onun yüzünü de, mübarek göğsüne dayadı. İki gözünün arasından öptü. Mübarek gözlerinin yaşı Ömer'in üzerine damladı. Onun için de buyurdu ki:

"Ey Müslümanlar! Bu Ömer ibni Hattabdır. Muhacir ve Ensarın büyüğüdür. Allahü teâlânın emri ile bunu kendime yardımcı ve müşavir olarak aldım. Bu öyle bir zattır ki, Allahü teâlâ Kur'an-ı kerimi bunun lisanı ve kalbi üzerine indirmiştir." (Devamı varın)

"Yüz üstü Cehenneme atar!" 7.6.2007

Resulullah efendimiz Hazreti Ömer ile ilgili sözlerine şöyle devam buyurdu:

“Bu öyle kıymetli biridir ki, acı da olsa, hakkı kabul eder ve söyler. Allah’ın emir ve yasakları olan bir işte, ayıplanmaktan çekinmez. Şeytan ondan kaçır. Bunun heybetinden, taş ve demir erir. Bu, Cennetin ışığıdır ve Cennet ehlinin kendisiyle övündüğü kimsedir. Allah’ın, meleklerin ve bütün halkın laneti, buna buğz edenin üzerine olsun. Allahü teâlâ buna buğz edenlerden uzaktır, ben de uzağım.”

Sonra, “**Osman bin Affan nerede?**” buyurdu. O da oturduğu yerden süratle kalktı. Ona da “**Ya Osman yanıma kadar gel!**” buyurdu. O da gelip, minbere çıktı. Onu da mübarek göğsüne çekip, iki gözünün arasından öptü. Sonra o kadar ağladı ki mübarek gözlerinin yaşı akıp, Osman’ın üzerine döküldü. Sonra buyurdu ki:

“Ey Müslümanlar, bu Osman bin Affandır. Muhacir ve Ensarın büyüğüdür. Bu, öyle bir kimse ki, Allahü teâlânın emri ile, iki kızımı ona vererek damat olarak seçtim. Eğer üçüncü kızım olaydı, onu da verirdim. Bu, o kimsedir ki, gökteki melekler bundan haya eder. Allah’ın ve bütün lanet edenlerin laneti buna buğz edenler üzerine olsun!”

Sonra, “**Ali bin Ebi Talib nerede?**” buyurdu. O da yerinden süratle kalktı. Ona da, “**Bana yakın gel**” buyurdu. O da minbere kadar geldi. Yüzünü mübarek göğsüne bastı. İki gözünün arasından öptü. O kadar ağladı ki, mübarek gözlerinin yaşı Hz. Ali’nin üzerine aktı. Sonra buyurdu ki:

“Ey Müslümanlar, bu Ali bin ebi Talibdir. Bu Muhacir ve Ensarın büyüğüdür. Benim kardeşimdir, amcamın oğludur ve damadımdır. Teni benimden, kanı kanımdan, tüyü tüyümdendir. İki torunumun babasıdır. Hasan ve Hüseyin, Cennet gençlerinin seyyidleridir. Ali, bir çok sıkıntıyı giderdi. Çok kuvvetli düşmanları susturdu. Bu, Allah’ın aslanı ve kılıcıdır. Allah’ın ve bütün lanet edenlerin laneti, buna buğz edenlere olsun. Allahü teâlâ ona buğz edenlerden beridir, ben de beriyim. Allah’tan uzak olmak istemeyen, Ali’den uzak olmasın. Burada olanlar, bu vasiyetlerimi, burada bulunmayanlara ulaştırın. Ya Ali, senin hakkında ne söyledimse Allahü teâlâ biliyor ki fazlası ile doğrudur.

Ey Müslümanlar, eğer, yay gibi incelineye kadar Allah’a ibadet etseniz, beliniz bükülünceye kadar namaz kılsanız, fakat ehl-i beytimden ve eshabımdan birine buğz etseniz, Allahü teâlâ sizi, yüz üstü Cehenneme atar.”

Tesbih eden taşlar 8.6.2007

Ebu Zeri Gıfari hazretleri rivayet eder:

Bir gün Resulullah giderken görüp onu takip ettim. Bir yere varıp oturdu. Ben de yanına oturdum. “**Neden geldin, ya Eba Zer**” buyurdu. “Allah ve Resulü bilir” diyerek sustum. O sırada Ebu Bekir geldi. Resulullahın sağ tarafına oturdu. Sonra Ömer gelip Ebu Bekrin sağ tarafına oturdu. Sonra Osman geldi. Ömer’in sağ tarafında oturdu. Sonra Ali geldi. Osman’ın sağ tarafında oturdu. Resulullah yerden yedi tane taş aldı. Mübarek avucunun içinde tuttu. O taşlar tesbih etmeye başladı. Onların sesini arıların vızıltısı gibi işitir idim. Ondaki sonra o taşçağızları yere koydu. Sesleri kesildi. Sonra onları Ebu Bekrin eline verdi. Yine önceki gibi tesbihe başladılar. O da yere koydu. Sesleri kesildi. Sonra yine Resulullah onları alıp Ömer’in eline verdi. Yine önceki gibi tesbih sesleri işitildi. O da yere koyunca sesleri kesildi. Taşları Osman’ın eline verdi. Yine tesbih sesleri duyuldu. O da yere koyunca sesleri kesildi. Onları Ali’nin eline verince yine tesbihe başladılar. (Peygamber efendimiz, Ehli Beyti ve Eshabı hakkında daha geniş bilgi için, “**Kainatın Efendisi**” kitabını önemli tavsiye ederim. (Arı Sanat Yayınevi, 0212 5204151)

Dört halifenin fazileti hakkında bazı hadis-i şerifler:

“**On kişi Cennettedir: Ebu Bekir ve Ömer ve Osman ve Talha ve Zübeyr ve Abdurrahman bin Avf ve Ali bin Ebi Talib ve Sa’d bin Ebi Vakkas ve Ebu Ubeyde bin Cerrah ve Said bin Zeyd.**”

“**Bir kimseyi, Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali’den üstün gören beni yalanlamış olur.**”

“**Allahü teâlâ, namazı, zekatı ve orucu farz ettiği gibi, Ebu Bekir’i, Ömer’i, Osman’ı ve Ali’yi sevmeyi de farz etti.**”

“**Cebail dedi ki: Allahü teâlâ buyuruyor ki "Her ümmet kıyamette susuzluk görecektir, yalnız Ebu Bekir Ömer, Osman ve Ali’yi sevenler müstesna."**

“**Sünnetime ve hulefa-i raşidinin yoluna sımsıkı sarılın!**”

“**Ümmetimin en merhametlisi Ebu Bekir, dinde en sağlam olanı Ömer, en hayalisi Osman, en iyi hüküm vereni ise Ali’dir.**”

“**Her şeyin bir kanadı vardır, bu ümmetin kolu kanadı da Ebu Bekir ve Ömer’dir. Her şeyin bir kalkanı vardır, bu ümmetin kalkanı da Ali’dir.**”

Sohbetin bereketi 9.6.2006

Ehl-i sünnet âlimlerinin en büyüklerinden olan **İmam-ı Rabbani** hazretleri buyuruyor ki: Ehl-i beytin ve Eshab-ı kiramın hepsini sevmek, saymak lazımdır. Birini sevmemek, hepsini sevmemek olur. Çünkü, insanların en iyisi olan Resulullahın sohbeti ile şereflenmek fazileti, hepsinde vardır. Sohbetin fazileti ise, bütün faziletlerin üstündedir.

İşte bunun için, Tâbi'nin en üstünü olan Veysel Karani, Eshab-ı kiramın en aşağısının derecesine yetişemedi. Hiçbir üstünlük, sohbetin üstünlüğü kadar olamaz. Çünkü, sohbete kavuşanların imanları, sohbetin bereketi ve vahyin bereketi sayesinde, görmüş gibi kuvvetli iman olur. Sonra gelenlerden hiçbir kimsenin imanı, bu kadar yüksek olmadı.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

“Ebu Bekir dinin direğidir. Ömer fitnenin kilididir. Ömer hayatta oldukça fitne olmaz. Osman münafıkların belaya düşürdükleri kimsedir. Onun katilleri tarafında olanlar, münafık olup, Cehennemin aşağılarında olsalar gerektir. Ali bendendir ve ben Ali'denim. Onun olduğu yerde ben olurum. Benim olduğum yerde Ali olur.”

“Ebu Bekir, İslam'ın tacıdır. Ömer, İslam'ın hüllesidir (elbisesidir). Osman, İslam'ın cevahiri ile süslü imamesidir. Ali, İslam'ın güzel kokusudur.”

“Ya Rabbi! Ümmetimden eshabıma verdiği bereketi geri tutma. Eshabımdan Ebu Bekir'e verdiği bereketi ondan geri tutma. Eshabımı Ebu Bekir etrafında topla. Onun işlerini dağınık etme. Ebu Bekir daima senin işini kendi işleri ve meşguliyetleri üzerine tercih etmiştir. Allah'ım! Sen Ömer bin Hattabı aziz kıl. Osman'ı sabır ve tahammül üzerine kıl. Ali'ye tevfiği refik kıl.”

“Ebu Bekir'in sevgisi gufranı vacib kılar. Ömer'in sevgisi isyanı mahv eder. Osman'ın sevgisi imanı kuvvetlendirir. Ali'nin sevgisi, Cehennem ateşini söndürür.”

“Arş üzerinde, La ilahe illallah Muhammedün Resulullah, Ebu Bekri Sıddık, Ömer-ül Faruk, Osman-ı Şehid ve Aliyyül Mürteda yazılıdır.”

“Her gökte ikiyüzbin melek daima, Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali'nin dostlarına istiğfar ederler. Onların düşmanlarına da lanet ederler.”

“Şu dört kişinin sevgisi bir münafığın kalbinde toplanmaz. Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali.”

“Dinimi dünyaya tercih ettim!” 10.6.2007

Sahabe-i güzün toplanmışlar, kendi hallerinden konuşuyorlardı. Birisi aralarından kalkıp, dedi ki, Ya Eba Bekir! Allahü teâlânın izzet ve azameti için söyle, bu mertebeye ne ile eriştin?

Buyurdu ki: Yemin verdiğiniz için söylemek lazımdır. Dinimi dünyaya tercih ettim. Ahiret için, Allah rızasını seçtim. Her zaman Allah'ın hakkını üstün tuttum, her işimde sadece Allah'ın rızasını gözettim ve bunun dışına asla çıkmadım.

Ömer hazretlerine sual ettiler: Sen bu mertebeye ne ile eriştin?

Buyurdu ki: Allah dilerse bir kulunu aziz eder dilerse zelil eder. Bunu hiç unutmadım.

Osman hazretlerine sual ettiler: Sen ne ile bu dereceye eriştin?

Buyurdu ki: Kur'an ve Sünnete uydum. Allah'ın her şeyime vakıf olduğunu hiç unutmadım.

Ali hazretlerinden sual ettiler: Sen ne ile bu dereceye eriştin?

Buyurdu ki: Cihad ile eriştim. 30 yıl mücadele kılıcı ile ve haşyet zırhıyla ve vera kalkanı ile, taat ve ibadet oku ile, gönül kapısında oturdum. Allah'ın rızasından başka hiçbir şeyi, gönlüme koymadım, hatırıma getirmedim.

Hiz. Ebu Bekir, ölüm döşeğinde iken, ziyaretine gelip öğüt isteyenlere şöyle nasihat etti:

“Allahü teâlâ size fetih kapılarını açacaktır. İhtiyacınızdan fazla dünyaya sarılmayın!

Sabah namazını kılan Allah'ın himayesindedir.”

Hastalığı ağırlaşmış iyileşmesinden ümit kesilince, yerine birisini halife tayin etmesini istedikleri zaman Hiz. Ebu Bekir buyurdu ki:

“Size halife olarak Ömer'i seçtim. Yarın ahirette “İnsanların en hayırlısını onların başına halife tayin ettim” derim.” Sonra da halife seçtiği Hiz. Ömer'e buyurdu ki:

“Bil ki Allahü teâlânın insanlar üzerinde hakları vardır. Gündüz yapılması gereken ibadetin gece, gece yapılması gereken ibadetin de gündüz yapılmasını kabul etmez. Farz borçlarını ödemedikçe, o farzla ilgili nafileleri kabul etmez. Kıyamet gününde mizanın ağır gelmesi için hakka uy ve onu hakim kıl. Allahü teâlânın, rahmet ve azab âyetlerini bir arada bildirmesinin sebebi, kulun, korku ile ümit arasında olması içindir. Bu vasiyetime uyarsan, ölümden daha sevgili bir şeyin olmaz. Bunlara uymazsan ölümden kötü bir şeyin olmaz. Halbuki ölüm muhakkak seni bulacaktır.”

“Birine uyan kurtulur” 11.6.2007

Muhammed Masum Faruki hazretleri buyuruyor ki:

Eshab-ı kiramın hepsi fena fillah (evliya) makamına yükselmiş zatlardı. Eshab-ı kiramın hepsini böyle salih ve adil bilmek ve hiç birini kötü bilmemek kesin delillerle her Müslümana vaciptir.

Resulullahın vârisleri olan Ehl-i sünnet âlimleri Eshabı kiramın hepsinin müctehid olduğunu bildirmişlerdir. **“Rabbim bana vahyetti ki: Eshabın gökteki yıldızlar gibidir. Bazısı bazısından daha parlaktır. Onlardan birine uyan hidayet üzeredir”** hadisi şerifi bunu göstermektedir. Çünkü, müctehid olmayan kimseye uyulmaz.

Eshab-ı kiram arasındaki ayrılıklar, savaşlar, nefslere uyararak, makam mevki için dñlanık için yapılmış değildi. Onların mübarek nefsleri, insanların en iyisinin “sallallahü aleyhi ve sellem” sohbetinde bulunmakla, kalbleri cılalayan sözlerini dinlemekle, tezkiye bulmuş, emmârelikten kurtulmuştu. Nefslerinde, İslamiyete uymayan istek kalmamıştı.

Eshab-ı kiram, o Serverin “aleyhisselam” sohbetinde, daha ilk günde, öyle şeylere kavuştu ki, sonra gelen en büyük Evliya, en nihayette, ancak, bundan bir parçaya kavuşabildi. İşte bunun içindir ki, Hz. Vahşi, Hz. Hamza’yı şehit etmiş iken, Müslüman olunca, bir kerecik, Seyyid-il-evvelin vel-âhîrinin sohbeti ile şereflendiği için, Tâbi’inin en üstünü olan, Veysel Karani’den daha yukarı oldu. Hayr-ül-beşerin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselam” sohbetinin başlangıcında Vahşi’ye “radiyallahü anh” nasip olanlara, Veysel Karani, o kadar yüksek olduğu halde, sonunda bile kavuşamadı.

Hiç bir şey Resulullahın sohbeti gibi faydalı değildir. Resulullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” Eshabı, sohbet ile, başkalarından daha üstün oldular. Peygamberlerden “aleyhimüsselam” başka herkesten, hatta Veysel Karani’den ve Ömer bin Abdülaziz’den daha üstün oldular. Halbuki Veysel Karani ile Ömer bin Abdülaziz son dereceye yükselmişler ve sohbetten başka kemâlâtın hepsine varmışlardı.

Eshabı kiram, Resulullahı görmekle, meleklerle birlikte bulunmakla, vahyi ve mucizeleri görmekle, imanları görerek inanmak oldu. Bu saydığımız üstünlükler, bütün başka üstünlüklerin temelidir, kaynağıdır. Eshab-ı kiramdan başkası bunlara kavuşamadı. Veysel Karani, sohbetin bu üstünlüklerini bilseydi, hiçbir şey onu sohbetten alıkoyamazdı. Bu üstünlüğe kavuşmak için her şeyi bırakırdı.

“İstediğinizi sorunuz!” 12.6.2007

Ehl-i sünnet âlimleri tefsir ve hadis bilgisini, dört halife içinden, en çok Hz. Ali’den almıştır. Hz. Ali, **“Benden istediğinizi sorunuz! Her âyet, gece mi, gündüz mü geldi, savaşta mı, barışta mı, ovada mı, dağda mı geldi bilirim” “Her âyetin ne için geldiğini bilirim. Her âyetin manasını sordum, öğrendim, ezberledim, anlatırım. Bana sorun”** buyururdu.

İbni Mesud hazretleri, “Kur’an-ı kerim, yedi harf, yani yedi lugat üzerine geldi. Her harfinin iç ve dış manaları vardır. Bu manaların hepsi Ali’dedir” buyurdu. Fakat bu, onun en üstünü olduğu manasına gelmez. Çünkü diğer üç halife önce vefat etti. Hz. Ebu Bekir, ilk imana geldiği, dini yaymakla vakit geçirdiği, ahkam-ı İslamiyeyi ve Müslümanların işlerini yapmaya uğraştığı için, kendinden gelen haberler az oldu. Bundan dolayı, Ehl-i sünnet âlimlerinin çoğu, bilgilerini Hz. Ali’den aldı. Ehl-i sünnet âlimleri tefsir ve hadis-i şerif bilgilerini, İmam-ı Ali, Hz. Hasan, Hüseyin ve Selman ile Ebu Zer’den öğrendikleri gibi, Eshab-ı kiramın hepsinden de aldı. Hepsî yüksek idi, adil idi.

Peygamberlerden ve meleklerin üstünlerinden sonra, bütün yaratılmışların en üstünü, Eshab-ı kiramdır. Eshab-ı kiramın her biri, bu ümmetin hepsinden daha üstündür. Çünkü, Resulullahı görmek gibi üstünlük olamaz. Eshab-ı kiramın her birini büyük ve üstün bilmek, hepsine iyi gözle bakmak, her birinin adil ve salih olduğuna inanmak lazımdır. Hiçbirine dil uzatmamak, lanet etmemek, düşmanlık etmemek ve bir kısmını sevmek için başka Sahabiye düşman olmaktan sakınmak lazımdır.

İmam-ı Teftazani hazretleri buyuruyor ki:

Eshab-ı kiram arasındaki ayrılıkların, iyi sebeplerle, güzel niyetlerle yapıldığına inanmamız lazımdır. Eshab-ı kiramdan birini kötülemek caiz değildir. Hz. Âişe gibi nass ile üstünlüğü bilinen bir sahabiye kötülemek küfürdür.

İmam-ı a’zam hazretleri, “Ehl-i sünnet mezhebi şöyledir ki; Ebu Bekir ile Ömer’in en üstün olduklarına inanmak, Resulullahın iki damadını sevmek, ayaklara giyilen meste mesh etmek, iyi-kötü her müslümanın arkasında namaz kılmaktır” buyurdu.

Bir seferinde de, Hz. Ebu Bekir bulunmadığı için, Hz. Ömer imam oldu. Resul aleyhisselam, Hz. Ömer’in sesini işitince, **“Hayır, hayır, Allahü teâlâ ve Müslümanlar Ebu Bekir’den razıdır, namazı Ebu Bekir kıldırsın!”** buyurdu. Eshab-ı kiram arasında, babası, anası ve çocuklarının ve torunlarının hepsi imana gelen, Hz. Ebu Bekir’den başka kimse yoktu.

Birbirlerini çok severdi 13.6.2007

Peygamberlerin en üstünü, bizim Peygamberimizdir, en iyi eshab Onun Eshabı, en iyi ümmet de Onun ümmeti yani bütün Müslümanlar. Eshab birbirinin dostu idi ve birbirini çok severdi. Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor ki:

“(Resulullahın eshabı olan) sizler, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah'a inanırsınız.” (Âl-i İmran 110)

“İman edip de hicret edenler, Allah yolunda mal ve canları ile cihad edenler ve hicret eden eshabı barındırıp yardım edenler var ya, işte onlar birbirlerinin dostlarıdır.” (Enfal 72)

“Muhammed aleyhisselam, Allah'ın Resulüdür, Onunla birlikte bulunanlar da, kâfirlere karşı şiddetli, çetin, fakat, birbirlerine karşı merhametlidir. Bunları çok zaman rüku ve secdede görürsün. Allah'tan lütuf ve rıza isterler. Çok secde ettikleri yüzlerinden belli olur. Bu Onların Tevrat'taki vasıflarıdır. İncil'deki vasıfları da şöyledir: Onlar, ekine benzer. İnce bir filiz yerden çıkıp kalınlaşıp yükseldiği gibi, az ve kuvvetsiz oldukları halde, kısa zamanda etrafa yayılmaları, kâfirleri kızıp, öfkeliyordu.” (Feth 29)

“İnanıp iyi işler yapanlar, Cennet ehlidir. Orada ebedi kalırlar. Onların altlarından ırmaklar akarken, kalblerinde kinden ne varsa hepsini çıkarıp atarız. Onlar derler ki: “Hidayetiyle bizi bu nimete kavuşturan Allah'a hamd olsun! Allah bizi doğru yola iletmeseydi kendiliğimizden doğru yolu bulamazdık. Rabbimizin resulleri gerçeği getirmişler.” Onlara: İşte size Cennet; yapmış olduğunuz iyi amellere karşılık ona vâris kıldınız diye seslenilir.” (Araf 42-43)

“Takva sahipleri, Cennetlerde ve pınar başlarında olacak, onlara “Emniyet ve selamete girin” denilecektir. Biz, onların kalblerindeki kini söküp attık; onlar köşkler üzerinde karşı karşıya oturan kardeşler olacaklardır.” (Hicr 45-47)

Eshabın izinden gidenler de Cennetlidir. Bir âyeti kerimede mealen buyuruldu ki:

“İslam'a girişte, iyilik yarışında öncelik kazanan Muhacirler ve Ensar ile, onların yolunda gidenlerden Allah razı olup, bunlar için, altından ırmaklar akan, içinde sonsuz kalacakları Cennetler hazırladı.” (Tevbe 100). (Muhacir; Hicret eden eshab, Ensar; Muhacirlere yardım eden Eshabdır.)

Biribirlerini çok severlerdi 14.6.2007

Eshabı kıram biribirlerini çok severdi. Müslüman kardeşini kendisine tercih ederdi. Yermük harbinde, eshab-ı kıram birçok şehit verdi ve birçoğu da gazi omuştu. Şehadet şerbeti içerken bile birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını, biribirlerini ne kadar sevdiklerini gösterdiler.

Eshab-ı kıramın ileri gelenlerinden Hz. Huzeyfe anlatıyor:

Yermük muharebesinde idi. Çarpışmanın şiddeti geçmişti ve mızrak darbeleri ile yaralanan müslümanlar düştükleri kızgın kumların üzerinde can veriyorlardı. Bu arada ben de, güç bela kendimi toparlayarak, amcamın oğlunu aramaya başladım. Son anlarını yaşayan yaralıların arasında biraz dolaştıktan sonra, nihayet aradığımı buldum. Fakat ne çare!.. Bir kan seli içinde yatan amcamın oğlu, göz işaretleri ile bile zor konuşabiliyordu. Dudakları harareten adeta kavrulmuştu.

Daha evvel hazırladığım su kırbasının ağzını açtım suyu kendisine doğru uzatırken, biraz ötedeki yaralıların arasından İkrime'nin sesi duyuldu, (Su! su!...). Amcamın oğlu Hâris, bu feryadı duyar duymaz göz ve kaş işaretiyle suyu hemen İkrime'ye götürmemi istedi. Kızgın kumların üzerinde yatan şehitlerin aralarından koşa koşa İkrime'ye yetiştim ve hemen kırbamı kendisine uzattım. İkrime elini kırabaya uzatırken İyaş'ın iniltisi duyuldu: (Allah rızası için bir damla su!)

Bu feryadı duyan İkrime, elini hemen geri çekerek suyu İyaş'a götürmemi işaret etti. Suyu o da içmedi. Ben kırbayı alarak şehitlerin arasından dolaşa dolaşa İyaş'a yetiştiğim zaman kendisinin son nefesinde kelime-i şehadeti söylediğini duydum.

Benim getirdiğim suyu gördü. Fakat vakit kalmamıştı... Başladığı kelime-i şehadeti ancak bitirebildi. Derhal geri döndüm, koşa koşa İkrime'nin yanına geldim. Kırbayı uzatırken bir de ne göreyim! Onun da şehit olduğunu müşahade ettim. Bari dedim, amcamın oğlu Hâris'e yetiştireyim. Koşa koşa ona geldim. Ne çare ki o da ateş gibi kumların üzerinde kavrula kavrula ruhunu teslim edip, şehit olmuştu.

Âyet-i kerimede buyuruluyor ki:

“ Allah bunlar için, altından ırmaklar akan Cennetler hazırladı. Bunlar Cennetlerde sonsuz olarak kalacaklardır.” (Tevbe 100)

En üstün makam onların 15.6.2007

Eshab-ı kiram, bütün evliya-i kiramdan üstündür. Eshab-ı kiramın en alt derecede olanı Evliya-i kiramdan en üst derecede olandan daha üstündür. Eshabı kiramın kerametlerinin az bilinmesi, onların kerametlerinin az olmasından değildir. Menkıbelerin bizlere intikal etmediği ve bütün kitaplar tercüme edilmediği için bize az gibi geliyor. Onların evlialık makamları, rütbeleri çok üstündür.

Allahü teâlâ, **“Hepsine Cenneti vaad ettim, hepsinden razıyım, onlar da benden razıdır”** buyuruyor. Bunu Kur'an-ı keriminde buyuruyor. Bundan daha üstün rütbe olur mu?

Allahü teâlânın Habibim buyurduğu, Âlemlere rahmet olarak gönderdim buyurduğu Peygamber efendimizin arkadaşları, dostları, bir kısmı da akrabaları oldular. Bundan daha üstün rütbe olur mu?

Canlarını mallarını Allah için, Onun Habibine, Onun dinine feda ettiler. Kıyamete kadar, kendilerinden sonra gelen müslümanlara İslamiyet'in gelmesine vesile oldular. Bundan daha üstün rütbe olur mu?

Peygamber efendimizin en büyük mucizesi olan Kur'an-ı kerimi onlar topladı, onların sözbirliğiyle mushaf haline getirildi. **“Kur'anı biz indirdik, elbette yine onu biz koruyacağız”** âyet-i kerimesi pek meşhurdur. (Hicr 9). Allahü teâlânın, yüce kelamını korumaya onları vesile etmesinden daha büyük rütbe olur mu?

İslamiyeti kendilerinden sonrakilere onlar ulaştırdı. Kıyamete kadar her müslümanın sevaplarından onlara da yazılıyor. Onların derecesine kim ulaşabilir?

Bu rütbelerin, bu üstünlüklerin yanında, cahillerin görmek istediği keramet, okyanusun yanındaki damla su gibi bile değildir.

Onların kerametlerinin, sonra gelen evliyaya göre daha az bilinmesinin, görülmesinin diğer sebepleri de şunlardır. Hadis-i şerifte, **“Eshabım gökteki yıldızlar gibidir”** buyuruldu. Yıldızlar, gündüz de mevcut iken, geceleyin görülür. Gündüz, güneşin ışıkları, yıldızların görülmesine manidir. En parlak bir ışık bile, gündüz güneş ışığının yanında pek zayıf kalır. İki cihan güneşi Muhammed aleyhisselamın nuru ve mucizeleri yanında da Eshab-ı kiramın kerameti, elbette gölgede kalır, görünmez.

İkinci husus, insanların iman etmeleri için, Peygamberlerin mucize göstermeleri gerekir. Evliyanın keramet göstermesi gerekmez. Hatta keramet göstermekten haya ederler.

“Müminin firasetinden korkun!” 16.6.2007

Eshabı kiramın bazı kerametleri:

Hiz. Ebu Bekir, vefat edeceği zaman, “Ya Âişe, bir oğlum ile iki kızım sana emanettir” dedi. “Babacığım benim bir kız kardeşim var. Öteki nerede?” diye sorunca, “Hanımım hamiledir” dedi. Vefatından sonra bir kızı doğdu.

Hiz. Ömer, Medine'de hutbe okurken, İran'a gönderdiği ordu mağlup olmak üzere iken, bu hali görüp, kumandana, “Ya Sariye, arkanı dağa ver” buyurdu. O da, dağa yanaştı ve zafere kavuştu. Hadis-i şerifte, “Geçmiş ümmetler içinde vukuundan önce bazı şeyleri haber veren keramet ehli zatlar vardı. Ümmetimden ise Ömer onlardandır.” buyuruldu.

Hiz. Ali, vefat edeceği zaman, “Tabutumu Arneyn'e götürün, orada ışık saçan bir kaya görürsünüz. Beni oraya defnedin!” buyurdu. Öyle yaptılar, buyurduğu gibi buldular.

Hiz. Osman, yanına gelen birine, “Gözünde zina eseri var. Bir kadına bakmışsın” buyurdu. O kimse, “Nereden bildin?” dedi. Hiz. Osman da, **“Müminin firasetinden korkun, o, Allah'ın nuru ile bakar”** hadis-i şerifini bildirdi.

Hiz. Ömer'in oğlu Abdullah, insanların yolunu kesen aslana, “Derhal uzaklaş” diye kızınca, aslan kuyruğunu sallayarak uzaklaştı. İbni Ömer hazretleri, “Resulullah elbette doğru söyler” diyerek, **“Allah'tan korkandan her şey korkar”** hadis-i şerifini bildirdi.

Hiz. Hubeyb, esir edilince, yanına gelenler, onun önünde taze üzüm görürlerdi.

Avn bin Abdullah güneşte uyurken, bir bulut ona gölge ederdi.

Evliyanın kerameti, enbiyanın mucizelerinin devamıdır. Bu ümmetin evliyasından hasıl olan kerametler de Peygamber efendimizin mucizesidir.

Eshabı kiram zamanında, imanlar kuvvetliydi. Bunun için imanları kuvvetlendirmek için keramete ihtiyaç yoktu. Bundan dolayı fazla keramet görülmedi.

Eshabı kiramın tamamı Cenab-ı Hakkın sevdiği, seçtiği kimselerdir. Onlara saygıda kusur etmemek gerekir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

“Eshabımın hiçbirine dil uzatmayın. Onların şanlarına yakışmayan bir şey söylemeyin! Allah'a yemin ederim ki, bir kimse, Uhud dağı kadar altın sadaka verse, eshabımdan birinin bir avuç arpası kadar sevap alamaz.” (Ebu Davud)

“Hayırla anarız” 17.6.2007

Ehli sünnet alimleri, “**Ehli sünnet**” olabilmek için, Eshabı kiramın hepsini, iyi bilmeği, onları hayırla yad etmeği şart koşmuşlardır.

İmam-ı a'zam hazretleri, “Eshab-ı kiramın tamamını hayırla anarız” buyurdu.

İmam-ı Gazali hazretleri buyurdu ki:

“Eshab-ı kiram arasındaki olayları mübalağalı anlatmak haramdır. Çünkü onları sevmemeye sebep olur. Dinimizi bize ulaştıran onlardır. Birini kötülemek, dini yıkmak olur.”

Seyyid Ahmed Rifai hazretleri buyurdu ki:

“Eshab-ı kiram arasındaki olaylar üzerinde aşırı konuşmak, fikir yürütmek, hiç caiz değildir. Hepsini sevmek gerekir. Allah hepsinden razıdır. (Tevbe 100, Maide 119)

İbni Hacer-i Mekki hazretleri buyuruyor ki:

“Eshab-ı kiramın hepsi adil, salih, evliya ve müctehiddir. Eshab-ı kiramdan birini kötülemek, Allahü teâlânın razı olduğunu bildirdiği âyetlere inanmamak olur.”

Abdülaziz Dehlevi hazretleri buyurdu ki:

“Eshab arasındaki münafıklar müminlerden ayrıldı. Ayet-i kerimde, “**Allah, sizi kendi halinize bırakmaz. Habisi tayyibden (münafığı müminden) ayırır.**” buyuruldu.” (Âl-i İmran 179)

İmam-ı Rabbani hazretleri buyurdu ki:

Eshabı kirama dil uzatmaktan, İslamın büyüklerini kötülemekten sakınınız! Aman sakınınız! Çok sakınınız! Onlar bütün ömürlerini, İslamiyeti yaymakta ve yaradılmışların en üstünü olan Muhammed aleyhisselama yardım etmekte tükettiler ve bütün mallarını, dini kuvvetlendirmek için gece gündüz, açıkça ve gizlice feda ettiler.

Resulullahın sevgisi için, akrabalarını, ahablarını, çocuklarını, zevcelerini, memleketlerini, evlerini, akarsularını, tarlalarını, ağaçlarını terk ettiler. Resulullahı , bunların hepsine ve kendi canlarına tercih ettiler.

Allahü teala, onları, Kur'an-ı kerimde medh ve sena eyledi. Onlardan razı olduğunu ve onların da, Allahtan razı olduklarını bildirdi. Feth suresinin son ayetinde, şerefleri yükseltildi. Bu ayet-i kerimde, Allahü teala bunlara gayz, kin bağliyanların kafir olduklarını beyan buyurdu. Onlara gayz, kin bağlamaktan, küfürden kaçır gibi kaçmalıdır.

“Allah imanınızı zayi etmez!” 18.6.2007

Senauallah-i Dehlevi hazretleri buyurdu ki:

Evliyalıkta, fenâ makamına kavuşan, muhakkak imanla ölür. Bekara suresinin, “**Allah, imanınızı zayi etmez**” mealindeki 143. âyet-i kerimesi ve “**Allahü teâlâ, (Fenâ makamına kavuşan) kulların imanlarını geri almaz**” hadis-i şerifi, hakiki imanın geri alınmayacağını göstermektedir.

Allahü teâlâ, fenâ makamına kavuşmuş evliyanın imanını almadığına, yani mürted yapmadığına göre, evliyadan daha yüksek olan sahabiye mürted yapar mı hiç?

İslam alimleri, Eshabı kiramın hepsini kıymetli bilmek, hepsine hürmet etmek, hiç birine dil uzatmamak konusunda ittifak etmişlerdir. Hadis-i şerifte , “**Ümmetim dalalet üzerinde ittifak etmez.**” (İbni Mace) buyuruldu.

Bunun için Müslümanların bu icmadan, ittifaktan ayrılmamaları gerekir. İcmadan ayrılanların hallerini Peygamber efendimiz bakınız nasıl bildiriyor:

“Cemaatten bir karış ayrılan, cahiliyet ölümü ile ölmüş olur.” (Buhari)

“Cemaatle birlikte olun! Allah'ın rızası, rahmeti, yardımı cemaat ile birliktedir.

Cemaatten ayrılan Cehenneme düşer.” (İbni Asakir)

“Cemaatten ayrılan, yüzüstü Cehenneme düşer.” (Taberani)

“Sürüden ayrılanı kurt, cemaatten ayrılanı şeytan kapar. Sakın cemaatten ayrılmayın!” (Tirmizi)

“Cemaatten bir karış ayrılan İslam halkasını boynundan çıkarmış olur.” (Ebu Davud)

Bir âyet meali şöyledir:

“Müminlerin yolundan ayrılanı Cehenneme atarız.” (Nisa 115)

Bu âyet-i kerime ve yukarıdaki hadis-i şerifler, icmanın önemini göstermektedir. Eshab-ı kiramın söz birliği ile yaptığı işleri beğenmeyenin kâfir olacağı bütün fıkıh kitaplarında yazılıdır. Eshab-ı kirama itimat kalmayınca, onların topladığı Kur'an-ı kerime de, hadis-i şeriflere de gölge düşer. Ayeti kerimde Eshabı kiramın hepsi methedilmektedir:

“Muhammed aleyhisselam, Allah'ın Peygamberidir, Onunla birlikte bulunanların (Eshabın) hepsi, kâfirlere karşı şiddetli ve birbirlerine karşı merhametlidir.” (Feth 29)

Eshab-ı kiramın hepsinin söz birliğine icma denir. İcmaya uymak farzdır. İcma'yı inkâr ise küfürdür. Hz. Ebu Bekir'le Hz.Ömer'in hilafetlerini inkâr eden kâfir olur.

“Onların kusurlarını söylemeyin”

Senâullah Pâni-püti hazretleri buyuruyor ki:

Allahü teâlânın varlığı, sıfatları, razı olduğu ve beğendiği şeyler, ancak Peygamberlerin bildirmesi ile anlaşılır. Akıl ile anlaşılabilir. Bunları bize Muhammed aleyhisselam bildirdi. Eshabı kiramın çalışmaları ile, her tarafa yayıldı. Eshab-ı kiramın bu hususta üzerimizdeki hakları çok büyüktür. Bunun için hepsini sevmemiz, övmemiz ve itaat etmemiz emrolundu.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

“Eshabım gibi hiç kimse İslamiyet’e hizmet edemez.”

“Eshabımı kötüleyen hariç, Kıyamette, herkesin kurtulma ümidi vardır.”

“Eshabım arasında fitne çıkacak, o fitnelere karışanları, Allahü teâlâ benimle olan sohbetleri hürmetine af ve mağfiret edecektir. Sonra gelenler, bu fitnelere karışan Eshabıma dil uzatarak Cehenneme girecektir.”

Eshabı kiram insanlık icabı hata yapsalar bile bunları anlatmayı Peygamber efendimiz yasakladı, **“Eshabımın kusurlarını söylemeyin”** buyurdu. Eshab-ı kiram kusur bulmaktan, kusurlarını söylemekten, onlara dil uzatmaktan çok sakınmalıdır. Çünkü hadis-i şerifte, **“Eshabımın ismini iştince susun, şanlarına yakışmayan söz söylemeyin”** buyuruldu. Eshab-ı kiram dil uzatanlar ölü olsun, diri olsun, bunları açıklamak, gıybet olmaz, aksine dinin emrine uymak olur. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

“Fitne veya bid'at yayıldığı, Eshabım kötülendiği zamanda, hakkı bilen, bilgisini müslümanlara duyursun! Hakkı yani doğru yolu bildiği halde, müslümanlara duyurmayanlara, Allahü teâlâ ve melekler ve bütün insanlar lanet eylesin! Allahü teâlâ, böyle bir kimsenin farzlarını ve nafil ibadetlerini kabul etmez.”

Eshab-ı kiramın hepsi müslümandır. Bizim ölülerimizdir. Hiç kimsenin onları tenkit etmesi caiz olmaz. Hadis-i şerifte, **“Ölülerinizi hayırla anın, iyiliklerini söyleyin, kötülüklerini açıklamayın.”** buyuruldu.

Eshab-ı kiramın kusuru olsa da, bizim ölülerimiz olduğu için ve Allahü teâlâ onların kusurunu affettiği için bunları söylemek caiz olmaz. Hadis-i şeriflerde buyuruluyor ki:

“Eshabımın ismini iştince, susun, şanlarına yakışmayan söz söylemeyin!”

“Eshabımın kusurlarını söylemeyin! Kalbleriniz onlara karşı değişir. Eshabımı iyilikle anın ki, kalbleriniz ülfet etsin!”

İman geçmişi yok eder

Hiçbir Sahabinin müslüman olmadan önceki hâlini kötüleyerek anlatmak asla caiz değildir. Müslüman olmadan önce işlenen bütün günahları Cenab-ı Hak affeder, hatta sevaba da çevirir. Âyet-i kerimde mealen buyuruluyor ki:

“Allah, kâfirken tevbe edip iman eden ve salih amel işleyenlerin seyyiatını hasenata (günahlarını sevaplara) çevirir. Allah çok affedici ve çok merhamet sahibidir.” (Furkan 70)

Müslüman olan bir kimse, iman etmeden önceki yaptığı iyiliklerin karşılığına da kavuşur. Hakîm bin Hazam, iman edince, “Önceki iyiliklerim ne oldu” diye sordu. Peygamber efendimiz **“Önceki iyi işlerin makbul olmak üzere Müslüman oldun.”** buyurdu.

Bu husus kâfir iken Müslüman olan herkes için geçerlidir. Hangi günah olursa olsun, şirk yani kâfirlik dahil, tevbe edilince Allah onu affeder. Bu husus, kıyamete kadar böyledir.

Hiçbir müslümanı tevbe ettiği günahı ayıplamak uygun olmadığı gibi, kâfirken tevbe edip iman edenlerin de önceki hallerinden dolayı onları ayıplamak, bu yüzden onlara leke sürmek, önceki hallerini bahis konusu etmek caiz değildir.

İmam-ı a'zam, “Eshab-ı kiramın hepsini hayırla anarız” buyurdu. İmam-ı Şafii ve Ömer bin Abdülaziz de, Eshab-ı kiram arasındaki savaşlar hakkında “Allahü teâlâ, ellerimizi, bu kanlara bulaşmaktan koruduğu gibi, biz de, dilimizi tutup, bulaştırmayalım!” buyurdu.

İmam-ı Gazali hazretleri de “Dinimizi bize ulaştıran Eshab-ı kiramdır. Onlardan birini kötülemek, dini yıkmak olur” buyurdu.

Peygamberimiz, cahiliye zamanında amcası Hz. Hamza'yı şehid etmesine rağmen Hz. Vahşiye lanetlememiştir. Hz. Vahşi, Hz. Hamzanın Bedir gazasında öldürdüğü Tuavme adındaki kafirin kardeşinin oğlu Cübeyr bin Mutimin kölesi idi. Uhud gazasında, Cübeyr, buna, Hamzayı öldürürsen azad ol demişti. Hind de babasının ve amcasının intikamı için, Hamzayı öldürene çok altın vad etmişti. Bunlar için Vahşi, Hz. Hamzayı, ok atarak ağır yaraladı ve kılıncı ile Şehit etti. Ciğerlerini çıkarıp Hinde götürdü. Her ikisi de, dünya zineti için, bu işi yaptı.

Uhudda, Resulullah, birkaç kâfire beddua etmişti. Vahşiye niçin lanet etmiyorsun dediklerinde, **“Mirac gecesi, Hamaza ile Vahşiye kolkola, birlikte Cennete girerlerken görmüştüm”** buyurdu. Mekkenin fethinden sonra, Hz. Vahşi, Taiflilerle birlikte Medinede mescide gelip, iman etti. Afva kavuştu.

“Allah onlardan razıdır

Hepsi Cennetlik olan Eshab-ı kiramın bazısını, hangi sebeple olursa olsun kötülemek caiz değildir. Bu birkaç bakımdan caiz değildir:

1- Eshab-ı kiram Peygamber efendimizin arkadaşları ve dostlarıdır. Onun dostlarını üzmemek, Onu üzmemek demektir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

“Eshabıma dil uzatmakta Allah’tan korkun! Benden sonra onları kötü emellerinize alet etmeyin! Onları seven, beni sevdiği için sever. Beni sevmeyen de onları sevmez. Onları inciten beni incitmiş olur. Beni inciten de Allahü teâlâyı incitmiş olur.” (Buhari)

2- Eshab-ı kiram, bizim ölülerimiz olduğu için kötü söz söylenmez. Çünkü **“Ölülerinizi hayırla anın, iyiliklerini söyleyin, kötülüklerini açıklamayın”** hadis-i şerifine aykırı olur.

3- Eshab-ı kiramın kusurları olsa bile, söylememek gerekir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

“Eshabımın kusurları, yanlış hareketleri olacaktır. Allahü teâlâ, benim hatırım için onların kusurlarını affedecektir.” (İbni Asakir)

4- Eshab-ı kiramın kusurunu söylemek fayda vermeyeceği gibi, aksine Cehenneme gitmeye sebep olacağı için susmak gerekir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

“Eshabım arasında fitne çıkacak, Allahü teâlâ benimle olan sohbetlerinin hürmetine, fitnelere karışan Eshabımı affedecek, bunlara dil uzatanlar Cehenneme gidecektir.” (Müslim)

5- Peygamber efendimiz, **“Eshabımı kötülemeyin”** buyurduğu için onların hiç birisi hakkında kötü söz söylenmez. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

“Eshabımı kötüleyenler, Müslümanlıktan ayrılmış olur.” (Beyheki)

“Eshabımı kötüleyene Allah lanet etsin.” (Taberani, Beyheki, Hakim)

6- Allahü teâlâ, onlardan razı olduğu ve onların kusurlarını affettiği ve hepsine Cenneti söz verdiği için kötülemek caiz olmaz. Kur'an-ı kerimde mealen, **“Allah onlardan razıdır.”** buyuruldu.

7- Araf ve Hicr surelerinde **“Biz azimüşşan, onların kalblerindeki gıl ve gışşı nezettik”** buyuruluyor. Yani kalblerindeki kin ve düşmanlık gibi şeyleri kökünden çıkarıp attık. Demek ki, hiçbir sahabi, başka bir sahabiye haset ve kin beslemez. Çünkü, hepsi Hakkulyakin mertebesine ulaşmışlardır. Aralarındaki olaylar ictihad sebebi ile idi. Eshab-ı kiramdan birini kötülemek, **“Allah onlardan razıdır”** mealindeki âyete inanmamak olur.